

Chị em Độc Kỵ

Từ
Như

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của người chuyển ngữ. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của người chuyển ngữ và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ, đều là sai phạm.

Chí tôn phế hậu

~*~

Tác giả: Tử Như

~*~

Nguồn: <http://diemlien.wordpress.com/>

~*~

Edit: Diễm Liên

~*~

Làm ebook: Thiên Nhai

~*~

Thể loại: Xuyên không, ngược, HE

~*~

Độ dài: 89 chương

~*~

Văn án:

(Nguồn ‘Vạn Kiếm Sơn Trang’)

Nàng sinh không thể luyện, rõ ràng là đã chết. Lão thiên vì vậy mà để nàng xuyên qua

Dung mạo tuyệt mỹ, thân thể yếu đuối, thường xuyên bị người khác khi dễ...

Đối mặt với sự tàn nhẫn của hắn, từ tận đáy lòng, nàng cười lạnh...

Thân thể này nàng cũng không có cần, ai muốn làm gì thì làm, muốn tàn phá ra sao cũng được, nàng không quan tâm

Dường như ông trời không muốn buông tha cho nàng, khiến nàng không thể không đi đối mặt với vận mệnh của chính mình

Tranh giành quyền lợi, phế bỏ hoàng hậu, gia thế sụp đổ... Hết thấy đều như đã được bố trí tỉ mỉ từ trước

Chỉ là không ngờ... nàng lại mang thai...

Nhưng hãy xem nàng như thế nào thay đổi vận mệnh, từ bạo quân độc chiếm biến thành đế vương chuyên sủng...

~*~

Mục lục:

[Tiết tử](#)

[Chương 1: Xuyên qua](#)

[Chương 2: Gãy tay](#)

[Chương 3: Phế hậu](#)

[Chương 4: Thân thể](#)

[Chương 5: Tuyệt sắc](#)

[Chương 6: Hoàng đế](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8: Phóng hỏa](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: Lành cung](#)

[Chương 11: Quý phi](#)

[Chương 12: Kinh biến](#)

[Chương 13: Tổ mộng](#)

[Chương 14: Mộng tỉnh](#)

[Chương 15: Thái Hậu tử](#)

[Chương 16: Tề nô](#)

[Chương 17: Hoài nghi](#)

[Chương 18: Cẩn Vương](#)

[Chương 19: Biến thiên](#)

[Chương 20: Khiêu khích](#)

[Chương 21: Mộng](#)

[Chương 22: Diễn trò](#)

[Chương 23: Điểm khả nghi](#)

[Chương 24: Tâm hoàn](#)

[Chương 25: Giăng co](#)

[Chương 26: Khiêu khích](#)

[Chương 27: Ra cung](#)

[Chương 28: Cạm bẫy](#)

[Chương 29: Cự tâm](#)

[Chương 30: Lời đồn](#)

[Chương 31: Phụ tử](#)

[Chương 32: Lâm Diễm](#)

[Chương 33: Ngày tuyết](#)

[Chương 34: Gặp Diễm](#)

[Chương 35: Ẩn tín](#)

[Chương 36: Hiến uy](#)

[Chương 37: Chân tình](#)

[Chương 38: Bị bắt](#)

[Chương 39: Thái tử Lan quốc](#)

[Chương 40: Hồi cung](#)

[Chương 41: Hồn thê](#)

[Chương 42: Thức tỉnh](#)

[Chương 43: Tin tức](#)

[Chương 44: Tâm cơ](#)

[Chương 45: Âm mưu](#)

[Chương 46: Ái mộ](#)

[Chương 47: Một đêm kiều mị](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

Tiết tử

Vào lúc viên đạn kia bắn vào trái tim của nàng, khuôn mặt của Băng mỉm cười nhìn Diễm đang khiếp sợ chạy về phía mình, nụ cười kia ẩn đầy mùi vị mỉa mai, vốn tưởng rằng trên đời này hẳn là người duy nhất sẽ không phản bội lại nàng, nhưng cuối cùng vẫn bỏ nàng mà đi, lúc này nàng dùng phương thức chia tay khiến cho hẳn vĩnh viễn nhớ đến nàng...

“Băng, em thật ngốc...”

Nàng quả thật rất ngốc, ngốc đến nỗi luôn tin tưởng hẳn, nếu không phải vì thì sau khi nàng biết chân tướng lại còn biện hộ thay hẳn, nhưng kết quả thì sao? Sự thật vẫn là sự thật, nó sẽ không vì nàng mà thay đổi, nếu thế gian này không còn thứ để nàng quyến luyến, thì nàng tình nguyện chết ở trên tay của hẳn. Nàng biết rõ Diễm, một con người máu lạnh như hẳn chắc hẳn sẽ không cảm thấy áy náy, nhưng nàng cho rằng đây chính là biện pháp duy nhất để cho hẳn vĩnh viễn nhớ đến nàng.

Máu tươi chảy xuống một cách vô tình, hàn ý bao phủ, nàng biết tử thần sắp tới, ánh mắt ngày càng mơ hồ, nhưng lại nhìn thấy thứ trong suốt ở khóe mắt của Diễm...

“Băng, người nên tin ta.”

Hắn khóc? Từ năm bảy tuổi đến giờ, nàng chưa từng thấy Diễm khóc bao giờ a! Lúc này, nước mắt của hẳn đại biểu cho cái gì? Là áy náy, hay là hối hận?

Nàng muốn hỏi hẳn lần nữa, là nàng hiểu lầm rồi sao? Hẳn thực sự chưa từng phản bội nàng sao? Nhưng mà, nàng không có cơ hội đó...

Trong lúc mơ hồ, nàng phát hiện mình vẫn còn rất lưu luyến cái thế giới lạnh lùng này, chỉ vì nước mắt của hẳn...

Nàng hiểu rõ, cũng không còn sức lực để vấn hồi rồi...

Nếu có kiếp sau, hy vọng sẽ có thể gặp lại Diễm, Diễm của nàng...

“Băng, vì sao người lại vì tên phản bội này mà hy sinh tính mạng của mình?” Trong lúc hoảng hốt, một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên, phảng phất như ở bên tai, nàng biết Thủy đã đến.

Ngay cả Thủy cũng cho rằng Diễm phản bội nàng sao? Thủy vẫn luôn bình tĩnh nên có thể dễ dàng nhìn thấu sự thật, phán đoán của nàng có lẽ không sai...

Nếu có kiếp sau, nàng nhất định sẽ không tiếp tục đi tin bất kỳ kẻ nào...

Chương 1: Xuyên qua

Cơn đau xuất phát từ trái tim, khiến cho Băng không nhìn được mà rên rỉ, nàng không phải đã chết rồi sao? Đã chết không phải hẳn là mất cảm giác sao? Vì sao lại đau như vậy?

- Tiện nhân, kêu đi! Trầm thích nghe tiếng rên rỉ của người!

Giọng nam trầm trầm vang ở bên tai của nàng, tản ra mùi vị tình dục nồng đậm.

Tiện nhân? Là gọi nàng sao? Là ai mà dám gọi nàng như vậy?

Một bàn tay rộng lớn đang sờ loạn vùng ngực mềm mại của nàng, người nọ dùng lực rất mạnh giống như muốn bóp nát nàng...

- Đau...

Trong cơn đau đớn, Băng cố gắng mở to đôi mắt, xuyên thấu qua hơi nước mờ lung, một đôi mắt thâm thúy nồng đậm ý hận đang gắt gao nhìn nàng, sự oán hận xen lẫn giận sự trong đôi mắt đó như nhát dao đâm mạnh vào trái tim của nàng, từ khi xuất đạo cho tới hôm nay, chỉ có người khác sợ nàng, chứ nàng chưa bao giờ sợ ai cả! Nhưng mà, ánh mắt căm phẫn của người đàn ông xa lạ này khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Nàng kinh ngạc phát hiện cả hai đều trần trụi như nhau, mà thân hình lỏa lồ của nàng đang bị hấn hung hấn tàn phá cho tới mức bị bầm tím. Nàng mơ hồ nghĩ, đã xảy ra chuyện gì? Nàng không phải đã thành công thiết kế cho Diễm nổ súng bắn nàng sao? Nhưng mà, vết thương kia hiện tại đã biến đi đâu rồi?

- Có đau không?

Nam nhân nở một nụ cười tàn nhẫn.

- Đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi...

- A ——

Băng hét lên một tiếng, hạ thể như bị một thứ gì đó xông thẳng vào bên trong, mang theo sức mạnh tàn phá vô cùng lớn...

Giờ phút này ý thức của Băng mới tỉnh táo lại và biết chuyện gì đang diễn ra, nàng bị một người đàn ông xa lạ xâm phạm, khiến cho nàng cảm thấy chán ghét cùng ghê tởm, nàng có điểm mờ mịt, cảm giác đau đớn như vậy vốn không nên có, vào một năm trước tại cô nhi viện dưới sự ôn nhu của Diễm nàng đã lột xác biến thành đàn bà, sao lại đau đớn như vậy chứ?

Nam nhân kia thấy máu đỏ tượng trưng cho sự thuần khiết của xử nữ chảy ra, cảm thấy ngoài ý muốn,

mâu quang lóe lên nhưng hạ lực đạo ở hạ thân vẫn chưa giảm bớt.

- Người còn là xử nữ?

Lau đi nước mắt để cho tầm mắt được rõ hơn một chút, Băng nhìn về phía nam nhân đang cường bạo mình, không khống chế được mà loạn choạng, thở hổn hển, nàng không trả lời hắn, mà hỏi ngược lại:

- Người là ai... vì sao lại đối với ta như vậy?

Nhưng mà, nàng lại bị chính tiếng nói của mình dọa cho hoảng sợ, sao lại mãnh mai như vậy, giống y như con mèo con kêu meo meo, giọng nói mềm mại khiến người ta phải đau lòng... Tiếng nói này không phải của nàng a! Diễm từng nói qua tiếng nói của nàng giống y như tên gọi, lạnh như một khối băng...

- Tiện nhân! Có muốn trách thì trách cái tên phụ thân cáo già của người, người đi hỏi hắn xem vì cái gì hắn lại thông đồng với địch phản quốc!

Nam nhân nói xong, trông đôi mắt hừng hực lửa giận, như muốn đốt nàng thành tro.

- Ta... không hiểu... người đang nói... cái gì...

Tiện nhân! Hắn lại tiếp tục gọi nàng là tiện nhân! Hắn nếu mắng nàng là tiện nhân, vì sao lại làm cái chuyện thân mật nhất giữa nam với nữ cùng nàng? Nàng muốn nói câu đó cho hắn nghe, nhưng mà nàng căn bản không hiểu nàng cùng phụ thân trong lời của hắn có quan hệ gì, lại còn bị chụp cái mũ thông địch phản quốc... Hình như, có một chuyện bất khả tư nghị phát sinh trên người của nàng!

Nam nhân nọ không dư hơi để nghe lời nói của nàng, híp đôi mắt lại, hoàn toàn đắm chìm trong cảm nhận tuyệt vời thông qua cảm nhận của cơ thể.

Không khí ái muội cùng mùi vị của tình dục khiến cho Băng không thể nhịn được, ánh mắt dần dần đông lại như khối băng, đó cũng chính là điềm báo khi nàng quyết định chấm dứt sinh mạng của kẻ khác.

Giết hắn, vào lúc hắn mất cảnh giác nhất mà giết!

Hai tay có chủ định đặt lên bờ vai của hắn, cố định cơ thể, nghe được tiếng thở gấp vì sung sướng của hắn, lại thông thả mà mang theo mục đích đã được xác định từ trước, hướng cổ hắn mà di chuyển...

Chương 2: Gãy tay

Tuy trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng khi thấy tay của chính mình, Băng vẫn cảm thấy không thể tin được, đây đích thực không phải là tay của nàng, cánh tay trắng nõn lại mảnh khảnh như thủy nộn xanh rì, chứ không phải là đôi tay đã qua huấn luyện tàn khốc. Đôi tay nhỏ bé và yếu ớt y như dụng vào một tí liền gãy, nàng bắt đầu hoài nghi liệu đôi tay này của vận gãy cổ của hã được hay không...

Đôi tay thô thiển sờ loạn trên người nàng, thân thể đau đớn lại truyền tới cảm giác sợ hãi quen thuộc, Băng đối với việc mình bị hã cưỡng bạo mà cảm thấy hổ thẹn, loại cảm giác hổ thẹn này nhanh chóng hóa thành cơn phẫn nộ, nàng cảm thấy rất khó chịu, như đang bị dày vò, mà nam nhân lại không có chút dấu hiệu nào sắp ngừng lại, dần dần, Băng cảm thấy cả người rã rời, thân thể rất mệt mỏi, càng khiến nàng hoài nghi rằng mình có đánh gục được gã đàn ông cường tráng này hay không, nhưng nàng vẫn chờ đợi, chờ đợi giây phút mà hã mất cảnh giác nhất.

Trái tim lại truyền tới sự đau đớn khó chịu, Băng ngậy người ra, hai chữ bệnh tim như sấm sét giữa đêm khuya hiện lên trong đầu nàng, trong lòng thâm mắng xui quấy, bị người tin tưởng nhất phản bội đã đủ thâm thối rồi, chết thật còn chưa tính, vì sao lại muốn nàng xuyên qua? Ông trời a! Những thứ khác nàng cũng không so đo, nhưng ít ra cũng nên cấp cho nàng một thân thể khỏe mạnh như bao nữ chủ khác chứ...

Một luồng nhiệt lưu bắn vào bên trong cơ thể, khiến cho nàng nhanh chóng ngưng thần, cắt đứt dòng suy nghĩ miên mang, thân thể của nam nhân nặng nề đè lên người nàng, bên tai nàng là tiếng hô hấp nóng rực của hã, Băng run rẩy, biết cơ hội mà mình vẫn luôn mong đợi đã đến, cánh tay không chút do dự giơ lên sau hã, như một con dao nhọn đâm thẳng vào óc của hã...

Đáng tiếc, quyết định sai lầm nhất định không mang tới kết quả như mong muốn, hành vi sai lầm chỉ khiến hã càng thêm tàn nhẫn.

Ở trong đôi mắt vẫn chưa tan dục vọng của hã, Băng cảm nhận được mùi vị sát khí, lúc hã nắm chặt cánh tay của nàng, Băng giống như nhìn thấy tử thần đang kêu gọi nàng.

“Người dám đánh trẫm?”

Hã tự xưng mình là trẫm? Chẳng lẽ hã là hoàng đế sao? Băng mơ mịt nhìn ánh mắt thô bạo của nam nhân, thông qua quan sát bối cảnh xung quanh, xuyên thấu qua lớp long màn có thể mơ hồ nhìn thấy được hai màu xanh vàng rực rỡ, càng khiến cho nàng khẳng định chuyện mình xuyên qua là thật. Nhưng mà nàng không rõ vì sao lại an bài cho nàng xuyên qua tới chỗ kỳ lạ này, lại bị một tên hoàng đế kỳ lạ lấy lý do kỳ lạ cưỡng bạo!

Cơn đau tim khiến cho nàng giật mình, chẳng lẽ là mượn xác hoàn hồn sao? Chẳng lẽ vì thế mà nữ nhân này chết, là hồn phách của nàng khiến cho thân thể này bị trọng thương? Sao không cho nàng chết luôn cho rồi... Tuy rằng lúc sắp chết nàng cảm thấy hơi hối hận, nàng muốn sống sót, nhưng không phải sống lại bằng phương thức này, thế giới không có Diễm, vốn là một thế giới không có ý nghĩa ý.

“Là cánh tay này sao?” Tay trái của hã nắm mạnh cổ tay phải của nàng, hài lòng nhìn vẻ mặt thống

khổ của nàng, hăn tàn khốc cười lạnh.

Dưới lực đạo mạnh mẽ của hăn, Băng không chút sức lực phản kháng như nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn, thân thể suy yếu dần dần trở nên nặng nề... ngất xỉu...

Kết quả, Băng chưa chết, chỉ là cánh tay phải bị hăn bóp gãy khiến nàng quá đau đớn nên ngất đi mà thôi.

Chương 3: Phế hậu

Chờ đợi một tình yêu không có thực, một tình yêu ngay cả điểm bắt đầu cũng chưa có ...

Lần thứ hai tỉnh dậy, là bị tiếng khóc đánh thức, Băng cảm thấy chính mình không xong rồi, thân thể chẳng những lúc nóng lúc lạnh, đầu đau như búa bổ, hơn nữa cánh tay còn đau không nhin thấu được.

- Không được khóc! Ấm ỉ cái gì, ta chưa chết...

Được rồi, ngay cả cổ họng cũng trở chứng, nóng y như có người đốt lửa ở trong đó.

- Tiểu thư, người đã tỉnh!

Giọng nói nghẹn ngào của thiếu nữ truyền đến, Băng mở mắt thì nhìn thấy một cô gái đang sầu muộn, trên mặt còn hiện rõ hai hàng lệ dài, trong con mắt lại mang theo vui mừng cùng lo lắng.

- Tiểu thư đã mê man suốt ba ngày liền, Tú nhi cứ nghĩ người sẽ không bao giờ... tỉnh lại nữa, nên đã lo lắng gần chết!

Nói xong lại bắt đầu oa oa khóc.

Băng cảm thấy hơi đau đầu, người bị hành hạ không phải là nàng ta, sao nàng ta lại khóc thảm như vậy làm gì chứ! Sờ sờ cánh tay phải đau thấu xương tủy, có thanh nẹp cố định, xem ra đã từng được điều trị tốt rồi. Nhìn bốn phía xung quanh, chứng kiến cách bài trí đó, liền biết không giống với đêm trước, mộc mạc hơn rất nhiều, nói một cách khó nghe thì có hơi cũ nát.

- Người gọi là Tú nhi hả? Mấy ngày hôm nay là do người chiếu cố ta? Cám ơn người! Phải rồi, ta còn ở trong hoàn cung sao?

- Tiểu thư... người không nên dọa Tú nhi sợ...

Tú nhi hiển nhiên bị ánh mắt xa lạ của nàng dọa sợ rồi.

- Tú nhi biết người khổ sở trong lòng...

- Ta không có khổ.

Băng trở mình xem thường, nàng khổ cái gì chứ? Mọi thứ ở đây đều không liên quan tới nàng, cho dù bị cường bạo cũng là do khối thân thể này chịu, nàng vì sao lại khổ sở vì khối thân thể này, chủ nhân của khối thân thể này lại bị bệnh tim nữa chứ, nàng xui dữ lắm mới không có chết, mà bám vào khối thân thể này.

- Tiểu thư...

Tú nhi mở to hai mắt đăm lệ, đại khái là nghĩ tiểu thư bị kích động nên thần trí mơ hồ.

- Tiểu thư cố chịu đựng thêm một thời gian nữa đi, chờ ngày Diễm thiếu gia khỏi hoàn, nhất định sẽ có biện pháp cứu người ra ngoài!

- Diễm thiếu gia?

Mấy chữ này như khắc sâu vào trong tâm trí của nàng, khiến cho trái tim của nàng không kiềm nén được mà đau đớn, nàng ôm ngực, cả người nhin không được mà run rẩy.

- A! Chẳng lẽ bệnh tim của tiểu thư lại tái phát sao?

Nàng từ trong vạt áo lấy ra một cái bình sứ nhỏ, lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng của Băng, động tác rất nhuần nhuyễn, không hoảng không loạn, xem ra nàng làm việc này không phải là ngày một ngày hai.

- Tiểu thư, người nghỉ ngơi trước đi, Tú nhi đi nấu thuốc.

Tú nhi giúp nàng đắp chăn, liền vội vàng chạy ra ngoài.

Viên thuốc kia vừa vào miệng liền tan, tỏa ra mùi vị không nói thành lời, nhưng cơn đau tựa hồ không có dấu hiệu giảm bớt. Đang nằm trong chăn chịu đựng cơn đau, nhưng ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân nho nhỏ, cho dù nhắm mắt lại, cho dù siêu trực giác của nàng mất đi, nhưng nàng vẫn cảm nhận được người tới không có chút thiện ý nào.

Quả nhiên...

- Ở ~~ hoàng hậu nương nương cao quý bị làm sao vậy? Cơn đau tim lại tái phát?

Thanh âm kiều mị mang theo hương vị vui sướng khi thấy người gặp họa.

- Lệ phi muội muội chẳng lẽ đã quên? Bốn ngày trước nàng đã không còn là hoàng hậu rồi, nhìn bộ dáng của nàng, làm gì có chỗ nào giống với hoàng hậu. Nhưng mà, nhìn cũng thật đáng thương đó nhờ!

Tiếng nói thanh thúy ẩn chứa ý tứ mỉa mai.

- Ôi ~~ Di phi tử tử, người cũng khiến ta cảm thấy buồn cười, sao người lại quên nàng đã bị Hoàng Thượng biến thành thân phận nô tì rồi! Ha ha ~~~

Băng vẫn nằm im im chịu đựng đau đớn, nghe mấy kẻ ngày người xướng người họa, nàng biết được thì ra khối thân thể này từng là hoàng hậu cao quý, nhưng vào bốn ngày trước đã bị dày làm nô. Tú nhi nói nàng hôn mê đã ba ngày, mà đêm hôm bị cưỡng bạo đó nàng vẫn còn là xử nữ, một ả xử nữ hoàng hậu? Chuyện này có hơi khó tin a!

Mấy nữ nhân này tùm năm tùm ba nói nào là giặc phản quốc, ả ti tiện, vân vân và vân vân, Bãng cũng lười nghe tiếp, bởi vì cảm giác bất lực hiện tại mà cảm thấy mình rất thất bại.

Có lẽ, bộ dáng thờ ơ của Bãng khiến cho các nàng mất hứng, hoặc giả như đang cố kỵ điều gì, mấy nữ nhân nọ nói một hồi liền cảm thấy không vui, mang theo bọn thị nữ ngang nghênh rời khỏi, trước khi đi còn có ý va vào Tú nhi đang bưng thuốc tới.

Chương 4: Thân thể

- Tiểu thư, tiểu thư, đều tại Tú nhi không tốt, Tú nhi sẽ đi nấu thuốc lại lần nữa!

Tú nhi khóc lóc bước tới lau mồ hôi lạnh trên mặt Băng, bộ dáng thật ủy khuất.

Cũng không biết có phải do tác dụng của viên thuốc ban nãy hay không, lúc này nàng cảm thấy hơi đỡ một chút, trái tim dường như cũng đập theo quy luật, nàng nhẹ nhàng thở một hơi.

- Tú nhi, ta không đau nữa, đừng đi nấu thuốc, ở lại đây trò chuyện cùng với ta.

- Không được! Tiểu thư, thái y đã dặn khi tiểu thư tỉnh lại thì nhất định phải uống thuốc ngay lập tức, tiểu thư chờ một chút, Tú nhi sẽ trở về nhanh thôi!

Tú nhi nói xong lại vội vàng chạy ra ngoài, xem ra muốn đi nấu thuốc lại một lần nữa.

Băng bất đắc dĩ thở dài, nhìn căn phòng với cách bài trí cổ xưa, rèm che không rõ là màu xanh hay là màu lục, bi ai nghĩ rằng đây chắc hẳn là nơi mà người ta thường hay gọi là lãnh cung! Từ hoàng hậu tôn quý trở thành một ả tiện nô, sự chênh lệch giữa hai thân phận này so với đại dương còn muốn rộng hơn, nếu nàng đoán đúng mà nói, thì nguyên nhân tạo ra cơ sự ngày hôm nay chắc là do phụ thân của khối thân thể này đã thông đồng với địch phản quốc, trong lòng thâm mắng lão bất tử kia làm ra chuyện thiếu đạo nghĩa như vậy, làm hại đến con gái của mình thì thôi đi, còn làm liên lụy tới con ma xui xẻo là nàng!

Nhưng mà, vị tiểu thư này nếu đã là hoàng hậu, vì sao lại còn tắm thân xử nữ? Nếu không phải đã từng nếm qua sự mạnh mẽ của tên hoàng đế ác ôn kia, nàng thật sự sẽ hoài nghi hẳn có bất lực hay không...

Nếu tên hoàng đế ác ôn nọ vẫn khỏe mạnh như thường vì sao lại không ăn vị hoàng hậu này chứ? Chẳng lẽ vị tiểu thư này lớn lên rất xấu, nên không khiến cho hoàng đế cảm thấy hứng thú?

Đang miên mang suy nghĩ, Tú nhi lại một lần nữa nấu thuốc hoàn tất, cẩn thận mang tới bên giường, đặt chén thuốc ở trên ghế, sau khi đỡ nàng dậy còn nói bằng giọng điệu cầu khẩn:

- Tiểu thư, mau uống thuốc đi!

Nhìn chén thuốc đen thui, tản ra vị thuốc Đông y nồng nặc, Băng theo bản năng cự tuyệt.

- Không uống, ta không muốn uống.

- Tiểu thư, van cầu người mau mau uống thuốc đi!

Tú nhi lại muốn khóc, Băng nhìn thấy, sự quan tâm của nàng với tiểu thư là xuất phát từ nội tâm, nhưng mà nàng tuyệt đối không uống thứ thuốc ghê tởm đó! Vì thế nàng lái sang chuyện khác.

- Tú nhi, ta hoàn toàn không nhớ rõ chuyện ngày trước, người kể cho ta nghe có được không?

- Cái gì? Tiểu thư không nhớ được Tú nhi sao?

Băng vô tội liếc nhìn Tú nhi, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nàng, nguy trang cùng diễn trò chính là một trong những tư cách bắt buộc phải có nếu muốn trở thành một sát thủ chân chính, bằng không thì nàng cũng sẽ không lừa gạt được Diễm một cách dễ dàng như vậy... Dừng! Ta không muốn nhắc tới gã nam nhân phản bội kia nữa!

“Được.” Nàng cao hứng kêu một tiếng, chén thuốc khủng khiếp kia cũng bị Tú nhi làm rơi xuống mặt đất (-.- hậu đậu, bất quá... giống ta!), tiếp theo lại nghe được tiếng khóc gào của Tú nhi.

- Tiểu thư, người sao lại có thể quên? Hàm oan của lão gia hiện nay chưa được rửa sạch, Diễm thiếu gia sống chết không rõ... Tiểu thư đã từng nói qua phải điều rõ chân tướng sự việc, như thế nào lại có thể quên được chứ?

- Diễm thiếu gia là ai? Người không phải nói hắn sẽ nhanh chóng trở về từ biên cương hay sao?

Đây là lần thứ hai nàng nghe Tú nhi nhắc tới tên của người này.

- Đó là... đó là bởi vì lúc trước Tú nhi gạt tiểu thư, sợ tiểu thư nghĩ quẩn trong lòng...

Tú nhi cũng không tiếp tục nói, nhưng Băng từ trong ánh mắt của nàng mơ hồ đoán được, vị tiểu thư này cùng với Diễm thiếu gia kia chắc chắn có quan hệ gì đó rất thân mật.

Nàng nhú mày, nói cả nửa ngày trời, vẫn không moi được tin tức gì đáng giá (-.- ách, chị giống đội chó săn quá), không biết thân thế của vị tiểu thư này, lại càng không biết vị Diễm thiếu gia kia là người ra sao, nàng có hơi mất kiên nhẫn hỏi Tú nhi.

- Tú nhi, người hắn là người ta mang từ nhà tiến vào trong cung?

- Ô ô... đúng vậy!

- Được rồi, vậy người hiện tại nói cho ta biết toàn bộ sự việc đã phát sinh trong thời gian qua, cụ thể như tính cách của ta, thái độ làm người, cách đối nhân xử thế ... vân vân ... đặc biệt là trong lúc tiến cung phát sinh ra những việc gì đều phải nói hết cho ta biết.

Nàng không muốn rước nhiều phiền toái vào người, sợ dĩ hời rõ mấy việc này chỉ là để chuẩn bị cho sau này khi rời khỏi hoàng cung mà thôi.

Khiến cho Băng cảm thấy vui mừng chính là khả năng tiếp thu của Tú nhi rất mạnh, biết rõ nàng đã “quên” đi mọi chuyện lúc trước, liền lau khô nước mắt, miệng mồm lạnh lẽo kể rõ tất cả.

Căn cứ theo kiến thức ít ỏi về lịch sử của mình, Băng không biết được nơi đây thuộc triều đại nào,

nhưng Băng không biết cũng chẳng sao cả, dù sao nàng đối với lịch sử không quá quen thuộc, lại không muốn làm ra chuyện gì đó khiến cho lịch sử phải thay đổi, cũng không hi vọng có thể trở về thời đại của mình, bị bắn một nhát chí mạng vào ngực thì chỉ có một con đường chết, phỏng chừng nàng cho dù có trở về thì cũng chỉ làm một hồn ma vất vưởng, phiêu đảng trong trời đất, huống chi cái thế giới kia còn có một nam nhân đã từng phản bội nàng!

Nàng cho tới bây giờ vẫn luôn không phải là kẻ hay rước lấy phiền muộn, tự nhủ rằng dù mình ở trong hoàn cảnh gì cũng nhất định phải sống cho thật tốt, nhưng mà thân phận của vị tiểu thư này khiến nàng cảm thấy chẳng tốt chỗ nào cả!

Vị tiểu thư này họ Tề, tên là Nhược Nghiên, bình thân chịu đựng gian khổ, Nghiên rất xinh đẹp, xứng với cái tên của “nàng”, so với nàng lạnh lùng được ví như “Băng” thì ấm áp hơn rất nhiều. Mà gia thế của nàng vô cùng cao quý, bác của nàng chính là đương kim thái hậu, phụ thân của nàng là Tề Lệ từng phò tá tiên đế chiếm được thiên hạ, là một trong những đại công thần có công danh hiển hách, về sau nhậm chức vụ có quyền hạn đại khái tương đương với bộ trưởng bộ quốc phòng ở thời hiện đại, có thể nói là quyền khuynh vua và dân, tay nắm trọng binh, nghe nói nắm giữ hơn phân nửa binh quyền của quốc gia.

(Nghiên – : xinh đẹp)

Mà năm năm trước nàng nhập cung được sắc phong làm hậu, Băng cảm thấy một trận ác hàn, bởi vì Tú nhi nói nàng năm nay mười tám tuổi, đã trôi qua năm năm, nói cách khác lúc nàng tiến cung chỉ mới mười ba tuổi mà thôi! Một tiểu cô nương chỉ mới mười ba tuổi được sắc phong hoàng hậu, có phải có hơi ác hay không....

- Tú nhi, nói chuyện về Diễm thiếu gia.

Tuy rằng trong lòng vẫn luôn nhắc nhở nàng nên quên cái tên nam nhân phản bội kia, nhưng nghe có người tên giống với hần, nàng vẫn không tự chủ được mà dò hỏi, điều này thật khiến nàng xem thường chính bản thân của mình.

- Diễm thiếu gia là con trai độc nhất của Lâm gia, lão gia rất thích hần, từ nhỏ hần vẫn luôn thường xuyên hay sang nhà của chúng ta chơi, lão gia từng nói sẽ gả tiểu thư cho Diễm thiếu gia, về sau tiểu thư nhập cung, chuyện đó cũng chưa từng được ai nhắc lại, lần này Diễm thiếu gia theo lão gia xuất chinh, nào ngờ...

Tú nhi thút thít.

- Nếu để Diễm thiếu gia biết tiểu thư đã quên hần, hần nhất định sẽ thương tâm đến chết...

Thanh mai trúc mã sao? Xem ý tứ của Tú nhi, Tề Nhược Nghiên cùng với vị thiếu gia gọi là Lâm Diễm kia nhất định là một đôi uyên ương bị lẽ giáo phong kiến chia rẽ đây!

Tốt lắm, thực hí kịch hóa! Ở thế giới kia Diễm phản bội nàng, mà Diễm thiếu gia ở thế giới này chẳng phải trở thành kẻ bị người ta ruồng bỏ sao? Có phải ông trời quá mức nhân rồi, nên muốn trêu chọc nàng. Điều cấp bách hiện tại chính là nhanh chóng làm quen với tình cảnh hiện tại, mới ngày đầu tiên xuyên qua

liền bị bẻ gãy cánh tay, nàng có hơi lo lắng sẽ không tìm được phương pháp bỏ trốn, không khéo thì thân thể nhu nhược này sẽ chịu không được mà hương tiêu ngọc vẫn.

Chương 5: Tuyệt sắc

Ước gì nước mắt có thể là thuốc tiên... lúc đó thì tôi sẽ không cần phải tốn tiền để mua thuốc uống! Bỗng dùng tay trái sờ sờ chính khuôn mặt hiện tại của mình, ầu! Da thịt nhẵn nhụi, mềm mại ôn nhu, cảm giác khi sờ thật không tồi, không biết cụ thể ra sao?

- Tú nhi, mang gương lại đây!

Bỗng có hơi không yên, thầm nghĩ rằng: dung mạo của vị tiểu thư này nhất định rất xấu xí, nếu không thì chẳng có lý do gì để hoàng thượng chuẩn cho nàng tiến cung mà chẳng chạm đến nàng dù chỉ một lần. Tuy rằng nàng tự biết mình không phải tuyệt sắc giai nhân, nhưng nàng tuyệt đối là một cô gái đẹp, nếu không thì nàng cũng không ít lần dễ dàng dùng con dao nhỏ đâm vào tim của mục tiêu, biểu hiện của họ lúc đó đều là kinh hoàng cùng không tin tưởng, có thể thấy được vẻ bề ngoài của nàng đã lừa bịp được biết bao nhiêu mục tiêu, cái loại biểu tình trước lúc chết của họ khiến cho nàng rất hưng phấn...

Đương lúc nàng hưởng thụ mùi vị ngọt ngào khi tưởng nhớ về quá khứ, một chiếc gương đồng xuất hiện trước mặt nàng. Theo phản xạ, nàng đưa mắt nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng, nàng đột ngột đoạt tấm gương đồng từ trong tay của Tú nhi, Bỗng cấp tốc nhìn lại cho thật kỹ.

Tuy rằng chất lượng của gương đồng không được tốt, giống y như máy chụp ảnh trắng đen thời xưa, nhưng nàng vẫn nhìn thấy được dung nhan tuyệt sắc hiện lên trên đó. Đôi mắt trong suốt, con ngươi đen tuyền, mái tóc óng mượt, khuôn mặt thanh thuần, diễm đạm lại có mấy phần đáng yêu, cả người tỏa ra khí tức nhu nhược khiến người ta nhìn vào mà đau lòng không thôi. Chỉ đáng tiếc, đôi mắt của nàng không chút tinh thần, thân thể gầy gò ốm yếu khiến cho Bỗng tiếc hận đến tận xương tận tủy. Nàng nhìn tấm gương đồng nháy mắt vài cái, hình ảnh phản chiếu trong tấm gương đồng nháy mắt theo. Nàng khẽ cười để cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng có thêm một chút sinh khí, lúc này nhìn thoáng qua cũng thuận mắt hơn ban nãy.

Sau khi nhìn thấy diện mạo thật của vị tiểu thư này, Bỗng càng thêm nghi ngờ cùng khó hiểu, một mỹ nữ sở hữu tuyệt thế dung nhan như vậy, tên hoàng đế kia chắc hẳn bị mù á, trong suốt năm năm không thèm ăn nàng một miếng nào, mà tối đêm hôm đó lại hung hăng tra tấn nàng?

Thật ra, nàng hy vọng “mình” có thể xấu một chút, chiếu theo hiểu biết của nàng đối với nam nhân thì nữ nhân như vậy tuyệt đối là loại hình mà đại đa số nam nhân thích. Mà trong trí nhớ của nàng, nếu đêm đó không phải nàng đánh giá cao bản thân, làm ra cái loại hành động vừa ngu xuẩn vừa xúc động kia thì nàng sao lại có kết cuộc thảm như vậy, dù sao chỉ cần lộ ra vài nét đáng thương thì tin rằng đại đa số nam nhân đều sẽ không đành lòng làm bị thương nàng!

Nhưng mà, đối với hoàng đế thì nàng không dám liệt hẳn vào nhóm nam nhân bình thường, không nói hẳn tích lũy thù hận trong lòng đối với Tề gia, chỉ bằng cái ánh mắt khi hẳn biết “nàng” vẫn còn là xử nữ thì Bỗng có thể đoán được hẳn có lẽ đã sớm hoài nghi thân thể này không còn trong sạch, đại khái cũng là do hẳn vẫn chưa chạm tới nàng!

Bỗng bĩu môi xem thường, nam nhân là thế đó, từ cổ chí kim vẫn luôn muốn nữ nhân toàn tâm toàn ý đặt trên người hẳn, còn hẳn thì lại trái ôm phải ấp, hưởng thụ thú vui “tao nhã” của cuộc sống... Nếu đã không muốn chạm tới ta thì đừng có chạm nữa, như thế lại càng tốt... Mà vị Tề tiểu thư kia nhất định là

bệnh tim tái phát rồi được rước lên trời làm thiên sứ đi, để lại hậu quả cho nàng gánh vác, nàng biết than thở với ai nha...

Hồi hận một hồi, Băng ý thức được vấn đề mà nàng sắp phải đối mặt, nàng cũng không cho rằng hoàng đế sẽ khinh địch mà buông tha cho Tề Nhược Nghiên, nhưng mà không biết hẳn lúc nào sẽ tới để tra tấn nàng, nghĩ tới nghĩ lui càng khiến cho nàng cảm thấy hơi sợ hãi..

Chương 6: Hoàng đế

Có câu sợ cái gì thì sẽ thường thấy cái đó! Sự thật khiến cho Băng cảm thấy câu này rất chí lý, rất đúng với sự thật.

Tối hôm đó khi Băng vừa mới ăn xong bữa tối — chỉ một chén canh nhỏ nhạt nhẽo vô vị, nghe nói là vị Tề tiểu thư rất ít ăn, tuy nàng đã no bụng rồi nhưng cái mồm vẫn thèm muốn chết, nàng định ngày mai sai Tú nhi làm một chút thịt hầm, trứng muối, vân vân và vân vân... lại quan tâm không biết thế giới này có trứng muối hay không, chính lúc nước miếng chảy ròng ròng thì một tiếng hét lạnh lạnh vang lên cao vút “Hoàng thượng giá lâm!” khiến cho nàng thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình hại cho sặc chết...

- Tiểu thư...

Tú nhi nơm nớp lo sợ, khóc không ra nước mắt, bộ dáng giống như nàng mới là người sắp bị chà đạp.

Băng nhún nhún vai, nên tới cuối cùng cũng sẽ tới, nhưng mà nàng không nghĩ đến nó lại tới nhanh như vậy, nàng bắt quả chỉ mới tỉnh dậy từ sau cơn mê vào lúc sáng, tin tức của hoàng thượng cũng thật mau lẹ, bộ sợ không kịp đến đây vô nàng sao? Nàng cảm thấy rất lo lắng, chẳng biết khối thân thể bé nhỏ này có thể chống đỡ được hay không đây!

Băng trong lòng có chút hoài nghi, tuy rằng không biết nơi này có phải là lãnh cung hay không, nhưng một ả phế hậu bị biến thành tiện nô, theo lẽ thường sẽ bị đưa vào lãnh cung, một nơi hoang vắng như vậy, tất nhiên sẽ không có cung nữ, thái giám tùy thân để hầu hạ, duy nhất lưu lại cũng chỉ có Tú nhi của nàng, như vậy thì ai đem tin tức của nàng tỉnh lại cho Hoàng đế biết? Là ai ả vú to nhưng óc như trái nho kia thông báo, hay là tiểu nha đầu vẫn ra vẻ trung thành tận tâm là Tú nhi?

Không tiếp tục suy nghĩ miên man nữa, cái tên hoàng đế cao cao tại thượng kia y như một con mãnh thú đang sẵn mồi đi tới gần nàng, mà nàng tất nhiên chính là con mồi trong con người thâm thúy của hắn.

Hắn đi không nhanh, nhưng mà mỗi bước chân trầm ổn của hắn đều như đánh vào lòng nàng, khoảng cách ngày càng gần, càng khiến cho nàng cảm thấy áp lực cùng bất an, giống như một con thỏ trắng đáng thương không thoát khỏi vuốt hổ...

Nhìn thấy hắn tỏ vẻ hải lòng trước biểu tình đó của nàng, con người thâm thúy hiện vẻ đặc ý cùng chế nhạo, đặc ý đi đặc ý đi! Xem ai mới là người cười cuối cùng, sớm muộn gì cũng có một ngày nàng sẽ khiến hắn hối hận, nàng — sát thủ Băng, cho tới bây giờ chưa từng nhận là thỏ trắng, mà đó chỉ là lớp vỏ ngoài của con đại hôi lang là nàng mà thôi, chờ đến khi nàng vượn nhanh múa vuốt là lúc... Ngô, đau quá!

Không đợi nàng YY tình hình sau khi vượn nhanh múa vuốt, con mãnh thú kia đã nâng cằm của nàng lên, khiến cho nàng không tránh khỏi mà nhìn hắn, Băng vội giả vờ ghen ngào giống như đang thống khổ, liếc nhìn đôi mi thanh tú lại, con người nhu mì trong suốt nhìn hoàng đế giống như là muốn van xin tha thứ... Biểu tình như vậy, bất kể nam nhân nào cũng đều sẽ cảm thấy thương tiếc đây!

Tình thế so với người mạnh hơn a! Bởi vậy mới có câu kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, muốn chết

thì cũng chỉ là do nàng nghĩ thôi! Nàng tuyệt đối sẽ không đánh mất tính mạng của mình lần nữa, nếu ông trời cho nàng cơ hội như vậy, nàng sao lại không biết trân trọng một mảnh “tâm ý” của lão? Cho nên, trước tiên cứ tạm gác lại ý nghĩ trả thù mà biết phối hợp một chút, ít nhất là để cho cuộc sống về sau của nàng không quá khó khăn!

Sự thật lại chứng minh rồi Băng tự cho là đúng, cô thấy lực đạo ở cằm chỉ thoáng thả lỏng không vượt qua một giây, liền xoay mình tăng mạnh mấy lần, như là bóp nát cánh tay của nàng còn không đủ, còn muốn đem cằm của nàng lại cho bóp nát dường như mới cam tâm

Đau..... Cũng không biết có phải hay không khối này thân thể đối với đau đớn chịu đựng rất kém, nếu là trước kia, đau đớn này, Băng có tự tin tuyệt đối sẽ không một chút nhúu mày, nhưng là hiện tại, nàng không chỉ có cảm thấy cằm như sắp vỡ vụn, ngay cả ngẩng cao cổ cũng đau đớn vô cùng.

“Hoàng Thượng, tiểu thư.....” Tú Nhi cả người run rẩy, muốn tiến lên muốn bảo hộ tiểu thư của nàng, tuy rằng biết không sẽ có gì hiệu quả, nhưng Băng vẫn là rất cảm kích nàng.

“Đều rút hết ra đi!” Tào Hãn quát một tiếng, Băng vô cùng bị ai nhìn về mặt bị ai Tú Nhi bị hoảng sợ lui dần ra ngoài.....

“Hoàng Thượng.....” Băng quyết định tiếp tục phát huy này khuôn mặt khẩn cầu, “Cầu Hoàng Thượng tha ta đi!” Nhiều thanh âm êm tai a! Hoàng Thượng a! Ngài tạm tha Tề tiểu thư đi! Thân thể này không thể chịu đựng được sự ngược đãi của ngài thêm mấy lần!

Tào Hãn khéo miệng gọi lên ý cười gian ác, trong ánh mắt lại phụt ra âm lãnh quang, không hổ là đệ nhất mỹ nhân danh xưng Tề gia nhị tiểu thư, biết rõ nàng ở giả vờ giả vịt, nhưng bộ dáng diễm đam đáng yêu vẫn làm cho hắn có một cái chớp mắt rối loạn tâm thần, thiếu chút nữa sa vào! Trong lòng hắn cười lạnh, hiện tại hướng hắn cầu xin tha thứ không chút chậm trễ sao? Nàng nghĩ đến lúc này làm ra loại này thỏa hiệp, hắn sẽ dễ dàng buông tha nàng sao?

Tề gia nhị tiểu thư người đẹp như tiên? Hắn vĩnh viễn cũng quên không được mới gặp nàng, chưa bao giờ nghĩ tới trên đời còn có một người xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đã đẹp làm cho người ta nhìn không muốn dứt tầm mắt, từ đó trong lòng hắn luôn nghĩ về nàng nhưng trong lòng hắn biết rõ nàng là người của Tề, cha của nàng cùng mẫu hậu là huynh muội ruột thịt.

Năm năm trước mẫu hậu ép buộc hắn lập Tề gia đại tiểu thư Tề Nhược Kinh làm hoàng hậu, làm hắn không phục, nhưng cũng không thể phản đối, nhưng mỗi hận này hắn ghi tạc trong lòng, trọn đời không thể quên. Hắn thề, một ngày nào đó nhất định phải diệt trừ Tề gia, hắn Tào Hãn tuyệt không làm con rối cho người khác điều khiển!

Ngày đại hôn, Tề Nhược Kinh lại biến mất, hoàng đế đại hôn, hoàng hậu không thấy, mọi người làm ra vẻ mọi việc không liên quan mình, chờ xem kịch vui, không nghĩ tới đại hôn vẫn thuận lợi cử hành như trước, chẳng qua tiến cung có người nói là người thay thế Tề gia tiểu thư, trong lòng hắn cũng tâm niệm như vậy, nhưng khi hỉ khẩn nhắc lên nháy mắt, hắn quả thực mừng rỡ như điên.....

“Thỉnh Hoàng Thượng tự trọng, Nhược Nghiên tiến cung chỉ là vì bảo toàn danh dự hoàng gia, đây

chỉ là kế sách tạm thời, tỷ tỷ nàng mới là chân chính hoàng hậu, chờ tìm được tỷ tỷ.....” Mười ba tuổi nàng vẻ mặt lạnh lùng nói, rất lạnh lùng.

Cả người máu trong nháy mắt đông lại, hắn không thể tin được nàng lại tự miệng nói ra như vậy, nàng đưa hắn trở thành cái gì? Bọn họ Tề gia lại đưa hắn trở thành cái gì? Thực biến hắn trở thành người gỗ có thể tùy ý bài bố sao? Tốt lắm! Ngày hết thầy sĩ nhục cùng uất ức, sớm hay muộn có như vậy một ngày hắn bắt người tề gia hoàn trả gấp bội!

Rốt cục, hắn làm được, mẫu hậu tật bệnh liên miên, không thể nhúng tay triều chính, trong triều Tề gia quyền lực gần không còn, con cháu Tề gia đều áp giải vào Thiên Lao, Tề Lệ chỉ còn hư danh thôi, đợi đến lúc áp giải về kinh liền lập tức xử trảm

“Ô.....” Bả không thể không dùng một kêu thống khổ, đánh thức dòng hồi tưởng sự việc của hoàng đế, làm hắn chú ý đến nàng, bộ dáng vừa quý vừa bị buộc nâng cằm hơn nửa ngày trời tư vị thật chẳng dễ chịu gì.

Chương 7

Băng thực sự làm hoàng đế chú ý, nhưng được nghe cũng là một câu lạnh như băng “Tiện nhân”, nghe hẳn nói trong lòng sinh tức giận, theo bản năng sờ bên cạnh sườn, là nơi Băng trước kia luôn có gài một con dao nhỏ, chợt nhận ra đây không phải là hiện tại mà nàng đang là Nhược Nghiên, lần trước manh động hại thân thể đáng thương này bị bẻ gãy tay....

Tào Hân buông ra của nàng cầm, da thịt trắng nõn để lại vài vết hằn, thực là chướng mắt, chướng mắt làm cho hân chán ghét, chán ghét nên không đành lòng nhìn.

Hắn hai tay nhẹ nhàng nâng lên cánh tay phải của nàng, làm như nâng một món đồ bảo bối, trân quý, “Rất đau sao?”

Hoàng đế trong mắt lóng lánh không rõ hào quang làm cho Băng rung mình, cứng ngắc gật gật đầu, muốn rút về cánh tay, lại bị hắn mạnh bắt lấy, nháy mắt toàn thân kịch liệt đau đớn làm cho nàng phát ra một tiếng kêu thảm, sắc mặt trắng bệch trừng mắt nhìn vẻ mặt cười tà mị, theo hàm răng lý nhí nói “Buông tay!”

Tào Hân sắc mặt trầm xuống, bỗng đùa cợt cười buông lỏng ra cánh tay của nàng, lập tức cời bỏ đai lưng, “Không tiếp tục giả vờ yếu ớt? Trẫm nói cho ngươi, Tề Lệ cái lão tặc kia áp giải vào kinh liền lập tức xử trảm, Thái Hậu lại càng không thể có thể lo lắng ngươi, Tề gia đã hoàn toàn xong rồi, ngươi cho là sau này còn có ai có thể cho ngươi chỗ dựa nữa?”

“Ngươi muốn làm gì?” Băng kinh hãi theo dõi hắn cời áo tháo thắt lưng, trong lòng run sợ lùi dần về phía giường, hẳn là cầm thú sao? Nàng không chỉ có có thương tích trong người, hơn nữa vừa mới hôn mê tỉnh lại không bao lâu, hẳn chẳng lẽ đã nghĩ.....

Tào Hân híp lại ánh mắt thưởng thức nàng bộ dáng kinh hãi của nàng, không biết vì sao, lúc này trong lòng nảy lên vui sướng hơn cả lúc bao hao tâm tổn trí lập đổ Tề gia hoàn thành, bản thân sinh ra khoái cảm, long bào rơi xuống đất, phản xạ ra một đạo màu vàng quang mang lại cho Băng cảm giác nhức mắt.

Nàng thật sự cảm thấy thực oan uổng, tưởng hoàng đế đến chỉ vì phế nàng, báo tin cho nàng về Tề gia, nàng cũng không tưởng bị hắn lại cường bạo, “Không cần –” Nàng hướng chỗ hằn hằn thét chói tai, cho dù nàng cố gắng hét lớn nhất, nhưng cổ họng lại như trước phát ra âm thanh yếu ớt, mảnh mai. Tuy rằng thân thể không phải chính mình, nhưng cảm giác này nàng đều có thể cảm nhận và phải thừa nhận!

Tào Hân giống như mãnh thú chuẩn bị xé rách con mồi, bàn một tay chụp lấy tóc nữ nhân cố tình tránh né hắn về phía hằn, không chút nào thương hương tiếc ngọc đem nàng ôm vào trong lòng, dễ dàng đem nàng một lần nữa quăng giường, thô bạo xé rách vạt áo của nàng, nhưng có ý vẫn tránh cánh tay phải của nàng ra....

Da đầu bị đau còn chưa biến mất, thân thể liền lại bị xâm phạm, đau đớn khôn cùng, ngay cả bản thân Băng thật sự cũng chưa chắc chịu được, vậy mà thân thể gầy yếu này thì làm sao có thể bảo hộ được mình, càng đừng nói là còn có bệnh tim quái ác trong người, cho dù của nàng ý chí cường lực nhưng với thân thể

yếu ớt này cũng không chống đỡ được bao lâu, có phải tên hoàng đế ác ma này tưởng là như vậy đem nàng tra tấn đến chết sao? Trời ạ! Nàng không muốn chết ở trên giường a.....

“Tiện nhân! Từ nay về sau, người đem vĩnh viễn là nô tì của trẫm, trẫm muốn người làm cái gì thì liền làm cái gì, người không có quyền cự tuyệt!” Tào Hãn ở nàng bên tai âm trầm nói cho nàng biết tương lai vận mệnh của mình.

Bằng ý thức vốn đã dần dần mơ hồ, lại bị những lời này kích thích thoáng thanh tỉnh chút, trong lòng cười lạnh, vĩnh viễn đều là nô tì của hãn? Thế giới này còn có chuyện gì là vĩnh viễn sao chứ? Càng làm cho nàng nghi hoặc chính là, hoàng đế thật là hận Tề Nhược Nghiên sao? Loại mãnh liệt muốn giữ đến chết bên mình không phải dùng một cái hận có thể giải thích rõ ràng được.....

Chương 8: Phóng hỏa

Sáng sớm, Băng tỉnh lại đã nghe tiếng khóc Tú Nhi, cả người khó nhịn đau nhức nhắc nhở nàng đêm qua bị hấn cường bao, đến tận nửa đêm nam nhân đó mới rời đi, không khí và trên giường còn lưu lại mùi của hắn, sau đó Băng mới biết được hoàng đế chuyên dùng Long Tiên Hương.

Xem bộ dáng của Tú Nhi là biết nàng cả đêm không ngủ, hốc mắt còn có một vòng đen, ánh mắt khóc lại có tia hồng, Băng miễn cưỡng đối nàng nở nụ cười, “Có cái gì mà phải khóc, đừng khóc, ta muốn tắm rửa.”

“Là...tiểu thư, Tú Nhi sẽ đi chuẩn bị nước ấm.” Tú Nhi lau nước mắt đi ra ngoài, chỉ trong chốc lát liền đem vào một cái bồn gỗ lớn, sau đó lại đem nước ấm đổ vào.

Sau khi chuẩn bị xong, Tú Nhi giúp đỡ Băng đứng dậy, Tú Nhi nhìn thân thể loã lồ của nàng đầy dấu vết xanh tím kinh động hô một tiếng, lệ lại lăn tăn chảy xuống

Băng cúi đầu nhìn thoáng qua trước ngực đầy dấu hôn của hắn, cắn răng nói: “Không có việc gì, giúp ta đi tắm rửa.”

Nước nóng làm thân thể giảm bớt đau nhức, Tú Nhi cầm khối gẻ lau ra sau lưng nàng giúp nàng kì cọ, nghe tiếng khóc Tú Nhi càng nức nở, Băng có thể khẳng định trên lưng nàng cũng lưu không ít dấu ấn của hắn.....

Phần hận ánh mắt dừng lại ở ánh tay phải, nàng vì Tề Nhược Nghiên liền cảm thấy bi ai.

Tại đây trọng nam khinh nữ, quân vương là tối thượng, nếu là Tề Nhược Nghiên này nữ tử nhu nhược, có lẽ chỉ có thể chịu vận mệnh an bài, không thể kháng cự!

Nhưng nàng không phải là Tề Nhược Nghiên, nàng là sát thủ Băng, vĩnh viễn là nô tì ư? Buồn cười, sớm muộn có một ngày, vì Tề Nhược Nghiên cũng tốt, vì bản thân mình cũng tốt, tra tấn này, nàng nhất định bắt hắn phải trả nàng gấp bội, xem ai là nô tì, ai là chủ!

Tắm rửa xong. Băng muốn trở lại trên giường ngủ bù, lại ngửi thấy mùi của hắn còn lưu lại trên giường, mãi không hết, nàng nghiêm mặt lại đi đến bên cửa sổ, mở ra thấy trước mặt là một nơi loang lổ, hoang tàn, ngoài cửa sổ là một cái sân nhỏ, bốn phía xung quanh sân là một rừng trúc, phía bắc có một con đường nhỏ. Gió nhẹ thổi làm lá trúc sào sạt, xem ra đây là một nơi rất hiu quạnh...

“Tú Nhi, đem giường đệm ném ra ngoài viện thiêu hủy.”

Tú Nhi đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, biết không thể không nghe lời của nàng, chăn đệm thiêu hủy rồi tiểu thư dùng cái gì đâu? Nội vụ phủ kia là một lũ tiểu nhân tuyệt không sẽ cho cấp cho tiểu thư chăn đệm mới.....

“Tú Nhi, ta không ngửi được của mùi của hắn.....”

Tú Nhi tinh tế cái mũi, “Tiểu thư là nói là mùi Long Tiên Hương này sao? Tú Nhi có cất một ít mùi hương, cái này tiểu thư dùng đi!”

“Không! Ngay cả giường cùng thiêu huỷ mới tốt, nếu ngủ tiếp trên giường kia ta sẽ gặp ác mộng!”

“A! Tiểu thư người không thể như vậy.....”

.....

“Người lặp lại lần nữa nàng làm cái gì?” Tào Hãn hắc nghiêm mặt hỏi nội đình tổng quản Giản Phi

“Hồi Hoàng Thượng, phế hậu tề thị ở tú lâm uyển trong phòng phóng hỏa, may mắn thị vệ phát hiện đúng lúc, chỉ thiêu mất giường, chưa tạo thành tổn thất nghiêm trọng lắm.” Giản Phi thận trọng dò xét nét mặt Hoàng Thượng.

“Nàng có bị thương hay không?”

“Hồi Hoàng Thượng, tề thị mạnh khỏe, hiện tạm thời an trí ở tú lâm uyển nhĩ phòng.” Giản Phi thăm nghĩ trong lòng một tiếng nguy hiểm thật, may mắn hẳn còn không có đem chuyện Tề Thị cố ý phóng hỏa nói ra.....

“Lập tức mang đến gặp trẫm! Không..... Đi tú lâm uyển, trẫm muốn tận mắt nhìn nàng trước mặt trẫm mặt còn có lá gan phóng hỏa!” Tào Hãn sắc mặt âm tình không yên muốn ngự giá đến đó.

Chương 9

Băng yếu đuối vô lực tựa vào Tú Nhi trên người, vẻ mặt lãnh đạm nhìn bọn nô tài trog cung hết đến lại đi, bận rộn thu dọn tàn cục hoả hoạn nàng gây ra.

Sự việc qua đi nàng mới cảm thấy làm vậy thật sự thực không khôn ngoan, trong lòng có điểm hối hận, nàng chẳng qua là muốn thiêu huỷ giường chiếu mà thôi, không nghĩ tới ngọn lửa bùng to, nhanh chóng lan ra, rất nhanh liền thiêu rụi cả căn phòng, nếu không phải có người phát hiện sương khói đúng lúc rồi tới dập lửa, khả năng ngay cả Tiểu Viện sẽ bị nàng đốt sạch.....

Nghĩ lại lại bình thường trở lại, cho dù có thiêu hết cả Tiểu Viện này, nma nhân kia có thể xử trí nàng thế nào? Nhiều nhất đem nàng nhốt đánh vào lãnh cung, nhưng khả năng này xảy ra rất thấp, trải qua đêm qua, nàng tin tưởng hoàng đế đối với Nhược Nghiên vượt trên cả ham muốn nhục dục, nàng không biết này hai người trong lúc đó có khúc mắc thế nào, hỏi Tú Nhi, nàng cũng nói quanh co không rõ nguyên cớ, tựa hồ lén gạt đi cái gì đó

Nàng cảm thấy Tề Nhược Nghiên có lẽ cũng không giống mặt ngoài đơn giản như vậy, thân thể của nàng thượng tựa hồ cất dấu rất nhiều bí mật, hoàng đế đối với nàng thù hận cũng không phải hoàn toàn do Tề gia, nhưng nàng tạm thời vô lực tìm hiểu, sau đoạn đường phía trước còn rất nhiều khó khăn đang đợi nàng tìm hiểu, nhưng dù sao nàng cũng đã sớm quen với sự việc này. Nhưng hiện tại tất cả vẫn rất nan giải, ngay cả Tú Nhi cũng làm cho nàng không thể tin tưởng hoàn toàn....

Bất quá, nàng không phải Tề Nhược Nghiên, cũng không phải sinh ra ở cái nơi này, không thể tự mình quyết định chính tương lai vận mệnh của cô nương mười tám tuổi này.

Tại đây là một thế giới xa lạ, không ai có thể quyết đi vận mệnh của nàng, nếu nam nhân kia tự cho là dùng bạo lực có thể chinh phục nàng, như vậy nàng sẽ làm hắn biết được hắn thật sự đã sai lầm rồi,người cười cuối cùng mới chính là người thắng cuộc, mà nàng, sẽ không bao giờ thua!

Băng bị khí nồng khói ho nhẹ đứng lên, ai oán hy vọng thân thể yếu đuối này có thể chống đỡ được tới cái kia thời điểm.....

Tú lâm uyển cách xa hậu cung, gần lãnh cung, đợi cho ngự giá tới nơi này không khí vẫn còn tràn ngập một mùi cháy khét, khói,hơi nước lẫn lộn,mà người gây lên sự việc này lại đang dựa mình vào nha hoàn bên người, vẻ mặt như đang xem kịch vui.....

“Hoàng Thượng giá lâm –”

Tú lâm uyển, thái giám cùng các cung nữ bỏ hết đồng hồ tay sống, đều quỳ xuống nghênh đón hoàng đế thánh giá, Tú Nhi xoay người quỳ xuống, đầu gối chạm phải tảng đá trước mặt phát ra thật lớn tiếng vang, mà Băng cũng nhất thời mất dựa vào, quơ quơ vẫn là miễn cưỡng ổn định thân mình, Tú Nhi khẽ kéo vạt áo nàng ý bảo nàng quỳ xuống hành lễ, cho dù không có quay đầu lại cũng có thể cảm giác có một ánh mắt sắc đang nhìn nàng, nhưng vẫn thẳng thắn lưng, đêm qua hắn tuy rằng lại xâm phạm nàng, nhưng vẫn cố ý cẩn thận tránh tay phải bị thương của nàng điều này làm cho nàng có nghĩ rằng hoàng đế đối với Nhược

Nghiên có chút gì đó tha thứ...

“Tề thị to gan, còn không quỳ xuống hành lễ!” Giản Phi cố ý quát lớn, kỳ thật là ở nhắc nhở nữ tử nhu nhược này mau quỳ xuống hành lễ.

Tào Hân nhìn Giản Phi liếc mắt một cái, mặt không chút thay đổi hạ ngự giá, biểu tình thản nhiên nhìn không ra hỉ lộ, Giản Phi không lên tiếng đứng im một bên, chỉ có thể ở trong xót thương phế hậu, Tề gia tiểu nữ nhi. Trấn bắc tướng quân Tề Lệ vì sao thông với địch bán nước, làm liên lụy đến nữ nhi.....

Hân nhìn nàng, màu vàng sáng chói y phục của hân đối lập với màu trắng y phục của nàng, mái tóc đen của nàng buông xuống nhìn thật mê người, làm người ta muốn ôm vào lòng mà nâng niu, mà yêu thương. Nhìn nàng tuy yếu ớt nhưng tư thái rất quật cường cùng kiêu ngạo. Thái độ kiêu ngạo đó của nàng làm cho người ta muốn chinh phục, bắt nàng phải phục tùng, phải van xin hân....

Hoàng đế bước dần đến bên nàng, ánh mắt sắc lạnh nhìn nàng, không ai đoán ra hân đang nghĩ cái gì. Bọn nô tài quỳ dưới đất cúi đầu không dám động đậy, hoàng đế chưa cho đứng lên thì ai dám tự tiện đứng lên, bầu không khí thật nặng nề. Bốn phía xung quanh chỉ còn nghe tiếng gió thổi vào rừng trúc phát ra tiếng xào xạc, mấy chú chim giương như cũng không chịu được bầu không khí khó thở này vỗ cánh, lúu rúu kêu rồi bay đi.

Băng đột nhiên cảm thấy thật hâm mộ những con chim tự do tự tại đó, tựa hồ như trên thế gian này không có gì dây dưa, không gì có thể níu kéo được tự do của chúng. Phát sung hôm đó bắn vào tim, tưởng có thể giải thoát mình khỏi khổ đau, nhưng vận mệnh lại an bài nàng xuyên không đến đây, trở thành hoàng hậu trong cung cấm, không có tự do. Nàng tự hỏi không biết làm thế nào mới có thể thoát khỏi nơi này, được tự do hoàn toàn????

Bầu không khí tràn ngập mùi khói cùng cháy khét, thêm vào đó là mùi long tiên hương từ trên người hân phát ra. Băng nhịn không được ho khan, chậm rãi xoay người. Ánh mặt trời có chút chói mắt, nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía hân, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hân dưới ánh mặt trời. Chỉ thấy hân mày kiếm như mây, phượng mâu không giận mà uy, mũi thẳng tắp, môi bạc khê nhếch, ngũ quan như tranh vẽ, trên mặt hoàn mỹ, mỗi một độ cong trên mặt nghiêm nghị tuyệt đẹp, thân hình cao to, khí thế lất át người khác. Băng chỉ có thể nhận xét nam nhân tuần mã này có cái được gọi là “đế vương khí” (tức là phong thái đế vương)

Ánh mặt trời bao quanh thân hình của hân thành một vòng vàng sáng, giống như thân mình hân sẽ sáng lên khi đi tới bất kỳ đâu vậy, ở nàng xoay người lại trong nháy mắt, ánh mắt thâm thúy bỗng nhiên hiện lên chút cái gì đó nhưng không đợi ai phát hiện ra lại biến mất, làm cho người ta thật khó đoán biết nàng đang nghĩ cái gì. Nàng sắc mặt không biến đổi, khiêu khích nói: “Ta bất quá thấy giường chiếu khó chịu thiêu đi mà thôi, người định xử lý tiện nhân trong mắt ngươi như thế nào đây?

Xung quanh hô hấp của bọn nô tài như bị đứng lại, kinh ngạc, Băng biết mình trong mắt bọn họ đúng là đang tìm cái chết mới dám chọc giận hoàng đế, nhưng nàng tuyệt đối không lo lắng. Như hân nói đêm qua, nàng hiện tại không ai có thể bảo hộ nàng, nếu hân muốn nàng chết thì nàng có thể tránh được sao. Nhưng nàng tin đây không phải là mục đích thật sự của hân, nhìn bề ngoài hành động của hân như lấy việc tra tấn Tề Nhược Nghiên làm vui, nhưng qua đêm qua lại cho thấy hành động của hân lại có gì đó mâu

thuần, nàng nghĩ có thể nào tồn tại một thứ khác, đó gọi là “yêu”.

Nàng đứng đó, đứng đó xem hăn xử trí nàng thế nào. Nàng cảm nhận như ý nghĩ của nàng có phần nào đó đúng. Nhưng phần đặt cược này lại làm cho nàng có chút gì đó lo sợ, sợ nếu hăn có ý khác thì nhất định nàng sẽ chết rất thảm bại.

“Hồn láo, không xem trẫm ra gì, người đâu, đem tiện nhân này nhốt vào lãnh cung cho trẫm” Nàng bất ngờ chao đảo, không dám tin vào tai mình, nàng thật sự bị tên hoàng đế này nhốt vào lãnh cung!

Là nàng đã đánh giá quá cao Tề Nhược Nghiên, đánh giá cao nàng ta có thể hấp dẫn được hoàng đế, và sai lầm hơn ở chỗ lại cho rằng hoàng đế cũng có tình cảm với nàng ta.

Băng chậm quá đứng lên, trừng mắt nhìn lãnh cung đen tối, cảm giác thấy cả người rét run.

Lãnh cung quả nhiên rất lạnh! Nơi này khoảng cách tú lâm uyển không quá mười thước, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác mặt trời vĩnh viễn không thể chiếu tới đây vậy, khắp nơi lộ ra hàn khí âm lạnh, góc tường cỏ khô rậm rạp, bụi bám khắp nơi. Một trận gió thổi qua cuốn theo bụi mờ giống như đang cười nhạo nàng tự cho mình là thông minh mà chui đầu vào rọ, đúng là tự làm tự chịu.....

Chương 10: Lãnh cung

Thình lình một vật sắc nhọn từ trong ném ra, dọa Băng nhảy dựng lên, thiếu chút nữa trái tim bệnh phát tác.

Tay nắm mảnh bình sứ Tú Nhi vừa nhặt lên đưa cho, vỗ vỗ ngực thở phào, may mà nó không cửa vào mặt nàng, quay đầu lại thì thấy một nữ nhân tóc tia rối bù, khuôn mặt điên điên vừa cười vừa khóc từ trong phòng chạy ra.

Vừa thấy nàng đến đứng trước cửa viện, nữ nhân lập tức cuống bộ lại phía nàng, nhìn nàng mà quát: “Người là người nào? Nhìn thấy bản cung vì sao không quỳ?”

Băng nhìn nàng nhận định đây chắc chắn là một nữ nhân bị điên, nghe nàng tự xưng mình “Bản cung”, xem ra trước kia nàng ít nhất cũng đứng đầu cung điện nào đó, nhưng nay sao nay lại biến thành một người điên điên khùng khùng như vậy, đây chắc chắn do tên hoàng đế kia tạo nghiệp ra rồi!

Không biết trong lãnh cung này còn có bao nhiêu người điên như vậy nữa...Băng lẩm bẩm.

“Nơi này cũng chỉ có quý phi nương nương sống một mình.” Một cái âm tử dương sống thanh âm liên như vậy tùy tiện ở tà phía sau vang lên, liên quan một tia âm thầm thăm gió lạnh thổi qua, giống như quỷ mị buông xuống.

Băng thật ra không biết là sợ hãi, liền cảm thấy lo lắng nếu trái tim yếu ớt này không nhanh thích ứng với hoàn cảnh mới, nếu mà chết trong lãnh cung này thì không phải rất oan uổng, rất uất ức, rất mất mặt, rất không cam lòng sao?

Chậm rãi quay đầu, gặp một thái giám gì, mặc một bộ y phục màu lam cũ kỹ, đang nhìn chăm chăm về phía nàng, nàng giật mình xem xét lại bản thân mình có gì khác thường không, lại nhìn ánh mắt phức tạp kia, nàng không thể hình dung ra bất cứ thứ gì, chỉ có thể nhận xét đây là một nơi thật quỷ dị....

“Tiểu Lý Tử!” nữ nhân đầu tóc rối bù đột nhiên hét lên một tiếng, một tay vén mái tóc dài hỗn độn làm che khuất dung mạo lên, làm lộ ra một khuôn mặt bẩn bẩn, nụ cười điên dại như một diễn viên đang đóng một vở hài kịch.

Khuôn mặt bẩn kia ít nhất nửa tháng rồi không rửa, nhưng dù là như vậy Băng vẫn nhìn chăm chú khuôn mặt, dáng người nàng. Đây đích thực là một người phụ nữ không còn nhỏ tuổi nữa, nhưng thời trẻ nhất định nàng là rất đẹp, xinh đẹp động lòng người. Có thể khẳng định chắc một điều nữa là, ở tuổi này chỉ có thể làm mẹ của đương kim hoàng thượng. Vậy không phải hãn tạo nghiệp thì nhất định là lão hoàng đế rồi.

“Tiểu Lý Tử, bản cung mệt mỏi, đem bọn nô tỳ này đuổi đi cho ta! Không được tại đây tranh cãi âm ỉ!” Nữ nhân điên rất có uy nghi nói, chính là đáng về đầu bù tóc rối ngược lại làm cho người ta thấy buồn cười.

Rốt cuộc là ai tranh cãi âm ỉ! Nàng từ lúc đến bây giờ một câu cũng chưa nói..... Bể bực môi, không cùng người điên so đo.

Liếc mắt nhìn qua lão thái giám bị gọi là tiểu Lý Tử, chỉ thấy hần run rẩy hạ khóe miệng, lại khom người đáp: “Là, quý phi nương nương, nô tài giúp ngài hồi cung nghỉ ngơi.”

Lão thái giám tiểu Lý Tử giúp đỡ nữ nhân liền đưa tay để hần dúi vào lãnh cung cũ nát tối om như, để Bể một mình đứng ngoài đình viện, nàng cũng không gọi lại, chỉ là có chút bực bội. Lão thái giám đi vào đến cửa viện liền quay đầu đưa ánh mắt nhìn nàng như muốn ám chỉ nàng đứng đó làm gì, chớ nhẽ chờ hần cung phụng sao?

Dù sao không có việc gì, chờ sẽ chờ đi! trong cung này giống như mỗi người bất luận thân phận cao quý hay thấp hèn đều rất thần bí, ngay cả một lão thái giám ở lãnh cung bề ngoài có vẻ như là không có gì nhưng bên trong lại đang che giấu rất nhiều bí mật không muốn cho người khác biết, không biết cùng Tề Nhược Nghiên có cái gì liên hệ.....

Bể một mình đứng ở bên trong đình viện âm lạnh, đánh giá một vòng, trong lòng cảm thán: Quả nhiên không hổ là lãnh cung, không chỉ có lạnh mà còn rất cũ nát, bờ tường trong ngoài viện đều rạn nứt, vừa thấy đã biết là không có tu sửa gì trong nhiều năm, nhưng nhìn điêu khắc tinh mỹ cửa sổ, nước sơn hồng rơi xuống loang lổ ngoài hành lang bám lại vẫn cho thấy trước đây là một nơi tráng lệ, nhưng hôm nay hết thảy đều thành dĩ vãng, năm đó nữ nhân được sủng ái đã thành một người điên, đình viện huy hoàng sáng chói giờ chỉ còn lại cỏ dại rậm rạp cùng hiu quạnh mà thôi.....

Quan sát hết từ trong ra ngoài đình viện, Bể có chút nhàm chán nhìn theo khe đá nứt ra đến một gốc cây đón gió, hai người kia, một trước kia là hoàng hậu tôn quý, một cũng là lão thái giám trông coi lãnh cung, bọn họ trong lúc đó có thể có quan hệ gì đâu?

Bể tưởng thần kinh chắc bị hỏng rồi mới tưởng tượng ra chuyện đó, bình sinh nàng là một người không hiểu kỳ chuyện của bất kỳ ai, nhưng giờ sao lòng hiếu kỳ lại lớn như vậy, nếu đã không nghĩ gì chi bằng không nghĩ, dù sao chốc lát cái lão thái giám quỷ dị kia đi ra sẽ nói chuyện cùng nàng, trước hết phải nghe xem hần nói có chuyện gì tốt không. Ở trong hoàng cung này, mỗi người đều không ai muốn cho người khác biết được bí mật của mình, biết càng nhiều thì có nghĩa rằng nguy cơ tử vong càng lớn, cho nên việc gì liên quan đến mình thì hãy quan tâm, còn những chuyện không phải của mình thì cho dù đặt trước mặt cũng phải làm ra vẻ như không có gì.

Nhưng ngặt một nỗi tình huống thay đổi, nàng bây giờ không phải là Bể trước kia mà là Tề Nhược Nghiên, cái gì của nàng ta nàng cũng không biết, chớ khác nào một bí mật lớn vậy! Bể nhìn lão thái giám tập tễnh đi từ trong viện ra

“Hoàng hậu nương nương chịu ủy khuất rồi”

“Ta đã không phải là hoàng hậu nương nương nữa, Lí công công chẳng lẽ không biết sao?” Bể không nghĩ tới hần sẽ nói ra như vậy, cho dù nàng thực bị cái gì ủy khuất, cũng không tới phiên một cái thái giám đến đồng tình đi! Mặc kệ là trước kia sống thế nào, nay không cần hiểu nhiều làm gì, nàng không cần, đặc biệt lại càng không cần có người đồng tình!

“Chỉ cần Thái Hậu nương nương còn, hoàng hậu nương nương sớm hay muộn cũng sẽ quay lại là hoàng hậu nương nương.” Lí công công cúi mí mắt nói, ngữ khí chắc chắn, tựa hồ đối với điểm này tin tưởng vững chắc không nghi ngờ.

Thái Hậu không phải bệnh nặng trong người, ở Từ Ninh cung tĩnh dưỡng sao? Bằng thậm chí hoài nghi Thái Hậu đã bị hoàng đế giam lỏng, nếu không với quyền uy khinh thế của Thái Hậu làm sao có thể trơ mắt nhìn chính gia tộc mình khuynh đảo sụp đổ mà cái gì cũng không làm? Hay là nàng đang chờ thời cơ đến?

“Cô cô nàng nay có khỏe không?” Bằng phát huy khả năng diễn kịch trời cho, tự nhận mình là Tề Nhược Nghiên nên lo lắng cho sức khỏe của Thái hậu, chuẩn bị bước vào trong lãnh cung, sắc mặt có phần lạnh lùng cùng lo lắng, nhưng không lộ ra bất kỳ sơ hở nào làm cho lão thái giám có phần kinh ngạc. Nàng thấy trong lòng có phần lo lắng, chả lẽ là lộ rồi, nhưng không biết lộ chỗ nào, như thế nào lộ?

Lão thái giám lại cái gì cũng chưa nói, sau chính là liên tục gật đầu, miệng nhắc tới “Tốt, tốt, tốt”, tốt cái gì Bằng không biết, nhưng hẩn trong mắt tinh quang chợt lóe sát khí nhưng cũng không lọt qua được ánh mắt của Bằng, ánh mắt đó như chứa đầy cung tên có thể bắn ra lấy mạng nàng bất kỳ lúc nào, hơn nữa với thân thể hiện tại này của nàng có thể né tránh được.

Thừa dịp lão thái giám này còn lại một chút do dự, Bằng nhanh trí nói: “Lí công công, ta mê man ba ngày, hôm qua mới tỉnh lại, rất nhiều trước kia chuyện cũng không nhớ rõ, hôm nay lại bị Hoàng Thượng nhất đánh vào lãnh cung..... Cô cô, cô cô nàng vì sao không đến cứu ta?” Thấy hẩn cơ bắp mới buông lỏng ra, Bằng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Thì ra là thế, hoàng hậu nương nương không cần nóng vội, mọi sự Thái Hậu nương nương đều đã có sắp xếp. Ngài ở trong này cũng tốt, nô tài cũng có thể hảo hảo hầu hạ ngài.” Lão thái giám gật gật đầu nói.

Hầu hạ..... Đây từ theo này lão thái giám miệng nói ra như thế nào nghe liền thấy không được tự nhiên đâu! Bằng vẻ mặt đau khổ đi theo sau lưng hẩn đi qua hành lang, rất nhanh liền bị đưa đến một căn phòng vắng lạnh, cửa phog được điêu khắc rất nhiều hoa văn tinh xảo.

“Hoàng hậu nương nương không thể tiết lộ thân phận, hơn nữa không thể để lộ chuyện của Tề gia ra ngoài, cũng như thân phận là người Tề gia” Lão thái giám đem Bằng vào trong nhà, miệng nói liên miên.

“Ý Công công chỉ là vị kia quý phi nương nương kia?” Bằng chân thực hỏi lại. Nếu không phải vừa rồi chứng kiến hẩn vận công phát sinh sát khí thì Bằng có thể nhận nhầm rằng đây là một lão thái giám già yếu. Hiện tại hẩn lại nói những lời này, nàng lại càng nghi hoặc người này trong cung nhất định nắm một vị trí nào đó.

“Hoàng hậu nương nương biết là tốt rồi.” Lí công công nét mặt già nua nhìn không ra một tia cảm xúc, “Ngài trước nghỉ ngơi, nô tài đi chuẩn bị bữa ăn cho người”

Phòng ở không lớn, trừ bỏ giường cùng cái bàn ở ngoài không có các dụng cụ khác, bất quá Bằng cũng không để ý cái này, tùy tay phủi chần, màn, một trận bụi dày mở bay lên, tùy tay lau cái bàn ngồi

xuống ngăn người.

Cũng không có cái gì đặc biệt cần suy nghĩ, dù sao mọi chuyện đối với nàng mà nói đều là không biết, nhưng cũng có thể suy đoán rằng hoàng đế, Thái Hậu cùng Tề gia thực hiện nhiên đang tiến hành một cuộc tranh quyền đoạt lợi, trước mắt là hoàng đế chiếm thượng phong, nhưng Thái Hậu túc trí đa mưu, ngoài mặt ngoài yếu thế, nhưng đối với mọi việc làm của hoàng đế thì nàng chỉ coi như trò chơi mà thôi, Tề gia tuy rằng là suy sụp, nhưng tựa như Lí công công nói, chỉ cần Thái Hậu còn tại, hết thảy đều có thể quay lại đường sống.....

Quyền lợi mà tranh đấu quá thì có thể xảy ra một trận đổ máu, một mất một còn, Bằng một chút cũng không cảm thấy hứng thú, bởi vì đối với nàng mà nói tất cả mọi chuyện ở nơi này cùng nàng không quan hệ, nàng cũng không muốn tham dự vào, lại càng không muốn bị liên lụy ở bên trong, lúc này đột nhiên có điểm cảm tạ ông trời làm cho hoàng đế đem nàng ném vào lãnh cung, nơi này tuy là lãnh cung, nhưng cũng có thể giúp nàng tránh được phiền lòng và mưa gió, thân hình mảnh mai này thật không chịu nổi mưa gió đập vùi.

Mặc kệ thắng lợi là hoàng đế hay là Thái Hậu kia cũng không phải chuyện của nàng, hiện tại nàng chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu chính là cố gắng sống sót, mặc kệ ngoài cửa sổ mưa rền gió dữ thiên địa xoay vần, tại đó không thuộc thế giới của nàng, chỉ cần có thể sống là tốt rồi.....

Bất giác nàng lại nghĩ tới cái người đã phản bội nàng, phản bội lại tình yêu của nàng.....

Hắn từng lo lắng nhìn nàng nói: Bằng, ở cướp lấy sinh mệnh người khác đồng thời, chính sinh mệnh người cũng đang theo khe hở lý xói mòn đi, cái chết liền từng bước tới gần

Nàng lắc đầu, cười nhạt hắn khi nào biến thành thi nhân.

Hắn từng lôi kéo tay nàng nói: Bằng, chúng ta rời đi đi.....

Nàng lắc đầu, nếu phản bội tổ chức đó chỉ có một đường chết.

Nàng từng cười khi hắn nói: Bằng, rất nhanh chúng ta có thể có được tự do chân chính.....

Nàng gật đầu, cảm xúc cuồn cuộn, tự do sao? Chỉ có chết mới có thể được đến chân chính tự do đi! Diễm, nếu đã muốn lựa chọn phản bội, vì sao còn muốn cười như thế làm cho người ta quyến luyến?

.....

Con người quả là một loại động vật kỳ quái nhất thế gian, làm nàng có được thân thể khoẻ mạnh, vô tình đoạt đi sinh mệnh người khác, nhưng đối với chính sinh mệnh mình thì không biết ứng xử sao cho hợp lý, cho nên nàng chỉ có thể lựa chọn phương thức rời đi cái thế giới kia, nhưng là hiện tại, sống trong thân thể yếu đuối này, giống như không thể kiểm soát được sinh mạng mình, không biết vận mệnh, nàng lại có khát vọng sống sót.....

Mâu thuẫn!

Rối rắm!

Đã đói bụng!

Cơm trưa như thế nào còn chưa xong!

Bụng đói réo cồn cào, Bụng mới nhớ từ sáng sớm đến bây giờ ngay cả nước cũng chưa uống một ngụm, nhìn trước mặt đầy tro bụi phủ kín mặt bàn, bất đắc dĩ thở dài một hơi, thổi bay một tầng đ bụi, sắc ra liên tiếp ho khan.

Chương 11: Quý phi

Cũng không biết đợi bao lâu, không chịu được đói khát, Băng rốt cuộc vô lực không lo lắng đến vấn đề cố bản cùng không bản, nằm trên giường đệm, trong túi lấy ra bình sứ, lấy một viên “cứu tâm hoàn” bỏ vào miệng làm đường ăn, nhắm mắt lại chờ, lão thái giám kia nói muốn hảo hảo hầu hạ nàng, lại đến bây giờ còn không có đem cơm trưa tới, cứ vậy là chờ tới thời điểm hẳn đến, chính mình sẽ không đói đến hôn mê rồi.

Không biết đã bao lâu rồi Băng mới phải nhịn đói như vậy nàng cũng không nhớ rõ, lại nhớ tới thời điểm cùng ai kia thưởng thức bánh bao thịt, đột nhiên có hoài niệm, hoài niệm tới cái thời điểm cùng người khác thưởng thức mọi món ngon, làm cho nổi lên một ý nghĩ ghen tị

Cánh cửa mục nát rốt cục cũng có tiếng vang lên, thanh âm kia nghe vào trong tai Băng quả thực giống như âm thanh của thiên âm (ý như âm thanh hay của trời đất), đôi mắt vô lực hữu ý mở ra, nhìn về phía lão thái giám đang bày biện lập tức sinh rạng rỡ, giống như là thấy được cứu tinh.

“Hoàng hậu nương nương thỉnh dùng bữa, vị kia hôm nay làm loạn, cho nên nô tài đến chậm.” Lão thái giám giải thích nói.

Con người tiềm lực quả nhiên là vô hạn, hơn nữa ở đối mặt đồ ăn liền bị dụ hoặc, cho dù là đói choáng váng, cho dù này thân mình yếu ớt nhanh tiến tới, chỉ cần tinh thần bất diệt, liền có thể từ tiểu vũ trụ phát ra thêm vào cường đại năng lượng!

Tay chân nhanh nhất vồ đến bên đồ ăn, mặc kệ tư thế có thể nào, muốn ăn hết mọi thứ như hổ báo ăn mồi, tuy cơm có chút rắn, đồ ăn cũng chẳng có gì, chỉ là một ít thịt nhưng cũng làm Băng cảm động thiếu chút nữa rơi lệ như chưa từng được ăn thịt bao giờ....

Đáng tiếc vị tề tiểu thư này miệng quá nhỏ, mà sức chứa lại càng tiểu, nhìn thừa hơn nửa phần đồ ăn, Băng khóc không ra nước mắt, bắt đầu có chút hậm hực.

Lão thái giám hoàn toàn bị cử chỉ bất nhã ăn uống của nàng làm cho kinh sợ, nhưng lại thấy nàng chưa ăn bao nhiêu đã hạ chiếc đĩa, nói:’ Đồ ăn khó ăn thế sao? Nô tài đã cố hết sức rồi, trong Y viện này tuy không phải lãnh cung, nhưng cùng lãnh cung là như nhau, các cung cấp đều rất thiếu thốn.”

“Nơi này tên là Y viện cung sao? Nơi này không phải lãnh cung?” Băng kỳ quái hỏi, hoàng đế rõ ràng nói là đem nàng biếm lãnh cung, nếu nơi này không phải lãnh cung, nàng như thế nào tiến vào?

“Không phải, trong cung cũng không có lãnh cung, chính là nơi này trước kia có một ít duyên cớ, nơi này đã bị xưng là lãnh cung.”

“Vì duyên cớ gì? Là vì vị kia quý phi nương nương kia?”

“Nàng đã sớm không phải cái gì quý phi, ngài thấy nàng né tránh chút là được.” Lão thái giám bộ mặt biểu tình nói.

“uhm” Nhìn ra được lão thái giám này tựa hồ không muốn nói cho nàng duyên cớ đó, Bằng cũng không lại hỏi nhiều.

Sau khi ăn xong, lão thái giám cho nàng đi lại tùy ý đi một chút, lại dặn nàng không cần đi tây viện, sau đó liền vội vàng giúp nàng quét tước phòng.

Bằng không nghĩ chộc phiền toái, nếu người ta nói không cần đi tây, vậy hướng đông đi thôi! Một người nhàn nhàn tiêu sái lại đi trong hành lang, tùy tính đi vào phía đông viện, phát hiện nơi này đúng là một cái hoa viên.

Trong vườn một mảnh tiêu điều, bụi và cây cỏ quăn quanh, tại đây lại có một mảnh sắc vàng nhạt của hoa cúc nở rộ, làm cho hoa viên cảnh trí nhất thời xuất chúng, đón gió lay động, khiến cho người ta trùu mến nhìn, làm cho người ta nổi lên tâm sự...

Không thể tưởng được nơi này còn có cúc hoa! Vừa vặn hái được, nhớ lại trong phòng có một cái bình hoa thật không thừa thãi!

“A — không cho phép trộm hoa của bản cung!”

Một tiếng kêu phát ra từ trong hoang viện yên tĩnh, đồng thời cũng làm Bằng vừa định hái hoa liền cứng đờ người lại, ý nghĩ chạy nhanh loé lên, vỗ vỗ ngực suýt nữa bị người điên đó bị dọa, phải cẩn thận. Còn chưa kịp đứng thẳng người lên thì nữ nhân điên đó vọt đến, tóc tai hỗn độn che khuất mặt nàng, ngẫu nhiên theo gió tán ra, bắt gặp lộ ra một đôi mắt lóe sáng.

Bằng bị bất ngờ, chân cũng không cẩn thận bị một cái đám cỏ khô ôm lấy, lão đạo ngã, cũng may cỏ dại không ít, cũng không cảm thấy đau, chính là trái tim đập nhanh có chút khó chịu, chạy nhanh lấy viên thuốc bỏ vào miệng, cũng may thân thể khổng lồ coi như thích đáng, không có làm cho cánh tay phải bị gãy thương càng thêm thương.

Nữ nhân cũng không để ý tới nàng, vội chạy đến bên đám hoa cúc tiền ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôn nhu cùng hoa cúc nói, “Hoa nhi, ngươi không phải sợ, bản cung sẽ không làm cho người ta ngắt người đi.....”

Quay sang giận giữ với Bằng nói: “Ngươi là tên trộm, dám đến trộm bản cung hoa!” Lại chỉ vào nàng ống tay áo đang bị lộ ra cánh tay phải bị thương, “Nhìn ngươi chính là cái kẻ cắp chuyên nghiệp, bị người ta đánh gãy tay còn không biết hối cải!”

Bằng không nói gì ngửa mặt lên xem thường nói, “Ta hái hoa hái quang minh chính đại, người nào đó lại ở giả ngây giả dại.....” Đúng vậy, nàng sớm nhìn ra nữ nhân này là giả điên, càng khẳng định kia lão thái giám cũng đã sớm nhìn ra, nữ nhân này lại còn còn ở nơi này giả vờ tự đắc, thật sự là đáng thương đáng tiếc.....

“Ngươi.....”

“Trái tim của ta không tốt,thình người không cần mỗi lần đều làm ta sợ như vậy.”

“Ta.....”

“Người muốn giả điên ta không xen vào, bất quá cũng mời người giả giống một chút được không, bằng không rất dễ dàng đã bị người ta nhìn thấu.” Bằng hảo tâm đề nghị nói, đứng lên, chậm chạp phui đi bụi bẩn cùng cỏ may bám vào váy

“Người là như thế nào nhìn ra ta giả điên?”

Bằng thở dài, nữ nhân này thật sự thực đơn thuần, mới như vậy liền tùy tiện nói làm lộ chân tướng cùng thừa nhận, nếu là nàng giả làm người điên có lẽ hợp hơn.....

“Ánh mắt của người, cho dù bề ngoài lại điên, ánh mắt của người lại không điên.”

“Người là ai? Như thế nào bị đưa nơi này?” Nữ nhân thăm đạm cười, như sắp điều linh lá rụng.

“Ta? Một người bị hoàng đế biếm lãnh cung vô danh tiểu tốt thôi.” Lão thái giám nói qua, không thể để nàng tiết lộ thân phận Tề Nhược Nghiên, nguyên nhân là cái gì Bằng không biết, phàm là sự cẩn thận cũng tốt, nếu không nàng cũng không có khả năng trở thành sát thủ xuất sắc nhất của tổ chức.

“Chỉ sợ cũng là bị họ nữ nhân họ Tề làm hại đi?” Rút đi vế điên ngốc bề ngoài, nàng cả người khí chất tựa hồ đều thay đổi, đem sợi tóc rối loạn vén lên, lộ ra ánh mắt rạng rỡ toả sáng nhìn chằm chằm Bằng.

Bằng cho ý kiến đó một tiếng khinh hô, điều này cũng không xem như nói dối, xác thực xem như bị nữ nhân họ Tề làm hại, chẳng qua tình huống có vẻ phức tạp mà thôi.

“Hoàng Thượng có khoẻ không?” Nữ nhân thanh âm ở nhắc tới hoàng đế thời điểm đột nhiên nhu xuống dưới, ánh mắt nhिễm nhिễm chờ của nàng trả lời.

“Hắn tuổi trẻ lực tráng, có cái gì không tốt.” Bằng tức giận nói.

“Hoàng Thượng đã qua tuổi năm mươi, như thế nào.....” Nữ nhân trố mắt mà nhìn, làm cho Bằng đột nhiên nhận thức đến việc nữ nhân này bị giam cầm tại đây không biết bao nhiêu năm, cũng có thể là không phân biệt thời gian nữa

“Tiên hoàng mười năm trước đã Bằng hà.” Trong lòng liền biết nữ nhân đối lão hoàng đế vẫn là tình cuồng dại, nói không chừng còn coi sủng hạnh của hoàng đế là mộng đẹp, nhưng Bằng vẫn là nhẫn tâm đánh nát giấc mộng đó của nàng, nhìn nàng che mặt chạy ra khỏi cổng hoa viên, Bằng cười cười hái một ít hoa cúc, và đi trở về phòng.

Chương 12: Kinh biến

Tự cho là có thể ở nơi này hảo tâm tình dường không bị ai quấy rầy, hảo hảo dường thương Băng, nhất định không xảy ra chuyện gì nữa, nhưng không được quá 3 ngày, hoa cúc trong bình còn chưa kịp héo thì thế giới bên ngoài lãnh cung kia đã xảy ra chuyện động trời.

Nguyên nhân sự việc là cái gì nàng hoàn toàn không biết, nhưng làm cho kết quả là: lúc nửa đêm, nàng đã bị hoàng đế không chút thương hương tiếc ngọc đứng ở bên giường lôi đi, ngay cả dợc nàng cũng không kịp mang theo, bị hắt tùm như một món hàng mang đi.

Thời tiết đã là đầu thu, chỉ mặc áo ngủ đơn bạc, Băng lạnh run người, cũng không biết là bởi vì gió đêm thổi hay bởi vì trong mắt hoàng đế đầy lãnh khốc tàn nhẫn, nhưng cũng không giấu được ánh mắt hưng phấn....

Nàng rút lui thân mình, muốn tận lực cách hắt xa một chút, lại bị hắt một phen kéo vào trong lòng, thân thủ áp ở cổ, cảm thấy bản thân thật ngọt ngào khó thở.

áp đặt ở trên cổ cũng rất mau thả lỏng, ngược lại thay vào đó là sự vuốt ve yêu thương, dần dần di động xuống phía dưới....

Bị phá giấc ngủ, lại bị trở coi như hàng hóa trở lên xe, trong lòng Băng đã tràn ngập cảm tức, nhưng cũng không có thể phát tác, tức giận ra lực cho hắt một cái tát thật mạnh vào mặt, đừng tưởng muốn làm gì thì làm, đằng nào nếu số kiếp đã định nàng phải chết thì nàng cũng không tránh được, nhưng vẫn là cố gắng chịu đựng, hơn nữa nhất định đã có chuyện gì đó nghiêm trọng xảy ra, và có liên quan đến Tề Nhược Nghiên này, càng khẳng định chuyện đó nhất định không phải chuyện tốt!

Trong xe màn che phủ kín, một màu tối, gặp một nữ nhân như đẹp như thiên tiên nhưng bộ dáng lại không giấu nổi sự tức giận, như muốn đánh vào mặt hắt, Tào Hân cười lạnh một tiếng, mới đem nữ nhân này ném tới nơi đó ba ngày, không nghĩ ra tính cách lại biến hóa lại lớn như vậy!

Tối nay hoàn toàn diệt được nhiều tai họa, làm hao tổn tâm trí bao năm, Tào Hân tâm tình thật tốt, thấy nàng nhịu mày chịu đựng cũng không nói nên lời động tay chân, ở trên người nàng càng lúc càng làm cần

“A — không cần!” Hắt hơi quá đáng, Băng rốt cuộc chịu được không được bắt lấy bàn tay to của hắt đang sờ soạng khắp bầu ngực mềm mại của nàng

“Muốn thế nào? Hay người cũng muốn tay trái của người giống như tay phải?” Tào Hân cười nói, khoe miệng cong lên, càng làm đáng vẻ hắt thêm tàn khốc, giống như lần trước muốn đem tay trái của nàng thật sự bẻ gãy vậy

Cánh tay trái yếu đuối lại bị cường lực kìm hãm, vạt áo thô bạo bị hắt lên, hắt hung hăng vuốt ve địa phương đó như trước. Băng cắn môi, hơi thở của hắt lần lượt lướt qua nơi mẫn cảm của cơ thể, khiến cho nàng không chịu được run lên

Nghe được tiếng cười khinh miệt, lòng nàng bức tức, giờ khắc này nàng chán ghét sự mất cảm của thân thể đến cực điểm, nâng lên mi mắt mặt không chút thay đổi nhìn đôi mắt nam nhân sâu thẳm, dùng ánh mắt nói cho hắn, khuất phục chính là này thân thể, lòng của nàng như trước vẫn trong sạch, linh hồn của nàng như trước vẫn trong suốt.

“Người có Tin hay không trăm ngay tại nơi này muốn người?” Ánh mắt của nàng đã chọc giận hoàng đế, áo ngoài bị xé phát ra tiếng vang đó là tốt nhất chứng minh.

“Tin” Không hoảng hốt bất loạn, không kêu ngạo không sủa nịnh, Băng chính là đang nói sự thật, nàng quả thật tin, nàng biết không có chuyện gì là hắn không làm được, hơn nữa với thời điểm này Tề gia không có gì có thể bảo hộ nàng, hơn nữa nàng lo lắng không biết nữa đem hắn đến Y viện cung mang nàng đi là có chuyện gì...

Tào Hân thấy thái độ của nàng có chút chần động không biết làm sao, con người đen không chớp lấy một cái, chẳng lẽ ở trong lòng nàng, hắn thật là nam nhân không đánh để tâm hay sao?

Tốt lắm! Một khi đã như vậy, hắn nếu là không làm chút cái gì chẳng phải là phụ công của nàng đảm chiêu suy nghĩ?

Cánh tay dài của hắn chụp lấy nàng, đem nàng đặt ở dưới thân, hai chân bị hắn mở rộng, mạnh bạo tiến vào, tấm màn che không ngừng lay động, cả ngự giá giường như cũng bị rung lên, mùi tình dục dần dần dày đặc cả không gian. Băng vô lực thở hổn hển, mùi long tiên hương cùng mùi của cơ thể hỗn tạp đan vào nhau, có ở khắp nơi. Nàng cắn môi dưới, áp chế không rên lên, tra tấn này khi nào mới chấm dứt đây?

Ngự giá đang đi chậm rãi đột nhiên ngừng, hạ nhân bên ngoài hiển nhiên biết chuyện trong xe mặc dù bịt kín, không ai dám mở miệng, hiển nhiên là chờ mọi việc đến khi nào dừng lại, thấy bên trong ngự giá hình như đã yên lặng rồi thì mới dám dừng xe...

Ngực thì bị đè nặng, cả người run lên, Băng yếu đuối nhắm chặt mắt, bên tai hô hấp của hắn hỗn hển phả vào, hết thảy yên lặng, thân thể vô lực, thần trí phiêu diêu, chỉ có trái tim đang đập nhắc nhở nàng, nàng như trước còn sống.....

Sức nặng đặt ở phía trên biến mất, một trận gió vang, có cái gì đó bao trùm ở trên người, ấm áp, che đi thân thể trần trụi của nàng, cũng vì nàng chặn đi một chút lạnh, mơ mơ màng màng nàng dần rơi vào trạng thái muốn ngủ, không cần biết ngày mai xảy ra chuyện gì, không cần biết sắp có giông bão gì nổ ra...

Nhưng, một chuyện kinh thiên động địa nổ ra, nàng biết, giờ phút này cuồng phong mưa bão đang muốn lật úp xuống, nàng không thể không đi đổi mặt.

Hơi hơi mở mắt ra, trước mắt là tấm lưng rộng của hắn có sợi chỉ kim tuyến thêu rồng, theo lưng hắn di chuyển mà hình hài biến hoá, bởi vì nàng bị hắn coi như một cái bao tải, khiêng trên vai, mà sau lớp áo choàng này chính là thân thể trần trụi của nàng..

Mê muội làm cho nàng không thể không nhắm mắt lại, cố gắng quấn thêm áo choàng chặt vào người,

lạnh.....

Nhưng rất nhiều đèn đuốc sáng trưng trong cung điện, khu cách lãnh ý cung khá xa, một tiếng âm u vang lên “Mẫu hậu” Lại làm cho Băng từ đầu lạnh đến chân, chẳng lẽ hăn hơn nửa đêm đem nàng mang đến Từ Ninh, trước mặt Thái Hậu làm nhục nàng?

Hăn bị phát rồ rồi sao? Cho dù hăn hận xương Tề gia, nhưng đem trút lên người một nữ tử yếu đuối, liệu có thể thấy mỗi hận trong lòng hăn lớn thế nào? Nói ra thì Thái Hậu hăn là mẫu thân của hăn, trước mặt chính mình mẫu thân làm nhục nàng, người bên nhà mẹ đẻ ra mình, chỉ có thể chứng minh hăn tâm lý biến thái!

“Ai gia thân mình không khoẻ, Hoàng Thượng mời trở về đi!” Âm thanh có phần suy yếu từ bên trong truyền ra, Băng nghĩ nhất định chính là bệnh của thái hậu nghiêm trọng làm cho không thể rời giường, hoàng đế như vậy không chỗ nào đổ kỵ hành vi, nàng hiện tại đã khẳng định rằng không thể tin tưởng vị thái hậu này có thể xoay chuyển càn khôn.

Mà, nếu Thái Hậu cũng bị lật ngã, vận mệnh của Tề Nhược Nghiên sẽ như thế nào, nàng không dám tưởng tượng đi

Sự thật cũng không có thể làm cho là nàng nghĩ nhiều, tiếp theo đó là một trận xoay chuyển kịch liệt, thân mình vút mạnh về phía trước, may không làm bị thương đến tay phải, sau đó nàng còn nghe được tiếng xương cốt như vỡ vụn ra, xương sườn bên phải lần nữa bị cánh tay hất làm bị thương, đương nhiên đau ngắt đi.....

Thấy sắc mặt nàng tái nhợt té trên mặt đất, Tào Hăn trên mặt hiện lên một tia lo lắng, hướng ngự y đang quỳ ở bên giận dữ hét: “Còn không mau xem nàng làm sao!”

Ngự y sắc mặt trắng bệch, hoang mang rối loạn liền chạy tới bên cạnh Băng.

Chướng màn vội vàng nhấc lên, người trên giường đang nằm ngã xuống đất, trên mặt hiện lên đầy lo lắng, kinh hoảng hô một tiếng: “Nghiên nhi!”—

Một cỗ mùi hương của thuốc men bay vào mũi là Băng chợt tỉnh lại. Trợn mắt nhìn trước mặt mình là một người tóc tai trắng xoá, khuôn mặt liền tái đi, cắn răng nhin đau, rút nhanh tay phải đang bị nắm về, biết là ai có thể làm hại nàng nữa đây.

“Nghiên nhi, người thế nào?” Một lão phu nhân có giọng nói hàm chứa sự khoan dung cùng quan tâm vội đến bên giường nàng, khuôn mặt tràn đầy lo lắng, thật sâu trong ánh mắt là sự áy náy.

Nguyên lai đây là Thái Hậu a! Băng chỉ cảm thấy nàng như là một lão phu nhân nhân từ mà thôi, không tin nàng có bao nhiêu thâm thủ mà có thể áp đảo quần thần, nắm giữ triều chính, khống chế hoàng đế lâu năm như vậy.....

Lại nói vậy là nàng tạm thời còn không thể chết được, chợt nghe thấy tiếng của hoàng đế lạnh như băng ngữ khí nói, “Mẫu hậu, người còn tâm lo lắng nàng sao? Nhi thần đêm khuya tới gặp mẫu hậu, là

muốn bẩm báo ngài vừa rồi Thiên Lao có người ý đồ vượt ngục, nay quan quân trong ứng ngoại hợp truy sát, không biết mẫu hậu có cảm tưởng gì?” Nói xong khoe miệng giơ ý cười tàn khốc

“Người –” Thái Hậu khiếp sợ trừng mắt lớn lớn, cả người run rẩy chỉ vào hoàng đế, lại một hơi tắc ở cổ nói không ra lời.

“Mẫu hậu, cái này đều muốn trách người! Nhi thần vốn đang muốn cho bọn họ sống lâu chút thời gian, chờ cái lão Tề Lệ phản quốc bị áp giải đến kinh, đưa bọn họ ra định tội một thể, đáng tiếc mẫu hậu tựa hồ chờ không kịp muốn cho bọn họ sớm một chút tìm cái chết, nhi thần cũng chỉ là hoàn thành cho mẫu hậu mà thôi.”

Thái Hậu sắc mặt nháy mắt trắng bệch, thở hỗn hển cả giận nói: “Hôn quân! Người đúng là hôn quân! Tề gia chính là khai quốc công thần, phụ tá tiên hoàng Nam chinh bắc chiến lập hạ chiến công hiển hách, sao có thể có thể thông đồng với địch phản quốc! Nay bị người hãm hại đến tận đây, ngươi ngay cả huyết mạch của Tề gia giết hết hầu không lưu một ai người..... Người..... Không nghĩ tới ai gia lại nuôi một con sói trong nhà!”

Nói xong lời cuối cùng, Thái Hậu đã là hơi thở hỗn loạn, thân thể loạn hoảng, thấy đã bị ngã quy, cũng may ngự y vội vàng đỡ lấy, hơi thở hỗn hển, lại chỉ vào hoàng đế mắng: “Hôn quân! Trong triều đều có người sáng suốt, người hãm hại trung thần, hành vi như thế, chẳng phải làm văn võ bá quan xem thường hay sao? Sau này ai còn khăng vì triều đình mà tận trung, ai còn dám vì triều đình làm việc?” Trong mắt sớm lẫn xuống dòng lệ chua xót

“Triều đình chuyện sẽ không có chuyện gì khiến mẫu hậu lo lắng, mẫu hậu vẫn là an tâm tại đây Từ Ninh cung dưỡng bệnh hảo.” Hoàng đế chút động tâm, chậm rì rì nói.

Bằng bị đối thoại của hai người làm cho sửng sốt, thực sửng sốt, cực độ hoài nghi bọn họ thật là mẫu tử sao? Tuy nói hoàng gia luôn là nơi vô tình, nhưng người ngoài làm sao biết, nhưng đằng này trước mặt bao người lại xé rách mọi chuyện phơi bày ra

Lúc này hoàng đế lại nhìn về phía nàng với ánh mắt chứa đầy hàn khí, Bằng như có phản xạ, cả người co rúm lại, mỗi khi hắt có ánh mắt như vậy nhìn nàng, sẽ phát sinh chuyện không tốt đẹp gì.

Mà Thái Hậu hiển nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của hoàng đế nhìn đi đâu, đẩy ngự y ra, ngồi xổm xuống trước Bằng thật cẩn thận ôm nàng vào trong ngực, nhìn mặt nàng phát ra, đầu môi nói: “Con ngoan, đều là hoàng cô cô hại người, không phải sợ, sau này người cùng hoàng cô cô ở tại này, trong Từ Ninh cung, xem ai còn dám đụng tới người dù là một sợi lông!”

Thái Hậu ôm ấp thực ấm áp, Bằng từng này tuổi mới thấy một nữ nhân có tình cảm như vậy với mình, cảm thấy thật bi ai cho nà, theo bọn họ nói thì nàng biết Tề gia đã muốn hoàn toàn bị diệt vong rồi, Thái Hậu lại vô lực cứu vãn, Từ Ninh cung cùng thân phận Thái Hậu này chính là một cái vỏ mà thôi, nhưng không biết cái vỏ này có thể bảo hộ nàng bao lâu...

Bằng oà khóc ở trong lòng Thái Hậu, cảm thụ chưa bao giờ có ai có thể nhân ái quan tâm tới nàng như vậy, lại nghe hoàng đế trào phúng hừ lạnh một tiếng sau, nói: “Mẫu hậu, nàng là hoàng hậu mà ngài an bài

cho nhi thần, tuy nhiên trước đây vài ngày đã bị nhi thần hạ chỉ phế đi, nhi thần.....”

“Im miệng! Ai gia đem Nghiên nhi gả cho ngươi, là hy vọng ngươi thật lòng yêu nàng, không phải cho ngươi tra tấn!”

“Nhi thần như thế nào có thể không yêu thương nàng? Không đối gạt mẫu hậu, mới vừa rồi ở ngự giá bên trong, nhi thần mới quan tâm yêu thương nàng một hồi, sau lớp áo choàng là thân thể mềm mại nha!”

Lão ngự y vừa nghe lời này, nhất thời thấy trán đổ mồ hôi lạnh, việc cúi đầu khom người lui đi ra ngoài.

“Nghiên nhi.....” Thái Hậu vuốt ve sắc mặt trắng bệch của Băng, bi thương nói, “Ta đáng thương đứa nhỏ, ngươi chịu khổ.....”

Băng cảm thấy này thời điểm chính mình nếu không nói cái gì cho phải giống có điểm kỳ quái, liền hướng Thái Hậu trong lòng ôi ôi, dùng thanh âm uỷ khuất nói: “Hoàng cô cô cứu ta.”

“Tiện nhân! Trẫm nói cho ngươi biết, cầu ai đều cứu không được ngươi, từ nay về sau ngươi chính là của mình trẫm, là nô tì của trẫm!”

Băng hoàn toàn không nghĩ tới chính mình trong lúc vô ý nói một câu lại làm hoàng đế nổi giận, sau đó chính mình đã bị hãm bắt lấy cánh tay, đau đớn, bị hãm cưỡng ngạnh lôi vào trong lòng, ôm gắt gao, thật khó thở, trước mắt nháy mắt một trận biến thành màu đen.....

“Mẫu hậu có bệnh trong người, sẽ không quấy rầy ngài nghỉ ngơi, nhi thần cáo lui!”

Nghĩ một đằng nói một nẻo trong lời nói nghe qua có chút bất đồng, Thái Hậu cũng đã bắt lực so đo này nọ, thấy hãm định mang Băng đi, hoảng loạn dưới hô: “Hãm nhi, ngươi nói thế nào, Nghiên nhi đều không có làm sai, nay Tề gia đã bị huỷ bởi ngươi, ngươi còn muốn đối xử thế nào với nàng?”

Băng rõ ràng cảm thấy hoàng đế thân mình cứng đờ, ngừng cước bộ, nàng đoán có thể là Thái Hậu đã nói đúng nguyên nhân, lòng tràn đầy ý nghĩ sự tình còn có thay đổi, lại nghe đến cùng trên đỉnh đầu thanh âm hàn ý càng sâu, “Sớm biết hôm nay làm gì lúc trước!”

Hoàng đế trong lời nói hàm chứa lạnh lùng, chỉ thấy Thái Hậu trong miệng nôn ra một ngụm đỏ tươi, máu thấm vào quần áo màu xanh, ở ánh nền chiếu rọi xuống thoáng hiện màu ánh sáng quý dị.....

“Nghiên nhi.....” Té trên mặt đất Thái Hậu hướng tới hoàng đế cánh tay vươn ra run rẩy, hình như muốn bắt lấy hãm, của nàng sắc mặt đã trắng bệch, cả người tái nhợt như không còn một giọt máu, máu ở khóe miệng đỏ tươi nhìn qua liền càng thêm nhìn thấy ghê người.

Trong giây lát, trái tim kịch liệt đau đớn đứng lên, đau Băng cơ hồ không thể hô hấp, lâm vào tâm trạng tối đen, nàng hốt hoảng, Thái Hậu cùng Tề Nhược Nghiên là cô cháu nhưng nhất định cảm tình rất tốt, nếu không cũng sẽ không vừa thấy Thái Hậu hộc máu, này thân thể liền tự động làm ra trái tim phát bệnh mà phản ứng.....

“Mẫu hậu, ngài cứ yên tâm đi! Nhi thần sao có thể để nàng chết dễ dàng như vậy? Chắc chắn tìm một danh y tốt nhất trong thiên hạ vì nàng chữa khỏi bệnh trong lòng ” Tào Hãn xoay người lại, vỗ vỗ hôn lên má vốn đã tái nhợt của Băng, trên mặt là ẩn hàm châm chọc âm lãnh

“Hãn nhi, ai gia cầu ngươi, đừng làm thương tổn Nghiên nhi.....”

“Mẫu hậu cầu nhi thần? điều này thần làm sao dám nhận? nhi thần sủng nàng không kịp, như thế nào thương tổn nàng? Mẫu hậu yên tâm, nhi thần nhất định làm cho nàng hảo hảo còn sống, là người nhắc nhở nhi thần không thể thả lỏng cảnh giác, làm cho ngoại thích lẩn quyền!” Hãn đang nói vừa chuyển, nhìn phía Thái Hậu trong mắt lạnh thấu xương phát ra, “Còn có, đừng nữa kêu trẫm hãn nhi, ngươi đừng trẫm năm đó tưởng cái gì cũng đều không hiểu, tùy ý Tề gia các ngươi bài bố như một con rối?”

Thái Hậu một hơi thở không thông, ngay tại chỗ chết ngất đi, ý thức Băng cũng dần mất, bị hoàng đế mang vào tẩm cung riêng của hãn.

Chương 13: Tổ mộng

Nơi đây thật ấm áp, hương vị thật ngọt ngào. Bỗng mở mắt, thấy thân thể được bọc trong chăn rất mềm mại, mọi mệt nhọc cùn đầu đốn đều không có, như vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài vậy, nghĩ vậy liền vĩnh viễn nằm vậy, không muốn dậy nữa.

Đập vào mắt là một mảnh lụa mỏng màu hồng phấn, treo từ đỉnh giường kéo xuống dưới, như thực như, đây chính là thời thơ ấu của nàng mà nhiều lần trước nàng mơ thấy.

Đó là hình ảnh xinh đẹp của một đứa con được vô số yêu thương của cha mẹ, cũng là giấc mộng không thành của nàng, mộng chỉ là mộng, mãi mãi không bao giờ thành hiện thực. Từ nhỏ nàng đã mơ được ngủ trong căn phòng như vậy, màu hồng bao quanh giường của mình, đứa nhỏ đó thật hạnh phúc, thật làm cho người ta hâm mộ.

Mà nàng thì lại hoàn toàn ngược lại với mơ ước đó, hàng chục năm sống dưới cái bóng tối cầu đường xá, không có cha mẹ che chở, uốn nắn từng nét chữ đầu tiên, tạo dựng cho một tương lai tốt đẹp phía trước. Tay nàng chỉ cầm có một con dao sắc lạnh, học tập kỹ xảo giết người nguy hiểm, lấy máu và cái chết để làm mục đích sinh tồn...

Vận mệnh chính là không công bằng như thế, có người sinh ra đã được đùm bọc,che chở, hạnh phúc bình an cả đời, lại có nười vì sinh tồn của bản thân mà phải dốc toàn lực tranh dành, chỉ cần hơi bất cẩn thì lập tức bị loại bỏ, bị tiêu diệt.....

Tổ chức không cần người vô dụng! Đây là điều đầu tiên mà huấn luyện viên nói với bọn họ, tầm hai mươi đứa nhỏ cùng trạc tuổi với nàng, năm tuổi.

Nàng ngây ngốc hỏi: Cái gì là người vô dụng?

“Người chết”.Huấn luyện viên lạnh lùng trả lời nàng.

Một tháng sau nàng liền hiểu được, người chết là người vô dụng, mà mọi kẻ vô dụng sẽ phải chết, không phải chết ở trên tay người khác, mà là chết ở trên tay bạn bè mình.....

Người vừa mới đêm hôm trước hát dỗ người ngủ, hôm sau lại cầm dao nhắm phía người muốn giết chết người, người sẽ có cái gì cảm giác?

Nàng chính là khoong thể tin được, người mới hôm trước với nàng chị em ngọt ngào, hôm sau lại hung hăng cầm dao nhọn hướng tới phía nàng, nàng không thể nhích nhích thân mình, không phải không muốn trốn, cũng không phải nghĩ cách phản kích lại, mà chính là máu trong người như bị đông hết lại, chân cứng ngắc, không thể nhúc nhích

Nàng nghĩ đến mình nhất định sẽ chết dưới đường dao kia, nhưng đột nhiên nàng ấy lại bị mất đi cân bằng, dao nhọn như bị điểm huyết lại vậy, có một vật sắc bén đang đâm ở cổ nàng ta, máu nóng đỏ tươi phun ra, cả thế giới như tran ngập một màu hồng... Thấy nàng ngã quỵ xuống, cả người run rẩy thân,thấy rõ

ràng có một dao, chứng tỏ cái chết của nàng không phải là ngẫu nhiên.

Loạn đao đó được một bé trai lưu loát rút ra, đi từ phía sau lưng nàng lên, nàng xem thấy một đôi mắt tối đen không biết thâm sâu, có thể thấy đây chính là hình ảnh ngược lại của chính mình.

Cả căn phòng giống như một cái địa ngục, khắp nơi là máu tươi cùng tiếng khóc thét, hơi thở của cái chết cũng càng ngày càng đậm, mùi máu kích thích mọi giác quan, nguy cơ cảm thấy được mạnh áp bức yếu ngày càng tăng. Bọn nhỏ thần kinh yếu thì nhau hét lên. Bọn họ (tổ chức)đúng là điên rồi, cho mấy đứa nhỏ này một thông điệp là mạnh thì sống, và cũng chính là cho chúng biết họ là người quyết định ai được sống, ai chết.

Mặt Băng vô cảm, hy sinh vai trái của mình để cho dao nhọn đâm vào, ngược lại tay kia vớ lấy con dao khác nhanh chóng tìm cơ hội nam hài tử khác gần đó sơ hở, đâm luôn vào ngực hắn, hắn đã chết,và nàng ước chừng cũng phải ở trên giường tĩnh dưỡng nửa tháng.....

Nhưng, nàng còn sống!—

Suốt nửa giờ chém giết nhau, mười đứa nhỏ sống sót đều có một cái tên mới, Cao chỉ huy chỉ vào nàng nói, đứa nhỏ này bề ngoài lạnh lùng giống như băng, đã kêu “Băng” Đi! Tiếp theo, cái đứa nhỏ này có đôi mắt thâm sâu, đen láy, là “Diễm”, một bé gái khác có bề ngoài không hề thay đổi sắc mặt, không sợ hãi, lại là “Thủy”.

Theo thời gian trôi qua, tên cũ của mấy đứa nhỏ sống sót cùng với mấy đứa nhỏ đã chết hoàn toàn biến mất, dần dần phai nhạt ở tại Băng trong trí nhớ.

Mười năm qua, người còn sống sót chỉ còn lại Diễm, Thủy cùng nàng là ba người mà thôi. Với nàng thì bản thân nàng đã chết từ lâu. Nếu nàng chết, có hay không một người sẽ vì của nàng chết mà khổ sở? Có hay không một người sẽ vì của nàng chết mà bi thương? Có hay không một người sẽ hăng năm đến ngày dỡ của nàng mà ra mộ nàng thấp hươg thương tiếc nàng?

Cũng không có.....

Quên đi, tại kia cái thế giới nàng đã muốn đã chết còn nghĩ chuyện này làm gì!

Nếu vận mệnh giao cho nàng một cơ hội khác, không sống ra sống chẳng phải là phụ ông trời tạo ý tốt? Như vậy xử lý tốt ngay trước mặt này cũng gặp không ít phức tạp đây, làm sao cho chính mình không bị tên hôn quân này hành hạ tới chết mới là điều cấp bách...

Nếu không, như vậy sinh mệnh mới này còn có cái gì ý nghĩa?

“Nghiên nhi ngoan ngoan tỉnh nha!” Một âm thanh Ôn nhu nữ tính truyền đến từ bên ngoài, không phải là tiếng Tú Nhi nhỏ bé yếu ớt, nhưng lại hàm chứa sùng nịch vô cùng thân thiết, cũng rất là xa lạ.

“Cô cô, Nghiên nhi tỉnh, muốn ăn bánh hoa quế.”

Băng trợn tròn mắt, âm thanh mềm mại này là do chính mình phát ra sao? Bánh Hoa quế? Nàng vốn rất ghét đồ ngọt mà! Vì sao nàng lại nói như vậy? Muốn đứng lên nhưng thân thể lại miễn cưỡng chút không nghe lời, làm cho nàng không khỏi bắt đầu hoài nghi thân thể Tề Nhược Nghiên có phải vì bệnh tim tái phát mà lại bị mất đi tính mạng. Mà nàng lại xuyên vào thân thể của nàng ta nữa. Nhưng mà hai lần liên tục xuyên tới đây có điều không đúng lắm, tỷ lệ may mắn có cao thế không?

Vì sao thân thể không thể cử động a? Chẳng lẽ đứa nhỏ này bị tê liệt rồi? Trời ạ! Sẽ không xui xẻo như vậy chứ.....

Đang ở kia miên man suy nghĩ hồi hận, cái âm thanh ôn nhu lại vang lên, “Được, được, cô cô đã sớm phân phó phòng bếp làm món bánh hoa quế mà Nghiên nhi yêu nhất, bắt quá phải uống thuốc trước mới có thể ăn nga!”

Màn màu Hồng nhạt xốc lên một góc, hé ra gương mặt xinh đẹp dịu dàng gương tràn ngập từ ái nhìn chính mình, có cảm giác quen thuộc, lại nhớ không nổi đã gặp qua ở đâu, sau đó, chỉ thấy người nọ khẽ mỉm cười ôm lấy nàng.....

Đúng vậy! Thật là đem nàng toàn bộ ôm nàng vào trong ngực, thế này mới phát hiện thân thể như thế nào rất nhỏ, đúng là cái hình hài của một đứa nhỏ.....

Ngạc nhiên quá, hô hấp quanh quần trên người này có hương thơm, trong nội tâm kỳ thật cũng không thích thân cận như vậy, muốn ngẩng đầu mới lên nghiên cứu một chút mặt của nàng vì sao làm cho mình thấy một cảm giác quen thuộc, lại phát hiện thân thể tự động dựa sát vào nhau người này thân thể mềm mại cùng mùi thơm ngát ôm ấp, vận vẹo làm nũng nói: “Không cần đâu! Cô cô, Nghiên nhi không cần uống thuốc.”

Băng hoàn toàn choáng váng, này chẳng lẽ là ông trời lại muốn trừng phạt nàng nữa sao? Cho nên mới đem hồn phách của nàng giam cầm ở trong thân thể của đứa nhỏ này, mà bản thân lại không thể đi ra, cũng không thể khống chế được con người này, chỉ cho phép nàng làm một người quan sát?

Ở người ở đó mà nói nói, cười cười, bỏ mặc ta ở đây phải chứng kiến, một câu cũng không thể nói. Băng đã sớm tức giận, hận không thể đem chén thuốc vừa mang đến đập nát, chính là không thể làm gì được, chỉ có thể nhìn cùng đứa nhỏ này cầm chén thuốc đẩy qua đẩy lại quậy phá ầm ĩ, không chịu uống, nàng nhìn mà phát chán.

May mắn là, cô cô kia nói nếu đồng ý uống thuốc liền mang nàng đi hoa viên chơi đu dây sau, đứa nhỏ này rốt cục cũng mở miệng uống thuốc.....

Băng cảm thấy rất kỳ quái, uống thuốc sau ăn điểm tâm cùng với rửa mặt chải đầu đều tiến hành cực nhanh, hoàn toàn không có chân thật cảm giác, tựa như bị ai ấn hạ vào cái nút của máy phát dvd, hình ảnh trong nháy mắt liền chuyển đến trước một cái gương đồng.

Đối mặt gương đồng là khuôn mặt phi thường quen thuộc, trong sáng đáng yêu, nàng thật sự hết chỗ nói rồi.....

Tuy rằng đứa nhỏ tuổi chỉ có khoảng năm sáu tuổi, nhưng cũng không thể không coonh nhận là có một dung nhan tuyệt sắc, trong lòng lộp bộp một chút, xem này, lông mi, cái mũi, ánh mắt, khẳng định đây chính là Tề Nhược Nghiên lúc nhỏ đi? Khó trách làm sao cảm thấy của cô cô của nàng có chút quen mặt, nghĩ đến nàng chính là Thái Hậu lúc còn trẻ a!

Chẳng lẽ nàng bị an bài xuyên không thành Tề Nhược Nghiên trước đây? Ông trời làm ra an bài như vậy là có ý gì?

Không đợi nàng suy nghĩ rõ ràng, hình ảnh lại tiếp tục chuyển đổi, thoát một cái đã đưa nàng tới hoa viên. Bằng cảm thấy đây chính là mơ, giấc mơ cho thấy quá khứ của Tề Nhược Nghiên.

Hoa nở rộ rồi, cây cối xanh khắp nơi, hương khí ngập tràn, giữa trưa ánh sáng lại không quá gắt, lại vô thanh vô tức làm mất đi hoàn toàn lo lắng, cách đó không xa một cái tiểu cô nương đang chơi đu dây, tiếng cười thanh thúy cùng mùi hoa, gió quần lấy nhau, làm cuốn hút mọi ánh mắt trong viện.

Tâm tình không khỏi trầm lại, thân thể chủ nhân này lại vượt qua dự định của Băng, thừa dịp bọn thị nữ không chú ý nhất người liền chui vào bụi hoa gần đó, vòng a vòng đi tới một chỗ có hành lang màu son gấp khúc liên, tiểu thân mình của mình tránh ở thân cây to, không biết muốn làm cái gì.....

Nhưng chỉ trong chốc lát, cuối hành lang gấp khúc xuất hiện hai thiếu niên, thiếu niên đi ở phía trước đầu đội ngọc quan, quần áo màu bạc cấm bào, lại thêm dáng người cao ngất, thỉnh thoảng nghiêng đầu cùng nói với thiếu niên bên cạnh nói cái gì đó, ngẫu nhiên phát tiếng cười của hai người sang sảng, thiếu niên kia có cái giọng khàn khàn, không kèm chế được ý tứ hàm xúc.

Băng lại cảm thấy có điểm bất an, tuy rằng khoảng cách xa như vậy, thấy không rõ cụ thể tướng mạo hai người cụ thể ra sao, nhưng hai người lại đều làm cho nàng cảm giác quen thuộc, nhất là năm ấy nhìn thấy mắt đen sâu của người ây, cơ hồ quen thuộc đến tâm hơi hơi phát đau.....

Cũng chính là cặp mắt kia làm cho nàng biết đến mùi vị của tình yêu, cũng chính nó làm nàng tin tưởng cho dù chúng bạn xa lánh, cũng sẽ có một người luôn canh giữ thân thể của nàng không rời dù chỉ một lúc, làm cho nàng tin tưởng cho dù thế giới hủy diệt, cũng sẽ có một người luôn cùng nàng tay trong tay nghênh đón cái chết, nhưng là kết quả gì đây?

“Nghiên nhi, người lại nghịch ngợm!” Nam hài tử có giọng trong trẻo đột nhiên vang lên, hiển nhiên đã phát hiện trốn ở sau gốc cây, làm Băng như tỉnh lại trong đau đớn, nhưng cũng làm cho nàng lại hiểu được đến thế nào vận mệnh hoang đường.

“Diễm ca ca, Nghiên nhi muốn cùng người đi dạo!” Không chịu khống chế lời nói thốt ra.

Nam hài tử ánh mắt như bình minh nở nụ cười, lại bất đắc dĩ nói: “Ta phải cùng thái tử điện hạ đi thư phòng học bài! Không rảnh cùng Nghiên nhi đi dạo”

Diễm..... Đúng vậy! Đây là Diễm! Là Diễm lúc tám tuổi!

Không, đây là Lâm Diễm mới đúng!

Chương 14: Mộng tỉnh

Xuyên qua ký ức của Tề Nhược Nghiên khi còn nhỏ, nhìn thấy qua ánh mắt ký ức của nàng, Băng đánh giá cẩn thận đứa nhỏ tên Diễm.

Tuy rằng kiểu tóc bất đồng, trang phục bất đồng, nhưng này đôi mắt cũng vẫn rất đen và thâm sâu, ngưng thần, như có hào quang toả ra so với ánh sáng của ngọc chỉ có hơn.....

Đây là Diễm khi mới tám tuổi, trong mắt mới có ánh sáng như vậy, sau đó trải qua tranh đấu, đối mặt với không biết bao nhiêu là trận huyết chiến, đôi mắt trong sáng đó mới dần thay bằng ánh mắt lạnh lùng, trầm lặng, chỉ khi nào có hai người ở riêng một chỗ, mới vì nàng mà nở rộ lên ý cười...

Đột nhiên, trên cổ bị gia tăng một lực đạo trầm trọng lực đạo, trong nháy mắt không thở được, làm cho nàng toàn thân biến đổi, quay về với hiện tại, hoa viên kia biến mất.

“..... Tỉnh lại cho trẫm! Đừng tưởng rằng người nhắm mắt lại trẫm không có biện pháp làm người tỉnh lại! Không được chết! Trẫm không cho người được chết!” Âm thanh lạnh lùng, bên trong như chứa ẩn ý hỗn loạn, không hiểu là tức giận hay oán trách, nhưng lại có phần run run, thực dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm vì lo lắng thái quá.

Thân thể nặng trĩu, không khoẻ, muốn buông tất cả xuống, Băng thật sự rất muốn vừa rồi chết đi, sống mà bị hành hạ như vậy, lẽ nào lại muốn nàng gặp lại người tên Diễm kia, thậm chí còn tưởng tượng hai người sẽ rất giống nhau, vì vậy àng cố sức chuyển động cổ, vì chính mình tránh ra chút lực bóp đó mà có thể hô hấp qua khe hở.

Khụ khụ..... áp lực trên cổ áp lực biến mất, Băng có chút hoảng hốt mở mắt ra, kia hết thảy rốt cuộc vẫn là mộng của Tề Nhược Nghiên cùng trí nhớ của nàng?

Nhìn thấy Tào Hãn đúng là không ngoài ý muốn, bởi vì trên cổ nàng còn lưu cái cảm giác bị bóp vừa rồi, mà lời của hãn còn văng vẳng bên tai, không cho nàng được chết? Sinh tử của nàng chỉ hãn mới có thể quyết định?

Đúng vậy, hãn là hoàng đế, là này chúa tể của quốc gia, trong tay nắm giữ vô số quyền sinh sát trong tay, nhưng mà những người đó không bao gồm nàng! Nàng là ai, bất quá là cô hồn chẳng may xuyên không tới đây thôi, không hợp ý nhau đừng bắt nàng phải sợ hãn!

“Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương..... Tề nô tỉnh lại rồi” Thương công công đột nhiên nói rồi sửa lời nói ngay, nói xong sau như là rốt cục thở dài nhẹ nhõm một cái.

Nếu không tỉnh, chẳng lẽ chờ bị bóp chết? Băng thâm tâm nói thầm, toàn thân vô lực ngay cả nâng tay sờ cổ bị đau cũng làm không được.

Cả thân thể vô lực, không thèm nhìn cái người đầu sỏ làm nàng bị thương, Băng chậm rãi nhắm mắt lại, cổ rất khát nước, nhưng nàng không tin cái nam nhân lãnh khốc kia sẽ cấp nước cho nàng uống, chỉ có

thể uế oải chuẩn bị tiếp tục ngủ để bổ sung thể lực, cố tình xem như không có chuyện gì liên quan mình vậy.

“Không cho phép ngủ! Không nghe thấy sao? Trẫm không cho phép người ngủ tiếp!”

Băng nghĩ đến thân thể không khoẻ làm cho chính mình cũng vô lực điều khiển cùng suy nghĩ, thế nhưng cảm thấy trong giọng nói của hoàng đế như muốn biểu đạt gì đó như khẩn trương hoặc là lo lắng, lòng hiếu kỳ càng để thế nào.

Ánh mắt đế vương như thâm thúy không rõ, tựa hồ như có hai tầng cảm xúc giấu trong ánh mắt, lại thấy được ánh mắt nàng đang tra xét thì nhanh chóng chuyển biến thành vẻ lãnh khốc vô tình, làm cho nàng nghĩ vừa gặp ảo giác.

Băng trừng mắt nhìn, ra vẻ nhu thuận hỏi: “Xin hỏi Hoàng Thượng muốn gì ở ta?”

“Dùng bữa.” Tào Hãn nói xong liền vội vàng quay đầu đi, trên mặt cứng ngắc, mất tự nhiên làm cho Băng có chút không hiểu.

Hãn làm sao vậy? Tuổi còn trẻ chẳng lẽ đã mắc bệnh tâm thần?

Quả nhiên là ác giả ác báo!

Chương 15: Thái Hậu tử

Cái gọi là dùng bữa chính là ăn cơm, điểm này Băng đương nhiên biết, mà nàng cũng quả thật cảm giác được đói bụng, đây đúng là nàng cầu còn không được chuyện tốt, đương nhiên vui vẻ gật đầu

Một lão thái giám bạc đầu đem đến trước mặt nàng ngay lúc đó, nhìn vào biết ngay đó là cháo tổ yến! Loại cháo này làm từ tổ chim yến, mà tổ này lại chính là nước bọt của chim yến nhả ra tạo thành một cái tổ, huống chi người nào đó như đang chăm chú nhìn biểu hiện của nàng, giống như nàng sẽ phải ăn ngay lập tức, nàng nhìn mà chán ghét không thèm ăn.

“Cái kia…… Ta đột nhiên cảm thấy không quá đói, cho ta nước uống là được rồi” Đẩy ra cái bát trong tay lão thái giám, Băng thật cẩn thận cố lấy dũng khí đề nghị nói.

Đáng tiếc bị ánh mắt sắc bén của người nào đó sắc bén đảo qua, làm dũng khí lập tức liền tan thành mây khói, tất yếu thấy mình yếu không đấu lại được với kẻ mạnh. Đề nghị đó giương như không hiệu quả.

Do trải qua không biết bao nhiêu lần sinh tử, nàng đã rút ra kinh nghiệm đó là không nên chống đối với kẻ mạnh này, vì thế chỉ có thể ảnh hưởng đề phòng mà thôi.

Cho nên, giờ phút này Băng chỉ có thể không nói gì mà cố gắng nuốt cháo tổ yến do cung nữ đưa đến trước mặt, sau đó cung nữ đó lại lấy khăn lau miệng cho nàng, thấy hoàng đế có ánh mắt vừa lòng, trong đầu bất chợt nhớ đến hình ảnh trong mộng kia, cái người mà đi cùng Lâm Diễm hiện ra, thỉnh thoảng lại cười chắc là hắc!

Theo đạo lý nói, thiếu niên vui vẻ, hoà nhã như toả ra ánh sáng như vậy, hắc là trưởng thành cũng phải hoà nhã, vui vẻ chứ sao lại thấy ngược lại a! nhưng mà bộ dạng hiện tại của hắc lúc này, trong mắt lãnh khốc vô tình, cùng thiếu niên khi trước quả thực không thể so sánh nổi.

Là do quyền thế cùng khát vọng làm người ta thay đổi, hận thù cuối cùng khiến người trở nên vô tình? Nhưng bây giờ không phải là thời điểm tìm hiểu tính cách của hoàng đế. Tóm lại, như thế nào hắc sắp xếp chuyện Tề gia, đối Thái Hậu và đối với nàng chính là kẻ thù chung mới là quan trọng nhất!

Hoàng đế cấp cho thái giám đó một ánh mắt, làm lão thái giám đó dâng đến trước mặt Băng một thứ, đó là “thuốc”, làm cho Băng lập tức hiện lên vẻ mặt kinh hãi, làm cho nàng không quên trong mộng kia nàng cực khổ ra sao mới có thể uống thuốc, mùi vị thuốc thật khó quên, huống chi căn bệnh của nàng vốn uống thuốc không thể khỏi, mà hiện tại lại không có phong phẫu thuật, lại càng không có người giỏi như bác sĩ có thể mổ cho nàng…

Mùi lập tức ngửi được vị thuốc cay cay, nhìn chén thuốc, nghĩ rằng nhất định phải uống hết chén thuốc qua năm tháng thì thật khó chịu! Cảm giác khó chịu nhưng Băng vẫn tiếp nhận hết bát thuốc, uống liền một hơi cạn sạch, bộ dạng khó chịu như bị khủng bố bởi một đồng bánh hoa quế đang chờ nàng ăn hết vậy!

Sau khi uống hết chén thuốc đen như mực đó, thời gian như kéo dài ra, nàng dùng âm thanh mền mẫn hỏi hoàng đế: “Hoàng Thượng, hoàng cô cô thế nào?”

“Đã chết.” Ánh mắt Băng như đông cứng lại, ngôn ngữ đó thật lạnh lùng, kể lại việc Thái hậu tử vong mà giống như nói một câu hết sức bình thường, làm như thái hậu và hần không có quan hệ gì vậy, không phải mẫu thân của hần vậy.

Loảng xoảng một tiếng đồ vỡ thanh thúy vang lên, là chén thuốc đang cầm ở tay rơi luôn ra, Băng thực may mắn vì chính mình rất cục cựa có thể không cần uống thuốc, vừa thấy bắn mà thấy một trận đau nhức truyền đến, làm cho nàng không thể không sụp ngã vào trên giường, lại không ngăn cản được thâm tâm tràn đến một trận đau đớn.....—

Nín thở để giảm đi đau đớn, Băng bi ai tưởng Tề Nhược Nghiên cùng Thái Hậu lúc trước tình cảm thân thiết như mẹ con, băng không khi nhìn thấy Thái hậu hộc máu, nàng không phát bệnh

Mà lần này, vừa nghe nói Thái Hậu chết lại bị bệnh tim tái phát lần nữa..

Sự tình thật không tốt, Thái hậu đối với mình mà nói không có quan hệ, nàng chỉ cảm thấy một chút thương cảm, nhưng không có đạo lý gì mà lại nghiên trọng như vậy, làm cho bệnh tim tái phát, trái tim của nàng sao mà đau đớn như vậy, đau như sắp chết đi được ngay vậy?

Chẳng lẽ trong thân thể còn có một phần tình cảm của Tề Nhược Nghiên sao? Là nàng không cam lòng vì vậy mà chết, cũng có phần lưu luyến thế giới này, không muốn phải chết như vậy.

Mình rốt cuộc đang tính toán gì đây, nàng ở đây để thay cho người khác chịu sự thịnh nộ của hoàng đế sao?

Bản thân nàng còn không lo nổi, vậy sao có thể ở đây là chịu tội cho người khác, Nếu thân thể này còn có linh hồn thì vì sao lại cho nàng vào đây được, nó đang trú ngụ tại nơi nào trong thân thể này, đã vậy lại còn thường xuyên phát bệnh, nếu ngày đó vị Tề tiểu thư này không thoát ra, vậy thì linh hồn của nàng hiện tại trôi nổi ở nơi nào....hay chính là nàng tự nguyện đem thân thể này cho nàng...

Không còn cách nào khác sao...

“Thuốc..... Thuốc.....” Đau thật sự chịu không nổi, Băng cố sức phát ra tiếng nói, thật sự là vô cùng cần thuốc mà nàng bỏ ở trong lãnh cung kia.

“Còn không mau mang thuốc tới đây! Ngươi y, nếu nàng có xảy ra vấn đề gì, trẫm sẽ chém đầu các người ngay lập tức!”

“Không cần.....” Thái Hậu mắng vậy mà đúng, hần quả thật là một tên hôn quân, không cần biết đầu đuôi sự việc tự ý giết người bừa bãi giống như Trụ Vương và Đắc Kỷ vậy.

“Không cần? Vậy người nghĩ muốn cái gì? Muốn chết sao? Nói cho người biết, không dễ dàng như vậy đâu!” Tào Hần thực hiển nhiên hiểu lầm ý tứ của Băng, hai tay cố định thân thể đang đau đớn cùng run run của nàng, sắc mặt âm trầm hướng nàng gào thét.

“Người..... Hiều lắm..... Y viện cung..... Gối đầu..... thuốc.....” Bạng nghiến răng nghiến lợi nói.

Đáng mừng là hoàng đế rốt cục nghe hiều được ý tứ của nàng, cao giọng cấp lão thái giám đi vào Y viện cung lấy thuốc, tiếp theo tay của hắn tới trước ngực của nàng, trong lòng nàng oán hận tưởng, vào thời điểm này chẳng lẽ còn nghĩ muốn ăn nàng nữa sao?

Một dòng nhiệt chậm rãi lưu chuyển thông qua tay hắn vào trước ngực của nàng, kỳ tích xảy ra, trong thoáng chốc, đau đớn liền giảm bớt, hô hấp thuận lợi hơn.

Bạng thả lỏng thân thể, cảm thụ nhiệt lưu cuộn cuộn không dứt theo bàn tay của hắn chậm rãi lan tràn tới toàn thân, cái này chẳng lẽ chính là nội lực trong truyền thuyết? Khó trách lần đầu tiên bị hắn cưỡng bức, muốn giết hắn, tay phải liền bị bẻ gãy, đơn giản là vì hoàng đế đã luyện võ công.....

Tâm được hoàn lập tức được mang đến, Bạng thở phì phò, ánh mắt suy yếu không muốn mở ra, lại nghe được tiếng hoàng đế hỏi đến: “Thuốc này từ đâu mà đến?”

Nàng không biết nên nói thế nào! Bạng tức giận nghĩ, tiếp theo ý thức dần mở hồ. Mơ hồ cảm thấy màn được buông xuống rất nhẹ nhàng, lại mơ hồ thấy có người nhỏ giọng căn dặn ngự y tức tốc điều tra nguồn gốc của thuốc lấy ở đâu ra, có tác dụng gì...

Có lẽ về sau nàng không cần dùng thứ thuốc nước đắng đắng đó nữa. Bây giờ Bạng hoàn toàn mất di ý thức, chỉ cảm thấy nàng vẫn thật sự gặp nhiều chuyện may mắn...Có lẽ, tựa hồ, hoàng đế..... đối với Nhược Nghiên cũng không quá xấu tính!

Chương 16: Tề nô

Thái Hậu đã chết, cả nước cử hành đại tang, Bạng rõ ràng thấy hoàng đế tuy rằng hận Thái Hậu, hận Tề gia, nhưng ngoài mặt thì mọi công việc và thủ tục cần thiết vẫn phải làm.

Nàng lại càng không nghĩ tới hẳn lại bố trí cho nàng ở Thanh Dương điện, ngủ là ngủ trên long sàng của hẳn, ăn thức ăn được chuẩn bị cho hoàng đế, hưởng thụ phúc được người có chức vị cao nhất trong cung phục vụ.....

Cho nên, có thể nói là đối đãi với nàng từ đó đến nay quá thoải mái, ngoại trừ điều hoàn mỹ cuối cùng chính là mỗi ngày vừa thức dậy là thấy hẳn bên cạnh, bởi vì mỗi đêm hẳn đều ôm nàng thật chặt mà ngủ. Có lẽ là do ngự y nói bệnh tình nghiêm trọng của nàng nên hẳn không hề có hành động gì là quá đáng, nhưng lại càng làm cho nàng lo lắng hơn mà thôi.

Khuôn mặt tuần mỹ lại lộ ra vẻ lãnh khốc, vô tình, không nhìn thấu được tâm tình, đôi mắt thâm sâu, khó đoán, tất cả chỉ làm cho nàng lo sợ không yên trong lòng. Theo lý mà nói, nàng bây giờ là phế hậu, đã bị biếm thành nô tì, từ ở trong lâm tú uyển vào lãnh cung, tra tấn nàng không phải là thú vui của hẳn sao? dụng ý hiện tại của hẳn là như thế nào?

Đoán không ra chủ ý của hẳn, cho nên mới bất an, nhưng mà thân thể suy yếu này cũng không cho phép nàng lo lắng quá mức lâu dài, vì vậy thường xuyên tự mình an ủi chính mình phải đối mặt, trốn tránh là biểu hiện của yếu đuối, mà nàng, cũng không phải kẻ yếu!

Trong phòng tràn ngập mùi của trầm hương, Bạng một mình nằm trên cái giường lớn, đầu dựa vào gối xõp, lắng nghe Từ Ninh cung vọng đến mơ hồ tiếng cúng bái hành lễ, trong lòng cảm thấy buồn cười, Thái Hậu chết có thể nói chính là hoàng đế trực tiếp tạo thành, hẳn trăm phương ngàn kế làm cho Tề gia suy sụp, làm cho Thái Hậu ngã, đêm đó mang nàng đi Từ Ninh cung đi ra chính là muốn dồn ép thái hậu đến mức quẫn trí mà chết, hẳn tính toán cũng thật là sâu xa đi.

Hiện tại, rốt cục mọi chuyện đã như nguyện ý của hẳn....

Thái Hậu kết cục đã chết, vậy kết cục của nàng sẽ là gì đây? Kết cục của nàng chẳng lẽ đã ở hết trong đầu hẳn. “Tề nô, dậy uống thuốc.” Bạch thái giám âm thanh thanh thúy tiến vào trong cung.

Đúng vậy, tề nô chính là danh hiệu hiện tại của nàng. Cũng không biết là Tề Nhược Nghiên ban đầu ở trong cung nhân duyên tốt, hay là do hoàng đế đặc biệt phân phó, trong Thanh Dương cung này tuy bọn nô tài gọi nàng là “Tề nô”, nhưng đối xử với nàng lại rất cung kính như nàng là Bồ Tát vậy, cẩn thận hầu hạ.

“Ân.” Bạng đáp ứng tiếp nhận chén thuốc đưa đến uống một hơi cạn sạch, sau đó là ăn món mứt táo ngọt lịm vào trng miệng.

Bát thuốc đen như mực đó vẫn ngày ngày đưa đến bắt nàng uống, hẳn phân phó bọn thái giám và cung nữ dù chết cũng phải nhìn thấy nàng uống hết chén thuốc đó rồi mới được rời đi, nếu không thì phải đi bầm báo hẳn, hẳn sẽ vội vàng chạy tới, dùng biện pháp cực đoan là dùng miệng mớm thuốc, bắt nàng phải uống

không thừa một giọt nào. Trải qua tình trạng ái muội, miệng đối miệng mà phải uống thuốc không thoải mái tẹo nào, cho nên từ lần sau nàng đều chủ động tự uống thuốc, không cho hắc cơ hội lặp lại chuyện đó lần nữa...

Mặt trời vừa lặn về phía tây, Tào Hãn đi vào Thanh Dương cung, gặp hết bọn nô tài đều đứng hết ở ngoài điện, nói là tề nô muốn một mình, không cho bọn họ quấy rầy.

Tào Hãn vừa nghe sắc mặt đã không vui, đến gần nội điện liếc mắt một cái trông thấy Băng quần áo đơn bạc một mình đứng ở cửa sổ, nhìn nơi nào đó ngoài cửa sổ lẳng lặng mà xuất thần, ánh nắng buổi chiều màu vàng chiếu lên thân nàng, gió nhẹ phất qua sợi tóc, thổi bay vạt áo, cả người giống như tiên nữ giáng trần, thần thái mơ hồ giống như bất kỳ lúc nào gặp thời điểm thuận lợi sẽ lập tức rời đi ...

Mày kiếm nhất thời không hờn giận mà nhú lại, Tào Hãn bước nhanh tiến lên bên nàng, mang theo tức giận trầm giọng hỏi: “Người đang nhìn cái gì?”

“Xem mặt trời lặn!” Băng tức giận đáp, bất mãn vì yên tĩnh bị hắc quấy rầy, nàng thật vất vả mới đuổi được hết bọn nô tài ra ngoài, chẳng lẽ không thể để nàng yên tĩnh một mình sao?

“Oành” một tiếng đẩy ra cửa sổ mở tung ra, nàng coi hắc như không tồn tại tiếp tục ngắm ánh nắng cuối cùng của một ngày, một màu vàng huy hoàng, chói lọi.

Thái hậu đã mất, các thế lực trước kia theo phe thái hậu đều bị dẹp tan, trong cung dường như vắng vẻ đi rất nhiều, tượng trưng cho thế lực của Tề gia đã xuống dốc, cũng không biết Tề Nhược Nghiên sẽ có tương lai vận mệnh thế nào, sẽ đi đâu và trôi về đâu?

Tự nhiên cảm thấy đến một trận đau nhức, Băng chấm dứt suy nghĩ mien man, nhìn về phía ra ra sức lực đạo ở cằm, bắt nàng quay đầu nhìn về phía hắc. Chỉ thấy ánh mặt trời đang chiếu lên khuôn mặt tuấn mĩ, lạnh lùng của hắc, ánh mắt sắc bén như hàm chứa uất ức cùng giận dữ, con ngươi đen láy kia như có lửa bùng lên, làm như phải lập tức đốt cháy nàng ra, nhưng tựa hồ như còn chần chờ gì đó...

Thầm mắng chính mình làm sao lại muốn chọc giận hắc, không chỉ có ngu ngốc, mà còn tự mình chuốc lấy cực khổ cho sự ngu ngốc đó!

Điều chỉnh tốt tâm lý Băng, nhanh chóng thể hiện một bộ mặt có điểm vụn vặt, điềm đạm, đáng yêu, con mắt nháy nổi lên ánh sáng, không lên án hành vi của hắc dù có thô bạo bao nhiêu.....

Bỗng nhiên nhớ tới mình từng dùng qua chiêu này với hắc, kết quả quả thực nghĩ lại mà kinh, làm cho biểu hiện của hắc nhất thời có chút cứng ngắc.

Băng vui sướng phát hiện chiêu này đối với hắc thế mà có hiệu quả, chỉ thấy trong mắt hắc lửa giận dần dần dập tắt, tay nắm bắt cằm của nàng cũng thu về, biểu tình vẫn như trước có chút thâm trầm.

Băng không dám nói nhiều, tuy rằng trước mắt có rất nhiều hoài nghi nàng cần phải biết, vì dù sao nàng cũng không phải Tề Nhược Nghiên, cũng không phải người Tề gia, nhưng mà nhiều lời quá hiện nay không tốt, chỉ trầm mặc mới là cách tốt nhất tránh đi nguy hiểm.

Bọn nô tài tiến vào điện hầu hạ hoàng đế thay quần áo, bưng trà lên. Vừa rồi gió nổi lên, Băng liền cảm thấy ngực có phần đau tức, như là bệnh tim chuẩn bị tái phát, theo quán tính vội đi lần “cứu tâm hoàn”. Ai ngờ vừa rút ra bình ra chuẩn bị lấy thuốc uống thì bình sứ đã bị hoàng đế đoạt mất, “Ầm” Một tiếng vỡ của bình sứ vang lên, thuốc có màu râm nắng lăn khắp nơi...

Băng kinh ngạc nhìn vẻ mặt hoàng đế, hoàn toàn không rõ vì sao hắn lại làm vậy, hay là do hắn trúng gió...

“Thuốc này về sau không cho phép được dùng nữa!”

Câu giải thích lạnh lùng như ra lệnh cho nàng là hành vi gì đây? Nếu nàng nhớ không lầm, thì vài ngày trước hắn có lệnh cho ngự y đi tìm hiểu lai lịch của lọ thuốc này, thế nhưng hiện tại sao lại vậy....

Hay là trong lúc ý thức mơ hồ nàng nghe nhầm? Kỳ thật hắn muốn nàng chịu thống khổ mà chết, cho nên mới giam nàng ở Thanh Dương điện?

Vừa rồi ngực chỉ có chút quặn đau, nhưng bây giờ cơn đau lại mạnh hơn, hai chân nàng mềm nhũn ra, ngồi thụp xuống đất, Băng run rẩy cố gắng với lấy viên thuốc gần nàng nhất, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất là phải sống sót, sinh mạng của nàng chỉ có nàng mới có quyền quyết định, bất luận kẻ nào cũng không được quyền can thiệp, nếu không nàng tuyệt đối không khách khí.

viên thuốc nho nhỏ không đợi được Băng nhặt lên, đã bị một bàn chân không thương tình giẫm nát, không tiếng động nghiền luôn nó thành bột, cả người ngay lập tức bị kéo đứng lên, hắn mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, nàng không thể nhúc nhích, mà cũng không có biện pháp nhúc nhích ra được.

Trái tim không theo quy luật bình thường mà cứ liên tục đập loạn, làm hô hấp dồn dập, trong đầu ong ong, cảm thấy một lực đạo ấm áp xâm nhập vào thân thể của nàng, làm cho trái tim không khoẻ như bứt đi đau đớn, làm cho nàng lại cảm phục cái gọi là nội lực thần kỳ rất có công hiệu.....

Băng cảm giác tốt hơn nhiều, ánh mắt híp lại, chậm rãi thở dài một hơi, hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Vì sao không cho ta ăn thuốc đó?” Kỳ thật là muốn hỏi: Nếu đã xem nàng là nô tỳ, còn lấy luôn họ của nàng để gọi hai tiếng Tề nô, để làm nhục nhà Tề gia, vì sao còn trao nội lực quý giá lên người nàng làm gì. Bất quá lời này nói ra thập phần có hương vị khiêu khích, cho nên lời định nói đến miệng, vẫn là nuốt xuống.

“Thuốc kia rốt cục từ đâu mà có? Người bắt đầu dùng khi nào?” Tào Hân không đáp, hỏi ngược lại. Ngự y đã nói với hắn thuốc này chỉ có tác dụng làm giảm đau đớn nhất thời, không có tác dụng chữa bệnh hết hần, không chỉ có thế, thuốc này nếu dùng đều đặn có tác dụng khác nữa là tránh thai cho người sử dụng, điều này làm cho hắn không thể không suy nghĩ thâm ý sâu xa của nàng khi dùng thuốc này.

“Chẳng lẽ thuốc này có cái gì vấn đề sao?” Băng nghi hoặc hỏi, theo biểu hiện của hoàng đế làm cho nàng nghĩ “cứu tâm dược” mà nàng uống có vấn đề gì đó không tốt.....

Tào Hân không có trả lời, chính là đang xem xét biểu tình trên khuôn mặt nàng, nhưng lại tựa hồ

không phát hiện ra điều gì, điều này làm hắn có phần thất vọng, vì linh hồn đã bị đổi, nên Băng cũng không có biểu hiện gì là đương nhiên...

Nhớ rõ thuốc này là do Tú Nhi đưa cho nàng, nhưng mà nghĩ lại không có khả năng gì nha đầu đó lại hại nàng? Không biết vì sao, nàng giờ đây cảm thấy lời của hoàng đế lại có thể tin tưởng, đây là một loại cảm giác kỳ diệu không thể nói rõ, gặp ánh mắt hoàng đế không chừng chăm chú nhìn chính mình, Băng thậm chí có phần hoảng loạn, tốt nhất là nên khai hết sự thật ra....

Mất trí nhớ đôi khi cũng là một lý do, và đôi khi cũng là phao cứu mạng cho nàng

Hoàng đế ôm nàng về phía giường, Băng cẩn thận tìm từ nói: “Hoàng Thượng, có chuyện tề nô vẫn không có cơ hội nói ra với người.....” Không phải không nói cho người, mà là không có cơ hội, đừng trách ta nha....

“Chuyện gì?” Tào Hãn nhíu mày, ánh mắt quan sát nhất cử nhất động trên mặt nàng, vì đây là lần đầu tiên nàng tự xưng Tề nô nên có chút kinh ngạc, nhìn bề ngoài dịu dàng nhu nhược, kỳ thật nội tâm lại lạnh lùng, cao ngạo, nữ tử như nàng sao nói ra hai từ Tề nô –danh xưng ti tiện đó?

“Chính là..... Ta..... Ta mất trí nhớ, trước kia mọi chuyện đều quên.” danh hiệu ghê tởm kia kêu một lần là đủ rồi, nàng cũng không muốn gọi thành thói quen.

“Mất trí nhớ?” Tào Hãn hiển nhiên không dự đoán được nàng sẽ nói ra nói như vậy, nhưng thật ra không để ý nàng lại khôi phục tự xưng là“Ta”

ngữ khí có phần hoài nghi làm cho Băng căng thẳng, giải thích nói: “Từ đêm mà Hoàng Thượng làm việc kia với..... Còn bẻ gãy cánh tay của ta, ta không phải mê man mấy ngày sao?”

Hoàng đế gạt đầu tỏ vẻ biết chuyện này, Băng chạy nhanh tiếp theo nói, “Tình lại sau, ta mới phát hiện trừ bỏ đêm đó ra, ta một chút cũng không nhớ nổi chuyện trước kia, sau là Tú Nhi nói cho ta một ít, ta mới biết được thân thế của chính mình, nếu không ngay chính tên mình ta cũng không nhớ nổi.....”

Tào Hãn nếu có chút dăm chiêu nhìn vào mắt Băng, làm như tìm tòi nghiên cứu nàng có nói thật không, lại dần dần lâm vào hoài nghi của chính mình.....

Chương 17: Hoài nghi

Qua mấy ngày ở chung với nàng, xác thực làm cho Tào Hãn cảm giác được nàng trong ký ức của hãn qua nhiều năm có nhiều thay đổi, nhưng hãn vẫn cho rằng điều này là do nàng cố ý nguy trang hoặc mẫu hậu sai bảo nàng làm vậy, nàng rốt cục đã nhận rõ ra ai mới là chúa tể tương lai, nhưng mặc kệ là cái gì nguyên nhân gì tạo nên thay đổi của nàng, rốt cục có thể làm cho nàng cúi đầu, điều này làm hãn cảm thấy sung sướng rồi.

Dù sao nàng từ khi tiến cung, đêm đại hôn, lời nói của nàng như chậu nước lạnh dội lên đầu hãn, làm dập tắt vui sướng cùng hoan hỉ, làm cho hãn thay vào đó là nỗi căm hận khôn tả, khắc sâu vào trong lòng hãn, suốt đời khó quên được!

Sau đó vài năm, trừ bỏ hoàng hậu bắt buộc phải tham dự các sự kiện, hãn cơ bản chưa từng gặp qua nàng, trong lòng lại nhớ kỹ nhục nhã mà nàng gây ra cho hãn, nhớ kỹ nàng không yêu hãn, thậm chí.....

Vì thế một lòng bày mưu tính kế làm như thế nào cho Tề gia sụp đổ, đem bao nhiêu phần hận giấu trong lòng trút hết lên người nhà tề gia, đương nhiên trong đó cũng bao gồm cả nàng.....

Hãn lập chiếu phế nàng, biếm nàng thành nô tì với cái tên Tề nô, làm cho nàng phải giao ra phượng phù (ấn hoàng hậu), lại bắt nàng ly khai Phượng Tường cung.

Trong lòng không rõ, nếu nhìn thấy khuôn mặt thất kinh của nàng, quỳ xuống đất cầu xin hãn tha thứ, nhưng vẻ mặt lạnh lùng của nàng lại làm cho hãn cực kỳ bất mãn, ánh mắt bất phục làm bẻ gãy dự vọng của hãn, nên đêm đó, hãn mới đến Tú Lâm Uyển, tới sủng hạnh hoàng hậu mà hãn chưa từng sủng. Vốn tưởng nàng đã là tàn hoa bại liễu, nhưng bộ dáng kịch liệt phản đối của nàng lại làm khơi dậy ý muốn chinh phục của hãn, vì thế hãn càng bá đạo muốn nàng kỳ được, cưỡng bạo mà chiếm lấy nàng, cưỡng bạo mà tiến vào trong nàng. Nhưng khi đối mặt với vết máu đỏ sẫm tượng trưng cho tấm thân trong trắng của nàng, trong lòng hãn dâng lên cảm giác vui mừng như điên, nhưng đi kèm theo đó là sự thương tiếc....

Ngay trong lúc tâm của hãn dâng lên sự khoái hoạt sung sướng, nàng lại muốn động thủ giết hãn, biết rõ nàng không thể gây thương tổn hãn, nhưng sự phẫn nộ lại che mắt của hãn, hãn nặng tay bẻ gãy cánh tay phải của nàng, thấy nàng ngất đi, lại thấy thật hối hận, vội gọi ngự y điều trị cho nàng.....

Nàng mê man suốt ba ngày, trong lòng nôn nóng như có lửa đốt, muốn đi xem sức khoẻ của nàng nhưng vì kiêu hãnh mà lại kìm lại, vừa nghe nghe thấy nàng tỉnh, nhất thời không khống chế được tiến đến xem nàng, nhìn thấy bộ dáng vừa kinh vừa sợ, trong lòng vẫn lại có vẻ vui sướng, lại đột nhiên phát hiện thần sắc kinh sợ kia bên trong có một tia giao hoạt.....

Thiếu tí nữa hãn lại bị nàng lừa, làm cho hãn quên mất nàng là người Tề Gia, mỗi hận xưa lại nổi lên trong hãn, nếu nàng không tuân phục hãn, thì hãn sẽ lại cho nàng nếm mùi vị bị chinh phục là thế nào!

Nhìn nàng ở trên giường, chìm trong dự vọng mà giãy dụa, nghe tiếng kêu yêu kiều của nàng, hãn đạt tới cực hạn mà thỏa mãn...

Nhưng ngày hôm sau nàng lại phóng hỏa thiêu chứng cứ cho thấy một đêm triền miên trên giường với hắn, còn tí thiêu tú lâm uyển, làm khiêu khích hành động của hắn, thầm nghĩ xem ra mình đối nàng là thật tốt quá nên nàng mới dám làm vậy, liền đem nàng quăng vào trong cung hoang vắng ở vườn ngự uyển, làm cho nàng đi phải hảo hảo mà chịu khổ, thấy thế nào là tình người, làm cho nàng phải thay đổi, nhưng mà sự thực lại ngược lại, nàng ở trong đó lại có vẻ tiêu điều tự tại.

Cho dù không có mẫu hậu âm thầm phái người hỗ trợ làm cho người Tề gia trốn trong Thiên lao trốn ra, thì hắn cũng đã chuẩn sau vài ngày là đem nàng ra khỏi y viện cung, người Tề gia trốn ngục bị giết hết, làm hắn khẩn cấp muốn biết biểu tình của mẫu hậu hắn thế nào? nếu vẫn chưa đủ sẽ làm nhục nàng trước mặt thái hậu, cho thái hậu đau lòng vì đây là người mà yêu quý nhất, nhưng hắn cũng sợ vì vậy mà nàng phát bệnh, mất đi tính mạng vì đả kích đó!

Hắn quả thật làm như vậy, mắt thấy nàng bệnh phát thống khổ, làm đau cũng là chính tâm can mình.....—

Tề gia nhị tiểu thư có bệnh trong người, điều này ai ai cũng biết, hắn cũng biết, vốn tưởng rằng cũng không cái gì trở ngại, nhưng sau khi nghe ngự y đến khám cho nàng trần thuật lại, mới biết bệnh này của nàng lại nghiêm trọng như vậy, có thể trực tiếp uy hiếp lên tính mạng của nàng, mà căn bản lại không có khả năng chữa trị khỏi tận gốc...

Viên thuốc của nàng ở Y viện cung sau khi được ngự y kiểm tra thực hư nói thuốc chỉ có tác dụng nhất thời ức chế bệnh khi đau đớn, kỳ thật là loại thuốc một lợi mà trăm thứ hại, không những chỉ gây nghiện mà đối với nữ tử lại càng không tốt. Thuốc đó dùng vào càng làm cho mất dần khả năng sống, chẳng lẽ nàng không từng lo lắng cho vấn đề này sao, hay nàng đã chết tâm nên không thêm để ý tới việc đó?

Hôm nay hắn muốn đầu tiên là huỷ hết số thuốc đó đi, sau là muốn hỏi nàng số thuốc đó từ đâu mà ra, vì sao lại dùng lại thuốc gây tổn hại thân thể như vậy? Thứ ba là hôm nay là tuần đầu của mẫu hậu, hắn muốn mang nàng đi đưa mẫu hậu về nơi an nghỉ cuối cùng.

Nhưng nàng lại nói nàng bị mất trí nhớ, đã quên hết chuyện trước kia, khả năng này có thể xảy ra sao? Nàng có phải vì mẫu hậu mất đi, không tìm ra đường thoát tội mà cố tình nói mình bị mất trí nhớ, nhưng mà sự thực bây giờ là như thế nào?

Việc này không phải nói là xong, thế nào nói quên là có thể quên, thậm chí ngay cả tên mình cũng không nhớ?

Nhìn nàng thật lòng dùng ánh mắt chân thành nói với hắn, hoài nghi trong lòng Tào Hãn vì vậy mà hạ xuống, tuy thân sắc chưa có gì thay đổi, nhưng mà ánh mắt nhìn nàng cũng đã khác....

Bằng được cho là chỉ dùng ngôn ngữ có thể giết người, vậy mà hoàng đế lại không tin, không đợi hành động tiếp theo của hắn, nhìn hắn uỷ khuất nói: “Hoàng Thượng nếu là không tin, có thể đi hỏi Tú Nhi thôi! Đúng rồi, thuốc kia cũng là Tú Nhi cho ta.” Vừa vặn có thể điều tra xem nha đầu kia có âm mưu gì với ta.

Lúc này trong cung các nơi đều y phục chỉnh tề, tiếng chuông khánh vang lên khắp nơi, Bằng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, mờ mịt hỏi một câu: “Đây là làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lại thấy ánh mắt nghi hoặc của hoàng đế nhìn mình, sau đó là chiếc cằm nhỏ đáng thương của nàng lại bị hấn nắm lấy, bức nàng không thể không nhìn hấn, thấy bờ môi của hấn chậm rãi chuyển động, thông thả nói:“Ôi: “Hôm nay là tuần đầu của mẫu hậu, sẽ đưa vào lăng,người không biết?”

“Tuần đầu?” Bạng thập phần thành thực lắc đầu tỏ vẻ chính mình cũng không quen thuộc phong tục mai tang nơi này.

“Nhược Nghiên, mẫu hậu luôn vì người mà đau lòng, nàng đã chết người không khổ sở?” Tào Hấn có tâm thử hỏi, nàng cùng mẫu hậu tuy là cô cháu, nhưng tình như mẹ con, theo lý thuyết mẫu hậu chết, khó quên nhất nên nàng mới đúng, nhưng ở nàng lại không toát ra một chút thương tâm khổ sở nào, chẳng lẽ đúng như nàng lời nói, nàng mất trí nhớ?

Có chút ngạc nhiên vì không nghe đến hoàng đế kêu nàng “Tiện nhân” Mà sửa thành “Người”, lúc này đột nhiên nghe được hấn gọi Nhược Nghiên, Bạng nhất thời còn không thích ứng,đến lúc nàng hiểu được đây là kêu tên chính mình, thì thào nói: “Ta..... Mất trí nhớ.....”

Bạng không khỏi bội phục mình vì tìm được cái lý do không chê vào đâu được, thấy mình vạn phần may mắn vì đã nói trước mình mất trí nhớ, mất trí nhớ quả nhiên thành tấm lá chắn tốt nhất cho nàng,bởi vì nàng không có bất kỳ lý do nào để có thể ứng phó với nơi này, nếm tất cả chỉ có thể đổ tại.....

“Trầm tạm thời tin lời của người, chuyện thuốc này truy cứu sau, trước tiên theo ta đi đưa mẫu hậu đoạn đường đi!”

“Hào.....” Bạng hơi thở dài nhẹ nhõm, khó hiểu nỗi đau kịch liệt hiện ra trên mặt hấn, Thái Hậu chết chính là kỳ vọng của hấn sao? Vì sao trên mặt của hấn thiếu đi vẻ mặt của người thắng đắc ý cùng vui sướng, ngược lại giống cái đau mất đi thân mẫu, không thể hiểu thuận nữa mà vô cùng thương tâm cùng khổ sở.

Chương 18: Cẩn Vương

Linh cữu Thái hậu sau vài ngày tiền đã đưa vào từ đường, hôm nay là an táng về tại hoàng lăng, khi nánh mặt trời cuối cùng biến mất ở chân trời, liền chính thức nhập tang.

Lúc này, ngoài Từ Ninh cung vẫn vô bá quan túc trực đứng, hiển nhiên là đang chờ đế vương đã đến, Bạng cúi đầu đi theo phía sau Tào Hãn, chậm rãi đi qua con đường hẻm có đầy quan viên, không đi để ý tới chính mình đang bị bao ánh mắt soi mói, có ánh mắt chứa sự thương hại, có ánh mắt mang theo chút vui sướng, không thềm cân nhắc xem trong lòng bọn họ nghĩ cái gì, Bạng ngẩng đầu hướng về phía trước, phía trước, cách hơn mười giai bậc thang chính là chính điện Từ Ninh cung, cung diêm nguy nga, trang nghiêm trầm mặc, tấm biển thượng “Từ Ninh cung”. Ba cái chữ màu vàng chiếu xạ ánh sáng ngọc quang, có vài tấm vải trắng đón gió phiêu đảng, ánh mặt trời chiều chiếu rọi dưới, này trong hoàng cung chỉ có nữ nhân tôn quý nhất mới có thể ở trong cung điện này, vậy mà giờ đây đã chuẩn bị nhập hoàng lăng, quang cảnh có phần trở lên hịu quạnh.

Đi lên bậc thang đá, Tào Hãn nghiêng đầu nhìn ra xa ánh tà dương chưa biến mất hẳn, biểu tình hồ hững, Bạng đứng ở phía sau của hắn, phát hiện hai tay của hắn nắm thành quyền đầu, thực nhanh, chỉ tiết là kinh sợ, tâm tình như bị kích động.

Trên cao nhìn xuống thấy các quan mỗi người một tâm tư, những người này nói chung chỉ sợ có không ít người cũng ngóng trông Tề gia diệt vong đi! Nhưng đột nhiên có một ánh mắt như có ý chống lại, Bạng thấy trong mắt hắn có thâm ý khác với lũ quan viên kia, nhưng tự nhiên ánh mắt biến thành không rõ tâm tư cho nên không khỏi nhìn nhiều vào hai mắt hắn.

Hắn đứng ở phía tay phải, đằng trước, nhất định người này có vị trí vô cùng tôn quý, tuổi chừng hai mươi, ngũ quan hài hoà tuần mỹ, nhưng mà không cảm thấy nữ tính quá, thiếu niên này giống như là bạch ngọc, không cần tạo hình thì cũng đã hoàn hảo không tỳ vết, đồ trang trắng mặc trên người hắn làm cho hắn hơi có chút phiêu diêu xuất thần, cặp mắt to loé lên hàm xúc không rõ ràng, Bạng cảm thấy con người này thật không đơn giản, không khỏi nghi ngờ Tề Nhược Nghiên cùng người này có chút cái gì liên quan.

Thấy nàng nhìn, người nọ lại nhìn nàng nở nụ cười, nụ cười có phần nhợt nhạt nhưng mà vô hại, làm cho Bạng cảm thấy có điểm không ổn, mặc kệ thế nào, tại lúc trang trọng này, tốt nhất là Tề Nhược Nghiên không nên thể hiện vẻ mặt thân thiện hoặc bằng hữu với ai!

Không cam lòng yếu thế thấy hắn nở một nụ cười sáng lạn, nàng cũng nở một nụ cười với hắn, làm cho hắn khuôn mặt cứng đờ ra, vừa lại phát hiện biểu tình mọi người kinh ngạc càng thêm kinh ngạc, thương hại càng thêm thương hại, vui sướng khi người gặp họa càng thêm họa, nàng nở một nụ cười thật diễm lệ, làm cho mọi người nghĩ rằng người này nhất định là nghĩ đến nàng cười đã điên thật rồi.....

Không sao cả, khiến cho bọn họ nghĩ đến nàng điên rồi đi! Nếu là Tề Nhược Nghiên, cái cô tiểu thư từ nhỏ đã được nuông chiều, nhận hết sủng ái của một thiên kim tiểu thư, chợt trải qua nhiều chuyện như vậy chỉ sợ không điên cũng khó, đáng tiếc nàng không phải Tề Nhược Nghiên, đối với mỗi thời mỗi khắc đều ở kề cận cái chết nàng mà nói, việc này bất quá là một ít suy sụp thôi, cho người chờ xem kịch vui sợ là phải thất vọng!

Băng phiến nảo mặt nhẵn, nhíu mày lại, bởi vì “Bạch ngọc” hai mắt thủy chung dờn người nàng, giống như muốn xuyên thấu qua của nàng, nhìn trộm linh hồn của nàng, không kiên nhẫn đưa mắt nhìn qua hắc, xem thái độ của hắc đối với nàng thế nào trong lúc hành lễ, đã thấy ánh mắt kia cảm xúc như mạnh lên, thâm thúy rất nhiều, làm cho nàng không hiểu vì sao nhớ tới hoàng đế.....

Trong chớp mắt, “Bạch ngọc” cúi đầu, biểu tình nghiêm nghị trên mặt nhìn không ra một tia dao động, giống nhau vừa rồi hết thảy cũng không từng phát sinh cái gì, vừa chuyển mặt, Băng hiểu rõ, nguyên lai hoàng đế đã quay đầu nhìn xuống bậc thang nhìn vào hắc.

Tà dương tàn màu hồng rốt cục đã xuống hết, quan làm lễ niệm nhất đại thông cái gì “Hiền lương thực đức, phụ tá ấu chủ, công ở xã tắc.....” lời ca tụng sau, chung cổ tiếng động lại mãnh liệt, bách quan hướng tây quỳ bái, vì Thái Hậu tiến đưa, Băng mờ mịt mà đứng, không biết chính mình nên cái gì.

“Quỳ xuống!” Tào Hãn bình tĩnh mặt đối mặt với nàng quát khế, trong lòng có chút tin tưởng nàng đúng thật đã quên chuyện trước kia, mẫu hậu yêu quý nàng vô cùng, nếu không phải mất trí nhớ, nàng như thế nào không hề bi thương.....

Băng vội làm theo lời quỳ xuống, lại nghe đến bên người có tiếng vang nhỏ, hoàng đế đã quỳ gối bên cạnh nàng bên, trộm dò xét gương mặt của hắc, thấy không rõ biểu tình gì, lại cảm nhận được hắc đáy lòng có chút đau thương.....

Băng có chút kinh ngạc, nàng có thể lý giải cái này gọi là thân tình, chỉ có thể giấu đi chứ không bộc phát ra ngoài.

Hoàng đế cùng Thái Hậu dù sao cũng là mẫu tử, có lẽ mẫu tử thân tình đối mặt với quyền lực, đối mặt ích lợi, trở nên bạc tình, nhưng đánh không lại huyết thống ràng buộc, hoàng đế có lẽ cũng không như bề ngoài của hắc, vô tình, đối mặt mẫu thân chết đi, hắc vẫn là người con có thương tâm cùng khổ sở, đây có thể cũng chính là vì nể mặt thái hậu nên hắc mới không làm khó Tề Nhược Nghiên, như vậy tương lai của nàng tương lai cũng sẽ không quá tệ!

Quỳ lạy sau, Tào Hãn ngạo nghễ đứng dậy, biểu tình khôi phục tư thế của bậc đế vương, ngạo thị khom người mà đứng nhìn bách quan, vô hình người như phát ra hào khí vương giả, như có thể nói với mọi người là hắc mới chính là chúa tể thiên hạ, người nào mà chống lại hắc chỉ có 1 con đường, chính là chết!

Phong thái của hắc tự nhiên mang lại cho Băng áp lực, nàng cảm thấy có chút không khoẻ, cách hắc xa một chút mới thấy cảm giác khác đi nhiều, đây chính là đế vương, đứng đầu thiên hạ, uy nghi nhất thiên hạ, độc tôn nhất thiên hạ.

Thái Hậu đã qua đời, hắc đi tới trên đường không có chướng ngại, nàng từng hoàng hậu, nay tề nô, đương nhiên sẽ không nghĩ hắc sẽ đem nàng cả đời an trí ở Thanh Dương cung, không biết hắc định xử trí như thế nào nàng?

“..... Cẩn vương theo trẫm đi ngự thư phòng.”

“Là.”

Băng kinh ngạc, nguyên lai “Bạch ngọc” huynh đệ của hoàng đế, khó trách hẳn sẽ làm nàng liên tưởng đến hoàng đế, càng làm cho Băng suy nghĩ “Bạch ngọc” khi theo hoàng đế rời đi lại nhìn nàng với ánh mắt ám muội như vậy.

Hắn có ý tứ gì đây? Chẳng lẽ Tề Nhược Nghiên bề ngoài thuần khiết, nhưng bên trong tâm tính lại thâm đảng? Bất mãn bị hoàng đế bỏ quên, cho nên hồng hạnh ra tường cùng Cẩn vương câu kết làm vậy?

Cái ý nghĩ linh tinh gì đây! Băng ngay lập tức phản đối ý nghĩ này của mình, không thể thế được, Tề Nhược Nghiên trong lòng chỉ nghĩ tới Lâm Diễm, một người thanh mai trúc mã với nàng mà thôi, trong giấc mộng đó nàng thấy Tề Nhược Nghiên né tránh bọn nô tỳ, cố ý chạy tới chỗ Lâm Diễm, bắt hẳn dẫn nàng đi chơi, mộng kia là từ trong trí nhớ của Tề Nhược Nghiên, nên chắc chắn là chuyện phát sinh trong quá khứ, không thể sai! Tú Nhi còn nói hai người có hôn ước, nhưng sau nàng lại nhập cung, nàng thân là hoàng hậu nhưng mà vẫn bảo trì thân mình được trong sạch, hẳn là vì Lâm Diễm, nàng rất cục với Cẩn vương có quan hệ gì đây?

Băng ở bị đuổi về Thanh Dương cung, trên đường vất hết óc tự hỏi, đây vốn là một đồng lõa xôn, hiện tại lại bị Cẩn vương làm cho thêm loạn, hàng ngàn câu hỏi cứ vậy mà tìm đến nàng, kể cả lúc được hầu hạ dùng bữa, uống thuốc, thay quần áo nằm trên long sàng, nàng cũng không ngừng suy nghĩ nguyên do, không chịu thừa nhận thất bại mới chính là nàng.

Không ai đến vì nàng mà xua tan đi đám mây mù này, xem ra nàng không muốn để ý cũng không được, nàng nghĩ tới Tú Nhi, có lẽ có thể xin hoàng đế cho Tú Nhi trở về hầu hạ nàng, chính là không biết hẳn có đáp ứng hay không.....

Ngự thư phòng

“Hoàng huynh tựa hồ cũng không vui vẻ gì!” Cẩn vương Tào Triệt tùy tay bỏ đi đồ tang, sắc mặt cực vì khinh thường quăng cho tên nô tài đang đứng bên cạnh, chịu cảnh màn trời chiếu đất áp giải Tề Lệ hồi kinh, vất vả hơn một tháng, không nghĩ tới vừa hồi kinh liền nghe tin Thái hậu đã mất được một tuần, chuẩn bị cho nhập Hoàn lăng, thật đúng là “Chuyện tốt” Thành đôi!

“Nàng dù sao cũng có công nuôi nấng chúng ta, nếu không phải.....” Tào Hãn nhìn lướt qua ngự thư phòng ra lệnh cho đám nô tài, “Đều lui hết ra cho trẫm!”

Biết được hoàng đế cho gọi Cẩn vương là có chuyện cần nói với nhau, nô tài nghe vậy việc nối đuôi nhau rời khỏi điện.

“Nếu không phải cái gì? Hoàng huynh sớm biết được Thái Hậu đều không phải là mẹ đẻ..... Chẳng lẽ hoàng huynh hối hận?” Tào Triệt ngồi xuống, bưng lên tách trà nóng tào nhả đưa lên uống một ngụm, cười híp mắt hỏi.

“Hối hận?” Tào Hãn lãnh xuy một tiếng, cùng Tào Triệt ngồi xuống, trong mắt bật ra hàn khí, “Ta hối hận, hối hận không sớm động thủ!”

“Hiện tại không phải cũng không chậm dao! Năm đó, Phụ hoàng cùng 4 người nam chinh bắc chiến: chu, lâm, hoa, tề, tứ đại gia tử, đều đã điêu linh, Chu, Lâm hai nhà là Thái Hậu đã diệt trừ sạch sẽ, nay Thái Hậu vừa chết, Tề gia coi như là hoàn toàn xong rồi, chỉ còn lại có Lâm gia, có con trai độc nhất, Lâm Diễm hiện tại rơi xuống nơi nào không rõ, theo ta thấy cũng là dữ nhiều lành ít, còn nữa tiền tuyến chiến sự đã dịu đi, thắng lợi đang đến, hoàng huynh còn có cái gì khả lo lắng?” Tào Triệt cười có chút bất cần đời.

“Lâm Diễm từng là bạn học với ta, là một nhân tài chí lớn, lần này là liên lụy hãn, người dọc theo đường đi cũng chưa nghe được tin tức gì của hãn sao?” Tào Hãn làm như sớm có thói quen đệ đệ không đứng đắn, nhưng mà chính mình cũng chỉ có đối mặt Triệt mới có thể thả lỏng chính mình, thấy hãn lắc đầu, biết hãn có tâm tư không là bày ở mặt trên, liền thả lỏng vẻ mặt nói sang chuyện khác,

“Người tuổi cũng không nhỏ, cũng nên thành gia, nếu thích thiên kim nhà ai thì nói cho hoàng huynh một tiếng, ta cũng vì người chi hôn.”

“Coi như hết! Ta còn tưởng tiếp tục được là Vương gia tiêu dao nhàn tản lâu ngày!” Xin miễn thứ cho kẻ bất tài này từ chối, Tào Triệt ánh mắt chợt lóe, làm như nghĩ tới cái gì, rõ ràng ngay người ngẩn ngơ.

“Người nha..... Như thế nào? Nghĩ đến ai, nói thử ta nghe một chút đi!” Tào Hãn lần đầu tiên thấy trên mặt Triệt có biểu tình như vậy, cười đẩy vào bờ vai của hãn, trêu ghẹo nói: “Không biết là vị tuyệt đại giai nhân nào mà có thể làm cho đệ nhất phong lưu, Cẩn Vương động tâm như vậy?”

“Ha ha, nếu hoàng huynh có hứng thú muốn biết như vậy, nói ra cũng là vô phương, đáng tiếc ta biết ta không phải người may mắn có thể có được giai nhân như thế.....”

“Nói! Người muốn người nào, mặc kệ là ai, hoàng huynh đều sẽ làm cho nàng trở thành nữ nhân của người!” Thật vất vả cả ngày lưu luyện tàn hoa (ý nói kỹ nữ), trò chơi nhân gian, đệ đệ rốt cục cũng có chút biểu hiện hưng phấn đối thành gia lập thất, hãn vô luận như thế nào cũng muốn làm ông mai cho đệ đệ này!

Phụ hoàng cả đời chỉ có hai người con, mẫu phi của Triệt vì sinh khó mà chết, cũng là mẫu hậu nuôi nấng, lại cùng mẫu hậu không thân, từ nhỏ đã luôn ở bên hoàng huynh này, chính mình cũng là cực kỳ yêu thương đệ đệ duy nhất này, hơn nữa ở biết được chính mình đều không phải là mẫu hậu thân sinh, sau khi phụ hoàng băng hà, cô độc bàng hoàng, là Triệt an ủi, có Triệt làm bạn, vì Triệt duy trì, mới vượt qua chính mình cùng bao gian nan, từ nay về sau cũng chỉ có Triệt mới chính là người thân duy nhất cùng huyết mạch với hãn, chỉ có Triệt mới là huynh đệ tay chân thân thiết không thể rời.

ai nói hoàng tộc bên trong không có thân tình? Là ai nói quyền lực trước mặt làm con người trở lên tham lam? Những lời này ở trước mặt huynh đệ bọn họ thật là buồn cười, bất luận kẻ cũng không thể phá hủy được tình cảm huynh đệ của họ!

Cho nên, chỉ cần Triệt muốn, hãn bất luận thế nào cũng vì hãn mà lấy cho kỳ được.....—

Chương 19: Biến thiên

“Nếu hoàng huynh nói như vậy, ta có thể nói thẳng a! Nàng chính là..... Tề Nhược Nghiên, hoàng huynh có thể xem như vì ta lần này hoàn thành tốt nhiệm vụ, mà đem nàng ban thưởng cho ta được không?” Tào Triệt giống như không chút để ý hỏi, đã thấy sắc mặt Tào Hãn hơi đổi, trong lòng thấy kinh ngạc.

Vốn tưởng nhị tiểu thư Tề gia Tề Nhược Nghiên không có tài sắc gì lên sau khi lập lên ngôi vị hoàng hậu, vào đêm tân hôn hoàng huynh vì thế mà phát áo bỏ đi, hãn cũng chưa bao giờ đem nàng để ở trong lòng, lúc hãn phụng chỉ điều tra tra rõ Tề gia thông đồng với địch phản quốc, lúc ấy nàng còn là hoàng hậu, chắc có dự đoán được tình trạng nghiêm trọng mà đến phủ hãn cầu xin hãn giúp, nguyện vì phụ thân mà ngay cả tính mạng cũng không cần...

Hãn lúc ấy trong lòng còn cười nhạo nàng chỉ có sắc đẹp mà trí tuệ thấp kém, ngu xuẩn đến mức không nhìn thấu được taam tư hoàng thượng là muốn lấy mạng lão già Tề Lệ, cũng không lo lắng phải giúp nàng làm gì, nhưng vừa rồi ở Từ Ninh cung chứng kiến nụ cười thu điểm của nàng, lại làm dấy lên của hãn hứng thú, muốn biết nàng có tâm tư gì trong lòng, vì thời điểm này rồi mà còn có thể cười sáng lạn như thế!

Lời nói của Tào triệt dội vào tai Tào Hãn như một tiếng sét giữa trưa hè, đột ngột không kịp phòng ngự

Làm sao có thể là nàng? Triệt coi trọng nữ nhân làm sao có thể là nàng?! Này.....

“Nàng nay là phế hậu, này không hợp lễ giáo, người là không phải.....” Tào Hãn nhíu mày, không biết vì sao, thời điểm nghe được Triệt nói hãn muốn nữ nhân là Tề Nhược Nghiên, chính mình lại cảm thấy không thoải mái, ở cổ như có một cái xương cá, nuốt vào không được, phun ra chẳng xong, cứ mắc nghẹn ở đấy, khó chịu

“Hoàng huynh khi nào lại coi trọng lễ giáo như thế? Nếu hoàng huynh đã đem nàng phế đi, nay thưởng cho ta thì có vấn đề gì đâu?” Tào Triệt phui phui cổ tay áo, giống như vô tâm lại hình như có ý cười trên nói: “Hoàng huynh có phải hay không luyến tiếc? thôi quên đi.....”

Biết Tề Nhược Nghiên vốn có thân phận tôn quý Hoàng hậu, nhưng mà chỉ là hữu danh vô thực mà thôi, hoàng huynh căn bản chưa từng sủng ái lâm hạnh nàng, từ trước tới giờ hãn muốn gì hoàng huynh đều cho hãn, không keo kiệt, huống chi cái bây giờ hãn muốn chỉ là một hoàng hậu bị phế, không nghĩ tới hoàng huynh lại do dự, lấy lễ giáo ra né tránh vấn đề của hãn...

Vừa áp giải tên phản quốc Tề Lệ về kinh không được bao lâu, Cẩn Vương Tào Triệt còn không biết mấy ngày qua trong cung xảy ra nhiều chuyện long trời lở đất đến vậy, mới lúc này hãn mới biết hoàng hậu đã bị phế, nhưng mà làm sao nàng lại có thể nở một nụ cười sáng lạn như thế cho hãn thưởng thức, muốn giáp mặt với nàng để hỏi nàng câu hỏi đó....

“Luyến tiếc? Người đã quên ta từng nói cho dù là ngôi vị hoàng đế này, ta cũng có thể cùng người chia xẻ, huống chi một nữ nhân!” Tào Hãn cưỡng chế trong suy nghĩ lòng, nói

Đúng là nhiều năm trước, hãn đã từng nói như vậy với Triệt, Triệt thâm nghĩ lại như vậy, nhưng mà hãn vẫn muốn làm một vương gia tiêu soái, được đi khắp nơi ngắm sơn thủy, tự do tự tại.

“Thôi. thôi!” Tào Triệt mãnh phe phẩy đầu, cười lớn xua tay nói: “Coi như ta cái gì cũng chưa nói, hoàng huynh tội gì nói như thế làm ta sợ, ngôi vị hoàng đế này vẫn là hoàng huynh ngồi thích hợp nhất, ta chỉ muốn làm Vương gia nhàn tản, tự do tự tại sống qua ngày!”

“Vua không nói chơi” Tào Hãn nói kiên quyết, trong lòng như bị đâm một dao, tuy không có đổ máu, lại đau đớn khó nhin, áp lực này phải chăng chính là cảm xúc của hãn, nhất định không sao cả nói: “Đêm nay ta sẽ sai người đưa nàng đến Cấn vương phủ của người.”

Tào triệt không thể không phát hiện ra cảm xúc đó của Hoàng huynh cơ chứ. Nhất thời hãn nhìn mà thấy mà buồn cười hiện lên ở khoé mắt. Mặc dù ly kinh mới mấy ngày, nhưng nhất định Hoàng huynh và Tề Nhược Nghiên nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, làm cho hoàng huynh có cảm tình với nàng, nhưng mà hiện tại hãn không cần vạch ra ngay, nhưng mà hãn vẫn muốn thử lòng hoàng huynh một chút, dù sao hãn cũng chưa thấy hoàng huynh có tình cảm với nữ nhân nào như vậy!

Vì thế Tào Triệt cười hướng nhếch môi chấp tay hướng tới Tào Hãn cái tạ lễ, “Như thế không còn gì tốt hơn, vậy đa tạ hoàng huynh!”

Hãn cứ nghĩ như vậy mà cười, vốn trước kia mặt Triệt rất ít khi bày tỏ cảm xúc, nhưng mà không hiểu vì sao lúc này hãn lại có thể nở nụ cười chói mắt đến vậy!

Tào Hãn gật gật đầu, kiệt lực biểu hiện ra vẻ là không cần, coi như ban cho kiệt một món quà đi,, nhậm nó lại vô giá, lần khắp trời đất khó cầu, chỉ cần cho Triệt, hãn tuyệt không hội một chút nhịu mảy, huống chi chỉ là một nữ nhân Tề gia, chưa từng coi nàng là người để vào trong mắt....

Nhưng mà đối mặt với yêu cầu của Triệt, vì sao nhưng lại cảm thấy khó có thể dứt bỏ như ấy? Vì sao lời nói vừa thốt ra lại cảm thấy hối hận như vậy?

Mấy năm qua, mẫu hậu bảo hộ nàng tốt lắm, hãn thấy nàng ngày càng xinh đẹp, hãm mộ trên đời này sao có thể có một tiên nữ hạ phàm như nàng, giống như không phải chịu áp lực ồn ào, náo loạn, giống như một nhánh hoa mọc trên vách núi vậy, cứ nhẹ nhàng như vậy mà nở rộ, xinh đẹp nhưng không diêm dúa, làm cho hãn muốn bảo hộ nàng cả đời như một vật báu, không cho kẻ khác nhìn trộm nàng. Chính vì vậy mà hãn bận rộn, không có thời gian mà đi thị tẩm bất kỳ nữ nhân nào khác. Nhưng mà hoa kia sớm muộn cũng tàn...

Phế nàng không phải kế hoạch ban đầu của hãn, Thái hậu lại bệnh tình nguy kịch, Tề gia thất thế, hãn mất đi kiêu ngạo vốn có, nhìn thấy nàng yếu đuối như vậy, chỉ cần nàng mở lời cầu xin hãn, xin hãn không ra tay giết hại Tề gia thì hãn cũng có thể đáp ứng nàng. Nhưng mà nàng lại không như vậy, nàng thà đem thân mình ra trao đổi với Triệt đêm đó mà cũng không cầu xin hãn, người nắm quyền sinh sát Tề gia mà lại đi cầu xin Triệt....

Càng nghĩ hãn càng tức giận, từ đầu đến cuối Triệt cũng không từng cùng hãn đề cập qua chuyện này, bọn họ đêm đó đã nói những gì thì không ai biết, nhưng theo mật báo nàng từ cửa sau của Cấn vương phủ

đi ra, quần áo hỗn độn, đi lại tập tễnh, làm cho hăn không thể không hoài nghi bọn họ ta đã làm gì.....

Hăn muốn hoàn toàn hủy đi kiêu ngạo của nàng, làm cho nàng hiểu được trên đời này chỉ có hăn mới là chúa tể của nàng, hăn là của nàng.....

Đúng vậy, nàng là của hăn, chỉ thuộc về một mình hăn! Máu hồng kia chảy ra, tượng trưng cho tấm thân trong trắng của nàng chỉ thuộc về hăn, cũng làm cho nội tâm hăn nóng bừng cảm xúc, nếu có máu chảy ra thì không có lẽ nào nàng từng bị nam nhân nào sủng trước đó được. Hăn thật không thể chịu đựng được khi nghĩ đến tấm thân trắng nõn của nàng bị nam nhân khác ôm vào mà hung hăng chiếm lấy... Cho dù người đó có là Triệt cũng không được!

“Hoàng huynh?” Gặp sự xuất thần của Tào Hăn hãy, Tào Triệt cười tùm tùm ở trước mặt hăn huy huy tay, muốn hăn chú ý tới mình, “Hoàng huynh đang nghĩ cái gì mà có thể xuất thần như vậy?”

Phát hiện Tào Triệt tươi cười ý bốn cột, Tào Hăn lúc này mới hiểu được Triệt mở miệng xin mình ban Nhược Nghiên bất quá là ở trên cột mình, không cần nói thêm nữa cái gì, tâm tình lại xoay về vẻ trầm tĩnh vốn có, ho nhẹ một tiếng che giấu trên mặt sự mất tự nhiên, thản nhiên nói: “Triệt, trò đùa này có gì hay mà cười!”

“Hoàng huynh so với ta còn để ý tới nàng nhiều hơn a!” Tào Triệt nếu có chút dăm chiêu cười dò xét khuôn mặt hắc ám của hoàng huynh,, “Nhưng mà cũng khó trách, nữ nhân tuyệt sắc như vậy cho ai đều đã không bỏ xuống được!” Nói xong, còn hơi có chút tiếc thở dài một tiếng.

Tào Hăn từ chối cho ý kiến một tiếng ‘hừ’, trong lòng tuy là nổi băn khoăn quay cuồng, rất muốn biết đêm đó Nhược Nghiên cùng hăn đã nói những gì, nhưng lại lựa chọn ngậm miệng không hỏi, cố ý tin tưởng Triệt, nếu hăn không muốn nói thì nhất định là có nguyên nhân nào khác mà thôi.....

“Nhưng mà hoàng huynh trăm ngàn lần đừng xem nhẹ nàng, đừng nhìn nàng có một bộ yếu đuối mà kinh thường, kỳ thật bên trong lại kiên cường dẻo dai!”

“Chỉ giáo cho? Người thực hiểu biết nàng?” Tào Hăn nhíu mày hỏi. Nhược Nghiên vào cung, đều là ở trong hậu cung, gặp Triệt hăn là chỉ tại gia yến mà thôi, mà số lần đó cung chỉ là vài lần, như thế nào hăn lại nói nàng như thế hai người như thế có thâm giao lâu năm vậy?

“Hoàng huynh không biết đó thôi, mới vừa rồi ở Từ Ninh cung, nàng hướng về phía ta tươi cười sáng lạn, có thể nói là là khuynh đảo chúng sinh, một cái nữ tử nếu không phải nội tâm đủ kiên cường dẻo dai, như thế nào còn có thể cười như vậy?”

“Cười? Người nói nàng trong lúc đưaa tiền mẫu thân nhập lăng lại có thể cười được sao?” Tào Hăn con người đen bên trong như ẩn chứa hỏa khí, vì Triệt vẫn như cũ không có nói rõ Nhược Nghiên đi tìm hăn vào tối đó là vì việc gì, nàng trong lúc giờ phút trang nghiêm như vậy lại có thể cười với hăn như vậy..... Cho dù nàng nói nàng mất trí nhớ, quên đi chuyện cũ, nhưng mà không nên cười a! Huống chi lại là nhìn một nam nhân mà cười, trong lòng nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì?!

Nàng thật là đã mất trí nhớ sao? Nàng quả thực có hành động làm cho hăn tin, nhưng mà cần thận

ngắm lại vẫn có khả năng vì trốn tránh cục diện trước mắt mà giả vờ mất trí nhớ....

“Mà, cũng không phải cười bình thường, mà là cười dị thường sáng lạn! Các đại thần nhìn thấy quả thực sợ là nàng bị điên rồi!”

“Điên?” Tào Hãn cười lạnh, “Nàng nói nàng mất trí nhớ, đã quên đi hết mọi chuyện trước kia.”

“Trên đời còn có loại sự tình như vậy sao? Nhưng thật ra mà nói mọi việc đều có thể.....”

“Người tin sao?” Tào Hãn nghiêng mặt đi tới hỏi nói, hắn không tin nếu không đến gần.

“Không biết.” Tào Triệt nhún nhún vai, vuốt cằm cười nói: “Bất quá theo ta thấy hoàng huynh là không có tin tưởng ta đi! hay..... Không bằng để cho ta tới thử nàng một lần, như thế nào?”

Tào Hãn có tâm cự tuyệt, nhưng mà nghĩ lại cũng tốt, nếu quả thực hai người có quan hệ gì đó, nhân cơ hội này thử luôn xem sao, chẳng phải mọi nghi ngờ đều có thể được giải quyết rồi sao?

“Cũng tốt.....”

“Việc này cứ giao cho ta, hoàng huynh yên tâm đi!” Tào Triệt định liệu trước như vậy mỉm cười nói nói, trong mắt lại ẩn chứa chờ mong, tựa hồ đối việc này rất có hứng vậy.

Thấy hãn lộ ra vẻ mặt như vậy, Tào Hãn có chút bất an, dù sao hãn chưa bao giờ thấy Triệt có hứng thú với bất kỳ nữ nhân nào như vậy trước kia mà lại có hứng thú như vậy.....—

Băng ăn bữa tối, cứu tâm hoàn từ này không thể ăn rồi, vì bảo toàn tính mệnh, nàng không thể không uống thứ thuốc nước đắng ngắt mà thái y đưa qua, tuy rằng hiệu quả đối với bệnh của nàng không lớn lắm

Lấy một miếng mứt táo ngọt bỏ vào miệng cho giảm bớt vị đắng, Băng thuận miệng hỏi bạch thái giám, “Hoàng Thượng như thế nào còn chưa có về?”

“Hôm nay Vương gia mới từ biên quan áp giải tội phạm quan trọng về kinh, Hoàng Thượng ở Đông Ngõa các thiết yến tầy trần cho vương gia! Nhưng vì sự việc bận rộn nên hoàng thượng đã sớm phân phó cho Hồng Cẩm hầu hạ ngài đi nghỉ rồi ạ”

“Cái gì tội phạm quan trọng?” Ánh mắt của bạch thái giám làm cho Băng bắt đầu căng thẳng. Biên quan? Tội phạm quan trọng? Chẳng lẽ nói là cha của Tề Nhược Nghiên-Tề Lệ bị áp giải đến kinh?

“việc này.... Nô tài cái gì cũng không biết, ngài vẫn là sớm đi nghỉ đi ạ.” Bạch thái giám nhất thời phản ứng như thế là mình lỡ lời, kinh hoảng cố tình né tránh câu hỏi của nàng, quay đầu lại kêu “Cẩm Hồng, còn không mau lại đây hầu hạ!”

Theo ánh mắt né tránh của hãn, Băng không cần đoán cũng biết suy đoán của mình là đúng, nhưng mà nghĩ không cần làm khó nô tài, liền giống như con ròi ngoan ngoãn cho người khác hầu hạ rửa mặt, chải

đầu, rồi đi vào long sang nằm, chờ hoàng đế hồi cung. Tề Lệ là em của Thái Hậu, là cậu của hoàng đế, bị giá hoạ cho tội danh phản quốc, liên lụy cả nhà chịu tội chém đầu, hiện tại phụ thân của thể xác này đã bị bắt mà áp tải đến kinh thành....

Tâm tư tự nhiên sinh lo lắng không yên, cảm giác bứt dứt, thật khó chịu.....

Bằng thử dài, bất đắc dĩ phát hiện chủ nhân nguyên bản của thân thể này có ý thức, mặc dù chính mình không chịu khống chế, nhưng mà cũng không tránh được có liên quan, nên thân thể mới sinh ra cái cảm giác khó chịu như vậy, điều này làm cho nàng có cảm giác như mình là người tạm định cư trong thân xác này mà thôi, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể bị chủ nhân của nó đuổi ra ngoài vậy, không có nơi trú ngụ, không có đường trở về, loại cảm giác này thật không tốt, nhưng mà cũng không nề hà.

Tề Lệ dù sao với khối thân thể này dù sao cũng có quan hệ cha con, có huyết thống thân cận!

Nàng thử dài, giật mình phát hiện mình có chút gì đó bất trí bất giác, cảm thấy mọi việc thật mơ hồ, nếu đã muốn thật sự dung nhập vào khối thân thể này, cái cảm nhận được không phải là hỷ nộ ái ố của mình, nhưng mà không thể giẫy dụa, kiềm chế được.

Kiếp trước, nàng cô lực khống chế vận mệnh của mình, cuộc sống của nàng chưa bao giờ thật sự có bất cứ điều gì, điều duy nhất có thể níu kéo nàng còn tiếp tục sống đó là vì yêu, nhưng mà cuối cùng cũng bị phản bội một cách vô tình, sinh mệnh của nàng luôn định sẵn là một hồi thảm kịch....

Chẳng lẽ nàng không thể chính mình có cuộc sống của chính mình mà phải để trong tay kẻ khác? Không! Nàng không cần như vậy! Cuộc sống của nàng do nàng quyết.

Tuy nàng không nhìn rõ con đường sau này của mình, nhưng mà nàng khát vọng được nắm trong tay chính là vận mệnh của mình, không bị người khác điều khiển!

“Đừng kích động..... Tề Nhược Nghiên, tin tưởng ta..... Tin tưởng ta..... Ta có thể, nhất định có thể.....” Trong lòng yên lặng nhắc tới, như là đang an ủi thân thể đang ẩn núp tại góc sáng nhất của linh hồn, hoặc như là chính mình tự cổ vũ chính mình, tâm như kỳ tích lại có thể bình tĩnh trở lại.

Khóe miệng nổi lên nụ cười có phần bất đắc dĩ, nàng sao có thể chịu sự điều khiển của hoàng đế?

Hắn từng hung tợn nói qua chờ Tề Lệ về đến kinh lập tức cho chém đầu, hiện tại hắn nếu đã bị áp giải đến kinh thành, như vậy thời điểm chết của hắn đã định rồi, nàng có thể cứu được sao?

Đương nhiên, Tề Lệ sống hay chết cũng không thuộc quyền quản lý của nàng, thái độ của hoàng đế với nàng mặc dù có thay đổi nhưng cũng không rõ ràng. Thân phận của nàng hiện tại không phải hoàng hậu, theo lời hắn thì chỉ là nô tỳ, thử hỏi ốc không mang nổi mình ốc thì làm sao còn quản được việc của người khác.

Nhưng mà nô tỳ nào lại có được đãi ngộ như nàng? Nàng không biết hoàng đế đang tính kế gì, Thái hậu vừa chết, ở bên ngoài mà nói, thân thể Tề Nhược Nghiên đối với hắn có chút tác dụng gì đó, nhưng mà đó không phải lý do để hắn có đãi ngộ tốt như vậy

Chương 20: Khiêu khích

Nàng không phải là nước, không có năng lực liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu lòng người, nhìn thấu bản chất sự vật.

Nàng là Băng, thực cứng rắn cũng thực yếu ớt, chỉ cần có một chút ấm áp, cũng có thể làm nàng hòa tan, nàng có khả năng làm cho chính tâm của mình có thể đóng băng cả ngàn vạn năm, vạn năm cứng rắn, sự cứng rắn đó chính là vỏ bọc giúp nàng trốn tránh, không bao giờ có thể bị tổn thương....

Là Diễm, làm cho nàng cam tâm tình nguyện vì hắn mà hòa tan, có thể vì hắn mà quên đi mọi đau khổ.....

Từng thề nếu có kiếp sau, nàng nhất định sẽ không tín nhiệm bất kỳ người nào, sẽ không tin vào cái gọi là tình yêu.....

Đã trải qua sinh tử, tất cả đã ngưng kết trong lòng nàng là một tảng băng vững chắc, kiên cố, tuyệt đối không ngờ mình lại có thể lưu lạc đến thế giới này, lại đang lâm vào một hoàn cảnh như kiếp trước, vì một nam nhân mà tâm lại có chút rung động, nhưng nàng không có hứng thú muốn thử lại cảm giác đau đớn thêm bất kỳ lần nào nữa.

Như vậy, mặc kệ sắp tới là mưa rền gió dữ hay là trời long đất nổ, đất đá trôi, đều phải dùng cảm đi đối mặt!

Sờ sờ cái bao đang quấn ở tay nàng, thương tích đã lành lặn nhiều, so với trước kia không có khác biệt lắm, không lâu nữa là có thể hoàn toàn như lúc ban đầu.

Đúng vậy! Hết thảm đều đã tốt.

Mạnh thì sống, tất cả sinh tồn đều có quy luật của nó, diệt vong là cái số của kẻ yếu, đạo lý này ngay từ lúc nhỏ nàng đã hiểu được, nhưng mà nàng không phải kẻ yếu, cũng không bao giờ cho phép mình trở thành kẻ yếu.

Nàng không chỉ có muốn sống, mà còn muốn sống thật tốt, mặc kệ sẽ phải dùng tới thủ đoạn gì!

Tiếng bước chân cùng tiếng bọn nô tài nói vạn tuế, tiếng vang đều cố ý rất nhẹ, hiển nhiên là hoàng đế đã trở lại, hơn nữa cấm kỵ làm cho nàng thức giấc.

Băng nhắm mắt lại nghe động tĩnh bên ngoài rèm, vài câu đối thoại thấp giọng đối, mơ hồ như là hoàng đế đang hỏi chuyện chính mình dùng bữa, uống được, bạch thái giám cúi đầu nói vài câu, nghe được hoàng đế “Ân” một tiếng sau, ngay sau đó lại là một trận nhỏ tiếng bước chân cùng âm thanh đóng cửa điện, nhóm nô tài đều lui đi ra ngoài.

Không lâu, bên cạnh liền xuất hiện cảm giác ấm áp quen thuộc, mang theo một mùi rượu hương rất tự nhiên.

Băng ửng một tiếng, làm như thể vừa bị đánh thức, quay người về phía nam nhân đang ngồi bên giường, xoa xoa ánh mắt, thì thầm nói một câu: “Như thế nào trể như vậy?”

Rõ ràng cảm thấy nam nhân bên cạnh thân hình cứng đờ, tiếp theo chính mình liền bị lâm vào suy nghĩ đầy côi lòng, dù có nhu nhược hay thân hình gầy gò thì đối với hoàng đế vẫn có thể hấp dẫn đi!

“Ta đánh thức người phải không?” Tào Hãn tiếng nói nhỏ nhẹ, hơi thở mỏng manh phảng phất mùi vị của nam nhân quan tâm tới nàng. Cả người nàng như toả ra một mùi hương nho nhã, ánh sáng của đèn chiếu vào khuôn mặt nàng làm cho nàng thật hấp dẫn, đôi mắt vì buồn ngủ lại có phần mông lung, ám ách tiếng nói lý lộ ra mỏng manh tình dục, nàng tế hoạt ô ti phi nhất chấm tảo ra thanh nhã mùi thơm, nhu hòa vàng sáng chiếu rọi của nàng phấn giáp hết sức năng, vì tỉnh đôi mắt lý có buồn ngủ chưa thanh mông lung, đôi môi hồng ẩm ướt như mời gọi người ta phải cướp lấy, tự nhiên hằn hình thành một loại cảm giác như bị dụ hoặc không thể kiềm chế được.....

Nhất là câu nói mông lung như có vẻ buồn ngủ kia, đôi môi hồng phát ra lời nói, như vẻ oán trách, như vẻ thê tử đợi phu quân về trễ, ôn nhu oán hận trượng phụ không ở bên, tất cả làm cho tâm hãn thấy thật ngọt ngào....

Mỹ nhân trong ngực, lại chưa từng bao giờ có cảm giác thân thiết đến vậy, Tào Hãn không khỏi trào lên cảm giác yêu thương vốn giấu sâu trong lòng.....

Lúc này, hãn không nghĩ muốn nghĩ lại xem nàng và Triệt trước kia có uẩn khúc gì, thầm nghĩ cho dù ngọt ngào này là chân thật hay không chân thật, vẫn phải trải nghiệm cảm giác đáng quý tuyệt vời này....

“uhm.....” Băng nhắm mắt lại, mở miệng thuận theo nụ hôn tình cảm của hãn, hô hấp quanh quẩn đều là mùi rượi thoang thoảng, hơi thở nóng rực kia như xuyên từ người hãn, qua hơi thở của hãn mà tràn vào người nàng.

Băng đáp lại, vừa lòng nghe được như tiếng than nhẹ của hãn, trong lòng có chút đặc ý nho nhỏ.....

Nhưng sau một lát, liền đã cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, buồn vì thân thể này quá yếu, căn bản không chịu được kích thích quá mức kịch liệt như vậy.

Băng muốn chấm dứt nụ hôn triền miên này, nhưng mà đối lại hãn càng thêm nhiệt tình đòi lấy, làm nàng cảm thấy kinh ngạc là hãn trông cường bạo như vậy nhưng cũng có lúc thật nhu tình.....

Là nàng nhìn sai sao?

Mở mắt ra, đối diện với ánh mắt đen như bị dục vọng thiêu đốt, có chút như bị cuốn hút cảm xúc từ trong mắt hãn, không rõ từ đâu mà đến, làm cho nàng liên tưởng tới cái gọi là “Yêu”.....

ánh mắt như vậy, trong lúc ở cùng với Diễm nàng đã từng gặp qua, từng làm cho nàng cảm động, tình nguyện hoà tan thân mình vì ánh mắt đó, giờ phút này lại xuất hiện ở trong mắt hoàng đế, lại chỉ làm nàng cảm thấy trong lòng đau đớn, mẫu thuẫn bất đồng làm cho trái tim có cảm giác như phát bệnh, mọi đau đớn

khắc sâu trong lòng khi bị Diễm phản bội lại trào lên, cảm giác đó đã khắc sâu vào tâm của nàng, làm nàng trọn đời khó quên!

Trấn định mình, Băng! Hoàng đế nếu yêu Tề Nhược Nghiên, tuyệt đối là do ông trời an bài chuyện tốt, sẽ đem may mắn đến cho nàng, sự tình của nàng cũng rất nhanh chóng có thể thay đổi...

Hắn rốt cục cũng buông tha môi của nàng, lưu lại cho nàng không gian có thể hô hấp, áo ngủ màu hồng nhạt đã bị cởi ra, có thể cả giác được da thịt hắn áp sát vào da thịt của nàng, nụ hôn nóng cháy đó của hắn chuyển dần xuống cổ, xuống xương quai xanh, trước ngực, tất cả đều rất ôn nhu nhẹ nhàng....

Tuy rằng sớm đã có chuẩn bị trước về mặt tâm lý là lấy thân thể ra trao đổi, nhưng Băng vẫn là có chút không cam lòng.

Nhưng nàng không có lựa chọn nào khác, vận mệnh của Tề Nhược Nghiên trước mắt hoàn toàn nằm trong tay hoàng đế, Băng âm thầm báo cho chính mình phải nắm tốt cơ hội này, biện pháp trước mắt là làm cho hoàng đế đối với nàng ý loạn tình mê, đối nàng niệm niệm khó quên, làm cho hắn luyến tiếc không dám làm thương tổn nàng.....

Nâng tay xoa xoa trước ngực hắn, có thể rõ ràng cảm nhận được trái tim của hắn truyền đến từng nhịp đập, muốn làm cho hắn có cảm giác kích thích, nhưng mà Băng không dám biểu hiện quá mức rõ ràng, chỉ là cẩn thận, thông thả xoa trên khắp bả vai và người trên của hắn, dừng lại ở cánh tay rắn chắc, chút giống như vô vuốt ve, hơi thở có phần hỗn hển, lại ngẫu nhiên phát ra vài âm thanh tà mị có phần hấp dẫn nam nhân.

Nàng xảo diệu đáp lại làm cho Tào Hãn hoàn toàn đắm chìm trong dục vọng, không thể kiềm chế bản thân, vài lần trước là hắn bắt buộc nàng, tuy là đạt được mục đích có được thân thể nàng, dục vọng hoàn toàn được thỏa mãn, nhưng mà trong lòng vẫn có phần tiếc nuối, chỉ vì nàng không phải cam tâm tình nguyện, chinh phục thân thể nàng, nhưng mà lòng của nàng lại lại rất xa xôi với hắn, làm cho hắn có cảm giác như không được như ý nguyện....

Lơ đãng đụng chạm đến nàng miếng vải đang bọc tay phải của nàng, Tào Hãn trong lòng đột nhiên bình tĩnh, không hoài nghi nàng mất trí nhớ là giả, cho rằng có lẽ đây là một chuyện tốt, cũng không muốn nhắc lại chuyện nàng bị thương, đêm đó mẫu hậu hấp hối hết sức chỉ khóc cầu hắn một sự kiện, chính là không thể gây thương tổn cho nàng, hắn không có cự tuyệt, nhìn mẫu hậu rưng rưng nước mắt rồi biến mất, trong lòng nói không rõ đây là cảm giác gì.....

“Hoàng Thượng.....” Băng phát giác Tào Hãn đột nhiên bình tĩnh trở lại, trong mắt dục hỏa đang chậm rãi rút đi, khôi phục thành vẻ mặt thâm thúy khó dò, nàng trong lòng hoảng sợ, hơi có xấu hổ cùng lo sợ, lại có chút cảm giác may mắn, chính là trên mặt hiển hiện ra biểu tình khó hiểu, hai má ửng hồng lên, tất cả chỉ làm cho dung nhan của nàng thật kiều mị

Tào Hãn chỉ cảm thấy hạ phúc căng thẳng, cố gắng ổn định lại tâm thần, nhẹ nhàng khép áo ngủ của nàng lại, động tác mềm nhẹ như là che chở âu yếm, e sợ như thế nếu chạm vào nàng có thể làm cho nàng ngay lập tức bị vỡ vụn vậy.

Lời nói của Ngự y còn văng vẳng bên tai, nàng..... thật là tiến thoái lưỡng nan, trái tim yếu ớt của nàng vốn không chịu nổi kích thích quá lớn, ngự y nói nàng còn có thể còn sống đã là kỳ tích, phỏng đoán có thể là do tác dụng của viên thuốc thần bí kia, nhưng cụ thể từ những phương thuốc nào thì hẳn cũng không biết hết được, trừ bỏ kết luận thuốc này có tác dụng tránh thai thì hầu như không có tác dụng nào khác, nếu ăn lâu dài ăn rất dễ khiến người ta nghiện, bỏ hẳn không dễ, cuộc đời không thể bao giờ thoát ly được khống chế của thuốc, may mắn là trải qua chẩn đoán của hẳn nàng ăn thời gian cũng không dài, được tính xâm hại không sâu, nếu không.....

“..... Ngủ đi!” Kéo chăn phủ trùm qua cho Băng che kín thân thể, chính hẳn lại nằm xuống bên cạnh Băng, hít sâu mấy hơi, cố gắng khống chế dục vọng như thủy triều dâng lên nơi hạ thể.

Băng bị hành động của Tào Hãn làm tỉnh mộng, nàng chưa bao giờ dự đoán được hoàng đế sẽ vì nàng mà khắc chế dục vọng chính mình, trong ấn tượng của nàng hẳn là nam nhân luôn muốn làm nhục nàng, trong lời của thái hậu là hôn quân hãm hại trung thần, nhưng mà hẳn trước mặt nàng thật dịu dàng, thậm chí biết bao.....

Chẳng lẽ..... Bởi vì hẳn uống rượu?

“Hoàng Thượng, ngài đang ngủ sao?” Băng nghiêng đầu nhìn chăm chú vào hẳn, nhìn rõ từng đường trên khuôn mặt hẳn, nhỏ giọng hỏi. Nếu Tề Lệ đã bị áp giải đến kinh, hẳn chẳng lẽ không có gì nói cùng với nàng sao?

Mắt hẳn đang nhắm, ánh đèn bên ngoài giường chiếu vào, long mi ở mí mắt hạ thản nhiên, nhưng mà chưa nhắm hẳn, bực môi lại nói một câu “Nhược Nghiên, người hận ta sao?”

“Không hận.”

“Nói thật chứ!” Tào Hãn cau mày quay sang nhìn thẳng vào mắt Băng, như thế nào lại có cảm giác câu trả lời như có lệ, có phần không tin.

Cánh tay dài vươn tới nàng, tới cánh tay phải của nàng hỏi, “chỗ này bị thương có còn đau không?”

“từ lâu đã không đau.....”

“Ta đối với người như vậy, người thật sự không hận sao? Nhược Nghiên?”

“Hiện tại thật sự không hận.....” Xem qua biểu hiện của hoàng đế, nàng không nên nói là hận hẳn làm hẳn mất hứng, mà căn bản Băng cũng không có dũng khí nói như vậy

Hoàng đế quả thật thay đổi, nguyên nhân dẫn đến là cái gì nàng còn không biết, nhưng nàng biết đây chính là cơ hội tuyệt hảo giúp nàng xoay chuyển tình hình.

“Chắc là lúc trước hận rất lâu?”

“Không có, chính là rất tức giận làm mê muội con người, không biết chính mình là ai, không biết vì sao không muốn thừa nhận cảm giác này thật sự làm cho ta sống không bằng chết.....”

“Sẽ không..... sẽ không hận.....”

“Thật vậy chăng?” Tào Hãn nổi lên lời nói hàm ý thương làm cho Băng một trận mừng thầm trong lòng, không ngừng cố gắng nói:

“nay ta cái gì cũng đã nghĩ thông, tuy rằng ta không có trí nhớ trước kia, mọi người đối với ta không có ấn tượng, phụ thân chung quy vẫn là phụ thân, hơn nữa phụ thân phạm phải tội lớn là thông đồng với địch phản quốc, nữ nhi như ta cũng phải vì phụ thân mà chịu tội cũng là hiển nhiên, ta thật sự không hận.....”

“..... Đêm đã khuya, ngủ đi.” Ngón trỏ chặn ở giữa môi, ngăn cản lời nàng đang muốn nói tiếp, Tào Hãn nội tâm tràn ngập mâu thuẫn –

Chương 21: Mộng

Băng gặp ánh mắt hoàng đế thâm thúy nhìn mình, không còn khí khách như trước mà thay vào đó lại là ánh mắt nhu tình, làm say lòng người, đáng tiếc nó cũng không làm nàng động tâm, vì tâm nàng đã đóng băng rồi, nàng thản nhiên cười, nhắm mắt lại, dấu đi vẻ bất đắc dĩ, nhưng mà nội tâm lại có chút mừng thầm.

“Hoàng Thượng, cho Tú Nhi trở về hầu hạ ta được không?” Nàng mềm giọng khẩn cầu.

“Được.....” Hãn không thể cự tuyệt.

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Nàng cười hướng hãn trong lòng cọt cọt, giống chỉ làm nũng con mèo nhỏ.

“Ngủ đi!” Tào Hãn yêu thương nói với sự làm nũng của nàng, âm thầm thở dài, mẫu hậu ảm đạm tạ thế đối với hãn mà nói đã làm thù hận trong lòng hãn vơi đi một nửa, giờ phút này, nàng lại như vậy làm sao có thể làm cho hãn nhắc lại được thù hận trước kia, trong lòng hãn giờ đây không còn cái gì là thù, cái gì là hận nữa rồi!

Nàng nói nàng không hận..... Thật sự không hận sao? Huy vọng giờ khắc này trở đi mọi việc đều tốt đẹp đều là chân thật, hy vọng nàng không có lừa hãn, hy vọng trong lòng nàng có hãn, nếu nàng đối hãn có thể có năm phần thật tình, như vậy hãn sẽ lấy mười phần chân tình, bù lại từng thương tổn mà hãn đã gây ra cho nàng....

Hãn là đế vương có lòng tự tôn nhất thiên hạ, nàng cũng là độc nhất trên thế gian này, là người mà hãn yêu nhất, tâm của hãn với nàng từ khi gặp lần đầu tiên cho tới nay không hề thay đổi, nếu không lấy được lòng của nàng thì hãn cũng không bao giờ cho phép mất đi nàng....

Nhược Nghiên, đừng lừa gạt ta, nếu không hậu quả người cũng không tưởng tượng được sẽ như thế nào! Đừng ép ta lại thương tổn người.....

Chính hãn cũng không thể nào đối mặt với chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng lừa gạt hãn, hãn không muốn giết nàng, cũng không muốn tâm của chính mình rơi xuống vực băng sâu thẳm....

Hơi thở quen thuộc, ôm ấp quen thuộc, nàng rất nhanh buồn ngủ, nàng an tâm chìm vào trong mộng đẹp

không biết nam nhân bên cạnh vì áp chế dục vọng mà cả đêm trần trọc, khó ngủ...

Tĩnh tĩnh..... Mau tỉnh lại.....

Chết tiệt! Là ai réo bên tai nàng khi nàng đang ngủ vậy! Là ai phá vỡ giấc mộng đẹp của nàng! Băng bực mình rửa, lại phát hiện âm thanh tinh tế ôn nhu gọi nàng có phần quen thuộc, có chút gì đó quý dị.

“Câm miệng! Không được ầm ỹ!” Nàng nghe được giọng nói lạnh như băng của chính mình, âm thanh

mất hết kiên nhẫn.

Đột nhiên, não như bị điện giật, làm cho nàng cảm thấy người tê dại, lập tức tỉnh ngủ, ngồi dậy.

Trời ạ! Đã xảy ra chuyện gì, nàng làm thế nào lại nghe được tiếng nói kiếp trước của mình vậy, không phải tiếng nói mền mại của Tề Nhược Nghiên, âm điệu đó quen thuộc, lạnh như băng, xác định đây chính là âm thanh do nàng phát ra, tuyệt đối không sai! mềm

“Băng tiểu thư, người tỉnh dậy được không?” Âm thanh mền mại rốt cục làm cho Băng ý thức được sự tình thật sự quý dị, bởi vì âm thanh này đúng là của Tề Nhược Nghiên.....

“Người.....” Băng nhất thời tỉnh cả ngủ, nhanh chóng mở to hai mắt, hoàn cảnh hiện tại làm cho nàng thập phần khó hiểu.

Trước mắt thế giới là bóng tối, tất cả từ trong ra ngoài đều được bao phủ bởi một màu hắc ám âm u, mà thân thể quen thuộc của nàng lại hiện ra tròn vẹn, thân thể của nàng ở kiếp trước, không phải là thân thể của Tề Nhược Nghiên, nhưng mà vì sao ngay cả một chút ít vết sẹo đều không có? Đây xấu xí, vết sẹo tại nơi âm u này đều đi đâu vậy?

Khắp nơi khối đen vô hạn, ngay cả dưới chân nàng đều là một khoảng mông lung, nàng có cảm giác toàn thân mình như treo trên không trung, bốn phía không rõ ràng, không khí lạnh bao phủ, làm cho nàng hoài nghi có phải mình tới địa phủ rồi không?

Băng vô thức đưa tay sờ soạng khoảng không, như muốn chạm vào cái gì đó lại không tới được.....

Vì sao rõ ràng có thể nhìn thấy thân thể của chính mình, vậy vì sao lại không sờ được?

“Cánh tay của ta đâu? Cơ thể của ta đâu? Đầu ta đâu?” Nàng liền la to liên tiếp như vậy, không phải hoảng sợ, nhưng mà hoàn cảnh lúc này khó có thể lý giải tâm trạng của nàng trong tình huống như này, cảm thấy cảm xúc như trồng chất, cấp bách như độn con người ta phải tìm cho mình một lối ra trong một con đường không biết đường đi tiếp theo vậy.

“Tề Nhược Nghiên! Người ở nơi nào? Đi ra! Đi ra cho ta!” Băng cũng không biết chính mình hô bao lâu, nhưng bất luận nàng kêu to như thế nào, chung quanh lại một mảnh tĩnh mịch, Tề Nhược Nghiên cũng không có xuất hiện, hơn nữa ngay cả tiếng vang đều không có.....

“Tề Nhược Nghiên! Người đang làm cái quỷ gì, ta đếm tới ba, người nếu không lập tức đi ra cho ta, đừng trách ta độc ác! Người có biết ta là a không? Một..... Hai.....” Trong giọng nói của nàng tràn ngập đe dọa, cùng sát khí.

“Người là..... Sát thủ!” âm thanh có phần kiếp trước thềm kín vang lên, giống như khoảng cách cũng không cách xa nàng lắm. “Người biết? Người nhận ra ta?” Băng rất là kinh ngạc, không nghĩ đối với không khí nói chuyện, nàng chậm lại nói, “Người có thể hiện thân sao?”

“Có thể.....” Một đám mây tối liền chuyển hoá ra một chút tuyết sắc, thân nhiên là một bóng người, bề ngoài sâu bi, trắng nõn, thân thể chính là trần trụi, sợ hãi nhìn nàng, đều là nữ nhân nhưng Băng lại không thể không tán thưởng tạo hoá thần kỳ sao có thể tạo ra một nữ nhân xinh đẹp như vậy, là một nữ nhân tuyết sắc, xuất thần thoát tục như tiên nữ trên trời.

“Người có thể nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra thế này?” Băng cũng không nhả lại hù dọa nàng, vẫy tay chỉ bốn phía, “Nơi này là chỗ nào?”

“Là tâm của ta..... Từng là nơi tràn ngập ánh mặt trời cùng tiếng cười cười, nay chỉ còn một mảnh hắc ám..... Thế sự như một giấc mộng, con người có phải lúc nào cũng được vô ưu....”

“Hiện tại không phải thời điểm làm thơ, xem ra người thật sự không chết.” Cảm giác của nàng quá nhiên là đúng, linh hồn của Tề Nhược Nghiên thật sự còn tồn tại

“Hiện tại người muốn làm gì? Có phải muốn trở lại thân thể của người?” Nàng không nghĩ sẽ đem thân thể này trả lại cho của nàng, nàng tưởng hiện tại hẳn là trong lúc ngủ mơ cùng Tề Nhược Nghiên gặp gỡ.

“Tuy rằng ta không biết người làm như thế nào chiếm cứ cơ thể của ta, nhưng đây là cơ thể của ta, bị người chiếm lấy lâu như vậy, chẳng lẽ người còn muốn chiếm lấy mãi sao?” Tề Nhược Nghiên hơi có thái độ tức giận nói nhưng bộ dáng lại điềm đạm đáng yêu, “Hơn nữa người thực bất đồng, thế giới của người với thế giới này hoàn toàn khác xa nhau....”

“Đáng chết! Người có thể đọc ý nghĩ của ta? Người đã thấy được bao nhiêu?” Xem nàng vẻ mặt mất tự nhiên, còn có phần sợ hãi lui lại vài bước, Băng nghiêng răng nghiêng lợi, “Người.....”

Nàng thấy toàn bộ tâm tư cùng ý nghĩ của mình bị phơi bày trước mắt kẻ khác như vậy, không có gì là bí mật, khó chịu, đáy mắt nàng lập tức nổi lên sát ý....

“Người giết không được ta.” Tề Nhược Nghiên đột nhiên trấn định xuống dưới, thậm chí lộ ra vẻ cười.

“Kỳ thật, nếu người thật sự thích thân thể này. Ta có thể đem tặng người không tiếc”

Xác thực, hai cái linh hồn gặp nhau, nàng làm sao mà có thể giết được đâu.

“Điều kiện.” Thiên hạ này không có cái gì là không có cái giá của nó, đạo lý này Băng đương nhiên biết.

“Băng tiểu thư quả nhiên không hổ là nữ trung hào kiệt, một khi đã như vậy ta cũng nên nói thẳng ra, phụ thân ta nay đã hồi kinh, chỉ cần người có thể cứu hạ tính mạng của phụ thân ta, như vậy thân thể này vĩnh viễn thuộc về người.”—

Tề Nhược Nghiên đang cười, lại cười vô cùng chua xót, Băng cảm giác chính mình cũng bị đau thương của nàng cuốn hút, áp lực hô hấp thật không thoải mái.

“VẬY còn người? Thân thể cho ta, người làm sao bây giờ?” Nàng theo trực giác đặt câu hỏi, đối với Tề Nhược Nghiên mà nói nếu có biết được ý nghĩ này của nàng cũng không phải là kỳ quái, ý nghĩ của nàng đều bị nàng đọc, kết luận gì có mọi ý nghĩ gì của nàng hiện tại cũng không tránh được nàng đọc trộm đi!

Trong lòng của nàng thực sự biết được ý nghĩ kia của nàng, nhưng mà câu hỏi của nàng là sự thực, không biết vì sao nàng có thể xâm nhập vào thân thể này, nhưng mà cũng không biết cách nào có thể đuổi nàng đi! Vì cứu mạng phụ thân, nàng thật sự cam nguyện bỏ đi chính thân thể này? Nàng có thể biết được bản thân nàng không có khả năng cứu phụ thân nàng thoát khỏi tội thông đồng với địch phản quốc!

“Ta sẽ biến mất, chỉ cần người cứu cha ta, ta sẽ hoàn toàn biến mất!”

“Ta dựa vào cái gì tin tưởng người? Có lẽ chờ ta làm được, người lại đổi ý, tìm một ai đó đuổi ta đi?”

“Tuyệt không có chuyện đó, xin người tin tưởng ta.....”

“Người vì sao không tự mình làm? Nếu cảm giác của ta đúng, hoàng đế kỳ thật là rất yêu người! Người có thể là chính mình mà đi cầu xin hãn, sẽ cũng thành công mà.”

“Cầu xin hãn? Ta tuyệt không bao giờ mở miệng cầu xin hãn! Ta không muốn thấy hãn..... Ta hận hãn..... chính hãn huỷ ta đi hết thấy..... tất cả mọi thứ của ta đều bị hãn huỷ..... Hãn hại chết cô cô, hại chết mọi người Tề gia, bây giờ còn muốn hại chết cha..... Ta hận hãn..... Hận hãn tới chết.....”

Tề Nhược Nghiên đột nhiên như một người bị bệnh khóc lên, tiếng khóc đo làm cho một người vốn có tâm lạnh như Băng cũng cảm thấy đau thay cho nàng.

“Hãn là một tên hôn quân..... Cha căn bản không có khả năng thông đồng với địch phản quốc, ca ca ta cũng là một lòng vì nước, hãn là hoàng đế mà lại sát hại trung thần, hãn..... Không có kết cục tốt.....”

Bỗng nhiên, Tề Nhược Nghiên nâng lên hai mắt đầm lệ, không khống chế được thét chói tai: “Người không phải sát thủ sao? Người đi giết hãn! Đi giết hãn đi!”

Mây khói đen tất thấy đều nổi lên dày đặc, tầm mắt lại không rõ ràng, nhưng Băng lại có thể cảm giác được rõ ràng Tề Nhược Nghiên hiện tại rất là bi thương, giống như nàng ngoài quan tâm đến phụ thân và hận thù với hoàng đế ra, đối với nàng tất cả đều không có gì có thể lưu luyến....

Cảm giác này sao lại có thể quen thuộc như vậy, giống như lúc nàng bị Diễm phản bội sau lưng, tất cả đối với nàng lúc đó mà nói đều vô nghĩa....

“Thực sự xi lỗi, chuyện này ta tạm thời không làm được, thân thể của người quá yếu, căn bản không thể cùng hãn đối kháng, ta cũng không có cách nào”.Băng lắc đầu, ý nghĩ ngốc nghếch này làm một lần là đủ rồi, cánh tay phải bị gãy chính là bằng chứng rõ ràng, làm sao nàng có thể lại giẫm lên vết xe đổ đó?”

“Về phần cứu phụ thân người, ta có thể thử xem.”

“Người..... Đáp ứng rồi?”

Băng gật đầu, phát hiện thân hình Tề Nhược Nghiên càng lúc càng trở lên mờ nhạt, càng ngày càng mờ hồ, tựa hồ như sắp biến mất vậy.

“Ta không đảm bảo được nhất định là thành công, nhưng nếu thành công, hy vọng người có thể thực hiện lời hứa của người”

“Ta sẽ.....”

Như thế nào mà ngay cả âm thanh của nàng ta đều trở lên phiêu diêu như vậy? Băng nghi hoặc hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Ta không sao..... Hết thấy liền cầu xin người..... Ta sẽ giúp người.....”

Thanh âm phiêu xa, thân ảnh Tề Nhược Nghiên cũng đã hoà vào làn khói đen, rốt cuộc cũng nhìn không thấy nữa.

“Đợi chút..... Chớ đi! Người đừng đi a!” Băng kích động muốn gọi nàng.

Đây là tâm Tề Nhược Nghiên, nàng đi rồi, nàng làm sao có thể rời khỏi nơi này?

Vươn tay ra với khoảng không vô định, mu bàn tay tự nhiên truyền đến một chút gì đó ấm áp, nháy mắt khoảng không tối đen đó biến mất, trước mắt nàng là con người thân thuộc của Tào Hân đang tràn ngập lo lắng...

Chương 22: Diễn trò

Lúc này trời đã sáng choang, Tào Hân thức trắng cả đêm không ngủ, khó tránh khỏi có chút mỏi mệt, gặp Bằng miệng la hét “Chớ đi, chớ đi”. Hân cau mày kinh hoảng nhìn thấy bộ dáng của nàng, hiển nhiên là biết nàng nằm mơ thấy ác mộng.

Không biết nàng mơ thấy ác mộng gì, sao bộ dáng lại hoảng loạn như vậy, còn có..... Nàng trong mộng muốn nói đến người nào?

“Nhược Nghiên, người làm sao vậy? Mơ thấy ác mộng sao?” Hân nói giọng nói ôn nhu, nghe như thập phần quan tâm tới nàng

“Ác mộng? Đúng vậy.....” Bằng nháy mắt mấy cái, lập tức yên ổn ngồi dậy.

Hoá ra tất cả đều là mộng,là mộng thật sao? Bản thân nàng và Tề Nhược Nghiên trong lúc đó đối thoại rõ ràng, làm sao có thể là mộng đây!

Tào Hân thấy vẻ mặt của nàng mà tim đập mạnh và loạn nhịp, tay nhỏ bé lạnh lẽo, liền kéo chần lên phủ kín lên người nàng, “Mơ thấy cái gì mà hoảng loạn như vậy? Người ở đó gọi ai chớ đi?”

“Ta..... Mơ thấy..... khắp nơi đều là tối đen, chung quanh tất cả đều tối đen, trừ bỏ ta ở đó ra không ai ở.....” Mơ thấy nội dung gì đương nhiên không thể cho hân biết, nhưng hoàng đế ánh mắt sáng quắc làm cho Bằng hiểu được nếu chính mình không nói ra cái nguyên do đó, hân tuyệt sẽ không bỏ qua, đêm qua chính mình thật vất vả lắm mới có thể làm cho hân lỏng cảnh giác với nàng, không cẩn thận nàng sẽ phá hư hết mọi công sức đó mất.

“Sau đó thì sao?”

“Sau lại xuất hiện một người..... Hân không nhúc nhích lạnh lùng nhìn ta..... Ta cầu xin hân mang ta rời đi..... Hân lạnh lùng cười xoay người bước đi.....để lại mình ra trong bóng tối tự sinh tự diệt..... Ta rất là sợ hãi.....” Bằng cố ý đem lời nói của mình đứt quãng, để mà cường điệu sự kinh hoảng của mình lên, mừng thầm trong lòng là ánh mắt của hoàng đế đương nhiên là thương tiếc

“Đừng sợ,chỉ là mơ mà thôi..... Nói cho ta biết, người kia là ai?”

“Là..... Hoàng Thượng.”

Câu trả lời này của nàng làm cho Tào Hân mở to hai mắt nhìn nàng, nhất thời nói không ra lời. Nàng như thế nào lại mơ như vậy? Chính cái gọi là ngày suy nghĩ thì đêm liền mơ cái đó, hành vì trước kia của mình sao lại có thể lại trong lòng nàng một ám ảnh như vậy, làm cho nàng nhất thời bất an,nên mới miên man suy nghĩ nên đêm mới nằm mơ thấy ác mộng?

Hai người mặt đối mặt rất gần, gần đến nỗi Bằng thậm chí có thể thấy tơ máu trong mắt hân, vì vậy để tăng mạnh hiệu quả, Bằng xê dịch thân mình, ly khai cái ôm ấp ấm áp của hân, sau đó xoay lưng đối diện

với hoàng đế.

“Ta là con gái của tội thần, là phế hậu..... Nay đối với Hoàng Thượng mà nói đã không còn có giá trị lợi dụng, Hoàng Thượng đã đem ta biếm thành Tề nô, cần gì phải đem ta ở Thanh Dương cung này, không bằng đem ta đi khỏi nơi này, Y viện cung kia mới chính là nơi dành cho ta.....”

“Ta.....” Tào Hãn nhất thời không nói lên lời, nàng quả nhiên thấy bất an cực độ trong lòng, muốn nói cho nàng tâm ý của chính mình, làm cho nàng bỏ đi bất an đó, muốn nói cho nàng tất cả đều đã trôi qua, sau này hẳn sẽ nhất định hảo hảo bù đắp cho nàng, nhưng mà lời nói ra miệng lại không nói ra, nói ra thật làm mất mặt phong cách của đế vương....

“Tuy rằng ta mất đi trí nhớ, nhưng mà ta rõ ràng có thể thấy được Hoàng Thượng rất hận người của Tề gia, cô cô dù đã chết sợ cũng không có thể hóa giải được lòng hận thù của Hoàng Thượng, cho nên mới phải giữ ta ở bên người để tra tấn, làm nhục ta ta thì mới có thể hả được mối hận trong lòng ngài?”

“Không phải..... người không được nghĩ như vậy!” Tào Hãn thề thốt phủ nhận, nàng như thế nào có thể nghĩ hẳn như vậy! Chẳng lẽ mình ở trong lòng nàng chính là một tên bất tài vô sỉ đến mức chỉ có thể dùng nữ nhân để trút hận hay sao?

“Hoàng Thượng nếu muốn giết hết người Tề Gia, không bằng trực tiếp đem ta cũng giết đi! Không có trí nhớ, không có người nhà, không có bằng hữu, cái gì đều không có..... Như vậy ta còn sống rất thống khổ.....” Nói xong, Băng ghen ngào đứng lên, nàng lúc này thật sự cảm nhận được một cảm giác đau thương trong lòng đang lan tràn ra khắp nơi.....

“Không — Nhược Nghiên, trầm nói người không được nghĩ như vậy!” Tào Hãn nhanh chóng vươn cánh tay dài ra muốn đem nàng ôm thật chặt vào trog lòng, lại bị nàng hô một tiếng đầy bi thương “Đừng chạm vào ta”

Bình tĩnh trở về, hẳn căn bản không biết lúc này lên làm sao với nàng, biểu tình có chút gì đó khó chịu, bất tri bất giác không biết làm thế nào

“Mặc kệ ta nghĩ như thế nào, đó đều là sự thật..... Không phải sao?” Băng có chút nôn nóng, vì trong lòng không thể xua tan bi thương.

Sớm xem sinh tử cùng mọi việc trên thế gian này đều không có cảm giác? Cảm xúc hẳn là thuộc về Tề Nhược Nghiên, chẳng lẽ nàng chiếm cứ thân thể của Tề Nhược Nghiên, lại còn thừa kế cả cảm xúc của nàng ta hay sao?

“Người như thế nào không có người nhà, phụ thân người hiện nay bình yên vô sự, hôm qua Cẩn vương đã cùng hẳn trở lại kinh thành.....”

“Phải không? Hoàng Thượng không phải đã nói chờ phụ thân về đến kinh sẽ đến xử tử hay sao? Không bằng toại nguyện cho ta cùng cha gặp nhau nơi hoàng tuyền đi!”

“Sau này không được nói như vậy!” Tào Hãn quát lớn, nàng nhất định phải nói đến cái chết hay sao?

Mỗi lần nghe nàng nói một lần tựa như trong lòng hần bị chém thêm một nhát dao, như lên án hần từng tàn nhẫn đối xử với nàng sống không bằng chết.

Hần bình thản dùng ngữ khí nói: “Ta cam đoan về sau không dùng vũ lực tra tấn, làm nhục người....Về phần phụ thân người ta cũng có thể xử lý nhân nhượng.....” Hần âm thầm thở dài, hận thù nhiều năm qua chôn chôn trong lòng lúc này như đã theo mẫu hậu mà tan thành mây khói, vì trấn an nàng, tha cho Tề Lệ hoặc là đẩy tới một quận huyện xa xôi nào đó, an bài cho hần có thể về đó dưỡng lão đi

Theo xử lý nhân nhượng? Đó là không phải là tha chết cho Tề Lệ hay sao? Nàng làm được chuyện này cho Tề Nhược Nghiên, có thể hoàn toàn có được thân thể này sao, không cần cùng người nào đó chung một sở hữu, không cần lo lắng không biết khi nào thì sẽ bị đuổi đi mà thành cô hồn dã quỷ?

Bằng hoàn toàn không nghĩ tới sự tình dễ dàng như vậy mà thành công, nàng chẳng qua chỉ là tùy cơ ứng biến diễn kịch cho hoàng đế xem thôi.....

Tề Nhược Nghiên, Tề Nhược Nghiên người nghe thấy được chưa? Hoàng Thượng nói muốn xử cha người tội chết đâu! Bằng ở trong lòng kêu la, lại không được đền đáp lại.

Trần tĩnh lại trạng thái của chính mình, nàng biết nàng không thể thuận lợi nghe được câu trả lời, cũng không vì thế mà để trong lòng.

Nhưng mà nghĩ đến việc mình có thể chân chính sở hữu chính thân thể này, mà lại không có ai để chia sẻ, lại không bị ai đó nhòm ngó ý nghĩ của mình, nàng nhất thời cảm thấy thật vui vẻ.

Bình tĩnh..... Bình tĩnh..... diễn đến bây giờ chỉ xem như thành công nhất hơn phân nửa, lời nói cửa miệng từ trước tới nay rất khó có gì đó đảm bảo, ai biết hoàng đế có thể đổi ý hay không, làm cho nàng công sức của nàng bỏ xuống sông, không khác gì đã tròng xe cát.....

Mái tóc ngang sườn mềm mại, giống như ánh nắng buổi sớm thật là sáng bóng, Tào Hần chỉ có thể nhìn thấy nàng một bên mặt của nàng đang co người ôm lấy hai chân, chui cả người trong chăn, sắc mặt tái nhợt là làm cho người ta đau lòng, lông mi run rẩy, cánh môi thất sắc mím chặt vào nhau mà run rẩy, biểu hiện nội tâm khẩn trương, hần lại thử khẽ tiến lại gần nàng, kéo xuống tấm chăn đang quấn chặt lấy nàng, phát hiện cả người nàng đều đang run run, nhưng mà không có tránh né sự hần đụng chạm của hần, điều này làm cho hần thở phào một cái.

“Điều Hoàng Thượng nói có thật chẳng?” Còn không có bất cứ hành động gì chứng minh, hành động của nàng như đang đề cao mọi giác quan đánh giá hần, chính sự đề phòng trước mọi việc của nàng mới có thể làm cho nàng dễ dàng hoàn thành các hạng nhiệm vụ, mà duy nhất chỉ có một lần thất thủ.....

Ngừng! Hiện tại không phải thời điểm nhớ chuyện cũ, chuyên tâm đối phó với hoàng đế mới là quan trọng!

“Quân vô hí ngôn, sau này không được đem cái chết tùy tiện nói ra, không nghe thấy được?” Tào Hần ôn nhu nói, đem tay gõ nhẹ lên trán nàng một cái, bộ dạng bi thương kia tự nhiên mở đôi mắt trong sáng nhìn hần, làm cho hần thất thần, “..... Tất cả đều đã trôi qua, Nhược Nghiên.”

Băng cảm thấy biểu hiện của chính mình cũng đã đủ hoàn mỹ, không nên dùng ngôn từ dư thừa đến thuyết minh cái gì nữa, không tiếng động gập đầu xem như đối của hần đáp lại.

“Hoàng Thượng, nên vào triều.” Bạch thái giám tiếng nói theo ngoài điện truyền tiến vào.

“Nhược Nghiên, người hảo hảo nghỉ ngơi, không được lại miên man suy nghĩ cái gì nữa.” Tào Hãn bỏ gối chần ra, đứng dậy xuống giường, sau lưng hần không hề phát hiện ra vẻ mặt bi thương lúc này đã thay đổi, lúc này đã cong lên khóe miệng, khóe mắt đôi lông mày, lộ vẻ đắc ý.

Trưởng màn hạ xuống, Băng tươi cười mở rộng chút, có thể làm ảnh hưởng như vậy với một nam nhân từng đối xử thô bạo với mình như vậy, làm cho nàng nội tâm tràn ngập khoái trí, tuy rằng so sánh với bao nhiêu nhiệm vụ nguy hiểm mà tổ chức giao cho, có thể mất đi tính mạng bất kể lúc nào mà nói thì thành tựu này có chút bé nhỏ, không đáng kể, nhưng nàng vẫn là cảm thấy đã lâu không có hưng phấn như vậy.

Lúc này nàng căn bản không thể tưởng được nguy cơ lớn hơn nữa đang ở một nơi nào đó chờ nàng, có thể đem nàng lâm vào hoàn cảnh thảm hơn nữa, có thể bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp tử thần....

Băng tâm tình vô cùng tốt ngủ, vốn định cùng Tề Nhược Nghiên lại gặp nhau trong mộng, khoe ra một chút thành tích của chính, thuận tiện nhắc nhở nàng đừng quên các nàng trong lúc đó định ước cái gì, ai ngờ cảm giác đó lại không tới, Tề Nhược Nghiên cũng không có xuất hiện, nhưng thật ra thấy nàng tỉnh lại, một đôi mắt nhắm lệ chạy vội tới bên giường quen thuộc làm cho nàng lộ ra vừa lòng mỉm cười.

“Tú Nhi, người đã đến rồi! Xem người, nhiều ngày không thấy vẫn là bộ dáng hay khóc như vậy!” Băng tâm tình tốt lắm trêu ghẹo Tú Nhi đang thút thít khóc, giống như chính mình chỉ cần là tỉnh lại là nhìn thấy nàng đang khóc.

“Tiểu thư, Tú Nhi nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại tiểu thư..... Ô ô.....” trên khuôn mặt thanh tú của Tú Nhi đầy nước mắt, vừa khóc vừa cười.

“Đừng khóc, ta không phải vẫn rất tốt sao?” Hần rất thật lòng, tối hôm qua mới nói muốn cho Tú Nhi trở về hầu hạ, hôm nay đã đem người đưa đến trước mắt nàng, nếu mà lần đầu gặp thì có thể nghĩ hần đang cố gắng lấy lòng của nàng đi

Trần an hạ Tú Nhi, Băng muốn rời giường, lại bị cung nữ báo cho biết Hoàng Thượng muốn nàng phải nằm trên giường tu dưỡng, nàng không hề dị nghị vâng theo an bài của hoàng đế, tuy rằng cảm giác bản thân mình không có suy yếu như vậy, nhưng mà bản thân vẫn nên theo an bài của hần để lấy lòng hần, tốt nhất không nên chọc giận hần làm gì.

Dùng nhẹ một ít đồ ăn, uống thuốc, ngự y vẫn như thường lệ ở sau bữa trưa vội tới chờ Băng uống hết bát thuốc ngay sau đó thì vội rời đi, trên mặt vẫn như ngày xưa cứng nhắc nhìn không nhìn ra gì biểu tình, Bần nhớ thương Tú Nhi đối với nàng hỏi han một vài việc, liền nói dối với bọn nô tài là mình muốn nghỉ ngơi, lện cho mọi người trong điện toàn bộ lui ra ngoài, lại bị bạch thái giám báo cho biết hoàng đế mệnh bọn họ phải lại trong điện hầu hạ không thể lui ra.

Băng âm thầm cắn răng, nói là hầu hạ, chỉ sợ là giám thị đi! Hẳn là sợ nàng tự sát sao? Chẳng lẽ mình sáng sớm nay biểu hiện ra một bộ dáng như là rất muốn tự sát sao?

Xem ra muốn cùng Tú Nhi một mình nói chuyện là không có khả năng, Băng nhìn không gian trong phòng rộng lớn phát hiện gian ngoài có rất nhiều sách, liền nói: “Vừa ăn cơm liền ngủ cũng không tốt, Cẩm Hồng, ta muốn xem sách, phiền người giúp ta lấy đại một quyển lại đây đi!”

“Đọc sách phí công, ngài thân mình vẫn chưa khỏe, vẫn là nằm hảo hảo dưỡng thần đi!” Cẩm Hồng không nói chuyện, nhưng thật ra bạch thái giám thay nàng ta đáp, ngữ khí vội vàng làm cho Băng mơ hồ cảm thấy hẳn thần sắc có chút bất thường.

Chương 23: Điểm khả nghi

Thời gian buổi trưa, tình hình chiến trận ở phương Bắc nguy kịch nhanh chóng được tấu trình vào kinh thành.

Cần chính điện lý, Tào Hãn triệu tập toàn bộ đại thần thương thảo, khuôn mặt trầm khó đoán nhịu lại, bởi vì hãn tướng là Triệt áp dải Tề Lệ về kinh đã là thắng lợi nhưng mà trong khoảng thời gian này tình thế lại có nhiều chuyển biến, Lâm Sơn, Thương Lập, Tả Giang, cả 3 huyện lần lượt thất thủ, binh sĩ triều đình thương vong vô số.....

Tào Hãn trong lòng hiểu được, tất là tướng quân mới nhận chức Tô Trản quá mức khinh tài trí sử dụng quân của đại quân Nguyệt quốc mà liên tiếp thảm bại, Tô Trản trẻ tuổi cùng tự phụ, tất cả đều làm cho hãn khinh địch, điều này không ngoài dự liệu của hãn, nhưng mà chính hãn cũng không ngờ sự việc lại diễn ra nghiêm trọng như vậy, 3 huyện lần lượt thất thủ chắc chắn tạo nên lòng quân xôn xao, ý chí vì vậy mà tan rã, khinh suất của hãn càng sẽ khiến cho các tướng sĩ đối của hãn nghi ngờ, một khi không thể khống chế được, hậu quả nhất định là không thể tưởng tượng được!

Lúc này, quần thần đã phân hai phái, phái chủ chiến lòng đầy căm phẫn yêu cầu phải đối tượng dẫn đầu, cũng đem chủ soái Tô Trản ra trị tội ngay tại chỗ, lấy mạng hãn an ủi von hòng binh sĩ tử trận, phái chủ hòa thì không nên để chiến sự xảy ra, làm hao phí biết bao là quân lương, vật tư chi phí khác, dân chúng cuộc sống thật khổ, ra sức khẩn cầu thu binh.

Tào Hãn lắng lắng nghe trong điện tranh cãi càng ngày càng nghiêm trọng, Tào Triệt chấp hai tay sau lưng nhìn xa ngoài cửa sổ, mặt tươi cười, tựa hồ tất cả việc này này cùng hãn không có quan hệ gì vậy.

“Hoàng Thượng, chiến sự diễn ra càng lâu, đối với Đại Cảnh vương triều ta mà nói lại càng bất lợi, nay dân chúng đã là khổ không nói đâu cho hết, hưởng chi bây giờ đã là cuối mùa thu, đợi cho trời đông giá rét, không nói đến lương thảo và vũ khí đi tiếp tế tiếp cũng rất khó khăn, mà thời tiết phương bắc giá lạnh các tướng sĩ cũng không thể chịu đựng được!”

“Lời ấy sai rồi! Hoàng Thượng, vi thần có ý kiến, là Tô Trản không biết trời cao đất rộng, mới chôn vùi Đại Cảnh ta mấy ngàn tướng sĩ vô tội, thật là tội đáng chết vạn lần, chỉ cần đem trị tội, phái tướng có kinh nghiệm làm chủ tướng, đương nhiên củng cố lòng quân sĩ thì tất có thể đánh bại đại quân Nguyệt Quốc, đoạt lại cả 3 huyện bị mất!”

“Như thế chiến tranh khi nào mới dứt, dân chúng làm sao có thể an cư lạc nghiệp?”

“Đất nước mà không ổn, thì nhà làm sao an? Đạo lý ấy không phải quá rõ ràng, đạo lý của phụ tử hàng trăm năm nay lẽ nào không đúng!”

“Kỳ thực hiểu chiến cho quốc cho dân có ích gì?”

“Cầu thả ăn xôi thì là tiểu nhân vô dụng!”

“Người cái lỗ mãng vũ phu!” (người lỗ mãng)

.....

“Đủ rồi!” Tào Hãn khuôn mặt bình tĩnh, ngồi trên đại điện theo dõi tranh cãi diễn ra, thậm chí thấy cả quần thần vì khắc khẩu mà dùng lời lẽ không hay công kích nhau, “Tiền phương tướng sĩ chiến đấu đến đâu rơi máu chảy, các nguoi cong ở đây tranh cãi thì có tác dụng gì cho dân, cho nước?”

Chúng thần nhất thời cúi đầu không có ai lên tiếng, Tào Hãn đứng dậy lạnh lùng nhìn quét bọn họ liếc mắt một cái, Tô Trần a Tô Trần, nếu đã dùng người thì không nên nghi ngờ người, trăm biết người khẩn cấp muốn chứng minh chính mình, ước định của người với trăm là 3 tháng vẫn chưa đến hạn, trăm vẫn sẽ tin người một lần!

“Thắng bại là chuyện thường của nhà binh gia, quốc lực của Nguyệt quốc so với Đại Cảnh ta không bằng, chiến sự vốn là từ bọn họ phát động, bọn họ chống đỡ đến nay nhất định lại càng gian nan, nhưng mà vẫn phải nỗ lực lâm vào, trăm tính không lâu sau Tô tướng quân tất có thể chuyển bại thành thắng!”

Thấy chúng thần ngo ngoe muốn nói, Tào Hãn vung ống tay áo lên, “Tiền tuyến lương thảo vật tư dù một ít cũng không thể thiếu, lệnh cho các bộ phối hợp xử lý, không thể có sai sót, việc này tạm bàn đến vậy, tất cả đều lui ra đi!”

“Triệt, chiến sự căng thẳng như thế, nhưng mà người thật ra trấn tĩnh thế nào!” Chúng thần sau khi rời khỏi, Tào Hãn liếc mắt một cái với cái cười phong khinh vân đạm của Tào Triệt liếc.

“tình hình mà quân báo nói ngoa, buồn cười đến cực điểm.”

“Phải không? Người cùng Tô Trần có phải có chuyện gì gạt ta?” Tào Hãn trong lòng đổ một hơi, chẳng lẽ mới từ chiến trường trở về Triệt trừ bỏ chuyện cùng Nhược Nghiên ra còn có cái khác gạt hãn? Hãn cùng Tô Trần trong lúc đó.....

Tào Triệt cười có chút thần bí, “Hoàng huynh không cần hỏi nhiều, sẽ chờ Tô Trần tiếp báo đi!”—

Hai người đang nói chuyện, tiểu thái giám canh giữ ở ngoài điện tiến vào điện nói: “Hoàng Thượng, ngự y ở ngoài điện chờ đã lâu, không biết.....” Tiểu thái giám gặp các đại thần rời đi mới dám tiến điện đến bẩm báo Thái y ở ngoài điện chờ đã lâu.

“Tuyên hãn tiến vào.” Tào Hãn vừa bình phục lại khuôn mặt vốn đang nhăn nhăn, truyền cho ngự y lúc này tiến vào, chẳng lẽ bệnh tình của Nhược Nghiên lại có biến hóa?

“Là thân mình hoàng huynh không khoẻ sao?” Tào Triệt thấy thế giảm đi tươi cười, quan tâm hỏi.

“Ta không sao.....”

Gặp vẻ mặt Tào Hãn xuất hiện sự quan tâm lo lắng, bên trong như cực khó chịu, Tào Triệt trong lòng

nhất thời sáng như tuyết “Không phải hoàng huynh, thì là nàng, hoàng huynh quả nhiên đối nàng..... Ta đây trước hết hồi phủ, Tề Lệ nay còn giam giữ ở Thiên Lao, lão già không thể bỏ đi lâu được, rốt cuộc xử trí như thế nào hân, hoàng huynh vẫn là sớm ngày định đoạt!” Xem ra hoàng huynh thật đúng là để ý Tề Nhược Nghiên!

“Như thế nào xử trí hân..... Ta còn chưa nghĩ ra, Thiên Lao là không thể là nơi giam giữ hân, người trước đem hân bí mật an trí nơi khác, an bài cho hân một chỗ ở sạch sẽ, không nên quá khổ, tạm thời không cần kinh động những người khác.” Nếu đã đáp ứng theo ý muốn của Nhược Nghiên là tha cho phụ thân nàng đường sống thì không nên để hân chết ở Thiên Lao, tình hình bệnh của nàng không chịu được đả kích. Nhưng mà lúc trước bảo hân thông đồng với địch phản quốc, theo luật là phải tử, nếu nay phán tha tội chết thì e rằng triều đình chê cười, tốt nhất trước hết vẫn là tạm hoãn lại rồi từ từ tính tiếp!

“Không thể tưởng được hoàng huynh lại đối với Tề Lệ nhân từ như vậy! Người đã quên Tề gia từng đưa cho người nhục nhã thế nào? Người đã quên hân đối với người bố trí như một con rối hay sao? Người.....” Tào Triệt có chút kích động, nhưng bị ánh mắt sắc bén của hoàng huynh vẫn không nói thành lời nên thôi, cười cười, chính là lại hiện lên khuôn mặt như bất cần đời, chưa tới đáy mắt, thì lẽ xoay người mà đi ra ngoài.

Tào Hân im lặng, lời Triệt nói nhắc hân nhớ tới cốt hận, hân không quên, cũng tuyệt không dám quên, làm hoàng đế mà như con rối mùi vị vô cùng khổ sở, nhưng hôm nay Tề gia đã hủy, mẫu hậu đã vong, mọi chương ngại đã bị loại bỏ, hung tâm của hân cùng khát vọng của hân bây giờ không ai là có thể cản được, tiếc nuối duy nhất là không thể trị tận gốc bệnh cho Nhược Nghiên.....

“Triệt, lần trước nói muốn thử nàng có phải hay không thật sự mất trí nhớ tạm thời quên đi!” Tào Hân bỗng nhiên nói với Tào Triệt khi hân đang xoay người rời đi.

“Đã biết.” Tào Triệt đầu cũng không ngoảnh lại đáp một tiếng, mặt không chút thay đổi tiêu sái ra cửa điện, gặp phải ngự y đang muốn tiến vào điện, quét mắt nhìn ngự y đang hành lễ với mình một cái, hân đạm cười nói: “ngự y thật vất vả.” Theo lý mà nói các ngự y chẩn bệnh trong cung, ngự y chỉ cần đem bệnh tình khám ghi lại trên danh sách, sau đó đệ đơn ở ngự y viện để làm rõ, nay hoàng huynh lại muốn chính mình nghe ngự ý trình bày bệnh tình của nàng..... Mới vừa rồi hoàng huynh trên mặt lo lắng cũng không phải giả dối, xem ra mỹ nhân này ở cạnh hân chung quy là không thể không có trở ngại a!

“Vương gia nói quá lời, còn đây việc thuộc bốn phận của vi thần.” ngự y cúi đầu thấp cung kính trả lời.

Tào Triệt cười gật đầu rời đi, ngự y xoay người nhập điện, vừa muốn quỳ xuống hành lễ đã bị Tào Hân không kiên nhẫn nói luôn, “Hãy bình thân! Nói mau mạnh tượng nàng hôm nay có gì khác thường?”—

“Hồi Hoàng Thượng, Tề thị mạch tượng bị hao tổn, tâm mạch đã là không chịu nổi gánh nặng, nhưng ngừng uống “tâm hoàn” thì không có biến hoá gì lớn, nhưng mà đây chỉ là tạm thời, tuy thời cơ mà có thể bị nguy hiểm tính mạng, nếu bệnh tình xấu đi quả thật không có biện pháp...”

Lời ngự ý nói ra âm thanh có vẻ thấp dần, không dám ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt sắc bén của hoàng đế, sợ hãi nói tiếp: “Hơn nữa Tề thị uống “tâm hoàn” đã hơn 2 tháng, đã thành nghiện, hiện nay

ngừng lại mà uống thuốc, nhưng mà thuốc kia với “tâm hoàn” có chút tương khắc nên mới có thể cầm giữ tạm thời, nhưng mà chưa biết lúc nào lại bùng phát cơn bệnh, đến lúc đó có thể tính mạng cũng gặp nguy. Vì thần chỉ sợ.....”

“Ngự y trong viện của người y thuật cao minh nhất, ngay cả người mà cũng không thể trị liệu, chẳng lẽ muốn trầm trọng mắt nhìn nàng chết? Kia trầm nuôi các người vậy có lợi ích gì?” Tào Hân một trận nổi giận, ngữ khí trách móc nghiêm khắc nặng nề, hơn nữa lửa giận bùng ra, làm ngự y kinh hãi khiếp đảm.

ngự y vội vàng một tiếng quỳ xuống, vội vàng nói: “Thỉnh Hoàng Thượng bớt giận, thần biết trên đời có một người có khả năng trị được bệnh này, nhưng mà người này luôn luôn ẩn dật ngao du khắp nơi, muốn tìm được hẳn thật sự không dễ.....”

“Ai?”

“Y tiên ở Diệp cốc ». Nghe nói từ mười năm trước hẳn rời Diệp cốc đi, trên giang hồ xuất hiện không quá ba lượt, lần cuối xuất hiện là năm năm trước ở Lệ Châu, lúc ấy hẳn đã gần trăm tuổi, không biết nay.....” ngự y càng nói tâm càng hự, y tiên năm năm trước đã trăm tuổi, cũng không biết nay còn tại không ở nhân thế, truyện trên giang hồ về hẳn có thể chỉ là tin vĩa hè, cũng không biết Hoàng Thượng tin hay không, có thể nào nghi ngờ hẳn bịa chuyện y tiên để thoát tội?

“Không sai! Người này xác thực có khả năng trị bách bệnh, như thế nào bắt hẳn về đây được.....” Tào Hân lầm bầm lầu bầu, như là đắm chìm bên trong ký ức nhớ lại.

ngự y thầm giật mình, nhân vật giang hồ đó làm sao mà Hoàng Thượng biết được?

Hắn cũng không dám quấy rầy Hoàng Thượng trầm tư, lại càng không xin hỏi ra nghi vấn trong lòng, chỉ thành thật thật quỳ trên mặt đất chờ Hoàng Thượng hoàn hồn.

“Đứng lên đi! Trầm phái người đi tìm y tiên, người phải làm sao mời y tiên đó vào cung, nhưng mà trước hết người phải khống chế được tác dụng của “Tâm hoàn”, không thể làm cho phát tác được tính, nàng nếu là có một chút không ổn, trầm liền hỏi tội người”

“Thần..... Thần.....” ngự y mồ hôi lạnh đã muốn ướt sũng quần áo phía sau lưng, lạnh lẽo dán tại, trên người cực đoan không khỏe, sắc mặt bại bại khó coi.

Kỳ thật muốn khống chế tốt được tính ‘tâm hoàn’ không cho phát tác không tính quá khó khăn, chỉ cần dùng cùng với thuốc có tính tương khắc là được, nhưn mà thuốc khắc chế nàu dùng lâu đối với thân thể không phải tốt, hơn nữa thân thể tề thị gầy yếu, nếu cứ dùng thuốc khắc chế “tâm hoàn’ không có chừng mực nhất định sẽ tạo thành hậu quả khôn lường, lúc đó lại làm cho “tâm hoàn” phát tác, đẩy nhanh bệnh tình của nàng, làm cho bệnh tình thêm trầm trọng, nên kê đơn thuốc phải có liều lượng nhất định, không cho phép sai lầm nếu không hậu quả khó lường trước...”

“Như thế nào? Người làm không được?” Tào Hân sắc mặt âm trầm xuống, nếu mà chuyện ấy hẳn làm không được thì lưu lại hẳn có tác dụng gì kia chứ!

Chương 24: Tâm hoàn

Ngự y cũng không cãi lại, chỉ có thể nhìn sắc mặt của Tào Hãn mà phân tích, cuối cùng đề nghị nói: “Hoàng Thượng, y thần có ý kiến, cứ để cho Tề Thị ăn “tâm hoàn” đó, tuy là có điểm nguy hiểm, nhưng mà vẫn là một biện pháp có hiệu quả nhất lúc này, chờ khi có thể tìm được Y Tiên, thì mới có thể hoá giải nguy hiểm đó, Tề thị chắc chắn sẽ bình yên vô sự, tổng thể cũng không nguy hiểm như lúc này!”

Gặp thái độ của Hoàng Thượng trầm ngâm không nói, hình như là đã buông lỏng tâm tư, vội vàng ngự y nói thêm: “Y tiên cũng không phải nhất thời nửa khắc liền có thể tìm được, nói tới nói lui, tiếp tục ăn ‘tâm hoàn’ tuy nhất định có hại, nhưng mà nếu không vượt quá thời gian một năm cũng không có nguy hại quá lớn.....”

Tào Hãn thấy hãn nói cũng không để ý, trong lòng mặc dù cảm thấy có chút gì đó không ổn, nhưng lúc này cũng không có biện pháp nào tốt cả, chỉ có thể tạm thời như vậy mà thôi.

Đột nhiên hãn sắc mặt lạnh lùng, hỏi ngự y một vấn đề khác: “Người có thể đem một số thành phần độc hại của thuốc mà trừ đi được không?”

“Hồi Hoàng Thượng, nhất định không thể! ‘tâm hoàn’ được làm từ tất cả loại thuốc có tính chất hỗ trợ lẫn nhau, thiếu gì một mặt thì có thể mang thuốc đó thành độc dược.” ngự y liên tục lắc đầu, đã nghĩ đến hoàng đế lo lắng là cái gì, nhìn vậy mà thành thật trả lời, “Bất quá còn thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, chỉ cần uống thuốc chưa vượt qua một năm, nhất định không khiến cho thân thể gặp nguy hiểm và không thể mất đi khả năng thụ thai.”

Mấy ngày gần đây lời đồn nổi lên bốn phía, ngự y cũng có nghe được chút ít, nghe rằng Tề Tướng quân phản quốc là do người khác hãm hại, lại nghe nói Thái Hậu bị Hoàng Thượng bức tử, nhưng mà giờ đây chính hãn lại thấy Hoàng Thượng đối với phế hậu sủng ái vô cùng, lời đồn thiên hạ đúng là thiên biến vạn hóa, không thể tin được....

Hãn có thể xác định một điều là Hoàng Thượng xác thực rất để ý tới vị phế hậu này, nhưng mà thánh ý khó dò, cái này cũng chỉ là phỏng đoán của ngự y hãn mà thôi, hãn chỉ cần làm tốt bốn phận, bảo đảm cho già trẻ trong nhà được bình an là cảm ơn trời đất lắm rồi!

“Người nhanh đi đem loại thuốc nào tốt, không được phép sai lầm.” Tào Hãn không cần phải nhiều lời nữa, cho ngự y lui ra, lại sai đám thị vệ đi bảo vệ ngự y đi tìm Y Tiên, sau đó xếp lại đồng tấu chương, đứng dậy chậm rãi rời điện ra đi.

Thời tiết cuối thu thật là thoải mái, trời xanh, mây trắng, ánh mặt trời không quá gay gắt làm cho người ta tâm tình cũng thật thoải mái, nhưng mà trong lòng hãn vẫn như bị mây đen che phủ, lo lắng được che kín trong lòng vẫn mãi không tan.

Hãn ngẩng đầu đứng bậc thang được điêu khắc tỉ mỉ, nhìn trời đất chiếu rọi xuống khắp nơi mà lòng chẳng chột lo âu, nỗi lòng của hãn ai có thể hiểu, là đế vương của Đại Cảnh, là bậc chí tôn tại thượng, hãn có quyền sinh quyền sát trong tay, cũng không bao giờ quan tâm tới kẻ nào sống hay chết, nhưng chỉ để ý

tới một nữ nhân chỉ vì không được uống “tâm hoàn” mà có thể chết bất kỳ lúc nào, có thể bất kỳ lúc nào bỏ hãn mà đi, chỉ nghĩ tới chuyện này làm cho nội tâm hãn bất an không yên, làm cho hãn cảm thấy hãn thật là thất bại.

Thời gian chỉ còn tám tháng, nếu đúng thật là không tìm được Y Tiên vì Nhược Nghiên trị bệnh, nàng liền suốt đời phải sống phụ thuộc vào ‘tâm hoàn’, hãn biết muốn tìm được Y tiên hy vọng cũng không lớn, hơi có chút cảm giác bất lực.

Làm cho một người chết đi thực dễ dàng, vì sao muốn cho một người khỏe mạnh bình an sống lại khó như vậy.....

Lúc trước đối với bệnh tình của Tề Nhược Nghiên Tào Hãn hoàn toàn không biết gì nên vẫn luôn giấu nàng chỗ ở của Tề Lệ ở nơi nào trong kinh thành, nhưng sâu đêm nàng mơ thấy ác mộng, hãn nhìn thấy tâm tình nàng như vậy mà hứa với nàng sẽ không giết cha nàng, nhưng mà nàng đối với hãn mà nói vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng, hãn nghĩ có thể nàng lấy lý do bệnh tình không khỏe mà dối trá hãn. Do đó vẫn không tiết lộ chỗ ở của Tề Lệ. Linh hồn của Tề Nhược Nghiên cũng không đơn giản, nàng nuốm Băng phải xác thực chính mắt rằng cha nàng ta vẫn khỏe mạnh thì mới an tâm hoàn toàn rời bỏ thân thể này cho Băng. Điều này làm Băng thập phần ảo não vì nàng không có biện pháp nào để gặp được Tề Lệ cả.

Ngày hôm sau, Băng như thường lệ tỉnh lại trong lòng của hoàng đế, vừa mở mắt đã thấy mặt hãn nhu tình nhìn nàng, song ánh mắt lại như nước sâu thăm, không biết đang nghĩ gì, cũng không biết hãn đã nhìn nàng được bao lâu rồi. Băng đối với hãn thản nhiên cười nói hãn dậy sớm vậy, sau đó nhân cơ hội mà đưa ra yêu cầu muốn gặp phụ thân.

Thấy hãn có chút do dự, Băng vì muốn mình trở thành chủ nhân thực sự của khối thân thể này mà phải tiếp tục phát huy hành động đó là cọ sát vào người hoàng đế mà làm nũng nói: “Hoàng Thượng, ngài có thể cho ta nhìn thấy cha không, nói không chừng khi gặp cha có thể khiến cho ta nhớ tới chuyện trước kia! Được không?” Âm thanh không dày, không mỏng mà lại rất nhu tình, tà mị, làm cho chính bản thân nàng còn cảm thấy nổi hết cả da gà lên, nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, bởi vì sự thật chứng minh sự nũng nịu của nàng đối với hãn rất có hiệu quả.

Quả nhiên, Băng vừa phát huy xong, liền phát hiện biểu tình của hoàng đế càng thêm nhu hòa, ánh mắt càng thêm ôn nhuận, lòng tràn đầy vui mừng nghĩ đến hoàng đế có thể đã bị chính mình mê hoặc nhất định có thể làm hãn vì vậy mà đồng ý, ai ngờ hãn há mồm nói là: “Bây giờ còn chưa được, ngự y nói người thân mình quá yếu, còn phải nghỉ ngơi mấy ngày nữa, chờ cho thân mình người khỏe một chút thì nhất định cho cha con các người gặp mặt, việc này gấp rút thì không thể, người tốt hơn hết vẫn là an tâm dưỡng bệnh, việc này quan trọng hơn.”

Băng nhu thuận gật đầu, dùng biểu hiện là mỉm cười để biểu đạt cảm kích của mình cho hãn, trong lòng thì lại thấy thật ảo não làm nàng nghĩ đến ngày hôm qua sau khi ngự y bắt mạch cho nàng nhìn Bạch thái giám với một ánh mắt rất cổ quái, hơn nữa từ đó tới nay mỗi khắc đều đối xử với nàng thật cẩn thận, làm cho nàng hoài nghi có phải thân thể này có phải bệnh tình thêm nguy kịch rồi hay không, không có khả năng cứu chữa nữa, tùy thời điểm mà có thể chết bất kỳ lúc nào.

Càng làm cho nàng thêm khó nghĩ đó là thuốc uống hằng ngày của nàng vì sao lại đổi về “tâm hoàn”

lúc trước rồi, hỏi ngự y vì sao thì hần không nói chỉ nhìn nàng mà thôi, chỉ nghe hần dặn nô tài đó là mỗi ngày đều phải hầu hạ nàng dùng thuốc đúng giờ.

Lúc này Băng đã muốn bất chấp trong điện có nhân không có người, cầm Tú Nhi kéo đến góc tường đề thấp thanh âm hỏi: “Tú Nhi, người thành thật nói cho ta biết, thuốc này lúc trước rốt cuộc là từ đâu đến?”

Băng cũng không biết thuốc này tác dụng phụ, sở dĩ lúc trước vội vã hỏi Tú Nhi là vì nàng nhớ tới lời nói của hoàng đế quyết liệt cấm nàng sau này không cho phép nàng dùng thuốc đó nữa, hơn nữa lúc đó hần còn huỷ thuốc trước mặt nàng, nhưng mà lần này nàng không thể nghĩ ra vì sao hoàng đế lại đổi ý, cho nàng dùng lại thuốc, cái này là có mục đích gì, tất cả thắc mắc đó bao vây lấy nàng làm cho nàng không thể biết được đâu là thiện, đâu là ác.

Nhưng mà hần vẫn mỗi ngày quanh quẩn bên nàng, cho nàng cảm thấy hần đối với nàng thật ấm áp, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt nhu tình như vậy nhìn nàng, chẳng lẽ tất cả đều là hần cố ý giả tạo như thật để mê hoặc nàng sao? Nếu là như vậy nàng phải thừa nhận rằng hành động của hần đối với nàng tuyệt đối là tương xứng rồi.(ý nói cả hai cùng lừa gạt nhau)

Trong lòng nói không nên lời tâm trạng của mình, chỉ là cảm thấy có chút rầu rĩ, có chút không thoải mái.....

Cười nhạo chính bản thân mình, nàng còn có cái gì để cho hần lợi dụng đây, làm sao hần phải trăm phương ngàn kế tính toán với nàng như vậy? Thân là hoàng đế mà lòng dạ lại hẹp đến nỗi một nữ nhân yếu đuối cũng không tha thì hần nhất định là một tên hôn quân, sớm hay muộn gì cũng có ngày mất nước!

Băng tâm lý đang mắng chính mình, chỉ thấy Tú Nhi xoa xoa chỗ cánh tay đang bị nàng nắm chặt đến phát đau, hai tay bị nắm một chỗ, nhìn nàng rất ủy khuất nói: “Tú Nhi không biết nha! Lúc ấy là tiểu thư đem bình thuốc đó giao cho Tú Nhi, cũng chưa nói là từ đâu ra, làm cho Tú Nhi phải thay ngài mỗi ngày bảo quản thật tốt, nói là khi nào ngài phát bệnh thì nhất định phải nhanh chóng cho ngài uống thuốc đó để giảm đi đau đớn.....”

Băng nhìn Tú Nhi tay của Tú Nhi vo vo vào nhau mà đỏ lên, khóe miệng bắt đầu gợn lên.

Hiển nhiên biết tiểu nha đầu kia đang nói dối! Hầu hết mọi người khi nói dối thì ánh mắt đều dao động, nếu không thì cũng tự giác sờ cái mũi hoặc là nháy mắt, hai tay Tú Nhi vo vo vào nhau mà đỏ lên chính là minh chứng tốt nhất, nhìn thái độ như chột dạ của Tú Nhi làm cho nàng càng thêm hoài nghi thuốc này nhất định là không tốt.

Hai ngày nay nhàn rồi không có việc gì, Băng ngược lại có thể tĩnh tâm nghĩ đến chuyện từ lúc mình đi vào thế giới này, nhiều chuyện phát sinh, cùng nhiều người tiếp xúc qua, mỗi chuyện đều làm làm nhớ lại thật kỹ, trong lòng nàng thấy có rất nhiều điểm kỳ quái, nàng cũng phát hiện ra rằng mỗi lần Tú Nhi cũng nàng nói chuyện thì hai ngón tay đều vo vo vào nhau đến ửng đỏ lên.

Nữ nhi mà nói nếu có tật xấu này thì cũng không phải là điều gì có thể chỉ trích được, nàng nghĩ có thể nàng nghĩ quá nhiều, nhưng trải qua hai ngày nàng phát hiện Tú Nhi chỉ có hành động này khi nói dối nàng

điều gì đó thì mới có động tác này.

Chuyện rõ ràng như vậy mà bây giờ nàng mới có thể phát hiện ra. Nàng ngày trước được huấn luyện nhiều năm mới làm cho nàng tinh mắt như vậy. Nàng vì vậy mà phát hiện được các chi tiết nhỏ nhặt cùng các phân tích sâu sắc đối với người bên cạnh. Nhưng mà nàng vẫn giữ thái độ im lặng, không muốn vạch trần Tú Nhi. Nàng biết trong lời nói của Tú Nhi không phải là giả hoàn toàn mà có thật có giả đan xen, điều đó đối với nàng có giá trị nhất định. Nếu về sau có thời cơ thích hợp nhất định phải cho tiểu nha đầu kia thấy thế nào là sự khác biệt giữa chuyên nghiệp với nghiệp dư trong diễn trò!

“Ai…….” Bỗng cố ý trước mặt Tú Nhi thở dài: “Đáng tiếc ta không nhớ rõ là ai cho ta, nếu không thật muốn hảo hảo cảm ơn hẳn a!”

Rốt cuộc là người nào thiếu đạo đức đem thuốc này giao cho Tề Nhược Nghiên dùng đây? Nhất định là người mà nàng thập phần tin tưởng đi! Nếu không Tề Nhược Nghiên cũng sẽ không bình tĩnh như vậy mà uống mà không có một chút hoài nghi nào.

Sẽ không phải là Lâm Diễm, thanh mai trúc mã với nàng chứ? Bỗng không quá xác định, quyết định vẫn là sau này gặp nàng phải hỏi rõ, nhưng mà dù thế nào đi nữa, thuốc này nàng nhất định không bao giờ uống lại.

Ngừng uống thuốc “tâm hoàn” mà mỗi ngày ngũ y dâng lên, Bỗng rất nhanh cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc, nàng cả người đau nhức, mệt mỏi, không có thèm ăn, tâm tình bắt đầu không thể khống chế phiền chán bất an, ban ngày lo lắng, ban đêm lại không thể ngủ được, cả người nhanh chóng tiêu tụy đi rất nhiều.

Ba ngày sau nàng lâm vào hôn mê, hơi thở mỏng manh, Tào Hãn tức giận, lập tức hạ chỉ xử trảm mang ngũ y.

“Hoàng Thượng bớt giận! Tề thị sở dĩ bị hôn mê là do nàng không có uống thuốc ‘tâm hoàn’, cái này không thể trách vì thần, mong hoàng thượng minh giám cho nô tài!” ngũ y quỳ xuống đất dập đầu liên tục.

Tất cả nô tài trong điện nghe vậy vội vàng quỳ xuống đất, tất cả mặt đều trắng bệch, rõ ràng là bọn họ mỗi ngày đều nhìn thấy nàng uống thuốc rồi, làm sao có thể chưa uống đây!

Tào Hãn mâu quang như kiếm sắc nhọn nhìn chăm chăm vào đám nô tài, không nói gì, vội vàng lấy “tâm hoàn” ra tay, mở miệng của Bỗng đang ngậm chặt nhét thuốc vào, thuốc vừa được uống vào thì ngay lập tức hô hấp của Bỗng trở lên bình thường trở lại, sắc mặt Tào Hãn vì vậy mới giãn ra một chút.

Chương 25: Giăng cơ

Băng hôn mê tới khi sắc trời đã chuyển sang hoàng hôn mới tỉnh lại, trong cung chưa châm đèn, ánh tà dương buổi chiều chiếu vào cửa sổ, ở trong điện nhuộm đậm ra một màu vàng óng ánh, không khí giống như ngưng trệ, không khí im lặng mà lại cảm giác thật áp lực.

Băng chỉ cảm thấy cả người vô lực, đầu óc dần dần không thể hiểu được việc gì đã diễn ra, trong miệng còn lưu lại vị ngọt quen thuộc của “tâm hoàn”, mà ngồi ở bên cạnh giường là hoàng đế đang chăm chú nhìn nàng, trong ánh mắt hắc có khó hiểu cùng tức giận, nhưng mà vẫn mang theo một tia ôn nhu.

Vô lực hướng hắc cười cười, xem ra nàng lại làm việc ngốc, vụng trộm vứt bỏ thuốc kết quả là thiếu chút nữa làm cho chính mình nguy hiểm tới tính mạng.....

“Vì sao không uống thuốc?” ngữ khí trầm thấp biểu hiện hắc đang cố gắng kiềm chế tức giận trong lòng, lại càng thêm trách mình không quan tâm nàng, mấy ngày nay rõ ràng phát hiện thân thể của nàng càng suy yếu, vì sao lại không có chút nghi ngờ nàng vì không dùng thuốc “tâm hoàn” mà gây ra bệnh tình nghiêm trọng vậy? Nàng vì sao không chịu uống thuốc? Là vì hắc đã hứa hẹn buông tha Tề Lệ, nàng cho là lòng không còn vướng bận vì vậy mà muốn chết sao?

Băng trầm mặc không đáp, biết rõ thuốc không phải thứ tốt, chỉ có ngu ngốc mới ăn lại! Lại không biết nói với hoàng đế thế nào càng làm cho hoàng đế hiểu lầm là nàng có quyết tâm muốn.

Tào Hãn trên mặt ôn nhu nhất thời ngưng lại, thần sắc càng ngày càng âm u, một tay nắm lấy cổ tay của nàng, một mặt lại trầm giọng đối với nàng uy hiếp nói: “Người tốt nhất ngoan ngoãn uống thuốc, nếu không.....”

Ánh mắt mãnh liệt đỏ của băng làm cho nàng nhất thời cả kinh, đầu óc đang ngưng trệ nhất thời cả kinh mà dựng hết lên, rất nhanh nước mắt của nàng ứa ra, như muốn nói gì đó nhưng lại không nói lên lời, chỉ chăm chú nhìn hắc, hơn nữa thêm vào sắc mặt tiêu tụy, yếu ớt lại càng ra vẻ đáng thương.

Đôi lúc yếu đuối không phải là yếu, cường lực cũng chưa chắc đã là mạnh!

Lời tuy nói như vậy, nhưng khi biểu hiện ra với nàng, tâm lại bị thương cảm bao phủ, nếu nàng có được một cái thân thể khỏe mạnh thì nàng nhất định có thể vui cười mà đùa cợt, nhưng mà thân thể của nàng lại vô cùng suy yếu lại làm cho nàng cảm thấy vô lực, cứ nghĩ nàng hôn mê là bản thân nàng muốn buông tha sinh mạng mình, có thể với nàng mà nói từng ngày từng ngày tồn tại là quá sức mệt mỏi....

Nàng không nghĩ chính mình vất vả nửa ngày, kết quả là sắp mất đi chính tính mạng của mình.

“Nhược Nghiên, đừng khóc..... Đây cũng là vì tốt cho ngươi.....” nước mắt của nàng làm cho lửa giận trong lòng Tào Hãn bay đâu hết, chỉ còn lại là đau lòng.

“Thật là tốt với ta sao?” Băng thì thào hỏi, nàng không dám tin hắc đối với Nhược Nghiên có cảm tình, hận thù trong lòng hắc tích lũy từ năm này qua năm khác thật sự là không còn nữa sao?

“Đương nhiên là thật.....” Tào Hãn ôn nhu đem chuyện “ tâm hoàn” giải thích cho nàng nghe, cuối cùng an ủi nói: “Nếu không phải của người thân thể không cho phép bỏ được, ta cũng không muốn cho người dùng lại thuốc kại, việc này cũng là không còn cách nào khác. Ta đã muốn phái người đi tìm Y Tiên Diệp Cốc, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Đa tạ Hoàng Thượng, ta mệt quá.....” Băng chớp chớp mi mắt như muốn ngủ, không nhìn tới hãn, lại càng không muốn nghĩ tới nhu tình trong mắt hãn là thật hay là giả, mặc kệ sống hay chết, cảm tình của hãn với nàng mà nói không quan hệ.

Băng cảm thấy thập phần buồn cười, nguyên lai tưởng “cứu tâm hoàn” gì đó thể nhưng tên là “ tâm hoàn”, càng không thể tưởng nó còn có tác dụng phụ là tránh thai, cái người kia đem thuốc giao cho Tề Nhược Nghiên đúng là lo lắng nhiều quá mà.

Hiện nay hi vọng duy nhất của nàng đó là đặt vào người tên Y Tiên ở Diệp Cốc kia, hy vọng hãn thật sự tồn tại như theo lời đồn thổi mà hoàng đế nghe được, có tài thật sự có thể làm cho con người ta cải tử hoàn sinh. Nhưng đối với Băng mà nói hy vọng này thật xa vời, nhưng mà dù sao có còn hơn không.

Ngày một ngày một ngày đi qua, tất cả sự việc đều diễn ra một cách bình lặng như nước ảo một cái ao vậy, nhaoáng một cái nửa tháng đã trôi qua, ”tâm hoàn” hình như cũng đã có hiệu quả, hơn nữa do tỉ mỉ điều dưỡng, Băng tự cảm thấy được tinh thần tốt lên rất nhiều, thân thể trạng thái thậm chí đã có thể nói là khỏe hơn trước kia rất nhiều, cánh tay phải bị thương cũng đã có thể cầm được cả một cuốn sách, trừ bỏ màu da trở nên trắng nõn hơn thì nhìn bề ngoài không có gì là bất đồng, nhưng tâm tình lại có gì đó hậm hực.

Nàng cho hậm hực, bức tức kia rằng có khả năng đến từ chính linh hồn của Tề Nhược Nghiên đang ở bên trong thân thể này, mà nàng lại không phải lúc nào cũng xuất hiện, nên Băng không được đáp án chính xác là do đâu, Băng tưởng là nàng đại khái cũng hiểu biết chút ít về tác dụng của “ tâm hoàn”, chính là bản thân nàng luôn tránh ở chỗ tối một mình biểu tình phản kháng, không rảnh đâu mà quan tâm tới bản thân nàng có ảnh hưởng như thế nào tới Băng.

Mà mặt khác nhất là bộ dáng buồn bức lại phát tiết ra cho chính bản thân Băng, làm cho nàng phải đối diện với hết thảy cảm xúc cực đoan phiền chán, không chiếm được cảm xúc, từng giọt từng giọt ăn mòn nội tâm của nàng, đè ép, kêu gào đến nỗi phóng thích ra ngoài, nàng cảm thấy chính mình tựa như một cái quả bóng không ngừng bị thổi khí vào, không có khe hở nào có thể phóng thích ra, tùy vào thời điểm mà khó chịu, không thể khống chế....

Tào Hãn thấy nàng thần sắc u buồn, luôn khuyên nàng đi ra ngoài tản bộ giải sầu, hoặc đi ngự hoa viên thưởng ngắm hoa, hoặc đi nguyệt hoa trì ngắm cá, nhưng mà nàng vẫn như cũ, vẫn lưu lại Thanh Dương cung làm gì cũng không có đi.

Chán ghét không dứt diễn trò, chán ghét suốt ngày bị người quấy nhiễu, chán ghét cùng người khác chung một thân thể, bị khó chịu như vậy rồi cũng phải đến cực hạn, làm cho cảm xúc của Băng đối với Tào Hãn liên tục thay đổi, mất đi hứng thú mà diễn trò, thường xuyên diễn ra tình trạng căm nặng, một ngày cũng không nói với Tào Hãn quá mấy câu, dù sao nếu nàng ta đã muốn phá hư thì cho nàng ta phá đi, nàng cứ như vậy, mặc kệ Tào Hãn sẽ đem nàng ra mà xử lý.

Kỳ thật mà nói, gần đây triều chính nhiều việc, tiền tuyến chiến báo tin truyền không ngớt, tình hình chiến đấu vẫn giằng co, mất đất chưa đoạt lại được, triều đình quan lại bắt đầu tranh luận không ngớt, Tào Hân thấy nàng ngoan ngoãn uống thuốc trong lòng đã cảm thấy yên tâm, mọi việc khác tạm thời cũng không cần cùng nàng so đo làm gì.

Này ngày sau ngọ, thời tiết tuy rằng rất tốt, nhưng dù sao đã là cuối mùa thu, tới gần mùa đông, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, điều này rất hại cho thân thể yếu ớt của nàng, Thanh Dương cung các nơi đều đã đặt rất nhiều nải là ấm lung, trong góc điện cũng mang lên rất nhiều bình sưởi ấm, trong mỗi bình sưởi ấ đều đặt một ít trầm hương, làm cho không khí trong tầng tăng thêm phần thanh nhã u nhiên.

Băng vốn thích nhìn thấy tuyết rơi trong thời tiết băng giá này, vì nó rất giống như cái tiên và con người của nàng, lạnh lùng bỏ mặc sự đời, chỉ cần biết một mình mình tồn tại là được, không muốn và không thích quan tâm tới bất kỳ một ai khác. Lại nhìn vào bình sưởi ấ có màu than đỏ rực, luôn rực cháy, ánh sáng của nó toả ra không gian bốn phía làm cho mọi nơi như chỉ có một màu hồng nhạt, dù tuyết có rơi nhiều hơn nữa thì nó vẫn thủy chung mà toả sáng như trước... Nhìn vào ánh lửa đỏ, tự nhiên làm cho nàng lại nghĩ đến kẹo mạch nha, nó như dụ hoặc nàng tìm đến nó, kích thích nàng nếm nó có phải là vị kẹo trong trí nhớ lúc trước hay không, có phải có vị ngọt ngào như cũ không...

Nàng luôn luôn không ưa đồ ngọt, nhưng mà kẹo mạch nha lại là ngoại lệ duy nhất bởi vì..... lúc trước nàng đã phải tránh giám thị để trốn tới một nơi tối tăm để được cùng Diễm chia xẻ bọc kẹo mạch nha đó, đó từng là ký ức quý giá nhất, đẹp nhất của nàng thời thơ ấu...

Nhóm nô tài phục vụ đứng xung quanh điện kinh hô lên, đầu của Băng đã gần như chạm phải bình sưởi ấ, chỉ thiếu chút nữa là bị đốt cháy, tuy nhiên bụi than nóng từ đó bốc ra, làm nàng cảm thấy cực, nàng phản xạ mà lui vội về phía sau, cánh tay như vậy nhưng vẫn bị phồng, từng mảng đỏ nổi lên, không nghĩ chỉ mới chạm vào tro than đó thôi mà lại gây ra vết thương như vậy, lòng bàn tay mềm mại của nàng vì vậy mà nổi dần lên từng mảng mụn nước...

Sau đó là một trận rối loạn, bình sưởi ấ đó lập tức bị chuyển đi nơi khác, nhóm nô tài nhanh chóng đem một đám tuyết phủ lên tay của nàng, đám khác thì lại run như cây sậy nhìn chăm chăm vào nàng, sợ nàng lại làm hành động gì đó hại thân thể mình tiếp, làm liên lụy bọn họ bị hoàng thượng trách phạt.

“Vậy phải làm sao bây giờ a? Vậy phải làm sao bây giờ a? Hoàng Thượng nếu trách tội xuống dưới.....” Cẩm Hồng một bên vội vàng mang thuốc tới cho Băng, một bên miệng vẫn lải nhải nhắc tới, một đám mụn nước do phồng nổi lên nơi tay nàng làm cho nàng sợ hãi tới nổi mặt trắng bệch.

Trong cung nô tài người nào không thông minh? Người nào không hiểu được nhìn mặt người khác mà hành động, huống chi đều là người hầu hạ bên cạnh hoàng thượng!

Nàng mặc dù là phế hậu, nhưng mấy ngày nay Hoàng Thượng đối của nàng độc sủng, trong cung chưa từng có vị nương nương nào từng được đối xử như vậy! Nói không chừng chẳng bao lâu nữa Hoàng thượng sẽ lại phục vị cho nàng. Bây giờ nàng bị thương như vậy, Hoàng Thượng nếu trách tội xuống dưới, bọn họ có mấy cái đầu cũng không thể chịu hết tội.....

Băng tuyệt không để ý lòng bàn tay đau đớn, thuốc mỡ trong suốt mát mát phủ lên lòng bàn tay, rất hữu hiệu giảm bớt phỏng rát, nàng vẻ mặt buồn cười nhìn vẻ mặt khẩn trương của nhóm nô tài bên nàng, vây quanh nàng thành một vòng lớn, lo lắng quan tâm đến nàng mà không để ý thấy nàng nhìn họ mà buồn cười.

“Đây là làm sao vậy?” Tào Hãn khó khăn lắm mới tranh thủ thời gian trở về Thanh Dương cung, ngự hoa viên hoa cúc đang nở rộ, suy nghĩ nếu mang nàng ra ngoài đi dạo, làm cho tâm tình nàng được giải tỏa, nhưng mà thấy đám nô tài vây quanh nàng thành một vòng như vậy thì vội tới hỏi, cũng không biết có chuyện gì vừa xảy ra.

“Hoàng Thượng.....” Nô tài vội quỳ đồng loạt, Băng thậm chí nhìn đến bọn họ cả người như lạnh run lên từng đợt

“Nhược Nghiên! Tay người làm sao vậy?” Tào Hãn liếc mắt một cái liền thoáng nhìn thấy trong lòng bàn tay phải Băng đổ đầy thuốc mỡ, bên cạnh nàng còn có một khối băng, sắc mặt nhất thời trầm xuống, bực tức từ đầu trào đến quát: “Cẩu nô tài! Các người hầu hạ thế nào! Người đâu lôi toàn bộ ra ngoài đánh năm mươi trượng!”

“Chậm đã! Là ta chính mình không cẩn thận, không liên quan đến bọn họ.” Băng thậm chí không có đứng dậy, ngồi ở nhuyễn tháp liếc mắt một cái dò xét hăn, không nhanh không chậm nói. Đối với hết thảy tức giận mà Hoàng đế đang bùng lên nàng cũng không để ý, lại càng không muốn hăn vì nàng mà đánh người vô tội. Nhưng mà trong mắt nàng lại thể hiện như thế trên đời này nàng mặc kệ tất cả, vô tình, cảm xúc thì không biểu hiện rõ ràng.

“Người không cần phải vì họ mà xin tha?” Tào Hãn đối với hành động bất kính của nàng cũng không để ý, ánh mắt sáng quắc đem nàng đánh giá như muốn xuyên thấu nàng, nhưng cuối cùng vẫn là dừng ở khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng.

Trải qua nửa tháng tỉ mỉ điều dưỡng, lúc này Băng đã không có những ngày mệt mỏi, sắc mặt nàng hồng nhuận, khí sắc vô cùng tốt, mái tóc búi tự nhiên, để lại một phần đuôi ở hai má, trên người, quần áo màu tím càng làm tăng thêm cho nàng vẻ ngoài cao quý thanh lịch, vạt áo được thêu tỉ mỉ từng đám mây trắng trôi bồng bềnh, như là có thể làm cho nàng thuận gió mà bay đi, cả người không như các tần phi khác đua nhau trưng bày trang sức trên người, riêng nàng không cần bất kỳ trang sức gì cầu kỳ, mới thể thôi đã làm cho hăn không thể rời mắt khỏi nàng, như thể nhìn nàng vĩnh viễn chưa đủ, như thể muốn đem hình bóng nàng khắc sâu vào trong mắt, tạc thật sâu vào trong lòng.

“Cho dù là xin tha! Hoàng Thượng chuẩn sao?” Băng một cũng chút không thềm để ý hăn trong ánh mắt nóng bỏng, vẻ mặt bình thản hỏi lại.

Chương 26: Khiêu khích

“Chuẩn, đều lui ra đi!” Trong thanh âm đã giảm bớt vài phần tức giận, nhưng mà vẫn ẩn chứa một tia bất đắc dĩ, đối với yêu cầu của nàng hẳn như thế nào có thể cự tuyệt?

“Tạ Hoàng Thượng!” Không thể tin được tức giận trung Hoàng Thượng khinh địch như vậy tạm tha thứ bọn họ nô tài nhóm giết mình sống sót một hồi mới như được đại xá bàn nối đuôi nhau lui ra.

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Bằng lạnh nhạt nói, liền không hề nhìn hẳn, ánh mắt chuyển hướng về phía nơi khác.

Tào Hãn tiến lên nắm lấy cánh tay phải của nàng đang bị thương tinh tế nhìn, đôi tay lạnh, mềm mại đó lại bị chiếm một mảng phồng lên mụn nước, từng mảng nước nổi lên như vậy thì vết thương nhất định không nhẹ, nhưng vẻ mặt nàng lại lạnh nhạt như thế không sao cả, chẳng lẽ nàng cũng không biết đau sao?

“Nhược Nghiên, vì sao muốn đả thương chính mình?” Cầm lấy thuốc mỡ, động tác cực kì nhẹ nhàng chậm chạp vì nàng mà bôi lên một lớp thuốc nữa, nàng lại thay đổi, mặc dù hàng đêm ôm nhau mà ngủ, Tào Hãn vẫn cảm nhận được từ nội tâm nàng như thật xa cách đối với hẳn, rõ ràng là nàng ở ngay bên người hẳn, nhưng mà tâm của nàng như đã bay tới nơi nào, không thể nắm bắt.

“Ta không phải cố ý, chính là cảm thấy ánh lửa hồng từ lò sưởi ấm đó phát ra nhìn rất giống kẹo mạch nha, rất muốn đến gần cầm lấy nếm thử hương vị của nó có phải giống trước kìa, ai biết nó cắn bản không phải kẹo, vừa chạm vào liền bị phồng, bị thương cũng là xứng đáng.” Bằng ngữ khí như là đang nói một truyện cười.

Rất nhiều thứ trên đời này nhìn thì rất đẹp nhưng mà nếu nó không thuộc về mình thì không có cách nào có thể chiếm được, nếu cố ý lấy đi thì chỉ có thể làm cho chính mình bị thương, kết quả cuối cùng là không thu hoạch được gì.....

“Kẹo mạch nha?” Tào Hãn bỗng chớp mắt mà sợ rrun lên, bỗng nhiên nở nụ cười, “trước đây ta từng ăn qua!!!” Nàng nhắc tới kẹo mạch nha, chẳng lẽ nói nàng đã nhớ tới chuyện quá khứ?

“Hử...” Bằng hứng thú gật đầu, thuốc mỡ đã bôi lên đầy lòng bàn tay nhưng vì hành động bất chợt của nàng nhất thời tay vung ra, không để ý tới cánh tay đang bị thương, suýt nữa là chà sát cánh tay lên quần áo, làm mất đi thuốc đó. Nhưng mà may thay Tào Hãn đã nắm được cánh tay nàng.

“Đừng lộn xộn! Cứ để yên như vậy chờ thuốc ngấm, vậy mới nhanh khỏi.” Tào Hãn một thân ngồi lên nhuyễn tháp, động tác tự nhiên đem nàng ôm vào trước ngực, bưng tay phải của nàng, ngăn cản hành động quá kích của nàng có thể vì thế mà làm tổn hại tới vết thương, làm tổn thương chính mình.

Sùng nịch xoa xoa mái tóc của nàng, khứa giác bất chợt thấy một mùi hương thật ngọt ngào, Tào Hãn cười nói: “Người không tin bản thân ta từng ăn qua kẹo mạch nha?”

Bằng tâm nói, người ăn hay chưa ăn qua chuyện đó thì liên quan gì tới ta? Nhưng mà nàng lại hỏi lại

một âm thanh mềm mại “Ăn ngon sao?”

Trong lòng cười khổ, bản thân diễn trò như đã thành một bản năng, thậm chí không cần đầu óc phát ra lệnh chỉ huy, thân thể cũng đã có thể tự nhiên mà vậy phối hợp, thật không hiểu là đáng mừng hay là đáng buồn.

“Ân! Nhớ rõ khi đó còn ở ngoài cung, Lâm Diễm nói có thứ tốt cho ta, ta chờ hăn thật lâu, hăn mới khoan thai đến, phía sau còn dắt theo một tiểu nữ oa, biết đó là ai sao?” Tào Hãn làm như cố ý gọi lên trí nhớ của nàng.

“Không biết.” Hãn không phải bẽ bộn nhiều việc sao? Làm sao có thể có thời gian rồi đến cùng nàng dong dài chuyện này chuyện nọ của năm xưa! Lâm Diễm..... Chuyện đó Tú Nhi từng chủ động nói với nàng rất tin tức nghe ngóng được, nhưng mà lại không hề có bất kỳ tin tức nào của Lâm Diễm, xem ra hơn phân nửa là dữ nhiều lành ít, có lẽ nàng rốt cuộc không cơ hội nhìn thấy người có cùng tên với Diễm, ánh mắt giống Diễm kia tưởng mạo ra sao khi lớn lên, có phải là giống nhau không.

Không thể nói rõ cái gì khổ sở, Bằng chính là cảm thấy có điểm đáng tiếc, có điểm tiếc nuối mà thôi –

Chương 27: Ra cung

Quả nhiên sự việc sau đó diễn ra theo đúng dự đoán của Băng, hẳn không chút do dự đồng ý, còn nói việc này tạm thời không nên kinh động lớn, chỉ có thể cho nàng bí mật đi thăm mà thôi.

Băng nói muốn mang theo Tú Nhi cùng đi, hẳn cũng là đáp ứng, Băng kêu vài tiếng Tú Nhi vào nhưng mà mãi không thấy nàng ta trả lời, hỏi những người khác cũng nói không gặp nàng ấy.

Băng khẽ nhíu mày, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

Nha đầu kia này đó thỉnh thoảng thường biến mất, mặc dù mang về được chút ít tin tức hữu dụng, nhưng hỏi nàng thế nào mà biết tin tức đó thì nàng nhất định không nói mà chỉ trả lời đại khái là nghe kẻ khác truyền tai nhau, ví dụ như chỗ Tề Lệ bị giam, thậm chí còn luôn khuyến khích nàng trốn cung đi gặp phụ thân.

Tú Nhi dụng tâm là tốt là xấu tạm thời không bàn tới, nhưng mà nàng ta có thể thám thính ra rất nhiều tin tức cơ mật thì cũng thật là khả nghi, như tin Tề Lệ bị áp giải về kinh, giam ở Thiên lao, nơi đó thì chỉ có một vài người biết, tuyệt đối là tin tức cơ mật, vậy mà một tiểu nha hoàn như nàng làm sao lại có thể nghe người khác truyền tai nhau mà được?

Đang lúc Băng suy nghĩ nhưng điều kỳ quái về Tú Nhi, chợt nghe có tiểu thái giám ở ngoài điện ồn ào, “Tú Nhi người đã trở lại rồi, người đã đi đâu vậy?”

“Tiểu thư, ngài tìm ta? Ta đi cho ngài nấu canh ngân nhĩ với hạt sen.” Tú Nhi bưng canh vội vàng chạy vào trong điện, vừa thấy hoàng đế đã ở đấy, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Tú Nhi, mau để canh xuống, ta muốn cùng Hoàng Thượng đi dạo chơi công viên ngắm hoa, người đi theo ta” Băng cười tủm tỉm nói, nàng nhớ là chưa lúc nào nói qua muốn ăn canh ngân nhĩ với hạt sen, mà Tú Nhi thì mất tích từ sau bữa cơm trưa tới giờ, ít nhất là hơn 3 giờ đồng hồ, mà ninh canh ngân nhĩ hạt sen có cần thời gian lâu như vậy không?

Dạo chơi công viên ngắm hoa chẳng qua chỉ là cái lý do, đi theo hướng đông nam ngự hoa viên đi ra ngoài, ở đó có một cái cửa nách nối thẳng ra ngoài cung, bình thường chỉ có người ở trong cung đi ra ngoài mua thêm vật phẩm vào cung mới được đi qua lối này, ngoài cửa tiếp theo là một nơi có hai hàng lính ngự lâm cacnh phòng, người nào người lấy dừng mãi, uy nghiêm, canh phòng nghiêm ngặt chỉ nhìn qua cũng biết không phải là người bình thường mà có thể đứng canh gác ở đây rồi.

Tây phố là nơi ở của các nội quan, nơi đây từ lâu đã không được gọi là Tây phố nữa mà đã được đổi thành Bách quan phố

Băng cùng Tú Nhi hai người ngồi trên một chiếc xe ngựa lớn đi trên đường bách quan phố, có thể đi được là vì có kim bài của hoàng thượng ban cho, hoàng đế lại còn cử thống lĩnh ngự tiền thị vệ trong cung là Hồ Quyết cùng hai mươi thị vệ đi theo bảo hộ, thấy vậy thủ vệ trực ban không dám hỏi nhiều mà lập tức cho đi qua ngay.

Hoàng đế không có đi cùng nàng, điểm này Băng liệu đến rồi, nhưng hãn không nhất thiết phải phải nhiều người như vậy đi theo nàng! Nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử chân yếu tay mềm, chẳng lẽ hãn sợ nàng trốn mất hay sao. Nếu là nàng trước kia nếu có phải thêm gấp đôi số người này đi chẳng nữa thì nhất định nàng không để vào mắt...

Nhưng đây là hiện tại..... Đáng tiếc a đáng tiếc! Tự do ngay tại trước mắt kêu gọi nàng, vậy mà nàng lại chỉ có thể một tiếng thở dài mà thôi.

Xưa đâu bằng nay, thân thể này bệnh tật, vô lực, mà bên ngoài trời đất bao la, nàng lại không biết làm gì, không lâu sau vẫn phải ngoan ngoãn trở về làm cá chậu chim lồng, không có chút lựa chọn đường sống nào cho tương lai hết.

“Tiểu thư, sao Hoàng Thượng bỗng nhiên sẽ đồng ý cho người đi gặp lão gia?” Tú Nhi lôi kéo cổ tay áo Băng, vẻ mặt tò mò

“Hoàng Thượng hiện tại sủng ái ta như vậy, cái này có gì mà kỳ quái?” Băng không ở yên nói, buông rèm cửa sổ cười với Tú Nhi, “Tú Nhi, có thể quang minh chính đại đi gặp cha không tốt sao? Người như thế nào lại có bộ dáng như không vừa lòng vậy?”

“Tú Nhi đương nhiên là thích rồi! Nhưng là tiểu thư..... Người không thể bị Hoàng Thượng lừa bịp, hãn là..... Hãn là.....” Không thể tưởng được khuôn mặt Tú Nhi sốt ruột muốn nói nhưng mà không nói ra nổi, ngập ngừng làm khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn lại mà đỏ bừng lên.

“Lừa bịp? Hãn lừa bịp ta cái gì?” Băng ra vẻ khó hiểu nhìn Tú Nhi, “Tú Nhi, người nói như vậy là có ý gì? Người cho rằng hãn rất tốt với ta, sủng ta là vì muốn lấy cái gì ở trên người ta sao?”

“Tú Nhi không biết..... Nhưng là tiểu thư, Hoàng Thượng đột nhiên đối với người tốt như vậy nhất định là có mục đích, người trăm ngàn lần không được tin tưởng hãn nha!”

“Có mục đích gì?” Băng thật muốn nghe xem nàng nói cho nàng biết cao kiến gì mà nàng ta vẫn giấu nàng.

“uhm..... uhm..... Bởi vì tiểu thư trước kia vẫn đối với Hoàng Thượng lạnh như băng, có lẽ..... Có lẽ Hoàng Thượng muốn nhân cơ hội tiểu thư mất trí nhớ, cố ý đối tiểu thư thật tốt, làm cho tiểu thư vì thế mà động tâm, sau đó lại vứt bỏ tiểu thư, làm cho tiểu thư thương tâm muốn chết! Còn có, nếu Diễm thiếu gia trở về đã biết chuyện này, nhất định cũng sẽ đau khổ!” Tú Nhi làm như có phân tích thật cặn kẽ, biểu tình nghiêm trang, tựa hồ như muốn kết luận của chính mình đưa ra đều là sự thật.

“A.....” Băng sợ hãi than, nha đầu kia sức tưởng tượng có phải quá mức phong phú rồi không, tình huống như vậy mà nàng ta cũng nghĩ ra được?

“Tiểu thư! Người đừng đã quên Hoàng Thượng phía trước là như thế nào mà sắp xếp sự việc Tề gia, và như thế nào đối xử với người! Thái Hậu đã bị hãn hại chết, lão gia cũng thiếu chút chết ở Thiên Lao, cho nên hãn nhất định không phải thật tình đối tiểu thư!”

“uhm..... Người nói đúng.” Bỗng ra vẻ bừng tỉnh nhận thức, liên tục gật đầu phụ họa Tú Nhi, nhưng mà trong lòng lại cho lời nàng ta nói là không đúng.

Mấy ngày qua hoàng đế thỉnh thoảng chân tình biểu lộ đủ để chứng minh hẳn đối với nàng như vậy là phát ra từ nội tâm yêu Tề Nhược Nghiên, thậm chí là yêu từ rất lâu trước kia rồi, từ thời mà hẳn và nàng ấy vẫn chỉ là những đứa nhỏ, tình yêu của hẳn dành cho nàng ấy đã phát sinh, theo tuổi tăng trưởng mà nảy mầm lớn lên, có lẽ đã xảy ra một số chuyện gì đó, làm cho tình yêu của hẳn dành cho nàng ấy bị lệch khỏi quỹ đạo, dù sao tình yêu mà có dây dưa với quyền lực cùng dục vọng, thì nhất định sẽ bị biến chất, kết quả là làm cho Tề gia bị giết hết, Tề Lệ bị vào thiên lao, Tề Nhược Nghiên thì bị phế đày vào lãnh cung

Ngừng! Việc này cùng nàng có cái gì quan hệ gì đâu, hoàng đế đối với Tề Nhược Nghiên cảm tình là thật hay là giả lại cùng nàng có quan hệ gì! Đợi chút..... Vừa rồi Tú Nhi vì sao lại nhắc đến Lâm Diễm như thế hẳn nhất định còn sống trở về?

“Người không phải nói vẫn không có tin tức Lâm Diễm, làm sao có thể kết luận hẳn nhất định sẽ trở về?” Chẳng lẽ Tú Nhi nói tin tức về Lâm Diễm là lừa gạt mình nữa sao? nàng mục đích là cái gì?

“Cái kia..... Tú Nhi thấy Diễm thiếu gia cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì!” Tú Nhi hơi hơi sững sốt, rõ ràng muốn nói qua loa để lảng tránh sự.

“Thật vậy chẳng? Nếu vậy thật sự là quá tốt!” Bỗng thần nhiên cười, nha đầu kia lại nắm chặt ngón tay, hiển nhiên là ở nói dối.

Bầu không khí im lặng tự nhiên bao trùm lên cả xe, Bỗng nhắm mắt lại không nghĩ muốn tiếp tục nói chuyện đó, dù sao có hỏi thì Tú Nhi cũng không nói thật, mà nếu có hỏi thì chưa chắc Tú Nhi dám nói nữa.

Tú Nhi thỉnh thoảng nhìn lên tiểu thư nhắm mắt dường như không biết vì sao cảm thấy mất đi trí nhớ tiểu thư giống thay đổi nhiều như vậy, có chút bí hiểm xa cách cùng cảm giác xa lạ.....

Nhìn xe ngựa tuy rằng bề ngoài bình thường nhưng bên trong được bố trí rất đẹp và rộng rãi, dọc đường không có cảm giác xe bị nảy hay xóc mạnh, nội thất trong xe thì bố trí cực thoải mái, trên vách tường đều có vải và màn che phủ, trong ghế ngồi cũng có đầy đủ gối đệm dày, rất thích hợp để tựa hoặc nằm nghỉ, hiển nhiên là tỉ mỉ chuẩn bị, xem ra hoàng đế cho nàng đi thăm Tề Lệ mà đã có sắp xếp từ trước rồi.

Bỗng dựa cả người vào đồng gối tựa đó, có lục lọi trong những ký ức cũ của Tề Nhược Nghiên hình dung xem Tề Lệ có hình dạng như thế nào, dù nhiệm vụ của nàng chỉ là hoàn thành giao ước của Tề Nhược Nghiên nhưng mà nàng cũng phải làm sao cho giống như chính bản thân nàng là Tề Nhược Nghiên thật, chân chính đối xử với Tề Lệ như thế đó chính là cha nàng vậy.

Tuy vậy nàng trong thâm tâm nàng thật sự không có vui mừng hay sung sướng mà chỉ có tràn ngập bất đắc dĩ, tuy rằng có được thân thể với dung mạo tuyệt mỹ này nhưng mà thân thể của nàng ta lại quá ốm yếu, tuyệt nhiên đây chính là bất lợi cho nàng sau này. Thân thể này không có tự do, không có hy vọng, con đường đi thì toàn là trơn gai và cạm bẫy, nàng đôi lúc tự hỏi bản thân mình chiếm đoạt thân thể này có ý

nghĩa gì?

Không khí trong xe rơi vào trầm tĩnh, xe ngựa chạy qua phố xá phồn hoa, náo nhiệt. Có đủ loại âm thanh tiến vào trong xe, tiếng huyền não, tiếng cười nói của người qua đường làm phá vỡ suy nghĩ trong Băng. Nếu ông trời đã ban cho nàng cơ hội sống thêm một lần thì nhất định nàng phải sống cho ra sống!

Bản thân nàng vốn luôn lấy nụ cười ra mà che dấu nội tâm vốn lạnh lùng, sự kiên cường để che dấu đi sự bi quan yếu đuối, chỉ có như vậy nàng mới có hy vọng sống qua hai mươi mấy năm. Dù biết Diễm phản bội nàng, nhưng mà nàng không vì vậy mà suy sụp, vẫn cố gắng hoàn thành thật tốt ba nhiệm vụ thật hoàn hảo, sau đó mới chọn cái chết, chấm dứt tất cả, coi như đó là một cái chết oanh liệt... Nếu ông trời đã cho nàng một cơ hội, nàng vì sao lại muốn lặp lại kết cục đã đi qua, vì sao lại không chọn một cuộc sống hoàn toàn mới?

Hiện tại, nàng không muốn có một cuộc sống mà luôn tràn ngập tuyệt vọng như cũ nữa, không cần biết tương lai sau này là cái gì, ít nhất hiện tại hoàng đế có thể bảo hộ không cho bất kỳ ai gây tổn thương cho nàng, lại cử người đi khắp nơi đi tìm Y tiên chữa bệnh cho nàng.....

Hy vọng vẫn phải có, không phải sao?

Đời người dài vô tận như một con đường, cuộc sống này có bao nhiêu điều thú vị, phong cảnh thì luôn thay đổi... có bao nhiêu điều đang chờ nàng khám phá và thưởng thức? Cho dù con đường lần này nàng chọn đi có là đường không có đích đến thì nhất định nàng cũng sẽ dừng cảm đi hết con đường đó!

Một đoạn đường dài không nói gì, Băng cảm thấy đi qua quá nhiều nhà cửa, xe ngựa rất cực cũng chịu dừng lại, Tú Nhi chậm rãi đỡ Băng đứng dậy, hơi cúi đầu cười tự giễu, trải qua mấy ngày nay, nàng tựa hồ đã có thói quen được hầu hạ rồi.

Đột nhiên có một tiếng nói trong trẻo của một nam tử từ ngoài xe truyền đến: “Là ai phái các người đến?”

“Hồi Vương gia, là Hoàng Thượng phái ta hộ tống Phế hậu là Tề thị đến nơi này.....” thống lĩnh thị vệ Hồ Quyết nói xong câu này, thì lời nói của hắn đột nhiên nhỏ lại, làm cho nàng không nghe thấy gì nữa

“Tiểu thư, là Cẩn vương!” Tú Nhi kêu lên một tiếng sợ hãi, lại rất nhanh lấy tay che miệng lại.

“A! Vì sao Cẩn vương lại ở chỗ này?” Băng cũng là một bộ kinh ngạc.

Nàng là thật kinh ngạc, nàng nhớ rõ này thái hậu Thái Hậu “nhập thất” Nam nhân này từng nhìn nàng mà cười một cách ám muội, nàng cũng biết là hoàng đế sai Cẩn vương phụ trách vụ án của Tề Lệ, nhưng mà vì sao hôm nay hắn lại có mặt ở chỗ này? Nếu là hoàng đế sai hắn đến, không có lý gì mà hắn không nói cho nàng biết trước một tiếng a!

Chương 28: Cạm bẫy

Bằng dùng ánh mắt sắc lạnh quan sát Tú Nhi, tuy rằng bản thân nàng ta thể hiện ra bên ngoài với nàng biểu hiện như thể rất kinh ngạc nhưng mà nàng quan sát thấy ánh mắt nàng ta tuyệt đối không thể hiện như vậy mà có gì đó hưng phấn....Nha đầu này diễn kịch có hơi kém rồi...

Cần vương không vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi này, không nghi ngờ gì nữa nhất định là có người đã thông báo với hắn rồi, chuyện này ngoài trừ hoàng đế biết thì chỉ còn có Tú Nhi và thống lĩnh thị vệ biết thì không hề có người ngoài ngoài nào biết, nhưng mà loại trừ lần nữa thì thống lĩnh thị vệ mới được hoàng đế cử đi bảo vệ nàng thôi chứ lúc đầu không hề biết đưa nàng đi đâu thì nghi ngờ cuối cùng chỉ còn có một người

Tú Nhi! Người xem ta mất đi trí nhớ mà trở thành một kẻ ngốc luôn rồi sao? Chuyện đơn giản như vậy thì ai mà không đoán ra được?

Nhưng mà thời gian ngắn như vậy, vì sao có thể truyền tin tức đến Cần Vương nhanh như vậy, nha đầu kia cũng không thể coi thường được? Cần vương đến đây rút cục là có mục đích gì?

Bất quá, theo nàng tại như vậy đoán thời gian nội có thể đem tin tức truyền lại cấp Cần vương đến xem, nha đầu kia thật đúng là không phải cái phàm giác, nàng là làm như thế nào đến? Cần vương đến này mục đích lại là cái gì đâu?

“Tú Nhi, chúng ta xuống xe đi!” Bằng thản nhiên như chưa có nhìn thấy gì, nói một cách thanh nhã và nhu hoà làm cho mọi người xung quanh đều có thể nghe thấy tiếng của nàng đó là muốn xuống xe.

Thân phận của nàng mặc dù chỉ là một phế hậu, nhưng mà hoàng thượng này đối với nàng là vô cùng sủng ái nên không ai dám vì vậy mà coi thường nàng cả. Cho dù người đó có là Cần Vương đi chăng nữa thì hắn dám có gì bất kính với nàng sao?

Ha ha..., nếu mọi người đã muốn xem thì ta cho xem, dù sao cũng đang lúc bản thân ta rảnh rồi không có gì làm, cùng họ chơi đùa một tí cũng không có phiền gì, xem tất cả bọn họ rút cục muốn gì ở nàng.

Sau khi được Tú Nhi đỡ xuống xe ngựa, Bằng quét ánh mắt lạnh nhìn bốn phía, trước mắt của nàng làm một toàn thành vòng tròn, có sân nhỏ, bên trong có nhiều góc ngách, trước sân có một cây lựu lá đã bạc, rụng rất nhiều lá, bụi trúc càng làm cho cảnh sắc xung quanh thêm tiêu điều sơ xác.

Trong viện có bốn tên cai ngục thân hình to lớn, hắn là được bố trí để canh gác Tề Lệ, thấy nàng đi cùng thị vệ vào điện thì nhất loạt ra đứng ở ngoài viện chờ.

Mà Hồ Quyết cùng Cần Vương đứng ở ngoài cửa xe, sau khi thấy nàng xuống xe, tất cả người khác đều cúi đầu kính cẩn, chỉ có Cần Vương không có cúi đầu mà cứ nhìn thẳng vào nàng, trên mặt lại như trước đây nhìn nàng mà cười một cách ám muội.

Ánh mắt của hắn làm nàng khó chịu, định nói nhưng đúng lúc này trong phòng truyền ra một giọng nói

khan khan, kèm theo đó là tiếng ho khan “Khụ khụ..... Là ai đến đây..... Khụ.....”

Băng nao nao, Tú Nhi lôi kéo ống tay áo của nàng nói rất nhỏ: “Tiểu thư, hình như tiếng của lão gia!”

Tâm can của nàng như có tiếng reo hò, Băng cố gắng nín thở để trấn tĩnh lại, xem ra linh hồn của Tề Nhược Nghiên đã muốn xâm chiếm ra ngoài để gặp cha của nàng ta rồi, biết thế nhưng mà cứ đi vào trước rồi tính sau.

Băng chậm rãi đi viện, đi qua đám người cần vương, nhìn thấy hắc nàng lại nở nụ cười rạng rỡ với hắc sau đó nhân cơ hội hắc ngăn người ra vì nụ cười đó của nàng, nàng nhanh chóng bước qua người hắc đi vào trong phòng giam.

Tào Triệt chỉ sừng sốt trong chớp mắt sau đó liền xoay người đi theo Băng vào phòng, lại quay đầu hướng về phía bọn thị vệ bên ngoài nói: “Các người ở bên ngoài đợi mệnh!”—

Mọi người nghe theo lệnh của Cần Vương đều rời khỏi viện, Băng quay đầu nhìn hắc nói: “Vương gia, chẳng lẽ không thể để ta và hắc nói chuyện riêng được sao?” Bởi vì việc này là cơ mật, thị vệ hiển nhiên không biết bản thân nàng là ai, do đó để che dấu nàng chỉ có thể dùng từ “Hắc” chứ không gọi thẳng ra là “Phụ thân”.

“Đương nhiên có thể.” Tào Triệt cực có phong nói rồi đi ra ngoài, thân ảnh của hắc như thể rất nhẹ nhàng, trên khuôn mặt lại vẫn luôn nở nụ cười, bất kể kẻ nào nhìn cũng có thể thấy hắc đang rất vui vậy.

Băng có chút không thể tin được trừng mắt nhìn, Cần vương nhìn qua hắc có vẻ không xấu xa như vẫn đồn thổi, hắc có thể để nàng cùng Tề Lệ nói chuyện riêng, cứ vậy mà bước ra ngoài, không thắc mắc.

Lắc đầu, quyết định không đi suy nghĩ gì hơn nữa vì hành động quỷ dị của hắc, Băng quay đầu nhìn quanh phòng, chỉ thấy trong phòng nhìn thật đơn giản, không có trang trí gì đặc biệt, ngay cả cái bàn bằng hoa cương, trên mặt đất cũng chỉ được lát đá thông thường, nhưng mà cả phòng được quét rất sạch sẽ, bên cạnh tường là một cái giường gỗ, trên giường có một ông lão tóc hoa dâm, người rất gầy gò, xương má nhô cao, hốc mắt thì thâm đen, sắc mặt thì tái, hai mắt thì vô thần, cả người không có chút gì đó tức giận, la hét như các tội phạm bị giam cầm khác. Sau khi thấy nàng đến, hai mắt như có tinh quang loé lên như tỏ vẻ vui mừng.

Người này lão tướng quân từng là khuyh đảo triều đình sao, từng là khai quốc công thần đại tướng quân sao? Mắt nàng không ngăn được lệ rơi xuống lỗ chũm, cảm xúc này là sao, sao bản thân nàng không kìm nén được mà lại khóc như vậy.

“Tú Nhi..... Người cũng đi ra ngoài..... Khụ..... Nghiên nhi, người lại đây, cha có chuyện muốn nói với người!” Tề Lệ hướng về phía Băng vươn cánh tay thô ráp gầy gò.

“Là, lão gia.” Tú Nhi hai bứt rút không yên, như thể không cam tâm tình nguyện mà đi ra ngoài.

Băng cảm giác được cả người mình đã không thể khống chế được tâm can của mình, tất cả dần mờ đi trước mắt nàng, đều phóng ra hết, chỉ thấy cả người mình là tràn ngập bi thương giống như một cơn thủy

triều mạnh tràn lên cuốn lấy hết bản thân nàng vậy, nàng nghẹn ngào đi đến phía trước, cầm lấy bàn tay thô ráp gầy gò đó là khóc.....

“Nghiên nhi, cha có một số việc muốn nói cho người.....” Tề Lệ tinh thần rất kém, nói chuyện với con mà giọng thật yếu, phải chú ý mới có thể nghe rõ, hơn nữa vừa nói vừa nghỉ như thể không có hơi. Băng cố tình đứng nghe xem hần nói với Nhược Nghiên chuyện gì năm xưa đã xảy ra. Tề Lệ vừa nói vừa thở dốc, “Nghiên nhi..... Không được hận Hoàng Thượng, năm đó ta và người cùng cô cô quả thật làm nhiều chuyện sai lầm..... Việc này cha định không nói cho con biết, nhưng nay”

“Không — cha! Việc này không phải là sự thật đúng không? Cha cùng cô cô tuyệt đối không có mắc phải sai lầm này! Cha —”

Băng không nề hà bản thân thành một người thứ ba đứng xem cuộc hội thoại giữa hai cha con Tề Lệ, mà Tề Nhược Nghiên sau khi nghe xong câu chuyện của Tề Lệ thì hét lên, khóc như mưa, nàng hét như vậy nhất định sẽ lôi sự chú ý của bọn thị vệ đứng ngoài vào.....

Tề Nhược Nghiên người bình tĩnh một chút! Nếu không muốn hại chết cha người thì người mau giao lại thân xác cho ta! Băng ở trong cơ thể của Tề Nhược Nghiên mà nói ra, nếu nàng ta cứ kích động như vậy nữa thì nàng không biết kết cục chuyện này sẽ đi tới đâu, có thể chẳng ai bảo toàn được tính mạng của mình hết....

“Tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy?” Tú Nhi ở ngoài nghe tiếng gào thét vội vàng đẩy cửa bước vào, đỡ lấy thân thể run rẩy lung lay sắp đổ của Tề Nhược Nghiên.

“Ta không sao.....” Băng suy yếu tựa vào người của Tú Nhi, cả người đều đã đổ mồ hôi lạnh, thật là may mắn vì tròg một khắc nhanh chóng Tề Nhược Nghiên đã giao lại thể xác cho nàng.

Tề Lệ thấy cảnh tượng đó cũng ho khan không ngớt, rồi phun cả máu ra khỏi miệng, máu đỏ nhanh chóng lây nhiễm hết sang quần áo, nhưng mà ông ta tuyệt đối không để ý, ánh mắt vẫn kiên định nhìn nàng, trong hơi thở mong manh nói: “Nghiên nhi, người nhất định phải nhớ kỹ lời cha nói.....”

“Cha, ta sẽ...” Băng đồng thời cũng nhìn lại hần, muốn cho thấy sự cam đoan của nàng.

“Lão gia! Lão gia ngài học máu rồi!” Tú Nhi buông Băng ra vọt tới bên giường, dùng ống tay áo lau máu của Tề Lệ hoen nơi khoe miệng Lão gia.....”

“Tú Nhi..... Nghiên nhi sau này cầu xin người chiếu cố hơn nữa..... Khụ khụ.....”

Lời nói của Tề Lệ phát ra làm cho Băng kinh ngạc vạn phần, vì sao hần lại dùng lời lẽ như cầu xin Tú Nhi chiếu cố Tề Nhược Nghiên. Nàng ta dù sao cũng chỉ là một nha hoàn của Tề Gia thôi mà!

“Lão gia, lão gia ngài mau tỉnh lại! Lão gia...!” Tú Nhi khóc nức lên, hình như nàng ta đã quên sự tồn tại của nàng. Tề Lệ hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tro tàn, đã lâm vào hôn mê, Băng cảm giác trái tim của mình đập thật mạnh, kịch liệt quặn đau, nhưng mà thật lâu không có phát bệnh, đau đớn này chỉ làm cho trước mắt nàng tối đen lại, tất cả đều trở lên mờ ảo, không rõ bất cứ cái gì. Nàng cứ vậy theo phản xạ mà

lùi dần từng bước về phía sau, lảo đảo, cho đến khi gặp cái gì đó cản trở lại...

Là ai che ở phía sau, còn lấy cánh tay lớn mà ôm lấy thắt lưng của nàng, đem cả người nàng mà ôm vào lồng ngực?

Băng có thể cảm nhận thấy hô hấp trên người hắn thật nhẹ nhàng, dù có cánh mấy lớp áo nhưng bản thân nàng vẫn cảm thấy sự ấm áp từ người hắn truyền đến người nàng, bên tai nàng có tiếng thở của hắn. Băng cảm thấy cả người chấn động mà tỉnh lại trong mơ hồ, là ai, ai lại to gan như vậy, cam đoan chẳng có tên thị vệ nào dám làm vậy với nàng.

Khả năng còn lại duy nhất chính là — Cẩn vương!

“Nghiên nhi, người không sao chứ?” Tiếng nói của hắn văng tới tai nàng làm cho nàng cảm thấy như bị lợi dụng đem ra mà trêu tức nàng, tiếng nói của hắn thật ám muội, có cảm giác không hay làm cho nàng nổi cả da gà lên..

“Buông!” Băng cắn răng nhìn cơn đau nơi ngực mình nói với hắn đồng thời dùng hết toàn lực của bản thân để thoát khỏi cái ôm của hắn, nhưng mà nàng đâu có thể làm được, thân thể của nàng giờ đây cứ mềm nhũn ra, không có một chút lực nào, nếu người ôm nàng không phải là hắn thì nhất định nàng đã ở yên trong lòng hắn rồi...

“Nghiên nhi, người lại đau lòng mà phát bệnh phải không? Ta đưa người vào trong xe nằm nghỉ!” Tào Triệt căn bản không có buông ra theo ý của nàng, mỉm cười thoải mái đem nàng ôm lấy đi ra khỏi căn phòng đó.

“Người..... Buông ra!” Trước mắt bao người, vào ban ngày mà hắn dám có hành động như vậy với nàng, đã vậy lại còn kêu tên của nàng một cách âu yếm như vậy, chẳng lẽ hắn không sợ bọn thị vệ nhìn thấy sẽ bẩm báo lên Hoàng thượng?

Tú Nhi cái kia nha đầu chết tiệt kia còn ở lại trong đó làm gì! Tề Lệ cần nhất chính là thái y chứ không phải cần tiếng khóc của nàng ta! Thuốc cứu mạng nàng còn để trên người nàng ta, vì sao nàng ta không chịu cho nàng uống thuốc, thuận tiện can ngăn Cẩn Vương lại mà cứ ở lì đó. Nếu cứ như vậy thì rất dễ sẽ có nhiều hiểu lầm diễn ra.

“Nghiên nhi người nói cái gì?” Lời nói của nàng hình như là vô nghĩa với hắn. Tào Triệt vẫn như cũ làm ra bộ dáng như không có chuyện gì, gọi tên của nàng một cách âu yếm như cũ, làm ra vẻ như hắn và nàng rất thân mật vậy, giống như đây là một thói quen bình thường từ lâu rồi.

Hành động thân mật của hắn với nàng làm cho tất cả bọn thị vệ bên ngoài khi nhìn thấy đều trở mắt ra nhìn, sắc mặt trắng ra như rất kinh ngạc, nhưng mà không có tên nào dám đứng ra nói. Hoàng thượng vốn rất yêu thương vị Hoàng đệ này, mọi người ai ai cũng biết, cho dù có yêu quý đồ vật nào đến mấy, nhưng mà chỉ cần Cẩn Vương thích thì nhất định sẽ tặng ngay không cần suy nghĩ. Tề Thị này mặc dù được Hoàng thượng sủng ái, nhưng mà dù sao nàng ta cũng chỉ là phế hậu, Hoàng thượng sẽ không bao giờ vì nàng ta mà làm ảnh hưởng tới tình huynh đệ bao năm. Chính vì thế bọn nô tài thì có quyền gì mà can thiệp đây!

Băng tâm lý rất khó chịu, muốn kêu lên, hăn là cố ý! Tuyệt đối là cố ý! Hăn đã sớm biết sẽ có ngày này lên đã giăng lên một cái bẫy, và chỉ ngồi đây chờ nàng tự mình chui đầu vào. Bản thân nàng chính là con mồi, Tú Nhi chính là kẻ đồng loã với hăn. là nàng ngu ngốc tự mình rơi vào bẫy của hăn...

Trái tim của Băng liên tục quặn đau làm cho nàng vô lực phản kháng lại hành động quá đáng của Tào Triệt, bản thân nàng chỉ có thể giữ được tỉnh đã không phải dễ, hoàn toàn là dựa vào ý thức mà chống đỡ lại căn bệnh quái ác, nếu không thì với tình trạng như vậy thì nàng đã chìm vào hôn mê rồi. Nhưng mà nếu nàng hôn mê đi thì rất bất lợi, không biết chuyện gì sẽ diễn ra với hăn nữa.

Thân thể nhẹ nhàng được đặt ở trong xe, cả người Băng run rẩy thành từng đợt, miễn cưỡng mở mắt ra, Cẩn vương cả người đã vào hăn trong xe, chiếm lấy hết ánh sáng, trên mặt của hăn vẫn nhu hoà cười với nàng làm cho cả người Băng phát lạnh...

“Tề Nhược Nghiên, người nói nếu ta nói cho hoàng huynh biết, người câu dẫn ta, hăn sẽ làm như thế nào?”

“Hoàng Thượng..... Sẽ không tin tưởng.....” Băng cố gắng hô hấp, cố gắng chống lại với cơn đau và không gian tối om đang dần bao phủ lấy ý thức của nàng.

Hăn muốn trừ bỏ nàng, muốn mượn tay của hoàng để trừ bỏ nàng! Tề Nhược Nghiên làm sao mà lại đắc tội với hăn, vì sao hăn trăm phương ngàn kế muốn làm cho nàng biến mất hoàn toàn.....Việc này đối với hăn mà nói có lợi ích gì?

“Phải không?” Tào Triệt nhướn mày cười khế, “Có muốn thử xem hay không?”

“Không cần.....” Hoàng Thượng coi trọng Cẩn vương, bản thân nàng không phải không biết, nàng không biết nàng có bao nhiêu phần thắng với hăn trong trò này nếu mà cá cược.

“Không cần? Người đang sợ cái gì? vừa rồi không phải rất tự tin sao?” Cẩn vương cười với vẻ rất thâm hiểm, cả người hăn đã ở trong xe ngựa hoàn toàn làm ra vẻ như muốn làm chuyện ám muội với nàng, nhưng mà biểu hiện có phần giả dối.

Chương 29: Cự tâm

“Vương gia, xin cho nô tỳ vào hầu hạ tiểu thư!” Tú Nhi đến bên xe ngựa, chui voà trong xe và chặn trước người của Băng.

Hành động này của Tú Nhi thật nhanh gọn,có phần gì đó quyết đoán. Cả người nhỏ bé của nàng chặn trước người Băng nhưng mà lại đem đến cho nàng một cảm giác thật yên tâm như được bảo vệ. Vừa rồi không phải nàng ta chỉ biết than khóc thôi sao, sao chỉ mới có một lúc mà lại có thể thay đổi thành một người như vậy....Nàng cùng Cẩn vương không phải cùng một hội hay sao sao? Như thế nào lại biến thành người bảo vệ cho nàng vậy? Là do lời nói của Tề Lệ tác động tới nàng ta hay nha đầu kia lương tâm đột nhiên trỗi dậy?

Càng làm cho Băng không tin được là Cẩn vương không có kêu lên tiếng nào mà rời luôn khỏi xe. Tú Nhi che chắn ở trước mặt người khiến nàng không nhìn thấy biểu hiện của Tào Triệt, nhưng mà tình hình quái đản này làm cho nàng hồ đồ thật rồi (ý nói không hiểu gì)

Hắn vì sao có thể bị Tú Nhi ngăn trở dễ dàng như thế? Tú Nhi thật là nha hoàn của Tề Nhược Nghiên sao? Nàng rốt cuộc là loại người nào.....

Màn xe hoàn toàn che khuất ánh mặt trời, Tú Nhi lạnh lùng quay lại lấy lọ dược từ trong người đồ rat ay, nhanh chóng đưa lên miệng Băng nói: “Tiểu thư, mau ăn dược đi”

Há miệng đón lấy viên thuốc mà Tú Nhi đưa cho, Băng lập tức cảm thấy vị ngọt của thuốc loan toả ra trong miệng nàng, thuốc đã phát huy tác dụng, Băng cảm thấy cả người nhẹ nhõm, nàng thở phào một cái, tất cả đau đơn khi nãy đã đi qua.

Cứ vậy nàng thiếp đi, khi tỉnh lại đã là đêm khuya, chung quanh vẫn là không gian quen thuộc, là cái ôm ấm áp, hơi thở ấm áp, mùi long tiên hương quen thuộc nữa.

Không biết từ khi nào mà nàng đã không còn chán ghét mùi hương này. Hơn nữa, mới gặp được Tề Lệ, nghe hắn nói hết tất cả chuyện mà nàng và Tề Gia đã gây ra cho hắn, khuyên nhủ nàng không nên hận hắn thì chính bản thân nàng đã nhận ra vì sao hắn lại có cách cư xử kỳ lạ như vậy với nàng. Nàng thậm chí còn đồng tình với hắn, dù sao hắn cũng không biết gì cả, là một nam nhân đáng thương....

Băng hơi hơi nghiêng đầu nhìn vào áo ngủ thêu hình rồng của Tào Hân, đó chính là biểu tượng cho đế vương, cho quyền lực tối thượng, cho ngôi vị hoàng đế. Chình vì cái này mà bao người luôn bày mưu tính kế, hy sinh bao người vô tội, làm chảy bao nhiêu là máu tươi?

Màu vàng đẹp dễ sáng tỏ như vậy nhưng mà lại không che đậy được biết bao nhiêu là nhơ bẩn vây quanh, phù hoa như vậy nhưng vĩnh viễn không có ánh sáng tốt lành, là mục tiêu của bao người tự cho mình là cao minh tại thượng, vì nó mà tranh quyền đoạt lợi, giống như một bàn cờ, phải đánh đến khi bản thân mình có thể kiểm soát tất cả, làm cho tất cả phải phục tùng mình. Nhưng mà tất cả chung quy lại cũng chỉ là một quân cờ trên bàn cờ mà thôi, khi chết đi thì cũng như nhau cả....

Nhưng mà Tào Hãn lại là quân cờ đứng đầu, có bao nhiêu là đối thủ vậy mà cuối cùng hãn cũng đã giành được vị trí tối thượng, điều đó cho thấy thực lực của hãn cũng không phải bình thường. Nếu mà hãn biết người mà hãn yêu thương từ nhỏ, mối tình thanh mai trúc mã của hãn đã bị thay thế bởi một người khác thì hãn sẽ có cảm giác gì?

Không — chuyện này quyết không thể cho hãn biết, nếu không hậu quả không phải nàng có thể gánh vác được!

Một rung động nhỏ của nàng làm cho Tào Hãn thức giấc: “Nhược Nghiên, người tỉnh rồi sao? Thấy thân mình thế nào, có khoẻ không?” Nàng lại phát bệnh khi thống khổ làm cho hãn thật đau lòng, nếu sớm đã biết như vậy thì không nên đáp ứng nàng đi gặp Tề Lệ, cũng may là nàng không gặp chuyện gì, nếu không.....

“Ta không sao, sức khoẻ vẫn tốt lắm.” Bỗng nhột nhột cười, vì nàng thấy trong mắt của hãn hiện lên không biết bao nhiêu là lo lắng cho nàng, bản thân nàng không khỏi kinh ngạc chỉ chính mình, từ trước tới nay ngoại trừ Diễm ra không có bất kỳ nam nhân nào có thể làm cho nàng rung động như vậy, ở bên cạnh hãn cho nàng cảm giác an toàn, và giường như điều này như đã trở thành một thói quen của nàng vậy....

Tâm tư của nàng đang mãi nghĩ ngợi, chợt thấy mình hình như đang có suy nghĩ linh tinh rồi, làm sao mà bản thân nàng lại có tình cảm với Tào Hãn được, chẳng lẽ bao ngày qua nàng lãnh đạm thờ ơ với hãn chỉ là để cố tình che dấu đi tình cảm thật của nàng dành cho hãn từ bấy lâu nay, ý chí của nàng đang cố chống đối lại trái tim rung động vì hãn

Thói quen thật sự là thứ đáng sợ nhất trên thế giới, nó luôn ẩn lấp ở một nơi nào đó rồi dần dần chiếm lấy ý chí của người đó, làm cho người đó không thể phòng bị, thời điểm bị phát hiện thì nó đã sớm nắm chặt lấy mình, có muốn dứt bỏ cũng không thể, mà luôn khuyến khích bản thân tiếp tục thói quen đó....

Nàng không phải sắt đá, bản thân của nàng vốn luôn khát khao có được tình yêu thương, luôn khát vọng có một gia đình ấm áp của riêng mình mà không bị ai cướp mất.....

Không.....Những việc ở kiếp trước chẳng lẽ người đã quên rồi sao? Đó chính là bài học mà người vĩnh viễn không được quên, phải luôn khắc cốt ghi tâm đau đớn đó, không thể quên! Làm sao có thể quên?

Không được tin tưởng bất cứ ai, không được tin vào tình yêu của bất cứ ai....

Đúng vậy, không hề tin.....

Trên đời này người làm gì có cơ hội yêu một người nào khác đâu? Tình yêu ư? Cái đó vĩnh viễn không bao giờ thuộc về người.....

Huống chỉ hãn yêu không phải bản thân người, người chỉ có hình dáng bên ngoài của nàng ta mà thôi.....Người không phải nàng....

Bỗng, người yêu thương hãn! Người làm sao có thể yêu thương hãn! Tiếng nói của Tề Nhược Nghiên chợt vang ở trong óc, lời nói sắc nhọn, hiển nhiên là nàng ta đang tức giận vô cùng.

Ta không có! Ta không có! Bằng phản bác, nàng chính là luyện tiếu tình cảm ấm áp của hần mà thôi, Yêu” Cái loại tình cảm đó không bao giờ nàng nghĩ nàng sẽ lại có lại.....

Nàng tuyệt không phạm phải sai lầm cũ, tuyệt đối không làm cho bản thân mình lại bị tổn thương!

thật là như vậy sao? Người không lừa được của ta! Ta sẽ không giao thân xác của ta cho người.....

Tiếng nói của Tề Nhược Nghiên cứ dần xa dần, mấy âm cuối của nàng ta lặp lại dần dần cũng biến mất, đến lúc nàng không nghe được nữa.

Bằng lo lắng cứ thế mà kêu Tề Nhược Nghiên mãi, nhưng mà rốt cục nàng ta đã đi không có đáp lại nàng.

“Nhược Nghiên! Người làm sao vậy?” Tào Hãn thấy nàng hai mắt vẫn nhắm nghiền nhưng mà khuôn mặt thanh tú đó lại không ngừng nhăn nhó, sắc mặt tái nhợt, đôi môi thì dần mất đi sắc hồng, mồ hôi chảy ra, hần vội vàng gọi truyền ngự y, đồng thời nhanh chóng truyền nội lực vào ngực của nàng.

“Ta không sao, không cần kêu ngự y!” Nàng hiện tại không muốn gặp bất kỳ ai hết, nếu có thể, tốt nhất là nên tránh xa hần, làm cho bản thân nàng mất đi cảm giác dựa dẫm vào hần, đón nhận dự quan tâm của hần chỉ làm hại bản thân nàng mà thôi.

Nàng nắm lấy tay của Tào Hãn đẩy ra, không muốn hần giúp nàng nữa nhưng mà rốt cục Tào Hãn lại kéo cả người nàng lại, ôm vào trong lòng.

“Nhược Nghiên, người có tâm sự!” Vì sao tay nàng luôn lạnh lẽo, dù có làm như thế nào cũng không ấm?

Bằng trầm mặc không nói gì, tâm sự trong lòng của nàng vì sao hần lại có thể biết được?

Nàng muốn rút khỏi sự quan tâm, sự ân cần của hần, muốn tránh xa hần, muốn có khoảng cách với hần, nhưng mà như thế nào hần có thể biết nhanh như vậy....

Sự im lặng của nàng càng làm cho Tào Hãn nghi ngờ, dường như nàng đang cố ý né tránh hần, vì sao chỉ mới đi gặp Tề Lệ về nàng lại liền sinh ra bộ dáng đó, rốt cục Tề Lệ đã nói với nàng cái gì mà lại khiến nàng bị phát bệnh?

Hồ Quyết hồi báo nói với hần là Triệt cũng đã ở nơi đó, mà lúc ấy bọn thị vệ toàn bộ nghe lệnh canh giữ ở ngoài viện, Triệt cùng Nhược Nghiên và nha hoàn Tú Nhi cũng không ở trong phòng, cho nên Tề Lệ cùng Nhược Nghiên nói gì đó không người nào biết, sau đó chính là Nhược Nghiên phát bệnh, Tề Lệ học máu hôn mê.....

Lúc ấy hần cảm thấy thần sắc Hồ Quyết có chút bất thường, một bộ muốn nói lại vừa không dám nói

thôi, nhưng vì hăn lúc đó một lòng vì lo lắng cho bệnh tình của Nhược Nghiên nên cũng không tiện hỏi, nhưng giờ nghĩ lại thì thấy thật đáng nghi.....

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà thị vệ vốn luôn nhanh mồm nhanh miệng, thẳng thắn như Hồ Quyết lại khoog chịu mở miệng nói ra với hăn?

“Nhược Nghiên, có phải cha nói với người cái gì đó?” Tào Hãn không kìm nén được nghi ngờ đột ngột hỏi Băng

Hăn nghĩ đến bản thân Tề Lệ vốn là một tên cáo già, nên nhất định hăn phải thấy được tình hình nguy hiểm trước mắt, nên trong lời nói với Nhược Nghiên chắc chắn là có dè chừng, tránh để thêm bao nhiêu dầu vào lửa! Không có đưa hăn lập tức xử tử đã là đối khoan dung rất lớn đối với hăn rồi, nếu mà không biết tốt xấu thì nhất định....

“Hoàng Thượng đang nghĩ đến cha cùng ta nói cái gì?” Băng vội vàng đẩy người ra khỏi người hăn, dịch người xa khỏi hăn, nhìn vào mắt hăn hỏi, sau đó hăn nói vào: “ Cha nói với nàng Hoàng Thượng hăm hại trung lương, ngu ngốc vô đạo, và còn nói Hoàng Thượng bức tử cô cô, là đưa con bất hiếu?”

Thật lạnh....Tách khỏi người của hăn thật sự là lạnh, vì sao nàng cảm thấy cả hơi thở của nàng cũng thật là lạnh....

“Hăn là nói như vậy phải không?” Tào Hãn sắc mặt lạnh lùng, giận dữ bốc lên làm hăn quên đi sự tồn tại của nàng, chỉ cảm thấy cả người khó chịu, cùng với bộ dáng yếu ớt nhu nhược của nàng lui ở góc giường càng làm cho hăn thêm khó chịu, như muốn giết một ai đó. Bộ dáng đó của nàng yếu ớt làm cho người ta phải thương tiếc, đôi khi lại kiên cường làm cho người ta đau lòng, khi lại mơ hồ muốn nắm lấy thật chặt mà không được, rốt cuộc đâu mới là nàng? Đâu mới là con người thật của nàng?

Rõ ràng nàng cách hăn gần như vậy, vì sao hăn lại có cảm giác hai người lúc nào cũng có một bức tường rào to lớn chắn ở trước mặt, muốn vượt qua thật khó khăn?

“Không có! Toàn bộ không có!” Băng vội vàng nhìn hăn mà thanh minh “Cha nói Hoàng Thượng không có sai, bảo ta không nên trách người, không được hận người! Người vừa lòng chưa”-

“Phải thật không? Hăn đã nói với nàng như vậy sao?” Tào Hãn kinh ngạc nhìn nàng nói, Tề Lệ quả thật là bị hăm hại oan uổng, thân là khai quốc công thần lại bị hăn phán tội thông đồng với địch phản quốc, còn không chút lưu tình giết hết toàn bộ người của Tề gia, mấy chục nhân khẩu, dù sao ông ta cũng là đệ đệ của mẫu hậu, cũng là cậu của hăn, nhưng mà trong lòng ông ta lại không có một chút hận, một chút oán, không có gì đó không cam lòng sao?

Nếu ông ta có thật lòng nói với Tề Nhược Nghiên như vậy đo chẳng nữa, vì sao lại làm bản thân nàng phát bệnh? Có lẽ chỉ là lo lắng cho bệnh tình của cha. Tề Lệ vốn thương nữ nhi của mình triều đình ai ai àm không biết, nay mặc dù nàng đã mất đi trí nhớ, nhưng mà nữ nhi lo lắng cho phụ thân cũng là chuyện bình thường.....

Nghĩ đến đây, Tào Hãn lại ra lực ôm nàng vào lòng, ôn nhu an ủi nói: “Nhược Nghiên, ta biết người

lo lắng sức khỏe của cha người, ta đã phái ngự y đi khám cho rồi, nói là đã không còn có gì nguy hiểm, người không cần quan tâm.” Lời tuy như thế, hần vẫn quyết định sau này nhất định không để cho cha con họ gặp mặt lần nào nữa, nếu không lại hại đến cả tính mạng của nàng.

Ấm quá...không phải trời đang rất lạnh sao? Vừa nãy mới rời khỏi lòng của hần cái lạnh đã nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể Băng, kiến nàng chỉ có thể co ro ngồi một góc, cái lạnh như thấu xương đi xuống tay chân làm cho tay chân nàng lạnh như băng. Nàng cảm giác được cơ thể của nàng không còn có kiên nhẫn, lòng của nàng cứ hồi thúc nàng xà vào lòng của Tào Hần tìm hơi ấm

ở trong lòng Tào Hần,mùi long tiên hương tràn vào nàng, mùi đó làm Băng lại nhớ đến ký ức của nàng với Diễm, đồng thời làm cho nàng nhớ lại thời khắc Diễm phản bội nàng....

Ngừng! Đừng nữa suy nghĩ, Diễm và nàng dù sao cũng đã là chuyện cũ, đã hoàn toàn kết thúc rồi! Mà thời khắc bắt đầu của nàng và hoàng đế cũng không bao giờ bắt đầu, chính điều này làm cho nàng thêm bao phần lo lắng....

Ngự y vội vàng tới, hầu ở ngoài điện chờ triệu vào, Cầm Hồng vào nội điện truyền báo.

“Bảo hần đi đi!Ta không sao.” Băng vẫn nằm trong ngực Tào Hần nói thì thầm, hần xem bệnh có gì là khác đâu. Nàng không muốn một gã chỉ biết bắt mạch, chữa bằng thuốc đông y mà tới khám bệnh mà chỉ có phương pháp phẫu thuật của Tây Y ở hiện đại mới chữa được.

“Nhược Nghiên, vẫn nên để ngự y xem đi!” Tào Hần ôn nhu khuyên bảo, không nề hà chuyện nàng có vì vậy mà cảm kích hần hay không.

“Không cần! Xem mạch thì có tác dụng gì? Có thể vì thế mà chữa được bệnh của ta sao?Không cần làm điều thừa thãi” Băng im lặng một lúc rồi nói. Nàng ngửa đầu nhìn về phía hần, thấy khuôn mặt tuần tú của hần có phần lạnh lùng mà cứng rắn, nàng còn nhìn thấy hần cười khổ, biểu hiện sự cau có bất đắc dĩ, tất cả làm cho vừa có sự lạnh lùng lại vừa mềm mại, nhất thời làm cho nàng không thể dứt được tầm mắt.

“Điều lui xuống đi!” Tào Hần thở dài, đúng vậy! Ngự y đối với bệnh của nàng đã không còn phương pháp nào chữa trị, nếu có xem mạch thì cũng có thay đổi gì đâu. Biện pháp duy nhất hiện nay đó chính là tìm được thần y Diệp Cốc, điều này không thể chậm trễ được nữa....

“Tuân lệnh” Sau đó Cầm Hồng lui ra, sau đó gian phòng lại chìm vào không khí thật yên tĩnh.

Chương 30: Lời đồn

“Nhược Nghiên? Vì sao lại nhìn ta như vậy?” Tào Hãn nhận thấy đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, không có oán hận, không có mâu thuẫn, không có kháng cự, tất cả ánh mắt đó của nàng từ trong ra ngoài đều chỉ thấy hình ảnh của hãn, cũng giống như hãn trong mắt chỉ có một người, không thể bao giờ có thể chứa thêm bất kỳ hình ảnh nào khác...

Hãn thấy nàng như vậy nhìn mình làm cho hãn có cảm giác như một mũi tên vừa bắn vào lồng ngực mình, nhưng mà mang đến cho hãn không phải là cảm giác đau đớn mà thay vào đó là cảm giác hạnh phúc, vui mừng không thể khống chế, làm hãn hạnh phúc phát điên vậy...

“Ta thấy hình như mặt của ta có nhỏ rồi, nên Hoàng thượng mới nhìn ta như vậy?” Băng nhú mày cười khê, ánh mắt vội vàng rời khỏi ánh mắt của hãn, cúi đầu thấp xuống nhìn vào long bào của hãn vẽ một con rồng đang giơ nanh múa vuốt, có một số việc nàng không dám tin vào chính mình nữa, bởi con người thật của Tề Nhược Nghiên vẫn ngự trị ở trong nàng, nàng ta lại rất hiểu nàng, cho nên đối với nàng mà nói nàng không có quyền nghĩ chuyện riêng tư ở đây. Chính vì vậy mà nàng đã quyết tâm không thêm nghĩ nữa.

Nàng chán ghét bị uy hiếp, hơn nữa chán ghét bị một nữ nhân uy hiếp, đối nàng mà nói thì nữ nhân này như một người đã chết, thật buồn cười đó là người chết đó vẫn ngự trị cùng nàng trong một thể xác, thích xuất hiện lúc nào thì xuất hiện, thích thể hiện ra ngoài lúc nào thì ra lúc đó, chính vì vậy mà thể xác và tình thần của nàng nhiều lúc có cảm giác không đồng nhất.

Cũng may diễn kịch đã sớm thành một thói quen đối với nàng, không cần cố gắng cũng có thể diễn một cách hoàn mỹ, thậm chí không cần phải có kịch bản viết trước mà chỉ cần cho nàng một kết quả nhất định nàng sẽ hoàn thành đúng, thậm chí có chút khó khăn thì đối với nàng mà nói nàng nhất định sẽ vượt qua, bởi chính bản thân nàng đã có một quy tắc đó là bất cứ việc gì cũng không được phép thất bại.

Lời của nàng làm cho Tào Hãn một trận lãng cười, lồng ngực phập phồng chấn động, loan khoeo mắt đuôi lông mày, “Làm gì có bụi kia chứ, nhìn nàng như vậy thật xinh đẹp, làm cho bất kỳ nam nhân nào cũng muốn có nàng trong tay, ta vì sao lại ngoại lệ?”

Nàng nhắm mắt đón nhận nụ hôn nhẹ nhàng của hãn, hãn thấy thật là thích bộ dáng lúc này của nàng, hãn nguyện đời này mãi mãi có nàng bên cạnh, mỗi ngày đều có thể cùng nàng bầu bạn, không có bất kỳ chuyện gì có thể quấy nhiễu không gian yên tĩnh của họ thì tốt biết bao nhiêu...

Ngày qua ngày không khí có vẻ rất bình yên, nhưng mà ẩn sâu trong đó là song ngầm mãnh liệt, tuy hiện tại Băng đang ở trong Thanh Dương cung nhưng mà bất kỳ lúc nào nàng cũng không được mất cảnh giác, bởi hoàng cung là nơi nguy hiểm từ trước tới nay, có vào mà không có ra, người tuy nhiều nhưng mà không phải ai cũng có thể giúp đỡ được nàng, và nàng cũng không nên trông cậy vào bất cứ ai, đặc biệt là Tú Nhi, hiện tại nàng vẫn chưa biết nàng ta là người như thế nào, bề ngoài nàng ta có vẻ là một người nhát gan, nhưng mà lúc đối mặt với Cẩn Vương thì bộ dáng đó lại hoàn toàn biến mất, thay vào đó là dáng vẻ thẳng thắn, tự tin, không kiêu ngạo, làm cho hãn thay đổi hành động thì thật không đơn giản....

Khí thế như vậy một tiểu nha đầu sao lại có được?

Nàng cũng không thể điều tra chi tiết ngay nha đầu này, mà lúc này trong cung lại có rất nhiều tin đồn nổi lên bao vây lấy nàng từ bốn phía. Mấy hôm trước, vào buổi chiều có ánh sáng tươi nhẹ, nàng bất quá muốn mượn cơ đi dạo để giải sầu để đi xem xét các nơi thì vô tình nghe được nhiều lời đồn của các cung nữ.

Có nói nàng là hồ ly tinh chuyển thế, chuyên môn đến câu dẫn Hoàng Thượng, làm cho Hoàng Thượng không bận tâm đến triều chính, làm đất nước lâm than; Có nói nàng không chỉ có câu dẫn hoàng đế, còn cùng Cẩn vương giấu giếm tư tình, là phế hậu dân loạn; Càng kỳ quái hơn là tất cả đều nói là nàng chiếm được sủng ái chính là vì muốn cho thiên triều nước mất nhà tan...

Người xưa nói con người không bao giờ tránh được thị phi thật không có sai, đặc biệt đối với người luôn được đề ý như nàng. Nhưng mà khi nghe những lời nói này bản thân nàng cũng không kiềm chế được, cả người run rẩy, nhưng mà trong cung đã truyền như vậy thì không biết ngoài cung thì lời đồn đại đó còn biến hoá tới mức nào.....

Nàng lúc ấy đã ngăn cản Cầm Hồng đi quát đám cung nữ và thái giám ấy lại nhưng mà càng nghe nàng càng khó chịu, liền lặng lẽ đi tới sau đám người đó, đặt tay lên vai hai người đang hung hăng nói nhất đám, nhìn vào họ với ánh mắt như chịu uỷ khuất lắm nhưng giả vờ cười nói với bọn họ, làm cho bọn chúng cứng đờ cả người: “Thực xin lỗi, quấy rầy một chút hai vị, các người vừa rồi nói sai rồi, ta không phải là yêu nghiệt gì, cũng không phải kẻ vụng trộm dân loạn như các người nói, chính vì vậy mà các người không cần phí sức loan truyền nữa... Kỳ thật ta là tiên nữ hạ phàm, được cử đến thế gian này để giúp đỡ đất nước này thoát khỏi cơn lửa bỏng nha!”

Nói xong, tiêu sái xoay người, bỏ lại đám nô tài ngây ngốc ra nhìn, chậm rãi hướng về phía khác, đi một đoạn thì bắt gặp một lão thái giám, nhìn lại hoá ra là Lí công công, nhưng mà nàng cũng không muốn hàn huyên cùng lão quá mấy câu thì liền quay gót trở về Thanh Dương cung.

Trở về thì nàng nhanh chóng lên giường, buông màn che xuống, mở lòng bàn tay ra, bên trong có hai hòn như châu lớn, xoay nhẹ nhàng mở ra, thì thấy bên trong có một tờ giấy nhỏ, cẩn thận mở ra thì thấy trong tờ giấy đó ghi: “Tất cả mọi chuyện đã được an bài, chớ có động tĩnh gì” Giấy viết các chữ đó thật nhẹ và mỏng, chỉ cần thổi một cái tất cả liền hoá thành bụi, muốn tra cũng không được.

Bằng rất là chờ mong nở nụ cười, không biết Lí công công kia có nói đến cái gì mà nói là đã an bài.... Chẳng lẽ là Thái Hậu lúc còn sống dự cảm chuyện sau này lên đặc biệt vì nàng mà an bài việc gì đó?

Khó bịt miệng thế gian, lời đồn mới cũ đan xen vào nhau, trong cung lúc này lại truyền đến rằng phế hậu là tiên nữ hạ phàm, được cử đến trần gian cứu khổ cứu nạn, nhưng mà tất cả cũng không thể lấp được thị phi trước đó.

Khi lời đồn đó bay đến tai hoàng đế thì làm cho hấn tức giận, truyền chỉ phải dẹp yên lời đồn đó, ra lệnh phạt tất cả kẻ nào phớt lờ tin đồn nên sự việc rất nhanh sau đó được dẹp yên. Nhưng mà trước mặt nàng, hoàng đế không bao giờ đề cập đến chuyện này, tất cả đều là Tú Nhi nói cho nàng biết.

Lời đồn do đâu mà có, đương nhiên là nàng biết, khẳng định chỉ có thể là người của phủ Cẩn Vương,

nhưng mà cũng không ngoại trừ khả năng do các nương nương khác bị Hoàng đế bỏ mặc nên sinh oán hận nàng, tất cả những người này đều muốn nàng gặp chuyện không hay, ai ai cũng có khả năng thêm dầu vào lửa.

Nhưng mà nếu là lời đồn của các vị nương nương nào đó thì cũng không trách được, vì bản thân nàng vốn là Phế hậu mà lại được ở trong Thanh Dương cung của Hoàng đế, lại độc chiếm hoàng đế lâu như vậy, tuy bản thân nàng không tự nguyện, nhưng mà đây là sự thức, bảo vậy nên không thể trách sao các nàng không tức giận, không ghen tị cho được?

Nhưng mà nếu lời đồn này là từ phủ Cấn vương thì sao? Nàng đâu có đắc tội gì với hắn? Hình như hắn rất muốn hoàng đế vì lời đồn này mà xử phạt nàng thì phải?

Nói dối mặt với trời đất thì dễ nhưng mà đối mặt với lòng người lại là chuyện vô cùng khó, vì lòng người khó lường, mà hiện tại nàng đang gặp bất lợi về lời đồn nữa thì nàng có thể làm được gì nữa đây?

Trừ bỏ bản thân nàng có thể dùng tình cảm để dụ hoặc hoàng đế ra, là cho hắn vì nàng mà làm một số việc và không để ý tới hành động của nàng thì cơ bản nàng bị kẹt ở đây, không có cách nào thoát ra. Chung quanh tất cả đều là người của hoàng đế, nhất cử nhất động của nàng tất nhiên sẽ được báo cáo lại với hắn, về phần Tú Nhi, nàng căn bản không dám trông cậy vào, lại càng không nghĩ ra vì sao Tề Lệ lại phò thác Tú Nhi đến chiếu cố nàng.....

Thời tiết sau mấy ngày nắng ráo thì lại bị bão tuyết đến cuốn lấy, liên tiếp mấy ngày trời u ám, gió lạnh lạnh thấu xương, một ngày lạnh đến nỗi làm cho bản thân mọi người đều có thể biết được là mùa đông sắp đến.

Mới sáng sớm, trời vẫn còn đầy sương, Tào Hãn đã đi vào triều, nàng cũng không biết là có chuyện gì, chỉ cảm thấy bất an, đặc biệt linh tính cho nàng biết chuyện gì đó không hay đã xảy ra, lại không thấy buồn ngủ nên nàng rời giường đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài chỉ thấy ngoài điện thêm đá, mái hiên, cây cối khô vàng bên trên đều bị bịt kín bởi một lớp băng mỏng.

Ánh sáng mặt trời từ từ phá vỡ lạnh giá mà nhô lên, cùng với màu tuyết trắng xóa như ngọc toạ lên một khung ảnh vô cùng hoàn mỹ, thoát tục, từng tầng từng tầng ánh sáng chiếu xuống như muốn xua đi mùa đông lạnh giá. Rất đẹp, nhưng mà chỉ diễn ra trong chốc lát rồi mây u ám lại che đi hết ánh hào quang đó, trời lại trở lên u ám như thường lệ....

Sau khi bãi triều, Tào Hãn cùng Tào Triệt một mình đi Đông Ngõn các.

Hai người ngồi xuống, Tào Hãn xua tay cho lui hết đám nô tài, cao dung tự tại ngồi uống trà, nhìn bộ dáng thật nhàn nhã tự nhiên, nhưng mà mắt hắn vẫn nhìn liếc Tào Triệt với ý thăm dò, thấy Triệt vẫn bình thản, hắn buộc phải ho nhẹ một tiếng, nói: “Triệt, trong cung đang có rất nhiều lời đồn về ngươi và Nhược Nghiên, ngươi có nghe qua chưa? Không có gì muốn nói với ta sao?”

Chính cái gọi là không có lửa làm sao có khói, sự tình có nhân tất mới có quả, lời đồn khoa nghe như vậy làm cho hắn tức giận tới cực điểm lập tức xử phạt rất nhiều nô tài bịa chuyện, nhưng mà trong lòng hắn vẫn không yên được nghỉ ngơi, hắn muốn cực muốn tin tưởng bản thân nàng trong sạch, vì đêm đó cùng hắn,

hắn thấy nàng vẫn là xử nữ. Nhưng mà bản thân nàng từng có đêm đi tới phủ Cần Vương, ra về quần áo lại không chỉnh tề, cái ý nghĩ ấy cứ như dao nhọn đâm sâu vào tim hắn, khoét lỗ trong lòng hắn, làm cho bản thân hắn cứ luôn sinh nghi ngờ, không biết nên xuống tay từ đâu.

Nay Nhược Nghiên trí nhớ đã bị mất, mà Triệt lại đối việc này ngậm miệng không nói, tưởng hướng hắn có thể hỏi được chuyện gì đó, nhưng mà hắn lại tuyệt đối không mở miệng làm cho nghi ngờ của hắn ngẹn ở trong lòng, sinh ra phiền não.

“Hoàng huynh nếu muốn nói về lời đồn đó, cần hỏi ta gì thì cứ hỏi! Nhưng mà ta nói luôn đấy hoàn toàn là do kẻ khác bịa đặt, bịa đặt sinh sự.....” Tào Triệt chẳng hề để ý đến cử chỉ của mình trước mặt hoàng đế bao giờ, nay nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hoàng huynh thì không khỏi cảm thấy rung mình, trên mặt không chút giấu giếm được ý nghĩ buồn cười, liền nói: “Chẳng lẽ hoàng huynh thật đúng là hoài nghi ta cùng nàng có cái gì?”

“Người từng nói với ta muốn có được nàng ta.....”

“Ha ha..... Hoàng huynh, ta nói với người khi đó chỉ là lời nói đùa! Người như thế nào còn cho đó là thật sao..... Xem ra hoàng huynh đối nàng là thật lòng, ta là đệ đệ sao có thể cướp lấy người mà hoàng huynh yêu nhất được.....” Hắn càng cười âm thanh càng lớn như thể cố ý muốn tiếng cười của hắn muốn để cho cả hoàng cung này đều biết rằng hoàng huynh của hắn đang ghen, cười chế nhạo hắn vậy.

Tào Hãn nhíu mày, Triệt có phải cố ý cười khoa trương như vậy không, hắn nói gì đáng cười mà khiến hắn cười như vậy?

“Tốt nhất không có! Còn nữa chuyện ngày đó ta hy vọng không bao giờ có lần thứ hai.” Lời vừa ra khỏi miệng, Tào Hãn mới phát giác mình xưa nay đối với đệ đệ duy nhất này là hết mực yêu thương, chưa có bao giờ nghiêm khắc, nhưng mà bây giờ lại đối với hắn mà cảnh cáo như vậy, trong lòng không khỏi có chút hối hận.

Tào Hãn vì lời nói của chính mình thốt ra mà ra mà vào mà ảo não không thôi, đối với Triệt mà nói trên đời này chỉ có hắn là người thân duy nhất nhưng vì sao lại không tin nghiệm hắn? Vì sao hiện tại hắn lại dao động? Nếu Triệt biết được bản thân hắn vì nữ nhân mà sinh hoài nghi đối với hắn, sau này làm sao có thể coi hắn là hoàng huynh được nữa.

“Hoàng huynh ý muốn hỏi ta ngày hôm đó chỗ Tề Lệ phát sinh chuyện gì phải không?” Tào Triệt ý cười không giảm, “Ta bất quá là thấy nàng bệnh phát đau đớn mới bế nàng về xe ngựa mà thôi, không nghĩ tới lại có nhiều người miệng truyền thành như vậy, hoàng huynh có phải là đang trách ta vì chuyện đó sao?”

“Không phải. Triệt, ta không phải đang trách người, lại càng không hoài nghi người, ta chỉ là không hy vọng nàng lại phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa? Về sau đừng bao giờ có những hành động như vậy nữa.” Ngày hôm đó chuyện gì phát sinh hắn đã sớm hỏi lại Hồ Quyết biết chuyện rồi, nhưng mà bất quá Triệt chỉ muốn thử xem bản thân hắn hể hể ái Nhược Nghiên như thế nào nên mới cố ý làm như vậy, đại khái là muốn khiến cho người khác hiểu lầm đi! Lần này lời đồn, chỉ sợ cũng đã nằm trong kế hoạch được vạch sẵn của hắn, dù sao đi nữa Nhược Nghiên là người nhà họ Tề, mà Triệt vô cùng hận Tề gia....

“..... Thôi được rồi! Nhìn nét mặt của Hoàng huynh thì ta biết về sau ta không nên trêu chọc nàng nữa”. Tào Triệt gật đầu đáp ứng, bỗng nhiên ánh mắt chuyển hướng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hoàng huynh để nàng ở lại Thanh Dương cung cũng không phải là biện pháp tốt, tuy là có ý tốt, nhưng mà phải cẩn thận sau này triều thần nhàn rỗi vô sự muốn lấy cớ đó mà dâng tấu vô cớ, lúc trước Tề Lệ chưa bị định tội, nàng ở trong đó thì còn có thể được, nhưng mà nay Tề Lệ đã bị định tội là kẻ phản quốc, nàng là con gái của hắn cũng không tránh khỏi liên lụy, theo lý mà nói thì nàng phải bị trục xuất khỏi cung, đưa vào Tĩnh Nguyệt am!”

“Này.....” Tào Hãn chính mà vì việc này mà phiền não lâu nay, trong triều đã có một số đại thần hoài nghi Tề Lệ là bị hãm hại oan uổng, vì vậy mà không tiếc công sức đi điều tra, chủ yếu muốn tìm ra chân tướng sự việc, nhưng mà quan trọng cuối cùng Tề Lệ lại nhận tội, chính vì vậy mà bọn họ không nói được lời nào nữa.

Hắn không có đem Tề Lệ ra xử trảm ngay lập tức đã là rất khoan dung đối hắn lớn, thật muốn vì Nhược Nghiên mà có thể sửa bản án đó lại, nhưng mà hắn không làm được.

Chương 31: Phụ tử

“Đúng rồi, ta hôm kia có đi thăm lão tặc Tề Lệ một chuyến, hãn thân mình không được khoẻ, đã lâm vào hôn mê nhưng vẫn gọi tên nữ nhi, dù sao đã cũng là chuyện của cha con họ, ta muốn cho cha con họ gặp nhau một lần, hoàng huynh liệu xem chuyện đó như thế nào, tốt nhất là nên quyết định sớm thì tốt hơn.”

“Gặp mặt sẽ không xảy ra chuyện gì chứ! Vạn nhất đó là điều tốt với hãn, nhưng mà đối với nàng có tốt không, Nhược Nghiên thân mình không được khoẻ, rất dễ bị kích thích, chuyện này tốt nhất vẫn là nên giấu thì hơn!

Tào Hãn lại suy nghĩ một lát mới nói: “Về phần việc an táng, phụ hoàng di chỉ đã nói trước, đại tướng khai quốc công thần nếu có chết thì phải làm cho long trọng, an táng trong lăng của Phụ hoàng, để cung phụ hoàng làm bạn! Việc này cứ giao cho người đi làm, không nên rêu rao nhưng mà cũng không quá được sơ sài, dù sao hãn cũng vì Đại Cảnh mà lập không ít đại công.....”

“Ha..... Vẫn là hoàng huynh lo lắng chu đáo. Được rồi, giao cho ta đi! Ta làm việc thì hoàng huynh không cần lo lắng gì sao?” Dựa theo kế hoạch lúc trước, Tề Lệ nếu mà chết thì không có nơi an tang, nhưng mà nay lại được an táng tại hoàng lăng...Chính là mệnh của hãn vẫn là tốt...!

Tào Hãn vừa lòng gật đầu, suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng nói: “Triệt, vào giữa tháng chín...” Nhưng mà lời vừa định nói ra khỏi miệng thì lại nuốt trở vào, điều mà hãn muốn hỏi chính là đêm đó Nhược Nghiên đến Cẩn Vương phủ làm gì, nhưng mà lại thôi.

“Giữa tháng chín làm sao vậy? Hoàng huynh muốn hỏi cái gì?”

“Không có gì..... Gần đây tiền tuyến chiến sự không có chuyển biến gì tốt, và lại cũng đã đến gần mùa đông, rét về, Tô Trần lại cứ án binh bất động, không biết rốt cục là hãn muốn cái gì?” Quên đi thì hơn, dù sao Triệt đã không nói thì thôi, nếu mà mình cứ hỏi thì sẽ khiến cho Triệt nghi ngờ, cho rằng mình đang giám sát hãn, làm cho tình cảm huynh đệ vì thế mà bị tổn thương.....

Tào Triệt đứng dậy nhìn ra bên ngoài tháp, cẩn thận vuốt nếp ở vạt áo, cất cao giọng nói: “Nguyệt quốc hoàng đế mà nói so với hoàng huynh càng sốt ruột, chờ lúc hãn khó chịu đứng nổi nữa thì lúc đó chính là lúc Tô Trần rat ay đánh, hoàng huynh cứ an tâm mà chờ đợt tin tốt lành đi.” Hai huynh đệ trò chuyện đến giờ dùng bữa, hãn mỉm cười nói: “Thời điểm hiện tại cũng không phải là sớm, ta hôm nay phủ có khách, không tiện ở lại đây bồi hoàng huynh dùng bữa, xin đi trước một bước.”

“Hử? Lại là khách phương nào, ngay cả thiện cũng không thể ở lại dùng cùng ta mà lại vội vàng hồi phủ như vậy?” Thấy hãn tính trước kỹ càng, Tào Hãn rất hưng phấn truy vấn, vì biểu hiện của Triệt lại như có vẻ rất chờ mong vị khách này

Tào Triệt câu môi cười, phun ra hai chữ “Nữ nhân” Nói xong thì thản nhiên xoay người mà đi.

Nữ nhân? Tào Hãn nhìn hãn dâng trà nụ cười, tưởng tượng không biết nữ nhân nào mà có thể làm cho vương gia nổi tiếng phong lưu là Triệt lại vương tâm vào “Triệt, ngày khác thỉnh vị nữ nhân đó tới cho

ta gặp mặt nha” hần cứ thể mỉm cười nhìn theo bóng của Triệt, thấy hần suýt bị vấp ngã khi nghe xong hần nói, nhìn bộ dáng thật buồn cười.

“Ta xin cáo miễn ý tốt của huynh! Trong cung vốn đã gà bầy chó nháy đã đủ loạn rồi, đối với yêu cầu của huynh tốt nhất là không thể được, chỉ làm cho ta không yên mà thôi, thỉnh hoàng huynh thứ lỗi, cáo từ!” Vừa nói hết lời, Trào Triệt nhanh chóng chạy đi khỏi hoàng đến cả cái bong cũng không còn.

Thật muốn được xem nữ tử nào mà lại có thể làm cho Triệt phong lưu phải loạn tâm, nhưng mà sao chỉ mới nói muốn gặp mặt nàng thì Triệt liền kinh sợ như vậy, cứ như sợ kẻ khác đến cướp lấy mất nàng vậy, cử chỉ của hần càng như vậy thì càng làm Tào Hần tò mò hơn, rất có khả năng nữ tử đó có thể trở thành vương phi của Cấn Vương phủ, nhưng mà không cho hoàng huynh này nhìn mặt thì thật là hơi thái quá đi nha!

Chiến trường chiến sự căng thẳng, Tào Hần phải hạ thánh chỉ cắt giảm mọi chi tiêu trong hoàng cung, ẩm thực phải giảm một nửa, cấm hết tất cả mọi tiệc tùng, tiệc rượu, lấy chữ tiết kiệm làm hàng đầu nên ngự thiện cũng đơn giản, chỉ có bốn món và bát canh thôi. Nhưng mà hôm nay có gì đó rất lạ, một đĩa tròn đơn giản nhưng bên trong đó có rất nhiều vật tròn tròn trắng trắng bên trong, lại có mùi thơm như sữa toả ra, rất hấp dẫn. Tào Hần chưa từng thấy món này bao giờ nên không biết đó là gì.

“Đây là cái gì?” Tào Hần cầm lấy một cái hỏi.

“Hồi Hoàng Thượng, đây là món do Tề thị tự tay làm trong ngự thiện phòng, nói đó là món bánh trứng, nói là sau khi hoàng thượng dùng bữa xong thì dùng để tráng miệng ạ”

“Bánh trứng?” Nếu là trứng, như thế nào không thấy trứng? Tào Hần sung sướng thán nhiên cười, trong lòng bao nhiêu phiền muộn trở thành hư không, nàng quan tâm tới cả bữa ăn của hần, hần cho bánh vào miệng thấy bên ngoài thì xốp giòn, nhưng mà bên trong lại rất mềm, bên trong thấy ngọt ngào, hương thơm cứ lưu mãi trong miệng, chỉ trong chốc lát là ăn hết cả bốn cái bánh đó, nhưng mà cảm thấy vẫn muốn ăn nữa.

Xưa nay chỉ được biết Nhược Nghiên tinh thông cầm kỳ thi hoạ, không hề nghĩ tới là nàng còn biết cảm nấu ăn.....đợt chút, không phải nàng nói nàng mất hết trí nhớ sao? Làm thế nào mà lại nhớ được công thức nấu món bánh trứng này mà thực hiện cho hần cơ chứ?

Nàng có phải hay không nhớ lại chút gì đó?Nghĩ đến vậy, Tào Hần lại bất an đứng lên, hiện tại hần dám đánh đổi tất cả mọi thứ trên đời để không bao giờ nàng có thể lấy lại ký ức, hần thậm chí còn hối hận bản thân mình không quan tâm tới nàng vì sao không phát hiện ra điều khác thường ở nàng để mà chặt đứt luôn liên hệ của nàng và quá khứ đó. Đối với hần mà nói, trí nhớ của nàng chỉ như tờ giấy trắng, chỉ hần mới có quyền viết gì lên đó, viết lên đó chỉ có hần mà thôi, và nàng cũng chỉ thuộc về một mình hần.... Đáng tiếc, cơ hội như vậy mà hần lại bỏ qua, nên giờ mới lâm vào cảnh lưỡng nan như vậy.

Triệt nói đúng, Tề Lệ đã mắc tội danh phản quốc, theo luật thì phải đưa nàng đến Tĩnh Nguyệt am, hiện tại tất cả triều thần đều đang tập trung vào chiến sự với Nguyệt quốc, nên không rảnh mà đổ kỵ với nàng, nhưng mà việc này cũng không thể chắc rằng sau này không xảy ra nữa....

Hắn đương nhiên sẽ không thể đi sửa lại bản án đã định của Tề Lệ, dù sao tâm huyết bao năm cầu hắn mới có thể diệt trừ Tề Gia, cho dù Tề Lệ có không phạm cái gì sai, nhưng mà nếu cứ để hắn nắm trọng binh trong tay thì hắn đã không bị biến thành con rối trong tay mẫu hậu suốt mười năm trời.

Cho nên, Tề Lệ nhất định phải chết, hơn nữa nhất định phải mang theo tội danh mà chết!

Cái này chính là cái ác mà lão gặp phải, đã đọng lại trong lòng Tào Hân đã lâu, đây chính là để lập uy danh cho hắn, cảnh báo tất cả quần thần đừng có ý vào công lao mà lên mặt trước hắn, nếu không đừng trách hắn hạ thủ không lưu tình!

Nói hắn bạc tình bạc nghĩa cũng tốt, nói hắn tàn bạo làm bậy cũng thế, dân tình vốn chỉ thích thái bình thịnh vượng, phụ hoàng luôn lấy tiêu chí hoà bình mà đối xử với quần thần và các nước, có thể làm cho dân yên tâm làm ăn, phát triển nhưng mà các nước láng giềng lại không có như vậy, luôn lấy nhiều cớ để mà quấy rầy biên cương, khơi mào chiến tranh, dân chúng ở biên cương khổ cực hết....

Từ khi được sắc phong là thái tử, phụ hoàng đã mời rất nhiều danh sư đến dạy cho hắn, hắn luôn ghi nhớ câu cầu thầy dạy cho hắn rằng: Đã là quân vương, trước hết là phải quý trọng nhân dân, tiếp theo là khoan dung với dân....

Phụ hoàng cũng từng nói qua: Trẫm sinh thời đã bình định ổn cả bốn phương, sau này Hân nhi chỉ cần làm một đáng minh quân là tốt rồi....

Vì thế làm thế nào cho quân dân một lòng, tin tưởng chính là tiêu chí của hắn, nhưng đột nhiên phụ hoàng lại băng hà, hoàng đế còn trẻ không quyền không thế, quần thần làm loạn, chia bè chia phái, biến hắn thành một hoàng đế bù nhìn cho bọn họ giật giây điều khiển, chính vì lẽ đó mà tiêu chí của hắn hết thay đều bị thay đổi, theo nghịch cảnh mà phai nhạt. Hắn không tiếc dùng mọi thủ đoạn để lấy lại quyền lực của chính mình, trừng phạt tất cả những kẻ đã điều khiển hắn.

Hồi tưởng tất cả những gì đã qua, tất cả làm cho tâm hắn lại dao động, hắn hiện giờ đã không còn là thiếu niên thiên lương như cũ, bây giờ hắn là hoàng đế với nhiều tội danh như hãm hại trung lương, diệt trừ công thần....Có lẽ dùng từ bạo vương cũng không thể hình dung được hắn bây giờ.

Hắn biết trong triều có nhiều người đa mưu túc trí sáng suốt thấy hết tất cả, nhưng mà vẫn giả ngu, có kẻ giận nhưng mà không dám tấu trình mà thôi.

Bạo vương là như thế nào? Người nếu khoan dung nhân từ thì bọn họ sẽ cho rằng người yếu đuối không có quyền lực, mà nếu người nếu là hung tàn thô bạo, bọn họ sẽ kính sợ người, sợ hãi người, chỉ cần người đủ mạnh, bọn họ tự nhiên sẽ cúi đầu xưng thần với người, đó chính là chân lý, đó đó hắn thà làm bạo vương còn hơn là đáng hiền vương.

Tào Hân âm thầm nở nụ cười, làm bạo vương so với làm hiền vương tốt hơn, huống chi kể từ khi mang danh bạo vương, hắn có thể làm trái giáo huấn của phụ hoàng là không trực xuất Nhược Nghiên khỏi cung, kẻ làm dám nhiều lời với hắn đây?

Hắn dù sao cũng là bạo vương hỉ nộ ái ố khó lường nha! Chém kẻ thứ nhất nhiều lời chỉ là rung cây dọa khỉ mà thôi, trừ bỏ đi những lão thần cứ cậy công lao mà ra điều giáo huấn trước mặt hắn, ai bảo hắn nhàn rồi vô sự, dám cả gan xía mũi vào chuyện của hoàng tộc. Trước kia sao không thấy kẻ nào dâng tấu mẫu hậu loạn triều cương, hậu cung tham gia vào chính sự?

NHững kẻ đó giờ đây không còn nhiều lắm, chỉ thiếu một cái đó là tốt, chỉ suốt ngày kiếm cớ này lọ để tìm cái chết sớm thì hắn cũng không ngại hoàn thành cho bọn họ đi tìm cái chết.

Tào Hân không dự đoán được việc tiếp theo có thể đến nhanh như vậy, Tề Lệ đã chết, chiều đó truyền tin vào hoàng cung, người trông coi ở đó có bấm báo lại rằng trước khi hắn chết mà miệng vẫn không ngừng gọi tên của Nhược Nghiên đến khi tắt thở

Hậu sự của Tề Lệ đều có Triệt an bài rồi, không cần hắn quan tâm, có điều hắn luôn nghi hoặc là: Nếu nói Tề Lệ rất cưng yêu nữ nhi, nhưng hắn cũng không phải chỉ có một mình Nhược Nghiên là nữ nhi, vì sao hắn cứ tâm tâm niệm niệm chỉ nhắc tới tiểu nữ nhi này? Đối với đại nữ nhi Tề Nhược Trinh bị mất tích trước lúc đại hôn vì sao không có nhắc đến, chẳng nhẽ hắn không quan tâm tới nàng ta?

Nhớ lúc trước khi nàng ta biến mất, Tề gia cũng có phái người ra ngoài tìm kiếm, nhưng mà vẫn bắt vô âm tín, nhưng mà việc này cũng không kéo dài quá lâu, mẫu hậu cũng có một hồi thương tâm nhưng sau đó sự việc bị lãng quên nên không ai quan tâm....hiện giờ nghĩ lại thật là đáng ngờ.....Có lẽ việc này có gì đó kỳ quái trong việc này?

Cùng lúc đó, trong giấc ngủ trưa, ngực của Băng tự nhiên bị một trận đau đớn đè nên làm thức giấc, đầu đầy mồ hôi lạnh, mặt mày xanh xao, tay chân lạnh lẽo, ngực thì khó thở, nàng nhanh chóng đi tìm thuốc “tâm hoàn” uống, trong một chốc sau thì nàng cảm thấy người nhẹ đi, cả người thấy thoải mái hẳn, nhưng mà ngực của nàng vẫn cảm thấy như có một khối đá đè lên, rất khó chịu, đến tận buổi chiều thì mới đỡ hẳn.

Từng uy danh thiên hạ với nhiều chiến công hiển hách, tướng quân Tề Lệ mà lại chết một cách âm lặng như vậy, trước kia ông ta theo Tiên hoàng lập bao chiến công, vì giang sơn xã tắc mà khổ tâm rất nhiều, nhưng mà bây giờ lại thân mang là tội thần phản quốc mà chết, vì công lao với nước mà khai ân cho an táng tại hoàng lăng xem ra đã được đặc cách kahi ân, nhưng mà hoàng thượng vẫn hạ chỉ không cho phép được cúng viếng, tang sự cũng đơn giản hết mức. Nhiều kẻ biết hắn bị oan ức nhưng mà không ai dám lên tiếng bênh vực, chỉ dám đồn thổi sau lưng, hoặc âm thầm thổn thức vài tiếng mà thôi.

Tào Hân hạ lệnh nghiêm ngặt, cấm bất luận kẻ nào nghị luận việc này, cho nên tin Tề Lệ chết không có được nghe bất cứ một lời đồn nào, nhưng mà bản thân nàng vẫn cảm thấy tinh thần của Tề Nhược Nghiên sa sút trông thấy, càng ngày Băng càng cảm thấy rõ nét được tâm trạng của nàng ấy.

Thống khổ, phần nộ, tuyệt vọng vì phải ngồi im một chỗ. Tất cả tâm trạng đó của nàng ta làm cho Băng thêm buồn bực, người như sắp phát điên, muốn rời đi đâu đó thật xa, rời khỏi hoàng đế, né tránh tất cả mọi việc, âm mưu toan tính của chốn hậu cung.

Thục viện cung Lí công công là người của Thái Hậu, nàng nếu muốn bỏ trốn, nói không chừng hắn có thể rat ay giúp đỡ nàng cũng nên....

Đến đêm, ở trong lòng Tào Hãn bình yên đi vào giấc ngủ sau đó không lâu, Tề Nhược Nghiên lại xuất hiện, lại cầu xin và kiêm lời uy hiếp nói với nàng: “Xin người giúp ta van xin với Hoàng Thượng rửa tội cho cha ta..... Nếu không ta sẽ trục xuất người khỏi cơ thể của ta!”

“Ha ha, ta nói cho Tề tiểu thư người biết người thật là khờ, người vẫn không biết rõ đâu là sự thật sao? Hẳn ta căn bản là không muốn bỏ qua cho cha người, ai cầu xin cũng vô dụng! Còn có, nếu không có ta, cha người bây giờ còn nhốt ở Thiên Lao đấy! Người không cảm kích ta còn chưa tính, còn lại nhiều lần uy hiếp ta..... Tốt! Vậy người hiện tại liền đuổi ta đi thử xem! Chuyện này vốn là chuyện nhà của các người, vậy thì chính người tự ra mà diễn kịch đi, chính mình tự làm chuyện mình muốn làm, ta là người ngoài không muốn can dự vào. Nói cho người biết luôn, đối với ta mà nói bệnh của người đối với ta mà nói không phải là chuyện lạ nữa rồi” Đối với bản thân Băng mà nói, giờ đây nếu bị nàng trục xuất khỏi cơ thể sẽ là giải thoát không chừng....

Chương 32: Lâm Diễm

“Người.....” Tề Nhược Nghiên hiển nhiên không dự đoán được nàng sẽ nói ra như vậy, nhất thời giật mình tiếp theo đó là không thể nói gì hơn.

“Như thế nào còn chưa động thủ? Sẽ không phải là người không có khả năng đuổi ta đi đó chứ? Ha ha, làm không được sao?” Cười lạnh một tiếng, Băng đũa cột nhìn nàng “Nếu mà đã không làm được chuyện đó thì tốt nhất đừng nên dùng nó để uy hiếp kẻ khác, nếu không bị phát hiện ra thì thật là xấu hổ.”

“Người làm sao mà biết ta..... Làm không được?”

“Hắc hắc! Vốn không biết, hiện tại đã biết.” Quả nhiên là tiểu thư khuê các, mới có vậy mà đã bị lừa làm lộ hết cả sơ hở..... “Người..... thật gian xảo!”

“Ta không chỉ có gian xảo, mà còn là kẻ máu lạnh, hơn nữa giết người không chớp mắt, cho nên người từ nay về sau đừng có mà uy hiếp ta!”

.....

“Tề Nhược Nghiên, người có nghĩ là rời khỏi hoàng cung, sống những ngày tự do tự tại?”

“Không nghĩ đến, ta chỉ muốn vì cha sửa lại án xử sai, người trong sạch.....”

“Việc này ta không giúp được, cho dù cha người có không phản quốc đi chăng nữa, nhưng mà tề gia đã gây ra khoog biết bao là chuyện....” Lạnh như băng hừ một tiếng, nhiều năm trước Thái Hậu với Tề Lệ đã bao che cho bao kẻ xấu rồi, hơn nữa ngày đó người cũng thấy được bộ dáng của cha người, ta xem hẳn cũng không thể sống được bao lâu nữa, tốt nhất là nguwoi nên chuẩn bị tốt tinh thần đi.”

“Sẽ không có chuyện đó! Cha sẽ không chết!” Tề Nhược Nghiên tiêu thất, tiếng khóc thê lương vọng lên, bi thống lan tràn.....

“Tiểu thư, tiểu thư ngài tỉnh tỉnh.....”

Băng nghe thấy tiếng Tú Nhi kinh hoảng la lên, mơ mơ màng màng mở mắt, điều bắt gặp đầu tiên là xung quanh giường vây quanh một vòng tròn cung nữ thái giám, trời còn chưa sáng, hoàng đế cũng không ở bên cạnh người, nàng kỳ quái hỏi: “Các người làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì? Hoàng Thượng đâu?”

“Chúng ta là nghe thấy tiểu thư trong mộng khóc mới vào, Hoàng Thượng có việc đi ngự thư phòng, tiểu thư ngài vừa mộng thấy cái gì đấy, làm sao mà lại khóc thương tâm như vậy?”

“Đúng vậy! Có phải người thấy đau ở đâu? Nếu không thì nô tỳ kêu ngự y tới xem mạch cho ngài nha!” Cẩm Hồng vẻ mặt lo lắng lấy áo choàng lên người Băng, sau đó vội vàng định đi ra ngoài tìm ngự y, nàng nếu có chút gì sơ xuất, mọi người ngày hôm nay đều phải chịu khổ sở.

Mọi người việc gặt đầu phụ họa, tất cả đều lo hầu hạ nàng không được tốt, chọc cho long nhan của Hoàng Thượng nổi giận.

Khóc? Nàng khóc sao? Khó trách trên mặt lạnh lạnh..... Băng xoa hai má, thấy hai bên đều ướt át, xem ra là trong mộng nàng khóc làm cho đám nô tài này đều sợ hãi.

“Không cần gọi ngự y, ta không sao, chỉ là giấc mộng mà thôi. Tú Nhi, người lưu lại, những người khác đều đi xuống nghỉ ngơi đi!” Băng lau đi nước mắt, đuổi hết đám nô tài đi.

Đêm hôm khuya khoắt, nha đầu Tú Nhi kia làm sao lại có vẻ mặt hưng phấn dị thường nhỉ? Nhất định là phát sinh chuyện gì,, cái này có phải cùng với việc Hoàng Thượng đêm khuya đi tới ngự thư phòng có quan hệ gì chẳng?

“Tú Nhi, người có biết gì về chuyện Hoàng Thượng nửa đêm đi ngự thư phòng hay không?” Băng đi thẳng vào vấn đề đặt câu hỏi.

“Tiểu thư! Là Diễm thiếu gia, hắn rốt cục đã trở lại! Hoàng Thượng đi ngự thư phòng gặp một người chính là Diễm thiếu gia..... Tiểu thư, người vì sao lại nhìn ta như thế?”

“Không có gì, hắn bình an trở về là tốt rồi.” Tâm đánh trống reo hò, hiển nhiên là Tề Nhược Nghiên vì Lâm Diễm bình an trở về chính tâm tình kích động không thôi, mà nàng cũng rất muốn trông thấy nam nhân này, muốn nhìn một chút của hắn so với Diễm ở thế giới hiện tại kia có gì giống nhau không.....

“Tốt lắm, ta muốn ngủ, người cũng đi nghỉ ngơi đi!” Hiện tại của nàng đang đóng làm người mất trí nhớ thì tốt nhất cũng không nên biểu hiện ra ngoài sự tò mò của mình với Lâm Diễm một cách thái quá.

“Tiểu thư.....” Tú Nhi muốn nói lại thôi, thở dài một tiếng rồi lui xuống.

Tề Nhược Nghiên người đi ra cho ta, ta muốn người nói cho ta biết chuyện người và Lâm Diễm!” Băng nhắm mắt lại kêu Tề Nhược Nghiên, kêu nửa ngày cũng không được đáp lại, nên chẳng mấy chốc đã đi vào giấc ngủ, lúc đó nàng mới thấy hình ảnh của Tề Nhược Nghiên như khói sương dần hiện ra.

“Uy! Vừa rồi gọi người như thế nào không trả lời? Không nên để lúc ta ngủ người mới xuất hiện, người chẳng lẽ không cảm thấy hình ảnh của chính mình nói chuyện với bản thân mình không kỳ quái chút nào sao?” Băng nhanh chóng phi đến bên người của Tề Nhược Nghiên, hỏi: “Người như thế nào như càng lúc càng mờ nhạt?”

“Người mà tỉnh ngủ thì ta và người rất khó nói chuyện, ta và người nói chuyện thực rất mất sức, cho nên.....”

“Khó trách.....” Hiện tại hình ảnh của Tề Nhược Nghiên so với lúc ban đầu nhìn thấy của nàng vào lúc này đã thay đổi rất nhiều, nàng lúc nào cũng trông như thiếu sức sống hơn trước, nếu cứ như vậy có phải đến lúc nào đó thì nàng ta sẽ hoàn toàn biến mất không?

“Cho nên nói người không chỉ không có năng lực đuổi ta đi, hơn nữa thực lực của người cũng ngày

càng yếu có phải hay không?”

“Đúng vậy.....” Nàng đau khổ cười, thân ảnh trong bóng đêm phiêu phiêu như ẩn như hiện, “Ta quả thật càng ngày càng lực bất tòng tâm, có lẽ ta sắp bị hồn tiêu phách tán”

“Thôi, đừng có giả than vãn với ta.”

“Người.....” Tề Nhược Nghiên cắn môi trường mắt nhìn Băng, ánh mắt dần dần trở nên kiên định, lần này nàng đã quyết định, được thì ăn cả, ngã thì về không nên nhả nhin nói với Băng: “Ta muốn thấy hắc! Người phải nghĩ biện pháp cho ta và Diễm ca ca gặp mặt, nếu không....”

“Nếu không như thế nào?” Băng nhú mày cười lạnh, “Ta nói rồi ta ghét nhất là người khác uy hiếp, người đang lặp lại chính điều mà ta ghét nhất rồi đó.”

“Thực xin lỗi, ta không phải muốn uy hiếp người, mà đang cầu xin người giúp ta..... Chỉ cần gặp một lần là tốt rồi, chẳng qua là sợ nhất chính là đến nhìn mặt còn khó khăn.....”

“Người thực sự yêu hắc? Hắc đáng giá vậy sao?” Đột nhiên trong đầu chợt vụt lên một ý nghĩ chợt loé lên, Băng vội hỏi: “‘Tâm hoàn’ có phải là đồ mà Lâm Diễm đưa cho người phải không?”

“Đúng là huynh ấy đưa.” Tề Nhược Nghiên quả thực bình tĩnh nói thật, “Nhưng là Diễm ca ca lúc ấy cũng không nói cho ta biết thuốc này lại có cái loại này tác dụng phụ..... Hắc còn nói nhất định sẽ nghĩ cách đưa ta ra khỏi cung, chúng ta lúc đó thành thân, và sinh thật nhiều con cái nữa Diễm ca ca nhất định đều có tính trước hết rồi, hắc sẽ không hại ta!”

“Người có đầu óc hay không, hắc nói cái gì người đều tin hả? ‘Tâm hoàn’ đó người nhất định phải ăn cả đời mà còn nói là hắc không biết tác dụng phụ của thuốc đó sao, chỉ có người không biết chuyện đó mà thôi, ta chỉ sợ chính là hắc đang đùa giỡn với người mà thôi, thế mà người lại tin tưởng hắc như vậy, quả thực là ngốc đến nỗi không có thuốc chữa!”

“Người không được nói như vậy! Người căn bản là không biết chúng ta.....” Tề Nhược Nghiên kích động đứng lên, chỉ thẳng vào mặt Băng, cả người run rẩy: “Ta khờ? Vậy còn người? Người so với ta càng ngốc.....”

“Tốt lắm tốt lắm, chúng ta coi như là đồng bệnh tương liên, cái gì mà cũng chung thì mới là hợp, nên đừng có ồn ào.....” Biết rõ căn bản là nàng ta nói đúng sự thật về mình, nhưng mà Băng vẫn cứng rắn nói lại, nhưng mà theo bản năng lại đưa tay lên sờ mũi của mình

Thật không biết sợi dây vô hình nào lại trói buộc hai nữ nhân vào những chuyện như vậy, đã vậy lại ngồi đây tranh luận kẻ nào ngốc hơn thì thật là buồn cười!

“Băng, kỳ thật mà nói người cũng rất muốn gặp Diễm ca ca phải không? Diễm ca ca và Diễm của người bề ngoài giống nhau như đúc nha!” Tề Nhược Nghiên thần sắc biến đổi, trong giọng nói mùi vị của dụ hoặc

Băng thấy vậy cười khố, nội tâm của chính mình đối với Nhược Nghiên mà nói là hoàn toàn rộng mở, không có gì là bí mật hết, cho nên cũng không có vấn đề gì phải giấu diếm.

“Đúng vậy, ta cũng muốn gặp mặt của hã, nhưng mà có gặp được hã hay không do ta quyết định được sao? Người cho rằng Hoàng Thượng sẽ cho các người gặp mặt?” Băng cười nhạo ông trời quả thực biết trêu người con người, hoàng đế từng nói với nàng, nàng cùng Lâm Diễm lúc trước có tình cảm huynh muội rất tốt, có lẽ đây chính là lý do vì sao hã vẫn cố ý giấu giếm nàng chuyện quá khứ của nàng, muốn tẩy não nàng mọi chuyện quá khứ, hành động lạnh lùng của hã khi nói chuyện với nàng như muốn thuyết phục hết thảy hã nói đều là sự thật...

Tề Nhược Nghiên không thềm nhắc lại, chính là yên lặng khóc, tiếng khóc nức nở kia như áp lực lên Băng bởi nó chứa đựng toàn bộ sự tuyệt vọng, bất lực, làm cho người vốn lạnh lùng như Băng cũng phải rung động, muốn giúp đỡ nàng ta, nói cho cùng dù dao cũng cùng là nữ nhân, tâm của nàng vẫn còn rất thương người, thiện lương....

“Đừng khóc! Ta sẽ cố hết sức giúp người, nhưng mà cho dù gặp được hã, kết quả cũng có khả năng sẽ làm người càng thương tâm, tốt nhất là người nên có chuẩn bị trước đi, người có thể cam đoan điều này không?”

“uhn.....” Tề Nhược Nghiên liên tục gật đầu, vẻ mặt liền vui mừng hướng tới nàng sự cảm kích.

Băng thở dài nói: “Tề Nhược Nghiên, đối với ta mà nói, kiên cường đã hình thành từ nhỏ, nhưng mùi vị bị người mình yêu phản bội thật không dễ chấp nhận, người xác định là bản thân người có thể chịu đựng được sao?”

“Vì sao người cho rằng Diễm ca ca phản bội ta? Hã cùng Diễm của người vốn không phải là một người, ta và người cũng không phải là một người, người làm sao biết hã không phải trở về dẫn ta đi?” Tề Nhược Nghiên không phục dùng hai mắt đăm lẹ trừng với nàng.

“A, vừa rồi còn nói phải giúp cha người sửa lại án xử sai, thế mà hiện tại lại muốn cùng của Diễm ca ca người cao chạy xa bay?” Băng nhìn nàng cười, và cố gắng che giấu nội tâm thương tổn, “Chờ nhìn thấy hã sau đó hết thảy chân tướng tự nhiên rõ ràng, hy vọng người là đúng.”

“Diễm ca ca nhất định sẽ không phản bội lại ta!” Tề Nhược Nghiên ngữ khí kiên định, bỗng nhiên lại lấp bắp, muốn nói lại thôi nói: “Băng, nếu..... Nếu ta mất..... Mời người.....”

“Không có cửa đâu! Người tưởng đều đừng nghĩ, ta sẽ không bao giờ làm thế thân cho bất cứ kẻ nào, bao làm gồm cả người!” Băng chắc như đinh chối từ trăm, không cần nghĩ cũng biết nàng muốn nói gì, còn không phải không nghĩ nếu thật sự nàng mất, chính mình có thể đi thay thế cho nàng cùng của Diễm ca ca nàng.

Nghĩ đến chính mình phải đối mặt với một nam nhân có vẻ bề ngoài giống hệt Diễm, nói không chừng lúc đó nàng không kiềm chế được muốn một đao mà xé thịt hã không biết chừng...

“Vì sao? Người có cùng suy nghĩ với ta, lại ở trong cơ thể của ta, người chính là ta, vì sao lại không

thế.....”

“Ta không phải người! Việc này không thể thương lượng được!”

Cho dù bọn họ hai người có giống nhau đến thế nào, cho dù Lâm Diễm là thật tâm muốn về đưa Nhược Nghiên đi, nhưng hẳn không phải Diễm, nàng cũng không phải là Tề Nhược Nghiên, tự tôn của nàng tuyệt đối không cho phép chính mình trở thành người yêu thế thân của kẻ khác khác!

Bất quá, lấy tình hình hiện tại xem ra, Tề Nhược Nghiên cùng Lâm Diễm thật một đôi uyên ương số khổ, hoàng đế kia căn bản chính là bức tường ngăn cách tình yêu của họ.

Chương 33: Ngày tuyết

Sau vài ngày, Tề Nhược Nghiên hàng đêm thức giục làm cho Băng cảm thấy thật phiền toái, tính tình vì vậy mà cũng thêm phần nóng nảy, chỉ nói được hai câu là thấy bức, nhưng nàng ta lại đối với nàng ngược lại, kiên nhẫn, điềm đạm, đáng thương, lúc nào cũng trực khóc lóc, chính vì vậy mà Băng đành xuống nước an ủi nàng.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, hoàng đế nếu chưa bao giờ nhắc đến chuyện của Lâm Diễm với nàng thì nàng căn bản không có cơ hội mở miệng.

Nếu hoàng đế không muốn cho bọn họ gặp mặt, nàng sẽ không bao giờ có cơ hội nhìn xem rốt cuộc Lâm Diễm kia là người thế nào?

Tuy rất muốn giúp Nhược Nghiên nhưng mà với tính đa nghi của Tào Hãn thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như nàng cố tình đề nghị hãm cho nàng gặp mặt Diễm, đây quả là một vấn đề buồn cười và vô cùng nan giải....

Thời tiết mấy hôm lay chuyển biến, thành linh bão tuyết xảy ra, liên tiếp mấy ngày làm cho cả hoàng cung được phủ một mayfu tuyết trắng xóa, thuần khiết.

Tuyết đã ngừng rơi, ở trong phòng mấy ngày liền làm Băng buồn chán hết chịu nổi muốn ra ngoài hít thở không khí, nhóm nô tài hầu hạ thấy vậy thì xúm vào khuyên nàng, một bên cố gắng ngăn cản nàng, một bên thì cử người chạy đi thông báo với Hoàng thượng.

Băng khoắc trên người áo khoác trắng thuần khiết, trên đầu lại đội một chiếc mũ long trắng như tuyết làm cho nàng trông thật thuần khiết, thanh cao quý phái, mềm mại, uyển chuyển. Thật là đẹp đẽ, nhưng mà đối với bản thân nàng mà nói thì nhìn nàng trông giống một con gấu Bắc Cực thì đúng hơn.

Nhìn qua tấm gương nàng nhìn thấy vẻ mặt của Tú nhi ngây ngẩn một hồi, mấy ngày nay nàng thường xuyên thấy Tú Nhi trầm mặc như vậy, có lần nàng còn nhìn thấy nàng vụng trộm khóc một mình....

Lúc ấy nàng hỏi nàng khóc cái gì, nàng lại nhanh chóng lau đi nước mắt lắc đầu nói với nàng là không có việc gì, nhưng mà vẫn không giấu được vẻ thương tâm, thật là quái dị....

“Tiểu thư, này cái mũ mào chính là dùng lông của tuyết điều và da của chim hạc tạo thành, trong hoàng cung này chỉ có hai chiếc, một cái đem tặng cho tiểu thư, nô tỳ đoán là hoàng thượng hôm nay có ý định thưởng tuyết cùng tiểu thư, Hoàng thượng đối với tiểu thư thật là có tâm” Bạch thái giám hớn hở thấy vậy cũng phụ họa thêm vào:

“Hoàng Thượng thật sự là liệu sự như thần, ngay cả việc này cũng có thể đoán trước đến việc này, cái mũ này thật đúng là đẹp.” nghe họ nói vậy thì Băng ngoài mặt cười như vẻ hạnh phúc vì được hoàng thượng quan tâm, nhưng mà trong lòng lại thầm mắng: thưởng ưh, cái này là bố thí thì đúng hơn, trời đất đều biết nàng vốn ghét cầu kỳ mà lại bắt nàng đội cái mũ lông to dùng như một quả cầu gấp đôi đầu nàng, nhìn như một quả cầu tuyết nhìn thật là buồn cười!

Mọi người liên thanh phụ họa khen nàng, nói thực ra chính là nịnh hót nàng mà thôi.

Hoàng Thượng đối vị phế hậu lúc ban đầu chính là hận thấu xương cho tới bây giờ thì lại sủng ái nàng một cách vô cớ, đối với bọn họ mà nói chính là độc sủng mình nàng thì đúng hơn, mấy ngày trước các châu phủ tiến cống rất nhiều đồ vật quý hiếm, trong đó quý nhất chính là hai chiếc mũ lông hạc, Thái Hậu đã qua đời, chính vì vậy mà trong cung ngoại trừ hoàng thượng cùng hoàng hậu thì làm gì có ai có phúc khí được đội chiếc mũ quý hiếm này, hôm qua hoàng thượng đã ban chiếc mũ này cho nàng đúng như bọn họ đoán trước, có lẽ đây chính là điềm báo sau này nàng lại trở về vị trí hoàng hậu không còn xa vời nữa đi

Cũng có phải vì Tú Nhi suốt ngày ở đây nên bị ảnh hưởng hay không mà dần dần nàng cũng lên tiếng ủng hộ hoàng đế, tất cả nô tài đối với nàng đều nhất trí một lòng hầu hạ như chính nàng là chủ nhân của Thanh dương cung, việc này đối với hoàng đế mà nói không có ý kiến, tựa hồ như là ngầm đồng ý!

Băng lắc cả người vận động như thế lâu lắm rồi không được vận động ở bên ngoài cửa, hít một hơi thật sâu không khí bên ngoài, nàng mạnh bạo bước tiếp xuống cầu thang, muốn nhân cơ hội nhóm nô tài không để ý tới, nhưng mà chưa đi được mấy bước thì bị trượt một cái cả người ngã trên đồng tuyết xấp.

Thấy nàng bị ngã, nhóm nô tài thấy vậy hoảng loạn chạy đến để nâng nàng dậy. Băng chưa đợi bọn họ tới nơi đã nhanh chóng đứng dậy, với lấy một nắm tuyết vo vo trong tay, hướng Nô tài nhóm bị hoảng sợ, động gào to hô vượt qua tiến đến phù nàng.

Băng bỗng nhiên ngọan tâm nổi lên, bò lên thân tùy tay xoa nhẹ hai cái tuyết đoàn liền hướng đến nô tài ném đi.

“Ôi.....” Có tiếng một nô tài kêu lên.

“Đến đây! Đến đây! Các người cùng ta chơi ném tuyết!” Băng trong tay lại tiếp tục vơ lấy một nắm tuyết nữa, cười với bọn họ, chơi trò ném tuyết cũng vui, thời gian gần đây, ngoài việc ăn thì chỉ có ngủ,, nếu không hoạt động thì nàng sợ mình sắp thành một người bị phế bỏ tay chân đi, cả người đều uể oải, không chịu nổi.

Ném tuyết? Nô tài nhóm không ai dám hưởng ứng, tất cả bọn họ đều lo lắng nếu có chơi nếu lỡ làm nàng bị thương thì cái mạng nhỏ của bọn họ nhất định là không giữ nổi rồi!

“còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì! Còn không mau bồi tiểu thư cùng chơi!” Tú Nhi thấy nàng có hứng như vậy thì thấy vui, không dám làm nàng mất hứng, Hoàng thượng đã phân phó rằng phải luôn làm nàng vui vẻ, dù sao nhóm nô tài chạy đi cấp báo hoàng thượng cũng chưa quay lại, nhân cơ hội này bồi nàng chơi chắc hoàng thượng cũng không thể bắt gặp được!

Nói là ném tuyết, ai có thể dám lấy tuyết ném hết đến người nàng đâu! Nô tài nhóm cũng chỉ có cố ý ném tránh hoặc không tới người nàng mà thôi, nhưng mà Băng thì ngược lại, coi bọn họ là bia luyện tập, ra hết sức lực mà ném vào bọn họ cho bọn họ bầm tím cả người lên, cho chừa cái tội giám sát nàng mấy ngày nay.

Tào Hãn từ xa đã nghe thấy phía Thanh Dương cung truyền đến tiếng nô đùa của một nhóm người và tiếng cười của một nữ nhân, âm thanh như tiếng chuông thật động lòng người.

Tiếng cười vô tư như vậy đã bao lâu nay hãn không được nghe rồi. Từ lúc nàng vào cung đến giờ hình như nàng chưa có bao giờ cười như vậy! Nay được nghe lại làm cho hãn nhớ lại bao cảm giác trước kia, ký ức đẹp lại ùa về thật chân thực!

Trong mắt hãn nhìn nàng với bao sự ôn nhu, nàng đang cười, là cái gì làm cho nàng cười thoải mái như thế?

Đắm chìm trong lạc thú nên Băng không có nghe được tiếng vó ngựa từ xa đến, nhưng mà rất nhanh mọi người đều phát hiện ra, nhóm nô tài thấy vậy tất cả đều dừng động tác chơi đùa, nhìn thấy hoàng thượng đều kinh hãi quỳ hết xuống như sợ sắp bị chém đầu đến nơi.

“Tất cả đang làm cái gì thế này? Lạnh như thế mà dám ra ngoài chơi tuyết sao?” Tiếng nói mang theo sự lạnh lùng, Tào Hãn dọa làm nhóm nô tài đều cuống quýt hết lên, tất cả đều dập đầu kêu: “Nô tài đáng chết!”

Băng thân mình cứng đờ, buồn bực! Hoàng thượng gần đây không phải bận chính sự đến tận đêm khuya mới về sao? Hôm nay sao lại về sớm như vậy?

“Hoàng Thượng.....” Băng chậm rãi xoay người, thấy hãn nhíu mày làm ra vẻ bộ dáng giận hờn, buồn rầu hình như mình luôn bị cầm chừng

“Trời đông giá rét, ở trong điện đợi không tốt sao? Đi ra ngoài ngắm tuyết mũ cũng không mang, nàng một chút cũng không biết yêu quý thân mình, nếu nhiễm phong hàn thì phải làm thế nào?” Lời nói tuy là trách cứ Băng nhưng mà trong đó lại chứa bao nhiêu sự quan tâm che chở của hãn cho nàng.

“Ta có đội mũ.....” Băng chỉ tay lên đầu mình, chỉ cho hãn thấy chiếc mũ lông tuyết da hạc quý giá trên đầu mình nhưng mà sờ mãi không thấy, hoá ra đã bay từ bao giờ.... Khó trách vừa rồi cảm thấy trên đầu lạnh lạnh, mũ đâu rồi nhỉ?

Mọi người đối với thấy Băng không hành lễ trước mặt hoàng thượng đã thành thói quen nên không có ý kiến gì, nên tất cả mọi người đều để ý tìm chiếc mũ bay ở đâu nhưng mà vẫn chưa thấy, thì đã thấy Tào Hãn đi đến bên cạnh một đồng tuyết phủ hơi lồi lên, nhặt được chiếc mũ lên và hướng về phía Băng, tự tay đội mũ lên cho nàng.

“Đa tạ Hoàng Thượng, thôi..... Ta đi vào.” Băng cảm thấy vẫn là không nên trêu chọc hãn, mình tốt nhất là nên ngồi ngoan ngoãn trong điện thì tốt hơn, nhưng mà trước mặt của Tào Hãn vẫn không giấu được bộ mặt buồn bực không vui.

Hãn lại phạm cái gì rồi! Nên khó trách được bộ mặt không thoải mái của nàng như vậy, hãn không ngờ sự quan tâm của hãn đối với nàng lại làm nàng mất vui, làm cho nàng mất hãn đi nụ cười khoái hoạt lúc này....

“Đợi chút, trẫm muốn đưa nàng đi gặp một người.” Như tự nhiên nhớ tới một việc khác, Tào Hãn ầy náy liền vội gọi Băng quay lại đúng lúc nàng đang muốn đi vào trong điện.

Băng cảm thấy có điểm bất khả nghi, hoàng đế muốn dẫn nàng đi gặp ai?

Chần chờ xoay người, làm ra vẻ không biết vờ hỏi: “Hoàng Thượng muốn dẫn ta đi gặp ai?” Có nhiều chuyện khi chưa rõ rang thì tốt nhất vẫn nên đóng kịch thì tốt hơn, đỡ phải bị phát hiện trở tay không kịp.

“Thấy rồi tự nhiên biết.” Tào Hãn bước vài bước về phía Băng kéo nàng đi.

Băng thấy vậy lại càng nghi hoặc, không biết vì sao lại cảm thấy hắn có gì đó kỳ quái, đi với hắn tiến hắn vào trong cỗ xe ngựa xa hoa đang chờ sẵn. Vừa bước vào trong xe thì nàng liền cảm thấy không khỏe, cả người cứng đờ ra.

Nàng không phải lần đầu tiên đi xe ngựa này, lần đầu tiên đi xe ngựa này thì bên trong xe bị hắc cẩu ép nên giờ nhìn thấy bố trí trong xe thì liền cảm thấy không được tốt, sắc mặt thì khó coi, căn môi xoay người đi không muốn nhìn hắn.

Thấy nàng thần sắc khác thường, Tào Hãn lập tức nhận ra ngay, tất cả là tại hắn lúc đó không kiềm chế cũng tự trách mình xem nhẹ suy nghĩ và tâm tư của nàng, lập tức ra lệnh dừng xe, nhìn nàng nói lời xin lỗi: “Nhược Nghiên, là ta sơ sót, chúng ta không ngồi xe, cưỡi ngựa đi như thế nào?”

Băng vẫn không dám nhìn thẳng vào hắn, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Tốt”

Rất nhanh ngựa đã được chuẩn bị, đây là một con ngựa đen rất lớn, cứ nhìn nàng chăm chăm, mũi thì liên tục phì ra những luồng không khí nóng, nhìn rất dữ dằn.

“Có thể đổi con ngựa khác cho ta được không? Nó tính tình giống như không tốt lắm.....” Con ngựa mã này bộ dáng như vậy nàng lo nó bất kham có thể hất nàng xuống đất, thân thể này vốn yếu ớt, mảnh mai như vậy nếu mà ngã thì ...

Nàng trước kia ở hiện tại có cưỡi ngựa làm thú tiêu khiển, bản thân nàng ghét máy móc phức tạp, với lại cưỡi ngựa có rất nhiều tiện lợi như có chạy nhanh hơn, sức bền hơn và đặc biệt là quyền sống của bản thân do chính tay nàng điều khiển thì an tâm hơn, không xảy ra bất kỳ chuyện xấu nào....

“Tia chớp thấy nàng mới vậy đấy! Nó vẫn là một con ngựa bình thường cho tới khi thấy nàng thì nó mới có bộ dáng như vậy! Nó vẫn là ngựa của nàng mà, nàng vốn rất thích nó, cái tên “tia chớp” cũng là nàng đặt cho nó”.

“Phải không? Tia chớp.....” Băng do dự sờ sờ vào bờm của con ngựa đen đó, con ngựa thấy vậy như rất vui mừng từ trong cổ họng phát ra tiếng hừ hừ như vẻ rất vui sướng!

“Đi thôi!” Tào Hãn ôm lấy Băng cưỡi lên con “tia chớp”, hai người đi chung một con nên thành ra thừa một con ngựa. Tào Hãn thúc vào con ngựa, cả hai người cùng đạp tuyết mà đi.

Chương 34: Gặp Diễm

Trong một đình viện nhỏ có hai vị quý phi đang pha trà thưởng tuyết, một người y phục đỏ thắm với nhiều hoạ tiết hồ điệp ở trên chính là Tú Nhiên quý phi, vẻ ngoài kiêu diễm, uyển chuyển, mềm mại đáng yêu. Vị còn lại y phục màu lam nhạt hoa tiết thêu hoa lá cầu kỳ, nhìn mặt thật trang nhã, trong trắng thuần khiết là Hồng Y quý phi. Nghe thấy tiếng vó ngựa của hoàng đế liền quay lại nhìn với vẻ vui mừng nhưng mà nhìn thấy hình ảnh của người đang ngồi trong lòng Hoàng thượng thì ánh mắt trở lên đố kỵ, khó chịu quay lại với nhau: “Thật không rõ vì sao Hoàng Thượng lại đột nhiên lại sủng ái phế hậu- một người mà ngay cả một nô tỳ cũng không xứng như vậy.....”

“Tỷ tỷ lời như vậy sau này trăm ngàn đừng lên nói ra, cẩn thận mang hoạ vào thân.” Vị quý phi áo màu lam nhạt nhìn con ngựa đã đi xa, ánh mắt hờ hững như không để ý đến hết thảy tranh đoạt trong hoàng cung, đối với nàng mà nói tất cả chỉ là hư không mà thôi.

“Tội thần chi nữ đáng lẽ ra sớm nên đuổi ra khỏi cung, cho vào Tĩnh Nguyệt am xuất gia, Hoàng Thượng như thế nào có thể không làm theo..... Còn có lúc trước, hoàng cung giấy lên lời đồn nàng ta với vương gia có quan hệ mờ ám, để xem hoàng thượng sẽ xử trí nàng ta a sao? Nếu đổi lại là chúng ta.....” Nói đến này, quý phi áo đỏ không khỏi rung mình mà tức giận, trên mặt chỉ tràn ngập là sự đố kỵ không yên.

“Tỷ tỷ cần gì phải ganh đua với nàng ta làm gì? Tâm vua khó dò, gần vua như gần cọp, thường thường bổng lộc càng cao, ngã lại càng đau, đạo lý này tỷ tỷ chẳng lẽ không hiểu sao? Sao không bình tâm lại sau đó yên lặng mà suy xét kỹ xem!” vị quý phi Áo lam đáng vẻ tao nhã tiếp tục thưởng thức ly trà, nhưng mà trên mặt vẫn không giấu nổi nụ cười gượng có chút buồn thảm.

“Muội muội nói có lý.” Tựa hồ như bị cuốn vào thanh tịnh, quý phi áo đỏ cũng cười gượng rồi chuyển đề tài khác.

Tia chớp chạy rất nhanh nhưng mà lại đem lại cho người ngồi bên trên sự yên tâm, Băng ở trong lòng Tào Hãn được vây kín trong lớp áo choàng dày không hề hở, mùi long tiên hương từ hãn tỏa ra bao phủ lấy nàng. Băng cảm giác cả người ngày càng nóng lên, tim đập nhanh hơn, mãnh liệt hơn, nàng bỗng nhiên nhận ra sự khác biệt này, có thể dự cảm của nàng là đúng, Tào Hãn dẫn nàng đi gặp chính là người đó.....

Đôi khi cảm xúc của con người thật là khó hiểu, đó chính là khi mình chăm chú vào một ai đó, cho dù đối phương có quay lưng lại với mình nhưng mà vẫn sinh ra một cảm giác rất là kỳ diệu, khiến cho người đó quay đầu lại, cho đến khi bốn mắt nhìn nhau, lúc đó sẽ sinh ra một loại năng lượng nào đó cho người khác cảm giác đối phương như phát sáng lên, cảm giác đặc biệt ấm áp và gần gũi....

Lúc này Băng liền cảm giác được người nào đó đang nhìn chăm chú vào chính mình, nàng hơi vén áo choàng ra, nhìn thấy từ xa một đôi mắt đen nhánh thâm thúy đang nhìn nàng.....

Diễm.....

Không đúng, hãn là Lâm Diễm! Mặt của hãn.....

Bằng điều chỉnh lại sự loạn nhịp của trái tim, trong lòng hung hăng nói: Tề Nhược Nghiên! Người tốt nhất là bình tĩnh lại cho ta, trừ phi người muốn hại chết Diễm ca ca của người, làm cho hãn cùng người cùng đi xuống âm tào địa phủ làm một đôi uyên ương không chia lìa!

Lâm Diễm quả nhiên không chết! Hãn đã trở về từ khi nào? Hoàng đế an bài nàng cùng hãn gặp mặt là có mục đích gì, chỉ sợ nguyên nhân không phải là cho “Huỳnh muội” ôn lại chuyện cũ nha! Chẳng lẽ hãn đối với việc nàng mất trí nhớ vẫn còn nghi ngờ, muốn lấy Lâm Diễm ra thử nàng?

Tâm của Bằng không kìm nén được nổi lên bao nhiêu là chua xót, chỉ vì như vậy mà hãn cố ý an bài nhiều như vậy.....

Nếu nàng biểu hiện không đúng như mong đợi của hãn thì hãn sẽ xử trí bọn nàng như thế nào?

Là giết nàng, hay là giết hãn? Hoặc là giết cả hai người để an ủi cảm giác bị hai người phản bội, biến sự tôn nghiêm của một hoàng đế như hãn thành một trò đùa?

Cả người và trái tim của nàng như lạnh đi, Bằng ngăn người như con rối để Tào Hãn ôm vào lòng chậm rãi đi đến trước nam nhân đang đứng dưới trời tuyết lạnh kia,

Hãn mặc một bộ quần áo có bào thêu tỉ mỉ, như quan phục của quan viên trong triều, dưới thắt lưng có dắt một dải ngọc, chân đi giày thêu chỉ bạc, đầu tóc hơi hơi phất động, thân hình cao to, dáng đứng thẳng tắp, tay chấp lại phía sau đứng yên lặng dưới hàng cây tuyết tùng, ánh sáng của tuyết hoà với màu áo của hãn làm cho cả người hãn như được toả sáng, thân hình nói chung là tuyệt mỹ như một bức hoạ, nếu như ở hiện tại mà nói thì không lời nào có thể nói hết được, có thể làm cho hàng vạn cô gái sẵn sàng chết vì hãn.....

Nhưng mà con người nhìn xa thì vậy, khi tới gần không khỏi giật mình, một vết sẹo dài kéo mi mắt đến tận xương gò má phải, vết sẹo đó làm cho mắt phải của hãn như bé lại, nheo đi lên trông hãn có vẻ già đi trông thấy. Miệng vết thương đã lành nhưng mà vẫn để lại sẹo hồng hồng. Thế nhưng đáng mừng hơn là mặc dù hãn bị như vậy nhưng hình ảnh của hãn trong trí nhớ của nàng không hề thay đổi, vẫn cặp mắt ấy, sáng ngời và thâm thúy....

Giờ phút này cặp mắt ấy đang nhìn nàng, ôn nhu nhẹ nhàng như có ý vui mừng hướng tới nàng nói cười, “Nghiên nhi, ta đã trở về! Có ta ở đây, Hoàng Thượng nhất định không dám khi dễ người!”

Tâm rối loạn, rung động, chỉ vì cặp mắt kia, chính cặp mắt đó làm cho nàng không thể nào quên được, luôn khắc sâu trong tâm trí nàng làm cho nàng không quên được tình cảm mà hãn đã từng dành cho nàng....

“Người..... Là ai?” Bằng biết rõ còn cố hỏi, đó như là một thói quen tự nhiên khi ở bên cạnh Tào Hãn từ lâu, nàng quay về phía Tào Hãn hỏi với ánh mắt như vẻ không biết gì: “Hoàng Thượng làm cho ta thấy nhân hãn sao?”

Tâm có loạn nhưng nó cũng không làm ảnh hưởng tới tư duy của nàng, nàng nhanh chóng nhắc nhở mình là một sát thủ, đã là sát thủ thì phải cẩn thận không được sơ hở, hướng chỉ trong tình huống này có thể

ảnh hưởng tới tính mạng của nàng.

Tào Hãn đối nàng gật đầu, “Vân Sở, ta đã nói với ngươi là nàng mất trí nhớ.”

Tào Hãn cả người bất động, ánh mắt sắc bén nhanh chóng nhìn về phía Băng, cũng không phát hiện ra nàng thấy Lâm Diễm mà có biểu hiện gì đó khác thường, tâm thấy rất thoải mái, trước kia hẳn cố tình nhắc tới Lâm Diễm trước mặt nàng, nay lại nói tới danh tự của hẳn là Vân Sở để quan sát phản ứng của nàng nhưng mà nay tận mắt thấy nàng như vậy xem ra nàng đã quên..... Thật sự đã quên.....

“Nhược Nghiên, hẳn là Lâm Diễm, tự Vân Sở, ngươi trước kia vẫn hay gọi hẳn Diễm ca ca, hẳn vừa hồi kinh không lâu, ta nghĩ nên cho các ngươi gặp mặt một lần”.Tào Hãn ôn nhu hướng về phía Băng giải thích.

“Đúng vậy! Nghiên nhi, ta là Diễm ca ca của muội! Muội thật sự ngay cả ta mà cũng quên sao?” Lâm Diễm mâu quang âm đạm xuống dưới, thấy nàng nói không rằng ở bên Tào Hãn mà không nhìn hẳn lần nào, trong lòng chua xót, lại ngược lại hẳn lại nhìn Tào Hãn cười nói: “Nghiên nhi trước kia rất ương bướng, có nói gì cũng không nghe, đã vậy lại bị hoàng thượng phế bỏ, tống vào lãnh cung..... Xem ra lời đồn bên ngoài là giả dối, Hoàng Thượng hiện nay quả thật là sủng nha đầu này..... Như thế rất tốt!”

Rất tốt?Tốt cái gì?! Đơn giản hẳn là hoàng đế, có thể cho người quyền cao chức trọng, địa vị cao sang, vì thế mà người có thể hy sinh người con gái người yêu! Tề Nhược Nghiên, người đã thấy rõ chưa, đây chính là bộ mặt thật của người người đem hết lòng hết dạ yêu thương! Người có được đôi mắt như vậy chẳng lẽ đều là lũ phản bội tình yêu sao? Diễm trước kia như thế, Lâm Diễm hiện nay cũng như thế.....

Kỳ quái là đáng lẽ ra tâm hồn của Tề Nhược Nghiên phải gào thét thương tâm lắm khi đứng trước mặt Lâm Diễm như vậy nhưng mà sao nha đầu đó vẫn bình tĩnh như vậy, nội tâm Băng không khỏi vui sướng, tất cả điều đó làm cho cả người nàng nhẹ nhàng hẳn đi.....

Xem ra không phải tất cả mọi người đều như nàng, có thể nhìn rõ sự thật nhanh như vậy, họ tình nguyện chìm đắm trong tình yêu mù quáng, không tiếc đổi lừa chính cả bản thân mình rằng nam nhân kia vẫn yêu mình không có thay lòng đổi dạ....

“Ta đã bảo ngươi tới Minh Lộc hiên chờ, làm sao lại đứng dưới tuyết mà đợi, thân thể của ngươi bị trọng thương vốn không thể bị nhiễm phong hàn, Nhược Nghiên thân mình cũng suy nhược, tốt nhất là nhanh đến Minh Lộc hiên đi”. Nói vậy Tào Hãn vẫn không rời khỏi Băng nửa bước, đưa nàng đi về phía Minh Lộc hiên.

Băng lúc này thật sự muốn tìm một nơi nào đó để trốn, nàng thật sự không đủ kiên cường để đứng ở nơi này, nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy đó, nhưng mà Diễm vẫn đang dùng ánh mắt đó nhìn nàng. Nàng đành phải đối diện với nó nhưng mà ý nghĩ trốn tránh vẫn luôn hiện lên trong tâm trí nàng, nếu có thể nàng không bao giờ muốn đối diện với hẳn....

Lâm Diễm đối với thái độ của nàng mà cười chua xót, vết sẹo dữ tợn kia quả thật là đã huỷ đi khuôn mặt tuần dật của hẳn, lại với dáng vẻ kỳ dị của hẳn hiện thời càng tăng thêm vẻ kỳ dị hơn.

Băng giả vờ cúi đầu, làm như không phát hiện ra điều gì.

Lâm Diễm biểu tình ngạc nhiên, làm như đã hiểu ra điều gì đó, tiểu cô nương lúc trước vô ưu vô nghĩ lúc nào cũng bám theo hắc kê Diễm ca ca giờ đây đã thay đổi, nhìn mình với ánh mắt hoàn toàn xa lạ, thậm chí lại có vẻ như đang trốn tránh ánh mắt của hắc kê, lúc này đây nàng thật kiêu mị đi bên Hoàng thượng không rời....

Tâm của hắc kê đau, nàng mất trí nhớ cũng tốt, nếu không phải Nghiên Nhi được mọi người yêu chiều trước đây thì giờ đây làm sao lại có thể ngoan ngoãn như vậy, nàng làm sao có thể thừa nhận rằng nàng là người của Tào Hắc kê?

Tất cả điều này do đâu mà ra?

Là hắc kê sao? Là lỗi của hắc kê sao?

Hắc kê vì muốn nàng được tự do, rời khỏi nhà giam mang tên hoàng cung này mà đã làm nhiều việc, vì nàng mà vứt bỏ lương tâm của mình, làm kẻ đồng loã trong vụ huỷ diệt Tề Gia, hắc kê nghĩ rằng nếu sự việc thành công thì có thể cầu xin với Hoàng thượng abn tự do cho nàng, sau đó đem nàng rời xa hoàng cung....

Ai ngờ người tính không bằng trời tính, vết thương của hắc kê còn chưa lành thì hắc kê đã vội vã về kinh, nhưng tất cả giờ đây đã thay đổi, mọi việc làm của hắc kê đã làm tổn thương nghiêm trọng tới Nghiên Nhi như vậy....

Hắc kê liều mạng như vậy mà đổi lấy được kết quả như vậy, điều này làm sao hắc kê có thể chấp nhận được?

Dọc theo hoa viên qua đường tuyết mòn là tới Minh Lộc hiên, Lâm Diễm vẻ mặt cứng nhắc chậm rãi đi phía sau, cố gắng cách bọn họ vài bước, tay phải của hắc kê vừa đi vừa chậm rãi xoa trên miếng bạch ngọc ở hông, biểu tình trở nên do dự.....

Băng im lặng mà đi, thấy Lâm Diễm sau mới phát hiện trừ bỏ cặp mắt đó, hắc kê cùng với Diễm kỳ thật chỉ có chín phần giống nhau, có thể là do cái vết sẹo dữ tợn đó làm thay đổi diện mạo của hắc kê thành ra như vậy, nhưng mà cặp mắt đó vẫn làm cho tâm của nàng loạn nhịp, tất cả như muốn hướng tới nàng nói cái gì đó.

Nàng xem như không biết, dù sao nàng không phải Tề Nhược Nghiên, cũng không có thuật đọc tâm người khác, nàng cùng Lâm Diễm căn bản chính là người xa lạ, không có một chút kỷ niệm, ánh mắt của hắc kê có lẽ chỉ có Tề Nhược Nghiên mới hiểu được, nhưng mà không thể vì nàng ta mà làm lộ bất cứ biểu hiện gì, chỉ có thể giả bộ như không biết gì hết.

Nhưng đột nhiên nàng cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra?

Vì sao phía sau của nàng lại có cái gì đó đến, mùi sát khí nồng đậm, cảm giác thật quen thuộc như khi nàng là sát thủ, nhưng mà phía sau nàng ngoài Lâm Diễm kia ra thì không có ai khác....

Tào Hãn hình như cũng có cảm nhận như vậy liền quay đầu lại nhìn, thấy thần sắc như cố định tâm lại, nói: “Vân Sở, người làm sao vậy?”

“Không có việc gì, miệng vết thương có chút ngứa thôi.” Hãn cực kỳ tự nhiên vuốt vết sẹo trên mặt, tay phải dĩ nhiên là đã rời khỏi miếng ngọc trên mặt.

Nhưng mà cảm giác trước đó đã biến mất, tuyết trên cành cây rơi xuống phá tan không khí căng thẳng, mọi người lấy lại vẻ bình thường, tất cả mọi người lại quay về bình thường như cũ.

Minh Lộc hiên đã được chuẩn bị trà bánh đầy đủ, ba người đến ngồi vào bàn, Tào Hãn ngồi phía trên, Băng ngồi bên trái sườn nên đương nhiên Lâm Diễm ngồi ở chính giữa, chính vì vậy Băng lại càng không thể tránh được phải đối diện với ánh mắt của Lâm Diễm.

Nàng có thể nhận thấy thái độ của Tào Hãn đối với Lâm Diễm không giống như đối với các quần thần, nhìn lại hình như là đối với bạn bè bằng hữu thì đúng hơn, nàng nhớ trước kia Tú Nhi có từng nói với nàng Tào Hãn và Lâm Diễm vốn là bạn cùng học, so với các mối quan hệ khác thì vô cùng đặc biệt, mà nàng lại là cháu gái yêu của Thái hậu, Tề Lệ nhiều năm chinh chiến bên ngoài, thời gian nàng ở trong cung thì nhiều hơn so với ở trong phủ tướng quân rất nhiều lần, mà lại với câu chuyện kéo mạch nha mà Tào Hãn từng kể hồi nhỏ thì hẳn là trước kia nàng và hãn vô cùng hoà hợp. Nhưng mà thế sự vô lường, năm tháng thay đổi rất nhiều, trải qua nhiều biến cố như vậy, nay ba người lại ngồi đối diện với nhau nhưng mà mỗi người mỗi một suy nghĩ.

Đấu đá tranh giành quyền lực hiện nay đã chấm dứt, người thất bại thì đã chết, thắng lợi phân bại rõ ràng, nếu quả thật sát khí đó là của Lâm Diễm thì ánh mắt đó nhắm vào ai? Là nàng hay là Hoàng đế?

Năm đó họ chỉ là những đứa trẻ đơn thuần chia nhau kéo mạch nha, nhưng mà ai có thể tính được cục diện hiện nay chứ?

Vì sao Tề Nhược Nghiên luôn có nhiều nguy hiểm như vậy vây quanh? Những người này rốt cục là muốn gì? Không phải là vì yêu nàng chứ, nàng không tin! Một chút cũng không tin!

Quên đi, nàng là người đến từ thời đại khác, nàng chỉ có linh hồn tới đây thôi, nhưng mà nàng cũng không thể lường trước hết được mọi việc phức tạp như vậy, tất cả rắc rối này bản thân nàng làm sao có thể giải quyết hết được..

“Nghiên nhi, đây là bánh hoa quế mà mọi người thích ăn nhất”. Lâm Diễm đem một đĩa bánh hoa quế mang đến trước mặt Băng, nói: “Ta cố ý bảo bọn họ chuẩn bị đó, mau ăn a!”

Băng nhìn vào đĩa bánh hoa quế đã thấy ngán, nhưng mà lại nhìn Lâm Diễm cười ảm áp, lắc đầu nói: “Cám ơn người, ta còn chưa đói bụng.....”

“Vân Sở, Nhược Nghiên hiện tại không thích ăn đồ ngọt.” Tào Hãn thấy vậy nhanh tay lấy đĩa đầy thạch trong suốt đến trước mặt nàng nói: “Đây, nàng nên nếm thử cái này đi! Không ngọt không ngứa, người nhất định sẽ thích.”

Nhìn thấy Băng vui vẻ phấn khởi ăn thạch, Lâm Diễm bất giác run lên vài cái, “Sau Nghiên nhi mất trí nhớ, như thế nào ngay cả khẩu vị cũng thay đổi?” Nói xong lấy ra một tờ giấy nhỏ, bên ngoài vỏ bọc đó còn bị dính tuyết nhưng bên trong khi mở ra lại thấy một khối kẹo mạch nha: “Vừa rồi ở trên đường nhìn thấy có người giao bán, định bụng mua để ăn một mình, nhưng mà nhịn không được lại mang đến đây mấy cái”.

Kẹo mạch nha là thứ đồ ngọt duy nhất mà Băng không ghét, đối với nó chỉ có ký ức đẹp thời thơ ấu, nhưng mà cũng đúng dịp là Tào Hãn, Nhược Nghiên và Lâm Diễm đều có ký ức về kẹo mạch nha.....

Kẹo mạch nha lẳng lặng nhận lấy gói đó, hoàng đế không hề động đến, Lâm Diễm cũng không có động, Băng thì ngược lại thì không kìm được mở ra lấy ăn, nàng lúc này quả thực muốn ôn lại hương vị thời thơ ấu, nhấp nháp vị ngọt ngào khi đó, về phương diện khác thì đối với họ mà nói lúc trước từng tranh nhau từng khối kẹo mạch nha cho nên đối việc làm của nàng là hành động khác thường chấn động.

Chương 35: Ẩn tín

“Đã lâu muốn ăn kẹo này rồi, đáng tiếc là trong cung không có,.....Quả nhiên là ngon giống với trong tưởng tượng của mình! Mọi người cùng ăn nha!” Băng miệng ăn kẹo mạch nha đầy miệng, nói không rõ lời.

Hai người ai cũng không ăn, Băng chỉ ăn lấy hai miếng là cảm thấy ngấy, thấy Lâm Diễm đang cầu xin với hoàng thượng cho hắt ra chiến trường, nhưng mà hoàng đế thoái thác với lý do thương tích của hắt chưa khỏi....

Nhìn hai người đối thoại, nàng lần đầu tiên nghe đến tên Tô Trản, nhưng mà bản thân nàng lúc này chưa từng nghĩ qua người này và nàng trong tương lai sẽ có nhiều chuyện phát sinh như vậy.

Lâm Diễm bắt đầu trần thuật với Tào Hãn hiểu biết của hắt về tình hình chiến sự, Băng nghe mà thấy nhàn chán liền đứng dậy đi về phía ngoài tìm chỗ ngủ một lúc, nhân cơ hội này cùng với Tề Nhược Nghiên trao đổi chút ít về tất cả, nhưng mà hoàng đế thấy nàng hình như tinh thần đã mệt mỏi nên sai người đưa nàng trở về Thanh Dương cung nghỉ ngơi.

Băng trở lại Thanh Dương cung trời đã chuyển sang tối, hoàng đế nói muốn cùng với Lâm Diễm ăn cơm, xem ra sẽ không trở về sớm được, nàng lấy ra kẹo mạch nha mà Lâm Diễm tặng về thưởng cho đám nô tài ở Thanh Dương cung, chỉ âm thầm giữ lại bao đựng kẹo cho vào trong áo.

Buổi chiều chưởng sự của Đông Noãn Các đến báo lại với nàng là Hoàng đế vì chính sự bận rộn cả đêm nên không trở về Thanh Dương cung được, thừa dịp này Băng bỏ qua rửa mặt chải đầu lôi kéo Tú Nhi vào nói chuyện trong điện cả buổi.

“Tú Nhi, ngươi có biết hôm nay Hoàng Thượng đưa ta đi gặp ai không??” Băng thử hỏi.

“Tú Nhi không biết, Hoàng Thượng mang tiểu thư đi gặp ai? Chẳng lẽ là..... Diễm thiếu gia?” Tú Nhi mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin.

“Đúng vậy, ta đi gặp hắt, người nói Hoàng Thượng làm như vậy có ích lợi gì ý?” Nàng rất muốn biết này trước mắt còn có việc gì mà tiểu nha đầu này biết sau đó đưa ra cao kiến gì cho nàng.

“Thật như vậy sao? Tiểu thư nhìn thấy Diễm thiếu gia? Ngài có khỏe không? Nghe nói ngài ấy bị thương, thương có nặng hay không?”

Tú Nhi đối với Lâm Diễm rất vội vàng quan tâm như đã quên đi thân phận của nàng ta với chủ nhân của mình, điều này làm cho Băng nổi lên sự nghi ngờ, chẳng lẽ Tú Nhi đối Lâm Diễm.....

“Tiểu thư, ngài nói mau đi!”

“Vết thương của hắt không nặng lắm, chính là trên mặt của hắt có một vết sẹo do đao chém.” Để chỉ cho rõ, Băng chỉ chính trên mặt mình để minh họa cho nàng ta biết. Thấy Tú Nhi kinh hoàng ôm mặt, thần

sắc tái đi, trong mắt như có ngăn lệ nổi lên.

“Diễm thiếu gia có nói với tiểu thư cái gì không? Hoặc là giao cho tiểu thư cái gì không?” Tú Nhi tựa hồ cũng phát hiện chính bản thân mình có phản ứng thái quá, rất nhanh thay đổi thái độ, nhưng mà vẫn không tránh được đôi mắt tinh tường của Băng, nàng nhìn thấy trong chốc lát mắt nàng ta loé lên sự lo lắng.

“Hắn chưa nói cái gì, nhưng mà thật ra là có đưa cho ta một thứ mang về, đó chính là kẹo mạch nha, ta đã thưởng cho bọn họ ăn, người cũng không ăn một ít sao?” Còn về phần mảnh giấy gói kẹo đó, nàng quyết định không nói cho Tú Nhi biết, đó là điều tốt nhất lúc này.

“Vâng..... Vậy là tốt rồi.....” Tú Nhi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Người nói cái gì?” Nghe được Tú Nhi thở phào như vậy, Băng bất chợt hỏi lại Tú Nhi nói: “Tốt” là có ý gì? Nàng ta lo lắng nàng và Lâm Diễm nói với nhau điều gì đó chẳng?

“Không có gì, trời không còn sớm nữa, tiểu thư tốt nhất là nên đi nghỉ sớm đi!”

“Uhm, thật là một ngày mệt mỏi, người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi!” Để tốt nhất thì nàng nên hỏi Tề Nhược Nghiên thì toots hơn, nhưng mà rốt cuộc nha đầu Tú Nhi kia giấu giếm chuyện gì đây.

Tề Nhược Nghiên xuất hiện với nụ cười chúm chím, vui vẻ, hiện cả lúm đồng tiền trên khuôn mặt xinh đẹp, tất cả làm cho dáng vẻ nàng ta trở lên yêu kiều khi xuất hiện trước mặt của Băng, so với những ngày âm đạm trước đây so với bây giờ trở lên sáng lạng không ít, điều này làm cho Băng không thể không tin rằng tình yêu đôi khi thật là vĩ đại....

“Băng, thật không biết nên cảm tạ người như thế nào cho hết....” Tề Nhược Nghiên nhẹ nhàng “bay” đến trước mặt Băng, đôi mắt của nàng long lánh như ngọc, âm thanh của nàng thì nhẹ nhàng như nước.

“Việc này không có gì, tốt hơn hết là người nên đem thân thể này giao lại cho ta là tốt lắm rồi, ta không có lòng tham gì hết, thật sự vậy!” Băng nói nghiêm trang, đối lại đó chính là nụ cười tươi sáng của Tề Nhược Nghiên, nàng thật đúng là mỹ nhân nhất vương triều này quả không sai.

Gặp được Lâm Diễm lại càng làm nàng ta thêm tin tưởng hắn ta sao? Là nàng thật sự rất chân tình, chân tình đến nỗi không nhìn rõ sự thật, nàng ta vẫn cố chấp không muốn nhìn vào sự thật, tình nguyện sống trong thế giới do chính nàng ta tạo dựng lên, một thế giới dối trá! Cũng có thể nàng ta luôn hoài niệm chuyện cũ, trong tiềm thức của nàng vẫn luôn tin tưởng vào tình yêu mà Diễm dành cho nàng ta, không tin là Lâm Diễm phản bội nàng ta!

“Băng, kỳ thật của người là người có một tâm hồn rất nóng bỏng, thật sự làm cho người ta cảm thấy ấm áp, chính vì vậy mà người đừng cố gắng che dấu bản thân mình, làm cho mình lạnh như vậy.....Người kia quả thật là do người làm thay đổi!”

“Lời này có cái ý tứ gì? Ta xin khuyên người một câu, khen tặng hay nịnh hót đối ta đều là không có hiệu quả, nên người tốt nhất là không nên nói nữa cho ta! Ta là sát thủ, không phải là nhà từ thiện, nếu ta làm việc xong cho người thì tốt nhất là người nên phải trả giá cao đó!” Băng ra vẻ hung ác dọa nàng ta,

nhưng mà đối lại chỉ thấy nàng cười một cách vô cùng kiều diễm, nhìn không được bản thân nàng cũng phải buồn cười.

“Có chuyện ta có chuyện muốn nói cho người....kỳ thật ta không biết cách nào có thể giao lại thân xác của ta cho người.....Hì hì!”

Đây là lần đầu tiên Băng thấy Tề Nhược Nghiên có biểu hiện như vậy, tựa như không có bất cứ hoảng loạn gì, lời nói lại tỏ vẻ nghịch ngợm như một đứa trẻ.

“Người đã sớm biết như vậy từ trước rồi đúng không?” Tề Nhược Nghiên thản nhiên mà cười, “Băng, người thật sự là người tốt!”

“Người tốt? Hai ta của ta đã dính đầy máu người, người nói ta là người tốt àh?” Băng nhìn về phía tay mình, nàng đã từng sát hại rất nhiều tính mạng, đối với nàng ta mà nói người chết trên tay nàng không biết bao nhiêu là hết, đối với người khác nàng chính là tử thần, đối với tổ chức thì nàng chính là một cỗ máy giết người hoàn hảo...

Cái gọi là “Người tốt” không phải giành cho nàng!

“Băng, ta biết đó không phải là điều mà người mong muốn! Hơn nữa đó là chuyện quá khứ, nên đừng suy nghĩ nữa....” Tề Nhược Nghiên thân thủ như thật nhanh tóm lấy nàng ta, nhưng mà hai tay vừa đưa ra thì nàng ta đã biến mất, cảm giác đó chỉ là ảo ảnh thôi vậy.

“Ta không cần đồng tình của người.”Băng lạnh lùng liếc mắt với nàng một cái. Thôi đừng nói tào lao nữa, nói cho ta biết tờ giấy bọc kẹo đó là có ý nghĩa gì? Còn nha đầu Tú Nhi kia rốt cục là đến đây với mục đích gì? Ta thấy nàng ta tuyệt đối không phải chỉ là một nha hoàn!!”

Tề Nhược Nghiên tựa hồ cũng không để ý thái độ ác liệt đó của nàng ta, chỉ nhìn nàng tuý chung mà cười.

“Băng, người thật sự rất thông minh, người thấy gói giấy bọc kẹo đó có gì khác thường?” Sau đó Tề Nhược Nghiên im lặng như lộ vẻ gì đó khác thường.

“tờ giấy gói kia có gì khác thường sao?Sao ta không thấy ta!” Băng kỳ quái nhìn Tề Nhược Nghiên, nàng không thấy có bất cứ điều gì bất thường với nó a!

Sở dĩ nàng nghi ngờ như vậy vì trực giác của nàng cho nàng thấy như vậy, mà nàng nhất định tin tưởng trực giác của mình là đúng, bởi trực giác của một sát thủ cho nàng một trực giác cực tốt, vô số lần thực tế đã chứng minh cho nàng như vậy, nhưng mà không phải cảm giác luôn là đúng, nhưng mà nàng thấy đề phòng vẫn hơn vì như thế nàng có thể đề phòng được nhiều sự việc nghiêm trọng xảy ra, hơn nữa nó có thể quyết định sinh mạng của nàng....

Tề Nhược Nghiên khẽ cười, đôi môi anh đoà đầy mê hoặc.

Băng mất nửa ngày nói chuyện với Tề Nhược Nghiên để giải thích cho nàng biết về cảm giác của

nàng, coi đó như là một giác quan thứ sáu đi, nhưng mà nàng ta lại tinh quái nói với nàng rằng nàng ta chưa từng bao giờ có cảm giác như vậy. Ánh mắt nàng ta chỉ có nhìn nàng cười với vẻ sung kính. Nhưng mà hình như chuyện này có hơi quá đà rồi, tào lao mãi mà nàng vẫn chưa biết được vấn đề nàng muốn biết. Sau đó Bằng nghiêm mặt nói: “Chúng ta đừng nói chuyện đông tây nữa, người tốt hơn hết là nên nắm chặt vấn đề và trả lời câu hỏi của ta đi đã!”

Tề Nhược Nghiên mới từ tư ghé sát vào tai nàng nói như sợ kẻ nào nghe mất, chỉ biết khi nàng nói Bằng không ngừng nhăn mặt, bởi linh cảm của nàng không hề sai, quả nhiên là nàng ta biết sự việc liên quan đến cái gói bọc đó, nhưng mà suy cho cùng Tề Nhược Nghiên không phải cái gì cũng biết, có một số sự việc ngay cả bản thân nàng ta mà nói cũng không được rõ ràng, chính vì thế mọi suy luận của Bằng cứ như rơi vào một mê cung không có lối ra, vậy phải làm sao bây giờ?

Cái bao gói kẹo đường kia như lời Tề Nhược Nghiên nói thì quả thật là có cất giấu bí mật, đó là lúc Lâm Diễm gần đi nói cho nàng hai chữ “Ẩn tín”, tức là giấy đó dùng mực không màu viết lên, dùng phương pháp bình thường thì không thể nhìn thấy chữ viết trên đó, phải ngâm giấy đó vào nước thì mới có thể nhìn được, mà nước đó không phải dễ dàng có được, phải pha chế hết sức phức tạp, chính vì vậy mà không bao giờ có thể lộ cho người khác biết được, cho nên bọn họ dùng phương pháp này để truyền tin cho nhau rất an toàn.

Nhưng là Tề Nhược Nghiên lại nói cho nàng biết có duy nhất một lọ nước lộ mực mà thôi, lúc trước nàng ta để Phượng Tường cung, bị phế rồi không kịp mang đi, không biết giờ còn có ở đó hay không, chính vì vậy mà Bằng cần phải nghĩ ra biện pháp gì đó để lấy lọ nước đó về xem mật thư trong gói giấy kẹo đường này.

Còn về phần thân thế của Tú Nhi, Tề Nhược Nghiên cũng không nói đến gì, chỉ nói Tú Nhi hơn mười năm trước là do Tề Lệ mua từ ngoài mang về, cho đến hầu hạ nàng, nhưng mà đối với nàng ta mà nói chưa từng xem Tú Nhi là nha hoàn, hai người cùng nhau lớn lên coi nhau như tỷ muội.

“Ta cuối cùng cảm thấy Tú Nhi không đơn giản, người có từng nghĩ qua lúc trước cha người bảo nha đầu đó chiếu cố người không, điều đó có kỳ quái không? Nàng ta chỉ là một nha đầu không quyền không thế thì sao có thể chiếu cố người kia chứ?”

“Tú Nhi từ nhỏ hầu hạ ta, cha bảo nàng chiếu cố ta cũng không có gì không đúng!” Tề Nhược Nghiên vẻ mặt bình thản, tựa hồ như không có gì là không đúng hết.

Bằng thấy vậy không nói được lời nào, nàng có thể nhận thấy Tề Nhược Nghiên như là một đoá hoa ở thiên đường, khoe sắc mà không bị nhiễm bất kỳ một vết bẩn nào, thuần khiết trong sáng, căn bản không hề biết lòng người hiểm ác, cho dù nàng đã là một người trưởng thành nhưng mà tâm hồn vẫn trong sáng như một đứa trẻ, chưa từng phải lo nghĩ bất cứ điều gì, nên làm thế nào mà làm cho nàng ta hiểu được thế giới này không như trong tưởng tượng của nàng đây.

Bằng suy nghĩ rồi hỏi: “Ta hỏi người, nếu chỉ có một người mà người có thể tin tưởng, vậy người chọn Lâm Diễm hay là Tú Nhi?”

“Ý của người là.....Trong bọn họ có một người đang dối gạt ta??” Tề Nhược Nghiên tuy rằng rất

ngây thơ, trong sáng, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, nhieu mày suy nghĩ một lát nàng lắc đầu nói: “Không có khả năng đó đâu, Tú Nhi đối ta luôn luôn trung thành, không có khả năng là nàng! Diễm ca ca hắt lại càng không có..... Bọn họ ai cũng không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với ta!”

Bằng ai thờ dài, ý nghĩ của Tề Nhược Nghiên nàng quá hiểu. hắt nhiên là nàng ta chỉ muốn phủ nhận sự thật đó mà thôi, nàng ta vẫn luôn tin tưởng họ như vậy làm sao có thể chịu được sự thật nếu một trong hai người đó phản bội nàng.

“Ta nói cho người biết! Đối với « Tâm hoàn » chính là Lâm Diễm đưa cho người phải không? Vậy mục đích của hắt là gì, người có từng nghĩ qua chưa?

“Diễm ca ca nhất định có suy tính của hắt, tóm lại hắt sẽ không hại ta!” Tề Nhược Nghiên quyết tâm tin tưởng Lâm Diễm, Bằng có muốn cùng nàng ta phân bua cũng vô ích.

Nàng không nói gì, quyết định dùng phương thức khác để thuyết phục nàng, nàng lại hỏi: “Được rồi! Giả sử nếu Lâm Diễm đưa cho người thuốc tâm hoàn đó là với mục đích chữa bệnh cho người, người có từng nghĩ đó có phải là thuốc thật hay không? nếu đó là độc dược thì sao? »

“Nhưng ‘ tâm hoàn’ kia cũng không phải là thuốc độc!” Tề Nhược Nghiên vẻ mặt rất là thản nhiên, làm như chưa bao giờ lo lắng đến vấn đề này.

“Đúng vậy, nó xác thực không phải độc dược, nhưng mà cũng không phải là loại thuốc tốt. Người có nghĩ hay không, nếu không có Hoàng Thượng ra lệnh cho ngự y viện pha chế thêm một số thành phần vào trong đó thì sao? Nếu mà không có như vậy mà người cứ dùng hết thì sao, kết quả như thế nào? Kết quả chỉ có một, đó là chết, hơn nữa là chết không minh bạch! »

Kết quả này Tề Nhược Nghiên hiển nhiên cũng đã tưởng tượng ra, nhưng khi Bằng nói ra, bản thân nàng không khỏi kinh động, cả người run lên, há miệng thờ dốc như muốn nói cái gì đó, nhưng mà cũng không phát ra nổi lời nào.

“Hiện tại ta hỏi lại người, nếu chỉ có một lựa chọn, người mà người chọn tin tưởng là Lâm Diễm hay là Tú Nhi?” Bằng ngoạ ngễ nhìn đáng vẻ Tề Nhược Nghiên, ung dung đợi câu trả lời của nàng.

“Diễm ca ca cho ta dược, Tú Nhi là người cầm hộ ta, chẳng lẽ là nàng thay đổi dược? Nhưng vì sao nàng có thể làm như vậy.....” thanh âm mang theo sự run rẩy của Tề Nhược Nghiên, sắc mặt có phần kinh hãi lộ ra, hắt hắt vẻ trầm ngâm như lúc nãy, vẻ mặt thể hiện thật sự rất bàng hoàng.

« Cái này ta cũng không biết, người ngẫm lại chính mình có phải đã từng đắc tội hay từng gây trở ngại gì đối với nàng ta hay không, nói ra cho ta biết, ta sẽ phân tích giúp người ».

Tề Nhược Nghiên nghe vậy gật đầu, biểu tình của nàng đó chính là kiếp sợ không thể kiềm chế, Bằng đoán lúc này nàng ta căn bản không thể nhớ tới bất cứ cái gì, nếu có nhớ đi chẳng nữa thì cũng chỉ nghĩ tới cái tốt đẹp mà thôi, khi chất vấn nàng ta nếu nàng ta cứ một mực không thừa nhận thì làm gì được, hoặc nàng ta thừa nhận nhưng lại một mực xin lỗi, không chừng sự việc lại càng phiền toái hơn.

“Đúng rồi, ta thấy hồn phách của người hình như ổn định hơn lúc trước rồi, chắc có lẽ không dễ dàng mà biến mất đâu?” Bằng chần chừ hỏi.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy nếu có thể cùng Tề Nhược Nghiên chung sống hoà bình, có chung một tiếng nói, cho dù chia xẻ một cái thân thể cũng không có gì quan hệ gì, nàng có thể vì đó mà mở lòng của mình đối với mọi người, cho dù việc này không phải là ý nguyện của nàng, nhưng mà đó cũng không phải là chuyện gì quá xấu, hướng hồ tâm hồn nàng ta hồn nhiên, thánh thượng như vậy, lại rất yếu đuối, một ý nghĩ bảo hộ tự nhiên nảy sinh lên trong ý nghĩ của nàng....

Loại này có thể nói là có một người cùng chính mình đồng cam cộng khổ, gắn bó trường tồn cảm giác đó không phải là nàng vẫn luôn tìm kiếm hay sao?

Chương 36: Hiển uy

“Ta cũng không biết nữa, chỉ biết khi nhìn thấy Diễm ca ca thì đột nhiên thấy cả người tốt lên nhiều lắm.” Nói đến Lâm Diễm, Tề Nhược Nghiên vẻ mặt đang u sầu thì đột nhiên hai má ửng hồng lên, mỉm cười, kiều diễm như một tiên nữ vui vẻ giữa chốn bồng lai, quên hết ưu phiền.

Bằng mỉm cười, đối với Tề Nhược Nghiên và Lâm Diễm trong tương lai dù sao cũng không có hy vọng gì, nên tốt nhất àng cũng không nên đưa ra bất kỳ lời bình luận nào nữa, tránh làm phá hỏng đi ước mộng đẹp của Tề Nhược Nghiên, sự thật đối với nàng ta mà nói thì quá tàn khốc, nên nàng không đành lòng phá tan giấc mộng mỏng manh đó.

“Bằng tỷ tỷ, ta có thể gọi ngươi là tỷ tỷ được không?”

“Làm sao cơ? Muốn cùng ta thân thiết lắm hả? Đừng làm bộ đáng như vậy.....” Bằng dương dương tự đắc mi, cùng người khác duy trì khoảng cách chính là thói quen của nàng, hai chữ tỷ muội đó nàng không muốn dính líu tới là tốt nhất.

“Tỷ tỷ tốt!!” Tề Nhược Nghiên vừa gọi vừa lấn đến bên nàng, đôi mắt nàng như snags lên, tình nghịch như cổ nài nữ Bằng, sau đó lại làm ra vẻ phụng phịu như đứa trẻ vừa không được gì đó như ý muốn, miệng thì không ngừng kêu tỷ tỷ với Bằng.

“Tốt lắm tốt lắm!Không phải là muốn ta đi tới Phượng Tường cung tìm lọ nước kia để xem được mật thư sao, nhưng mà với bộ dáng này thìKhông phải ngươi và Lâm Diễm thân thiết lắm sao, ta thật sự hoài nghi là ngươi chưa hiểu hết con người hắn...” Bằng cố gắng tỏ ra vẻ nghiên túc đối với nàng, nhưng mà bản thân nàng cũng thực sự muốn biết xem tờ giấy gói đó Lâm Diễm đưa cho nàng cái gì.

“Tỷ tỷ, ngươi đáp ứng ta sao? Ta biết ngươi tốt lắm mà!” Tề Nhược Nghiên vui vẻ cười, nắm đồng tiền hiện lên như hoa, nàng thì nhẹ nhàng như gió, phiêu phiêu như mây, sau đó dần biến mất.

Bằng xem ra thấy bản thân mình có chút ngốc, cái gì mà gọi là khuynh quốc khuynh thành, nàng bây giờ đã được thấy tận mắt rồi. Bản thân nàng là nữ nhân nhìn thấy Nhược Nghiên còn thích hướng chỉ là nam nhân...

Nàng nếu không biết lợi dụng tốt ưu điểm này thì không phải là phụ lòng tốt của ông trời dành cho nàng hay sao!

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, hai tiếng tỷ tỷ kia thật là dễ nghe, rất ấm áp như có thể làm ta đi lớp bằng cứng trong lòng nàng, với lại biểu hiện của Nhược Nghiên cũng như là một đứa trẻ, một muội muội dễ thương a....

Bên tai như truyền tiếng hô hấp ấm áp, không cần quay đầu lại thì nàng cũng biết nam nhân đó là ai, nàng nhẹ nhàng xoay người, Tào Hân đã nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, hân ngủ nhưng mà mày vẫn nhíu chặt như muốn giữ chặt vẻ anh minh của một hoàng đế, nàng không tự chủ được ngẩng đầu, muốn vượt đi nếp nhăn nhíu trên mày đó đi.

Nhưng mà Tào Hãn đột nhiên tỉnh lại, nàng giật mình thu tay lại, thấy hãn trong mắt như vẫn đang mộng lung mơ hồ của người mơ ngủ, thấy Băng tỉnh liền hỏi: Vẫn còn sớm như vậy đã tỉnh rồi sao? Có phải nàng không khoẻ?”

“Ta rất tốt, Hoàng Thượng trở về khi nào? Vì sao ta lại không phát hiện ra vậy?” Băng thản nhiên cười, hóa giải sự mất tự nhiên trên mặt.

Nên lấy cái lý do gì để cho hãn đồng ý cho nàng đi Phượng Tường cung một chuyến mà không nghi ngờ bất cứ cái gì? Bệnh đa nghi của Hoàng đế này làm cho Băng gặp không ít khó khăn.

“Canh hai ta đã trở lại, thấy nàng đang ngủ lên không đánh thức. »Tào Hãn từ long sàן ngồi dậy, lấy chăn phủ lên trên người Băng để giữ ấm cho nàng, sau đó vuốt tóc nàng nói: “Trời còn sớm, ngủ tiếp đi.”

Băng nhẹ nhàng đồng ý, thấy hành động của hãn không khỏi giấy lên nhiều suy nghĩ. Nàng đã đáp ứng với Tề Nhược Nghiên đi Phượng tường cung lấy lọ nước giải chữ để đọc “Ẩn tín” của Lâm Diễm, thuận tiện giúp nàng ta lấy lại chiếc vòng cổ phi thủy gia truyền, nàng sao có thể nuốt lời.

Nghe giọng của hãn như rất mệt mỏi, lại như vẻ rất buồn ngủ, đây chính là thời điểm cảnh giác của hãn lơ là nhất, có thể đây chính là thời cơ tốt nhất đưa ra yêu cầu?

“Hoàng Thượng, ta muốn trở về Phượng Tường cung một chuyến lấy chút đồ... Có thể không?” Băng nói thẳng, quyết định không cùng hãn quanh co lòng vòng. nếu mà hoàng đế hỏi đến, nàng đã có cớ để viện ra nhờ tú nhi nhắc nàng một chuyện đó là Tú Nhi rất tiếc vì không mang được chiếc vòng cổ gia bảo của nhà nàng đi khỏi phượng tường cung, có thể đây chính là cái cớ tốt nhất, rất hợp tình hợp lý!

Như thế nào không thấy trả lời?

“Hoàng Thượng?” Băng kêu tên hãn lần nữa, nhưng mà vẫn khoog thấy hãn trả lời, khi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy, trời ơi, mới có một phút thôi mà, sao hãn đã ngủ rồi!

Đôi mắt của hãn đã nhắm nghiền, nhìn bộ dạng của hãn khi ngủ thật là đẹp, vẻ cương nghị, chính trực, tôn quý luôn được thể hiện bất cứ lúc nào, như thể bản thân hãn sinh ra đã được định mệnh sắp xếp là Hoàng đế rồi vậy. Nếu bất cứ ai nếu nhìn thấy hãn lần đầu tiên sẽ nghĩ đó là một thanh niên tràn đầy nhiệt huyết, có ý chí chứ không phải là một con người tàn nhẫn, dùng mọi thủ đoạn để đạt được điều mình muốn, có thể tàn nhẫn đến nỗi ngay cả mẫu thân nuôi hãn lớn mà hãn cũng có thể sát hại, một hôn quân....

Tào Hãn trên mặt vô ý mỉm cười trong lúc ngủ làm Băng gợi không biết bao là suy nghĩ, Băng nhìn một hồi lâu, nàng nhận thấy rằng mỗi khi mình đối mặt với hãn thì luôn cảm thấy thật thân thuộc, không biết từ lúc nào, nhưng mà khi nhìn thấy hãn, thấy hãn vui vẻ thì thấy hãn không khác gì bất kỳ một người bình thường nào, bản thân nàng lúc đó cũng chỉ biết đáp lại cười với hãn.....như trước kia đối với nam nhân kia, tuy người đó từng làm nàng đau khổ nhưng vẫn là nam nhân mà nàng yêu nhất, giờ cảm giác của nàng đối với Tào Hãn cũng như vậy, có chút gì đó...

Năm đó nàng chưa từng do dự, hiện tại vì sao lại do dự?

Nếu mà giờ phút này cho nàng một con dao, bảo nàng chấm dứt sinh mệnh của nam nhân này thì nàng có thể ra tay được không?

Không làm được.... Nàng làm không được.....

Vì sao lại không làm được? Đáp án là gì? nàng không muốn nghĩ tới, căn bản bản thân nàng không dám nghĩ tới nó lần thứ hai....

Hôm sau, chiến trường cấp báo về cho rất nhiều chiến sĩ bị thương trên chiến trận về ngoại thành Kiều Châu đóng quân, Hoàng thượng thân chinh ngự giá đến đó an ủi lòng quân, hai ngày sau mới có thể hồi cung.

Trước khi đi Tào Hãn vừa cẩn thận dặn dò đám nô tài hầu hạ nàng, vào mỗi ngày sáng trưa chiều tối đều phải gửi tin qua bồ câu cho hãn về tình trạng của nàng thì hãn mới có thể an tâm rời khỏi hoàng cung, đồng thời cũng phong cho tả thị lang Lâm Diễm làm tiên phong đi hộ tống.

Bằng cảm thấy đây chính là một cơ hội tốt, có thể thừa dịp hoàng thượng không có ở trong cung mà đi Phượng Tường cung một chuyến, mọi việc nhất định sẽ thành công.

Nói là việc có vẻ đơn giản nhưng mà lại không đơn giản tí nào vì có thể lấy mạng nàng bất cứ lúc nào.

Tuy rằng thân thể này trải qua thời gian điều dưỡng cẩn thận đã khôi phục không ít, nhưng mà vẫn không chịu được kích thích quá lớn, nhưng mà nhờ có « tâm hoàn » thì bệnh của nàng tạm thời không có phát tác, tình trạng rất tốt. Nhưng mà muốn đi khỏi Thanh dương cung mà không cho đám thị vệ và nô tài phát hiện quả thật là không dễ. Đã vậy lại còn phải làm sao vào Phượng Tường cung mà làm cho đám thị vệ ở đó không phát hiện ra đây?

Nếu mà cứ tính thì đây chính là một chuyện rất khó làm, nhưng mà càng khó thì lại càng làm cho con người ta xuất hiện nhiều sáng kiến. Nếu mà việc quá dễ làm thì đối với nàng thì không có hứng thú, bản thân nàng không muốn ngồi mát ăn bát vàng, bất cứ việc gì cũng phải do chính mình làm thì mới không lo lắng.

Nhưng mà đang tính kế đi vào đó thì tự nhiên có hai người tự nhận mình là thông minh đến giúp cho nàng hoàn thành sự việc. Đó chính là hai phi tần của Tào Hãn đến tìm nàng, muốn nàng thay y phục đi theo hai ả. Bằng không biết là gì nhưng mà vẫn muốn đi thử một chuyến. Hiện tại Bằng đang quang minh chính đại đi vào cửa sau của Phượng tường cung, vừa đi vừa cười, im lặng xem trò hay sắp diễn ra.

Khi đến gần Phượng tường cung thì thấy đám thị vệ canh giữ đã chặn lại hỏi một số chuyện, theo sau Bằng có hai vị nương nương và tám cung nữ hầu hạ đi vào Phượng Tường cung, nàng thoát nhìn có thể đoán ra hai vị phi tần này muốn nàng làm gì liền hỏi: ‘có phải hai vị nương nương muốn ta thay đổi y phục thành cung nữ vì muốn ta đến du ngoạn Phượng Tường cung một phen sao

Trong lòng nàng đã hiểu ra nhiều điều, thời gian gần đây Hoàng thượng độc sủng phế hậu, đối với

đám phi tần trong cung mà nói thì nàng chính là cái gai trong mắt, quả nhiên Hoàng thượng vừa mới ra khỏi cung thì đám người trong cung đã đứng ngồi không yên, nói là muốn cùng nàng đi ngắm tuyết chỉ là cái cớ, thực ra là muốn mượn cơ hội này giáo huấn nàng, đây chính là một âm mưu của đám cung tằm mĩ nữ thường thấy mà thôi.

Vì thế nàng liền tương kế tựu kế đi mà chỉ dẫn theo Tú Nhi đi, nhưng mà hai vị phi tần lần cũng rất không ngoan đã đẩy Tú Nhi khỏi nàng sau đó mượn cơ này nọ bảo nàng thay quần áo ung nữ sau đó dẫn tới Phụng Tường cung này.

Sự tình chính là đơn giản như vậy, nếu đã muốn thuận lợi đi vào Phụng Tường cung, hiện tại chỉ có thể thành nhân vật cho hai vị phi tần này đánh ghen thì mới có thể vào Phụng Tường cung tìm lọ nước độc chữ của Lâm Diễm và vòng cổ phi thủy gia bảo của Nhược Nghiên mà thôi.

Lúc vào trong hai vị phi tần nhìn Băng cười, một vị phi tần thân mặc áo màu hồng, thêu chỉ bạc, áo khoác lông trắng như ngọc tiến về phía Băng rồi ra tay đẩy ngã nàng xuống sân tuyết, tiếng nói giận giữ nói: ‘Người còn đứng đó mà cười, mau tiến vào điện đi!’

“Ôi ~ dung quý nhân thật nặng tay nha, ai chẳng biết tề tiểu thư chính người duy nhất ở hậu cung được Hoàng thượng sủng ái, hoàng thượng yêu quý, đáng lẽ ra nàng ta phải bị trục xuất đến Tĩnh Nguyệt am làm chịu tội nhưng mà lại được ở Thanh Dương cung, nàng ta dù sao cũng là tỷ muội với chúng ta một thời, người cũng nên tôn trọng chút.” Vị phi tần áo vàng nhạt liền đưa ra lời khuyên với vị phi tần áo hồng, nhưng mà lời nói dối trá đó của nàng ta không giấu được bụng dạ hẹp hòi, kiêu căng đàng sau vẻ ngoài thanh nhã, quý phái đó.

Nghe lời như vậy mà Băng cảm tưởng như có thể nôn ra được, nên nàng quyết định lần này nhất định sẽ thay Tề Nhược Nghiên giáo huấn hai vị phi tử không biết trời cao đất dày là gì, lúc này ngã vì mất thăng bằng nàng hình như có đụng vào cái gì đó của các vị phi tần này, hình như các nàng này có dùng áo giáp hộ thân bằng tơ vàng thì phải, xem ra vừa rồi dung quý nhân cố ý xô nàng ngã lên làm rơi mà không biết.

Băng vội lấy miếng giáo hộ thân bằng tơ đó, hiển nhiên là bị đâm vào tay, cảm giác đau đớn xuyên thấu vào tay, nhưng mà một lúc sau thì hết cảm giác đau, nàng biết hộ giáp nho nhỏ này nhất định sẽ trở thành nhược điểm chết người, một vũ khí cực kỳ lợi hại.

Trong hiện đại nàng đã từng nghe đồn không ít về loại áo giáp bằng tơ dùng để hộ thân này, nàng tin tưởng tuyệt đối nàng có thể dùng cái này làm cho các vị tiểu thư đài các đó cả đời khó quên lần này.

Đương nhiên nàng sẽ không ngốc ngếch đến nỗi thực sự xuống tay giết các nàng, chỉ cần hù dọa là đủ rồi, cho các nàng bài học giáo huấn như vậy cũng đủ rồi!

Với lại với sức của nàng hiện nay chưa chắc đã ra tay giết các nàng được, nàng lo hại người không thành lại ra hại chính mình. Với lại đây là hoàng cung, nếu có thể giết các nàng đi chẳng nữa cũng không đảm bảo không có ai nhìn thấy, giết người đền mạng, nếu bắt nàng đổi sinh mệnh của mình lấy sinh mệnh của mấy tiện nhân nàytrừ khi nàng điên!

“Các người muốn làm gì?” Băng giả vờ yếu ớt từ từ ngồi dậy, sợ hãi dần dần nhìn về phía hai nàng ta,

chậm rãi lui về phía sau kêu “Lui ra! Nếu không ta sẽ kêu người tới!”

Băng lớn tiếng vừa quát, giả vờ như kinh hãi lắm, diễn với các nàng. Hai vị phi tần vô pháp vô thiên này nhân lúc hoàng đế ra ngoài định hãm hại nàng. Hai nàng chỉ sững sốt một lúc rồi nhìn nhau cười to.

“Như thế nào? Tề tiểu thư còn nghĩ mình chính là hoàng hậu sao? Hừ! Người này tiện nhân, một nô tỳ!” Dung quý nhân cười cười run hết cả người, ánh mắt hiện lên sự cay độc, “Trước kia khi dụ dỗ hoàng thượng thì không nghĩ tới ngày này.....nhưng mà ngày tốt lành của người đến nay đã hết..., nói cho người biết, hôm nay chính là ngày chết của người! Diễm phi tử tử người nói có phải hay không?”

“Không sai! Tiện nhân, hôm nay ngày chết của người đã đến, nhưng mà tử muội chúng ta vốn thiện lương, nhất định sẽ cho người chết toàn thân.” Diễm phi mặt lộ vẻ mặt cười lạnh như băng, nhìn Băng với ánh mắt kinh thường.

Lửa giận trong đầu hừng hực thiêu đốt, nhưng mà sự phẫn nộ này nàng không có bộc lộ ra ngoài, nàng vẫn giữ nguyên được sự bình tĩnh, qua lời nói của dung quý nhân nàng hiểu được dự đoán của các nàng đã sai, các nàng không chỉ muốn giáo huấn nàng thôi không, hận thù của các nàng đã chất cao đến nỗi muốn giết nàng chết mới hả được..

Muốn cho nàng chết ư? Trong lòng của nàng sát khí ẩn hiện, Băng hoảng hốt, đã bao lâu rồi nàng không có cảm giác này? Giống như đã thật lâu, lâu đến nỗi nàng như đã sắp đã quên cách làm thế nào khống chế sát khí này.....

“Các người sẽ không sợ Hoàng Thượng biết sao? Ta tuy là tự nguyện theo các người rời khỏi Thanh Dương cung nhưng mà không phải là không có người biết, ta chết, các người làm thế nào thoát được liên hệ?” Không có hoàng đế dung túng, các nàng làm sao không sợ hãi nếu dồn nàng vào chỗ chết?

Băng chậm rãi đứng lên, phúi đi đám tuyết bám vào váy, một trận gió thổi qua người, nàng cảm giác cả người đều lạnh run.

“Phế hậu tề thị tự giác ra ngoài, ta cùng mấy tử muội muốn rủ đi ngắm tuyết chơi nên mượn cố đồ đi ra ngoài và lên vào Phượng Tường cung này tự sát, chuyện này với tử muội chúng ta có can hệ gì đâu?” Diễm phi mặt cười càn rỡ, mặt không giấu được vẻ đắc ý, nói “Trong phạm vi hoàng cung này đến ngoại thành đều là người của chúng ta, ai dám nhiều lời đây?”

Băng bị lôi vào trong cửa điện, ánh sáng xuyên thấu vào cửa sổ, tuy nàng không ở đây nhưng cũng không thể không nhận định rằng cung điện này được phủ một màu trầm tối, điêu khắc tinh xảo, màn phủ xung quanh màu trắng tạo sức huyền bí cho người xung quanh. Nơi này tương đối vắng vẻ nên nếu có bị hại ở đây e rằng cũng chưa chắc có người tới ứng cứu nàng kịp được.

Băng không khỏi suy tính, tay càng siết mạnh hộ giáp trong tay.

Nghĩ đi nghĩ lại, Băng cảm thấy các nàng quả là suy nghĩ thấu đáo, một gia tộc suy bại, làm hoàng hậu lại bị phế thành nô tỳ, nếu như mà nghĩ nàng vì mất hết tất cả mà tự sát thì cũng không sai chút nào. Nhưng mà điều các nàng này không ngờ đến đó chính là khối thân thể này giờ này đã không thuộc về Tề Nhược

Nghiên yếu đuối nữa rồi. Dù có chết các nàng ta cũng không thể ngờ tới có một linh hồn khác đã xuyên từ hiện đại tới đây về trú ngụ trong thân thể này, đã vậy linh hồn này lại được huấn luyện từ bé, là một sát thủ thực sự rất có kinh nghiệm.

Hai bên người đều bị hai cung nữ gắt gao giữ lấy, một cái khăn trắng từ phía sau vòng qua cổ nàng siết lấy cổ nàng, Diễm phi cùng Dung quý nhân đứng ở cửa đại điện, mỉm cười nhìn cảnh này diễn ra.

Băng khẽ cười một tiếng, bình tĩnh nín thở, hai mắt lạnh như băng từ từ mở ra, sau đó nàng lấy sức, dồn lực vào chân, lấy kỹ thuật tuyệt xảo đá mạnh vào ống chân trái của cung nữ, nơi đó vốn có rất nhiều dây thần kinh, nếu bị đá mạnh vào đảm bảo rất đau đớn.

Quả nhiên, cung nữ đó kêu lên, bên trái tay của Băng đã bị loại bỏ, thoát được, sau đó nàng nắm chặt tơ vàng hộ giáp ở tay trái sau đó lấy lực thật mạnh đánh vào mặt của cung nữ đó, động tác rất nhanh và dứt khoát.

Đâm vào, rút ra, động tác mạnh mẽ lưu loát, không chút nào gượng gạo, tiếng vật nhọn xuyên qua, rồi rất nhanh rút ra, cung nữ đó thảm thiết ôm lấy mặt lùi lại mấy bước, máu tươi từ mặt chảy ra như suối, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt đó nhìn rất thê thảm....

Mùi máu tanh nhanh chóng tản ra khắp căn phòng, sự việc diễn ra quá nhanh khiến có bất kỳ ai chứng kiến đều phải sửng sốt, ngây cả người. Băng nhanh chóng giấu hộ giáp giấu vào trong tay, lập tức xoay người, nhanh chóng nhắm ra cửa điện hướng về phái Diễm phi tấn công.

Diễm phi dung nhan xinh đẹp chợt biến sắc, há mồm như muốn kêu cứu, nhưng mà một cung nữ đã nhanh chóng chặn lấy người của nàng, máu từ đó bắn về phía Băng, máu nhanh chóng như ngưng lại, cả người Băng run lên bần bật, cổ họng hô lên vài tiếng vô nghĩa “ôi, ôi”. Sau đó rất nhanh có một thân thể mềm nhũn loạng choạng đổ xuống trước mặt Băng.

Băng nhấc chân đá cung nữ bị dính tơ vàng hộ giáp khỏi người mình, sau đó áp sát vào cổ Diễm Phi, động tác trôi chảy dứt khoát không hề giống một kẻ yếu ớt, nàng nhìn bọn người dung quý nhân và cung nữ vây quanh mà cười, dung quý nhân thì sốc đến nỗi ngây ngốc ra, tất cả đều nhìn nàng chăm chăm, nhìn đến lúc nàng nhìn bọn họ cười, những người đó mới tỉnh mộng lộ vẻ sợ hãi lui xa mấy bước, ánh mắt nhìn nàng như nhìn thấy quỷ hiện hình.

“Diễm phi nương nương, người có cảm thấy lạnh không Nếu mà người cảm thấy lạnh có nghĩa là người sắp xuống hoàng tuyền rồi đấy, giết người không được mà lại thành con mồi trong tay người đó, người cảm thấy thế nào?” Băng một tay ngăn giữ thắt lưng diễm phi, kề sát mặt vào tai nàng nói nhỏ.

Diễm phi trợn ngược cả mắt lên, bị dọa như muốn ngất đi, thân thể mềm nhũn dựa toàn bộ người vào Băng, vết thương ở cổ bị Băng cửa mạnh vào, máu chảy rỉ ra chảy xuống cổ rơi xuống tuyết trắng, nhiễm đỏ vào quần áo của nàng. Sắc mặt mọi người khi thấy tình hình như vậy đều tái đi, trắng bệch giống như bị dồn vào đường cùng.

Vì sao lại bị dọa như vậy? Nàng đã cố tình tránh động mạch chủ ở cổ ra nhưng mà bị tơ vàng hộ giáp cửa vào hình như không dễ chịu tí nào, máu lại chảy ra không ít. Kỳ thật nàng không có độc ác như vậy, dù

vết thương có như thế nào nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, những người này thật nhát gan.....

Nhưng cái nàng muốn chính là cái này! Nên nụ cười của nàng càng nở rộ, tươi sáng, nàng lại nhìn về phía dung quý nhân nói giọng châm chọc: “Dung quý nhân àh nha? Người vì sao lại dùng tơ vàng hộ giáp mưu hại diễm phi nương nương?”

“Ta không có! Là người... Người..... Là người giết diễm phi!” Dung quý nhân sắc mặt trắng bệch mấp máy môi nói không thành lời, nếu lúc này nàng mà giết Diễm phi, gương mặt có dính chút máu của nàng ta thì nhất định rất quý giá, mọi người nhất định sẽ đồn đại nàng bị ác quỷ ám vào, Diễm phi mà chết thì không biết lúc nào sẽ đến chính mình mất mạng?

“Rõ ràng là tơ vàng hộ giáp của người, làm sao có thể ở trên tay ta, còn dùng nó đi giết người? Làm gì có chuyện hoang đường như thế, ai sẽ tin đây?” Bằng đắc ý nói với nàng ta, làm nàng ta càng sợ. Nhưng đột nhiên nàng lại đổi giọng nói: “nhưng mà người nhắc ta mới nhớ, ta có nên phòng trước không ah, giết hết bọn người đi để diệt khẩu không nhĩ, giết người phải giết tận gốc ah!”

Nàng nghĩ nếu có thể trói hết bọn người này lại sau đó đi tìm vòng ngọc phi thúy và lọ nước độc chử, ai ngờ vừa dứt lời thì nghe một tiếng bịch, một người vừa ngã lăn ra đất, quả nhiên là dung quý nhân vì sợ quá mà ngất xỉu rồi.

Xem ra là nàng nghĩ quá nhiều rồi, những người này nhìn ác độc hung tàn như vậy, nhưng mà mới bị dọa có vậy mà đã chết ngất đi, thế mà lại lớn mật dám đi giết nàng sao?

Khinh thường hừ nhẹ một tiếng, để Diễm phi đang hôn phi phách tán để một bên, nàng tùy ý lau vết máu lên người nàng ta, ánh mắt lạnh lùng nhìn mấy kẻ đồng lõa bên cạnh. Bọn họ sợ run lên, quỳ sụp xuống liên tục cầu xin nàng tha mạng.

“Xem ở các người cũng chỉ là sai nha của kẻ khác mà thôi, tạm thời bỏ qua cho các người, tốt nhất là an phận quỳ tại đây cho ta, cấm chạy khỏi chỗ này, nếu ai dám đi khỏi thì kết cục cũng như nàng ta mà thôi!” Bằng chỉ ngón tay vào Diễm phi nằm ngất một chỗ, rồi nói với các nàng: “Nhưng mà các người nếu nghe ta phân phó, ta đảm bảo các người không có việc gì.....”

“Nô tỳ nguyện ý nghe theo nương nương phân phó.....” Các nàng đều nghĩ diễm phi đã chết, sợ hãi chính mình cũng sẽ bị như nàng nên nhất đồng rập đầu một khuôn tuân theo, nhất là theo tình hình như lúc trước, cung nữ định cản nàng đã chịu hậu quả nặng.

“Nương nương? Ta sớm không phải nương nương gì nữa.” Lạnh như băng xuy một tiếng, đi xuyên qua màn che màu hồng mỏng, đi vào bên trong điện.

Đi vào nội điện thấy hoa văn trang trí hoa lệ mà lại không mất thanh nhã, trong điện vật phẩm bài trí như Tề Nhược Nghiên miêu tả với nàng hoàn toàn giống nhau, nhìn ra không có cái gì thay đổi, có thể thấy được sau khi nàng rời đi, nơi này nhất định được bảo quản rất tốt, như là đang chờ đợi chủ nhân trở về.

Nếu mà bố trí trong này vẫn như cũ thì nhất định mấy vật đó vẫn nằm chỗ cũ, Bằng bình tĩnh hướng về phía tây bên bàn trang điểm mà cười, tuy nàng không có mấy món đồ dùng để trang điểm nhưng mà chỉ như

vậy thôi dung nhan của nàng cũng đã làm trời long đất nổ.

Nhìn những món đồ trên bàn nàng có thể cảm thấy được mình quả thật đã đến một nơi xa lạ, nhưng mà mọi chuyện xảy ra với nàng cũng không quá tệ, nhưng mà vẫn không được hoàn mỹ, trước mắt thân phận của nàng làm nàng xấu hổ, rất uất ức, không có tự do, giống như một con chim bị giam trong lồng, không bao giờ có hy vọng ra ngoài...

Nếu mà tình cảm của hoàng đế dành cho nàng là thật, nhưng mà ai có thể đảm bảo được tình cảm đó có thể duy trì được mãi mãi. Có một ngày nào đó tình yêu đó mất đi, hẳn có đem nàng đẩy vào ác mộng, vạn kiếp đau khổ?

Tâm mạnh mẽ run lên..... Bể, người đang ở đó miên man suy nghĩ cái gì chứ! Cho dù hoàng đế có tình, nhưng mà đó cũng là tình cảm dành cho Nhược Nghiên mà có, cùng với người có quan hệ gì đâu, người vì có gì phải vì đó mà phân tâm!

Không phải người đã từng thề không bao giờ tin vào tình yêu nữa sao, nhưng vì sao cứ nghĩ đến hẳn là tìm người lại đập rộ lên....

Vết thương cũ vẫn chưa có khép lại, nếu mà lại bị đau thêm lần nữa thì nhất định nàng không chịu nổi mất...

Nàng tới đây chính là tìm lọ nước độc chữa, vì sao lại nghĩ tới hoàng đế vậy?

Nước độc chữ..... Tề Nhược Nghiên nói với nàng là nó nằm trong hộp để gần hộp trang điểm!

Quả nhiên, Bể tìm thấy một hộp được một hộp được khắc khéo léo, bên trong có một bình sứ, một cái nút bằng gỗ, mở ra thì có một mùi kỳ dị sộc vào mũi, lắc lắc nhìn vào trong, một thứ dung dịch màu đỏ sẫm sẫm.

Nước độc chữ màu đỏ, mùi thì kỳ dị, xem ra đây chính là nó!

Vậy vòng ngọc phi thúy ở đâu?Tề Nhược Nghiên nói nàng nhớ không rõ, mà cung điện này lớn như vậy, nhiều ngăn chứa như vậy thì làm sao mà lần được đây?

Nàng mở lần lượt từng ngăn kéo ra, Bể nhất thời bị làm khó, thời gian rời khỏi Thanh Dương cung cũng đã lâu, nếu mà chậm trễ trở về thì nhất định phát sinh nhiều phiền toái....

Bể xoay người ra điện, gặp này các cung nữ lúc này, các nàng quả nhiên là quý không dám đứng lên, cũng không ai dám đến cạnh Dung quý nhân và Diễm phi để xem xét tình hình.

Đi qua các nàng, một cước đá vào lưng dung quý nhân, chỉ nghe nàng ư một tiếng thì lập tức mở mắt tỉnh dậy.

“Dung quý nhân, chỉ cần người sau này đừng nữa đến gây chuyện với ta, chuyện hôm nay ta sẽ không

tính với người, nếu không chịu mà muốn làm loạn thì không tốt đâu, vì lời người nói hoàng thượng không có tin đâu.’ Vừa nói nàng vừa nhìn về phái Diễm phi như nhắc nhở cho nàng ta thấy đó như là một bài học, cười lạnh nhắc thêm: ‘Không biết ai sẽ gặp họa đâu! Có cần ta phải đến đỡ người đứng lên không?’

“Không cần.....” Dung quý nhân biến sắc nói, Diễm phi bị chết ở Phượng Tường cung bởi tơ vàng hộ giáp, chuyện này nàng phải giải thích với hoàng thượng sao đây? Nếu sớm biết mọi chuyện sẽ xảy ra như vậy thì nhất định nàng không bao giờ dám trọc vào nàng ấy....

“Xem các người bị dọa kìa! Nàng ta không có chết, chỉ cần đưa về cung, gọi ngự y đến băng vết thương cho nàng ta qua mấy hôm thì coi như không có chuyện gì nữa rồi.”

Băng ngẩng cao đầu bước ra khỏi điện, vừa nãy khi nãy nàng bị tuyết bám vào, có hơi ẩm của cơ thể làm cho tuyết bám vào đó bị tan, không khỏi làm ướt một mảng váy, không biết khi trở về có bị phát hiện hay không. Dù sao đây cũng là hoàng cung, thâm cung hiểm ác, lòng người khó dò, không biết ai là bạn ai là địch thì chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình sống tiếp. Nơi này tuy huy hoàng nhưng mà lại là nơi chứa nhiều điều dơ bẩn nhất của xã hội phong kiến, tranh quyền đoạt lợi mà bất chấp tất cả.

Lần này chuyện ở Phượng Tường cung làm cho nàng hiểu được không ít chuyện, thì ra nếu không có người khác làm chỗ dựa, không có hoàng đế đứng ra bảo vệ thì đám phi tần kia nhất định đã xuống tay giết nàng từ lâu. Cái mà họ không ngờ tới là hiện tại nàng đang trú ngụ trong thân thể này, có võ công một chút nên mới có thể dễ dàng qua được cửa ải này, nếu không ngày này năm sau cũng chính là ngày dỡ của nàng rồi....

Thế giới này cũng tàn khốc như thế giới hiện tại, thân thể nàng hiện nay như vậy thì làm sao có thể tự do hành tẩu trên giang hồ như trước kia được đây?

Cố sức mở cánh cửa lớn ngoài cung, Băng ra gặp mấy vị thái giám nói: “Các vị công công, bên trong gọi các người đi vào đây!” Nói xong, cúi đầu chạy, chuyện hôm nay nàng nhất định sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào, nàng cũng tin bọn Diễm phi và Dung quý nhân cũng sẽ không dám mở miệng nói ra. Chuyện này nên giấu đi là tốt nhất!

Chờ ở bên ngoài đám thái giám được cung nữ truyền lời thì mới dám tiến vào điện, vừa vào đã thấy cảnh tượng như vậy thì đều bị dọa chết khiếp.

Vì bị Diễm phi bắt thay quần áo rồi mới đi khỏi Thanh Dương cung, nên giờ về không biết lấy đâu ra quần áo thay để không ai nghi ngờ. Đang nhìn đông nhìn tây ngoài cửa điện thì bất chợt nàng nhìn thấy Tú Nhi

“Tú Nhi.” Nàng đi thẳng đến gần Tú Nhi mới dám lên tiếng gọi nàng ấy

“Tiểu thư! Người như thế nào mà lại biến thành này bộ dáng.....” Tiểu thư như thế nào lại mặc quần áo của cung nữ, đã váy váy áo lại bị ướt hết một mảnh nữa.

“Người đừng hỏi nhiều nữa gì! Đi, chúng ta đi hi nguyệt cung.” Băng kéo Tú Nhi bước đi, không để ý tới nàng sắc mặt đầy hoài nghi, cũng không thể nào có thể giải thích cho nàng ta ngay được vì sao mình lại

biến thành bộ dạng như vậy nên chỉ có thể nhanh chóng lôi kéo nàng đi.

Thuận lợi đổi được quần áo khác, Băng có thể yên tâm tiến vào cug của Diễm Phi thăm nàng bị cảm phong hàn một chút, kiến cho Diễm phi vừa mới tỉnh, Dung quý nhân vừa kịp hoàn hồn đều kinh hãi như gặp phải ác quỷ vậy.

Thưởng thức người thấy nàng mà sợ hãi cũng là một sự kiện vui vẻ trong cuộc đời sát thủ đầy tẻ nhạt của nàng, nàng cười nhạt, từ nay về sau nếu mà không nhắc tới nữa thì nàng còn có thể thưởng thức điều thú vị đó dài dài.

Chương 37: Chân tình

Trở lại Thanh Dương cung, nô tài nhóm thấy nàng tâm tình rất tốt nên tìn nàng, im lặng không nói gì cả.

Đến buổi chiều, sau khi dùng bữa tối, Băng nói là mệt mỏi muốn sớm nghỉ ngơi, mọi người hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu rồi đi ra.

Trong điện không người, Băng muốn lấy nước đọc chử ra để đọc bức thư của Lâm Diễm đưa cho nàng, chợt nghe thấy có tiếng người đi vào, thì ra là Tú Nhi, chưa có nói gì đã đi vào trong điện, nàng thở phò một cái. Chỉ thấy nàng đi vào, trong mắt đầy nước như trực trào ra đến nơi. Vừa đến gần nàng đã quỳ xuống nói:

“Tiểu thư có phải là không tin tưởng Tú Nhi phải không?” Tú Nhi nhỏ giọng nói, nước mắt trào ra.

Nhìn kỹ ra thì Tú Nhi nếu trưởng thành thì thực sự là xinh đẹp, tao nhã, thậm chí trên người còn có một loại khí chất gì đó mà không phải bất kỳ nha hoàn nào cũng có...

“Tú Nhi, sao người lại nói những lời như vậy? Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thân như tỷ muội, nếu ngay cả người cũng không tin, thì trong cung này ta có thể tin ai đây?” Băng cười cười, dựa theo như lời Tề Nhược Nghiên mà nói. Trong lòng lại thấy mình thật là người không đúng, bản thân nàng cảm thấy nha đầu Tú Nhi này thật khả nghi, chỉ có Tề đại tiểu thư được nuog chiều từ bé nên không hề biết lòng người hiểm ác mới không có nghi ngờ nàng ta mà thôi.

“Mặc kệ tiểu thư tin hay không, Tú Nhi thề nếu lại làm chuyện gì có lỗi với tiểu thư thì sẽ bị thiên lôi đánh chết, chết cũng không có chỗ chôn!!” Nghe ra nàng trong lời nói như vậy, Tú nhi liền thề độc, nguyện rửa chính bản thân mình.

Băng không bao giờ có thể tin được vào lời thề này, nhưng mà ánh mắt Tú Nhi kiên định như vậy làm cho lòng nàng không khỏi giao động, có thể bản thân nàng luôn nghi ngờ người khác nên bây giờ mới không thể tin tưởng bất cứ ai chẳng?Nhưng mà sao Tú Nhi lại nói từ ‘lại’, như vậy có lẽ là nàng đã từng là chuyện gì có lỗi với Nhược Nghiên...

“Tú Nhi, người đứng lên đi! Người sẽ không ‘lại’ làm chuyện gì có lỗi với ta nữa,có phải không?”

“Là! tiểu thư thật sự tin tưởng Tú Nhi.”

“Uhm, ta mệt mỏi, người đi ra đi!”

Tín nàng sẽ không sao, trước hết phải quan sát trước rồi nói sau! Nàng làm sao có thể đem tính mạng của mình để vào tay kẻ khác kia chứ, có thể nha đầu này mấy hôm nay cảm thấy tình cảm của mình với nàng ấy có chút gì đó bất thường, nên muốn lấy cớ gì đó để lấy tín nhiệm của nàng chẳng....

Tú Nhi đi rồi, Băng mới vào trong lấy mảnh giấy gói kẹo mạch nha ra, Nhược Nghiên có nói là phải

gấp giấy thành hình tứ giác bé, sau đó nhỏ nước đọc chữ lên chính giữa mảnh giấy.

Một giây sau hiện tượng kỳ diệu đã xảy ra, mảnh giấy đó tưởng chừng như không thấm nước nhưng mà rất nhanh sau nước đó thấm hết qua miếng giấy, màu giấy dần dần biến đổi từ màu vàng ảm đạm thành màu hồng, tiếp theo đó là những dòng chữ đen chậm rãi xuất hiện, từ mơ hồ trở lên rõ ràng.

Băng cảm thấy thật kỳ, đây là phản ứng hóa học gì? đúng là kỳ diệu thật, tò mò quá! Mặc kệ đó là gì nhưng mà thôi, đọc chữ trước đã!

vội vàng từ biệt, trần trọc mấy tháng, không ngờ lại gặp lại đã thành cảnh còn người mất, làm người ta hối hận thì đã muộn, áy náy muốn chết..... Tầm lòng Vân sở chưa bao giờ thay đổi, trời đất có thể làm chứng, nhưng sự việc đã đến nước này, Nghiên Nhi nếu muốn cùng ta rời khỏi hoàng cung thì nhanh chóng cho Tú Nhi đến báo cho ta biết, để ta sớm có an bài....Nhớ người của thực viện cung không thể tiếp cận, phải nhớ rõ như vậy!

Băng xem xong thư mật rồi, tuy chỉ có một số chữ không đọc được, nhưng mà hình như là chữ tương tư, trong lòng chua xót, thì chợt nghe tiếng lạch cách, một giọt nước đọc chữ rơi ra bắn tung tóe vào tờ giấy gói kẹo, tại cuối dòng thư dần hiện ra chữ “Diễm”.

Nhìn giấy dòng chữ đó Băng không khỏi đau lòng, lúc nhận ra thì lệ đã ướt hai bên má, những người yêu nhau mà bị ngăn cách thì thật là đau khổ, nhưng mà Lâm Diễm nói sẽ sắp xếp hợp lí cho Nhược Nghiên mà nội tâm cảm thấy không khỏi vui mừng.

Có được một phần chân tình đó Tề Nhược Nghiên thật là may mắn..... như vậy trên đời này thực sự có tình yêu trên đời, trải qua năm tháng trưởng thành, co dù cuồng phong có thổi đập, nhưng mà tình cảm đó vẫn không hề thay đổi, vẫn thuần túy như trước kiến người ta động tâm, nhưng mà cũng làm người ta sầu não...

Cho nên, Lâm Diễm sẽ không là hại người như Tề Nhược Nghiên, sở dĩ nếu mà “ tâm hoàn” có vấn đề gì thì nhất định là Tú Nhi ở giữa động tay động chân vào rồi.

Vào đêm đó, Tề Nhược Nghiên đắm chìm trong hạnh phúc, nhìn thấy nàng vui như vậy Băng cũng không nỡ nói cho nàng biết suy nghĩ của mình, tránh phá vỡ hy vọng mong manh của nàng. Vì mỗi tình này, nàng ấy thậm chí còn nguyện hy sinh, chấp nhận mình làm cô hồn dã quỷ để đổi lấy. Nhưng mà hoàn cảnh hiện tại lại như trên người số phận nàng, nếu có thể lựa chọn đi cùng Lâm Diễm rời khỏi hoàng cung thì sao, hoàng cung đông lính phòng ngự như vậy, họ có trốn được không, mà nếu có trốn được thì làm sao tránh khỏi sự truy bắt của hoàng đế. Nếu may mắn họ có thể đi được chẳng nữa nhưng mà thuốc « tâm hoàn » đã ngấm vào cơ thể, nếu không tìm được y tiên Diệp Cốc thì bệnh tình càng nặng hơn, thậm chí bản thân còn bị rày vò. Khi đó cuộc sống như vậy họ có thể hạnh phúc được sao?

Nhưng mà mọi suy nghĩ của nàng nhanh chóng đã bị Nhược Nghiên phát hiện, nàng ta khóc thảm thiết làm phân tán sự suy nghĩ của nàng. Nhìn nàng khóc thương tâm như vậy không ai nỡ lòng nào mà không an ủi.

“Đừng khóc, có lẽ là ta bi quan, sự tình có lẽ sẽ không tệ như vậy..... Người còn muốn bỏ trốn thì

nhANH chóng cùng hắN đi thôi!”

“Điểm ca ca là huyết mạch duy nhất còn lại của Lâm gia, ta không thể……” Tề Nhược NghiêN nhẹ lắc đầu, vể mặt đau khổ bất lực.

“Không thể tưởng được người yếu đuối như vậy! Ta tin tưởng cho dù người không thể vì hắN sinh con đàn cháu đống, hắN vẫn luôn yêu người thương người, ta là người ngoài mà còn tin ở hắN, người làm sao có thể hoài nghi hắN! Người nếu hoài nghi hắN thì chân tình hắN dành cho người đã hoài phí rồi, và lại người càng không xứng có được tình yêu của hắN!”

“Ta……” Nàng không thể ích kỷ hại Lâm gia tuyệt tự……

“Ta chỉ hỏi người một lần, muốn hay không muốn đi cùng hắN?”

“Ta……” Bọn ta nếu là bỏ đi, cha làm sao bây giờ? Hoàng Thượng nhất định sẽ nổi giận giết cha ta……

Bằng không phải không để ý đến nỗi khổ của nàng ấy, nhưng Tề Nhược NghiêN do dự như vậy tự nhiên lại chọc giận nàng, nàng bực mình bỏ mặc kệ nàng ấy, không thèm để ý.

Hoặc là đi hoặc là ở, có khó lựa chọn như vậy sao? Ở lại thâm cung chỉ làm nô tì, bị giam cầm, không bằng dũng cảm đi đối mặt với chính vận mệnh của mình, nàng đã chuẩn bị hy sinh chính mình mà tác thành cho bọn họ, không cần biết phía trước là địa ngục hay là thiên đường hạnh phúc nhưng mà không thử làm sao biết

Chương 38: Bị bắt

Tề Nhược Nghiên không quả quyết làm cho Băng mất hết cả kiên nhẫn, nên sáng sớm tỉnh dậy tâm tình rất phiền muộn, nên không muốn dậy, nằm trên giường sờ tay vào gốc lần bức thư của Lâm Diễm, nhưng mà sờ mãi chỉ thấy mềm không mà không thấy bức thư đó đâu.

Thư đâu? Nhớ rõ tối hôm qua xem thư xong là giấu ở dưới gối mà, như thế nào mà giờ không thấy. Tâm liền cảm thấy lo lắng không khỏi toát mồ hôi.

Lá thư này nếu bị lộ ra ngoài, mặc kệ là vào tay ai ở trong cung thì nàng và Lâm Diễm đừng mong sống...

“Người dậy rồi!” nàng thấy Cầm Hồng và một đám cung nữ tiến vào, Băng liền quay về phía họ hỏi: “Tối hôm qua sau khi ta ngủ có ai vào đây không?”

“Cái này.....” Cầm Hồng bị hỏi như vậy thấy kỳ lạ, lại thấy mặt Băng như rất nghiên túc, lòng không khỏi nghi ngờ.Nhưng mà Băng lại hỏi lại: “Tối hôm qua là ai trực bên ngoài cửa điện?”

Cung nữ liền gọi bốn thị vệ trực đêm vào, bị hỏi nhưng mà hai mặt vẫn nhìn nhau, không biết gì, Cầm hồng liền hỏi Băng: “Tiểu thư, có phải là thiếu vật gì hay không?”

“Không thiếu cái gì, ta chỉ là tiện hỏi thôi, không có việc gì.” Băng cười che giấu kinh hoảng trong lòng, nếu không phải là có người vào, thì lá thư đó làm sao không cánh mà bay? Thật sự là nàng sơ sẩy mà, vì sao có thể phạm phải sai lầm nghiên trong như vậy, đã xem xong vì sao không hủy luôn đi!

Rốt cuộc là người nào có thể thần thông quảng đại, người không biết quý không hay mà dám đột nhập vào Thanh Dương cung, mà sao lại không lấy vật gì đáng giá mà chỉ lấy đi thư của Lâm Diễm đưa cho nàng, nói an bài cho nàng.

Nhưng mà Băng rất nhanh vượt qua sự lo sợ này, buổi chiều nàng liền quyết định đi ra ngoài, nhưng mà không may lại đụng phải một người của thực viện cung Lí công công.

Lấy cố vấn an, Lí công công nhanh chóng nhét vào tay Băng một mảnh giấy được vo tròn. Băng cảm thấy không yên tâm nên chỉ đi ngắm tuyết trong vườn thượng uyển một lát sau đó lấy cố mệet liền trở về Thanh Dương cung. Vừa về tới liền mở tờ giấy vo tròn đó ra xem.

“Mọi sự đã được an bài thỏa đáng, phải đi thì nhanh chóng quyết định.”

Lí công công là tâm phúc của Thái Hậu,chuyện của hai mươi lăm năm trước hẳn cũng tham dự vào, sau đó liền bị Thái Hậu bố trí đến thực viện cung hầu hạ vị quý phi diên kia, hầu hạ là giả, giám sát là thật.

Theo lý thuyết như vậy thì người này có thể tin tưởng, vì sao Lâm Diễm lại báo cho nàng là không nên tiếp cận người của thực viện cung, điều này bao gồm cả Lí công công?

Chẳng lẽ nói..... Hẳn cũng biết chân tướng việc của hai mươi lăm năm trước? Không có khả năng đó, hoàng cung lớn như vậy, bí mật lại nhiều thì hẳn làm sao có thể biết hết!

Mấy hôm trời tuyết rơi nhiều nên đường rất khó đi, nên phải chờ ngày mai hoàng đế mới có thể hồi cung được. Băng âm thầm thở dài một hơi, xem ra lá thư đó không thể rơi vào tay hoàng đế được, nếu không dù trời tuyết có lớn đến mấy hẳn cũng sẽ lập tức hồi cung để xử lý nàng.

Buổi tối Băng chỉ cần nghĩ đến việc mình làm mất lá thư đó thôi thì đã không yên rồi, lại bị Tề Nhược Nghiên chỉ trích nên nàng dù có nằm mãi cũng không ngủ được. Tự nhiên có một luồng khí hắc ám đi vào phòng.

“Người xem thư vì sao không thiêu hủy nó đi! Người muốn hại chết Diễm ca ca!” Bên tai giống như nghe được tiếng của Tề Nhược Nghiên như đang nổi giận, kể tiếp sau đó yên tĩnh không nghe thấy tiếng gì nữa.

Có người đánh thuốc mê....

Băng nhanh chóng thấy vậy liền vội vàng lấy khăn tay bịt mũi lại nhưng mà đã muộn.

Nặng nề đứng dậy, thân thể cảm thấy người nặng nề, đi lại một cách vô thức, tự nhiên có cái gì đó thối qua sườn, nhẹ nhàng nhưng mà lại đem lại cho người ta một cảm giác ớn lạnh...

Nhờ có sự lạnh giá này mà ý thức Băng thanh tỉnh một tí, hai mắt mở ra, thấy ngoài trời gió tuyết gào thét, thấy cả người nhẹ nhàng lâng lâng, cảm giác này sao lại quen thuộc như vậy, nàng nhớ lần Hoàng đế vác nàng trên vai cũng có cảm giác như vậy....

Mệt mỏi nên Băng cũng không thèm nói lời nào.

Người đó vác nàng đi trên tuyết, đôi mắt đó màu vàng nhìn xung quanh, lạnh lùng làm cho con người ta có cảm giác đôi mắt đó như một con mãnh thú đang rình con mồi của mình chăm chăm.

“Người không nên mặc đồ màu đen, tuyết ngoài trời rơi nhiều như vậy, nếu mà mặc như vậy thì rất dễ bị phát hiện, cho dù phát hiện cũng không thể trốn thoát.” Băng không thèm để ý tới hoàn cảnh, mượn cơ hội đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Bóng cây sum suê, ánh sáng ảm đạm, cũng không biết đây là nơi nào, nhưng mà nơi này không giống như là Hoàng cung.

Thế này là thế nào, hẳn quá liều lĩnh nha! hoàng cung cấm vệ nghiêm ngặt như vậy mà lại có thể dễ dàng bắt cóc nàng mang ra ngoài?

Lâm Diễm, không cần người phải chuẩn bị, Lí công công, cũng không cần an bài của người, ta đã đi ra rồi ah.

“Áo trắng, ở trên người người.” Nam nhân này một tay ôm nàng vẫn tiếp tục bước đi, vừa đi vừa kéo áo nàng lên cả người hẳn.

Nam nhân này nói như muốn trêu đùa nàng, Băng nhìn lại mới thấy tư thế của nàng và hẳn thật ám muội, hai chân nàng không chạm đất, người thì bị nam nhân này ôm chặt trong lòng, trên người quần áo mỏng khó trách nàng cảm thấy lạnh...

“Khiêng ta đi lâu như vậy rồi, người cũng mệt lắm rồi! Không bằng để ta xuống đất để ta tự đi có được không?” Dù sao cũng không biết mục đích của người này là gì, Băng cùng hẳn thương lượng.

“Thú vị..... Chẳng lẽ người không sợ ta?” Đôi mắt màu vàng như lóe sáng nhìn nàng, ánh mắt như muốn tán thưởng nàng.

“Ta chỉ là một nữ nhi bình thường trong tay người Chẳng lẽ ta sợ người, người sẽ thả ta sao?” Băng âm thầm cười, dù có sợ thì cũng giải quyết được việc gì kia chứ, chỉ có thể bình tĩnh thì mới có thể giải quyết mọi chuyện được.

“Sẽ không.” Nam nhân cũng mỉm cười đáp lại.

Chỉ biết là sẽ không được thả về! Đáp án này nàng đã tính được trước.

Băng chuyển ngữ khí nói khiêu khích: “Đêm qua trộm thư, tối nay trộm ngoài, người đúng là không sợ gì hết ah, nhưng mà cũng tốt, được tự do rồi khỏi hoàng cung, người tưởng ta muốn trở về đó lắm sao?”

Lời này nói ra làm cho nam nhân đó được một trận cười to, trong lòng càng thêm khâm phục nàng, gặp biến mà không sợ, gặp nguy mà không loạn.

“Không thể tưởng được Cảnh quốc còn có một nữ tử như người, thật sự thú vị!”

Băng nghe hẳn nói mà sững sốt, lời này là có ý tứ gì, chẳng lẽ hẳn không phải là người của Cảnh quốc? Nàng còn tưởng rằng là vị phi tần nào không vừa mắt với nàng muốn cho người ngoài cung hảo hảo xử lý nàng, chẳng lẽ không phải như vậy sao?

“Làm sao vậy? Bị ta dọa cho gốc luôn rồi sao?” Nam nhân tâm tình sung sướng cười, hẳn lấy tay nắm lấy cằm của nàng như muốn nhìn rõ hơn khuôn mặt nàng nói: Mỹ nhân, người cũng không qua một lần xem ta là ai sao?”

“Người là ai?” Hỏi người sẽ nói thật cho ta biết sao?

“Phong Kỳ, Úy Phong Kỳ.”

Nàng có biết hẳn sao? Sao nghe như hẳn nói để cho nàng như muốn ám chỉ hẳn và nàng đã từng quen nhau vậy, chỉ cần nhắc tên là nàng có thể nhớ luôn ra hẳn vậy?

Băng rút lui cổ, vì hần tản mát ra khí thể cùng trong mắt không e dè giữ lấy dục mà âm thầm kinh hãi, ra một cái kết luận: Nguy hiểm, này nam nhân tuyệt không dễ chọc, nàng không thể trêu vào!

“Người..... được rất nhiều người biết đến sao?” Miệng nàng nói như vậy nhưng mà tâm không khỏi sợ hãi, nam nhân này có chút gì đó rất nguy hiểm, lại cộng thêm hành động thân mật mờ ám của hần với nàng lại càng gây cho nàng cảm giác bất an, lúc này có thể quay ngược thời gian lại thì nàng tình nguyện ở trong hoàng cung, tuy nó là một cái nhà giam nhưng mà ít ra có thể bảo đảm cho nàng không gặp phải tên Úy Phong Kỳ này, nhưng mà giờ đã ở trong tay hần rồi thì kêu ai...

Úy Phong Kỳ nhìn nàng thấy vậy lại cười, cũng không nói tiếp gì, nhưng mà càng ôm Băng chặt thêm, chân thêm lực làm cho tốc độ di chuyển của hần càng nhanh....

Chạy như bay trong không trung, Băng thừa dịp hần mãi xem đường đi thì lén giấu trong ống tay áo một cái châm cài, chỉ cần nàng có cơ hội là có thể đâm ngập vào trong ngực của hần, lấy mạng của hần ngay lập tức.

Không biết vì sao nhưng nàng lại không hạ thủ được, khi nghe đến tên hần thì nàng lại có cảm giác gì đó, nàng không lý giải được vì sao bản thân mình lại như vậy, vì sao đối với nam nhân này lại nường tay..

Thứ nha ư! Còn không mau đâm mạnh xuống! Chết tiệt! Người còn do dự cái gì?

Ách.....như không báo trước, nàng lấy sức hít thật mạnh, tĩnh lặng, cảm giác được như gió bên tai ngừng thổi, trái tim đập mạnh, cố gắng lấy hết sức đâm mạnh vào người hần, nhưng mà ngay lúc đó nàng cảm thấy ở cổ lạnh toát, cả người cứng đờ rồi không biết gì nữa...Lực đâm vì vậy trở nên yếu ớt, châm trong tay nàng sau đó bị rơi khỏi tay...

Một đoàn người cưỡi ngựa đi xung quanh một cái xe đang chậm rãi đi trong khu rừng nhỏ, người đánh xe mặc quần áo rất đồ bình thường nhưng đó thực chất là một cao thủ chuyên được giao nhiệm vụ hộ vệ cho người trong xe. Đọ đường đi sau cơn mưa rất lầy lội gập ghềnh khó đi nhưng mà đoàn xe đó không hề vì thế mà dừng lại, chỉ có thể cẩn trọng đề phòng xung quanh.

Thân thể giống như đang phiêu bồng trong không khí làm cho nàng cảm thấy thoải mái không muốn mở mắt...

Không đúng! Nàng rõ ràng nhớ rõ mình bị một nam nhân kỳ quái bắt ra khỏi hoàng cung, vì do dự mà đánh mất cơ hội giết hần, bị hần điểm huyết ở cổ...

“Nếu tỉnh rồi sao không mở mắt ra?”

Một giọng nam nhân mạnh mẽ áp sát gần lại nàng nói vào tai nàng, điều đó làm Băng phải mở mắt ra, và nhìn thẳng vào đôi mắt màu vàng lợt của hần. Hần đang ở phía trên người nàng mà nhìn chăm chăm vào nàng không chớp sau đó lấy hai tay vòng qua người nàng ôm lấy nàng thật mờ ám.

Hành động của hần thật không dễ chịu, nàng thấy hình như sức đâm của nàng dành cho hần chắc là quá

nhẹ nên không làm hấn sứt mẻ tí gì. Cả người hấn đề nặng lên người nàng, cười một cách tà mị nói: Người muốn giết ta có rất nhiều, người tưởng có thể làm gì ta?”

Đúng vậy! Tưởng lấy mạng được hấn rồi! Bằng hồi hận muốn chết, lúc ấy vì cái gì mà mình lại do dự, chả nhẽ một sát thủ như nàng mà lại có lúc phân tâm đến nỗi mà không ra tay được?

“Úy Phong Kì, người vì sao không giết ta đi?” Nàng vặn vẹo giấy dựa, để tránh phải sự đụng chạm của hấn, nàng ghét hành động như thế, ghét cả hơi thở của hấn, không hiểu vì sao lúc này nàng lại nhớ đến hấn, mùi hương trên cơ thể hấn...

“Người nên biết nếu không phải vì sự do dự của người lúc đó thì cổ của người đã gãy rồi.” Đôi mắt màu vàng lợt mâu quang u ám tự nhiên biến đổi, từ tiếng nói lộ ra sự lạnh khốc, tuy hấn đã cố giấu đi vẻ lạnh lùng nhưng mà nàng vẫn cảm nhận được trong lời nói của hấn sự lạnh lẽo.

“Phải không? Ý của người là người tha cho ta tội giết người sao?” Bằng tuyệt không hoài nghi lời nói của hấn, nàng căn bản không hề nghĩ rằng sự do dự của nàng lúc đó lại chính là điều cứu mạng nàng, hấn thật là người nguy hiểm, nếu cứ gần hấn như vậy thì không biết sẽ ra sao, nàng cố gắng đẩy hấn ra, nói: “Người rốt cuộc là loại người nào?”

“Ta là người như thế nào người không cần vội cần biết, về phần người..... Sẽ là nữ nhân của ta!”

“Nữ nhân của người?” Bằng nhin không được cười nhạo, “Người vào tận hoàng cung bắt ta đi, người có biết ta là ai không?” Người này đêm hôm khuya khoắt vào trong cung bắt nàng đi ra rốt cuộc có biết nàng là ai hay không? Nữ nhân của hấn? Buồn cười!

Hấn bắt nàng ra khỏi hoàng cung là có mục đích gì? Tuyệt đối không phải để hoàn thành giấc mơ tự do của nàng, vì thấy nàng xinh đẹp nên mới gọi lên hứng thú trong hấn, hấn vừa nói không phải là người của Đại Cảnh quốc thì nhất định không phải là vị phi tần nào vì ghen ghét với nàng mà phái cao thủ đến bắt nàng...

Nếu nói về vẻ bề ngoài của Tề Nhược Nghiên thì quả thực có thể làm cho tất cả các nam nhân hy sinh cả sinh mệnh để cướp lấy nàng cho riêng mình, nhưng với thân phận là nữ nhân của hoàng thượng thì điều đó đã ngăn chặn tất cả các nam nhân đó bèn mảng đến gần nàng, muốn tiếp cận nàng. Người này có tư cách gì mà muốn nàng thành nữ nhân của hấn? Chính sự tin tin đó của hấn khiến nàng không khỏi hoài nghi thân phận của hấn là gì?

“Tề Nhược Nghiên, là con gái thứ của Đại tướng quân hộ quốc, từng là hoàng hậu tôn quý, cách đây không lâu phụ thân thông đồng với địch phản quốc bị phế thành nô tỳ...Giai nhân như vậy mà hoàng đế cảnh quốc lại phế thì thật đúng là...”

Mỗi câu hấn nói, Bằng không khỏi suy nghĩ, hấn chưa bao giờ xuất hiện trước mặt nàng nhưng mà lại biết rất tường tận về nàng, nhưng mà hành động của hấn tiếp theo đó là vuốt ve khuôn mặt nàng làm cắt đứt suy nghĩ của nàng, ghét quay mặt đi chỗ khác...

“Người thấy thế nào? Hấn chính là người giết cả nhà người, nên đáng lý ra hấn phải là người ghét

người, hận người mới phải...Nhưng mà kỳ lạ nhất là, ta nghe nói trong hậu cung hẳn chỉ có độc sủng một mình người, người có thể nói cho ta biết nguyên cớ không?..... ” Hãn nói một hồi rồi cứ nhìn nàng với ánh mắt dò xét.

Băng lấy tay đẩy hãn tránh xa khỏi mình, hãn cũng không ngăn cản, tùy ý để nàng ngồi dậy, nhưng mà tay lại níu lấy cằm nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng như chờ đợi câu trả lời của nàng.Nàng có thể cả nhận được mình đang ngồi trong xe ngựa, bố trí xa hoa, may là hai người quần áo chỉnh tề nên cũng làm nàng yên tâm không ít, xem ra người này đối với nàng phải kìm nén dục vọng lắm,nếu không thừa dịp nàng hôn mê có thể làm gì rồi, coi như hãn không phải là một con quỷ háo sắc.

“Thực xin lỗi, không thể đáp ứng câu hỏi của người.”

Hãn lẳng cười mấy tiếng, đôi mắt yêu dị như lóe sáng làm cho Băng âm thầm kinh hãi, chỉ nghe hãn nói: “Nói vậy hẳn bị vẻ ngoài nhu nhược của người mê hoặc phải không?”

Băng mím môi không nói, đối mặt với một người mà nàng không biết là ta hay địch, thì trừ bỏ sự phiền chán trong lòng ra thì đối với người này nàng lại không có một khắc bình tĩnh, không hiểu vì sao nàng không thể chần tĩnh được hỗn loạn trong lòng, không rõ vì sao nàng không muốn dây dưa với nam nhân này...

Hoàng đế lãnh khốc, Cẩn vương thần bí, Lâm Diễm chung tình, lại còn có Úy Phong Kỳ tà quái,tất cả bọn họ đều vây lấy Tề Nhược Nghiên thì rốt cuộc muốn gì ở nàng đây?

Nếu nói hoàng đế đối nàng là yêu, Lâm Diễm đối nàng hữu tình, như vậy Cẩn vương cùng Úy Phong Kỳ thì sao đây?

Đáy lòng đột nhiên sinh ra một khát vọng mãnh liệt, khát vọng hoàng đế đột nhiên xuất hiện cứu nàng thoát khỏi nam nhân quỷ dị này....

Trời ơi..... Băng luôn có cảm giác sợ hãi không thôi....Đây là vì lý do gì....Nàng không hiểu từ khi nào nàng có cảm giác đối với Tào Hãn?

Đây là sai lầm, là nguy hiểm!

Từ trước tới giờ, ngay cả đối với Diễm nàng cũng chưa có cảm giác như vậy?

Là thân thể yếu ớt này làm cho lòng của nàng cũng yếu ớt theo hay sao?Nhưng mà sao lại yếu ớt đến nỗi muốn ỷ sinh mạng mình vào một nam nhân kia chứ?

Chương 39: Thái tử Lan quốc

Ông trời như nghe được tiếng lòng của Băng, đang lúc nàng phát hiện ra bản thân mình đối với Hoàng đế mà sinh tình cảm thì chợt nghe có người bên ngoài xe có người nói vào: “Chủ tử, có người đuổi tới!”

Úy Phong Kỳ hai mắt nhúu lại, nhấc tấm rèm cửa sổ lên nhìn người bên ngoài đó, mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không ổn, ở xa xa có một đội người ngựa đang hăng hái đi đến, vó ngựa ù ù, thanh thế không nhỏ, màu vàng trên cờ phất phới bay trong gió, xem ra chính là đội cấm vệ bên người của hoàng đế đã đuổi tới gần, nhưng mà đã như vậy có cần cầu kỳ phô trương như vậy không, lúc nào cũng quan tâm tới hình ảnh bề ngoài, chả nhẽ người mà nàng thích lại chính là đồ đệ của háo sắc?

Hắn trấn áp bản thân và quát: “Hoảng cái gì! Sao biết họ truy đuổi chúng ta?”

Quay đầu khi sắc mặt chưa biến, hắn cười nhìn Băng nói: “Người nhưng thật ra bình tĩnh nha, người biết là ai tới đây sao?”

Băng lắc đầu, mặt ngoài trấn tĩnh nhưng mà nội tâm nàng cũng vô cùng loạn, chỉ vì chính mình phát hiện ra có tình cảm với hoàng đế mà bối rối không yên, bên ngoài tiếng vó ngựa ngày càng tới gần, không khỏi cảm thấy đáy lòng vui mừng...

Khóe miệng cười tà, Úy Phong Kỳ tay chân bắt đồng động đậy, thân thể mềm mại của nàng rơi vào trong lòng hắn, Băng phát hiện ra thì đã muộn, nhưng mà với thân thể yếu ớt này thì nàng có thể làm gì, chỉ có thể dùng ánh mắt kinh hãi nhìn hắn để biểu đạt suy nghĩ trong lòng.

Úy Phong Kỳ lơ đãng cười khê: “Nói cho người biết không có đường lui đâu, hoàng đế đuổi tới, bất quá ta nghĩ muốn gì thì không có gì là ta không chiếm được, cho dù hắn có đuổi đến nơi cũng như nhau thôi... Nói không chừng hắn gặp người và ta tình đầu ý hợp như thế này, không chừng hắn có thể đem người tặng cho ta không chừng, yên tâm, tao sẽ hảo hảo thương người!!”

Hắn rốt cuộc là ai, vì sao không kiêng nể gì mà dám nói ra như vậy? Hắn rốt cuộc có thân thể như thế nào

Nam nhân chậm rãi cúi đầu mơn trớn hai má của nàng, lướt qua da cổ mềm mại non nớt của nàng, chính mắt nàng thấy hắn đang chuẩn bị kéo áo của nàng ra, nàng không thể dùng ngôn ngữ gì để diễn tả sự kinh tởm của nàng, chỉ có thể dùng ánh mắt kinh hãi đến cực điểm mà nhìn hắn...

Nàng như biến thành một món đồ vật trân quý, đưa ra bên ngoài thì tranh nhau đoạt lấy, không ai quan tâm đến suy nghĩ của nàng, cũng không quan tâm tới cảm giác của nàng, bọn họ rốt cuộc chỉ muốn chiếm lấy..

“Dừng lại! đoàn xe phía trước lập tức dừng lại!”

Bàn tay của hắn không ngừng dao động trước ngực nàng, điều đó làm cho nàng càng cảm thấy nóng lòng, không phải vì bị hắn kích thích mà nàng hy vọng hoàng đế nhanh nhanh đến cứu nàng khỏi lửa, nếu

không nhất định nàng sẽ phải trao thân cho Ủy Phong Kỳ.

Chợt màn che phía trước xe bị nhấc lên, một làn gió lùa vào làm cho nàng rung mình, thân thể không thể nhúc cử động, nhưng mà qua làn gió lạnh đó nàng có thể ngửi được mùi Long tiên hương quen thuộc của bóng đèn đứng bên ngoài xe.

Tào Hãn mắt lạnh lùng nhìn vào y phục của hai người ngồi trong xe, sắc mặt khó coi đến cực điểm, màn che của xem bị hắt xé tung, lửa giận điên cuồng hung hăng đốt cháy tâm can hãn....

Hôm trước khi rời cung, Triệt muốn nói gì với hãn sau đó lại ngập ngừng thôi, hãn phải truy hỏi mãi thì Triệt mới nói là Thái tử Lan Quốc Ủy Phong Kỳ đã bí mật đến kinh thành, Triệt hoài nghi hãn vì Nhược Nghiên mà tới, hãn thấy vậy chỉ cười, hoàng đế Lan Quốc lớn tuổi lại đang bệnh nặng, Lan Quốc đang rơi vào tình thế khó khăn, thái tử Lan Quốc thì làm gì có thời gian rảnh mà đến Đại cảnh quốc? Về phần vì Nhược Nghiên thì hãn lại càng không thể nào, dù Ủy Phong kỳ có là loại ham mê sắc đẹp cũng không thể từ bỏ giang sơn vì một mỹ nhân không thềm mành chính sự.

Nhưng mà đêm hôm qua thị vệ trong cung cũng mật báo là Thanh Dương cung có người đột nhập, mà người này kinh công rất giỏi, ngay cả thị vệ trong cung cũng không truy đuổi được nên hãn ở trong quân doanh lo lắng cho an nguy của nàng liền âm thầm phái người ra lệnh tăng thêm hộ vệ ở Thanh Dương cung, lại sợ nàng lo lắng lên răn là không được kinh động tới nàng, nhưng mà chưa thấy có động tĩnh gì thêm nữa.

Trời mấy hôm liền tuyết rơi nhiều làm chậm quá trình hồi cung, trong lòng hãn đã lo lắng đứng ngồi không yên, cả đêm trằn trọc không ngủ, ngay khi trời chưa sáng có tin mật báo là có người bỏ mê hương, đánh ngất hết đám nô tài và thị vệ canh gác, lay mãi không có tỉnh, đến lúc tỉnh lại đã hơn một canh giờ thì vào trong kiểm tra đã không thấy bóng dáng của Nhược Nghiên đâu...

Loại mê hương tên là U lan chỉ Lan Quốc mới có, thì đương nhiên thì nghi phạm bị tình nghi đầu tiên chỉ có Ủy Phong Kỳ, hãn không vì vậy là không tỉnh táo suy nghĩ thái tử Lan Quốc nổi tiếng là người cẩn thận thì nhất định hãn sẽ không chọn đường lớn mà trở về Lan quốc, chính vì thế hãn phái cấm vệ quân chặn tất cả các ngã đường lớn, đồng thời điều động đội kỵ binh đuổi theo ngày đêm không nghỉ, quả nhiên gặp được đội người đang đi trên đường núi tuyết gập ghềnh, thấy khả nghi nên nghĩ là Ủy Phong Kỳ cho người nguy trang hòang mang nàng về Lan Quốc.

Nhưng khi hãn tự tay xốc màn xe lên, đập vào mắt của hãn chính là hình ảnh quần áo Nhược Nghiên hỗn độn, mà lại nhu nhược chui vào lòng của Ủy Phong Kỳ làm cho hãn tức giận không chịu nổi, cuồng lộ gia lực phá hủy màn che không còn một mảnh vụn.

Xem ra hai người tương đối thâm tình bốn mắt nhìn nhau âu yếm, nàng hiện giờ giống như một người bị hãn cưỡng ép ở lại trong cung, mà Ủy Phong Kỳ lại càng không giống một kẻ bắt cóc nàng, thêm nữa bộ dáng nàng cho thấy nàng và hãn hình như không phải mới có gặp lần đầu, chẳng lẽ Ủy Phong Kỳ lần này mang Nhược Nghiên đi là sớm đã có dự tính từ trước?

“Phong Kỳ bá kiến hoàng đế Cảnh Quốc!” Ủy Phong Kỳ không nhìn khuôn mặt Tào Hãn đang vô cùng tức giận, trên mặt mỉm cười, tư thế như chưa xảy ra chuyện gì cung kính bái kiến, trong lòng một ý nghĩ xoẹt qua, hoàng đế này nhìn hãn như muốn ăn thịt vậy, biểu hiện đó cho thấy nữ nhân này đối với hãn mà

nói hình như vô cùng quan trọng?

Úy Phong Kỳ âm thầm giải huyết đạo cho Băng, nàng càng thấy thân thể có thể cử động được thì lập tức xoay người tránh khỏi sự ôm ấp của hắn thì liền bị ngã sang một bên, bất chấp cánh tay bị va rất đau, quần áo không chỉnh tề, cả người cứng ngắc liền liều mạng với tay về phía bên ngoài xe cầu cứu.

“Hoàng Thượng.....” Nàng hướng về phía hắn vươn tay ra, hy vọng hắn có thể ngay lập tức cầm chặt tay nàng, nói cho nàng biết không có việc gì, hắn tới là để cứu nàng, bất chấp ngoài trời gió tuyết có lạnh đến mấy hy vọng hắn có thể sưởi ấm cho nàng....

Nhưng vì sao ánh mắt của hắn lại lạnh như vậy, hàn khí dày đặc từ người hắn tỏa ra thậm chí còn hơn cả gió lạnh ngoài trời, tựa như ngoài sự phẫn nộ thì trong mắt hắn không còn có ẩn chứa bất cứ thứ gì khác, sự dịu dàng của hắn, ôn nhu của hắn trước đây nhiều thế nào thì nay thay vào đó là băng lạnh...

Ba...Một cái tát thật mạnh đánh vào mặt của nàng, cái tát ấy đánh vào mặt của nàng không hề đau mà nàng lại cảm thấy cả con tim nàng như vừa bị đánh, nàng không làm việc gì thẹn với chính mình thì vì sao lại đau như vậy, cái tát ấy đau đến nỗi xóa hết được mọi hồi ức tốt đẹp nhất mà nàng từng có với hắn...

“Hoàng đế bệ hạ sao lại không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy, nếu nàng ta đã không làm hoàng đế bệ hạ không vui như vậy chỉ bằng Hoàng đế bệ hạ ban nàng cho ta có được không?” Úy Phong Kỳ một tay chống má tư thế như rất bình thản, không chút kiêng nể Tào Hãn nói lên yêu cầu của hắn.

Băng kinh ngạc nhìn vào Tào Hãn không nhúc nhích, ánh mắt trống rỗng mà vô thần, tay nàng vẫn như trước run rẩy để ở giữa không trung, sau đó mới chậm rãi thu hồi người lại rút cánh tay về, kinh ngạc qua đi rốt cục linh hồn của nàng cũng chịu trở về với thực tại.

Thật khờ! Nàng vì sao lại vì một người nam nhân như vậy là rung động kia chứ, cái tát này chính giáo huấn giúp nàng thoát khỏi u mê....

Tào Hãn cố ý điều khiển chính mình, không làm cho bản thân mình bị phân tâm bởi sắc mặt trắng bệch của nàng, lại càng không chú ý tới ánh mắt trống rỗng vô thần của nàng.

Thắc mắc của hắn về việc nàng tự nguyện hay bị ép buộc đi theo hắn thì vừa rồi hắn đã được biết hết khi vén màn xe lên rồi, rõ ràng lúc trước nàng nói với hắn là nàng không hề hận hắn nhưng kỳ thật nàng vẫn hận hắn nên mới lấy lòng hắn, thực tế là chờ cơ hội cùng Úy Phong Kỳ bỏ trốn, nàng có phải muốn mượn tay Úy Phong Kỳ để trả thù hắn không?

Nghĩ đến vấn đề này, lửa giận trong lòng Tào Hãn lại càng gia tăng, lại thêm lời nói lỗ mãng của Úy Phong Kỳ thì cơn giận của hắn càng lạnh thêm, tức giận đến cực điểm.

“Không biết Phong Kỳ thái tử bí mật đến Đại Cảnh ta có mưu đồ gì?” Úy Phong Kỳ đến đây nhất định là còn có ý đồ gì khác, tuyệt đối không thể là chỉ vì một nữ nhân mà đến.

“Vì nàng!” Úy Phong Kỳ dứt khoát chỉ thẳng vào Băng và nói tiếp “Nếu không bệ hạ không tới vào lúc này thì nay nàng đã là người của ta.” Nói xong khước miệng tà ý cười làm ra vẻ bộ dáng của một công tử

phong lưu, không có chút gì bộ dạng của một thái tử một nước, nhưng mà khí thế vẫn giữ nguyên hình ảnh là của một bậc đế vương, không cho kẻ khác kinh thường.

Úy Phong Kỳ lời nói phát ra hoàn toàn là muốn chọc giận Tào Hãn, có ý muốn gây xích mích, chọc cho Tào Hãn sát khí cuồn cuộn, nàng chỉ là của một mình hãn, cho dù là ở quá khứ, hiện tại, hay là tương lai, vĩnh viễn đều là của mình hãn! Trừ bỏ hãn bất luận kẻ nào đều không có tư cách được động đến nàng..... Trừ phi hãn chết!

Mà trước mắt lại có một kẻ chết tiệt dám động đến — Lan quốc thái tử Úy Phong Kỳ!—

Đứng ở phía sau Tào Hãn, Lâm Diễm cũng kinh ngạc không kém, vì trong mắt Băng lúc này chỉ có Hoàng thượng mà thôi, điều này khiến cho hãn không khỏi cảm thấy đau lòng, nàng vì cái tát của hoàng thượng mà cảm thấy phần hận không chịu nổi, hơn nữa trong mắt như chứa đầy sự oan ức lẫn đau lòng. Tình thế lúc này thật không tốt, Hoàng thượng đã nổi sát khí, giết Úy Phong Kỳ là chuyện tốt nhưng mà nếu vạn nhất lại làm liên lụy đến Nhược Nghiên thì không biết phải giải quyết thế nào?

Hãn chỉ có thể áp chế chua xót trong lòng, tiến nhanh về phía Tào Hãn nói nhỏ:

: “..... Chiến sự với Nguyệt quốc chưa phân thắng bại, lúc này tuyệt đối không thể cùng Lan quốc phát động chiến tranh, Úy Phong Kỳ là thái tử của Lan quốc, tuy chưa được giao quyền lực thực sự nhưng mà nếu hiện tại mà giết hãn thì chỉ có hại không có lợi chi bằng nay ta giữ lại mạng sống cho hãn, sau này khi hãn đăng cơ mượn sức của hãn giúp chúng ta chiếm đánh Nguyệt Quốc.

Lời nói thật có lý, Tào Hãn cũng đã lấy lại tinh táo, nghĩ thấy lời nói của Lâm Diễm không phải không có lý, nếu mà quả muốn dùng Nhược Nghiên đến đổi lấy tất cả điều đó thì hãn thà rằng hãn không cần! (điều đó ở đây là ám chỉ chiến tranh 2 nước Lan Quốc và Cảnh Quốc)

Úy Phong Kỳ tuy vẫn ngồi trong xe ngựa nhưng mà hãn vẫn nghe được hết lời nói của Lâm Diễm với Tào Hãn, thấy hoàng đế đang dùng ánh mắt dò xét đánh giá lại mình thì sắc mặt trở lên nghiêm chỉnh liền xuống xe, chắp tay cung kính tạ lỗi với Tào Hãn, sau đó nói: “Lúc trước chính là nói giỡn mà thôi, giai nhân như thế, Phong Kỳ nhất thời không thể kháng cự nên mới bất kính, nay việc đã như vậy thì xin trả nàng lại cho bệ hạ, làm ra bất kính việc, mong rằng bệ hạ thứ tội!”

“Không ngại.” Tào Hãn cắn răng phun ra hai chữ, trong lòng thì tức giận đến phát hỏa.

“Không đối gạt bệ hạ, mới vừa rồi vị tướng quân này nói gì với bệ hạ thì Phong Kỳ đều nghe rất rõ ràng, kỳ thật lần này đến Cảnh Quốc là có mục đích liên minh, đáng tiếc vào cung mà không gặp được bệ hạ, lại vội vàng muốn trở về cho nên....

“Nhân lúc không gặp được trăm nên người không cam lòng, cho nên liền mang nàng đi?” Hãn tới lần này mục đích là tới xin giúp đỡ, nhất thời thấy Nhược Nghiên mà nổi lòng tham? Lý do này cũng thích hợp với tính cách yêu thích cái đẹp của hãn từ trước tới giờ....

“Thỉnh bệ hạ thứ tội!” Úy Phong Kỳ lại thi lễ, thầm nghĩ trong lòng, mình đã nghĩ tới lý do như vậy, Tào Hãn nếu là người thông minh nhất định sẽ không vì thế mà truy cứu chuyện này và còn giúp hãn trở về

Lan Quốc bình an, lại còn đảm bảo sau này vị thế của hân ở Lan Quốc càng được củng cố..

Băng vẫn ngồi ở bên trong xe, gió lạnh từ bên ngoài liên tục thổi tới khiến cho cả người nàng đều lạnh run lên, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía bọn họ với sự kinh thường.

Úy Phong Kì đúng là Lan quốc thái tử.....Nhưng mà nan nhân cuồng vọng, kiêu ngạo như vậy sao có thể nói lời xin lỗi với Tào Hân kia chứ?

Nói dối! Diễn trò! Mỗi một câu nói ra đều là dối trá, mỗi người bọn họ đều ở đó diễn trò, bọn họ đều tự mình sắm vai không thật với con người mình, cùng nhau diễn một vở kịch hoang đường nhằm che mắt người ngoài...

Đủ rồi! Nếu đã vậy thì cũng không cần lôi nàng tham dự vào trong đó làm gì! Nàng thật sự không hề nghĩ lại hợp cùng với bọn họ diễn vai trò là một nữ nhân đáng thương hại...

Chương 40: Hồi cung

Những người ngoài e sau đó còn nói gì đó hay là định ra mình ước gì thì lúc này Băng cũng không còn muốn thám thính làm gì, từ nay triệt để không quan tâm, mọi chuyện dù có thế nào thì với bản thân nàng mà nói không có can hệ gì hết, nàng không muốn là người bị lôi kéo vào những chuyện thị phi này nữa...

Nhưng sự thật vẫn luôn là sự thật, luôn tàn khốc, cho dù bản thân nàng có không cam tâm tình nguyện thì cũng chẳng thay đổi gì, ông trời lại càng không vì linh hồn đi nhầm vào cơ thể người khác mà thương tình cho nàng hoặc đối xử tử tế với nàng hơn...

“Người đâu! Áp giải tiện nô Tề thị đi Tĩnh Nguyệt.....” Tào Hãn trong lúc tức giận không kiềm chế được bản thân nói áp giải nàng tới cái am kia, nhưng mà sau đó liền thay đổi ngữ điệu, tuy vẫn tức giận nhưng mà bất đắc dĩ nói lại: “Đầu tiên đưa về Thanh Dương cung, đợi trăm hồi cung thì xử lý tiếp.”

Tiện nô..... Đã lâu rồi nàng không có được nghe từ này, hai từ đó bật ra làm nàng muốn ngửa mặt lên trời mà cười chế nhạo bản thân mình, nhưng mà nàng không có cười, hai hàng lệ từ đôi mắt xinh đẹp của nàng từ từ chảy ra, không tiếng động nhưng mà lạnh như băng cứ từ từ chảy xuống hai má...

Nàng giống như thứ hàng hóa, bị người ta tóm mạnh cho lên yên ngựa trở về cung, bản thân nàng cũng như không có sự sống mặc kệ bọn họ an bài, không có nhúc nhích, nhưng mà yên ngựa cứng thúc vào bụng của nàng làm cho nàng khó chịu, đau đớn, nhưng mà nàng cố nhịn không có kêu đau lấy một tiếng, hiện tại chỉ có thể bình thần mà thôi, vận rủi của nàng sau khi về cung thì may ra mới có thể kết thúc chẳng...

Mấy trăm danh cấm vệ quân đi trước đưa Băng hồi cung không hề biết rằng ba nam nhân đang đứng yên tại chỗ lặng lẽ nhìn bọn họ rời khỏi đến khi đoàn người biến mất hẳn trên con đường nhỏ cuối rừng.

Bị bắt ở trên lưng ngựa một hồi, đoàn người tuy chưa được hoàng thượng ra lệnh nhưng mà ai cũng không nhẫn tâm để giai nhân thân thể yếu ớt như Nhược Nghiên chịu khổ sở, chịu lạnh liên cho nàng ngồi vào trong kiệu mà không về. Nhưng mà lần này trở về Thanh Dương cung không phải như mọi lần trước, trở về theo nàng chỉ có sự lạnh giá, buồn đau, hơi thở của nàng có phần suy yếu, nhưng mà tất cả bọn họ đều không để ý đến.

Sáng ra, đám nô tài sau khi tỉnh dậy vào dọn dẹp cung thì mới phát hiện không thấy Băng đâu, sau đó cấm vệ quân truyện chỉ bọn họ không được tiết lộ chuyện đó ra ngoài, chờ đến trưa thì Băng bị mang trở về, hơi thở khó nhọc, Lộ Tam thấy vậy liền chạy đến hỏi đã xảy ra chuyện gì nhưng mà cấm vệ quân không có trả lời, chỉ bảo bọn họ cố gắng chăm sóc cho nàng, chờ Hoàng thượng về thì xử lý. Sau khi cấm vệ quân rời đi, tất cả đám nô tài đều thấy mờ mịt, không hề biết chuyện gì đã xảy ra.

Tất cả mọi người trong Thanh Dương cung đều có thể thấy được một trận mưa bão sắp bao phủ lấy Thanh Dương cung này, lúc này đã là giữa trưa, thấy Băng hôn mê đều vội vàng đi mời ngự y đến, sau đó đi nấu một bát canh gừng, lại lấy thêm than để sưởi ấm mong thân thể của Nhược Nghiên ấm lên một chút, mãi mới thấy thần sắc nàng khá lên một chút thì mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ấm quá..... Làm sao có thể ấm như vậy? Nàng nhớ rõ nàng rõ ràng ở trên lưng ngựa cả người đều

lạnh đến phát run, hai hàm răng cũng vì lạnh mà run lên cơ mà, giờ sao lại cảm thấy ả người đều ấm áp như vậy?

Cả người Băng đang thoải mái liền cảm thấy có người đi đến, nàng giật mình, sau đó người này còn sờ vào đầu nàng, nàng kinh hoàng lo lắng ai đây, là thái tử Lan Quốc, hoàng thượng hay là Lâm Diễm...

Nàng phản xạ mở to mắt ra, nhưng mà đập vào mắt nàng là hình ảnh Tú Nhi hai mắt rưng rưng đang khóc...

“Tiểu thư, người đã tỉnh.....” Tú Nhi thanh âm nghẹn ngào, một giọt lệ ngã nhào xuống má, vội vàng nắm chặt lấy tay Băng.

Băng có thể cảm thấy được hơi ấm của tay nàng ta truyền sang tay mình, nàng mạnh tay rút tay về, ánh mắt mãnh liệt nhìn nàng nói: “Người khóc cái gì? Vì sao phải làm như vậy?”

Mèo giả khóc chuột, làm bộ từ bi,, “tâm hoàn” nhất định là Tú Nhi động tay chân không phải nghi ngờ gì nữa, nhưng mà Tú Nhi lần này lại định sắm nhân vật nào nữa đây? Thư của Lâm Diễm có phải là do Tú Nhi lấy đi? Nha đầu này rốt cuộc phải hại nàng đến như thế nào mới có thể từ bỏ ý đồ?

“Ta.....” Tú Nhi giật mình với câu hỏi của nàng, vội nói, “Tiểu thư người đang nói cái gì vậy? Tú Nhi làm cái gì sao?” Sáng nay không biết vì sao toàn Thanh Dương cung mọi người tỉnh dậy thì đã muộn, ngay sau đó phát hiện không thấy bóng dáng tiểu thư, nàng lòng nóng như lửa đốt nhưng mà may thay giữa trưa tiểu thư được cấm vệ quân đưa về cung, quần áo trên người đơn mộc, trên người lại có vết dây thừng trói, trực giác của nàng cho thấy tiểu thư đã gặp chuyện, lo lắng không yên, nhưng mà khi vừa tỉnh lại thái độ của tiểu thư lại như vậy, không biết đã có chuyện gì

“Làm cái gì trong lòng người khắc biết!”

“Tiểu thư.....” Tú Nhi trong lòng căng thẳng, nàng có phải hay không đã biết cái gì đó, nếu không lời nói của nàng không có như vậy.

Không có hứng thú lại cùng Tú Nhi tiếp tục quanh co lòng vòng, Băng đang muốn chất vấn nàng ta về « tâm hoàn » nhưng mà bên ngoài truyền đến: “Hoàng Thượng giá lâm”.

“Lui ra!” Tào Hân không mang theo một tia ôn nhu như trước, lạnh như băng tiến vào ra lệnh cho đám nô tài lui hết ra ngoài, tất cả đều sợ hãi lui hết ra.

Tú Nh nhanh tay lau đi nước mắt của mình, thấy bóng dáng của hoàng thượng đã đến gần liền muốn ra vén rèm lên, thấy sắc mặt hoàng thượng lạnh lùng thì thấy lo sợ, trong lòng bất an nổi lên quay lại nhìn Băng một hồi.

Thấy hoàng thượng như vậy nàng lại nhớ lại đêm hôm tiểu thư bị phế, đêm hôm hoàng thượng đến Tú Lâm Uyển vẽ mặt cũng chính là như vậy...không...Lúc này vẽ mặt hoàng thượng so với lúc đó càng đáng sợ thêm mấy phần! Không biết chuyện gì sẽ xảy ra với tiểu thư...

“Hoàng Thượng, tiểu thư thân mình suy yếu cần tĩnh dưỡng, ngài.....” Không kịp nói hết lời thì Tú Nhi đã bị ánh mắt của hoàng thượng đảo qua người nàng sợ đến phát run, không nói hết lời, nhưng mà thân thể vẫn vững vàng chặn trước giường Băng, duy trì tư thế của một người muốn bảo vệ nàng.

Tức giận vì bị Úy Phong Kỳ cướp mất người, lại thêm hoài nghi thái độ của Nhược Nghiên càng làm lửa giận trong lòng Tào Hãn bùng lên. Nay thấy Tú Nhi không nghe lệnh lui ra, tức thì ra lệnh: Người đâu, đem nha đầu này ra ngoài phạt nặng cho ta...”

“Tú Nhi, người lui xuống trước đi!” Hành động bảo vệ nàng của Tú Nhi vừa rồi khiến nàng có chút gì đó bị mê hoặc, nhưng mà Băng cũng không muốn Tú Nhi vì mình phải chịu tội thay nàng, điều đó không phải vì long tốt của nàng mà bởi nàng cảm thấy nếu hoàng thượng giận quá mà giết mất nàng thì không nên, nàng muốn giữ lại nàng ta sau này nhất định còn có cơ hội dùng đến, và cũng là để Tú Nhi vì chuyện này mà có cảm tình với nàng hơn mà thôi, điều đó có lợi cho nàng sau này....

“Tiểu thư.....” Tú Nhi sắc mặt hồ thệ càng tăng, bản thân mình từng làm chuyện có lỗi với nàng ấy, hại nàng đến vậy, nàng lại còn bảo vệ mình, cả đời này lương tâm của nàng cũng không tránh khỏi cắn dứt...

“Đừng dài dòng, đi mau!” Băng mắt thấy Tào Hãn sắc mặt càng ngày càng không kiên nhẫn, biết nếu dài dòng như vậy mà không lui xuống thì cũng bị phạt nên sắc mặt cố tỏ ra nghiêm khắc để đuổi nàng đi ra thật nhanh.

Tú Nhi rốt cục bất đắc dĩ khom người lui xuống, nhưng mà ra khỏi cửa điện nàng hình như có hạ quyết tâm cái gì đó.

Trong điện bỗng trở lên yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng nghe được tiếng nổ tí tách của than hồng trong lò sưởi, Tào Hãn bước về phía giường, chăm chú nhìn hình ảnh của Băng trên đó, thấy nàng lúc này thật ngoan hiền, bộ dáng xinh đẹp như người vợ hiền đang đợi hân trở về, hình ảnh này làm tim hân đập nhanh thêm vài nhịp...

Nhưng mà nàng không có nhìn vào hân, hai má hồng nhạt, đôi môi đỏ thắm đang nhím lại với nhau, mi mắt thì buông xuống như không muốn nhìn thấy hân, tất cả như thách thức hân trừng phạt nàng....

Da đầu truyền đến một cơn đau, Tào Hãn tức giận bưng bưng nắm lấy tóc của nàng ép nàng phải nhìn về phía hân, Băng mở mắt nhìn hân bình thản nói: “Đa tạ Hoàng Thượng.” Trong lòng nàng cười khổ, chính bản thân mình và họ hình như là cùng một loại, họ diễn trò, nàng cũng diễn trò, nhưng mà vở diễn của nàng không có kịch bản, càng không biết lời thoại tiếp theo thế nào, nàng chỉ biết nếu nói sai một câu thì hậu quả chính là mất đi mạng sống này, nhưng mà giờ thì nàng đành phó mặc cho số phận vậy....

“Tạ trăm cái gì?” Tào Hãn nghe nàng mở miệng nói câu đầu tiên chính là nói đa tạ hân, có chút bất ngờ không hiểu bản thân nàng có ý gì, liếc mắt thấy cổ của nàng có vết hồng đỏ còn in lại thấy khả nghi, nhìn rõ là.... dấu hôn? Là do Úy phong kỳ để lại?

Trăm? Lúc trước hân từng nói ở trước mặt hân thì không cần xưng hô quân thần này lọ! Vậy mà giờ hân lại xưng như vậy, Băng trong lòng chua xót thêm mấy phần nhưng mà vẫn cố mỉm cười nói: “Đa tạ

Hoàng Thượng bỏ qua cho Tú Nhi, Nhược Nghiên nguyện mặc cho Hoàng Thượng xử trí.”

Chương 41: Hồn thê

Mặc cho hấn xử trí? Tào Hân tức giận cùng cảm phần càng tăng, chẳng nhẽ chuyện đêm qua một câu cãi lại nàng cũng không muốn nói? hai người ở trong xe ngựa ôm chặt lấy nhau nhìn thấy là mờ ám, lại thêm cách nói của Úy Phong Kỳ, tuy hấn có nói là vì nhìn thấy Nhược Nghiên nên nhất thời nổi lòng tham, nhưng mà ai mà biết đâu là thật, đâu là giả?

“Người năm đó tiến cung chỉ có mang theo nha đầu này, trẫm không muốn cùng nha đầu đó so đo, người cũng không cần cảm tạ trẫm, lại còn tình nguyện trẫm sử lý nữa àh, Người có biết trẫm chuẩn bị xử trí người thế nào không?

Tào Hân trong lòng đầy hoài như chất độc ngày càng chiến cứ lấy tâm trí hấn, Bắg không cãi lại, không giải thích lời nào lại như dầu đổ thêm vào lửa, họa vô đơn chí, làm cho hấn tưởng thái độ ủy mị ngoan hiền của nàng thời gian qua bên hấn đều là lừa gạt, hoặc là nàng vì Tề Lệ mà hy sinh bản thân hoặc cũng có thể là nàng và Úy Phong Kỳ bỏ trốn đã là một kế hoạch được sắp xếp từ trước... Tất cả các giả thuyết đó không biết từ đâu cứ giấy lên trong hấn, làm cho hấn tức giận, muốn phá hủy hết tất cả mọi thứ trên đời này...

Vì sao nàng đối với bất kỳ kẻ nào cũng nhiệt tình như vậy, không bao giờ làm thương tổn ai, lại càng không vì được sủng mà kiêu ngạo, cho dù chỉ là một nha hoàn nàng cũng có thể hy sinh bản thân mình để hấn xử lý như vậy, duy chỉ có hấn là nàng...

Từ hôm đại hôn đến giờ, nàng giường như thay đổi hoàn toàn, biến thành một người vô cảm lạnh lùng, bản thân bọn họ vốn có thể trở thành vợ chồng ân ái nhưng mà lại biến thành vợ chồng bất hòa, trong này cố nhiên là có liên quan đến tranh chấp chuyển giao quyền lực trong triều. Nhưng mà không phải lúc trước nàng đối xử với hấn như vậy thì cục diện bây giờ cũng không có khả năng biến thành như vậy....

“Hoàng Thượng chuẩn bị xử trí ta như thế nào?”

Tóc bị Tào Hân nắm chặt lôi lại, da đầu của nàng từng đợt phát đau, cổ ngựa lâu cũng đã thấy mỏi, nhưng mà điều đó không làm cho con người vốn lãnh khốc vô tình như hấn thương xót, Bắg lại còn mỉm cười, không biết nói gì để giấu cột bản thân chính mình vì sao lại sinh tình cảm với người như hấn được....

“Vì sao phải cùng hấn đi?” Tào Hân buông tay bỏ tóc nàng ra, bàn tay to từ trên đầu nàng vuốt nhẹ nhàng xuống mặt trắng hồng của nàng, quyết định cho nàng một cơ hội giải thích cuối cùng, chỉ cần nàng nói thật, không mưu toan lừa hấn vậy mọi chuyệnCoi như hết!

“Nói người sẽ tin sao?” Bắg gục đầu xuống, ngẩn lâu như vậy cổ mỏi muốn được nghỉ ngơi.

“Người nói.” Tào Hân đứng thẳng người dậy, từ trên cao nhìn xuống quan sát nàng, sau đó lại nâng cằm nàng lên, bắt nàng phải nhìn vào hấn, không cho phép nàng thoát khỏi tầm mắt của hấn.

“Không biết, ta căn bản là không biết hấn, hơn nữa khi tỉnh lại cũng đã ở ngoài cung.....” Bị buộc trả

lời câu hỏi của hẳn cảm giác này làm cho Băng cực kỳ khó chịu, đối mặt với hẳn chỉ làm cho nàng nhớ lại cái tát lúc ấy hẳn đánh nàng, đánh cho nàng tan nát cõi lòng, lúc nàng cần được hơi ấm của hẳn, cần hẳn an ủi thì hẳn lại dội cho nàng một chậu nước lạnh, từ « tiện nô » làm cho nàng hảo lạnh, làm cho nàng thêm đau, nhưng mà cũng làm thức tỉnh nàng....

“Không biết?” Tào Hãn bỏ mặt Băng ra, vẻ mặt mang sự chán ghét hiện rõ, nàng vì sao ngay cả nói đối cũng vụng về như vậy? Lý do đó nàng nghĩ có thể lừa ai?

Hẳn đẩy mạnh nàng, nhất thời Băng không vững người đổ về một bên, tiếp đến thấy hình như dưới gối lộ ra cái gì đó như là một mảnh giấy nhẵn nhẵn.

Băng vừa thấy mảnh giấy đó thì có chút hoảng hồn, cái đó không phải là thư của Lâm Diễm mà Ủy Phong Kỳ lấy đi rồi mà? Làm sao có thể xuất hiện ở dưới gối của nàng?

Đang muốn nhanh chóng che lại mảnh thư đó thì Tào Hãn thấy gối của nàng có một góc giấy hở ra, hẳn nhanh tay giật mạnh lấy, xem hư hư thực thực tờ giấy đó viết gì, sắc mặt nhất thời xanh mét, ánh mắt càng trở nên hung ác nham hiểm khó dò, khóe miệng lại cười một cách châm.

“Đây là cái gì?” Dem giấy hung hăng vất vào người nàng, lửa giận của hẳn đã tới tột đỉnh, “Hẳn viết cho người tình thâm ý trọng như vậy mà người còn dám nói là không quen biết hẳn? ” Ủy Phong Kỳ hẳn đã từng gặp qua một lần, đó là một nam nhân tiêu soái, rất có sức hút, nếu như đối với bất kỳ ai mà nói, rất phong độ, lời lẽ trong thư không nghi ngờ gì nữa, chính là của hẳn, nàng như thế nào có thể phủ nhận!

Trái tim bắt đầu loạn nhịp, Băng biết đây chính là dấu hiệu của bệnh cũ tái phát, linh hồn Nhược Nghiên trong cơ thể nàng vì bức thư của Lâm Diễm, an nguy của hẳn mà bắt đầu lo lắng....

Xong rồi.....

Nàng quả thực không thể tha thứ chính mình, nhất thời sơ sẩy không chỉ chôn vùi chính mình mà còn làm liên lụy đến cả nam nhân mà Nhược Nghiên yêu ...

Nàng chịu đựng cơn đau, tay run rẩy cầm lấy tờ giấy đó, nhìn vào trong tờ giấy đó thờ phào nhẹ nhõm, những gì trong tờ giấy đó viết đều là hoang đường, không có thật, thật buồn cười....

Lại bị hẳn lừa rồi! Xem ra hẳn cố tình vì nàng mà thiết kế cạm bẫy lừa Tào Hãn đến cùng a! (ý chỉ Ủy Phong Kỳ)

Thư của Lâm Diễm vì sao lại có thể biến thành như vậy, rốt cục chỉ có thể là hẳn làm. Vào cung trộm thư, sau đó bắt nàng đi, trao thư của Lâm Diễm bằng thư của hẳn? Hẳn an bài nhiều như vậy với mục đích gì? Cố ý muốn Tào Hãn không đến xia đến nàng, muốn đưa nàng vào chỗ chết sao?

Liên tiếp từng nghi vấn được nàng đưa ra? Nhưng mà ai có thể trả lời câu hỏi của nàng đây?

Băng mãi miết đọc thư làm cho Tào Hãn hiểu làm là nàng vì muốn níu lấy bức thư của người đó, hiểu lầm lẫn nhen tị lẫn lộn làm hẳn mất đi kiểm soát bản thân nắm lấy tay nàng tra hỏi.

“Người còn muốn nói gì nữa không?” Hãn thanh âm trầm lãnh, ánh mắt lại lộ ra một tia thất thố, nàng thủy chung không chịu nói ra lời nào, nhưng mà thư này đã chứng tỏ hết tất cả, sự thật ở ngay trước mắt, hãn lên làm gì với nàng bây giờ? Hãn đã vì nàng mà làm bao nhiêu chuyện, tuy phết nàng nhưng vẫn yêu thương nàng, giữ nàng ở Thanh Dương cung, lo lắng giúp nàng thoát tội danh con gái phản thần, chống lại văn võ bá quan trong triều ép nàng đi tỉnh nguyệt am, nàng vì sao ngay cả giải thích với hãn cũng không rõ ràng?

“Ta không còn lời nào để nói cả.” Nếu trong lòng hãn đã muốn định tội nàng rồi thì nàng còn gì mà nói? Lòng lại thêm đau, cũng không phải vì phát bệnh mà đau, là vì sự nghi ngờ của hãn đối với nàng làm nàng đau như vậy, tất cả như làm cho trái tim của nàng càng thêm quặn lại, bệnh cũ phát lại càng thêm đau đớn, càng thống khổ...

Nhưng mà nàng vì hãn mà đau lòng... Vì hãn mà tâm gợn sóng, vì hãn mà sinh ra ý lại, muốn dựa vào hãn, muốn hãn che chở cho nàng, nhưng mà hãn đối với nàng luôn hoài nghi, điều đó làm nàng đau lòng... Tất cả mọi suy nghĩ trong lòng nàng cứ thế cuộn trào ra, chẳng nhẽ nàng....

Không có khả năng! Tuyệt đối không thể có..... Nàng làm sao có thể yêu thương hoàng đế!—

Tào Hãn sững sờ cả người, không còn lời nào để nói? Nàng không còn lời nào để nói? Tuy rằng sự thật rõ ràng như vậy, nhưng mà hãn vẫn hy vọng nàng mở miệng xin xấn như hoa anh đào đó nói với hãn sự việc không phải như vậy, có thể cầu xin hãn tha thứ....

Đúng vậy, chỉ cần nàng nói, hãn liền tha thứ.....

Nhưng là, nàng lại nói là không còn lời nào để nói!

“Người muốn như thế nào liền như thế nào đi! Nhưng thỉnh người đừng giận chó đánh mèo, nhất là cha ta.” Trái tim cơn đau hình như dịu đi một chút, sự việc không liên quan đến Lâm Diễm nên Nhược Nghiên yên tâm một chút, nên tâm cũng bình tĩnh hơn, không có quặn đau như lúc này, Bãng không thể quên được lúc gặp Tề Lệ, lão nhân gầy gò đó bảo nàng hãy cố gắng sống, bỏ qua mọi hận thù, ông dù có chết cũng sẽ cầu phúc cho mọi người.

Tào Hãn lạnh như băng cười nói, “Thật sự là một nữ nhi hiếu thuận, nhưng mà...hãn đã sớm chết!” Bị phản bội làm cho phần nộ mất hết lý trí, hãn tự nhiên sinh ra đổ kỵ, muốn hành hạ nàng nên không giấu giếm nói tin Tề Lệ đã chết.

“Cái gì?” Tề Lệ đã chết? Chuyện khi nào? Nàng như thế không hề biết một tí gì về chuyện này! Trái tim kịch liệt quặn đau làm cho cả người lạnh buốt, rốt cuộc không nói hết lời thì đã ngã nhào trên giường.

Ấm áp không có, xung quanh người là cái lạnh thấu xương, khuôn mặt hoàng đế dần dần mờ đi, bóng tối liền nhanh chóng bao phủ lấy ý thức của nàng, chỉ kịp nhìn thấy một ánh mắt chứa đầy lo lắng, thống thiết gào lên “Người đâu, mau lấy thuốc đến đây, mau truyền ngự y!”

Cảm giác đau đớn dần mất, cơn đau dần rút đi, xung quanh trở nên vắng lạnh, giật mình với cảm giác

văng lạng đó, có giác mình hoàn toàn bị cô ập, thực đáng sợ...

Trong yên lặng, Băng ngồi đối mặt với Tề Nhược Nghiên, hai người đau thương không nói gì, cảm xúc đau đớn kịch liệt lan cả hai người, một lúc lâu sau, Nhược Nghiên mới chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn mới nói nhỏ: “Băng tỷ tỷ.....”

“Thực xin lỗi.....” Thành thật thấy có lỗi, Băng không thể nói lên lời nào, việc Tề Lệ chết mà nàng không hề hay biết, đã vậy lại sơ xảy đánh mất thư của Lâm Diễm, làm hại hai nàng rơi vào hoàn cảnh này, lại còn thiếu chút nữa rơi vào tay Úy Phong Kỳ, điều này đã kích nàng rất lớn.

“Không phải lỗi của ngươi, Băng tỷ tỷ, ta mệt mỏi.....” Tề Nhược Nghiên hai mắt vô thần lấm bầm, bộ dáng trở lên mờ ảo, thất thần, không đợi Băng an ủi, nàng nói: “Băng tỷ tỷ, ngươi nói đúng, ta yếu đuối, ta vô dụng, ta không xứng được Diễm ca ca yêu, hiện tại cha cũng hàm oan mà chết, ta là phận con mà lại không giúp được gì cho cha....”

“Ngươi đang nói cái gì!” Băng hướng về phía Nhược Nghiên lớn tiếng nói, “Ngươi muốn chết sao? Được, ta không ngăn cản ngươi, nhưng mà ngươi có từng nghĩ hay không, Diễm ca ca của ngươi vẫn còn đang đợi ngươi cùng thoát khỏi đây sống một cuộc sống tiêu dao, tự tại không lo nghĩ ...”

Một nam nhân thâm tình như Lâm Diễm thời đại của nàng đã tuyệt chủng từ lâu rồi, hãn nguyên vì Nhược Nghiên mà bỏ hết địa vị, công danh, chỉ mong được ở cùng với Nhược Nghiên, vậy mà Nhược Nghiên lại không biết trân trọng, muốn bỏ hết tất cả, muốn buông tay, nàng ta quả thực là người ta ghen tị, muốn đánh cho nàng một trận cho tỉnh người ra!!!

“Tàn hoa bại liễu như ta sao có thể xứng đôi với Diễm ca ca..... Băng tỷ tỷ, ta nghĩ kỹ rồi, không có ta, sau này nhất định sẽ có một nữ nhi tốt làm bạn với huynh ấy, cùng huynh ấy vượt qua sinh tử, nếu mà ở cùng ta nhất định sẽ mất mạng, ta không thể ích kỷ như vậy, ta hy vọng Diễm ca ca có thể hạnh phúc.....” Tề Nhược Nghiên cả người bừng lên ánh sáng thanh khiết, đối với Lâm Diễm nhiều quyến luyến như vậy nhưng mà lại bất đắc dĩ mà chúc phúc cho hãn.

Tề Nhược Nghiên là người của quá khứ, đối với nàng mà nói trình tiết là một quan niệm đánh giá người phụ nữ không thể từ bỏ, chế độ phong kiến chính là sợi dây siềng xích cong người, Băng bất đắc dĩ thừa nhận điều này, nàng chỉ có thể nhu hòa mà nói: “Chúng ta ở đây cùng mong hãn có được hạnh phúc được không? Nếu hãn có thể hạnh phúc thì đối với ngươi mà nói đó cũng chính là hạnh phúc của ngươi, không phải sao?”

Trong tiềm thức đã từ lâu rồi nàng không nghĩ tới có ngày Tề Nhược Nghiên rời khỏi cơ thể này, việc này có hai kết quả, một là chính mình cùng nàng cùng tiêu vong, đây không phải là kết quả nàng hy vọng, kết quả thứ hai là linh hồn Tề Nhược Nghiên biến mất, và nàng thì tồn tại, hơn nữa lại trở thành chủ nhân chân chính của thân thể này.

Nếu như là trước kia thì nàng sẽ thật vui mừng với kết quả thứ hai này, nhưng mà giờ nghĩ nếu không được gặp nữ nhân suốt ngày gọi mình một tiếng tỷ tỷ, hai tiếng tỷ tỷ....

Đối với hai người mà nói, không biết từ khi nào, tựa như đã hòa lẫn vào cùng trong một thân thể,

không có phân biệt rõ ràng, cùng nhau chịu trách nhiệm, coi nhau như bằng hữu, nếu mà bây giờ không có Tề Nhược Nghiên, chẳng phải nàng lại trở về ngày tháng cô độc một mình sao?

Tề Nhược Nghiên hít sâu thở dài, trong mắt lộ ra một sự thống khổ nhưng mà vẫn cố tươi cười nói “Chuyện tối hôm qua cảm giác ngửi được một mùi hương lạ lùng, sau đó liền cảm thấy bản thân vô lực rồi sau đó mê man không biết gì nữa, muốn nói cho tỷ cũng không thể được.”

Khó trách Tề Nhược Nghiên cả buổi qua không có xuất hiện, còn tưởng rằng nàng giận mình sơ sẩy làm lộ thư của Lâm Diễm, làm hại hấn nên mới trốn tránh không muốn nói chuyện với nàng!

Mùi thơm lạ lùng? Chẳng lẽ là bởi vì Úy Phong Kỳ có hạ được?

“Người hiện tại không phải tốt lắm sao? Không phải ai cũng may mắn như người, có một người yêu mình thật lòng..... Tóm lại không thể phí hoài bản thân mình, không được dễ dàng buông tay bản thân mình, tất cả mọi việc đều có phương pháp giải quyết, hiểu không?” Nàng cũng biết bản thân mình đối với nàng hâm mộ bao nhiêu vì tình yêu nàng có được....

Tề Nhược Nghiên ảm đạm cười, đột nhiên nói kết luận một câu, “Bằng tỷ tỷ, người thật sự rất yêu hoàng thượng.” Không phải là một câu hỏi mà như một lời khẳng định.

“Nói vậy!” Bằng không chút suy nghĩ liền phủ nhận, thần sắc kích động vẫy mạnh cánh tay để phản bác, “Ta làm sao có thể yêu hấn! Ta chỉ có yêu Diễm..... Đương nhiên không phải Diễm ca ca của người, khi ta chết ở đó vì bị hấn làm tổn thương, sau đó liền thề không bao giờ tin tưởng vào tình yêu, ta làm sao có thể yêu thượng người khác..... Nhược Nghiên, người làm sao vậy?”

Bằng thất thanh kinh hô, chỉ thấy Tề Nhược Nghiên cả người giống như được chiếu sáng, nhưng mà rất nhanh sau đó ánh sáng liền tối đi, hình bóng của nàng càng lúc càng mờ, cơ hồ sắp nhìn không thấy.

“Bằng tỷ tỷ..... Ta.....” Hình ảnh đó liền như khói, lời chưa nói xong thì như bị cái gì đó đột nhiên hút đi, phút chốc đã hoàn toàn biến mất.

“Nhược Nghiên — người làm sao vậy? Người đi đâu rồi ...a!” Bằng mờ mịt nhìn quanh bốn phía, không ngừng kêu gọi tên của nàng, nhưng mà không thấy hồi âm, trong người nàng giờ đây tràn ngập một cảm giác trống rỗng, càng lúc càng tạo áp lực lên người nàng.

Nàng sẽ không như nàng ấy biến mất đi chứ? Bằng cũng không hề từ bỏ ý định là lớn tiếng lên, nhưng mà đáp lại nàng chính là giọng của Tào Hấn.

Âm thanh khàn khàn lộ rõ vẻ bàng hoàng, liên tục chỉ gọi tên một người “Nhược Nghiên” lọt vào tai nàng, làm chấn động lòng của nàng, giống như cố tình lưu lại đó thật nhiều dấu ấn...

Là ai ở không ngừng lay động thân thể của nàng, dừng lau nữa, choáng váng hết cả đầu....

Lạnh..... lạnh quá.....

“Nhược Nghiên! Nhược Nghiên!” Tào Hãn không ngừng gọi tên của nàng, chờ đợi nàng có thể tỉnh lại, hai mắt của hãn đỏ đậm, sắc mặt kịch liệt đau khổ, hãn không dám tin vào tai mình khi nghe ngự y nói nàng đã mất rồi....

Hãn làm tất cả đều vì cái gì đây! Biết rõ thân thể của nàng không chịu nổi kích động, vậy mà hãn lại tùy tiện nói cho nàng biết tin Tề Lệ đã chết, hãn muốn kết quả này sao?

Hãn từng thề sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng, vậy mà hôm nay hãn lại nuốt lời, kết quả là mất nàng...

Nhược Nghiên..... Hãn nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve khuôn mặt trắng như tuyết của nàng, khuôn mặt đó đang dần đánh mất đi hơi ấm, hãn đã mất nàng, vĩnh viễn mất đi nàng.....

Vĩnh viễn cũng không đợi được nàng thật tình đối hãn cười, vĩnh viễn cũng không bao giờ được nghe nàng lại gọi hãn ôn nhu “Hãn ca ca”.....

“Nhược Nghiên..... Người nhất định rất lạnh phải không?” Lời nói có vẻ run rẩy âm, thần sắc mê loạn, cả người cố gắng ôm lấy nàng thật chặt, như muốn giữ một bảo vật trân quý, hoặc chính là muốn dùng thân mình sưởi ấm cho nàng, miệng thì không ngừng ngân nga bài ca dao được hãn dấu kín trong lòng....

Tú lam sơn, tú lam sơn,

Khắp nơi tú sắc đều có thể hơn.

Tú lam nhất sơn có bốn mùa,

Tú lam mười dặm bất đồng thiên.

Tú lam sơn, tú lam sơn,

Băng thanh ngọc khiết giống như thiên quyên.

Tú lam phong tình trăm ngàn loại,

Nề hà độc thủ tây lạnh xuyên?

.....

“Hoàng Thượng, thỉnh nén bi thương, bảo trọng long thể!” ngự y thấy Hoàng Thượng tinh thần hoảng hốt, sợ hãn vì bi thương quá mà làm hại long thể, cuống quýt khuyên bảo.

Tào Hãn mắt diếc tai ngơ, khuôn mặt lạnh băng cứng ngắt cai trị thiên hạ bi thương tội độ, hai hàng lệ từ mắt hãn từ từ chảy xuống, nhỏ từng giọt, từng giọt ở cằm, một rơi xuống mặt nàng, một rơi xuống nền nghe từng tiếng “tách, tách...”

Hắn giật mình, vội vàng lau đi nước mắt trên mặt của nàng, động tác nhẹ nhàng như sợ quấy nhiễu giấc ngủ của nàng vậy...

Tú lam sơn? Chưa từng nghe bao giờ..... Đây là hoàng thượng đang hát sao? Lớn như vậy rồi mà lần đầu tiên được nghe hắn hát? Nhưng mà đây không phải là hát, là xướng thì đúng hơn...Hắn là tất cả mọi người đều đang nằm mơ....Hoàng đế cao cao tại thượng, tôn nghiêm sao lại có thể xướng đây....

Băng rất muốn mở mắt ra nhìn xem hoàng đế rốt cuộc là vì ai mà xướng, nhưng là nàng lại giật mình phát hiện chính mình căn bản không biết nên làm như thế nào, trước kia đều là tự nhiên tỉnh lại, lúc này không biết làm thế nào mà tỉnh lại đây.

Càng làm cho nàng hoảng sợ đó chính là tựa như có một bóng đen nào đó không chống lại được muốn đem nàng đi một nơi nào khác, nàng không biết đây là cảm giác gì, nhưng mà nàng biết nếu nàng không chống đỡ được thì nàng nhất định sẽ gặp chuyện không may...

Nàng kiệt lực kháng cự lại bóng đen đó, cố gắng chịu cái lạnh thấu xương cùng đau đớn, không biết khi nào sự tra tấn này mới kết thúc, nếu như mà cứ kéo dài thì nhất định nàng không thể dành chiến thắng, chỉ biết là bản thân phải kiên trì tới cùng!

Sự bất đồng ở chỗ đây không phải là thân thể của nàng, nàng là người từ nơi khác đến trú ngụ trong khối thân thể này, nên không có sự đồng nhất, nhưng mà nàng không cam lòng từ bỏ kết thúc chính mình, nàng muốn chống đối với thể lực hắc ám kia đến cùng....

Có lẽ chính là cỗ lực bóng tối này hủy diệt Tề Nhược Nghiên, nhưng mà nàng nhất định không chịu theo như vậy,, nàng không cam lòng a.....Cho dù bản thân nàng cảm thấy nàng thật nhỏ bé, nhưng sự kiên cường của nàng thì nhất định không ai có thể sánh bằng, nên nàng phải cố gắng đến cùng...chống lại vận mệnh của chính mình.

Tào Hân ôm chặt trong lòng thân thể lạnh như băng, vẫn đang ngân nga bài ca dao Tú lam sơn, không chịu buông tay khỏi nàng, vì hắn sợ nếu hắn buông tay là mất nàng vĩnh viễn...

“Thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể!” Tất cả nô tài ở Thanh Dương cung chưa bao giờ thấy hoàng thượng như vậy,sợ hãi không biết phải làm như thế nào mới có thể khuyên được hoàng thượng buông Nhược Nghiên ra.

Sau khi vào đến chính điện, thấy tình hình như vậy, Tú NHi cũng lẳng lặng quỳ gối ở đó, tóc mái đã che đi khuôn mặt đầy nước mắt của nàng ta,chỉ thấy cả người nàng run rẩy, môi tái nhợt không có tia máu, lệ thì không ngừng rơi xuống đất từng giọt, hai tay của nàng thì nắm chặt thành quyền, bất động.

Lộ Tam thấy khuyên giải mãi không có hiệu quả, thân cận của hoàng thượng lại báo rằng từ khi nghe ngự y nói xong thì cứ ôm chặt lấy phế hậu Tề thị không chịu buông, miệng lại không ngừng ngâm một bài ca dao, tất cả mọi người đều có thể thấy hoàng thượng rất bi thương, nhưng mà hoàng thượng là bậc cửu ngũ chí tôn, là người lãnh đạo một nước, vạn nhất có bề gì thì phải làm thế nào?

“Mau mau đi mời Cẩn vương tiến cung!” Nay sợ là cũng chỉ có Cẩn vương mới có thể khuyên Hoàng Thượng –

Lộ Tam hướng về phía một tiểu thái giám lanh lợi cầm con dấu của hãn đi phủ Cẩn Vương mời người, đồng thời tức tốc phân phó cho ngự y chế một loại thuốc an thần cho hoàng thượng dùng.

Hai người liếc nhau rồi lại nhìn về phía hoàng thượng với ánh mắt ngưỡng mộ cùng đau lòng. Người xưa từng nói bậc đế vương không có tình, huống chi Tề thị lại là con gái của tội thần, mặc dù nàng từng là hoàng hậu tôn quý, nhưng mà chưa từng được hoàng thượng lâm hạnh, cho đến khi Tề Lệ bị xử tội thông đồng với địch phản quốc thì nàng lại lấy được sủng ái của hoàng thượng. Ai có thể biết được hoàng thượng lại đối với nàng ấy thâm tình đến vậy, vì nàng mất đi mà hồn phách tiêu tán..

Hai người vẻ mặt bất đắc dĩ trở lại tầm điện, tất cả chỉ còn trông chờ lúc Cẩn vương đến, người chết không thể sống lại, chỉ mong cẩn vương có thể khuyên hoàng thượng buông tay, để bọn người hầu thay y phục cho nàng, nếu mà để lâu, người cứng vào rồi thì không dễ làm....

Cẩn vương phủ — thư phòng

“Vương gia thật sự ngày càng xuất thần nhập hóa.” Một âm thanh kiều mị động lòng người vang lên, Tào Triệt không thể nào chú tâm vào hạ thủ văn chương được nữa bèn ngẩng đầu lên, sau đó lại tiếp tục phác họa nốt những nét cuối cùng rồi mới gác bút xuống, khước miệng gợt cười một cách yếu ớt,

“Không thể tưởng được Văn Tình nay cũng biết vẽ văn thơ a” Hãn giương mắt nhìn hướng về phía một nữ tử diễm lệ mặc một bộ quần áo màu hồng rực, nàng rất đẹp, là người duy nhất từ trước tới giờ có thể so sánh ngang bằng với Tề Nhược Nghiên không phân cao thấp, nhưng mà khác nhau ở chỗ đó là nàng bất kể điểm nào cũng rất phong tình.

Văn Tình “diễm” tựa mẫu đơn, “kiều” thẳng hải đường, Tề Nhược Nghiên thì lại “thanh” như thủy tiên, “lệ” như tường vi, làm cho người ta muốn cẩn thận giấu kín, cẩn thận che chở.....

“Vương gia lại chê người ta rồi, chẳng lẽ Văn Tình ở trong mắt Vương gia chỉ là một nữ tử biết múa dao kiếm thôi àh, không có nét nào phong nhã sao??” Úc Văn Tình bất mãn hừ một tiếng, chỉ vào án văn thư nét mực còn chưa khô hãn dụ dằng nói: “Lâm giang khách tự tùy tính tiêu sái, không bám vào một khuôn mẫu, tự tự tương liên mà bút bút bất loạn, thứ cho Văn Tình bất kính, Vương gia vốn không phải là người tiêu sái, nhưng mà lại có thể lấy của hãn mà vẽ lại giống như hết như thế này, cho dù có mang đến hiệu sách thì cũng không ai có thể phân biệt được đâu là thật, đâu là giả.....”

“Bốn vương tính tình như thế nào, người hiểu thấu sao.” Tào Triệt mỉm cười đánh gãy lời của nàng, làm cho người nghe không khỏi cảm thấu tê tái.

Kia rõ ràng là ngoài mặt thì cười khúc khích nhưng mà bên trong lòng Văn Tình lại cảm thấy rất lạnh. Nàng đành im lặng không nói thêm bất cứ lời nào nữa.

“Úc Văn Tình, người nếu muốn hiểu được lòng người thì cẩn thận nên tránh bốn vương ra, tốt nhất

đừng quên thân phận của người cùng mục đích của người được giao phó.” Tào Triệt ánh mắt sắc bén như dao nhìn về phía Úc Văn Tình đang câm lặng khoog dám nói thêm bất cứ lời nào.

“Là, Văn Tình đã khi nào phụ kỳ vọng của vương gia chưa? Ta làm việc, ngài còn có cái gì phải lo lắng.” Cố nén nội tâm vốn đã quen chịu đau đớn, Úc Văn Tình nhanh chóng cười một cách kiêu my để che dấu đi nội tâm trong lòng, vì hắn mà làm việc, giúp hắn đạt được mục đích của hắn, đây chính là lý do duy nhất nàng có được tín nhiệm của hắn...

Nàng sớm đã biết được mình là thuộc hạ của hắn, người mà hắn muốn có được vĩnh viễn không phải là nàng, mà cái nàng muốn vĩnh viễn có cầu cũng không thuộc về nàng....

“Văn Tình, người chưa bao giờ làm cho ta thất vọng, hy vọng lần này cũng sẽ không ngoại lệ.” Tào Triệt ánh mắt nhu hòa nói, ôn hòa tươi cười làm cho người ta không khỏi hoài nghi lời đe dọa vừa nãy có phải là của hắn nói ra với nàng hay không?

“Nếu có cơ hội như vậy, Văn Tình cũng rất muốn nếm thử mùi vị thất bại ra làm sao.” Hờn dỗi đối lấy hờn dỗi, hắn cười nàng cũng cười, cười để mà giấu đi tâm sự trong lòng, vì hắn, nàng có thể vứt bỏ hết tất cả, chỉ cần hắn vui vẻ là tốt rồi.

“Người nha!” Tào triệt ngả ngón nhéo vào hai má của nàng, mỉm cười nhẹ nhàng nhìn khuôn mặt của nàng bị hắn véo mà dần đỏ hồng lên.

Tất cả mọi việc đều trong tầm kiểm soát của hắn, hoàng huynh giờ này giận dữ không gì có thể ngăn lại, nhưng mà nhất định huynh ấy không thể làm hại Nhược Nghiên, không cần phải lo lắng cho nàng ấy.

Úc Văn Tình sóng mắt chuyển động, mềm mại đáng yêu cười nói: “Lần này chỉ sợ muốn mượn thực lực của Du Du tiểu thư, không biết Vương gia..... Có người đến!”

Tào Triệt một cái quắc mắt, Úc Văn Tình tựa như một cánh hoa mềm mại rơi vào trong lòng của hắn, cánh tay ngọc trắng muốt vòng lên cổ hắn, nhẹ nhàng lưu một dấu son đỏ trên cổ hắn...

Không lâu sau đó quả nhiên truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng gõ cửa vang đến.

“Chuyện gì? Bốn vương nói nếu không có gì trọng đại thì không được quấy rầy hay sao?” Tào Triệt hỏi.

“Vương gia, trong cung có người tới nói là có việc khẩn cấp, thỉnh ngài lập tức vào cung một chuyến.” Vương phủ tổng quản trong lòng thầm oán nhìn về phía tiểu thái giám đứng ở phía sau mình, cứ nhất định không nói là chuyện gì mà bảo nhất định phải mời được vương gia vào cung, thật là....

Tào Triệt trong lòng xẹt qua một tia kinh ngạc, Úc Văn Tình thấy vậy nhanh chóng ly khai khỏi người hắn, khuôn mặt ửng đỏ càng tăng thêm vẻ kiêu diễm của nàng, đáng tiếc là có người không có tâm mà thưởng thức nữa.

Còn tưởng rằng mọi việc đã ổn, hắn có thể ở đây nhàn nhã vui vẻ, không nghĩ rằng trong cung có

người đến...Tào Triệt cảm thấy có gì đó bất an, không biết là có việc gì khẩn cấp, mới gặp hoàng huynh ở Thanh Dương cung không thấy nói qua, giờ sao lại muốn hấn vào cung nhanh như vậy?

Tào triệt nhanh chóng đứng dậy đi ra khỏi thư phòng. Một tiểu thái giám cầm con dấu quỳ xuống lo lắng nói với hần: “Thỉnh Vương gia tức tốc vào cung, Hoàng Thượng.....”

“Phát sinh chuyện gì? Hoàng huynh làm sao vậy?” Sự tình nhất định không giống như bình thường, nếu không giờ này mà sao tiểu thái giám ở Thanh Dương cung lại hoảng loạn đến tận đây.

“Thỉnh Vương gia khởi hành ngay lập tức, trên đường đi nô tài sẽ bẩm báo với vương gia sau!”

Dự cảm chuyện chẳng lành, Tào Triệt vội vàng đến nỗi không kịp chuẩn bị xe, sai người ngay lập tức đưa chiến mã tới, cưỡi thẳng về phía hoàng cung, trên đường đi tiểu thái giám nhanh mồm miệng đã trần thuật lại hết sự việc đã xảy ra trong cung cho hần, thấy thần sắc vương gia đại biến, cả người cứng đờ trên ngựa làm hần lo sợ có thể vương gia bị ngã ngựa không biết chừng...

Tào Triệt ngay lập tức đã trấn tĩnh lại bản thân, nhưng mà trong đầu thì ong ong vang lên chỉ có một câu, Nhược Nghiên đã chết..... Nhược Nghiên đã chết.....

Không — nàng làm sao có thể chết được! Hần ngàn tính vạn tính, trăm phương ngàn kế, dùng hết tâm cơ đều là vì.....

Nàng như thế nào có thể bỏ hết tất cả mà hương tiêu ngọc vẫn được...Làm sao có thể.....

“Vương gia! Vương gia ngài làm sao vậy?” Tiểu thái giám kinh ngạc tiến lại gần hần, kéo dây cương lại, thấy ánh mắt của hần đã dại đi, vẻ mặt hốt hoảng y như của Hoàng Thượng vậy, nhất thời thêm lo lắng, nguyên là muốn mời vương gia đến khuyên giải hoàng thượng, nhưng mà vương gia vừa nghe tin Tề Thị chết thì phản ứng lại thành như vậy, nếu vậy biết phải làm sao?

Tào Triệt hoàn hồn, nhanh chóng thúc thật mạnh vào mình tuần mã, bị đau tuần mã bốn vó đạp tuyệt chạy đi như bay.

Tiểu thái giám sững sốt một hồi lâu rồi mới cùng đám thị vệ thúc ngựa đuổi theo, trong lòng có thêm hy vọng mới.

Thanh Dương như phủ thêm một đám mây mù đen tối, việc ngự y tuyên bố Băng chết đã hơn nửa canh giờ, tin nàng chết cũng đã lan truyền hết mọi góc ngách trong hoàng cung, có người thở dài thương tiếc, nhưng mà cũng không ít kẻ vỗ tay vui mừng đắc ý.

Không lâu trước đó dung quý nhân bị Băng dọa mà lâm bệnh cáo ốm không ra ngoài, nghe tin nàng chết thì thần sắc chợt biến đổi, nét mặt tỏa sáng đi thẳng đến cung của Diễm phi, muốn tìm người cùng nàng ta chia sẻ vui mừng. Nàng ta thấy từ nay trong hoàng cung này ai dám đối địch với nàng ta nữa nên đối với quy tắc trong cung càng thêm xem thường, gặp Tĩnh phi cũng chỉ là cúi chào có lệ “Thỉnh an Tĩnh phi nương nương.” Sau đó liền đứng dậy, không coi Tĩnh phi vào trong mắt.

“Nhà mình tử muội không cần đa lễ.” Tĩnh phi lạnh nhạt cười, cũng không lấy sự vô lễ của nàng mà so đo, nhưng mà người đang nằm trên giường là Diễm phi thì thấy khó chịu, không hờn giận thấp giọng trách mắng: “Ta là biểu tử của người, chẳng lẽ Nghi Nhu không phải? Lan nhi người cũng quá làm càn rồi.”

Ba người tuổi tác kém không lớn, Diễm phi sinh trước Tĩnh phi mấy tháng, hai người đều là con gái của lễ bộ thượng thư, cũng cùng vào cung một năm, Dung quý nhân kém các nàng hai tuổi, là biểu muội của 2 nàng, đã vào cung được 3 năm, thấy hai biểu tử đều được sắc phong chức phi, nàng lại chỉ là một quý nhân nhỏ nhoi, đại biểu tử là con của chính thất thì không nói, nhưng mà ả Nghi Nhu kia xuất thân hạ đẳng, là con của vợ thứ, gặp mặt mà nàng còn phải cung kính hành lễ thì nàng thấy thật bất bình.

Dung quý nhân bị diễm phi răn dạy vài câu, đang dương tự đắc ra vẻ thì liên sục xuống, không buồn không vui nhưng mà ánh mắt vẫn đầy tà ác liếc nhìn Tĩnh Phi, nhìn bộ dạng lạnh lùng của Tĩnh Phi thật là khó ưa, không hiểu vì sao hoàng thượng lại thích ả như vậy, còn từng nói với nàng rằng: “Tĩnh luôn là người thấu hiểu mọi chuyện, trầm rất yên tâm”

Diễm phi cũng không để ý tới nàng, tùy nàng tại ở đó mà sinh hờn dỗi, quay sang hỏi Tĩnh phi: “Muội muội sao biết nàng nhất định sẽ không nói với Hoàng thượng chuyện này?”

“Nàng sẽ không. Hoàng Thượng là người sáng suốt, không bao giờ chỉ nghe một phía từ nàng mà thôi, nàng ấy hẳn là cũng biết rõ điểm này, cho nên nhất định sẽ cố gắng giấu diếm việc này, tử tử hà tất phải lo lắng, người vừa mới bị thương, nên an tâm tĩnh dưỡng mới phải.” Tĩnh phi lời nói dịu dàng an ủi, nhưng mà ẩn sâu trong lòng và ánh mắt vẫn không giấu nổi vẻ lo lắng, tuy là nàng nói như vậy nhưng mà nếu nàng ấy mà lấy việc này ra làm cớ uy hiếp các nàng thì thật khó mà ứng phó được.

“Các tử tử đang nói cái gì?” Dung quý nhân nghe không minh bạch, vẻ mặt hồ nghi hỏi.

Tĩnh phi nghiêm mặt, trầm tĩnh chuyển hướng dung quý nhân nói, “Lan nhi người rất hay gây loạn, nàng ấy mà muội có tùy ý chọc vào sao?” Nàng có nghĩ như thế nào cũng không tưởng tượng được muội muội này lôi kéo tử tử đi hãm hại Tề Nhược Nghiên, nếu không phải là nàng ấy bỏ qua cho các nàng thì lúc này không biết đã xảy ra chuyện gì, đây thực là một chuyện ngu xuẩn hết mức.....Nhưng mà rõ ràng tử tử từng nói là Tề Nhược Nghiên là một nữ tử nhu nhược, sao đột nhiên lại trở nên lợi hại như vậy?

Dung quý nhân ánh mắt hiểu được lời nàng ấy nói, vỗ tay cười lớn: “Nàng vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể nói cho hoàng thượng biết chuyện này, bởi vì nàng đã chết! Người chết còn có thể mở miệng nói chuyện sao? Ha ha ha –”

“Cái gì?” Diễm phi, Tĩnh phi đồng loạt nói một câu, bộ dáng rất kinh ngạc.

“Vừa hay tin là muội khẩn cấp đến báo cho tử tử biết liền, ả tiện nhân đã chết, ngôi vị hoàng hậu sau này nhất định sẽ là của tử tử, điều này không lâu nữa đâu, Lan nhi trước tiên chúc mừng biểu tử.” Dung quý nhân ánh mắt nhất phiêu, nhưng mà thấy Tĩnh phi trầm lặng không nói gì thì hừ lạnh một cái, “Không có cái người đoán mệnh kia thì cũng chưa có chắc đã thuộc về ta.”

“Lan nhi, đừng ăn nói hàm hồ, những lời như vậy sao có thể nói ra?” Diễm phi sớm hối hận nàng bị Nghi Nhu gạt làm chuyện ngu xuẩn, trên cổ còn vết thương vẫn lưu lại đó, nếu mà bị ai đó phát hiện hỏi thì

biết nói như thế nào, lúc nghe thêm những lời này nàng lại càng thêm phiền lòng, liền quát cho Nghi Nhu im lặng, biết Tĩnh Phi luôn suy nghĩ sâu xa liền cẩn thận hỏi: “Muội muội suy nghĩ cái gì?”

“Tin tức có chính xác hay không?” Tĩnh phi bình tĩnh suy xét hỏi lại Dung quý nhân đang khó chịu vì bị mắng

“Hiện tại trong cung đều đang loan truyền khắp nói, sao lại giả!” Dung quý nhân tức giận đáp.

Tĩnh phi không ý kiến gì nữa gật đầu, “Vô luận như thế nào, việc này với chúng ta mà nói không có can hệ, tỷ tỷ chỉ cần chuyên tâm mà dưỡng thương đi!”

Nói xong nàng đứng dậy cáo từ, thấy dung quý nhân vẫn ngồi ỳ ở đó liền lôi kéo nàng ta ra ngoài, diễm phi thương thế tuy nhẹ nhưng lại bị chấn động gây hoảng sợ, chỉ có Nhu Ninh nàng là luôn bình tĩnh suy xét mọi việc, nên không bao giờ gây náo loạn ồn ào.

Không khí trong Thanh Dương cung đầy áp lực, Tào Hãn vẫn ôm Băng thân thể đã lạnh trong lòng và ngâm bài ca dao Tú lam sơn không rời, tất cả ngự y và nô tài đến khuyên can đều bị hắt đuổi hết ra ngoài, ở bên ngoài đã loạn hết cả lên, không một ai dám bước vào để khuyên bảo, chỉ có thể đứng yên một chỗ chờ Cẩn Vương gia đến thì may ra mới có thể khuyên giải hoàng thượng bớt đau buồn quá độ.

Tào Triệt nhảy khỏi lưng ngựa, lập tức tiến thẳng vào Thanh Dương cung, đột nhiên cảm thấy ánh mắt sắc bén chứa đầy uất hận chăm chăm nhìn mình, ánh mắt hồng nhìn quét về phía đó nhận ra đó là Tú Nhi đang trợn mắt nhìn về phía hắn.

“Nàng đã chết, ngươi vừa lòng sao?” Tú Nhi lạnh lùng đến gần hắn, môi khê nhúc nói với hắn đầy tức giận, trong mắt thì chứa đầy hận thù như muốn chém ngàn đao thì mới có thể hết hận.

Tào Triệt tâm thần chấn động, cố tránh khỏi tầm mắt của nàng, nhanh chóng vém rèm đi vào phía trong tấm điện, bước đi có phần lảo đảo.

Hối hận, tự trách là tất cả cảm xúc của hắn lúc này đan xem vào nhau, lòng hắn rối bời như không có gì có thể hóa giải được, dù lúc này có dùng dao phan tim gan ra hắn cũng không biết tình cảm thật trong lòng mình là như thế nào?

Tào Triệt a Tào Triệt, người tự cho mình thần cơ diệu toán, có thể nắm trong tay tất cả mọi việc, tự cho là có thể biết hết tâm can từng người, vậy có kết quả gì đây? Tự cao tự đại của người giờ đây lại hại chết nàng...

Vì sao lại thành ra như vậy! Tất cả cái này không phải là ý muốn của hắn a!

Nếu có thể một lần nữa lựa chọn, hắn nhất định sẽ không đem nàng mà đặt vào trong mọi toan tính của hắn...Chỉ cần nàng có thể bình an sống, cho dù không thuộc về hắn cũng có quan hệ gì đâu?

Nhưng mà đã không còn cơ hội nào nữa cho hắn rồi, thậm chí ngay cả tâm ý của hắn cũng chưa từng một lần được bộc lộ ra với nàng...

Trên đời có loại thuốc nào chữa được hối hận không?—

“Vương gia ánh mắt hồng hồng, giống như đã khóc!”

“Đúng vậy! Hình như là có! Có thể thấy được Vương gia cùng Hoàng Thượng quả nhiên huynh đệ tình thâm.....”

Hai cung nữ bên cạnh bàn tán mọi việc đều rơi vào tai Tú Nhi, nàng hướng nhìn Tào Triệt một lần nữa với ánh mắt kinh hãi. Nam nhân lãnh khốc vô tình như hãn mà có thể khóc sao? Hãn mà cũng có nước mắt sao? Hãn cũng biết thương tâm sao? Hãn có tâm sao?

Tào Hãn vẫn như trước ngâm tú lam sơn, ánh mắt của hãn chỉ chăm chú nhìn vào Băng, trong mắt hãn vĩnh viễn chỉ có nàng, trong đầu chỉ có hình ảnh của nàng, sự đáng yêu của nàng, lạnh lùng của nàng, nhu nhược của nàng, quật cường của nàng.....

“Hoàng huynh..... Hãy nén bi thương.....” Tào Triệt miễn cưỡng nói ra một câu trấn an khô khan, hoàng huynh có thể quan mình chính đại ôn Nhược Nghiên, có thể tùy tâm mà thể hiện sự bi thương với nàng, nhưng còn hãn thì sao?

Hãn được mời đến là để trấn an hoàng huynh, nhưng mà có ai biết hãn vì nàng mà tâm cam còn đau hơn vạn kiếm đâm vào?

Chương 42: Thức tỉnh

“Tú lam sơn, tú lam sơn, khắp nơi tú sắc.....” Tào Hãn đối việc Tào Triệt đến cũng không để ý, mặt chỉ dán lên mặt của Băng, lăm bắm bên tai nàng nói: “Nhược Nghiên, ta xướng cho nàng nghe tú lan sơn mà nàng thích, lúc trước nàng luôn muốn ta xướng cho nàng nghe, ta không chịu, người còn vì vậy mà giận ta, kỳ thật là ta chờ ngày nàng gả cho ta thì sẽ xướng cho nàng nghe.....Quả thật là ta đã chờ được đến ngày nàng gả cho ta...Nhưng mà ta chưa có lần nào xướng cho nàng nghe, lúc này ta xướng cho nàng nghe, thấy thế nào....Nàng có nghe thấy không?....Sao nàng vẫn không nói lời nào?....Không nghe được sao....? Vậy ta tiếp tục xướng cho nàng nghe nha....Tú lam sơn...Tú lam sơn.....”

“Hoàng huynh! Đừng hát nữa! Nàng đã chết rồi,có hát thì nàng cũng không nghe được đâu!” Tào Triệt chịu không được sự tình của hãn, đôi mắt đỏ ngầu hướng về phía hãn quát.

“Đã chết?” Tào Hãn giống như giật mình tỉnh lại sau cơn ác mộng, cả người chấn động, trước mắt từng việc cứ tái hiện lại trong mắt hãn....

Huynh đệ nhìn nhau, im lặng không nói gì, Tào Triệt cố gắng hết sức mới nén được tình cảm của hãn dành cho nhược nghiên và việc nàng chết cũng cố giấu trong lòng không bộc lộ đau đớn của hãn, hãn chỉ có thể một mình mà chịu đựng tất cả...

“Triệt, người đã đến rồi.” Khống chế thống khổ, trên mặt của Tào Hãn toàn mệt mỏi nhưng mà ánh mắt đã khôi phục lại sự anh minh.

“Là.” Tào Triệt trầm giọng đáp, hãn không biết còn có thể nói cái gì, lại càng không dám lộn xộn thêm, hãn sợ chính mình chịu không được xúc động mà đến ôm lấy nàng, chỉ có thể cúi người vô lực cầm lấy tay lạnh lẽo của nàng vào hoàng thượng mà an ủi....

“Không sao, người đi đi.” Tào Hãn nhìn tóc tai hãn rối loạn, hai mắt đỏ hồng liếc Tào Triệt một cái, xem ra lúc ngự y tuyên bố Nhược Nghiên mất đi làm cho hãn rối loạn, làm cho Triệt vì hãn mà lo lắng.

Hãn nhẹ nhàng rất lâu rồi mới từ từ đặt thân thể nàng xuống giường, ánh mắt vẫn nhìn nàng đầy lưu luyến.

“Là, thỉnh hoàng huynh nén bi thương.” Tào Triệt nói xong liền quả quyết xoay người, suy nghĩ không biết hoàng huynh có nhận ra cảm xúc mãnh liệt trong lòng của hãn hay không, hãn cố hít một hơi thật sâu rồi sải bước rời đi

Lạnh..... Lạnh quá.....

Băng nghĩ đến hết thấy đều có thể buông tay,nhưng mà cổ lực thần bí đó lại hút lấy nàng, làm cho nàng cảm thấy rất lạnh, lạnh đến nỗi phải kêu lên, vì sao nàng lại cảm thấy lạnh như vậy?

“Lạnh.....”

“Nhược Nghiên!” Tào Hân không thể tin vào tai của chính mình, hai mắt vội vàng hướng về phía nàng, chần chừ nhìn vào khuôn mặt của Băng.

Là hẳn đau thương quá độ nên sinh ra ảo giác sao? Mới vừa rồi hẳn hình như thấy môi nàng cử động, lại còn nghe thấy nàng nói lạnh...

Cùng lúc đó, người của Tào Triệt vừa mới chạm vào bức rèm lưu ly che liền cứng đờ cả người, dừng bước, không thể tin có phải vừa rồi hẳn nghe thấy tiếng nói của nàng...

“Lạnh a.....”

“Nhược Nghiên? Nhược Nghiên!” Trơ mắt lại nhìn đến nàng môi nàng lại cử động, lại nghe được nàng nói lạnh, Tào Hân ánh mắt phẫn trấn bừng lên, vui mừng như phát điên.

Cảm tạ trời xanh, không có cướp đi Nhược Nghiên của hẳn, còn ban ân cho hẳn một cơ hội bù đắp cho nàng

Đứng ở ngoài cửa tấm điện Tào Triệt đương nhiên là nghe rất rõ ràng tiếng của nàng, chỉ cảm thấy bản thân mình bỗng nhẹ nhàng như tơ liễu, tâm tình khó diễn tả bằng ngôn từ, tựa như từ lúc chào đời tới nay cũng chưa bao giờ từng có thể thoải mái như thế này lấy một lần.....

“Người đâu! Mau tới đây! Ngự y!!” Tào Triệt hô lớn mà ra trong thanh âm không che dấu nỗi vui mừng, tiếp theo đó là đôi mắt lạnh như băng của Tú Nhi cũng vọt qua hẳn, hẳn lập tức thu lại sự vui mừng đó, im lặng đứng một bên, lẳng lẳng nhìn vào bóng người vẫn đang nằm trên giường...

Nơi đó..... Không có chỗ cho hẳn.

“Hoàng Thượng, này..... Này quả thực.....” ngự y một phen kinh ngạc nói không nên lời, đến cả một câu cũng không hoàn chỉnh, câu cửa miệng định nói là nàng không thể sống lại, nhưng mà hiện giờ mạch tượng đã đập, như thế nào..... Như thế nào..... Lại sống lại đây? Việc này chưa từng có từ trước tới nay!

“Rốt cuộc như thế nào? Người mau nói thật đi..! ngự y ấp úng làm cho Tào Hân trong lòng bất an

“Hoàng Thượng, này..... Này.....” ngự y cảm thấy cả người đều đổ mồ hôi lạnh, chính mình vừa mới nói là nàng đã chết, giờ lại sống lại, đây chẳng phải là tội phi quân sao?

“Lạnh..... Lạnh chết mất..”

“Nàng nói lạnh, trẫm lệnh người lập tức làm cho nàng không lạnh, nếu khôngn trẫm nhất định lấy đầu của người”

“Là..... Là!” ngự y nơm nớp lo sợ, không dám có chút chậm trễ, nghĩ rằng nếu có thể làm cho Tề thị chuyển nguy thành an, nói không chừng Hoàng Thượng có thể vì vậy mà tha tội phi quân của hẳn.

Kỳ tích! Thật sự là kỳ tích! Người đã chết nay có thể sống lại, chuyện này là lần đầu tiên hãn thấy trong đời mình.

Mắt của Băng dần hồi phục độ trong có thần, khuôn mặt rất nhanh sau đó nhuận hồng, ngự ý rất cục có thể giảm tội xuống một nửa, nói: “Hoàng Thượng, mạch tượng của nàng đập ổn định hơn, nhiệt độ cơ thể cũng khôi phục như người thường, hiện tại không còn gì đáng ngại, nhưng mà.....”

“Nhưng mà như thế nào?” Tào Hãn vừa mới lơ lửng tinh thần được chút, nghe thấy thế thì trừng mắt nhìn ngự ý, nếu mà Nhược Nghiên có gì bất trắc, đầu tiên hãn sẽ chôn ngự ý theo nàng luôn.

“Hồi Hoàng Thượng, lần này tuyệt đối là may mắn, sau này tuyệt đối không thể chịu kích động, nếu không cho dù có ‘Tác tâm hoàn’ chỉ sợ cũng khó bảo toàn này tánh mạng, trừ phi có thể mau chóng tìm được Diệp cốc y tiên trị bệnh cho..... Hoàng Thượng, bệnh này vì thần không có khả năng trị, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.” Nói xong, quỳ dập đầu thật sâu.

Nghe vậy, một tia nôn nóng đã tích tụ trên mặt Tào Hãn mới thuyên giảm, trầm mặt một lúc lâu sau mới nói: “Trẫm tha tội cho ngươi, bình thân.”

Tất cả cao thủ hãn phái đi tìm Diệp cốc y tiên đến nay đều không có tin tức, ngay cả những cao thủ giỏi nhất trong giang hồ đều không có tin gì, hãn mặc dù là Thiên Tử, nhưng mà ngay cả người con gái mà hãn yêu muốn giữ bên mình lại khó khăn đến vậy sao?

Tào Triệt vẫn đứng ở trong điện, biểu tình hờ hững, cố ý đi lại trong gian phòng ban chiếu chỉ

“Đều lui ra đi!” Tào Hãn mệt mỏi khoát tay áo, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn Băng, nếu là ông trời không có cướp đi Nhược Nghiên của hãn thì có phải hay không cho hãn cơ hội cuối cùng để tìm được Diệp cốc y tiên..

Tào triệt chờ đám nô tài rời đi, mới đến gần giường vẽ mặt quan tâm nói: “Hoàng huynh, nếu nàng hiện đã tạm thời không đáng lo, chỉ cần đám thị vệ cố gắng tìm kiếm, tin tưởng không lâu nhất định có thể tìm được Diệp cốc y tiên..... Đây là cái gì?”

Đột nhiên mé giường hiện ra một tờ giấy nhún nhún đập vào tầm mắt của hãn, làm cho hãn ngẩn cả người ra, tờ giấy này đáng lí ra đã bị huỷ rồi mà, sao lại vẫn nằm ở đây... Văn Tình...Người dám lừa dối ta việc này!

Tào Hãn nhìn theo ánh mắt của Tào Triệt cũng thấy lá thư của Uy Phong KỲ, ánh mắt buồn bã, vẽ mặt trở lên âm trầm phức tạp.

“Đây là thư của Uy Phong Kỳ? Như thế nào.....” Tào Triệt nhanh tay nhặt lấy nhưng mà Tào Hãn lấy lại và huỷ luôn trong tay hãn khiến cho lá thư đó thành từng mảnh, Triệt giật mình vì hành động đó của hãn mà nói: “Hoàng huynh.....”

“Không có việc gì, ngươi cũng trở về đi!” Tào Triệt cũng không muốn nhiều lời, hãn thầm nghĩ chờ

Nhược Nghiên tỉnh lại, sau đó phải hỏi nàng cho rõ ràng, đối với mọi việc trước kia hắn không muốn truy cứu nữa, bỏ qua tất cả, chỉ hy vọng nàng có thể sống thật tốt là được rồi.

Tào Triệt như muốn khắc thật sâu khuôn mặt của nàng đang trong giấc ngủ say, sau đó mới xoay người rời đi, trong lòng cảm thấy thật phẫn chấn, nhưng mà thái độ mọi khi hay cười đùa của hắn không còn thay vào đó âm trầm khiến nhiều người nhìn mà thấy sợ.

Ra khỏi Thanh Dương cung, chỉ thấy Tú Nhi đứng cách cửa cung xa hơn một chút, ánh mắt trầm lặng nhìn hắn sau đó như ra hiệu cho hắn điều gì rồi bước qua người hắn, hắn liền như được cảnh báo liền thay đổi ánh mắt rồi từ từ bước ra khỏi cửa cung đi theo nàng.

Mùa đông trời lạnh, sắc trời có chút âm u, Triệt xa xa cùng TÚ Nhi cước bộ dọc theo con đường mòn. Nhưng đột nhiên nàng quay người lại, một thanh kiếm bạc chìa thẳng vào người hắn. Hắn vẫn không thay đổi thái độ, ánh mắt vững vàng nhìn nàng, bốn bề im lặng. Tú Nhi khuôn mặt thanh tú nhưng mà rất sắc bén cũng nhìn hắn

Tào Triệt tựa hồ không để ý mình đang bị uy hiếp, cũng như năm đó Phụ hoàng ban thưởng cho hắn thần khí của Chu gia, nhưng mà không một ai có thể thấy được ánh mắt của hắn có loé lên bất cứ một tia gì vui mừng nên mọi người đều ngạc nhiên cho là mình hoa mắt.

“Vương gia còn nhớ rõ từng nói cái gì không?” Tú Nhi nhìn chăm chăm trừng mắt không chút để ý đến Tào Triệt.

“Lời ta đã nói ra ta chưa bao giờ từng quên, lần này chỉ là ngoài ý muốn, cũng là ta không tính mọi việc kỹ lưỡng, lần sau không xảy ra chuyện như vậy nữa.” Hắn ngàn tính vạn tính lại quên nữ nhân không bao giờ thay đổi được đồ ký, thật là thất sách...

“Dung ta nhắc nhở Vương gia một câu, nàng nếu lại có bất trắc, mọi việc Vương gia dự tính nhiều năm đừng mong bao giờ thực hiện được.”

“Người ở uy hiếp ta?” Tào Triệt bật cười, không thể tưởng được nha đầu kia lại là một người trọng tình trọng nghĩa, Tề Lệ năm đó đối với nàng là cứu mạng, có ân lớn, đối lại nay nàng lại từ bỏ mọi hận thù lo lắng cho Nhược Nghiên hết thảy, coi như là báo đáp công ơn khi đó.

“Không dám, ta không cần người khác nhờ vả, tự biết dốc hết sức bảo hộ nàng, hy vọng sau này Vương gia làm việc nên lo lắng chu toàn.” Tú Nhi chậm rãi thu hồi kiếm trong tay, ánh mắt bình tĩnh vẫn quan sát mọi động tĩnh trên khuôn mặt hắn.

“Người yên tâm,việc hôm nay tuyệt đối không bao giờ tái diễn Tào Triệt cất lực cam đoan với nàng chắc chắn.

Nghe vậy, Tú Nhi trịnh trọng hành đại lễ quỳ cúi lạy với hắn sau đó hai người mới đều tự rời đi nơi khác –

Chương 43: Tìm tức

Trong Thanh Dương cung lúc này nhiệt độ ấm áp như vào đầu hạ, trong tẩm điện các nô tài hầu hạ đều mặc quần áo đơn giản, nhiệt độ cao như thế nhưng mà chăn ấm vẫn được phủ lên, người trên giường không ngừng kêu lạnh rồi cục cũng đã chịu ngủ yên, không bất kỳ một ai dám thở quá mạnh nếu không không biết lúc nào sẽ bị rơi đầu.

Tào Hãn vội vàng dùng bữa tối, sau đó đi ra tiền điện phê duyệt tấu chương, nhưng mà tâm tư của hãn cứ tập trung hết vào người bên trong tẩm điện, sau đó liền ném tấu chương và bút một chỗ xoa hai thái dương mình rồi kêu Lộ Tam cùng Cẩm Hồng vào.

“Hoàng Thượng cũng mệt mỗi một ngày, ngày mai còn phải lâm triều, ngài cũng nên đi nghỉ ngơi sớm đi?” Lộ Tam thấy Hoàng Thượng mặt có vẻ mệt mỏi, vội khuyên hãn.

“Không vội, trăm hỏi các người, hai ngày nay nàng có gì khác thường không?”

Lộ Tam cùng Cẩm Hồng nhìn nhau, rồi cả hai đều lắc đầu.

“Hoàng Thượng, tiểu thư mọi khi vẫn như bình thường, không có gì khác thường” Cẩm Hồng trả lời.

“Trừ bỏ.....”

“Trừ bỏ cái gì? Lộ Tam người nói mau!” Tào Hãn ánh mắt nhất quán.

“Hồi Hoàng Thượng, trừ bỏ ngày hôm trước tiểu thư cùng diễm phi nương nương, dung quý nhân cùng nhau đi thưởng tuyết, ẩm trà, khi trở về đặc biệt cao hứng, cũng không khác thường chỗ nào, nô tài đoán là tiểu thư cùng các vị nương nương ở chung rất vui vẻ, còn khuyên người thường xuyên ra ngoài chơi cùng họ, nhưng mà nghe lại là các nương nương sau khi cùng tiểu thư thưởng tuyết về đều cáo ốm.” Lúc ấy nô tài đều thấy lạ, còn đi hỏi thăm riêng mấy ngự y xem thế nào thì được biết hai người đều bị cảm mạo.

“Bị bệnh? Là bệnh gì?” Tào Hãn truy vấn. hãn cảm thấy mọi việc có gì đó không ổn, ahì người đang khoẻ mạnh sao có thể tự nhiên sinh bệnh, tất là có điều kỳ quái.

“Hồi Hoàng Thượng, ngự y viện thông báo là cảm mạo, nô tài phỏng đoán các vị nương nương thưởng tuyết lúc tiết trời đang lạnh nên mới sinh bệnh, các nương nương vốn yếu đuối ạ”

Tào Hãn thấy lý do hợp lý liền gật đầu, nhưng mà trong lòng nghi ngờ thì không thuyên giảm, nhưng mà không có bất kỳ dấu hiệu nào lộ ra bên ngoài.

Một nữ tử kiều diễm dị thường, tóc đen mềm mại được vấn cầu kỳ trên đầu, long mi dài cong, môi không tô son mà vẫn đỏ, nhưng mà vẻ xinh đẹp đó lại ẩn chứa bao u sầu, sóng mắt lưu chuyển như chứa bao ai oán.

Úc Văn Tình đối với tâm tư của mình, bỗng nhiên tự thở dài, ánh mắt u oán thống khổ của hãn là dành

cho nàng ấy sao?

Nàng ở trong phòng tự mình buồn rầu, hắt vì một nữ nhân mà vội vàng vào cung, rốt cuộc nàng ấy đối với hắt quan trọng nhường nào? Còn nàng đối với hắt có vị trí thế nào?

Rất lâu trước nàng có gặp qua nàng ấy một lần, nhưng mà bất quá đó chỉ là một nữ tử nhu nhược, cho dù mỹ mạo nhưng mà lại như một nhành hoa, không chịu nổi mưa gió, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị bẻ gãy, vậy dựa vào cái gì có thể làm cho hai nam nhân thân phận tôn quý nhất Đại cảnh quốc đều quan tâm đến nàng như vậy?

Úc Văn Tình khoé miệng cười một cách yếu ớt, cũng không biết hiện tại nàng ấy sống hay chết, nhưng mà thấy thái độ của người trong cung lo lắng vạn phần, chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều đi!

Lại thêm một tiếng thở dài, cái nàng muốn thật sự không nhiều lắm, chỉ cần hắt nhìn nàng ôn nhu lấy một lần, mỉm cười ấm cúng với nàng một lần, một câu tri kỷ..thì nàng có thể nguyện vì hắt làm mọi chuyện, cho dù là hy sinh tánh mạng chính mình cũng không tiếc, không oán, không hối hận.....

tiếng bước từ xa vọng lại làm suy nghĩ của nàng dừng lại, nàng biết, là hắt đến đây, nàng chưa bao giờ sai khi nghe tiếng bước chân của hắt.

Cửa phòng bị đẩy mạnh ra, quả nhiên là hắt.

Không có chút mỉm cười, không có nói gì, ngênh đón nàng chỉ có ánh mắt lạnh như băng, ánh mắt giận dữ đến cực điểm.

“Vương gia, ngài đã trở lại.” Văn Tình vội vàng đứng dậy, tựa hồ như không hề để ý đến sự tức giận trên khuôn mặt hắt vậy, mà nàng cũng không biết sẽ phải đối diện làm sao với nó.

“Văn Tình, người làm ta rất thất vọng” Lời nói sắc lạnh trở lên trầm thấp, hơi gợi khoé miệng làm cho Úc Văn Tình thêm bất an.

“Không biết Văn Tình làm sai cái gì mà làm cho Vương gia thất vọng rồi?” Nàng khó hiểu nhìn lại, vẻ mặt mờ mịt.

“Ta nói đã từng nói qua cho người là kế hoạch đó phải hủy bỏ, vậy mà người lại dám không nghe lời t.....”

“Ta không có, Văn Tình tuyệt không dám làm việc gì mà qua mặt hắt!” Văn Tình gương giọng cãi lại, lách mắt thấy ánh mắt hắt chứa đầy nghi ngờ, chỉ có thể bất đắc dĩ cười, tựa như đa nghi là bệnh chung của nhà đế vương, không có gì lạ.

“Văn Tình tỷ tỷ, Văn Tình tỷ tỷ.....Bức thư kia không thấy, ta đã tìm khắp nơi rồi....” Cô gái tiếng nói thanh thoát từ xa truyền đến, mang theo sự lo lắng, không lâu sau đã đi vào phong lớn, thân mình nhẹ nhàng như phi vũ, chợt thấy Cẩn vương đã đứng ở đó, đôi mắt nhanh nhẹn đảo đảo rồi khẩn trương nói: “Vương gia đang ở đây ạ! Vậy Du Du sẽ không quấy rầy.” Nói xong xoay người chuẩn bị rời đi.

“Du Du, người nói bức thư nào?” Tào Triệt ánh mắt sắc bén ngăn bước đi của cô gái kia lại, ôn hoà hỏi, thấy khuôn mặt nàng ấy chột dạ cười, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

“Thư? Thư gì? Du Du hồ lấp bắp “ngài cũng đừng để ở trong lòng.” Lạc Du Du giả ngu hướng hẳn ánh mắt ngây thơ, vẻ mặt vô tội.

“Văn Tình, người nói!” Tào Triệt nhìn về phía Văn Tình, nếu đã vậy thì chỉ có thể hỏi Văn Tình mới có thể tra ra manh mối.

“Ta..... Ta không biết.” Văn Tình muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là gục mặt xuống trầm mặc không nói.

“Người không biết?” Nàng nếu là không biết, Du Du như thế nào vội vã tìm đến nàng?

Tào Triệt thanh âm trước sau như một, qua lời nói có thể cảm nhận được sự lạnh lùng của hắn, nàng cố gắng xoa dịu sự chua xót trong lòng, không nói một lời nào.

“Được rồi! Ta nói là được mà? Người sao lại đối với Văn Tình tỷ tỷ hung dữ như vậy! Không phải là bức thư ta thấy ở trong thư phòng của người, ta rất thích thú liền vụng trộm về xem, sau đó bị Văn Tình tỷ tỷ phát hiện còn khuyên ta thừa dịp không bị người phát hiện thì nhanh trả lại, ta lúc ấy không chịu, nghĩ muốn vài ngày sau mới đem trả, nhưng mà hôm nay ta đi lần thì đã không thấy tăm hơi nó đâu, tìm khắp phong rồi mà vẫn không thấy..... Đúng rồi, đó là ai viết?” Du Du chu môi nói thẳng ra, trong lòng khó hiểu bất quá là một bức thư mà thôi, hắn vì sao phải làm ra vẻ mặt nghiêm trọng vậy.

“Là ta lấy mẫu chữ của Lan quốc thái tử Úy Phong Kỳ viết, tìm không thấy sao, Du Du, người về phòng trước đi, ta có vài lời muốn nói với Văn Tình.” Tào Triệt thản nhiên nhìn Du Du liếc mắt một cái, trong lòng suy nghĩ, bức thư giả chữ Úy Phong Kỳ đó Du Du cầm thì hôm nay vì sao lại ở trong tay Nhược Nghiên, dẫn tới hoàng huynh tức giận, hôm nay nha đầu này chắc bị người khác lợi dụng mà còn không biết....

“Nga, vậy người không được làm khó Văn Tình tỷ tỷ!” Du Du nhắc nhở rồi mới đi ra, trước khi đi còn không quên đóng cửa giùm hai người.

“Văn Tình, người đem bức thư đó vào cung khi nào?” Du Du vừa đi, Tào Triệt đi thẳng vào vấn đề ép hỏi, không cần quanh co lòng vòng, Văn Tình tự nhiên hiểu được hắn nói là bức thư nào.

“Ta không có!” Nàng nhú mày liếc lại, lắc đầu phủ nhận.

“Nó xuất hiện ở trong gối của Nhược Nghiên và bị Hoàng huynh phát hiện.... Cái đó lúc trước đã từng có ý định trong kế hoạch hành động, nhưng mà ta đã không làm? Người lại dám lợi dụng Du Du?”

“Thật sự không phải ta..... Nàng có khỏe không?”

“Suýt nữa là đã đánh mất tính mạng, người nói xem có khoẻ được không?”

“Nàng không có việc gì là tốt rồi! Vương gia dùng cái gì mà cho rằng việc này là do Văn Tình gây ra?” Nàng đón nhận ánh mắt nghi ngờ của hắn, gằn từng tiếng nói: “Văn Tình tự biết mình không xứng với Vương gia, cũng biết rõ tâm tình Vương gia, Vương gia chỉ mong cuộc đời này có thể ở lại bên cạnh Vương gia cùng chia sẻ lo âu, Vương gia nói cái gì Văn Tình liền làm cái gì, chưa bao giờ trái lệnh, điểm này chẳng lẽ Vương gia còn không rõ ràng sao?”

Tào Triệt trầm ngâm không nói, đúng vậy! Văn Tình luôn nghe lời hắn, chưa bao giờ tự làm cái gì mà không có thông qua hắn....Vậy nếu không phải nàng thì là ai đâu?

“Vương gia nên nghĩ lại xem, việc này nếu thật sự là Văn Tình gây ra, người Vương gia hoài nghi đầu tiên không phải là ta sao? Chẳng lẽ ở trong lòng Vương gia Văn Tình là người ngu xuẩn thế sao?” Thấy hắn tựa hồ có sự dao động, Văn Tình ôn nhu vì chính mình biện hộ.

Xác thực, việc làm này rất không cao minh, thông minh như nàng như thế nào lại làm chuyện hại người hại cả mình, ngu xuẩn như thế, với loại Văn tình cũng không thể nào mà biết được Du Du lại hứng thú với bức thư đó, huống hồ là xui nàng ta đem về phòng, có lẽ việc này không phải do nàng gây ra, có lẽ chính mình đã đổ oan cho nàng.

Chương 44: Tâm cơ

“Nói cũng đúng.” Tào Triệt nhẹ nhàng băng quơ cười, trấn an tin thần nàng, “Ủy khuất cho người rồi.”

“Không ủy khuất..... Vương gia yên tâm, Văn Tình không phải là người không biết chừng mực, cái gì nên làm thì làm, không nên làm thì tuyệt đối không làm”Hốc mắt không thể ức chế nóng lên, nàng có vẻ nghẹn giọng nói.

Ngu xuẩn sao? Biết rõ là yêu đơn phương là ngu ngốc mà nàng vẫn lao vào, điều này hẳn làm sao biết được!

Đáng tiếc thất bại..... Nàng không chết.....

Chỉ cần nữ nhân kia còn sống trên đời, ánh mắt của hắn sẽ không bao giờ có vị trí của nàng, vĩnh viễn sẽ không.....—

Cảm nhận được cái lạnh đã biến mất, nhưng mà tâm trạng Băng vẫn không bớt được sự bi ai, vào thời điểm Tào Hãn rên la, câu nó hàm chứa bao tuyệt vọng, nàng vì Nhượng Nghiên mà dùng bao sức lực chống lại luồng bóng đen đó....

Nhượng Nghiên biến mất. Từ nay về sau sẽ không bao giờ có ai gắn bó với nàng như nàng ấy nữa, không áo ai trong mộng để mà hàn huyên, dùng uy hiếp, nịnh nọt, cầu xin nàng như vậy nữa, cũng không có ai luôn miệng gọi nàng “Băng tỷ tỷ”...

Nhượng Nghiên, ta sẽ cố gắng sống thật tốt, ta sẽ đối xử tử tế với thân thể của người, ta sẽ làm mọi việc mà người chưa hoàn thành, ta sẽ làm cho những kẻ làm tổn thương người có kết cục không tốt...

Nhưng là, ta tuyệt không chỉ đơn thuần sống vì người...Mỗi một người đều có tâm tư riêng của mình, ta cũng không ngoại lệ.

Ta không bao giờ muốn bị biến thành trung tâm các cuộc tranh đấu trong cung đình, có một ngày nào đó ta sẽ rời khỏi nơi này...Người đơn giản và thiện lương như người chắc hiểu điều này đúng không?

Nhưng mà hỏi có ý gì đâu? Làm gì có ai trả lời nàng.

Chất lỏng ấm ấm cứ như vậy trào từ khoé mắt nàng ra, thấm đẫm cả gối, yên lặng không một tiếng động mà phát tiết như chưa bao giờ lại sầu não như vậy.

Tào Hãn khẽ nâng nàng dậy, hình ảnh nàng hoa lệ mảnh mai, tâm hắn vốn trống rỗng không biết khi nào đã bị đờ đẫn, ánh mắt thấy khuôn mặt đầy lệ của nàng mà đau lòng đến tột đỉnh, lại nhìn thấy cổ trắng ngần của nàng có dấu hằn hồng hồng, ánh mắt trầm xuống.

Càng đau đớn hơn khi hắn nhìn thấy ở cổ tay nàng cũng có vết, rõ ràng là do dây thừng trói để lại dấu như vậy,nhưng mà nàng có cố giải thích với hắn, hắn vẫn không có tin, đổ kỵ cùng ghen tuông đã làm hắn

mở mắt cho rằng nàng cam tâm tình nguyện cùng Uý Phong Kỳ trốn ra khỏi cung.

Lệ của nàng rơi không ngừng là vì ai? Nàng rõ ràng đã tỉnh nhưng lại không mở mắt nhìn hần, thương tổn hần gay ra cho nàng quá lớn chẳng, bây giờ có hối hận cũng vô ích, nay hần làm thế nào mới có thể cứu vãn được đây?

“Nhược Nghiên.....” Hần nên làm sao với nàng bây giờ? Phụ hoàng từng nói đế vương vô tình, nhưng mà hần lại vì một nữ nhân mà nóng ruột nóng gan, đây là điều rất nguy hiểm, cũng không thể xảy ra, nhưng hần lại vui vẻ chịu đựng, muốn như bao cặp vợ chồng bình thường khác trong thiên hạ, sớm tối bầu bạn, có một cuộc sống bình an cả đời, không phải tham gia vào bất kỳ tranh đoạt nào...

Đương nhiên, hy vọng như vậy là quá xa vời đối với những người sinh ra vào gia đình đế vương như bọn họ, chung quy đây vĩnh viễn là một giấc mộng không bao giờ có khả năng thực hiện được.

Điều hần có thể làm là giữ nàng lại bên cạnh hần, hần lưu được người của nàng nhưng mà còn lòng của nàng thì sao?

“Vì sao lại đối với ta như vậy?” Băng mở hai mắt lóng lánh như nước nhìn vào Tào Hần lên án nói: “Ta tin tưởng người như vậy, không có lúc nào là không chờ đợi người có thể tới cứu ta..... Nhưng ta chờ đến là cái gì đây? Người không biết gì liền tát ta một cái!”

Tào Hần á khẩu không trả lời được, chính là nhẹ nhàng lau đi nước mắt không ngừng rơi ra từ khoé mắt của nàng, nước mắt đó làm người ta động lòng.

“Người đánh nát tâm của ta..... Cha cũng qua đời..... vì sao ta lại còn sống..... Vì sao không cho ta chết?” Rõ ràng là vì muốn giữ mình tránh cái chết nên nàng tất yếu phải diễn kịch, chỉ mong hoàng đế vì vậy mà ấy nấy, làm cho tương lai nàng có đường thoát, nhưng mà hình như nàng diễn quá thật, thật đến nỗi ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy đau lòng..Lòng nàng như nước hồ thu luôn tĩnh lặng, nhưng nay lại bị lao đao vì hần, không được, nàng phải vượt qua chính mình, không được rung động vì hần.

“Nhược Nghiên..... là ta sai, ta không nên để cho ghen tị che mất ý chí, ta không nên hoài nghi người, ta làm người chịu khổ.” Hai mắt Tào Hần ửng đỏ, chăm chăm nhìn vào đôi mắt đang rơi đầy lệ trên khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, “Sau này không được nói “chết” nữa nghe không? Người nhất định được sống đến trăm tuổi..... Nhược Nghiên, ta yêu người.....”

Có lẽ hần thật sự yêu tha thiết Tề Nhược Nghiên, vẻ mặt của hần như là một đứa nhỏ bị sợ hãi, điểm này đáng giá lợi dụng.....

“Người yêu ta?” Băng thống khổ mà cười, hoài nghi tâm tư không cần nói cũng biết, “Người yêu ta làm sao có thể hoài nghi ta cùng với nam nhân khác tư thông? Làm sao có thể không phân biệt tốt xấu để dằng tin tưởng vào lá thư ai đó để vào gối của ta? Làm sao có thể tàn nhẫn như thế đối với ta.....”

“Nhược Nghiên, người có thể trách ta, có thể oán ta, nhưng không thể hoài nghi ta ta yêu người.....” Nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hôn lên trán của nàng, việc này đã làm cho Tào Hần tỉnh ra mấy phần, nhất định là có người bày mưu tính kế cho lá thư đó vào gối của Nhược Nghiên, mục đích là làm cho hần hiểu nhầm

nàng!

“Cho dù người thật sự yêu ta, bảo vệ ta, nhưng người có biết hậu cung bên trong bao nhiêu ánh mắt đang nhìn vào ta sao? Tình yêu của người dành cho ta chỉ mang đến cho ta tai họa mà thôi, sẽ ngày càng có nhiều người mong muốn ta chết sớm thôi.”

Sự thật xác thực đúng là như thế, cũng không phải mỗi một lần nàng đều có thể may mắn giống ở như trước đây ở Phượng Tường cung đi ra an toàn, không biết khi nào thì nàng sẽ ngã, hay bị bắn tên vào người....Hắn nếu quá yêu nàng thì lại chính làm tâm điểm của sự thù ghét giữa các mỹ nhân trong cung để tranh sủng với nàng.

“Diễm phi và dung quý nhân, các nàng ấy đã làm gì người?” Tào Hãn ánh mắt nháy mắt lạnh như băng, khó trách các nàng đều nhất loạt cáo ốm, nguyên nhân chính là giật mình, nhất định phong thư làm cho hắn hiểu nhầm Nhược Nghiên nói không chừng mà do một trong hai nàng ấy động tay động chân..

“Trẫm nhất định trị tội chết cho các nàng ấy!”

“Đừng trị các nàng ấy, các nàng cũng không làm gì đối với ta cả.....” Biết rõ là có giải thích gì với hắn cũng vô ích, đáy lòng của nàng âm thầm nở nụ cười, nếu mà một trong hai nàng ấy mà chết thì nhất định trong cung sẽ nhiều kẻ phải kinh sợ đi!

Băng tinh thần không minh mẫn,. hai mắt đã rủ xuống, nói nhiều như vậy đã làm nàng cảm thấy mệt mỏi nên muốn ngủ, nàng dần dần gục đầu xuống thêm thiếp ngủ.

“Đừng nói gì hết, tốt nhất là nghỉ ngơi đi.” Tào Hãn lại nghĩ đến nàng thiện lương đến ngay cả người đã hãm hại mình mà cũng không trách cứ lấy một lời, trong lòng lại thấy đau thêm vạn lần...

Hết năm, đảo mắt một cái đã đến tháng hai, tiết trời không còn lạnh nữa mà ấm dần lên, nhưng mà mưa nhiều gây ẩm ướt, tiết trời âm lạnh, toàn bộ hậu cung bị bao trùm một bầu không khí lo lắng không nguôi, hình như không có lúc nào yên bình.

Mấy ngày này Băng cũng không ra khỏi điện, không đi để ý tới hoàng đế đang hô phong hoán vũ gì trong triều, chỉ an phận ở Thanh Dương trong cung tĩnh dưỡng thân thể suy yếu, tỉ mỉ điều dưỡng nên người cũng có hơi béo một ít, như vậy lại càng làm cho bản thân nàng thêm sức sống, thanh khiết kiêu diễm đến động lòng người, đến ngay cả khi chính bản thân mình khi soi gương cũng phải giật mình là mình xinh đẹp đến quỷ thần cũng phải mê.

Hơn nửa tháng trước, tiền tuyến báo đại thắng, cùng Nguyệt quốc giao tranh hơn nửa năm chiến sự rốt cục Cảnh quốc cũng thắng lợi, chiến sự vì thế mà chấm dứt.

Hôm nay là ngày các tướng sĩ chinh chiến khai hoàn trở về, hoàng đế tự mình ra nghênh đón, sau đó tiến hành luận công ban thưởng, buổi chiều còn muốn yến tiệc thiết đãi, cho nên hắn trở về thì đã khuya, sau đó hoàng đế sớm liền nói cho nàng.

Gần nhất hoàng đế thay đổi rất nhiều, hắn ngày ngày đều nói cho nàng biết hết mọi việc như bản thân

nàng không biết gì một cách hăng say, bao gồm hẳn mỗi ngày đi tới đâu, gặp người nào, quốc gia gần đây đã xảy ra chuyện gì, hoặc sự kiện nào làm cho hẳn phiền não, thậm chí có đôi khi lại hỏi ý kiến nàng về việc gì đó, nhưng mà đương nhiên nàng sẽ không ngu ngốc đến mức đưa ra chính kiến thật của mình.

Nhưng có hai việc dù nàng có hỏi đến, hẳn cũng ngậm miệng không nói chuyện, nhất là diễm phi cùng dung quý nhân xử trí thế nào, một cái khác còn lại là nàng hỏi chuyện quá khứ trước kia, hẳn chỉ biết nói những việc gì mà có liên quan đến hẳn, nhưng mà nếu đề cập đến Lâm Diễm thì hẳn liền vòng qua chuyện khác, nàng cũng thông minh nên không hỏi nhiều chuyện đó làm gì.

Lương tâm nàng nói nàng biết rằng Hoàng đế này thật tâm với nàng, hẳn thật tình dùng tâm của hẳn để quan tâm nàng.

Hẳn vì nàng cấm dục không biết đã bao lâu? Tính đại khái cũng tầm ba bốn tháng, hẳn là là hoàng đế chủ của tam cung lục viện a! Nhưng mà hẳn hàng đêm đều ở bên cạnh nàng, sợ thân thể nàng yếu ớt nhờ có gì bất trắc, trừ bỏ hôn môi ra thì hành động thân mật hơn thì không có, nhưng dù bọn họ có ngày đêm triền miên với nhau đi chẳng nữa thì nàng uống “tâm hoàn “ thì nàng cũng không thể có khả năng mang thai. Chẳng nhẽ hẳn không muốn có người thừa tự?

Hẳn sẵn sóc nàng, để ý từng tí với nàng, che chở cho nàng, từng tí từng tí một thâm nhập vào nội tâm vốn bị tổn thương của nàng, dùng ôn nhu ấm áp mà chữa vết thương lòng đó, chính điều này làm cho tâm vốn đã lạnh của nàng không thể không tan ra.

Đáng sợ hơn cả là thời điểm nàng thương tâm kia càng ngày càng ít nghĩ tới, chính vì vậy mà nàng ngày càng mâu thuẫn với chính mình, chính vì vậy mà không ngừng nhắc nhở bản thân mình, người hẳn yêu là Tề Nhược Nghiên, không phải nàng, nàng chỉ là thể thân cho nàng ấy mà thôi, nếu một ngày nào đó có cơ hội, nàng nhất định rời đi, đến lúc đó nàng và hẳn chính thức trở thành hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không bao giờ có khả năng giao nhau.

Bản thân nàng vốn là một người từ thế giới khác đến, cuộc sống từ lúc nàng tới đây chỉ có ăn và ngủ, dù có ra khỏi hoàng cung một cô gái như nàng làm sao có khả năng tồn tại? đây quả là một vấn đề nan giải....

Chẳng nhẽ nàng lại làm nghề cũ? Đừng có nói giỡn...

“Tiểu thư thỉnh dùng trà.” Tú Nhi dâng một ly trà thơm lên cho nàng.

Bằng tiếp nhận chén trà sau đó làm một ngụm, mắt tuy cúi nhưng mà vẫn liếc lên nhìn Tú Nhi một cái, tuy rằng không đoná ra tâm ý của nàng, nhưng mà ít nhiều có thể khẳng định nha đầu này không phải là người của hoàng đế, chỉ hỏi vài điều cũng có thể xác định lá thư của Uý Phong Kỳ ở dưới gối nàng không phải do nha đầu này làm. Cho nên nàng có thể nhận định Tú Nhi chính là một kẻ truyền tin mà thôi.

Nghe nói hoàng đế dù chưa trị tội chết cho diễm phi cùng dung quý nhân, nhưng đã hạ chỉ tước bỏ địa vị của hai người đó, bởi vì Lý công công đột nhiên bệnh chết, hai nàng bị biếm vào thực viện cung vấy nước quét nhà, làm cung nữ thay thế cho Lý công công hầu hạ quý phi diên khùng kia. Hiện tại thực viện cung cả ngày đều náo nhiệt phi thường, mà Diễm phi muội muội liên tục nhờ Tĩnh phi cầu xin với hoàng đế

nhưng đều vô dụng, nhưng mà hoàng đế mấy ngày đều không có ở Thanh Dương cung nên đành cầu kiến nàng, muốn nàng cầu xin với hoàng đế dùm.

Tĩnh phi chính là người mà hoàng đế từng nói qua rằng “Tĩnh nếu làm việc gì thì trầm rất yên tâm” nữ nhân như vậy nàng thật sự rất muốn gặp qua một lần, xem xem nàng có quả thật là thông minh trời phú thật không, nếu không phải Tú Nhi nói qua, nàng không thể nào biết Tĩnh phi tồn tại, nhưng mà nàng luôn bị giám sát chặt chẽ, không có khả năng ra ngoài tìm hiểu, đây cũng chính là mệnh lệnh của hoàng đế ban ra, hôm nay hoàng đế trở về sẽ không quá sớm, nàng nếu tới, vừa vặn có thể gặp nàng ấy –

Băng nhìn ngẩng bên ngoài, sau đó lại nhìn về phía Tú Nhi và lại nhìn ra đó, như thể muốn nói gì đó sau lại thôi, sau đó một lúc mới hạ quyết tâm nói với nàng ấy như thể chán nản lả: “Cả ngày cứ ở mãi trong phòng thật buồn, không biết ngự hoa viên hoa đào đã nở chưa?”

“Tiểu thư muốn ra ngự hoa viên ngắm hoa phải không?”

Băng thấy vậy liền gật đầu, liền đứng dậy đi ra ngoài điện, chỉ thấy bên ngoài điện chính là Tĩnh phi vẫn đứng chờ ở đó, đây mới chính là mục đích thật của nàng.

“Người tới là khách, các người vì sao lại muốn mời người ta đi? Vị này là.....” Băng ra tiếng ngăn trở đám nô tài đem mời một nữ tử mặc áo màu lục với hai cung nữ theo hầu về.

Nói là hầu bên cạnh nhưng mà thực ra là đi kèm hai bên, đứng giữa là một nữ tử mặc y phục màu lục, đang quay lưng về phía nàng, mặc dù nhìn không thấy mặt của nàng, nhưng trên đầu không có gì hoa văn trang sức lộng lẩy kèm, chỉ búi tóc tự nhiên, trên người y phục đơn giản nhưng không kém phần quý phái, kiến người khác nhìn thấy mà thấy vui vẻ, trên váy thêu nhiều hồ điệp kiến cho người nhìn vui mắt như thể mùa xuân đang đến cách mấy thước nhìn lại rất là cảnh đẹp ý vui mắt.

“Tiểu thư.....” Cẩm Hồng vội vàng đuổi theo ta ra đến cửa, thấy Băng nhìn Tĩnh Phi và hỏi đó là ai thì liền nói: “Tiểu thư, vị này là Tĩnh phi nương nương ở Tuyên ninh cung.”

“Nghị Nhu thỉnh án..... Tiểu thư.” Tĩnh phi tránh khỏi sự áp giải của hai cung nữ bên cạnh ra, theo Cẩm Hồng gọi nàng là tiểu thư, bởi bản thân nàng không biết nên xưng hô với Băng như thế nào cho hợp lễ, chính vì vậy mà lời nói có vẻ cứng nhắc.

“Tĩnh phi nương nương, tiểu thư thân mình suy yếu không nên gặp khách, ngài vẫn là nên trở về đi ạ!” Cẩm Hồng vội nói.

“Không có việc gì, ta đang muốn đi ngự hoa viên ngắm hoa, không biết Tĩnh phi nương nương có nguyện cùng ta đi không?” Tĩnh phi không phải là tuyệt sắc, nếu mà cùng so sánh với Nhược Nghiên cũng không hơn kém là mấy, nhưng mà cr người lại lộ ra một vẻ thanh đạm thanh nhã, giống như một hồ nước, u tĩnh không gợn một làn sóng, không trách hoàng đế từng nói là rất yên tâm về nàng ta, đây xác thực là một người có tính cách rất đặc biệt.

Tĩnh phi hơi giật mình vì lời nói của nàng, sắc mặt tỏ ra hơi vui mừng nói: “Nghị Nhu nguyện tùy tiểu thư cùng đi.”

“Tiểu thư, thời tiết ẩm ướt, trời lạnh gió lớn, không nên đi ngắm hoa, không bằng chờ đến lúc nào trời ấm lên thì hãy đi hoa viên ngắm hoa có được không ạ?” Cẩm Hồng liền đưa ra lời khuyên, Tĩnh phi đến gặp tiểu thư đã là việc không hay, nếu mà nàng lại có gì bất trắc, hoàng thượng mà biết nhất định sẽ trị bọn họ tội không chu toàn.

“Cũng tốt, vậy mời Tĩnh phi nương nương tiến vào trong uống chén trà nóng trò chuyện cũng được!” Bằng đối ngắm hoa cũng không phải là cảm thấy hứng thú gì cho lắm, mục đích chính của nàng là muốn thấy Tĩnh là người như thế nào, này đã đạt được mục đích này rồi thì cần gì phải ra ngoài hoa viên làm gì.

“Này.....” Cẩm Hồng do dự, nếu mà không may Tĩnh phi nương nương nói gì đó không hay chọc vào nỗi đau lòng của tiểu thư, làm bệnh tái phát, nhất định là bọn họ đừng mong sống được, liền vội nói: “Hoàng Thượng nói, tiểu thư không được tiếp khách, Tĩnh phi nương nương mời về cho.”

Đáp án này Bằng đã dự tính dướdd, Bằng liền làm ra vẻ bất đắc dĩ nhìn về phía Tĩnh Phi, sau đó lại nhìn về phía Cẩm Hồng, làm ra vẻ trách cứ, không vừa lòng vì lời nói bất kính, Tĩnh phi cũng đã khôi phục đến nguyên bản thái độ kiêu ngạo, không sợ hãi không giận, chỉ mang theo vẻ tiếc nuối sau đó liền cúi đầu cáo và rời đi.

Nhìn bóng dáng của Tĩnh phi đi xa dần, Bằng thầm nghĩ: Tính cách của nàng quả thật có chút không giống người thường, bình thường cung phi ai có thể dễ dàng tha thứ cho một cung nữ nói với mình lời bất kính như vậy, khó trách mà hoàng đế lại đánh giá nàng ấy cao như vậy....

Đêm khuya hoàng đế mới trở về, Bằng nằm nghiêng mơ hồ thấy hắc cưỡi thắt lưng áo.

Hơi thở hình như có mùi rượu, chắc hẳn uống khá nhiều rượu nên mặt ửng đỏ, thần sắc cũng rất chi là cao hứng, cái này cũng khó trách, hai nước giao tranh, Cảnh quốc cuối cùng thắng lợi, đây chính chiến tích chứng minh được bản thân của hắn từ khi đăng quang đến nay!

Tào Hãn vén màn lên thấy Bằng mở to hai mắt, hình như không buồn ngủ nhìn hắn, vội la: “Như thế nào mà còn chưa ngủ?” Bệnh của nàng tối kị mệt nhọc, hiện tại đã qua canh hai, nàng như thế nào còn không ngủ, điều này không hề tốt cho sức khỏe của nàng.

“Ta ngủ không được.”

“Như thế nào ngủ không được?” Tào Hãn nhất thời ngưng thần, làm như nghĩ đến cái gì, nhíu mày không hờn giận nói: “Là vì buổi tối thấy Tĩnh phi đến đây phải không?”

“Không phải, ta muốn ngủ.” Bằng liền quay lưng vào phía trong, không thèm nhìn hắn, nàng không thể tin vào chính bản thân mình vì hắn về trễ mà không ngủ được, thậm chí miên man suy nghĩ hắn đang ở cùng nữ nhân khác...

Trên giường liền bị rung nhẹ, Bằng biết hắn đã nằm ở bên cạnh mình, hơi ấm quen thuộc liền mang đến cho nàng cảm giác an tâm, ngay lập tức nở một nụ cười, thế nhưng mà vẫn không chế bản thân quay về nhìn hắn, cảm giác của nàng của nàng về hắn ngày càng sâu sắc, nàng như thế nào có thể lừa dối bản thân

mình không hề có cảm giác với hắc đây?

Là yêu sao? Đau khổ do Diễm gây ra khiến cho nàng không dám tin ở Tào Hắc bất cứ điều gì, nàng đã thề sẽ không bao giờ tin vào tình yêu, nhưng mà không ngờ rằng nàng lại yêu một nam nhân cách nàng cả mấy nghìn năm lịch sử.

Là cái gì khiến cho tâm tư nàng dao động? Kiến thức của nàng cho nàng biết hắc là một nam nhân lãnh khốc vô tình, nhưng mà cũng thấy ở hắc nhu tình dào dạt, nhưng nàng vẫn hiểu hết về hắc a! Hắc có thể thương nàng đến hết tâm can, nhưng đến lúc nào đó hoài nghi nàng có thể đem nàng nhốt vào địa ngục, tình yêu của hắc thuần túy nhưng cũng rất mãnh liệt, không chấp nhận được một chút tạp chất trong đó, nếu có một ngày hắc phát hiện khối thân thể này mà linh hồn của một người khác thể vào hắc còn có thể yêu nàng sao?

Đáp án nhất định là hắc sẽ giết nàng, tựa như huỷ đi một sai lầm không đáng có, đơn giản vì là nàng không phải Tề Nhược Nghiên, nàng luôn luôn lừa hắc.....

Nếu muốn bình an tự do sống sót trên thế giới này, rời khỏi hắc chính là lựa chọn sáng suốt nhất, nhưng mà đến lúc đó nàng có thể rời đi được sao, có thật là sẽ vung tay ra đi nhẹ nhàng như một áng mây bay qua trời rộng lớn được sao?

Bên này, Tào Hắc cũng trầm trọc không ngủ. Hắc thấy tình cảnh của nàng và hắc rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, từ khi cùng hắc trải qua sinh tử, liền vẫn đối với hắc như gần như xa, hắc cũng không dám miễn cưỡng nàng cái gì, có khi ánh mắt của nàng nhìn hắc một cách khó hiểu, lòng của hắc liền lo sợ, sợ nàng nhớ tới thương tổn mà hắc đã từng gây ra cho nàng, làm cho nàng không bao giờ nguyện mở lòng mình ra với hắc, thậm chí có thể muốn rời xa hắc vĩnh viễn.

Hắc bắt đầu thử đem nhiều chuyện gợi ý cho nàng biết, kể cả việc đại sự trong triều, xem nàng có một chút đam mê suy nghĩ gì không, cũng mong muốn vì vậy mà nàng có thể đưa ra một số ý kiến của bản thân mình, nhưng mà nàng cái gì cũng không có, hắc biết trong lòng nàng nhất định có ý nghĩ riêng của mình, chính là không chịu cùng hắc chia sẻ mà thôi.....

Hắc với Nàng nói chung là vẫn có khúc mắc, nhưng mà làm sao có thể cởi bỏ khúc mắc này đây?

“Nhược Nghiên, Nghi Đình cùng có Dung Tú chính là Diễm phi cùng Dung quý nhân đã bị ta phế thành cung nữ quét nhà, Tình phi hình như là muốn tìm người vì các nàng cầu xin giúp đỡ, người không cần để ý tới nàng.” Thấy nàng rõ ràng còn chưa ngủ nhưng mà lại giả vờ đối với hắc như không có chuyện gì, hắc lại tiếp: “Ta biết người tâm địa thiện lương, chưa có hỏi qua ý kiến của người đã xử phạt các nàng, nhưng mà chỉ phế các nàng ấy thành cung nữ thì cũng vẫn nhẹ hơn tội chết rất nhiều rồi đi ”

Hắc đang nói cái gì? Là vì nàng thiện lương, không nỡ làm nàng lo nghĩ nên mới miễn tội chết cho các nàng ấy sao? Trong lòng Bạng lúc này không biết đang có cảm giác gì, nàng biết nữ nhân trong cung đều là nữ nhi của các đại thần trong triều, tưởng hắc vì họ mà miễn tội chết chứ không thể ngờ rằng hắc lại nói là vì nàng...

Việc này có nghĩa là gì? Nàng đối với hắc quan trọng vậy sao? Hắc có thể vì nàng mà thay đổi tác

phong hành sự ư?

“Cám ơn.” Bằng trái với lương tâm mình hướng hần nói lời cảm tạ, chậm rãi quay người lại về phía hần, thấy trong mắt hần ấm áp đầy ý cười.

Có lẽ là bởi vì tâm đang vui sướng, có lẽ cũng bởi hần uống quá nhiều rượu nên giờ phút này nàng thấy hần thật nhu hoà, ánh mắt như một hồ nước sâu khiến nàng không tự chủ được bản thân mà chìm đắm trong đó, cam tâm tình nguyện chăm chú nhìn hần...

Không..... Không thể như vậy.....

Tào Hần vui sướng thấy Bằng quay về phía hần đáp lại hần, nhưng mà nàng vì sao lại nhìn hần như vậy, nhìn hần không chớp và mỉm cười, nụ cười đó khiến cho hần có cảm giác nàng lúc gần lúc xa hần vô cùng...

“Nhược Nghiên?” Hần vào đôi mắt của nàng, muốn chứng thực bản thân là nàng có quan tâm tới hần, chớ thấy vừa rồi hần không có nhìn lầm, nhưng mà hần lại thấy thất vọng, ánh mắt của nàng bình tĩnh không có gợn sóng, nhìn hần một cách khác thường.

“Hoàng Thượng, ta muốn chuyển ra khỏi Thanh Dương cung.” Không thể để trái tim điều khiển ý chỉ của nàng, nàng phải tạo khoảng cách và chuẩn bị rời xa hần, cũng chính là bước đầu tiên đuổi hình ảnh của hần khỏi trái tim nàng, và cũng chính là hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Nhược Nghiên.

Nàng khát vọng tự do tự tại, sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, nhưng mà nếu cứ ở bên cạnh hần thì cuộc đời nàng chỉ có thể chờ đến già rồi chết trong cung mà thôi, tuổi thanh xuân rất nhanh sẽ đi qua, hần độc sủng nàng được bao lâu đây? Đến lúc đó có phải ngày nào nàng cũng phải cùng các phi tử khác tìm đủ mọi cách để chiếm được tình cảm của hần, cả ngày tranh đấu mong hần có thể vì vậy mà để ý đến nàng?

Đó không phải là cuộc sống mà nàng muốn, tình yêu ngắn ngủi so với tự do lâu dài, trong lòng nàng mà nói thì tự do đáng quan trọng hơn.

“Không cho phép!” Tào Hần quả quyết từ chối, chuyển ra khỏi Thanh Dương cung? Nàng không phải là muốn tránh mặt hần, muốn rời khỏi hần sao?

Hần có thể cho phép cho sự lãnh đạm của nàng, có thể chấp nhận nàng không tha thứ cho hần, nhưng mà tuyệt đối không bao giờ hần cho phép nàng mưu tính rời khỏi hần, đưa hần ra khỏi trái tim của nàng!

“Ta là phế hậu, là tội thần chi nữ, là..... tiện..., là một tiện nô dựa vào cái gì mà có được sủng ái của Hoàng Thượng, dựa vào cái gì mà cứ ở lại Thanh Dương cung này?” Nàng không ngừng nói, tự giễu cười chính mình, “Tiện nô nên ở chỗ của tiện nô, chỉ cần nghĩ đến chuyện lần trước, trong lòng ta vẫn còn sợ hãi, nơi này bao nhiêu là quỷ kế âm mưu, cho dù là đả kích ngấm ngầm hay công khai thì ta cũng không có khả năng phản kháng, mà người.....” Hần chính là đã cho nàng quá nhiều thất vọng.

Nàng thê lương cười cũng không nói gì được nữa, cũng hiểu nàng nói như vậy chính là làm cho hần càng thêm áy náy về hành động lúc trước của hần.

Tào Hãn lặng người, Tề Lệ hàm oan mà chết là một tay hãn bày ra, hãn không phải không lo lắng đến thân phận của nàng vì vậy mà bị kinh rẻ, nhưng tự tôn của đế vương không cho phép hãn vì thương tiếc mà lật lại bản án của Tề Lệ, vì hãn lấy lại trong sạch, nhưng mà hãn từ trước đến giờ luôn độc sủng nàng, chưa ai trong hậu cung có thể có được địa vị như vậy, ai dám kinh thường nàng?

Nhưng mà những băn khoăn của nàng không phải là không có lý, chính là có người muốn âm mưu muốn hãn bỏ nàng, thậm chí dám vu oan cho nàng, hãn liền vì thế mà trúng kế, thiếu chút nữa thì mất đi nàng, tạo thành chuyện kiến hãn ăn năn cả đời...

Người này rốt cuộc là ai đến nay cũng không tra ra, không có lấy một sơ hở mà điều tra, hãn khi tình tảo lại suy nghĩ ngược xuôi cũng không đoán ra, có thể đoán người này tâm cơ rất thâm trầm(thâm sâu khó đoán), có thể đem tất cả mọi hành vi của hãn mà sắp xếp thành một chuỗi sự kiện, chu toàn không có một sơ hở...

Là ai có thể thấu hiểu tâm tư của hãn đến vậy? Hậu cung nếu mà có người như vậy thì thật sự nguy hiểm.....

Không có an ủi, không có hứa hẹn, cái gì đều không có, hãn chẳng lẽ chỉ biết trầm mặc sao? Cái gì mà là tình yêu chung thủy của hãn, có mà là hận thù sâu đậm thì đúng hơn!

“Có lẽ ta sống không được bao lâu, chỉ mong sống được ngày nào hay ngày đó, tâm nguyện nhỏ này của ta Hoàng Thượng cũng không thể hoàn thành sao?” Bỗng đánh gãy sự trầm tư của Tào Hãn, biết rõ hãn không có khả năng đáp ứng mình, nói như vậy rốt cục chỉ là hình thức mà thôi.

“Nhược Nghiên, người ở lại Thanh Dương cung, ta mới có thể yên tâm, với lại tuyệt đối không bao giờ được nhắc đến chữ chết, có nghe chưa??” nàng nghĩ đơn giản là rời khỏi hãn có thể có được cuộc sống thành bình sao? Nàng quá ngây thơ rồi, hãn độc sủng nàng từ trước đến nay, đối với hậu cung mà nói oán hận đã chất cao như thế nào hãn nàng đã biết, bản thân nàng một khi mất đi sự bảo hộ của hãn, thì nhất định thành trung tâm chỉ trích của mọi người, các nữ nhân khác mà nói nhất định không buông tha nàng, làm cho nàng một cuộc sống không bằng chết.

“Yên tâm đi! Đã có tin tức về Diệp cốc y tiên tin tức, người nhất định sẽ không sao.” Hãn nghĩ đến nàng vì cuộc sống ngắn ngủi mà muốn buông tay, vì thế ôn nhu nói dối để trấn an nàng, kỳ thật cố gắng tìm kiếm lâu như vậy mà vẫn không có bất cứ tin tức gì về Diệp cốc y tiên, rất có khả năng y tiên đã chết, hãn chỉ nghĩ đến đây thôi đã cảm thấy sợ hãi trong lòng rồi, nhưng mà nếu chỉ còn một hy vọng thì nhất định hãn không từ bỏ, hy vọng có thể tìm được người chữa bệnh cho nàng.

Chương 45: Âm mưu

“Thật vậy chẳng?” Bằng hỏi với vẻ có chút gì đó hứng thú, dù sao thì cái người gọi là y tiên có chữa khỏi bệnh tim hay không thì nàng cũng không biết, nàng cũng không hy vọng quá nhiều, thậm chí nàng cũng đã chuẩn bị tinh thần dùng “tâm hoàn” cả cuộc đời còn lại.

“Uhm, người cứ an tâm ở lại Thanh Dương cung, ta cam đoan việc lần trước sẽ không tái diễn, kẻ nào mà dám hãm hại người của ta ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!” Một ngày nay trong triều nhiều việc đến nỗi không kịp giải quyết hết, nên cũng không ai muốn làm tới chuyện này? Triệt thì nhìn như bất cần đời, nhưng tâm tư rất tinh tế, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khám phá ra sự tình sự việc, để cho hãn phụ trách điều tra thì quả là hợp lý nhất.

Tốt lắm! Nàng cũng rất muốn biết kẻ nào tử mị thiết kế một cái bẫy như vậy, làm cho linh hồn Nhược Nghiên vì vậy mà hoàn toàn biến mất, kẻ đó nhất định phải chết không có chỗ chôn!

Nhưng mà nếu hãn có một chút gì đó gọi là tin tưởng nàng thì người khác có thể dễ dàng hãm hại nàng được sao?

Đêm đã khuya, hai người đều có tâm sự của riêng mình, chính vì vậy bên trong tấm điện vô cùng im lặng.

Ai cũng sẽ không dự đoán được một chuyện đó là Thái tử Lan quốc nhân cơ hội lơ là cảnh giác, không lâu sau làm cho triều đình điên đảo, kiến bao người dân vô tội thương vong, bao nhiêu lão thần rơi đầu xuống đất, một trận máu tanh trải khắp đất nước chưa từng xảy ra từ trước đến nay?

Thiên hạ thế nào thì sau hãy nói, lại nói về Tào Hãn sau khi thiết triều lưu lại Tào Triệt ở ngự thư phòng, Tào Triệt ngồi ở vị trí thần tử ung dung thưởng trà.

“Triệt, nghe nói chữ viết của người ngày càng thiên biến vạn hoá, nếu đã muốn viết chữ của kẻ nào là giống y như thật, làm cho chính người viết còn phải công nhận như chính chữ mình bị đánh cắp.

“Bất quá là chút tài mọn, không có việc gì viết chơi thôi, làm sao lại có tin đồn nghe như vậy được, mà tin đồn đó vì sao lại có thể lọt vào tai hoàng huynh vậy? Tào Triệt bưng chén trà bình tĩnh uống, trên mặt lại cười có chút tự đắc.

“ Chữ của Úy Phong Kỳ rất có phong cách riêng, người có từng mô phỏng qua?”

“Thật ra trước đây không lâu có viết một bức..... Hoàng huynh, sắc mặt của huynh như thế nào mà lại khó coi thế?” Tào Triệt nghi hoặc nhìn phía Tào Hãn, giật mình vì thấy sắc mặt hãn tự nhiên tối sầm lại.

“Bức mô phỏng đó hiện ở chỗ nào? Có thể đưa đến cho hoàng huynh chiêm ngưỡng không?”

“Hoàng huynh, chữ biết đó đệ không biết đã quăng đi đâu rồi

Tào Hãn trên mặt xẹt qua một tia đau lòng, chẳng lẽ triệt dùng lời lẽ như vậy để lảng tránh, chuyện trong phủ Triệt có lời đồn hư hư thực thực, chuyện này từ đầu tới cuối đều là Triệt ở phía sau giật dây? Không chỉ vì muốn có được Nhược Nghiên, thậm chí còn muốn mượn tay hãn diệt trừ thái tử Lan quốc Uy Phong Kỳ, từ đó làm giấy lên chiến tranh giữa Lan quốc và Đại Cảnh, làm hai nước trở thành kẻ địch? Sao dụng tâm hãn hiểm ác..... Mục đích của hãn rốt cuộc là cái gì? Thật sự giống như lời đồn, là mưu đồ ngôi vị hoàng đế sao? Triệt không phải không màng danh lợi một lòng muốn làm một vương gia nhàn tản đó sao? Chẳng lẽ đó chỉ là vẻ ngoài muốn che dấu âm mưu, làm hãn lơ là cảnh giác?

Quả thực, hãn dù thế nào cũng không nghĩ ra bất kỳ một ai có thể hiểu tâm tư của hãn hơn Triệt, nhưng mà hãn chưa từng hoài nghi vì Triệt trong mắt hãn luôn không có hứng thú với việc triều chính, và lại Triệt luôn là người luôn cố vũ tinh thần cho hãn nhiều nhất!

Khi nô tài thân tín trong phủ Cẩn vương mật cáo tin cho hãn, lời nói tỉ mỉ, chuẩn xác làm cho hãn nửa tin nửa ngờ, nên mới cố ý giữ Triệt lại để hỏi, nguyên lai hãn thật sự đã từng mô tả lại chữ viết của Uy Phong Kỳ, mà chắc một điều là chữ viết được mô tả đó đã xuất hiện ở dưới gối của Nhược Nghiên!

Sự thật này không thể tin được! Ai phản bội hãn đều có thể chấp nhận, duy nhất không thể chấp nhận người phản bội hãn lại là Triệt, vì sao lại là hãn kia chứ!

“Hoàng huynh, người làm sao vậy? Huynh cảm thấy không khỏe sao?”

“Người đâu! Mang A Tráng vào điện!” Tào Hãn không để ý tới câu hỏi quan tâm của Tào Triệt, xanh mặt quát lớn.

“A Tráng?” Tào Triệt kinh ngạc nhìn thị vệ áp giải nô tài của phủ mình vào trong ngự thư phòng “Hoàng huynh, này.....”

“Nô tài A Tráng khấu kiến Hoàng Thượng, khấu kiến Vương gia.” A Tráng vẻ mặt trấn định quỳ xuống hành lễ.

Tào Hãn sau đó ra lệnh cho mọi người lui ra, nhìn chăm chăm vào nô tài A Tráng sau đó chậm rãi quét mắt về phía Tào Triệt, “Cẩn vương, quỳ xuống!”

“Là.....” Tào Triệt mờ mịt quỳ xuống, tà tà liếc mắt A Tráng nói: “Bốn vương rốt cuộc làm chuyện gì? Người nói tỉ mỉ đi, bốn vương chăm chú lắng nghe đây!”

“A Tráng, trước mặt Cẩn vương mặt người chi tiết kể lại sự việc Cẩn Vương mô phỏng chữ của thái tử Lan Quốc Uy Phong Kỳ cho hãn nghe!”

“Vâng! Cẩn vương mưu đồ gây rối đã lâu, từng nhiều lần ở trong phủ bàn chuyện cơ mật với các sứ thần Nguyệt quốc, Lan quốc, an nguy nước nhà cũng không hề để ý, muốn cho xã tắc đại chiến binh đao, mưu mô phản quốc, lòng lang dạ thú rõ ràng...” A Tráng mồm miệng lạnh lợi, nói một cách rõ ràng trật tự, thao thao bất tuyệt kể lại mọi chuyện từ trên xuống dưới, Cẩn vương nghiêm nhiên thành kẻ thông đồng với địch bán nước, mục đích cuối cùng chính là giành được ngôi vị hoàng đế.

“Hay lắm! Một nô tài nhỏ không biết chữ, thường ngày làm việc gì cũng không xong, thật không nghĩ tới hôm nay có thể đứng đây thao thao bất tuyệt, lời văn rõ ràng, thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt! Khó tin! Thật khó tin!” A Tráng vừa dứt lời, Tào Triệt vỗ tay ủng hộ, vẻ mặt khó giữ được sự bình tĩnh không kiềm nể lễ phép cười to!

“Hắn không phải là nô tài vẫn thường hầu hạ trong thư phòng của người sao? Như thế nào lại không biết chữ?” Tào Hãn không khỏi nghi ngờ.

“Hắn là nô tài hầu hạ trong thư phòng của ta, nhưng mà một chữ cũng chưa từng được nhìn qua, chỉ lau bàn và làm chút chuyện vặt, không tin hoàng huynh thử hỏi lại hắn xem có đúng vậy không.”

“A Tráng, người có biết chữ này không?” Tào Hãn tùy tay viết một chữ “Chủ” để cho A Tráng xem có biết không.

“Đây là chữ niệm..... Niệm.....” A Tráng cố gắng trấn tĩnh, trở mắt nhìn chữ “Chủ” lại đọc thành chữ “Niệm”, quả nhiên là không biết chữ.

“Nô tài to gan, chữ ‘Chủ’ mà cũng không biết, dám sàm ngôn phỉ báng chính chủ tử của mình!” Tào Hãn vỗ bàn, trong mắt xẹt lên bạo khí nồng đậm, “Người vu cáo Cẩn vương, ý đồ châm ngòi, rốt cuộc là ai sai kiến người làm?”

Nếu không phải có người sai kiến thì một cậu nô tài tép riu sao dám lớn mật như thế, rốt cuộc là âm mưu thâm hiểm của ai? Làm hắn lại vì vậy mà hoài nghi cả Triệt.....

“A Tráng, bốn vương tự nhận mình chưa bao giờ bạc đãi người, đối xử với người không hề tệ, vậy người vì sao phải hãm hại bốn vương? Có phải là có chuyện gì khó nói?”

“nô tài thực xin lỗi Vương gia! Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết! Nô tài nên..... Tử.....” A Tráng đối với Cẩn vương dập đầu liên tiếp, đột nhiên sau đó liền bất động, toàn thân run rẩy sau đó liền ngã vật xuống đất.

“Chỉ cần người nói ra là ai sai kiến người, bốn vương sẽ vì người mà cầu xin với Hoàng Thượng, tha cho người tội chết.” Tào Triệt nhanh chóng đi đến bên người A Tráng, nhìn kỹ vào mặt hắn thấy cả mặt hắn đều tím tái, dĩ nhiên là đã tự tử..

“Hoàng huynh! Hắn đã chết! Là độc! Miệng hắn có chảy cả chất độc ra ngoài!”

“Đừng chạm vào hắn! Triệt, mau cách xa hắn chút!”

“Hoàng huynh.....” Tào Triệt đứng dậy cách xa A Tráng xa hơn một chút, ánh mắt sầu lo nhìn phía cao cao tại thượng hoàng trường của hắn ngồi.

Xác của A Tráng ngã vật trên đất, làn da dần chuyển thành màu đen, có thể thấy được độc tính rất mạnh Tào Hãn sắc mặt ủ dột, lần này đối chất biểu hiện của A Tráng cho biết hắn nhất định là chịu sai kiến của ai đó, vu cáo hãm hại Cẩn Vương bất thành nên tự sát, làm cho không có người đối chứng tìm ra manh

mối dây?

Đúng là một mưu kế độc ác, dụng tâm thật thâm hiểm! Nghĩ lại thì chuyện Ủy Phong Kì đã đến Cảnh quốc, thư dưới gối của Nhược Nghiên, cùng với A Tráng lớn mật dám vu cáo Cẩn Vương, tuy là không có mối liên hệ gì với nhau, hình như các mắt xích không sâu thành một chuỗi, nhưng mà cùng phối hợp đều ra một thời cơ nào đó.

Người này luân phiên bày ra nhiều âm mưu như vậy, cuối cùng mục đích chẳng lẽ đều không phải là hướng về phía Nhược Nghiên mà là muốn trừ bỏ Triệt?

“..... Là ai?” Tào Hãn nhíu mày trầm tư, Triệt luôn luôn rất ít hỏi đến trong triều việc, không gây thù hằn đến ai, là ai lại trăm phương ngàn kế đều nhắm vào hãn? Nếu không phải là hãn sai dự tính là kiếm một kẻ dốt nát, một chữ cũng không biết đến mật báo, hãn chẳng phảio sẽ tin và đổ oan cho Triệt?

“Hoàng huynh, nay chiến sự đã định, đại sự đã hoàn thành, ta nghĩ muốn rời kinh một thời gian, đi giải sầu tiện thăm thú phong cảnh, thỉnh hoàng huynh ân chuẩn.”

“Thời tiết còn rất lạnh, người chuẩn bị đi đâu?” Tào Hãn sắc mặt buồn bã, là hãn nghi ngờ nên mới làm cho Triệt bị tổn thương!

“Không sao cả, đi đến đâu cũng không thành vấn đề.” Tào Triệt vân đạm phong khinh cười, đã không dấu được thương cảm hiện lên khuôn mặt tuấn dật của hãn, vẻ mặt ảm đạm.

“Triệt, người là đang trách ta sao?”

“Không dám.” Tào Triệt ảm đạm nói: “Từ nhỏ đến lớn ta làm gì cũng không bằng hoàng huynh, chỉ có moo phỏng chữ người khác là hơn..... Cũng may ta mạng lớn, nhanh trí tìm ra khe hở của sự việc, nhưng mà việc này chỉ mới xảy ra một lần, không biết lần sau còn có việc gì nữa nên không dám tự đắc, lấy thân làm trọng, tránh sự nghi ngờ của hoàng huynh cho nên từ nay về sau takhoong dám mô phỏng chữ của bất kỳ ai nữa, gác bút chính là bảo vệ mình.”

“Im đi! Là ta không nên lời sàm ngôn mà trách người! Ai nói người làm gì cũng không bằng ta, người khác không biết ta còn không biết sao? Người tâm tư tinh tế, thường có thể liếc mắt một cái có thể khám phá ra sự tình bên trong, điểm này ta nhận không bằng người, người vì sao loại phải tự hạ thấp mình!” Tào Hãn thấy đệ đệ vẻ mặt suy sụp, lại ra vẻ vô lo vô nghĩ như ngày thường tự giấu bản thân, xem ra là vì hãn mà chết tâm.....—

“Hoàng huynh quá khen.” Tào Triệt sắc mặt nhìn thi thể nằm bất động lạnh lùng, thản nhiên nói: “Thí dụ như việc ta không phải cũng không biết làm sao hãn lại thành kẻ như vậy”

“Việc này thôi không bàn luận nữa, hãn nô tài trong phủ của người, người là người biết và hiểu hết từ trong ra ngoài ...”Tào Hãn đi hướng về phía Tào Triệt, vỗ vai hãn nói: “Triệt, ta và người tình cảm huynh đệ nhiều năm, người ngoài sao có thể phá hoại tình cảm đó được? Mới vừa rồi, ta chỉ diễn trò cho nô tài này xem thôi, người chẳng lẽ cho rằng ta sẽ tin người ngoài mà không tin người? Trong lòng người vẫn luôn không tin tưởng ta vậy sao?”

“Hoàng huynh, ta.....” Tào Triệt kinh ngạc nhìn Tào Hãn, dần dần ủy khuất cùng ảo não hiện lên khuôn mặt tuấn dật câu hản thất thố giống như một đứa nhỏ ngây thơ.

“Triệt, người phải biết rằng trên đời này người duy nhất ta không bao giờ hoài nghi chính là người, vì thấy sự việc không quan trọng nên không thương lượng cùng người trước, là lỗi của ta, đừng để trong lòng, đừng trách hoàng huynh được không?”

“Sẽ không, ta không trách hoàng huynh.” Tào Triệt nở nụ cười một cách hamr đậm, nếu mà hãn bỏ đi được thái độ bất cần đời như mọi ngày, cười một cách thoải mái thì thật sự rất cuốn hút lòng người.

“Vậy người thu hồi lời nói vừa rồi, muốn rời kinh đi ngao du, ở lại giúp hoàng huynh bắt được kẻ đầu sỏ kia được không? Có người như vậy ẩn ở trong triều, thật sự là làm cho cuộc sống của ta luôn bất an!”

“Được, hoàng huynh yên tâm, ta nhất định bắt được người này, không, có lẽ không chỉ một người!” Khúc mắc được cởi bỏ, Tào Triệt đáp ứng thập phần rõ ràng với Tào Hãn.

“Người nói là, trong triều có lẽ còn có vây cánh của hãn.....”

“Những người này mưu mô thâm hiểm ra sao ta không rõ, nhưng khi kiểm tra thực hư việc chỉ nghi ngờ bọn họ đang âm thầm tiến hành, để tránh đánh rắn động cỏ, hoàng huynh tốt nhất hạ chỉ đem ta giam cầm, làm giảm cảnh giác của bọn họ, những việc còn lại thì cứ giao cho ta làm, không bao lâu nữa nhất định sẽ cho hoàng huynh một kết quả.”

“Được, thoả thuận như vậy đi!” Tào Hãn tán dương Tào Triệt gật đầu, mọi việc mà Triệt làm từ trước đến giờ, hãn thập phần yên tâm, huống hồ hãn ngay từ đầu đã muốn đem giao vụ án lá thư Uý Phong Kỳ giấu dưới gối NHược Nghiên cho Triệt điều tra, nay hai sự kiện này có cùng mối liên quan thì giao cho Triệt xử lý là hợp tình hợp lý nhất, tin tưởng nhất định sẽ tra ra manha mối.

Không lâu sau đó, hoàng đế đem hoàng đệ Cẩn vương được sủng ái nhất cấm túc trong vương phủ, còn thêm ba trăm cấm vệ quân luân phiên gác Cẩn vương phủ, nguyên nhân vì sao không rõ, triều đình từ cao đến thấp bàn tán xôn xao, có lão thần dâng chỉ hỏi nguyên do, hoàng đế chỉ nói Cẩn vương phạm tội đại nghịch, liền ngậm miệng không dám hỏi nhiều, hình như có gì đó bất ổn, quần thần không dám lỗ mãng, chỉ có thể phỏng đoán nhiều lý do khác nhau mà thôi.

“Vương gia! Hoàng Thượng như thế nào đột nhiên hạ chỉ đem ngài cấm túc?” Văn Tình vẻ mặt không thể tin, cước bộ nhẹ nhàng rơi xuống đất không tiếng động đi vào thư phòng của vương phủ, nàng như thế nào cũng không dám tin vì sao sự việc lại đột nhiên thay đổi như vậy.....

Cửa sổ thư phòng đóng chặt, Tào Triệt lẳng lặng ngồi sau thư án, khuôn mặt dưới trăng như sáng như tối không rõ là ưu hay là giận, chỉ cho người ta cảm giác bí hiểm, khó có thể nắm bắt.

Ánh sáng theo cửa chính của thư phòng mà len vào, tiếp theo là một thân quần áo phi sắc ánh kim tiến vào, quần áo phạn xạ với ánh sáng làm cho người đứng đó càng thêm kiêu diễm, làm lóa mắt kẻ khác, nhưng đáng tiếc vẻ đẹp như thế chưa bao giờ hãn lại xem trọng để vào trong lòng...

Cũng may hăn không có ý muốn đuổi nàng đi, Văn Tình trong lòng thở dài một tiếng, sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại, trên mặt còn có chút u ám...

Hăn không nói lời nào, nàng cũng liền im lặng theo hăn, không gian yên tĩnh mà bầu bạn cũng là một dịp hiếm thấy...

“Văn Tình, việc lần trước ta giao ngươi làm tốt chưa” Tào Triệt đột nhiên lên tiếng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh, làm cho nàng kinh ngạc, giật mình như tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, băng khuâng như không biết mình ở nơi nào.

Nhưng Nàng vốn không phải là nữ tử bình thường, không vì một cái chớp mắt lạnh lùng mà run sợ, liền mở miệng nói: “Ta đã theo phân phó của người an bài thỏa đáng người nhà của A Tráng.”

“Tốt lắm, không có việc gì nữa, ngươi đi xuống đi!”

“Là.....” Văn Tình buồn bực mà đi ra, nửa tháng trước hăn không rõ vì sao giao cho nàng an bài người nhà nô tì A Tráng để làm gì.”

Đáy lòng thật sâu thở dài, nam nhân này luôn ẩn mình, không ai có thể hiểu được hăn là người thế nào....Hăn không nói, thì tuyệt đối không ai có thể đoán được suy nghĩ của hăn, hăn sắp sửa làm cái gì.....

Đi ra thật xa, Văn Tình mới ảo não nhớ tới chính mình đi vào thư phòng là muốn hỏi Hoàng Thượng vì sao lại cấm túc Vương gia, kết quả cũng là một chuyến đi về tay không, cụ thể nguyên nhân như thế nào bản thân nàng cũng không biết được

Không..... Điều này sao có thể xem như một chuyến về tay không đây? Nàng được ở cùng hăn một lúc kia mà..

Hôm sau Bạng theo tin Tú Nhi nói biết được Cẩn vương bị hoàng thượng cấm túc trong vương phủ, nàng ngẩn người, sự tình có chút gì đó mơ hồ, tuy rằng chỉ thấy qua Cẩn vương vài lần, nhưng mỗi lần hăn đều gây cho nàng không ít kinh ngạc, cả ngày lộ vẻ là một nam nhân tươi cười sáng nắn, nhưng mà hăn chính là một người nham hiểm, mang nụ cười giả tạo để che mắt con mồi sau đó đợi thời cơ là mồi lấy con mồi sau đó nuốt luôn vào bụng, dù con mồi có phản kháng hăn nhất định cũng không nhả ra.

Uống cho nàng lần đầu tiên thấy hăn còn nhầm tưởng hăn là bạch ngọc hoàn mỹ không chút tỳ vết.....

Bạng nửa tin nửa ngờ truy vấn Tú Nhi: “Hoàng Thượng vì sao lại cấm túc Cẩn vương, ngươi vì sao mà biết được tin tức này?”

“Hoàng Thượng đều hạ chỉ công bố, nghe nói là vì Cẩn vương phạm tội đại nghịch” Tú Nhi vẻ mặt hậm hực nói.

“Đại nghịch?Hăn làm chuyện đại nghịch” Đây là cái gì lý do?

Đại nghịch....Chẳng lẽ là bởi vì mối quan hệ của hãn với nàng? Nhưng mà tin đồn nàng và hãn có quan hệ mờ ám hoàng thượng đâu có tin? Làm sao có thể lấy lý do đó để cấm túc Cần Vương?

Chương 46: Ái mộ

Hoàng đế nói qua sẽ không bỏ qua người nào hãm hại nàng ...Chẳng lẽ thiết kế âm mưu lần này là do Cẩn vương bày ra? Lá thư để ở dưới gối của nàng là do Cẩn vương sai người để vào?

Nếu việc này là do Cẩn vương gây nên..... thì lá thư của Lâm Diễm viết cho Nhược Nghiên nhất định là ở trong tay hắn!

Nhưng là mục đích của hắn là cái gì? Nếu trên tay hắn nắm chứng cứ xác thực tội của nàng như thế vì sao hắn lại không dâng lên hoàng đế trị tội nàng mà lại phải này ra lá thư tình của Úy Phong Kỳ làm gì? Mà Úy Phong Kỳ xuất hiện cũng không phải ngẫu nhiên, về phần hắn nói đến Cảnh quốc là vì muốn cùng hoàng đế tạo thành một mối liên minh thì thật không đáng tin!

Hắn bí mật tiến đến Cảnh quốc thật ra là muốn gặp người nào đây hay là lại có mục đích khác?

Mơ hồ suy ngẫm tất cả sự việc, nhưng mà tất cả như một lớp sương mù che đi phong cảnh đẹp trước mắt nàng vậy, dù có cố nhìn thì cũng không ra cái gì, nếu tất cả sự việc này do Cẩn Vương bày ra thì âm mưu của hắn tất cũng không phải là bình thường.

Ngôi vị hoàng đế là cao nhất, nhưng mà rỗng trong hoàng tộc cũng không ít, long bào rực rỡ thu hút mọi cái nhìn, đứng ở quyền lực cao nhất, điều hành giang sơn, bề ngễ thiên hạ, đối bất luận kẻ nào mà nói thì rất khó có thể tránh khỏi me hoặc, hưởng chi hắn là Vương gia, đứng cách vị trí này không hề xa, nếu hắn muốn thì hoàn toàn có thể bước đến được mục tiêu của mình! Vì thực hiện được mục tiêu này, hoàn thành dã tâm của hắn, có lẽ hắn đã phải tính kế không biết bao nhiêu năm..

Cho dù kiến thức về lịch sử của nàng không có, nhưng vì ngôi vị hoàng đế, vì quyền thế, huynh đệ tàn sát lẫn nhau không còn là điều mới mẻ, từ trước tới này không biết bao nhiêu người đã phải đổ máu vì ngôi vị này.

Bằng không kịp nghĩ tiếp thì tim của nàng đã đập nhanh lên từng hồi, nếu như phỏng đoán của nàng là đúng thì thời điểm huynh đệ tương tàn đã mở màn, mà bản thân nàng bất hạnh cũng đã bị cuốn vào trong đó, kết cục tương lại thật khó dự liệu..

Nàng hy vọng tất cả những điều này đều là do bản thân nàng cả nghĩ, tư tưởng bi quan làm xấu đi cục diện, bởi vì nếu một khi sự việc trở thành hiện thực thì không cách gì có thể đối phó, Cẩn Vương dã tâm đã có từ lâu thì đương nhiên cũng đã tính hết mọi việc, như một mũi tên đã lên dây bán ra thì ai có đủ năng lực cản lại...

Được làm vua thua làm giặc, thất bại đương nhiên là nhận lấy cái chết, vì ngai vàng mà không tiếc nhuộm máu giang sơn...

Trong đầu hiện lên một hình ảnh thảm thiết: trên Kim loan điện, hoàng đế ngã trong vũng máu, trên mặt là một thái độ không tin vào mắt mình và khiếp sợ, mà Cẩn vương cầm kiếm đứng đó, mũi kiếm nhuốm máu, trên mặt vẫn như cũ mang theo nụ cười bất cần đời, nhưng mà không giấu nổi vẻ tàn khốc trào phúng

người đối diện...

Không.....bản thân nàng không thể khống chế bản thân tim đập căng thêm mạnh, nàng muốn đuổi ra khỏi đầu tất cả suy nghĩ không may mắn đó, nhưng mà hình ảnh đó cứ đứng lại trong đầu nàng, dù nàng cố gắng cũng không thể đuổi đi được.

Nàng có nên đi nhắc nhở hoàng đế rằng không nên tin tưởng vào hãn, rằng hãn trong lòng đã sớm dựng sẵn kế hoạch nham hiểm, mưu đồ tạo phản, đã tâm bưng bưng ý đồ muốn cướp ngôi vị hoàng đế của hãn không?

Không được, nàng không thể..... Không có gì có thể chứng minh suy nghĩ của nàng là đúng, có thể tính đa nghi của nàng lại làm hãn hiểu lầm là nàng đang khơi mào rắc rối để chia cách tình cảm huynh đệ bọn họ!

Kỳ thật nếu suy nghĩ ở một góc độ khác, nếu huynh đệ bọn họ thật sự chĩa mũi kiếm vào nhau thì trong cung nhất định đại loạn, không phải lúc đó nàng có thể thừa dịp mà trốn khỏi đây đi tìm khát vọng tự do của nàng sao?... Đây chẳng phải là điều mà nàng tha thiết ước mơ sao?

Nhưng vấn đề đi hay ở, giúp hay không giúp luôn là một đáp án khó lựa chọn?

Nàng rốt cục có thể cảm nhận được ngày đó khi gặp Lâm Diễm bản thân nàng có một chút gì đó tâm tình, chỉ vì trong lòng nàng lúc đó còn có hình bóng một người nên mới để ý hãn, lo lắng cho sự an nguy của hãn....Nhưng giờ đây nàng không còn cảm giác đó nữa.

Cứ miên man suy nghĩ như vậy cho đến khi trời gần sáng, Tào Hãn trở lại Thanh Dương cung nghị bàn chính sự.

Băng cũng không có đi che giấu thần sắc chính mình, Tào Hãn cho rằng nàng còn không bỏ qua được chuyện hãn hiểu lầm nàng, an ủi nói: “Nhược Nghiên, người không cần phiền lòng, ta đã phái người đặc lực đi điều tra rõ việc lúc đó, không bao lâu nhất định chân tướng mọi việc sẽ rõ ràng.”

“Nghe nói Hoàng Thượng cấm túc Cẩn vương? Chẳng lẽ hãn chính là người phía sau giàn dựng việc đó sao?” Tư tâm lý Băng hy vọng đây chính là lời nhắc nhở hoàng đế đối Cẩn vương nên có đề phòng cảnh giác khi hành sự mọi việc, nhưng mà dự tính của nàng không đúng như vậy, Tào Hãn giải nguyên nhân hãn cấm túc Cẩn Vương kiến cho cả người nàng rét lạnh.

Tào Hãn bật cười, xoa xoa khuôn mặt nàng nói: “Như thế nào là hãn..... Phía sau sự việc của người e rằng không chỉ đơn giản như vậy, mục đích của bọn họ là diệt trừ Triệt, cấm túc chính là che dấu đi chân tướng sự việc mà thôi, ta đã giao cho Triệt làm một số việc, để nhân cơ hội họ lơ là cảnh giác mà bắt hết cả bọn..” Ánh mắt của như lóe sáng, lạnh lùng như ngàn mũi dao.

Băng có chút kinh hãi hỏi: “Hoàng Thượng làm sao mà biết bọn họ mục đích muốn trừ bỏ Cẩn vương?” Như thế nào đột nhiên sự tình đều thay đổi nhanh như vậy, Cẩn Vương lại thành người bị hại trong vụ việc đó được? Chẳng lẽ lúc trước là nàng phỏng đoán sai rồi sao?

Tào Hãn cũng không ý giấu diếm, đã đem chuyện A Tráng và Cẩn vương chất vấn nhau cho nàng nghe, cuối cùng suy nghĩ sâu xa nói: “Trong triều tựa hồ như có kẻ chịu an phận lâu quá giờ muốn nổi dậy đây...”

Bằng cứ nghi hoặc không chừng, chẳng lẽ thật sự là nàng hiểu lầm Cẩn vương? Cẩn vương cũng là kẻ bị hại?

Suy nghĩ thực loạn, hơn nữa bản thân nàng còn không biết nhiều chuyện lắm, chính vì vậy mà gây trở ngại cho suy luận của nàng, không biết chỗ nào đáng tin, chỗ nào đáng ngờ, tất cả tựa như mê cung lạc vào rồi thì không biết được phương hướng để ra.

Trên dưới không rõ ràng, Bằng đành phải quyết định yên lặng xem xét, dù sao cho dù điều nàng suy nghĩ là đúng đi chăng nữa, muốn Cẩn Vương soán vị thì thật khó cho khả năng xảy ra, vì vậy cũng không cần vội vã quyết định cái gì, còn có rất nhiều thời gian lưu lại trong cung nên sẽ có đáp án rõ ràng cho nàng, đáp án thật sự sẽ dần được hé lộ mà thôi nên không cần tự gây áp lực cho bản thân nàng....

Vào bữa tối, mọi người không thể ngờ được Bằng tự tay mình múc cho Tào Hãn một chén canh đưa tới trước mặt hãn với nụ cười thật yếu ớt nhưng vẫn rất ngọt ngào, Tào Hãn vừa cảm động, vừa bị cuốn hút liền đáp trả lại nàng một nụ cười dịu dàng, vô cùng ôn nhu.

Tào Hãn tiếp nhận canh, đầu có vẻ run, hai lúm đồng tiền ở má nàng kia khiến cho hãn đứng người như bị sét đánh, chẳng phải hãn có lỗi sao? Vì sao nàng lại trở lên thân mật với hãn như vậy, đây có phải là sự thực không?

Bao nhiêu hồi tưởng cũ lại hiện về, mặc kệ lúc này nàng cười hay là giận hãn, nhưng mà khoảng cách hãn và nàng hiện giờ như một tấm lụa mỏng, hãn có thể cảm nhận được cảm xúc trong mắt của nàng biểu lộ với hãn, tuy nụ cười của nàng có phần yếu ớt nhưng mà lại xuất phát từ nội tâm nên càng thêm rung động lòng người....

Lần đầu tiên, hãn cảm nhận được lòng của nàng dành cho hãn thật thân thiết, không vì hãn làm thương tổn nàng mấy lần mà nàng lại...

“Nếu không uống, canh sẽ lạnh.” Hãn ngây ngốc ngồi im đắm chìm trong vui mừng như một tiểu hài tử được người ta khen, nhìn như thế khiến hãn thật.... Đáng yêu!

Bằng tâm lý khe khẽ cười, nếu bị hãn biết lòng của nàng dành cho hãn thì không biết hãn còn lộ vẻ “đáng yêu” như vậy thêm như thế nào nữa?

Bằng vẫn mỉm cười nhìn hãn im lặng ăn canh, Tào Hãn cũng không thôi ngẩng đầu nhìn nàng, nhu tình đưa vào ánh mắt nhìn vào thân ảnh của nàng, muốn kéo dài sự thân mật này thêm lâu nữa để làm cho nàng có thêm bản lĩnh dần thân thật sâu vào lưới tình...

Không gian lúc này làm Bằng chợt hoảng hốt nhưng mà lòng lại cảm thấy thật ấm áp, nàng mơ đến một ngôi nhà ở đó có nam nhân mà nàng yêu, nàng ở đó tự tay nấu những món ăn mà người đó thích, hai người hạnh phúc hưởng thụ bữa tối, đây là một loại cảm giác mà nàng không bao giờ dám mơ tới nhưng luôn khát

vọng có được nó...

Nhưng mà mơ ước về ngôi nhà hạnh phúc đó có lẽ không bao giờ có hy vọng thực hiện được, vì nam nhân mà nàng yêu đây là một bậc đế vương..Sự thật lại một lần nữa đánh tan cái ý tưởng đó của nàng, nàng và hãn vĩnh viễn không bao giờ có được cái gọi là một “gia đình” như vậy.

Hãn là đế vương, là vua của một nước, gia đình đối với hãn chính là văn võ bá quan trong triều và quốc gia địa sự, hãn không bao giờ có thể mang lại cho nàng sự ấm áp và an toàn như mọi người khác, đối với hãn mà nói quốc gia đại sự luôn là lựa chọn hàng đầu, là trách nhiệm, là uy nghiêm, là trách nhiệm cùng nghĩa vụ một bậc đế vương như hãn phải gánh vác.

Nàng muốn là một nam nhân yêu nàng hơn hết thấy mọi thứ trên đời, mà trong lòng của hãn quốc gia luôn là cái hãn yêu nhất, có địa vị cao nhất, nếu có một ngày nào đó bắt hãn phải lựa chọn giang sơn và nàng thì lúc đó chính là thời điểm kết thúc của nàng, cái mà nàng nhận được chỉ có sự đau khổ và cái chết..

“Nhược Nghiên?” Tào Hãn lo lắng cầm tay trắng bệch của nàng, không hiểu vì sao hãn lại thấy trong mắt của nàng chứa bao sự ưu sầu.

“uhm?” Bỗng giật mình kinh ngạc, “Ta không sao.” Phẫn xạ nắm chặt tay hãn thản nhiên cười, làm cho đôi mắt vì hãn mà phát sáng.

Trên mặt đang cười, tâm lại lại ẩn chứa nỗi đau khôn nguôi.....

Nhược Nghiên..... người hãn yêu là Nhược Nghiên, người hãn yêu là Nhược Nghiên..... Không phải nàng!

Đừng có nằm mơ nữa, nên tỉnh lại đi, Bỗng, người chỉ là một linh hồn tùy tiện đi vào thế giới xa lạ này, người không phải Tề Nhược Nghiên, người hãn yêu vĩnh viễn không phải là người....

Đúng vậy! Nàng không phải Tề Nhược Nghiên, không phải là một người có tâm linh thuần khiết, hai tay của nàng từng dính đầy máu tươi, bất kỳ một ai mà dính líu đến nàng kết cục đều không tốt đẹp..... Nàng như thế nào mà lại quên đi những tình tiết quan trọng như vậy, bị sự ấm áp của hãn mà làm nột tâm hết lạnh, bị nhu tình của hãn mà bắt đầu vọng tưởng, đắm chìm trong một tình yêu đầy ảo ảnh...

Hạnh phúc đến rất đơn giản, gần ngay trước mắt, gần chỉ cần nàng đưa tay ra nắm lấy thì nàng sẽ thành nữ nhân mà hoàng đế sủng ái nhất, cho dù nàng không có danh hiệu hoàng hậu, không được danh chính ngôn thuận là thê tử của hãn, nhưng mà cái này có quan hệ gì đâu? Nàng tuyệt không để ý đến mấy cái đó, không câu nệ danh phận cùng địa vị, chỉ cần hãn yêu nàng, chỉ cần có thể độc chiếm tâm tư của hãn thì mấy cái đó không thể uy hiếp đến hạnh phúc của nàng...

Mặc dù nàng ở trước mặt hãn không tỏ ra sủng nịnh hãn nhưng mà nàng biết từ lần hãn thiếu chút nữa làm nàng chết thì hãn sẽ đối đãi với nàng thế nào...

Hãn yêu Nhược Nghiên quả thực yêu đến tận tâm can, nếu mà đến lúc nào đó hãn nhận ra nàng là một linh hồn khác đang ngự trị trong con người hược Nghiên thì hãn nhất định không bao giờ giết nàng..... mà

thay vào đó chính là hận nàng!

Nếu mà như vậy, làm sao nàng chịu nổi?

Nhưng mà đây cũng chính là cơ hội để hắc yêu nàng, vĩnh viễn đặt nàng vào trong lòng và sủng ái nàng...đối với một cô hồn luôn khát vọng được yêu như nàng thì sự ấm áp của hắc chính là liều thuốc xóa mọi vết thương cho nàng, tóm lại hắc đối với nàng mà nói thật là một khát vọng khó ó thể kèm chế.

Tình yêu của hắc như là một thứ ánh sáng luôn dụ hoặc nàng, làm rối loạn tâm trí nàng. Nàng càng cố tránh xa hắc thì hắc lại càng lại gần, nàng muốn được yêu, muốn được hưởng hạnh phúc của một tiểu nữ nhi được yêu..

Nếu hắc đều có thể buông mọi thù hận cũ lại bày tỏ tình yêu của hắc thì vì sao nàng không thể quên đi mọi thứ xảy ra trong quá khứ để đến với hắc. Để bản thân nàng được hưởng cảm giác yêu thương một lần nữa! Nếu nàng cẩn thận một chút, hắc hắc là sẽ không phát hiện ra trong cơ thể này là một linh hồn khác đang ở vào?

“Nhược Nghiên.....” Trong lòng bàn tay nắm gắt gao, sau đó là ánh mắt đầy nhu tình càng thêm nắm chặt tay của hắc làm cho Tào Hắc cảm nhận được tình cảm của nàng, cả người chấn động, nàng tha thứ cho hắc rồi sao? Nàng thật sự không hận hắc sao?

Bằng mím cười cười, nắm chặt thêm đôi bàn tay to của hắc, chế ngự sự buồn rầu trong lòng, mỗi lần hắc chân thành gọi bteen của Nhược Nghiên làm cho nàng cảm giác bản thân mình là một con tu hú đang chiếm chỗ ở của kẻ khác, thật là chua xót, nhưng mà nàng lúc này đã không muốn buông tay.

Chương 47: Một đêm kiều mị

Ngày mới bắt đầu trong sự an lành giả dối, Băng vẫn có thể cảm nhận được che giấu dưới sự an lành đó là sóng ngầm mãnh liệt, hoàng thượng mỗi ngày trở về đều rất mệt mỏi nhưng mà không hề đề cập đến chuyện triều chính nữa. Nàng vì hấn mà đã ở trong tấm điện chuẩn bị một ấm trà ngon, đợi hấn trở về là dâng lên, đôi lúc còn xoa bóp bả vai và cổ cho hấn khi thấy hấn mệt mỏi. Mỗi khi thấy hấn thể hiện ánh mắt cảm động là nàng lại đáp lại cho hấn một nụ cười thật ngọt ngào.

Chỉ có bản thân nàng biết, cư xử của nàng với hấn bây giờ không phải là sự diễn trò như lúc trước, cũng không hề có âm mưu gì, mà là nội tâm của nàng muốn làm vậy, muốn giúp hấn xóa bỏ mệt mỏi, muốn cùng hấn phân ưu..

Nếu mà mỗi bậc đế vương có thể bỏ đi được sự đa nghi của mình, cùng tính tình thô bạo thì hấn chính là một nam nhân vô cùng ôn nhu, luôn là người chăm sóc và bảo vệ nàng tốt nhất...

Nàng vốn định kiên trì, cố chấp, kháng cự lại tình cảm của hấn dành cho nàng, nhưng mà khi hấn vì nàng mà làm bao nhiêu chuyện, ở bên chăm sóc nàng, yêu thương nàng thì nàng không thể khống chế cảm xúc của mình, cuối cùng vì hấn mà mở lòng mình, để cho sự ấm áp của hấn làm tan đi băng lạnh trong tim nàng, để cho lòng nàng vì vậy mà nở rộ như một vườn hoa khi mùa xuân đến, vô cùng rực rỡ...

Nàng biết nàng thực sự yêu hấn, nếu không sao vì hấn mà lo lắng? Làm sao có thể yên tĩnh bình thản chờ hấn trở về mỗi đêm tựa như một thê tử chờ trượng phu về muộn, vì sự về muộn của hấn mà cảm thấy trong lòng bất an, lo lắng....

Băng để cho đám nô tài đều về để nghỉ ngơi, chỉ chừa lại Tú Nhi ở trong điện hậu hạ nàng, nàng chậm rãi tiếp nhận chén trà nóng từ tay nàng ấy, vị ngọt của chén trà lan tỏa trong miệng cùng mùi hoa làm cho nàng giảm bớt lo âu, hiển nhiên uống trà là một biện pháp tốt.

Đêm đã khuya, hấn còn chưa có trở về.....

Hấn cũng là một nam nhân bình thường, cũng có cái gọi là thất tình lục dục mãnh liệt như bao nam nhân khác, lại danh chính ngôn thuận là chủ của hậu cung với ba ngàn giai nhân xinh đẹp, nhưng vì phải ở lại Thanh Dương cung với nàng mà hấn đã phải khắc chế dục vọng của chính mình, thậm chí không hề đặt chân đến bất kỳ cung điện nào khác, không thể lâm hạnh với các phi tần xinh đẹp ngày ngày qua lại, nàng vốn không hề để ý đến việc này.

Nhưng mà nay nàng không thể không có một phần lo lắngGiống như lúc này, đã trễ rồi mà hấn vẫn chưa về, nàng bắt đầu không tự chủ nghĩ đến việc hấn đang ở trong một cung điện hoa lệ nào đó cùng hưởng một đêm khoái hoạt với một phi tử xinh đẹp diễm lệ..

Chưa xót cho bản thân mình làm cho nàng cảm thấy đây chính là nàng tự hành hạ mình, nàng tự nhận lấy hậu quả khi yêu một bậc đế vương, chỉ cần nghĩ tối nay hoàng thượng không trở về Thanh Dương là nàng nhất thời xúc động làm rơi cốc trà xuống đất, bộ dạng thật đau lòng...

Nàng ôm ngực hơi hơi thở hà hồn hển, trong đầu đầy hình ảnh của hãn đang ôm một vị phi tử bộ dáng kiều mị trong lồng ngực đầy sung sướng. Sự ghen tị làm cho bản thân nàng càng cảm thấy phần nộ đến nổi che hết cả lý trí của nàng...

Nàng sao có thể biến thành người như vậy? Giống như một lòng đều vì hãn mà nên, hy vọng đế vương chung tình quả thật là một ảo tưởng ngu xuẩn nhất của nàng, hãn làm sao có thể vì nàng mà bỏ được điều đó đây?

“Tiểu thư! Có phải là bệnh cũ lại phát tác phải không?” Tú Nhi vài bước liền nhanh chóng đến trước mặt Băng xem xét sắc mặt của nàng.

Nàng buồn không lên tiếng, và bực cả chuyện Tú Nhi động tay động chân vào “tâm hoàn” của nàng nên không thèm nhận lấy thuốc từ tay nàng ấy, yêu hãn cũng chính là chính bản thân nàng đem mình vào trong một vào bể mê mông lung nhưng tuyệt không thể quên hết sự đề phòng cảnh giác với kẻ địch xung quanh....

“Tiểu thư, ngài không uống thuốc không thể được a!” Tú Nhi mạnh mẽ đưa viên thuốc đến miệng của nàng, thấy nàng lại phun thuốc ra, vội vàng la lớn tiếng gọi người bên ngoài.

“Làm sao vậy? Tiểu thư đau lòng bệnh lại phát tác sao? Nhanh đi gọi Hoàng Thượng!” Cẩm Hồng nghe thấy tiếng kêu la như vậy liền vọt vào tắm điện, một mặt phân phó người đi thỉnh hoàng đế.

Nhìn một thái giám bộ dáng như muốn nhanh chóng chạy ra khỏi cung, Băng xoa ngực chậm rãi nói: “Ta không phát bệnh, Tú Nhi cũng thật là, ồn ào cái gì! Thuốc đó cũng không phải là cái thứ gì tốt, có thể không dùng thì vẫn là tốt nhất.”

Thấy nàng sắc mặt như thường, cũng không phải bệnh cũ tái phát, mọi người thấy thế mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cẩm Hồng thì ngược lại có chút sốt ruột, vừa rồi nghĩ đến tiểu thư phát bệnh vội vàng đi bẩm báo Hoàng Thượng, hiện tại nàng mạnh khỏe như lúc ban đầu, không biết có thể bị nghi là nói dối hoàng thượng hay không? Nhất định sẽ bị Hoàng thượng quở trách!

“Các người hầu hạ thế nào! Đang tốt như thế mà lại bị phát bệnh!” Lo lắng không yên thì bên ngoài điện đã có tiếng người tức giận từ ngoài cửa lớn vang lên.

“Hoàng Thượng bớt giận, tiểu thư vẫn chưa phát bệnh, là Cẩm Hồng vừa rồi hiềm nhầm.” Lộ Tam vừa đi vừa giải thích và cùng hoàng thượng bước vào điện.

Không phát bệnh là tốt rồi! Tào Hãn vừa đi vừa giảm bớt sự bực mình, tâm cũng được lơi lỏng, hãn cũng không muốn cùng đám nô tài này so đo vì việc này, sau đó nói: “Nên như thế, Cẩm Hồng có thưởng!”

“Là.....” Lộ Tam chớp mắt, như vậy cũng có thể thưởng??

Hãn đến đây rồi! Băng khoe miệng liền xuất hiện ý cười, một cái quỷ kế nho nhỏ cũng khiến cho hãn buông hết thầy gấp rút trở về, xem ra ở trong lòng hãn, nàng mới chính là người quan trọng nhất!

Sự dặc ý trong lòng đương nhiên không thể bị hẩn phát hiện, nàng mặt lạnh bình tĩnh chờ hẩn bước vào tấm điện.

Tào Hẩn đi nhanh bước vào bên trong tấm điện, ngây ngẩn cả người, bởi vì mọi ngày nàng vẫn cười sáng lạn chờ hẩn trở về, nhưng mà giờ phút này nàng vẫn ngồi im ở chỗ kia, vẻ mặt lạnh lùng, cặp mắt phượng cũng không hề động đậy mà liếc nhẹ hẩn lấy một cái, hẩn cảm thấy có chút thất thố, ánh mắt sắc bén quét về phía Tú Nhi cùng Cẩm Hồng.

“Các người đều đi xuống đi!” BĂNG lên tiếng nói, đồng thời trong lòng hạ một quyết định gì đó, cũng vì quyết định này mà tim nàng đập càng lúc càng nhanh.

“Nhược Nghiên, nàng tức giận cái gì đó?” Cửa điện khép lại sau, Tào Hẩn chậm chậm tiêu sái lại gần BĂNG, vẻ mặt bình tĩnh hỏi nàng.

“Quấy rầy đêm xuân của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không tức giận, ta có tư cách gì mà tức giận!” BĂNG liếc mắt nhìn hẩn một cái, tinh tế nghe hơi thở của chính mình, hậu cung tần phi mỗi người đều vô cùng xinh đẹp quyến rũ, mỗi người đều thơm ngát mùi hương khác nhau, nhưng mà trên người hẩn ngoại trừ mùi long tiên hương quen thuộc thì không hề có bất kỳ mùi thơm nào khác. Điều này làm nàng thật không thể hiểu được.

“Đêm xuân? Cái gì đêm xuân?” Tào Hẩn có chút khó hiểu, Triệt nói hôm nay có chút việc nên muốn thừa dịp đêm khuya cùng hẩn thương thảo đại sự, hẩn đang lo lắng không thể trở về để bồi nàng, cái này mà nàng còn nói là đêm xuân sao?

“Hoàng Thượng trăng đêm không về Thanh Dương cung, không biết lưu luyến ở nơi nhiễm ngọc tiên hương nào (phi tần), chẳng nhẽ không phải là một đêm thưởng hương xuân sao?” BĂNG thanh âm càng ngày càng nhỏ, chỉ vì thấy ánh mắt của hẩn từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng, cho đến khi ánh mắt đó ngưng thần thì nàng có thể cảm nhận được sự sâu thẳm trong đó, nàng không thể kiềm chế bản thân mình mà muốn sa vào trong đó.....

“Nhược Nghiên, nàng đang ghen!” Tào Hẩn như phát hiện ra một bí mật lớn tươi cười thật to, vì cái phát hiện này mà hẩn mừng không kể xiết.

Hẩn thân thủ nhanh chóng nâng mặt nàng lên, muốn tận mắt mình nhìn thấy sự ghen tị trong mắt của nàng, lại bị nàng lấy tay vùng ra, hẩn biết nàng để ý hẩn, cuống quýt muốn trấn an nàng, nàng lại thuận thế nhào vào trong lòng của hẩn, làm cho hẩn trong lúc nhất thời bất ngờ cho nên cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Không cho cười ta.....” BĂNG chôn ở trong ngực cố gắng gào thét.

“Ngự thư phòng lý nào lại có nhiễm ngọc tiên hương nào, Nhược Nghiên, nàng ấy tự nhiên ăm ắp chua không phải trả tiền.....” Tào Hẩn vẫn là cười lên tiếng, vừa vui mừng và đặc ý.

Ghen.....sao lại có từ ngữ ám muội như vậy! Loại cảm giác vừa chua xót xen lẫn ngọt ngào này chính là mùi vị của sự ghen tuông ư. Nàng không thể không thừa nhận rằng đối với tình yêu mà nàng cho là khắc cốt ghi tâm kia căn bản là không có cơ hội nhấm nháp cảm giác bình thường nhất của tình yêu như

vậy....

Giai nhân yêu thương nhưng nhớ đã lâu, cánh tay ngọc của nàng lúc này đang ôm vào người của hắn, mùi tóc thơm ngát độc nhất của nàng cứ nhiên dần đi vào cơ thể của hắn, thân mình nhẹ nhàng uyển chuyển đang gắn chặt lấy thân mình của hắn nhưddnag hòa thành một thể thống nhất, tất cả điều này làm gợi lên dục vọng vốn đã bị ức chế bấy lâu, như một ngọn ần ần sắp sửa thành lửa lớn cháy lan ra một đồng cỏ khô.....

Nương tựa ở trong lòng hắn, hai má kề sát lồng ngực của hắn mà Băng có thể cảm nhận được từng nhịp đập trầm ổn của trái tim hắn ngày càng khởi nhịp nhanh hơn. Nàng cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của cơ thể hắn, chính nó làm cho nàng khát vọng gần thêm nữa, nàng e lệ biểu đạt quyết định của chính mình, cảm giác được tim hắn đập càng thêm dồn dập, mặt của nàng ửng hồng e thẹn nghĩ đến kế tiếp hết thấy mọi việc sẽ thuận theo tự nhiên mà phát sinh, không thể nghĩ rằng hắn lại nhẹ nhàng đẩy nàng xa một chút để giữ khoảng cách với nàng.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía hắn, khó hiểu, rõ ràng dục vọng bị khơi mào rồi mà hắn lại đẩy nàng ra, nàng đã chủ động vì hắn mà nhượng bộ, hắn còn muốn thế nào!

“Nhược Nghiên, ta còn nhiều việc cần giải quyết ở ngự thư, nàng..... Hảo hảo nghỉ ngơi.” Dục vọng theo từng mạch máu phát tán đi tứ chi, kêu gào muốn hắn liều lĩnh có được nàng, nhưng lý trí lại không thể cho phép hắn làm như vậy, cho nên Tào Hãn quả thực không dám nhìn vào khuôn mặt của nàng, vừa nói xong liền bứt ra và muốn đi ngay, cố gắng thuyết phục bản thân mình là Triệt hiện tại vẫn ở ngự thư phòng đợi hắn, muốn hắn nhanh chóng quay trở lại...

Băng đứng ở tại chỗ, không thể tin được hắn thật sự muốn rời đi rồi, nếu không phải rõ ràng thấy trong mắt hắn thoáng hiện dục hỏa thì nàng sẽ nghi ngờ vào khả năng hấp dẫn của nàng với hắn là hoàn toàn không có...

Hắn rốt cuộc muốn áp chế chính mình tới khi nào? Thân thể của nàng chính nàng hiểu rõ nhất, trải qua thời gian dài điều dưỡng thì đã khôi phục tốt lắm, nàng còn từng vì vậy mà hỏi qua ngự y vấn đề này, được cho là không nên quá kịch liệt thôi chứ cơ thể nàng hoàn toàn có thể bình thường!

“Đừng đi.....” Không biết vì sao, biết rõ hắn muốn đi xử lý quốc sự, nàng lại muốn hắn ở lại.

Âm thanh kiều mị như vậy làm cho Tào Hãn không thể khống chế bản thân, sự kiềm chế của hắn giương như đã đến cực hạn, hắn tự cảnh cáo chính mình tuyệt không thể quay đầu, nếu không đối mặt với nàng như vậy, hắn làm sao có thể rời đi được chứ?

Nhưng mà..... Hắn sợ sẽ làm bị thương nàng a! Hắn không cái gọi là khoái lạc nhất thời mà cả đời phải hối tiếc...

“Nàng nhanh đi ngủ, ta đi ngự thư phòng xử lý chính sự.” Âm thanh của hắn vì khống chế dục vọng mà trở lên khàn khàn, có vẻ như hắn đang rất khó khăn áp chế chính mình.

Tay hắn đã muốn chạm vào cửa điện, vừa muốn nắm chặt lại cố gắng mở cửa điện để bước nhanh ra ngoài nhưng một cánh tay nhỏ bé lại chặn không cho phép hắn mở cửa ra

“Không được đi!” Một lời xuất ra như thế là mệnh lệnh đối với hân, nàng đang chăm chú nhìn vào đôi mắt vì dục vọng mà ngưng đọng lại, ngẩng cao đầu đầy khí thế, cánh tay nhỏ bé vẫn kiên trì như cũ nắm chặt lấy bàn tay to của hân không cho hân mở cửa điện ra ngoài.

Tào Hân kinh ngạc nhìn chăm chú khuôn mặt kiều diễm của nàng, nàng hình như biết mình đang nói cái gì, có thể hiểu được nàng hàng đêm không có người bầu bạn buồn không khác gì tra tấn, nhưng mà nàng có nghĩ nếu lưu lại hân lúc này sẽ phát sinh chuyện gì tiếp theo không?

“Nhược Nghiên, để cho ta đi, ta không muốn làm nàng bị thương”

“Ở lại..... Được không?” Băng nắm chặt cánh tay có chút thô cứng của hân, ôn nhu kiên trì nhìn vào ánh mắt của hân vì dục vọng nhuốm thâm dần.

“Nhược Nghiên..... Nàng không biết nàng đang làm cái gì, ta..... Không thể.....” Ánh mắt nàng nhìn hân như vậy chính là sự dụ hoặc trí mạng và cũng là sự tra tấn vô cùng thống khổ đối với hân, hân muốn giải quyết việc này kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần bỏ tay nàng đi là được, nhưng mà hân làm sao có thể bỏ ra được đây? Đây chính là lần đầu tiên nàng tỏ vẻ thân mật với hân như vậy!

Hân thế này mà vẫn muốn rời đi! Băng cảm thấy đỉnh đầu sắp bốc hơi nước, nàng hiểu được khả năng này chỉ có thể trực tiếp mà dụ hoặc hân thêm, làm cho hân không thể rời đi mà thôi...

Nhưng mà nàng không có can đảm đi làm chuyện đó, đối nàng mà nói diễn trò thực dễ dàng, nhưng mà nếu xuất phát từ nội tâm thì lại khó khăn như vậy? Nói thật, nàng thấy hân do dự có phần tức giận nhưng mà vì hân lo lắng cho sức khỏe của nàng nên mới hành hạ chính bản thân mình như vậy nên nàng lại cảm thấy có phần hạnh phúc

Hai người liền như vậy đứng ở gần cửa, bàn tay nhỏ bé kéo bàn tay to, một bên kiên quyết không để, một bên luyến tiếc từ từ buông ra, bốn mắt giằng co nhìn nhau.....

Chẳng nhẽ nàng và hân cứ đứng như vậy ở cửa mà nhìn nhau thì há công sức của nàng đổ bể sao? Băng cảm giác trong lòng bàn tay đã bắt đầu lạnh dần, chân cũng có chút cứng đờ....Rõ ràng bất cứ giá nào cũng phải được!

Nàng liều mạng!

Băng buông tay khỏi bàn tay của hân, sau đó liền kiễng chân đến gần đầu của hân, hôn lên môi của hân trong sự kinh ngạc đến bất động của hân...

Đôi môi anh đào mềm mại của nàng chạm vào hân đẩy lùi mọi suy nghĩ cố gắng chống đỡ cuối cùng, ý chí lúc này hoàn toàn đổ vỡ, Tào Hân không kìm nén được ôm nàng thật chặt vào lòng của mình, ôn nhu, bá đạo hôn lại nàng, thuận theo sự chỉ dẫn của dục vọng mà dây dưa, đáp ứng lại nhu tình của nàng...

Rất mãnh liệt.....Hơi thở của Băng vì vậy mà trở lên hỗn hển, ánh mắt mông lung, cả người nàng bắt đầu nóng dần lên nhuốm hồng đôi má trắng mịn của nàng.

Thân thể mềm mại trong lòng run rẩy như khê gọi ý trí cuối cùng của Tào Hãn quay trở về, nhanh chóng buông môi anh đào của nàng ra, thở dốc, không dám trực tiếp nhìn vào khuôn mặt e lệ ửng hồng của nàng, “Nhược Nghiên, đừng như vậy……”

“Hoàng Thượng, người mặt đỏ.” Hãn là bậc đế vương lạnh lùng, vậy mà lại bị một cái hôn của nàng mà đỏ mặt, Băng tự hào mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng dựa đầu vào vai của hãn, ghé vào tai hãn nỉ non nói: “Nếu không có cánh nào lưu chàng ở lại thì ta sẽ thương tâm, chàng muốn ta vì chàng mà thương tâm sao?”

“Nhược Nghiên, đừng náo loạn, ta thật sự không muốn làm nàng thương tâm, mặc kệ thế nào ta vẫn muốn nàng được bình an, nên không cần để ý…”

“Ta không còn giống như tưởng tượng của chàng, là một người mảnh mai như vậy đâu, cơ thể của ta đã được điều dưỡng tốt lên rất nhiều…… Có thể…… Không tin có thể hỏi ngự y……” Băng cảm giác ngượng đến nổi mặt của nàng có thể bốc cháy được.

Trời ạ! Nàng vừa nói cái gì kia chứ!

“Nói như vậy…… Nàng đã từng hỏi qua ngự y việc này?” Tào Hãn trong mắt lộ ra tia sắc bén, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào nữ nhân kia sau khi nói xong lời đó mà xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu lên nhìn hãn, tâm tình có chút kích động, vui hơn nữa là nàng đã thật sự mở lòng với hãn.

Hãn đã từng nghĩ làm tổn thương nàng, nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho hãn, nhưng mà nàng lại từng chút từng chút một thay đổi, bắt đầu im lặng lắng nghe hãn nói, lại còn mỉm cười với hãn, sẽ chờ lúc hãn mệt mỏi mà dâng trà cho hãn, lại còn khi hãn đau cổ mà xoa bóp bả vai cho hãn…

Cảm động vì hành động của nàng, vui sướng vì được nàng quan tâm nên hãn càng cẩn thận đối đãi với nàng, sợ sẽ có lúc bất cẩn mà phá vỡ đi hạnh phúc như mơ này…

“Người đâu, tuyên ngự y tiến cung!” Tào Hãn giương giọng hạ chỉ, tự nhiên có người bên ngoài lĩnh chỉ mà đi.

Trời ạ! Đã trễ thế này mà hãn còn muốn tuyên ngự y tiến cung, chẳng nhẽ chỉ vì muốn hỏi chuyện này…… Truyện này nếu mà truyền ra ngoài còn không cho kẻ khác cười vỡ bụng! Băng cảm thấy chính mình thật sự là điên rồi, bằng không làm sao có thể làm ra chuyện điên cuồng như vậy……

Tào Hãn mỉm cười nâng khuôn mặt của Băng lên, tìm đôi môi đỏ mọng kiều mị của nàng mà hôn, hãn hạnh phúc khi thấy dung nhan của nàng vì hãn mà e thẹn, rồi lại còn có can đảm giữ hãn ở lại, thẹn thùng chôn ở trong lòng hãn đến nỗi không dám mở mắt nhìn hãn nữa…

Giờ khắc này hãn đợi bao lâu rồi! Hãn còn tưởng rằng cả đời cũng sẽ không bao giờ có cơ hội như vậy… Ông trời tốt cực cũng không cho sự đợi chờ của hãn thành vô ích……

Ngự y đêm khuya đang ở ấm trong chăn cũng bị dựng dậy, vừa nghe tin là hoàng thượng tuyên hãn vào Thanh Dương cung, đầu một chút liền đứng lên, nghĩ rằng nhất định là Tề thị bệnh lại tái phát. Nàng hôm

nay mà nàng lại có bề gì, hấn sợ rằng đầu của hấn nhất định là sẽ không còn ở trên cổ của mình được nữa nên dù trời có rét đến mấy hấn cũng nhanh chóng vùng dậy mà theo người vợ về đến Thanh Dương cung.

Sau khi ngự y vào điện thấy tinh thần mới yên ổn chút vì bên trong điện không có ồn ào hay náo động gì. Sau đó vào trong nội điện để bắt mạch cho Tề Thị.

“Hồi Hoàng Thượng, mặc dù bệnh tim của nàng chưa được trị tận gốc, nhưng do chuyên tâm điều dưỡng, hơn nữa tinh thần Tề thị không còn khúc mắc, lòng dạ thanh thản nên sức khỏe của nàng đã cải thiện đáng kể, chuyện phòng the không ngại, xin hoàng thượng yên tâm.” Ngự y thành thành thật thật trả lời, trong lòng nói thầm, lời này hôm trước nàng đã từng hỏi qua hấn, vì sao nay hoàng thượng lại hỏi lại hấn làm gì?

“Người xác định không có gì đáng ngại?” Tào Hấn bộ dáng không yên tâm hỏi lại.

“Này..... Chỉ cần Hoàng Thượng thương hương tiếc ngọc, động tác nhẹ nhàng một chút... Tự nhiên không ngại.....”

Nàng đã nói là việc này đã hỏi qua ngự y, nhưng mà hấn đâu cần hưng phấn đến nỗi đêm khuya triệu ngự y vào cung, vừa xem mạch đã hỏi thẳng vào vấn đề đó, thật là....

Băng tránh phía sau bức rèm nghe đối thoại bên ngoài, hai tay nàng ôm má đang phi phi ửng đỏ, cảm giác nóng đến nỗi có thể bốc hỏa được ra ngoài, nhưng mà lòng của nàng lại thấy ngọt đến tận tâm can, ngọt như được tắm mật, ỷ lại hấn, ghen vì hấn, thẹn thùng vì hấn, cảm xúc như vậy hình như nàng chưa từng trải qua bao giờ, đối với nàng mà nói thật là một trải nghiệm thú vị...

Lúc trước nàng với Diễm mà nói, là tri kỷ cùng có nhau từ bé, tình cảm phát sinh là tự nhiên nên nàng không hề cảm thấy thẹn thùng, còn ghen thì càng không có vì nàng biết trong mắt Diễm chỉ có mình nàng, nàng không bao giờ tin hấn phản bội lại nàng nên không bao giờ ghen. Khi biết hấn phản bội nàng thật thì bản thân nàng chỉ có bi thương cùng phẫn nộ, muốn vứt bỏ tất cả, kể cả tính mệnh của mình nên các cung bậc cảm xúc hôm nay đối với Tào Hấn mà nói chưa từng có như nàng với Diễm trước kia..

Nhưng mà hiện tại nàng lại giống như một người hoàn toàn khác, biến thành một người đến ngay cả bản thân nàng còn thấy xa lạ, là một người được yêu thương, quý trọng, độc sủng, thật sự vô cùng hạnh phúc.....

Có lẽ chính thứ hạnh phúc này làm nàng trầm luân theo, khao khát muốn có được nó, mặc dù nàng biết người hấn yêu không phải là nàng, hấn yêu là Nhược Nghiên thật sự, nàng chỉ là một linh hồn xa lạ vào thay thế cho linh hồn cũ mà thôi. Đến một lúc nào đó sự thật được phơi bày, nàng sẽ lại một lần nữa đau lòng, nhưng mà điều đó không quan trọng bằng hạnh phúc nàng đang có, với nó mà nói không có gì có thể quan trọng bằng nên nàng không muốn bận tâm...

Yêu và bị yêu đều làm say lòng người, sự ngọt ngào của nó khiến nàng muốn nắm chặt nó trong tay, không muốn buông dù chỉ một chút.

Nụ cười thoải mái càng làm cho má nàng thêm ửng hồng, làm cho dung nhan vốn đã kiều diễm lại càng say đắm lòng người, làm người ta càng muốn yêu nàng hơn nữa. Mãi nghĩ ngợi, nàng không hay để ý

rèm đã vén lên, Tào Hãn đã đứng ngay cạnh nàng từ lúc nào. Chỉ đến khi nàng cảm thấy hãn ôm nàng thật ấm áp mới nhận ra, nhìn hãn e thẹn cười nói: “Hoàng Thượng không phải đi sao? Như thế nào còn không đi?”

“Ta đi rồi không phải là có người thương tâm sao? Ta làm sao có thể bỏ đi như thế được!” Tào Hãn cũng cười, cang thêm yêu sự giảo hoạt trên đầu của nàng lúc này, giờ khắc này hãn thật sự chờ lâu lắm, giống như trở lại lúc còn bé, chỉ có nàng là dám lớn mật trên đầu một thái tử như hãn không kiêng nể gì, cùng hãn vui đùa.

“Hoàng Thượng.....” Hô hấp của hãn thật quen thuộc, làm thu hút thần chí của nàng chỉ có thể chăm chú nhìn hãn, cùng hãn ôm mãnh liệt, thật ấm muội...Băng cảm giác đầu óc bắt đầu hoa đù, bản thân nàng lúc này thật sự không biết nên làm gì, hỏi gì nữa, chỉ có thể kiên trì đứng đó ôm hãn thật chặt.

“Nhược Nghiên, gọi tên ta.” Hãn tới gần sát môi của nàng, tiếng nói khàn khàn như là dụ hoặc.

“Hãn..... uhm.....” Băng khẽ thở nhẹ nhàng, đôi môi anh đào đã bị chế ngự, cùng hãn triền miên, lưu luyến đến cực điểm hôn không ngừng.

Tào Hãn trong lòng hạnh phúc, hình như còn rơi lệ, là khó có thể ức chế kích động, lại không thể khắc chế một nỗi lo lắng ẩn sâu trong lòng, hãn đang sợ, sợ một ngày nào đó nàng khôi phục trí nhớ thì hạnh phúc này của hãn sẽ tan tành mây khói...

“Hãn?” Phát hiện Tào Hãn có chút thất thần, Băng không hờn giận liếc mắt nhìn hãn một cái, vào lúc này mà bản thân hãn có gì đó không chuyên tâm làm lòng của nàng không khỏi bất an.

Tào Hãn khôi phục lại ánh mắt bình thường, cố giấu lo âu, nhẹ nhàng vỗ về gò má của nàng, nhẹ giọng nói: “Nhược Nghiên, người biết không? Ta là đang nghĩ đến đêm động phòng....Trì hoãn từ đó đến nay đã được năm năm...”

“Đêm động phòng? A –” Băng ngẩn người khi nghe lời hãn nói, thì bất ngờ lại bị hãn ôm lấy, nàng cũng ôm sát cổ của hãn, để hãn nhẹ nhàng bế nàng đến bên giường, cảm giác hãn giống như đang đối với nàng như đối với một bình nước thủy tinh, động tác vô cùng mềm nhẹ đặt nàng lên trên giường...

“Nhược Nghiên.....” Tào Hãn thở nhẹ, đôi môi nóng ấm hôn vào cái trán trơn bóng của nàng, sau đó là mi mắt, rồi đến chóp mũi, mai má mềm mại, cuối cùng là dừng lại ở trên đôi môi hồng phấn đang thở hồng hển của nàng, nhẹ nhàng đụng vào, ôn nhu muốn nàng đáp lại mình..

Hơi thở của hãn vây quanh nàng, Băng cảm giác toàn thân không ngừng run lên, mở miệng đáp lại nụ hôn triền miên của hãn, thấy trong mắt hãn như nổi sáng làm rung động lòng nàng...

Quần áo hỗn độn, kiều nhan nhiễm hồng, trong mắt hãn đầy xuân sắc, Tào Hãn không chế ngự được dục vọng của mình thêm chút nào nữa, nhưng mà hãn vẫn không quên lời ngự y nói với hãn là phải cẩn thận ôn nhu với nàng, tuyệt đối hãn không bao giờ cho phép bản thân mình lại làm tổn thương nàng thêm một lần nào nữa.

Tất cả mọi việc đều tự nhiên mà diễn ra, sự đụng chạm của hân vào người Băng không hề gây cho nàng sự khó chịu, sự ôn nhu của hân làm nàng cam tâm tình nguyện sa vào, chính vì vậy thân thể cũng tự nhiên mà đáp lại, muốn lay lòng hân, cũng là làm cho bản thân nàng khoái lạc...

Tào Hân cố gắng làm cho nàng dần thích hợp với hân, nhưng mà vật nam tính của hân đã bị chế ngự quá lâu, sắp không chịu đựng được, nhẹ nhàng nhằm vào nơi nhỏ hẹp của nàng, dùng mãnh tiến vào trong nơi nóng ẩm của nàng. Vào lúc hợp nhất, Băng không kìm được lòng mình khẽ ngân lên một tiếng làm Tào Hân giật mình, hăm lực nhìn nàng: “Nhược Nghiên..... Là ta làm đau nàng phải không?”

“Không.....” Nàng yêu kiều đáp lại, ôm chặt lấy thân mình cứng rắn của hân vì nàng mà không dám động dục, nhu hòa cười với hân “Hân, ta tốt lắm..... A.....”

Bị nàng kích thích, trêu chọc hân rốt cục không thể áp chế dục vọng của mình, tiến vào nơi nóng ẩm của nàng càng lúc nhiệt tình...“Ừm..” Ham muốn cuồng nhiệt cuốn sạch lấy hân và nàng, cùng hân day đưa làm nàng không thể không rên rỉ ra tiếng

“AAA..., một tiếng kêu yêu kiều bật ra khỏi đôi môi mọng đỏ, cảm giác được một luồng khí nóng đến cực độ bắn thẳng vào nơi tận cùng của nàng, hòa vào dòng nước ấm tran hòa trong cơ thể nàng...Hai người đồng thời lên đến đỉnh cao của dục vọng, cùng nhau thỏa mãn đến cực độ.

Nàng không ngừng thở dốc, cả người đều run lên, Băng chậm rãi mở mắt, thấy hân nhìn nàng một cách lo lắng, nhìn hân tiếp tục mỉm cười, trấn an hân bằng nụ cười của mình mền mại nói nhỏ: “Đừng lo lắng, ta không sao, ta tốt lắm.”

Hân yêu thương dùng tay lau đi mồ hôi trên trán nàng, áy náy nói: “Ta không khống chế được..... Sợ làm tổn thương nàng....” Hân thật sự đã phải chịu áp lực rất lớn, nhưng mà đối với nàng không thể khống chế..... May mắn nàng không có việc gì, nếu không hân vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ chính mình!

“Ta tuyệt không – sợ, bởi vì ta biết chàng sẽ không làm ta bị thương”

“Nhược Nghiên.....” Cảm động cùng vui sướng của hân lúc này không từ ngữ nào có thể diễn tả được, hân thầm nghĩ sẽ luôn bảo hộ nàng, không bao giờ để nàng vì hân mà đau lòng.

Băng có chút buồn phiền, miệng hân vĩnh viễn là gọi tên một nữ nhân khác, vĩnh viễn không bao giờ biết tên của nàng, chuyện này không thể thay đổi, nàng chỉ biết chấp nhận sự thật này, đối với sự thật này mà nói nếu không bao giờ bị phát hiện thì nàng tuyệt đối không bao giờ thừa nhận, vĩnh viễn chôn sâu tận đáy lòng.....

“Hân, tan hát cho người ngh một này nhé!” Không đợi hân trả lời, nàng liền nhẹ nhàng hát lên, “Tú lam sơn, tú lam sơn, khắp nơi tú sắc đều có thể hơn. Tú lam nhất sơn có bốn mùa, tú tách đất đất đất đất đất..... A! Mặt sau từ ta đã quên.....” Băng trí thông minh tuyệt đỉnh của nàng, nhớ được bài hát này tuyệt không bao giờ là khó đối với nàng.

“Tú lam mười dặm bất đồng thiên. Tú lam sơn, tú lam sơn, Băng thanh ngọc khiết giống như thiên quỳên. Tú lam phong tình trăm ngàn loại, nề hà độc thủ tây lạnh xuyên?” Tào Hân không chút do tiếp tục

đọc theo nàng...

Bằng si ngốc nghe hân ca, dần dần đến khi tiếng ca của hân hiện lên trong trí nhớ của nàng.. Hóa ra, khi đó hân là vì nàng mà hát sao?

Một hàng lệ chảy dài trên má nàng, thấm vào gối, nàng vì chân tình của hân mà rơi lệ..

“Bài hát đồng dao này ta muốn ở trong đêm động phòng hoa chúc của chúng ta hát cho nàng nghe, đáng tiếc lúc ấy không có cơ hội, tối nay rất cực.....”

“Năm đó là ta không cho chàng cơ hội?” Nàng cúi đầu lau đi lệ của mình, bề ngoài hân là một nam nhân lãnh khốc vô tình, nhưng bên trong lại là một nam nhân vì tình mà có thể từ bỏ tất cả.

“Lúc ấy người nói.....” Tào Hân định nói cho nàng biết năm đó lúc nàng mười ba tuổi, mặc áo hoàng hậu đỏ thắm đẹp đẽ vô cùng, nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn lại vô cùng lạnh lùng nói với hân những lời lạnh thấu xương, làm cho kiêu hãnh của hân vì nàng mà đập tắt, thay vào đó là nổi lên ham muốn quyền lực đến mất hết lý trí, hân nghĩ nếu có được quyền lực trong tay thì có thể có được thiên hạ, bao gồm cả nàng trong đó...

“Không cần nói cho ta biết! Mặc kệ ta lúc ấy nói gì, ta nay đã không còn nhớ nữa thì chàng cũng nên quên nó đi được không?” Không nhất thiết phải nhớ lại lời nói làm tổn thương hân, cũng càng không cần hỏi lại, nàng không quan tâm,, chỉ cần tương lai hân có thể dần dần quên đi Nhược Nghiên trước kia, từng chút một thay vào đó là nàng là được, bằng không có được tình yêu của hân mà nói đối với nàng thật không dễ chịu gì

“Được.” Cho dù hiện tại nàng muốn lấy trăng dưới nước đi chẳng nữa hân cũng không chút do dự nhảy xuống vớt cho nàng, huống chi là yêu cầu như vậy? Hân chân thành chờ đợi chính là nàng vĩnh viễn không bao giờ nhớ được quá khứ trước kia.Những chuyện hân đã làm tuyệt đối không bao giờ được để nàng biết.

Nhìn hân được nàng đáp trả tình cảm mà thập phần vui vẻ nên Bằng tạm thời yên tâm, cơn buồn ngủ từ đầu kéo đến khiến nàng nhú cả mi mắt lại liền ngáp, rúc vào lòng hân nỉ non nói: “Mệt quá..... Ta muốn ngủ, ngủ ngon.”

Nàng vui mừng vì sự ấm áp của hân nên muốn ngủ mà không hề để ý thấy mắt hân xoẹt qua một tia kinh ngạc...

Ngủ ngon? Vì sao hân chưa từng nghe qua lời như thế này bao giờ? Sự tỉnh táo của hân nhận ra điều khác lạ làm hân miên man suy nghĩ, nhưng mà không sao, hân thích là được nên lại thoải mái nở một nụ cười.

Nàng lại có thể nghĩ ra một cụm từ mới mẻ như vậy để chúc hân an giấc làm bản thân hân nhớ lại trước kia nàng vẫn là một cô bé vì được sủng ái mà vô cùng kiêu căng, đương nhiên là ngừ khí phát ra cũng rất kinh người, luôn chọc người ta phải vì nàng mà vui vẻ, làm cho mọi người vì nàng lại càng sủng ái..

Đột nhiên nhớ tới Triệt còn đang ở ngự thư phòng chờ hần, Tào Hần bất đắc dĩ muốn dậy rời khỏi giường, nhưng mà Bãng lại bám lấy cánh tay hần, cả thân người mền mại cuộn vào trong lòng hần tìm kiếm sự ấm áp, hần không nỡ làm kinh động nàng, thở dài một tiếng lại ôm lấy nàng, hần lúc này tuyệt đối không hề muốn rời khỏi nàng dù chỉ là một bước. Nhưng mà Triệt đã đợi hần lâu lắm rồi, mà hần lại ở đây lẩn ná không muốn đi. Nếu mà Triệt biết có phải là sẽ cười nhạo hần vì ham mê sắc đẹp bỏ bê quốc sự không đây?

Muốn cười thì cứ để hần cười đi, giang sơn tuy quan trọng nhưng mà địa vị của nàng trong lòng hần so với giang sơn mà nói không kém phần quan trọng là bao nhiêu a? Không có nàng, dù hần có cả thiên hạ trong tay thì vẫn mãi là một kẻ cô độc, trên cao tại thượng mà cô độc có gì là vui?

Trong ngự thư phòng một ánh mắt tối sầm có vẻ u buồn nhưng vẫn không giấu nổi ghen ghét trong lòng mà phát ra hàn quang, ngón cái tay phải đeo nhẫn ngọc bị nắm chặt lại càng phản chiếu rõ ràng từng tia sáng trong phòng...

Nàng lại phát bệnh.....

Theo lý thuyết bình thường mà nói, nếu nàng dùng “Tâm hoàn” theo định kỳ thì không có khả năng phát bệnh nhiều như vậy? Hần rốt cục chiếu cố nàng thế nào mà lại hay phát bệnh như vậy?

Tào Triệt thừa dịp đêm khuya bí mật vào hoàng cung là muốn cùng hần bí mật bàn đại sự, nhưng mà khi hần vừa nghe tin nàng phát bệnh là vội vàng rời đi, bỏ lại hần với bộ mặt hắc ám, vừa lo lắng và ghen tương từng chút một cắn nuốt tim gan hần.

Đã qua hai canh giờ rồi mà hần vẫn chưa có trở về, mà trong cung vẫn bình yên chứng tỏ nàng không có việc gì, vậy vì sao hần vẫn chậm chạp chưa có trở lại đây?

Hần từng nói qua nữ nhân đối với hần mà nói thì chỉ là công cụ để hần phát dục và nối dõi tông đường cho hần, nhưng mà hần chỉ nói vậy thôi chứ bản thân Tào Triệt luôn biết riêng nàng trong lòng hần mà nói có địa vị khác hần so với các nữ nhân khác.

Có một người có thể làm rào cản bước đi của hần đáng lẽ bản thân Tào Triệt phải cảm thấy vui mới phải, nhưng sao trong lòng hần lại cảm thấy khó chịu như vậy? Cơ hồ như sự khó chịu này sắp làm hần phát điên, làm hần mất hết vẻ bình tĩnh bao năm nay vốn được duy trì của hần?

Đã không biết bao nhiêu lần hần không nhớ được mình đã vô thức nhìn về phía đông hoàng cung, đôi mắt tuần lẳng lạnh lùng chờ đợi, trời không mấy lúc nữa sẽ sáng, xem ra tối nay là một chuyến đi về tay không...

Lường trước được sự chờ đợi lần này là vô vọng, hần phắn tay áo phi thân rời khỏi hoàng cung.

Chương 48

Nửa tháng sau, tình thế đột nhiên có nhiều thay đổi đến không ngờ được, hậu cung bên trong sóng gió nổi lên, hơn mười vị phi tần không phân biệt cao thấp đồng thời bị định tội danh tội thân chi nữ, đương nhiên với tội danh như vậy các nàng cũng không có cơ hội may mắn được ở bên Hoàng thượng mà hầu hạ. Dù có tình nguyện hay không thì vẫn phải chấp nhận tội danh đó. Vào một ngày trời ảm áp, bên trong hậu cung đâu đâu cũng phát ra tiếng gào khóc thê thảm, toàn bộ các phi tần đó đều bị đưa đi Tĩnh Nguyệt am xuống tóc đi tu, cả đời còn lại làm bạn với đầu đèn và kinh Phật cầu phúc cho Đại cảnh quốc.

Hậu cung trống trải đi rất nhiều, các phi tần còn lại địa vị không cao hầu hết đều là người mới được tiến cung thì được ở lại, do đó là đối với Băng càng kiêng nể, không dám nghị luận bất cứ điều gì. Bản thân họ đều biết nàng đối với Hoàng thượng mà nói là người độc sủng, nên thái độ đối với nàng rất cung kính, trước mặt nàng không bao giờ dám nhắc đến tên con gái tội thân.

Hậu cung thay đổi thường thường tình hình triều đình cũng thay đổi theo, chuyện này vốn không có ngoại lệ...

Trong lúc nhất thời, triều đình cùng hậu cung giai thần người nào người đấy thần hồn nát thần tính, mỗi người đều cảm thấy vô cùng bất an, chỉ có người duy nhất bình tĩnh không liên quan đến mình là Băng.

Do tinh thần thoải mái, sức khỏe của Băng ngày càng khá hơn, trời nắng lên nàng cũng thường xuyên ra khỏi Thanh Dương cung dạo hoa viên, cả người trông tràn đầy sức sống, nàng dạo trong hoa viên càng làm cho hoa viên thêm rực rỡ, nhìn nàng kiều diễm đáng yêu, làm động lòng người, so với bộ dạng ốm yếu nhợt nhạt lúc trước quả là khác xa một trời một vực.

Nàng thay đổi đương nhiên kéo theo một người thay đổi kế tiếp là Tào Hãn, nhiều ngày triều đình tra ra không ít bè phái tụ tập tạo phản, làm nhiều người bị liên lụy vào trong đó, nên các vị đại thần ai cũng lo lắng có khả năng chính họ lại thành người bị liên lụy, nhưng nay triều đình lại đột nhiên yên sóng, Tào Hãn đối đãi với triều thần thái độ đột nhiên thay đổi hẳn, cảm giác như nắng ấm làm tan đi băng giá, thế cục triều đình thay đổi.

Thích thú với cảm giác ấm áp khi dạo trong hoa viên đầy nắng, Băng nhàn nhã đi chậm chậm ngắm hoa. Đối với bản thân nàng trước kia thì ngắm hoa là một việc không tưởng bởi vì một người luôn buồn phiền thì việc gì cũng không có nhã hứng hưởng chi là ngắm hoa. Nhưng mà nàng hiện tại là một nữ nhân đang chìm đắm trong tình yêu, không có chỗ cho sự nhàm chán, đương nhiên việc ngắm hoa lại trở thành việc thú vị. Với lại nàng biết ngoại trừ nàng, nữ nhân trong hậu cung cũng không có ai có tâm tình mà ngắm hoa nữa, làm cho bản thân nàng không khỏi có cảm giác chiến thắng, nàng cảm thấy được vị trí độc tôn của mình trong lòng hắn...

Nhưng mà có một người đi sau nàng lại rầu rĩ không vui, hơn nữa lại cố tình dùng ánh mắt kiến trách nàng, làm cho chuyện thú vị tốt đẹp trở thành chuyện không hay ho gì....

Băng đi đến một ghế đá, một cung nữ bước sau tiến lên rải lên đó một tấm thảm cho nàng ngồi, nhìn không gian xung quanh có nhiều bướm bay lượn vui vẻ nói: “Có con bướm đẹp quá! Các người nhanh đi giúp ta bắt lấy nó, Tú Nhi lưu lại hầu hạ ta là được rồi.”

Đợi các nô tài đó đi rồi, Bằng trực tiếp mở miệng hỏi Tú Nhi, “Tú Nhi, gần nhất người đối ta có gì bất mãn phải không?”

“Tú Nhi không dám.” Tú Nhi thanh âm có phần áp lực trầm nhẹ đáp: “Chính là.....”

“Chỉ là cái gì?”

“Tiểu thư, người thay đổi.”

“Ta thay đổi sao? Tú Nhi, mỗi người đều đã thay đổi, không ai là không thay đổi hết...” Bằng cười cười, cũng không lo lắng Tú Nhi nghĩ ra cái gì, nàng mất trí nhớ đã là một chuyện ai cũng biết không có gì ngạc nhiên.

“Tiểu thư, xin thứ cho Tú Nhi nói thẳng, người tuy rằng mất đi trí nhớ, nhưng người là nhi nữ của Tề Gia là chuyện không thể thay đổi, lão gia hàm oan mà chết là chuyện đã xảy ra, tội danh đó đến nay vẫn chưa có được rửa sạch, Diễm thiếu gia vì người suốt ngày thả cửa vô độ, mượn rượu giải sầu, nhưng mà người....”

Tú Nhi nhắc đến Lâm Diễm nàng lại nhớ đến người có con mắt đen sâu thẳm, nhưng mà hiện tại nàng không có cảm giác gì với hắn nữa, nàng biết cho dù hiện tại đứng trước mặt nàng có là Diễm của nàng ở thế giới trước kia thì bản thân nàng cũng chưa chắc đã sinh cảm giác gì với hắn là đã từng yêu hắn say đắm...

Nàng thật sự đã muốn vứt bỏ hết quá khứ, không muốn quay đầu trở lại, làm động vào vết thương đau đớn đó. Nàng muốn vết thương cũ được liền lại, không muốn vì tình cảm mù quáng mà lại một lần nữa đổ máu, đến cuối cùng người chịu thiệt hại là nàng.

Lời nói của Tú Nhi đầy căm giận bất bình khi nói đến Lâm Diễm là cố ý muốn gợi lại cho nàng một chút ký ức trước kia, nàng không muốn nói thẳng ra, chính là thâm ý nói với nàng

Nhưng mà nàng lại đổi một đề tài khác nói: “Người có biết vì sao mấy ngày trước đây các vị phi tần bị đưa vào Tĩnh Nguyệt am xuống tóc không?”

“Là vì phụ thân các nàng ấy kết bè kết đảng, mưu đồ tạo phản, gây rối, còn vu cáo Cẩn Vương vào trong đó.” Tú Nhi trả lời, việc này Hoàng Thượng hạ chỉ nói rõ ràng, nàng như thế nào không biết?

Cả triều đình vì việc này mà trên dưới bất an, ai cũng lo mình bị liên lụy. Hoàng thượng xưa nay vẫn kiêng kỵ các vị đại thần công cao mà muốn điều khiển hẳn, trước chính là tạo ra một chứng cứ giả nào đó, sau khám nhà tìm ra tội chứng, xử án, nhẹ thì bị đày đi biên cương, nặng thì chu di cả tộc. Đối với Tú Nhi mà nói chỉ có bạo vương mới có thể làm những chuyện như vậy.

“Vậy người có biết Hoàng Thượng vì sao trừng trị những lão thần đều lưu lại một đường sống không?”

“Tú Nhi không biết.” Trừ bỏ tính tình tàn bạo chẳng lẽ còn có lý do khác?

“Tú Nhi, cha là bị người khác vu oan, điểm này Hoàng Thượng kỳ thật đã sớm biết, nhưng mà những người khác đều đứng ra nói cha thông đồng với địch phản quốc nên bắt buộc hoàng thượng phải xử cha ta, người đã biết rồi phải không?” Đây chính là lời do chính Hoàng thượng đích thân nói với nàng, nàng khi ấy chỉ biết im lặng ngồi nghe, cảm thấy cảm kích hân muôn phần.

“Một khi đã như vậy, kìa Hoàng Thượng vì sao còn không hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ để lão gia lấy lại trong sạch?” Tú Nhi vẻ mặt khinh thường hỏi lại.

“Có lẽ là thời cơ còn chưa tới! nhưng mà ta nghĩ Hoàng Thượng khẳng định sẽ vì cha mà xử lại án sai.....” Hoàng đế có thể hay không vì Tề Lệ mà sửa lại án sai, Bạng không dám khẳng định chắc chắn, bởi vì đây là vấn đề mà hoàng thượng chưa từng hứa với nàng một lời gì là chắc chắn.

Tề Lệ hàm oan mà chết, đối với hoàng thượng tuyệt không tránh khỏi liên can, thậm chí hân còn được Lâm Diễm phụ thêm, trước là xét nhà, sau là chém đầu hoặc đầy đi biên cương, chỉ khổ thân cho những lão thần chịu hàm oan, không biết bản thân đắc tội gì với hân mà hân hạ thủ không lưu tình như vậy...

“Tiểu thư, người thật sự thay đổi!” Tú Nhi nhìn thấy thái độ của nàng mà có chút tức giận, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn ngẹn hơi mà đỏ lên, trừng mắt nhìn Bạng, giọng nói của nàng dồn dập nói: “Vừa rồi ta nói cho người là Diễm thiếu gia vì người mà suốt ngày say bí tỷ, nhưng mà người lại thờ ơ, người có biết hân vì người mà phải chịu bao nhiêu là khổ sở, vì người mà từng đau lòng muốn chết không? Nhưng là người thì sao? Từ khi người tỉnh lại thì liền thay đổi. Trong lòng người chỉ có Hoàng Thượng, không có lấy một chỗ cho Diễm thiếu gia. Người không phải làm cho thiếu gia thất vọng đó sao?”

“Tú Nhi, người đang giáo huấn ta sao?” Bạng nhú mày, ghé mắt nhìn vẻ mặt kích động của Tú Nhi, hỏi ngược lại một cách thản nhiên “Hân suốt ngày say bí tỷ, người là làm sao mà biết được?”

“Ta..... Là nghe người khác nói.....” Tú Nhi bất ngờ thất thố, quanh co nói cho qua.

“Tú Nhi, ta đang làm cái gì ta chính là người biết rõ nhất, trong lòng ta có ai người có quyền gì mà can thiệp?” Nha đầu kia nghĩ đến chính mình là ai? Ai cấp nàng quyền được giáo huấn nàng?

“Đây là người sai! Người làm sao có thể đối Hoàng Thượng.....” Tú Nhi đối với nàng mà nói hình như quên luôn cả phép tắc, vội vàng nói: “Diễm thiếu gia đối với người toàn tâm toàn ý, người sao lại phụ tình! Chờ ngày nào đó người khôi phục lại trí nhớ nhất định là người sẽ hối hận! Lão gia đem người giao phó cho ta, ta sẽ không trơ mắt nhìn người mắc thêm bất kỳ lỗi lầm nào nữa, để tránh tương lai hối hận không kịp!”

“Cha đem ta phó thác cho người?” Bạng lắp bắp kinh hãi, Tề Lệ vì sao muốn lại đem tương lai nữ nhi phó thác cho một nha đầu yếu đuối đây?

“Đúng!”

“Cha vì sao lại đem tương lai của ta mà giao phó cho người? Phó thác cho người thích hợp sao?”

Người tốt cuộc là người nào?”

“Ta..... Chính là nha hoàn của tiểu thư.” Tú Nhi buông xuống mi mắt, bàn tay lại nắm chặt vào nhau mà nói, Bằng biết là nàng lại nói dối.

Nha hoàn? Làm sao nàng ta chỉ có thể là nha hoàn bình thường được, từ lúc nàng đến đây đến giờ, nàng lộ ra rất nhiều sơ hở, thân phận nha hoàn chỉ là che mắt kẻ khác mà thôi, người duy nhất biết thân phận thật của nàng là Tề Lệ thì nay đã chết, mà nhất định Tú Nhi không bao giờ nói cho nàng thân phận thật sự của nàng ta.... Nên làm cái gì bây giờ? Lúc này mà ép hỏi quá thì đương nhiên không thích hợp, vẫn là tìm một thời cơ thích hợp mà vạch trần nàng thì mới thỏa đáng!

“Tốt lắm! Người đã cũng biết chính mình là một nha hoàn là tốt rồi, như vậy ta sẽ là người quyết định, mặc kệ là đúng hay sai,, tương lai hối hận hoặc không hối hận đều là chuyện của ta, ta tự mình gánh vác, người chỉ là một nha hoàn thì có quyền gì mà can thiệp?”

Tú Nhi trừng mắt nhìn Bằng kinh ngạc, một câu cũng nói không nên lời. Có thể cảm nhận được nàng đang nhìn mình với ánh mắt như thể tiểu thư của nàng ấy hình như vừa ở trên trời rơi xuống vậy, những lời nói như vừa nảy tuyệt đối không thể nào là do Nhược Nghiên phát ra. Cố gắng muốn làm dịu đi không khí căng thẳng, nàng cười nói: “Tú Nhi, mấy ngày này đã xảy ra rất nhiều sự việc, hoàng cô cô đã chết, cha cũng đã chết, ta lại bị mất đi trí nhớ, ta hiện tại biết hiện tại tất cả mọi người đều đang rất trông chờ vào ta, nhưng mà dù ta có bàng hoàng, có phần nộ, ta đa nghi, ta kháng nghị, ta thống khổ, nhưng mà đến cuối cùng ta vẫn phải chịu sự an bài của số phận. Đến hôm nay, dù cho đã trải qua nhiều bất hạnh, nhưng mà ta đã cảm thấy bản thân có ít hạnh phúc, ta rất quý trọng hạnh phúc đó, không hy vọng bất kỳ người nào phá đi hạnh phúc đó của ta người có hiểu không?”

Nàng cũng không kỳ vọng Tú Nhi có thể hiểu được tâm trạng của nàng, nàng chỉ biết là bản thân muốn nói cho người khác biết cảm nhận của nàng lúc này, không ngại bất kỳ một ai dù kẻ đó có là một người không rõ lai lịch như Tú Nhi đi chăng nữa.

“Nô tỳ không hiểu! Nô tỳ chỉ biết ai dám làm hại nhà chúng ta thì kẻ đó nhất định phải chịu quả báo!”

“Hắn là ai vậy? Người chuẩn bị báo ứng hắn thế nào đây?” Tú Nhi phần nộ cảnh cáo cho Bằng biết.

Bằng không chút nghi ngờ Tú Nhi nhất định là ám chỉ hoàng đế, nàng cũng không rõ Tú Nhi dựa vào cái gì mà dám khẳng định kẻ đó sẽ nhận báo ứng như vậy, mà báo ứng nàng nói là cái gì nữa?

“Điểm này không cần tiểu thư phí công lo lắng, Tề gia đối Tú Nhi có ân, Tú Nhi tự nhiên nguyện đem tính mạng đảm bảo tiểu thư bình an vô sự!”

Chẳng lẽ Tú Nhi muốn âm thầm ám sát hoàng đế? Chỉ sợ là bằng khả năng của nàng ta thì ngay cả 1% cơ hội cũng không có, nói không chừng lại bị hoàng đế cấp cho một chương là mất đi tính mạng.

“Như vậy sao? Vậy người tốt nhất là nên tính toán mọi chuyện thật kỹ lưỡng, tốt nhất là đừng làm liên lụy đến người vô tội là ta, cơ thể của ta vốn không chịu nổi một lần kinh sợ nữa.” Nàng cố ý nói như vậy bởi nàng biết dù Tú Nhi sẽ không làm hại nàng đi chăng nữa nhưng mà cũng nên cho nàng ta một ranh giới

rõ ràng.

“Tiểu thư.....” Tú Nhi rõ ràng ngẩn ra, thần sắc trở nên cực vì phức tạp.

“Đúng rồi, lần đó khi gặp Lâm Diễm, hẳn từng đưa cho ta một phong thư, sau lại không biết bị ai lấy trộm đi, chuyện này người tốt nhất là nên đi điều tra rõ ràng, miễn cho sự việc trong tương lai bị công bố, lúc đó Hoàng thượng lại nổi cơn thịnh nộ giận chó đánh mèo.”

“Tiểu thư như thế nào mà không nói sớm?” Tú Nhi thét lên sợ hãi.

Tiếng thét chói tai làm các cung nữ hầu hạ ngoài điện tưởng có chuyện gì bất chắc liền vội vàng chạy nhanh vào điện.

“Không có việc gì, là ta đột nhiên muốn ăn mứt táo, nha đầu Tú Nhi kia trách ta không nói sớm thôi!” Bằng cười ngắt lời bọn cung nữ đó.

“Tiểu thư nếu muốn ăn, nô tỳ nhất định tìm để cho tiểu thư ăn.” Một cung nữ nhìn qua rất lạnh lợi nói và liền đi tới ngự phòng ăn lấy mứt táo cho nàng.

“Không cần, ngồi lâu như vậy ta cũng có chút mệt mỏi, các người đi về trước đi! Tú Nhi đi ra đó lấy mứt táo cho ta đi.” Bằng cố ra vẻ sai bảo Tú Nhi đi ra ngoài để cho đám cung nữ đó rời khỏi Thanh Dương cung.

Trên đường trở về, Bằng cố ý đi tới thực viện cung, nơi này vẫn như cũ, cánh cửa thì khép hờ như muốn mọi người có thể nghe được mọi chuyện bên trong đó, quả nhiên bên trong náo nhiệt hơn mọi ngày.

“Bản cung là quý phi nương nương tôn quý, các người chỉ là hai ả tiện nhân mà dám bất kính với bản cung như vậy, người đâu! Dem các nàng đánh chết cho ta!”

“Hừ! Người cho là người vẫn là quý phi? Người chỉ là một lão bà điên!”

“Đúng thế! Tiên hoàng đã sớm quy tiên, người còn ở đó mà mở mộng hảo huyền!”

“Lớn mật! Vả miệng!”

Bốp – một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, sau đó là tiếng khóc của Diễm phi, tiếp theo đó là tiếng chửi bậy bạt ra...

“Biểu tỳ, ta bắt được bà ta, người còn không mau đến đánh nát miệng của bà!AAAA! Bà điên này quả thật khí lực không nhỏ...”

“Hình Lan người cần phải nắm chặt bà ta, bà điên này, xem ta lúc này như thế nào trị người! AAAA! Người cũng dám đá ta!”

Nghe động tĩnh lại như vậy từ trong đó bật ra, bên trong nhất định là người điên kia cũng đã mệt không ít, dù biết việc này nàng không nên quản nhưng mà lo lắng các vị phi tử kia kênh kiệu không biết sẽ xuống tay như thế nào với người đó nên nàng không do dự bước vào đó hô lớn tiếng: “Dừng tay!”

Bất chấp bị các cung nữ theo ngăn cản, nàng đẩy cửa thật mạnh bước vào bên trong thực viện cung. Nơi đây vẫn như trong trí nhớ của nàng, tuy rách nát nhưng vẫn không dấu được một thời huy hoàng trước kia của nó.

Cổ đại tùy tiện mọc lên trong thực viện, ba nữ nhân đầu tóc rối bù thờ phỉ phò cùng nhìn nhau, tựa như ba người điên...

Diễm phi cùng dung quý nhân từng ngạo mạn ra oai trước mặt Băng, lúc đó các nàng không những khuôn mặt sinh đẹp, mà bộ dáng cũng rất cao quý, vậy mà hiện tại tóc tai rối bù, quần áo hỗn độn thì ai có thể nhận ra được họ từng là phi tử một thời?

Hoàng đế nói đúng vậy, cho các nàng đến thực viện cung so với cái chết là trừng phạt rất nhân từ! Nếu là hiện tại có một cái gương ở đây cho các nàng nhìn thấy bộ dáng của mình hiện giờ thì không biết các nàng ấy sẽ phản ứng thế nào nữa?

“Là người!” Vừa nhìn thấy nàng là hai người vội vàng nói lỏng tay chân đang ôm người điên đó, bộ dáng rất vui mừng.

“To gan! Các người còn không mau buông ra nàng!” Cung nữ theo Băng quát lớn tiếng, Băng thì chỉ ngây ngốc nhìn hai nàng ta, chính là hai nàng hiện tại đã bị phế, thân phận chỉ là một cung nữ mà thôi!

“Người.....” Hai người các nàng trợn tròn mắt nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi, Băng chỉ liếc các nàng một cái, khóe miệng cười lạnh khinh thường.

“Các người đang làm cái gì vậy? Có biết là ta vì các người mà cầu xin với Hoàng Thượng khai ân, chính vì vậy mà người cho các người đến thực viện cung hảo hảo hầu hạ nàng, hiện tại các người không những không tuân mà còn kháng chỉ, đối với nàng không ngừng mắng chửi, các người có muốn hoàng thượng trị tội thêm không...?”

“Không..... Chúng ta không dám..... Chúng ta sẽ hảo hảo hầu hạ nàng..... Hai nữ nhân này tuy rằng trong lòng đối với Băng mà nói là oán hận đến cực điểm, nhưng ở ngoài mặt lại không dám chống chọi lại nàng, trong lòng tính toán chỉ cần Tĩnh phi còn tại vị, thì các nàng nhất định sẽ có đường ra, không để các nàng chết già ở thực viện cung này.

“Chỉ mong các người nói được thì làm được!” Băng vòng vo khuôn mặt tươi cười hỏi nữ nhân điên, “Các nàng đã biết sai lầm rồi, nương nương ngài đại nhân đại lượng tạm tha các nàng một lần được không? Nếu như các nàng tái phạm, người có thể nói cho ta biết, ta đến thay người dạy các nàng.”

“Được! Nể mặt vị nương nương này, bản cung tạm tha cho hai nha đầu các người! Không biết vị nương nương này ở cung nào?” Nữ nhân điên đó bỏ qua cho các nàng, thân thủ nhanh nhẹn chỉnh sửa đầu tóc, trên mặt lộ vẻ hoan hỉ, giả bộ hỏi.

“Ta cũng không phải là nương nương gì. Người đã quên sao? Năm trước ta còn đến thực viện cung của người ở qua vài ngày! Tốt lắm, giờ cũng không còn sớm, khi nào có thời gian rảnh ta đến thăm nương nương.” Băng rất có thâm ý cười sau xoay người rời đi, lòng có gì đó ưu tư.

Nữ nhân này vốn có thể thành hoàng thái hậu chí tôn, vạn dân kính trọng, cả đời được hưởng vinh hoa phú quý, nhưng hôm nay lại chỉ có thể ẩn khuất ở một thực viện cung rách nát này sắm vai một người điên điên khùng khùng, âm thầm nhịn nhục..

Nơi đây là hoàng cung, các phi tần tranh sủng không còn là chuyện lạ, nhưng mà đến cuối cùng thân phận lại khác xa nhau đến vậy, có người thì bay lên cao thành phượng hoàng, nhưng mà có người thì lại bị rơi voà đáy cùng của sự đau khổ...

Lí công công cũng là một người kỳ quái. Có phải là hắc biết quá nhiều chuyện nên mới bị giết để giết khẩu? Có phải hắc chính là người mà thái hậu cố ý lưu lại không trừ bỏ để sau này có đường lui? Vì sao Lâm Diễm lại dặn nàng là không được tiếp cận người của Thực viện cung?

Băng suy nghĩ tới lui mà vẫn không có được một lối đi rõ ràng, trở lại Thanh Dương cung, phát hiện Tú Nhi thế nhưng lại về sớm hơn so với nàng, hơn nữa trên bàn còn thuận tiện bày mứt táo và rượu Bích hoa xuân.

Ăn ngọt mà không ngấy đó chính là mứt táo, Băng dùng ánh mắt hỏi Tú Nhi việc điều tra kết quả, không biết vì sao cảm giác Tú Nhi có điểm mờ mịt.

“Yên tâm.” Tú Nhi rất nhẹ phun ra hai chữ.

Tú Nhi ần ần lại có vẻ sầu, Băng cảm thấy có gì đó không yên lòng, sao mới có một chút thời gian rời khỏi nàng mà nàng ta đã tìm ra kết quả?

“Là ai?” Băng cũng là cực nhẹ giọng hỏi.

Tú Nhi không có trả lời ra tiếng, chính là dùng đầu ngón tay viết một chữ ở trên bàn cho nàng thấy.

Cẩn? Là Cẩn vương? Nàng thật không thể ngờ được người có tay thư của Diễm không phải là hoàng đế mà lại là Cẩn Vương? Là hắc tự mình động thủ tráo thư hay là có người khác hỗ trợ? Còn nữa, việc nghiêm trọng như vậy sao mà Tú Nhi có thể điều tra một cách nhanh như vậy lại không có việc gì nữa?

“Đều đi xuống đi! Tú Nhi ở lại hầu hạ ta nghỉ ngơi là được.”

Đuổi đám nô tài đi ra ngoài, Băng một lần nữa xem xét thái độ của Tú Nhi, đánh giá lại từ đầu đến chân. Tú Nhi thấy thái độ dò xét của nàng như vậy bất giác lùi xa ra, nàng thấy vậy mới thu hồi ánh mắt, giả vờ không chút để ý thản nhiên ngồi thưởng thức trà, trong lòng lại không ngừng hoài nghi. Nha đầu Tú Nhi hôm nay tốt nhất là nên tìm một lý do nào hợp lý hoặc là nói hết sự thật cho nàng hay nếu không dù có cào rách mặt nàng đi chẳng nữa cũng nhất định không lưu lại nha đầu này bên người.

“Tiểu thư, không phải ta đem thư đó giao cho Cẩn vương! Thật sự không phải ta!” Tú Nhi bị nhìn mà rối cả lên, liên tục biện hộ cho mình.

“Ta có nói là người sao?” Không đánh đã khai, lại còn nói là mình không có làm, nàng ta chính là đang giấu đầu nhưng lại lòi đuôi.

“Tiểu thư giấu bức thư đó ở đâu?” Tú Nhi rõ ràng nhẹ nhàng thở phào, ngay cả bản thân nàng cũng từng u mê, không hiểu vói bức thư của Diễm thiếu gia cho tiểu thư như thế nào mà lại rơi vào tay của Cẩn Vương gia.

“Ngay dưới gối.” Bằng trả lời Tú Nhi, sau đó thở dài nói: “Tú Nhi, người nói nơi này trừ người ra thì còn có ai là người của Cẩn vương? Các người rốt cuộc muốn đem ta làm thế nào?”

Những lời nói ra tương đương là ám chỉ nàng ta là người của Cẩn Vương- Nàng muốn xem nha đầu kia biện hộ thế nào?

“Tiểu thư!” Tú Nhi trong nháy mắt sắc đại biến, không thể tin rút lui mấy bước, mặt trắng bệch run giọng nói: “Tiểu thư vì sao nói Tú Nhi là người của Cẩn vương, Tú Nhi từ nhỏ chính là nha hoàn của tiểu thư.....”

“Phải không?” Bằng ngắt ngang lời nói của Tú Nhi, cười có chút lãnh đạm, “Vậy người nói cho ta biết ngày ta được đi gặp cha thì vì sao mà Cẩn vương cũng ở đó? Trên đời này có nhiều chuyện kéo trùng hợp thế sao? Còn nữa, là Cẩn vương cho người đem thuốc ‘tâm hoàn’ mà Diễm ca ca cho ta uống đổi thành thuốc nào rồi? Người đã từng nói là sẽ không làm chuyện gì có lỗi với ta..... Vậy người nói xem chuyện đó người làm có thực là có lỗi với ta hay không?

“Tiểu thư..... nô tỳ.....” Bằng liên tục lấy khí thế ra bức nàng ta, Tú Nhi ngây ngẩn cả người, ngàn lần không nghĩ tới nàng lại có thể tính toán hết mọi việc rõ ràng mười mười, nhất định là đã có hoài nghi từ lâu, nhưng mà chính là bản thân nàng ấy nhẫn nại không nói ra, bản thân nàng ấy vốn đơn thuần như tờ giấy trắng vì sao nay lại thành cao thâm khó lường....?

“Ta nói vậy có đúng không? Tú Nhi, ta tin tưởng người như vậy..... Người vì sao lại muốn hại ta? Cẩn vương cho người cái gì hơn chẳng?” Tú Nhi vốn không giỏi giấu giếm, biểu tình như muốn biện bạch tất cả, điều nàng suy đoán quả là không kém, nhưng mà ngay bản thân nàng không hiểu nổi vì sao nha đầu kia có thể phản bội lại Nhược Nghiên, bởi Tề gia vốn có ân với nàng.... Tú Nhi cũng không giống loại người vong ân phụ nghĩa nhân, nàng làm như vậy rốt cục là có nguyên nhân gì? Chẳng lẽ là bởi vì Tú Nhi đối với Lâm Diễm là có tư tình riêng, nhưng mà lại không chiếm được tình yêu của hắn, nàng ghen tức với nữ nhân được hắn yêu thương nên muốn ra tay huỷ diệt Nhược Nghiên? Nhưng mà bản thân nàng ta vẫn luôn cố ý giấu giếm nên muốn hiểu được suy nghĩ của nàng ta thật khó, được cái này thì lại mâu thuẫn với cái kia...

Tú Nhi mặt hướng tới Bằng chậm rãi quỳ xuống, vẻ mặt có chút gì đó như là bị hiểu lầm mà chịu ủy khuất, nàng nhìn lên Bằng, ngữ khí dòn dập nói: “Không có, tiểu thư nói có rất nhiều điều đúng, là ta mật báo Cẩn vương nhiều chuyện, cũng là ta thay thuốc của Diễm thiếu gia giao cho Tiểu thư, nhưng xin tiểu thư nhất định phải tin tưởng Tú Nhi không phải cái loại người thấy lợi mà quên nghĩa, tuyệt đối chưa từng

báo tin gì bất lợi đến cho Cẩn Vương, thư của Diễm thiếu gia cũng không phải Tú Nhi đưa cho Cẩn vương..... Lúc trước là nô tỳ trúng tâm ma mới làm ra những chuyện như vậy, thực thấy có lỗi với tiểu thư, mỗi ngày mỗi đêm đều bị lương tâm cắn dứt, ở trong thống khổ dày vò, nếu không phải còn có nhiều chuyện phải làm, nô tỳ nguyện lấy cái chết để tạ tội, nhưng mà tiểu thư yên tâm, chờ ta hoàn thành tâm nguyện, Tú Nhi này nhất định đem tính mệnh giao cho tiểu thư định đoạt....”

“Ta muốn mạng của người làm cái gì?” Băng nhìn thấy Tú Nhi trong mắt chợt lóe lên sự quật cường, lại thấy nàng hai tay tự nhiên cúi lạy bên dưới, cười nói: “về chuyện bức thư đó ta tin người, từ giờ trở đi, ta chỉ muốn người nói thật hết với ta, ta hỏi cái gì người đáp cái đó, không cho phép có một câu nói dối, người làm được không? Nếu là làm không được..... Người cũng không hà tất ở lại bên người ta.”

“Nô tỳ” Tú Nhi cúi đầu, ánh mắt rất do dự.

Băng đối Tú Nhi mà nói thật sự rất xa lạ, đồng thời cũng cấp nàng ta một áp lực trầm lắng đến khó chịu, nàng không rõ vì sao rõ ràng tiểu thư là một người xinh đẹp nhu nhược là vậy mà bây giờ ánh mắt kia lại đem đến cho người khác sự kiên định, sắc bén, giống như nàng ấy hoàn toàn biến thành một người xa lạ, làm cho nàng ta không thể thích ứng kịp. Nếu mà nàng đáp ứng lời nói kia của nàng ấy thì hơn mười năm năm ẩn mình của nàng nhất định sẽ bại lộ. Nàng có thể nhận lời sao?

“Thôi, ta hiểu được.” Thấy thái độ do dự của Tú Nhi, Băng ra vẻ hiểu rõ sự tình gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, ta cũng không làm khó dễ người, hai ngày tới ta sẽ tìm một lý do để người đến nơi khác, người đứng lên đi!” Biết rõ Tú Nhi nhất định sẽ đáp ứng mình nhưng Băng chủ yếu không muốn nhả nại chờ nha đầu này do dự, tự chính mình cấp cho nàng một lời đe dọa.

đã muốn không kiên nhẫn lại tiếp tục chờ nàng lo lắng rõ ràng, liền trực tiếp dùng ngôn ngữ cấp nàng hạ tề mãnh dực.

“Không! Nô tỳ đồng ý! Tiểu thư nếu hỏi, Tú Nhi nhất định bẩm báo chi tiết ngọn ngành! Tú Nhi đã từng thề với lão gia là cố gắng bảo vệ tiểu thư, thỉnh tiểu thư không đuổi Tú Nhi đi!”

“Tốt lắm!” Băng vui vẻ muốn cười híp cả mắt lại, nhưng mà cố gắng nín lại, ho nhẹ một tiếng saiu đó hỏi luôn vấn đề thứ nhất: “Người cũng không phải là một nha hoàn bình thường, nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai? Đứng lên mà nói.” Băng thật sự là rất chán ghét xã hội này, gặp bất cứ việc gì cũng là quỳ xuống mới hành động tiếp.

“Vâng.” Tú Nhi đứng dậy, ngẩng đầu lau đi lệ ở khóe mắt, ánh mắt sâu thẳm, như là tự hỏi bản thân xem nên trả lời vấn đề này như thế nào?

Băng cũng không thúc giục nàng, cũng không lo lắng nàng lúc này dùng bất kỳ tài đóng kịch cao siêu nào nói dối nàng, nàng biết nha đầu này vốn không nhanh trí, mỗi khi nàng nói dối thì đều thể hiện ở tay, nếu là một người giỏi đóng kịch thì nên biết điểm yếu này mà hạn chế lâu rồi.

Tú Nhi suy nghĩ một lát rốt cục cũng mở miệng chậm chạp nói: “Nô tỳ họ Chu, gia phụ là Chu Nguyên Tấn.....”

“Chu Nguyên Tẩn? Bình đông tướng quân Chu Nguyên Tẩn?” Trời ạ! Là một trong bốn khai quốc công thần Bình đông tướng quân Chu Nguyên Tẩn sao? Từng xem qua một chút tư liệu lịch sử nên Băng có thể hiểu một ít về tứ đại gia tộc, Tú Nhi là nữ nhi của Chu Nguyên Tẩn sao? Chu gia nhiều năm trước bị phán tội phản nghịch, cả nhà bị chém đầu, Tú Nhi như thế nào mà lại thoát chết và thành nha hoàn của Nhược Nghiên?

Tú Nhi là không giống một nha hoàn bình thường, nhưng mà Băng không bao giờ có thể nghĩ tới nàng lại là con gái của Bình đông tướng quân, vì sao năm đó nàng có thể tránh được kiếp nạn diệt vong?

“Không sai..... Tiểu thư vì sao có thể biết được gia phụ?” Nàng không phải mất trí nhớ sao? Vì sao mà chức tước của phụ thân nàng mà nàng ấy lại có thể nhớ rõ như vậy?

“Ta đã từng xem qua một chút sử kí, này không quan trọng..... Ta hỏi lại người, người vừa rồi nói còn phải làm để hoàn thành tâm nguyện, tâm nguyện đó là cái gì?”

Một sự lo lắng không yên tự nhiên bộc phát trong lòng nàng, đối mặt với thân phận thật của Tú Nhi, ngoài sự bất ngờ nàng lại cảm thấy lạnh người. Bởi nàng biết hận thù thì có thể làm thay đổi một người, như hoàng thượng, từ một thiếu niên sáng sủa, nhanh nhẹn, vui vẻ trở thành một người âm trầm, lãnh khốc. Như Nghiên, mảnh mai lương thiện nhưng lại nói muốn nàng vì nàng ấy mà giết chết hoàng thượng... Mà Tú Nhi có tâm nguyện chưa hoàn thành rồi cuộc đó là việc gì?

“Vì gia phụ báo thù.” Tú Nhi cắn răng nói, trong mắt biểu lộ hận thù làm cho nàng có vẻ lãnh khốc.

“Báo thù? Ta từng xem qua tư liệu lịch sử, là Chu gia, Hoa gia, Lâm gia ý đồ tạo phản nên mới chuốc lại tai họa, người muốn báo cái gì, tìm ai báo thù? Phải chăng là đi xuống cửu tuyền tìm tiên hoàng sao?”

“Mưu phản? Cha ta cùng Hoa tướng quân, Lâm tướng quân và lão gia đối với tiên hoàng trung thành nhất mực, làm sao có thể mưu đồng tạo phản! Rõ ràng là có người có ý gièm pha hãm hại!” Nói đến lời này, Tú Nhi có điều cố kỵ nhìn Băng liếc mắt một cái, liền ngậm miệng không nói.

“Người nói rõ ràng, là ai hãm hại các người?” Không rõ dự cảm có đúng không, người hãm hại tam đại gia tộc chẳng lẽ là.....

“Là Thái Hậu! Năm đó Tiên hoàng thân thể không khỏe, bệnh tình ngày càng nặng thêm, bà ta được nắm quyền bính, muốn cho Tề gia độc tôn nắm hết mọi quyền hành, thái tử mới đăng cơ bị thao túng trong tay, không có thực quyền, quần thần hòa theo bà ta bày đặt cạm bẫy, tạo chứng cứ giả, trước mặt tiên hoàng dâng tấu nói Tam gia tộc chúng ta có ý đồ tạo phản..... Gia phụ chỉ sợ sắp chết cũng không tin là Tiên hoàng tin lời gièm pha của quan vô lại định tội người mưu phản!”

Tú Nhi trên mặt hận ý bừng bừng, nhưng mà nghe nàng nói lúc này là Băng nên mới hoãn khẩu khí lại nói: “Tú Nhi nói hoàn toàn là sự thật, năm đó với tiểu thư không có can hệ, nô tỳ chỉ hận người đáng hận, sẽ không giận cá chém thớt mà liên lụy đến tiểu thư, năm đó nếu không phải là lão gia cứu giúp thì nô tỳ đã không có ngày hôm nay, huống chi tiểu thư đối ta vẫn thân như tỷ muội.....”

Băng trong lòng hỗn độn, đối với nàng mà nói thế giới trước kia có hỗn độn nhưng mà lại rất đơn

giản, người ở đó chỉ có hai loại, một là sống, hai là chết. Không như thế giới thời nay, tuy có vẻ đơn giản nhưng mà bên trong đó lại chứa đầy âm mưu thâm hiểm khó lường, chỉ cần sơ sẩy một chút là hồn bay phách tán.

Nhưng mà nghĩ kỹ thì thấy có điều bất thường, Băng nhú mày nói: “Việc này người không có khả năng biết, là ai nói cho người? Là Cẩn vương sao?”

Năm đó Tú Nhi hẳn là còn nhỏ, tin tức cơ mật như vậy nàng làm sao có khả năng điều tra được, nhất định là nghe người khác kể lại, nếu như lời nàng nói là đúng thì Cẩn vương nhất định đã biết thân phận thật của Tú Nhi..

“Người làm sao mà biết?” Tú Nhi hai mắt mở trừng nhìn Băng, cảm thấy nàng dự liệu như thần, giống như mọi chuyện nàng đều đã từng chứng kiến, không thể giấu nổi nàng nên đừng mong nói dối với nàng.

“Đoán.” Băng tức giận hỏi ngược lại: “Hắn làm sao mà biết thân phận của người?”

Cho dù Cẩn vương đã biết thân thế Tú Nhi đi chăng nữa, nhưng vì sao ại muốn đem chuyện năm đó nói toàn bộ cho nàng? Làm như vậy thực rõ ràng là muốn đả kích nàng trả thù, thân là Vương gia hẳn làm sao có thể đi làm những chuyện ngu ngốc như vậy? Trừ phi hẳn thực sự muốn lợi dụng chuyện này là có mục đích...

“Mẫu phi Cẩn vương là cô cô của ta.” Lời của Tú Nhi bật ra, Băng cả kinh như vừa gặp một tiếng sấm giữa trời quang.

Thì ra là thế..... Cho nên Cẩn vương mới thực sự là người muốn báo thù! Không....Báo thù bất quá là cái cớ của hắn mà thôi, mục đích thật sự của hắn chính là ngôi vị hoàng đế, muốn chính là địa vị chí tôn ngồi trên ngai vàng! Hắn..... Nguy hiểm.....

“Nhưng là Thái Hậu đã chết, người muốn tìm ai báo thù?” Trời ạ! Chẳng lẽ sự thật lại âm u đến vậy? Thái hậu năm đó đã làm bao nhiêu chuyện ám muội?

“Năm đó những người tham dự vào việc này, hầu hết đều đã chịu báo ứng, chỉ còn mấy người, nhưng mà bọn hắn không tự do tự tại được bao lâu nữa” Tú Nhi lộ ra sự vui mừng không thể dấu trong lòng.

Chẳng lẽ những đại thần trong triều mấy ngày gần đây bị xét nhà, bị trảm, bị đày đi biên cương đều có phần trong việc hãm hại tam đại gia tộc? Thật là thủ đoạn, vô cớ tìm lý do hãm hại các lão thần quyền cao chức trọng, Cẩn vương thật sự muốn vì năm đó mà báo thù sao?

“Tiểu thư còn có cái gì muốn hỏi sao?” Gặp Băng thất thần suy ngẫm không có nói gì một hồi lâu, Tú Nhi nhin không được ra tiếng hỏi ý.

Băng lắc đầu, “Người nói nhiều như vậy, không sợ ta nói cho Hoàng Thượng sao?”

“Tiểu thư sẽ làm thế sao?” Tú Nhi nhướn mày hỏi lại, thần sắc không chút kinh hoảng, như là không ngờ nàng sẽ nói ra sự tình đó với hoàng thượng thật.

“Sẽ không.....” Băng cười khố.

Đây là chuyện Tú Nhi thật lòng mà kể hết với nàng, bản thân nàng thực sự không thể đi kể với hoàng thượng chuyện này được. Những ngày qua, hẳn đối với nàng mà nói là thật tâm thật lòng, làm cho nàng cảm thấy bản thân mình thật hạnh phúc, tuy rằng hạnh phúc đó mong manh nhưng mà nàng sẽ tận lực mà giữ đến cùng, không bao giờ buông tay..

“Nếu tiểu thư không còn hỏi chuyện gì, nô tỳ liền thỉnh tiểu thư một lời mà nhất định người phải nghe...”

“Không thể yêu hoàng thượng phải không?” Băng trực tiếp thay nói ra lời mà Tú Nhi sắp sửa nói, sau đó thở dài, nói: “Người như vậy là thật lòng lo lắng cho ta... Cẩn vương chuẩn bị khi nào thì động thủ?”

“Động thủ? Động thủ cái gì? Tiểu thư, người nghe Tú Nhi nói được không? Diễm thiếu gia luôn luôn chờ người, người ngàn lần không được phụ hắn!”

Tú Nhi chẳng lẽ cái gì cũng không biết sao? Băng cười lắc đầu, “Người không hiểu, nhiều lần trải qua sinh tử tình cảm của ta đối với hắn phai nhạt rất nhiều, người đi nói cho hắn một tiếng không nên chờ ta.....”

“Không! Tú Nhi cầu xin người, không ở lại bên hoàng thượng được không? Nô tỳ sẽ nghĩ biện pháp giúp người ra khỏi cung!” Tú Nhi dưới tình thế cấp bách giữ chặt cánh tay Băng khẩn cầu nói.

“Cám ơn ý tốt của người, nhưng mà bản thân ta đã không muốn đi.....” Bị tình cảm ngăn trở thì nàng làm sao có thể mà tự do tự tại rời đi? Băng mỉm cười dùng ánh mắt thỉnh cầu đối Tú Nhi nói: “Ta có thể cầu xin người rời hoàng cung thay ta cùng Diễm ca ca được không?”

“Tiểu thư nói thế là có ý gì?” Tú Nhi không nghĩ tới nàng lại nói những lời như vậy, hiển nhiên là bất ngờ kinh hãi, nhưng mà hai má lại ửng đỏ cả lên.

Băng cười hỏi ngược lại: “Hắn không biết thân phận của người phải không?”

Tú Nhi gật đầu, “Trừ bỏ Cẩn vương cùng tiểu thư, nô tỳ không nói cho bất kỳ ai.”

Băng cũng cười gật đầu nói: “Tú Nhi, các người coi như cũng rất môn đăng hộ đối, ta phụ tình hắn, không thể lại ích kỷ hại tiền đồ của hắn, người không thử nghĩ lại xem, nếu ta rời cung ở cùng hắn thì hoàng thượng có thể tha cho chúng ta sao? Đến lúc đó bỏ mạng vô ích có tốt không? Huống hồ thân thể của ta cũng không chịu nổi những kinh động bất ngờ, vạn nhất nếu mà xảy ra chuyện gì, lại làm cản trở hắn, làm hắn thương tâm vì ta! Cho nên tránh đau khổ về sau, ta tốt hơn hết là nên dứt hẳn tình với hắn, cho hắn tuyệt hết ý niệm về ta! Nếu người có thể ở bên cạnh hắn, ta cũng có thể an tâm một chút, người không ngại tìm một cơ hội nào đó cho hắn biết thân phận thật của người, hoặc là đem ý tứ của ta nói cho hắn, nếu ta không nhìn lầm, trong lòng người hắn là cũng rất thích hắn có phải không?”

“Tiểu thư, Tú Nhi.....” Tú Nhi bị người khác nói hết tâm cơ, mặt càng thêm đỏ bừng, nhưng mà trong mắt vẫn không giấu nổi vẻ áy náy nơi đáy mắt nên nói: “Tiểu thư, nô tỳ thực sự xin lỗi, Cẩn Vương lúc trước đem thuốc của người đưa cho Tú Nhi nói mặc dù thuốc đó dùng không tốt, ăn lâu sẽ gây nghiêm, nhưng mà so với thuốc của Diễm thiếu gia đưa mạnh hơn 100 lần, bảo đảm được tánh mạng, không có xảy ra vấn đề gì, vì thế mà nô tỳ mới đổi thuốc, sau này mới biết là thuốc lại có tác dụng làm nữ tử không mang thai được, thực xin lỗi người....”

“Vậy sao? Không có vấn đề, như vậy cũng tốt.” Không có đứa nhỏ nào thì đương nhiên không có vương bận, điều này không phải là không hay!

Tú Nhi nghĩ lầm rằng Băng đang an ủi chính mình, vội giải thích nói: “Tiểu thư không cần lo lắng, Cẩn vương hần là có phương pháp giải cứu.....”

“Chữa không được thì cả đời đành uống thuốc thôi, cái này cũng không có gì đáng lo lắng.” Băng nói thoải mái, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ không biết Cẩn vương có ý đồ gì với nàng nên từ này tốt nhất là nên đề phòng hần mới được, bởi nếu đơn thuần mục đích của hần là ngôi vị hoàng đế, vì sao hần lại muốn Tú Nhi đổi thuốc cho nàng, bản thân NHược Nghiên mảnh mai như vậy tuyệt đối không là rào cản ngăn hần cướp ngôi vị hoàng đế a!

“Không! Nô tỳ sẽ đi cầu Cẩn vương đưa ra giải dược!”

“Đừng đi! Cho dù người đi hần cũng sẽ không cho.” Một nam nhân tâm cơ thâm hiểm như vậy làm sao có thể dễ dàng giãoa thuốc giải cho nàng ta được.

“Nhưng mà.....”

“Người nghe ta nói, chuyện chúng ta nói hôm nay coi như chưa từng xảy ra, người không được tiết lộ cho Cẩn Vương, ta cũng sẽ không báo cho Hoàng Thượng biết, người làm được không?”

Không biết vì sao, tiểu thư lại cấp cho nàng một áp lực lớn như vậy, làm nàng có cảm giác nếu mà không nghe lời nàng ấy thì nhất định sẽ thiệt thòi, nhưng mà vì sao tiểu thư nói thế nàng không thể nào đoán được, chỉ biết gật đầu đồng ý.

Băng vẻ mặt thoải mái cười, một chút cũng không tiết lộ sầu lo ở đáy lòng: “Vậy người sớm xếp ngày tìm cơ hội tìm gặp Diễm ca ca đi! Người nói hần cả ngày say xỉn, không thể để hần cứ như vậy mà hủy hoại chính bản thân hần được.... Người khóc cái gì, thật sự là nha đầu ngốc!”

“Tú Nhi thực sự xin lỗi tiểu thư, tiểu thư đối với Tú Nhi tốt như vậy mà”\

Nha đầu này kỳ thật không có phức tạp như nàng tưởng tượng. Lòng của nàng kỳ thật rất đơn thuần, đôi lúc cảm thấy có vẻ như là ngu ngốc, khóc trách từ đầu nàng thấy nàng ta có gì đó thần bí, nhưng mà sơ hở che dấu lại lộ chông chênh....Cũng đúng, nếu cả ngày mà đối mặt với NHược Nghiên, e rằng cả quỷ cũng có thể bị cảm hóa, bản thân nàng trước kia luôn lạnh lùng, vậy mà nhờ có nàng ấy mà ngày càng trở lên mềm mại, ấm áp; huống chi là Tú Nhi năm đó gặp nạn được Tề gia cứu giúp, là một nha đầu chịu mọi tổn thương về thể xác và tinh thần!

Băng thở dài một tiếng, nhẹ nhàng đứng dậy dùng khăn lụa lau đi nước mắt trên mặt của Tú Nhi, ôn nhu nói: “Đi hảo hảo khuyên nhủ hã đừng uống nhiều rượu như vậy, trên đời còn rất nhiều nữ tử tốt, nói hã người đó chính là người trước mắt hã.”

“Tú Nhi vĩnh viễn cũng không thể so sánh với tiểu thư.....” Tú Nhi ánh mắt đăm lẹ, nói một cách nhận định.

“Đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy, nói cho cùng là Tề gia thực xin lỗi người, người có thể làm đến như vậy là có thể cho thấy người có tấm lòng rất rộng lượng, làm ta thấy thực cảm động! Có nữ tử như người bên cạnh Diễm ca ca, ta cũng cảm thấy rất vui vẻ, người có thể cùng hã buông xuôi hết mọi thù hận đi.”

Nhược Nghiên, tình cảm của người dành cho Diễm ca ca kỳ thật là một thứ xa tận chân trời! Tú Nhi là một nha đầu đơn thuần như vậy, mặc dù bị kẻ khác lợi dụng nhưng mà tâm của nàng vẫn thiện lương, đối Lâm Diễm nhất mực chân thành, cha của nàng ấy lại là Bình đông tướng quân Chu Nguyên Tấn, về thân phận so với Lâm Diễm cũng là xứng đôi, chỉ hy vọng bọn họ hữu duyên có thể đến với nhau. Chỉ mong là Diễm ca ca của người có thể loại bỏ hết hy vọng với ta, buông tay với người thì nhất định hã là một nhân tài trụ cột của nước nhà, hã sẽ có được hạnh phúc

Nói ra hết mọi chuyện, đối với Tú Nhi mà nói là bản thân nàng đã bỏ được một khối đá trong lòng, Băng mệt mỏi muốn đi nghỉ nên nàng đành sắp xếp cho nàng nghỉ ngơi rồi mới lui ra.

Tâm chịu mọi áp lực, đầu miên man suy ngẫm thì bản thân Băng sao có thể ngủ được, nằm cho đến khi có một trận gió thổi mang bình minh vào phòng, nàng ngồi dậy nhìn ánh nắng ngày sớm chiếu vào từng nơi trong hoàng cung. Nơi đây huy hoàng, tráng lệ là vậy mà bên trọng lại chứa bao nhiêu u nhọt, nội bộ thì hư thối..

Nơi đây bất kỳ một người nào khi trưởng thành đều biến thành một người kỳ quái, như hoàng thân quốc thích, người nào người ấy dáng vẻ đường hoàng, phong độ, nhưng mà chỉ để che mắt kẻ khác dưới lớp vỏ hoa mỹ đó nhưng tâm địa bên trong thì vô cùng đen tối. Bản thân nàng từ trước không bao giờ nghĩ người này tốt, kẻ xấu mà bản tâm, nhưng mà sống trong xã hội này thì bản thân nàng dần thấy sợ những cái khái niệm gì là tốt là xấu đó..

Nàng không nghi ngờ năng lực của hoàng đế, hã có thể đánh đổ Tề gia cùng thái hậu, hã nhất định không phải là kẻ nhu nhược, theo lý mà nói nàng không cần bận tâm, nhưng mà khuôn mặt và dáng vẻ bất cần của Cẩn Vương khiến nàng không thể yên lòng. Nàng không thể nói cho Hã biết mọi nỗi lo của nàng, vì như vậy sẽ bị hã nghĩ là chia cách tình cảm huynh đệ hã. Hã tin tưởng Cẩn Vương như vậy, Cẩn Vương nhất định biết điểm này. Nên hã mới mượn tay hoàng thượng trừ khử các lão thần từng tham gia ám hại tam đại gia tộc. Nhưng mà chỉ sợ hã không dừng lại ở đó. Một ngày nào đó nếu có trở ngại, có phải hã sẽ vứt bỏ tình huynh đệ mà xuống tay với hoàng huynh của hã?

Không...nàng nhất định không để giấc mơ đó thành sự thật?

Cái gì mà Vương gia muốn cả đời du sơn ngoạn thủy, không tranh giành quyền bính, nàng nhất định

phải gỡ cái mặt nạ đó xuống.

Chương 49

Vũ Trần lâu là tửu lâu xa hoa nhất bậc nhất kinh thành, đặt ở ven hồ thành nam liễu rủ quanh năm xanh tốt, từng nhà từng cột trạm trổ dát vàng huy hoàng, bốn bức tường xung quanh treo nhiều tranh của các danh sĩ nổi tiếng một thời làm người ta liên tưởng đây là một nơi vô cùng tri thức, khiến cho bất kỳ ai khi lạc vào đều như thấy vào một hiệu sách khổng lồ. Ban đêm nhà nào nhà nấy đèn đỏ sáng rực, nếu mà đi thuyền từ hồ liễu nhìn vào thì thấy không khác gì lạc vào cảnh tiên, quả thật không hổ là nơi đẹp nhất kinh thành.

Vũ Trần lâu không chỉ có cảnh sắc là đẹp nhất mà còn có một thứ khác là tuyệt nhất nữa đó là loại rượu độc nhất vô nhị trong thiên hạ, được người đời tụng ca là cực phẩm trong các loại rượu- Túy Nguyệt Nhi. Mọi người đã từng uống qua loại rượu này đều nói là đến trăng trên trời chiếu xuống Vũ Trần lâu mà còn thấy say huống chi là người phàm khi uống vào loại rượu này. Rượu nổi danh như thế thì đương nhiên thực khách thưởng thức cũng không ít, trừ những người dân áo vải nghèo, còn các bậc quan to nhỏ đến công thần các loại đều từng phải lui tới đây một lần....

Lúc này đã là hoàng hôn, mặt trời lặn ở phía tây làm một vung trời đỏ như máu, nhuộm hồng cả các đám mây xung quanh, phản chiếu xuống hồ liễu một màu hồng đỏ huy hoàng. Nhưng mà gió đêm thổi bay tờ liễu lại cho lòng người thấy một cảnh buồn đìu hiu, thấy có chút phiền não.

Tào Triệt vận y phục bình thường, đi dọc ven hồ hưởng thức cảnh hoàng hôn chiếu rọi Vũ Trần lâu, cảnh sắc thật huy hoàng, cho dù không có người hầu kẻ hạ, nhưng với khuôn mặt tuấn mĩ, phong thái tao nhã cũng làm hấp dẫn bao ánh mắt người đi đường. Mỗi ngày của hắn từ khi thức dậy đều phải tươi cười bắt đầu dĩ như vậy, lâu rồi thành một thói quen, nụ cười tà mị của hắn mọi người đi qua đều phải ngoái lại nhìn như say rượu, cảm thán rằng trên đời sao có một người đẹp tựa tiên nhân như vậy....

“Công tử xin thương xót, cho lão một chút tiền ăn cơm!” Một lão nhân đầu tóc rối bù vung cánh tay run rẩy về phía hắn xin xỏ. Bỗng thấy mấy văn tiền cho hắn, lão nhân vui mừng rời đi, thấy mọi người qua đường cùng nhau xì xào, không những người đó bộ dáng hảo mà ngay cả tâm địa cũng thật tốt, vv....

Hắn cười cười, nhìn không chớp mắt tiếp tục dọc theo ven hồ từ từ đi chậm, người đời vốn nông cạn như thế, chỉ cần bỏ một chút tiền nhỏ mà có thể làm cho họ đánh giá một người, nhưng mà ai có thể nhìn thấu đằng sau lớp hòa hoa đó là một con người độc ác đang ngủ đông đâu?

Vũ Trần lâu lâu 3, một bàn sát cửa sổ chỉ có một người đang ngồi, một nam tử tuổi còn rất trẻ thân hình gầy gò, trên mặt còn có một vết sẹo lớn, nhưng mà nhìn không hề đáng sợ, ngược lại từ hắn mà khách quan trong quán lại thấy tỏa ra một sự dụ hoặc không thể diễn tả, hai mắt hắn ửng đỏ, ánh mắt thâm thúy sáng ngời vì say rượu túy nguyệt nhi mà thêm sâu thẳm, vài sợi tóc hỗn độn rơi bên mặt, hiển nhiên là đáng vẻ hào sảng...

Nghiên nhi..... Hắn trong lòng hồ âm yểm gọi tên nàng, nhưng mà chỉ có thể dùng rượu để đốt cháy hết nỗi sầu trong lòng, nhưng mà sầu càng thêm sầu, kết quả là phí công vô ích....

Tú Nhi truyền tin cho hắn biết làm cho toàn bộ hy vọng của hắn về nàng bị hủy hoại hết, mọi hy vọng níu kéo hắn tồn tại đều tan biến, nàng yêu thượng Hoàng Thượng, vì sao mọi việc lại trở thành như vậy? Chẳng lẽ đây là ý trời trừng phạt hắn sao?

“Vân sở, một mình uống rượu không thú vị, sao không kêu ta cùng đi uống rượu cùng?” Tào Triệt bước lên lầu 3, đi đến bàn của Lâm Diễm ngồi đối diện với hắn, tự rót cho mình một ly rượu Tuý nguyệt nhi nồng đậm, nhìn ngắm ly bạch ngọc tinh xảo rồi uống luôn một ngụm, cảm thụ rượu đi vào yết hầu sáng khoái hô một tiếng: “Rượu ngon!”

Lâm Diễm đến đây là muốn một mình giải sầu, lại bị Tào Triệt đến quấy phá, nhưng mà cũng thấy sáng khoái nói: “rượu ngon như thế, người là người am hiểu về rượu, nói cho ta biết tư vị ngon trong đó như thế nào..? Để ta cùng người thưởng thức cái hảo đó một hồi.”

“Người uống quá nhiều rồi, huống chi Rượu cũng không giải được sầu trong lòng người.... Vân sở, vì một nữ nhân như vậy đáng sao? Người vì sao lại giống với bao kẻ phàm phu tục tử khác, chí hướng của người trước kia hiện để ở chỗ nào? Hoàng huynh kỳ vọng rất lớn vào người, người không được hủy hoại tương lai của chính mình.” Tào Triệt ra sức khuyên nhủ, thật không thể để hắn càng ngày càng sa đọa như vậy!

“Ta.....” Nghiên Nhi đã quên hắn, đã quên lời thề hẹn lúc đó, lòng của nàng bây giờ không hề có hắn, mà chứa một nam nhân khác, vì vậy hắn tình nguyện uống rượu đến khi bất tỉnh, triều đình có nổi sóng gió, khát vọng ngày trước của hắn có to lớn bao nhiêu hắn cũng không để tâm.

Tào Triệt thở dài một tiếng, lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy đưa tới trước mặt Lâm Diễm nói: “Việc này về sau không thể lại lặp lại, nếu không hại người và hại cả mình.”

Lâm Diễm ngần ra, mở tờ giấy ra xem, nhất thời quá sợ hãi, “Này..... Làm sao có thể ở trong tay Vương gia?” Đây là thư hắn đưa cho Nghiên nhi, cũng chỉ nói cho mình nàng phương pháp đọc được nó, Vương gia không có khả năng biết nước giải ần chữ trên đó, cũng không thể chế tạo, cho nên....Thư này Nghiên Nhi nhất định đã từng đọc qua? Nàng vì sao lại giao thư đó cho Vương gia?

Tào Triệt chậm rì tự rót cho mình một ly rượu, cười không nói.

“..... Là nàng giao cho Vương gia?” Lâm Diễm cố gắng bình tĩnh hỏi.

“Không phải.” Nghĩ đến mà vẫn thấy sợ, nếu không phải đêm đó hắn bị ma sui quỷ kiến lén vào Thanh Dương cung nhìn nàng, vừa vặn phát hiện bên gối nàng có phong thư này nên thuận tay lấy đi, nếu không bị nô tài nào đó không may phát hiện, giao lại cho hoàng huynh thì không biết cơn cuồng nộ sẽ xảy ra như thế nào?

Khóe miệng gợi lên nụ cười ảm đạm, người nào đó lại đem bức thư hắn viết giả dạng chữ của Úy Phong Kỳ để dưới gối nàng, vào vặn cho hắn một cơ hội khó tìm.

“Vương gia.....” Lâm Diễm thần sắc phức tạp nhìn Tào Triệt, không biết tâm tư của hắn thế nào, lén cùng hậu cung thư từ là tội rất lớn, hắn vì sao không tố giác chuyện đó với Hoàng thượng, ngược lại còn mang thư trả lại cho hắn?

“Tốt lắm, ta còn có việc phải làm, đi trước một bước, người..... Tự giải quyết cho tốt đi!”

Nhìn Tào Triệt bóng dáng cao to rời đi, Lâm Diễm lâm vào suy nghĩ sâu xa, thư nếu không phải là Nghiên Nhi giao cho Vương gia, làm sao có thể ở trên tay hắn?

Vương gia không biết còn đây ẩn thư, nhưng Nghiên Nang là biết! Nếu chữ viết đã hiện lên rõ ràng chứng tỏ là Nghiên Nhi đã đọc qua...

Nàng xem thư của hắn rồi nhưng mà vẫn lựa chọn ở lại bên cạnh Hoàng thượng....

Lâm Diễm cảm giác bản thân hắn như bị đánh một cái bạt tai thật mạnh, lương tâm cắn dứt khiến hắn thống khổ không chịu nổi, mà nàng nay lại bỏ hắn vì một lý do họa vô đơn chí, quả thật đây là một sự trừng phạt quá lớn đối với hắn!

Oán được ai đây? Đây đều là báo ứng của hắn, chính hắn hạ mình làm bản thân mình của hắn thì hắn đã không có tư cách có nàng, nhưng mà Hoàng thượng dựa vào cái gì mà có được tình yêu của nàng? Nàng nhớ rõ ẩn thư, nhớ rõ nước làm hiện chữ, vậy chứng tỏ là nàng không mất trí nhớ? Vậy sao nàng lại lựa chọn như vậy? Là nàng thỏa hiệp với số phận hay là vì thất vọng hắn mà ruộng bỏ hắn?

Hắn ngồi ở ghế như một tượng gỗ, sau đó vớ lấy bình rượu tu liền một hơi....

Bên thang lên lầu có hai nữ tử xuất hiện, một nữ tử váy phi sắc dung nhan vô cùng kiều diễm dù có nhìn từ xa cũng có thể nhận thấy điều đó, một nữ tử đi bên cạnh khuôn mặt thanh tú, đôi mắt to thông minh nhìn quanh tìm bàn trống, nhanh chóng kéo tay nữ tử diễm lệ tươi cười nói: “Văn Tình tỷ tỷ, chúng ta đi qua bên bình phong kia ngồi!”

“Được, Úc Văn Tình cười, giống như băng tuyết rơi đầu đông, làm rung động lòng người.

Chậm rãi đi qua bàn của Lâm Diễm, Úc Văn Tình giống như lơ đãng liếc mắt nhìn hắn, Du Du ôm cái mũi nhỏ giọng nói thầm: “Ma rượu, mùi kinh quá.”

“Du Du, không thể vô lễ.” Úc Văn Tình đối Lâm Diễm xin lỗi cười, liền bị Du Du kéo nhanh chóng đi đến bên trong bình phong cách đó không xa ngồi.

Lâm Diễm biết bộ dạng của mình lúc này quả thật rất chật vật, nhưng mà hắn cái gì cũng đã không cần, nên quan tâm làm gì đến hình tượng bên ngoài người khác đánh giá nữa, ngẩng đầu lên nhìn hai nữ tử đó đi qua, thản nhiên nhìn các nàng một cái rồi lại tiếp tục uống, rượu vào sầu càng thêm sâu, muốn say mà không tài nào say được chính là sự thống khổ đối với hắn, làm bản thân hắn hận đến muốn chết đi mà không được...

“Văn Tình tỷ tỷ, nếu mà đã đến Vũ Trần lâu này, như thế nào có thể không uống rượu túy nguyệt nhi đây? Muốn uống trà còn không bằng đi trà lâu!” Du Du không vui bĩu môi oán trách Văn Tình không muốn bồi nàng uống rượu.

“Ta vẫn không bao giờ uống rượu, Du Du người cũng mà chứ có phải không.”

“Nhưng là đây là rượu túy nguyệt nhi! Chỉ có ở Vũ Trần lâu mới có thể uống nha!”

“Thì đã sao? Trà ngon còn có thể say lòng người thì cần gì phải uống rượu?”

Nghe được lời nói này lọt vào tai, Lâm Diễm đang cầm trong tay chum rượu thất thần làm rơi ly rượu, làm rượu đổ tung tóe ra mặt sàn, trong không khí trần ngập mùi hương rượu nồng đậm..

Trước năm gia tộc nhà hần suy tàn một năm, trong bách hoa viên, mọi người bồi nhau ngắm hoa uống rượu, Nghiên Nhi ghét rượu, nói chính là câu này...

“Uy! Đây ma rượu chạy đến chỗ chúng ta làm gì?” Du Du vừa chuyển mặt trông thấy Lâm Diễm đứng ở ngoài bình phong, ánh mắt chính là chăm chăm nhìn vào người của Úc Văn Tình tức giận mà nói hăn.

“Ta.....” Lâm Diễm bị chất vấn ngây người, “Vị tiểu thư này.....” Là vì nghe được có người nói lời giống hệt với Nghiên nhi nên hăn mới cố ý muốn chạy qua xem, đúng là vị tiểu thư vừa rồi nói....Nàng chỉ thích trà không thích rượu sao?

“Công tử có việc?” Úc Văn Tình cười nhạt với hăn, không quá mức kiêu, nhưng mà cũng không kém phần mỉa, ánh mắt lộ vẻ thản nhiên lạnh lùng nhưng mà lại khiến cho người đối diện bị sắc mặt đỏ của nàng hấp dẫn, cảm thấy có mị lực.

“Không có việc gì.....” Lâm Diễm có chút bối rối không biết làm sao, hăn không biết chính mình đang làm cái gì, liền bởi vì nghe thấy nàng nói một câu mà Nghiên nhi từng nói qua, liền lỡ mồm thất thần chạy tới quấy rầy người ta dùng bữa,xem ra vị tiểu thư bên cạnh kia đang nhìn hăn như thể hăn là phường háo sắc này ý đồ không tốt...

“Nếu không có việc gì như thế nào còn không chịu đi? Hừ!Ma rượu, bốn tiểu thư nói cho người biết, người mà cứ uống rượu như nước vậy thì sớm muộn gì lục phủ ngũ tạng người cũng chảy máu mà chết.”

Chẳng qua vừa rồi nhìn hăn vài lần, Du Du đã nhận ra hăn từng bị nội thương rất nặng, vết thương đó đến nay vẫn chưa khỏi hăn, nếu mà hăn cứ uống như vậy thì tính mạng nhất định khó bảo toàn, tốt nhất là thông báo cho hăn biết, lời nói tuy như mắng mỏ nhưng mà thực chất là khuyên giải hăn!

“Du du!” Du Du chưa từng nói với ai mà không khách khí như vậy, nàng lại không biết hăn là Lâm Diễm, Úc văn tình không hiểu vì sao Du Du nhìn hăn như thể hai người là đối thủ truyền kiếp vậy.

“Công tử đừng để ý, Du Du cũng không ác ý, chính là muốn nói cho công tử đừng nên uống rượu quá độ mà thôi.”

“Là ta vô ý quấy rầy hai vị tiểu thư dùng bữa, thứ tội, cáo từ.” Áp chế sự khác thường trong lòng, Lâm Diễm xoay người rời đi, vẫn chưa yên được lời nói của Du Du dành cho hăn.

Buổi đêm trên lầu xa hoa cạnh hồ liễu, gió đêm đem theo hương hoa nở rộ làm cho người thưởng thức rượu cảm thấy vô cùng thư thái. Tào Triệt một mình ngồi trong đó uống rượu, ánh trăng chiếu vào quần áo hăn từng lớp phiêu phiêu bay như thể vô cùng thư thái chờ đón tin tức một cách bình thản, bởi hăn

biết hẳn tính toán tuyệt đối không lầm.

Theo hồi báo, Văn Tình quả nhiên không phụ kỳ vọng của hẳn, câu nói đầu tiên khiến cho Văn Sở chú ý đến nàng...

Cũng khó trách, Nhược Nghiên đối với hẳn chính là điểm yếu, đã vậy hẳn lại cho Văn tình nói lời nói của nàng ấy, một lời nói có thể làm cho hẳn mờ đi lý trí, nhậm nhàn nàng ấy thành người khá. Hẳn tin Văn tình có thể làm khơi lại dục vọng của hẳn như hẳn đối với Nhược Nghiên. Huống chi Văn Tình xinh đẹp cũng cũng không thua cho nàng.....

Lại uống thêm một chén rượu, ánh mắt hẳn trở lên thâm trầm, vài năm trước vào lúc hoa nở rộ, trong bách hoa viên mọi người uống rượu bình hoa, nàng thì lại uống trà bình hoa, còn nói là không cần rượu cũng có thể làm say lòng người, tuy tính tình trẻ con cùng lời nói có vẻ ngang ngược, nhưng mà hẳn cũng nhìn nàng một cách say mê... Tự hỏi nếu mà bây giờ lại nghe thấy một nữ tử nói lời như vậy, nhất định cũng sẽ làm cho hẳn chú ý...

“Vương gia, chúng ta đã trở lại!”

Tiếng nói Du Du thanh thúy từ xa truyền đến, Tào Triệt thu lại tâm tình, nàng đã chạy đến gần hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt trong sáng, trong tay đang cầm vài cái bao giấy, xem ra vẻ mặt cho thấy nàng đang rất hưng phấn có phần khoái trá cộng vào.

“Hôm nay đi đâu chơi? Mua được cái gì tốt?” Hẳn cười hỏi, ánh mắt nhìn về phía Văn Tình đang chậm rãi đi tới, thần sắc thản nhiên, hình như có ai oán.

“Chúng ta buổi chiều đi chơi hồ, buổi tối đi Vũ Trần lâu uống rượu Túy Nguyệt nhi, thật sự là rượu rất ngon! Sau đó lại đi dạo chợ đêm, thật không nghĩ tới chợ đêm náo nhiệt như vậy, ta mua thật nhiều đồ ăn ngon đây!”

“Tiểu nha đầu chỉ có biết ăn thôi!”

“Vương gia, Du Du ở lại cùng với người tán gẫu, ta có chút mệt, xin phép về phòng nghỉ ngơi trước.” Mệt không phải người mà mà tâm mệt nổi, bởi vì dù nàng có cố gắng thế nào hẳn cũng không chú ý đến nàng, nàng cuối cùng đối với hẳn mà nói chỉ là một quân cờ, đi tới hay đi lui là do hẳn quyết định, hơn nữa, khi cần thiết hẳn có thể đem nàng ra làm vật hy sinh...

Sớm biết là vậy, nhưng mà nàng vẫn cam tâm tình nguyện đem chính mình giao cho hẳn, cho hẳn sử dụng, vui vẻ chịu đựng, mong đến lúc nào đó hẳn thương tiếc cho nàng một kết quả đẹp như mong đợi...

Mà nay đã bao nhiêu thời gian đã qua, trừ lúc hẳn ra mệnh lệnh cho nàng thì cái gì nàng cũng không được hẳn quan tâm, thậm chí nhìn Du Du bên hẳn lúc này lú lo, nàng cũng cảm thấy vô cùng ghê tị với nàng ấy, nàng ấy có thể vô tư lại gần một nam nhân lạnh lùng đó mà nói nói chuyện vui vẻ....

Hối hận sao? Không, nàng dứt khoát không, vì hẳn, nàng nguyện hy sinh kể cả sinh mạng của chính nàng...

“Nếu mệt mỏi, cũng nên đi nghỉ sớm đi! Du Du ở lại cùng ta ngắm trăng có được không?”

“Được! Đêm khuya rồi, Tình tỷ tỷ nhanh đi nghỉ ngơi đi!” Du Du khoái trá đáp ứng.

“Văn Tình cáo lui.” Úc Văn Tình cô đơn xoay người, âm đạm rời đi.

Xem ra khi nàng và Du Du đến Vũ Trần lâu tin tức đã được người báo lại cho hẳn biết kết quả, nên hẳn không hỏi lại nàng kết quả ra sao? Nhưng mà vì sao hẳn không trực tiếp hỏi nàng? Nàng cảm thấy vô cùng chua xót, nhưng mà ...nàng không thể nói...Một quân cờ thì có quyền gì mà chua xót....

“Vương gia, người uống rượu gì đây? Thật là thơm a!” Du Du tò mò nhìn chén rượu màu hồng nhạt, mơ hồ ngửi thấy mùi thơm kỳ lạ trong chén tỏa ra, thực sự mùi thơm rất mê người

“Cái này gọi là tuyết nhường bách hoa, thơm ngọt thuần mỹ, rất tốt để cho nữ tử uống, người nếm thử rượu này so với túy Nguyệt nhi thấy thế nào?” Tào Triệt rót cho Du Du một ly rượu đầy.

“Được ta rất muốn uống thử! Thật sự là rượu ngon! Tuyệt không kém so với rượu túy nguyệt nhi!” Du Du uống xong miệng không ngớt khen ngợi, đột nhiên lại nhớ tới ma rượu mà nàng gặp ở Vũ Trần lâu, tức giận bĩu môi nói: “Vương gia, lại nói mới nhớ hôm nay đến Vũ Trần lâu ta và tỷ tỷ gặp một ma rượu, hẳn còn nhìn chăm Văn Tình tỷ tỷ nữa chứ, nhớ tới mà thấy tức giận! Nhìn hẳn ta có thể xác nhận lục phủ ngũ tạng hẳn bị thương rất nặng, nếu mà hẳn cứ uống như vậy, tính mạng nhất định không giữ nổi được bao lâu, ta hảo hảo nhắc nhở hẳn, hẳn không chút cảm tạ mà còn quay người rời đi.... Hừ! Uống đến chết không để ý!”

Tánh mạng khó giữ được? Có nghiêm trọng như vậy sao? Văn Sở nội thương không phải là đã khỏi hẳn rồi sao?

“Đừng tức giận đừng tức giận, vì một tên ma rượu mà tức giận như vậy sao? Thật là tiểu nha đầu này!” Tào Triệt giễu cợt nghiêm mặt nhìn Du Du, lại nói về tiểu nha đầu này thật sự có vài phần giống với tính cách của nàng năm xưa,. Nhưng mà từ khi hẳn áp giải Tề Lệ về kinh thì thấy hình như nàng đã thay đổi rất nhiều, vẫn xinh đẹp như trước nhưng mà hình như trí nhớ nàng không còn, nàng không có nhận ra hẳn, nhưng mà dù vậy hẳn vẫn không từ bỏ nàng được....

“Ta đã mười bảy tuổi, không phải là tiểu nha đầu nữa!” Du Du bất mãn hờn dỗi kháng nghị, nàng đã mười bảy tuổi, là một đại cô nương, Vương gia vì sao vẫn coi nàng là một tiểu nha đầu!

“Hào hảo hảo, tiểu nha đầu đã trưởng thành, biến thành đại cô nương, vậy tiểu vương xin hỏi cô nương, sư thúc người hiện tại ở nơi nào?”

“Việc này ta cũng không rõ, sư thúc rời cốc nói là đã tới kinh thành từ lâu, ta ở trong cốc nhàn chán nên mới đến kinh thành chơi tiện thể gặp sư thúc, nhưng mà cũng không thấy sư thúc có tin tức gì, bây giờ không biết sư thúc du sơn ngoạn thủy nơi nào rồi!”

“Người với Viễn Trạch đều không có tin tức gì sao? “ Tào Hân hơi kinh ngạc, người Điệp cốc xưa

này hành tung đều bí mật, hơn một năm trước điệp y cốc đã qua đời, Điệp cốc chỉ còn lại hắc và cháu gái hắc là Du Du và đệ tử Mộc Viễn Trạch, bọn họ trong lúc đó vì sao lại mất liên lạc.

“Vài ngày trước ta có hỏi tin tức qua sư huynh, nhưng mà đến bây giờ cũng chưa hồi âm, thật sự là kỳ quái.....”

“Có lẽ hắc mất mấy ngày mới nhận được tin, nhưng mà người cứ lại ở kinh thành dạo chơi đi, người thấy nơi này đi chơi có vui không?” Tào Hắc đã thấy sự việc nhất định có biến, Mộc Viễn Trạch đến kinh thành là theo yêu cầu của hắc, lẽ ra giờ này phải đến rồi mới phải, vì sao mà mấy ngày rồi mà Du Du cũng không có tin gì của hắc? Chẳng lẽ là trên đường gặp chuyện gì đó làm trì hoãn hành trình? Nhưng mà cũng phải báo tin tức với Du Du chứ?

Chẳng lẽ gặp bất trắc gì rồi? Với lại hắc cũng không phải là người hay trêu chọc thị phi, mà người của Điệp cốc võ công mặc dù không phải là hạng đứng đầu, nhưng mà kinh công nhất định là đứng đầu, nhất định giúp hắc bảo toàn được người....Nhưng mà tốt nhất vẫn nên sai người đi nghe ngóng tình hình thì yên tâm hơn...

“Không được, kinh thành trừ bỏ náo nhiệt ra thì cũng không có gì hơn, hoa cỏ cũng không bằng ở Điệp cốc! Nhưng mà ngày giỗ của gia gia cũng sắp đến rồi, ta cũng nên trở về, Vương gia nếu thấy sư thúc ta đến kinh thành mà làm xong chuyện rồi thì nhớ nói với người sớm trở lại cốc, đừng chậm trễ ngày giỗ của gia gia.”

“Vậy mà nhanh a! Lại một năm nữa trôi qua, đáng tiếc không thể tự mình đi bái tế lão nhân gia... Người khi nào khởi hành, ta sẽ cho người tiễn.”

Tào Triệt có chút buồn bã, nhớ tới vài năm bị trúng độc xà mà xâm nhập nhầm vào Điệp cốc, được y tiên nổi tiếng cứu sống, hóa ra y tiên đó tính tình rất trẻ con giống hệt lão ngoan đồng, cũng không biết nhìn trúng hắc có điểm nào xuất chúng, cứ nhất quyết bắt hắc ở lại Điệp cốc nhận làm đệ tử. Điệp cốc bốn mùa trăm hoa đua nở, cây cối xanh tươi có thể nói đây chính là nơi đào nguyên nơi trần thế, vô cùng thoát tục, đáng tiếc là tâm còn nhiều ràng buộc nên hắc không thể ở lại đó thưởng thức tiên cảnh được nữa, bản thân hắc chỉ xứng ở nơi ồn ào náo động chứ không hề thích hợp với nơi tĩnh tâm đó..

Trong ánh mắt xẹt qua một tia oán giận, không biết tin y tiên qua đời đã được báo tới tai hoàng huynh chưa, nếu mà hắc biết không biết sẽ phản ứng tới mức nào? Đương nhiên, bây giờ không phải là thời điểm đem tin tức này truyền cho mọi người biết được.

Nghe nói vài ngày trước có tin y tiên tái xuất giang hồ truyền ra, hoàng huynh lập tức sai người đi tìm....Điều này khiến hắc có thể vẫn còn hy vọng....nhưng mà hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều mà thôi,...

“Đưa tiễn sẽ không vui, Du Du ghét nhất là khi ly biệt, ngày nào đó không thấy ta, đó chính là lúc ta đã rời đi!” Du Du ngửa đầu ngăm trắng răng, buồn bã nói: “Ta thực sự rất nhớ gia gia, nhớ rõ ngày gia gia mất cũng chính là ngày có ánh trăng như vậy...”

“Du Du, nói cho ta biết y tiên vì sao mà chết, lão nhân gia thân mình luôn luôn khỏe mạnh, như thế

nào.....” Tào Triệt nhíu mày, hắn vẫn không tài nào hiểu được vì sao mà y tiên đột nhiên lại tạ thế vào năm trước, dù có hỏi vài lần, nhưng mà mọi người đều ương bướng không nói cho hắn biết, nhưng mà càng làm cho hắn thêm nghi ngờ về cái chết của y tiên....

“Kỳ thật..... Gia gia là vì tâm bệnh mà chết, chỉ vì không tin trên đời cự nhiên có người bệnh mà bản thân người cũng không trị khỏi, từ lần đó về cốc người trầm tư mấy tháng, có một ngày hình như thông suốt vấn đề gì đó, lập tức lại vui vẻ như một hài tử nói muốn lập tức khởi hành đi trị liệu cho người ta, thân thể người lúc đó cũng không mấy cường tráng như trước, lại cộng thêm hao tâm phí sức mấy ngày, thúc thúc nói là người đã suy kiệt thần trí rất nhiều nên người bị kiệt quệ mới khuyên người ở lại cốc mấy hôm nữa rồi hãy đi, ai ngờ đêm đó là người tạ thế...”

Nói lại chuyện gia gia mất, Du Du buồn thảm kể lại....

“Đừng đau buồn, hắn lão nhân gia thực không thẹn là y tiên, ta nghĩ thời điểm người ra đi nhất định là cười mãn nguyện đi?”

“UHM, gia gia trước lúc lâm chung có dặn sư thúc một vài việc, sau đó mới an tâm mà đi....”

“Không biết bệnh nhân nào mà lại làm cho lão nhân gia khó xử như vậy? Bệnh nan y gì mà chữa mấy tháng cũng không khỏi? Tào Triệt có chút kinh ngạc, y tiên y thuật tới từng ấy tuổi không thể không có bệnh gì mà không biết, nếu đã chữa là nhất định khỏi, hắn chưa từng nghe qua y tiên chữa bệnh mà thất bại bao giờ....

“Nàng không phải là người của Đại Cảnh chúng ta.....” Du Du khó xử cắn môi, do dự một hồi rồi mới nói thẳng ra.

Tào Triệt trong lòng sáng ngời, “ Là người Nguyệt quốc phải không?” Một năm trước hai nước đang giao chiến, y tiên cứu trị không ít bệnh nhân là người của Nguyệt quốc, là kẻ thù của nước mình, thảo nào mà người của Điệp cốc khi nói về chuyện này có vài phần kiêng kỵ.

Thấy Du Du gật đầu thừa nhận, đôi mắt thông minh ẩn chứa một hàng lệ, hắn trấn an xoa xoa mái tóc nàng, an ủi cười nói: “đối với Thầy thuốc mà nói trong lòng chỉ có bệnh nhân, huống chi người lại là y tiên! Không phân biệt câu nệ người này người kia, nếu không đã không xứng với danh y tiên? Đáng tiếc người đó vô phúc, nếu mà lão nhân gia không chết thì nhất định có thể cải tử hồi sinh....

“Kì lạ còn ở phía sau cơ!” Du trên mặt bi sầu bi nhưng tỏ vẻ khó hiểu, “Sau đó sư thúc tuân lệnh gia gia đi sang Nguyệt quốc, thay gia gia giải quyết xong tâm nguyện đó, ai ngờ nàng không được dùng thuốc mà lại khỏe thêm, khôi phục như lúc ban đầu.Người nói xem có ngạc nhiên không?”

“Hà?”Đúng thật là chuyện lạ a!” Tào Triệt nghe nói vậy cũng thấy có chút kinh ngạc, y tiên đã không thể trị bệnh cho nàng thì làm gì có người nào có thể trị được, người này quả thật thú vị nha, hắn cảm thấy rất là hứng thú truy vấn, “Người kia là ai?

“Kì lạ còn tiếp nha! Nàng là hoàng phi được sủng ái của Nguyệt hoàng đế, sư thúc nói nàng là một nữ tử rất đẹp rất đẹp, trước đây hôn mê bất tỉnh, ai ngờ lúc sư thúc tới ở sư thúc nơi đột nhiên liền tỉnh lại,

đáng tiếc tỉnh lại thì tỉnh, lại đã quên hết mọi chuyện trước kia, ngay cả bản thân mình là ai nàng cũng không nhớ rõ. Sự thúc tra không ra nguyên nhân bệnh, Nguyệt hoàng đế không chút nào lơ đãng, tựa hồ chỉ cần nàng tỉnh lại, khác hay không khác đều không sao cả.....”

Hoàng phi được sủng ái của Nguyệt hoàng đế? Tào Triệt kinh ngạc, Nguyệt hoàng đế Vô Hạo lạnh lùng, không coi trọng bất kỳ một phi tử nào, vậy vì sao hắn lại vì một nữ nhân mà động tâm?

Chính là không biết tình cảm như vậy cho nàng ấy là hạnh phúc hay là bất hạnh....

Về phần mất trí nhớ thì có chút nghi vấn, có thể quên hết mọi người chứ bản thân mình thì sao có thể quên được...

Đêm đã khuya, Du Du sớm đã trở về phòng nghỉ ngơi, Tào Triệt lại như trước một mình uống rượu, chỉ có ở đây ngấm gió đêm mới có thể trấn tĩnh được sôi sục trong lòng hắn. Trước mặt người đời, hắn luôn phải đeo một lớp mặt nạ, đó là một vương gia không màng danh lợi, không quan tâm đến việc triều chính, là một người say mê cầm kỳ thi hoa, luôn muốn được tiêu dao. Nhưng thật sự chỉ bản thân hắn mới có thể biết được bản chất thật của hắn, đằng sau lớp mặt nạ đó là một người bị hận thù xâm chiếm, vô tình, vô nghĩa. Bị hận thù tra tấn hắn, thúc giục bản thân hắn vì vậy mà có mưu cầu, đi tranh đấu, đi cướp đoạt lấy thứ mà nó muốn, muốn có được mọi thứ trong tay, có được người, chỉ có cái chết mới có thể khiến hắn dừng lại...

Nhớ lại năm hắn tám tuổi, mẫu hậu sai người mang đến cho hắn một bát thuốc bổ, trên mặt người còn mang theo một nụ cười tán dương vô cùng thoải mái, là lần đầu tiên hắn thấy mẫu hậu không phải là cười với hoàng huynh mà là cười với hắn như vậy, thật sự rất thân thiết, nhưng mà sao là giờ cứ nghĩ đến thời điểm đó hắn lại thấy lạnh cả người, sao mẫu hậu lại cười với hắn một cách lạ thường và quý dị đến vậy?

Nhiều năm sau, khi hắn vô ý bị rắn độc cắn trong núi, gây thương tích và vô tình thâm nhập được vào Diệp cốc, sau khi được giải độc mới được y tiên nói mới biết bát thuốc bổ năm đó rất có hại đối với thân thể hắn, khó có thể cứu vãn hậu quả, ngay cả y tiên cũng tiếc là người không có nhiều phương pháp để chữa trị

Khiếp sợ, oán hận, phẫn nộ như sóng thần tràn lên trong lòng hắn, đánh úp hết lý trí của hắn, nhưng mà hắn lại không bao giờ biểu lộ ra hận thù đó, không cho bất kỳ ai biết hắn muốn một tay hủy diệt tất cả....

Mấy năm tỉ mỉ bày mưu tính kế đến nay đã có kết quả như mong đợi, nữ nhân khuôn mặt xinh đẹp nhưng mà tâm địa như rắn rết kia cũng đã về cửu tuyền, chôn sâu dưới ba tấc đất, đám công thần bên cạnh bà ta cũng đã diệt trừ hơn nửa, không còn có chút quyền lực. Điều quan trọng là không một ai có thể ngờ tới người âm thầm đứng sau tất cả lại là Cẩn Vương hắn...

Thời cơ chưa chín muồi, cho dù lòng hắn lúc nào cũng như lửa đốt, nhưng mà hắn biết vẫn nên chờ đợi, bởi đối thủ của hắn không phải là người thường, hắn phải thật cẩn thận, không thể lộ ra nhất kỳ dấu vết nào, tránh để hoàng huynh mất đi sự tín nhiệm đối với hắn, chỉ cần hơi chút sơ sẩy, khiến cho hoàng huynh sinh lòng nghi ngờ thì kết cục của hắn so với các lão thần già e rằng thê thảm hơn rất nhiều. Một mũi tên mà đã lên cung thì chỉ có thể bắn ra chứ không còn đường rút lại nữa.

.....

Đêm khuya tĩnh lặng, Úc Văn Tình một mình đứng cạnh cửa sổ, dung nhan xinh đẹp có phần u buồn, lời thề suốt đời phải vô tình vô nghĩa sớm đã mất đi trong con người nàng, nàng giờ như con thiêu thân lao vào lửa cứ cố gắng nán lại bên cạnh hăn, cam tâm tình nguyện vì hăn trả bất kỳ giá nào, không sợ bất kỳ quả báo nào....

Buông thả chính mình vì tâm nguyện của hăn, là si? Là ngốc? cho dù là vậy nàng cũng không để ý...

Bản thân nàng Chưa từng nghĩ tới bản thân mình có một ngày sẽ trở thành như vậy, xa lạ đến mức chính bản thân nàng còn không nhận ra mình, nhưng mà nàng đã dứt khoát...

Lại nghe tiếng bước chân quen thuộc đến gần, dù không chú tâm lắng nghe nhưng mà nàng biết là người nam nhân đó đến, đáy mắt cô đơn buồn bã đứng dậy, rồi bước đến trước cửa, mở ra thấy hăn đã đứng ngoài, một thân tuần dật phi phàm.

“Vương gia, ngài như thế nào giờ này còn đến đây?” Có phải là trong lòng hăn có chút nhớ nàng chăng?

“Thấy phòng người còn sáng đèn nên tới xem sao, nói không phải là mệt sao? Vì sao mà còn chưa ngủ?” Triệt tùy ý hỏi, thấy trong mắt nàng hiện lên sự vui sướng, trong lòng hăn trào phúng cười, nữ nhân luôn luôn có lòng tham vô đáy, ghen tỵ làm các nàng trở lên ngu ngốc, luôn tự cho mình là nhất mà quên mất câu nói của cổ nhân: “Biết mình biết người”, nàng làm sao mà có thể dẩu nổi hăn.

“Văn Tình sợ là này sẽ làm Vương gia thất vọng, cho nên khó có thể đi ngủ.”

“Người sẽ không làm ta thất vọng, Văn Tình, ta tin người!”

“Vương gia.....” Hăn tin nàng! Chỉ vì câu nói này mà nàng có thể nguyện vì hăn vượt qua mọi núi đao biển lửa!

Dưới ánh trăng tĩnh lặng, hai người cứ vậy mà nhìn nhau, thâm trầm giống như biển cả, nhưng mà vẫn không giấu nổi cảm xúc mãnh liệt đang trào dâng bên trong từng người...

“Văn Tình, người làm rất tốt, hôm nay Văn Sở đối với người đã có ấn tượng sâu sắc, người nên cố gắng tạo thêm nhiều cơ hội ngẫu nhiên hơn với hăn.”

“Vâng, Văn Tình biết.” Úc Văn Tình đau lòng cúi đầu trả lời, bỗng nhiên nâng mi mắt mong đợi hỏi: “Nhưng mà lòng hăn có rung động hay không ta không biết, nếu Knếu Văn Tình thất bại, hăn chưa từng một lần động tâm với ta thì ta nên làm thế nào cho phải?”

“Người có biết nên làm sao không.” Tào Triệt thần sắc không hề thay đổi, giọng nói cũng hoàn toàn lãnh khốc, “Nếu không thể hữu dụng nữa thì tốt nhất là nên bỏ, nên người chỉ có một con đường là gắng làm hết sức, kết quả ra sao sau đó ta sẽ định đoạt.”

Nhẹ nhàng đi dần đến, Băng tình nghịch nở một nụ cười, ánh mắt thể hiện sự nhu hòa, khẽ mở lời nói: “Trong lúc vô ý đi đến nơi này, không dám đi vào quấy rầy hoàng thượng, không biết phải đi đâu a?”

Bỗng nhiên đứng khựng lại khi nhìn thấy người phía sau hoàng đế kia thân ảnh tuấn dật phi phàm, đôi mắt nàng sáng lên, trên mặt hần lại lộ vẻ cười sáng lạn làm cho nàng không hiểu được thâm ý của hần, Băng sắc mặt khẽ biến, giật mình, Cẩn vương sao lại ở đây vào lúc này, hần là cùng hoàng thượng thảo quốc sự, nàng tốt nhất là nên tránh khỏi đây thật nhanh.

Đối mặt với các cung phi các trong cung nàng có thể hiên ngang không để ý tới, nhưng là trước mặt hoàng thượng, Vô Danh có thể hiểu được nàng có thể không hành lễ với Vương gia thì thôi, nhưng mà trước mặt hoàng thượng và các thị vệ, nàng tốt nhất là nên hành lễ mới phải. Băng cũng có cùng suy nghĩ như hần liền cúi đầu hai người quỳ gối hành lễ: “ Vương gia ở đây sao? Xem ra hoàng thượng và vương gia có chuyện quốc sự cần bàn bạc, Nhượng Nghiên không dám quấy rầy, xin cáo lui trước.”

“Mau đứng lên! Sao tự nhiên lại hành lễ như vậy?” Tào Hần thấy nàng hành lễ như vậy, tiến đến đỡ nàng đứng lên, ôn nhu ôm nàng vào ngực, xoay người đối diện với Tào Triệt nói: “Người đi về trước, Vân Sở bệnh mấy ngày, nếu rảnh rồi người thay ta đi hỏi thăm hần xem.” Một câu nói như hàm ý dừng nên ở đây quấy rầy hần và giải nhân làm bạn tình tứ.

“Vâng!” Tào Triệt thanh âm thật dài, cước bộ bất động, liền đứng ở đó nhìn hai người một chút cũng không có ý tứ, khéo miệng ngược lại gọi lên một nụ cười hình như là chế nhạo.

“Hoàng Thượng, người xem Vương gia cười chúng ta đấy!” Băng hờn dỗi đẩy cánh tay của Tào Hần đang ôm lấy nàng: “Hoàng Thượng xử lý quốc sự quan trọng hơn, Nhượng Nghiên còn muốn đi thực viện cung một lát xem thế nào!” Vốn cũng không muốn đi thực viện cung, nhưng mà lời nữ nói ra không thể rút lại, với lại bản thân nàng cảm thấy rất thương cho nữ nhân điên ở đó, dù sao nàng mới là mẹ đẻ của hoàng thượng!

“Thực viện cung? Nàng đi tới tòa nhà đó làm gì? Nơi đó không phải là nơi ở của vị thái phi điên sao?” Tào Hần có chút hờn giận, như thể ghen tỵ, nàng chẳng nhẽ tình nguyện đi thăm một nữ nhân bị điên hơn là ở lại nơi này cùng hần sao?

“Hả..... Thiếp lần trước đáp ứng với nàng là sẽ thường xuyên đến đó thăm nàng, lời đã nói ra thì không thể nuốt lời được!” Băng cố ý nhấn mạnh với hần, sắc mặt thì trở lên vẻ rất buồn bã. “Lúc trước thiếp có ở thực viện cung mấy ngày, nàng đối với thiếp rất là chiều cố, nên giờ đây đi thăm nàng cũng là phải đạo.”

“Vậy.....Nàng nên đi đi.” Nghe nàng nhắc tới trước kia nàng bị giam cầm ở thực viện cung, Tào Hần lại cảm thấy một cơ đau nhói trong lòng, vậy cứ để nàng đi vậy, sau đó hần lại kêu Lộ Tam thông báo với phủ nội vụ đem đến đó một số vật dụng cho thêm đầy đủ.

“Được! Đa tạ Hoàng Thượng!” Không nghĩ tới chính bản thân nàng là tùy tiện viện lấy một cố, nhưng mà vì vậy lại đem đến cho thái phi đó một phúc lợi lớn, Băng cảm thấy thật vui vẻ, nụ cười trên môi nàng càng thêm tươi tắn, đôi mắt thể hiện sự vui mừng làm cho cả người nàng như bừng sáng.

Vội vàng rời đi Băng không chú ý đến nụ cười của Tào Triệt đã biến đổi thành nụ cười có vẻ trần tư hơn, nhưng mà bản thân nàng vẫn có thể cảm nhận được nam nhân này trước mặt người khác luôn mang một nụ cười để che dấu con người thật của hắn, nàng khi ở cạnh hắn luôn có cảm giác lo lắng, nhưng mà căn bản không thể nói cho Tào Hãn biết được chuyện này. Đây là hoàng đệ mà hắn vô cùng tin tưởng, hắn chưa từng một lần phát hiện ra hoàng đệ của hắn trong tương lai muốn làm điên đảo tâm trí hắn....

“Triệt, gần đây Ủy Phong Kỳ có hướng đi gì mới không?” Tào Hãn nhìn theo thân ảnh Băng đi xa, lúc này mới quay lại hỏi Tào Triệt.

“Lão hoàng đế chậm chạp không chịu quy thiên, huynh đệ thì thi nhau giành binh quyền, hắn tuy là thái tử nhưng mà lại là kẻ đau đầu nhất!” Tào Triệt hít sâu một hơi lạnh lùng nói: “Hoàng huynh, cảnh xuân tươi đẹp như vậy, huynh đệ chúng ta sao không đi ngắm phong cảnh, nghe nói ngự hoa viên lúc này trăm hoa đua nở, chính là lúc thưởng thức cảnh xuân đẹp nhất đấy.”

Tào Triệt trong lòng suy ngẫm: Nàng thật là đi tới thực viện cung sao? Hay là lại nhân cơ hội đó nói là muốn ra ngoài ngắm phong cảnh đây! Lâm Vân Sở, người còn chưa đối với nàng ấy hết hy vọng, dám vào lúc ban ngày ban mặt thâm nhập vùng trộm gặp nhau trong ngự hoa viên, xem ra không cho người một bài học giáo huấn, người còn không có buông tay.

“ Cũng được, nay mọi việc đã thuận lợi, bao lâu rồi không có rảnh rỗi như vậy, đi dạo cũng là một phương pháp tốt, đi nào!” Tào Hãn mỉm cười gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nay chiến sự đã chấm dứt, biên cương bình định, đám gian thần ngày trước dâng tấu bày đặt thị phi đã bị dẹp trừ, một lớp quần thần trẻ có nơi dụng võ, mọi việc triều đình thuận lợi, Nhược Nghiên lại thay đổi tâm tình rất nhiều nên giờ là lúc hắn có thể thả lỏng tinh thần.

Chương 50

Trong Ngự hoa viên một chỗ khá kín đáo, sau núi giả, Tú Nhi vẻ mặt lo lắng nhìn Lâm Diễm bất an đứng ngồi không yên.

“Nghiên nhi đâu?” Lâm Diễm mong ngóng hỏi, tính tình càng trở lên thâm trầm.

“Tiểu thư không có tới, bảo ta đến nhắn là: Mọi chuyện trước kia là nhất thời, sau này ai cũng không nên nhắc đến nữa.” Vừa nói Tú Nhi vừa trộm dò xét sắc mặt của Lâm Diễm, thấy sắc mặt hần ngày càng tái nhợt, trong lòng không khỏi cảm thấy xót xa.

Tuy rằng nàng đồng ý rằng thà đau một lúc còn hơn là cứ để kéo dài, nỗi đau lúc đó càng lớn hơn, nhưng mà nhìn hần vẻ mặt thống khổ như vậy, khó tránh đôi lúc nàng cảm thấy làm như vậy với hần là quá mức tuyệt tình.

“Nàng thật sự nói như vậy? Lá thư này nàng rõ ràng đã đọc...”Lâm Diễm thì thào nói, loạng choạng lui về phía sau mấy bước, nếu không phải phía sau chính là núi giả đỡ thì chắc hẳn hần đã bị ngã rồi.

“Vâng, tiểu thư hy vọng người không cần cứ ngày ngày qua lại với rượu mà hành hạ bản thân, hy vọng người hãy chấn chỉnh lại, làm một người có ích cho nước nhà, nên người đừng làm tiểu thư thất vọng...”

Lâm Diễm lúc này có nghe nhưng mà không có lọt bất kỳ lời nào vào tai, trong đầu chỉ có vang lên một câu nói: “Mọi chuyện trước kia là nhất thời, sau này ai cũng không nên nhắc đến nữa.”

Nhất thời. Hần sao có thể đem bao thời khắc ngày thơ bé ngây ngô, tình yêu thuần khiết và say đắm như vậy cho là nhất thời được? Nàng vì sao lại đưa ra một yêu cầu quá đáng như thế với hần? Chẳng nhẽ nàng đã quên lời hứa hẹn định ước năm nào? Bởi vì trí nhớ không còn nên nàng mới thật sự vất bỏ hần để chọn Hoàng thượng...

Nàng sao có thể đối với hần tàn nhẫn như vậy.... Không! Sẽ không, nhất định là Hoàng Thượng ép buộc nàng, nàng nhất định là thân bất do kỷ! Nhất định là như vậy!

“Tiểu thư kỳ thật vẫn rất quan tâm người, sau khi người giao cho tiểu thư ân thư, tiểu thư suốt ngày lo lắng đề phòng, sợ người bị liên lụy..... Tiểu thư cũng thực bất đắc dĩ.....”

Một ý chí lóe lên trong lòng hần, dâng lên cho hần một hy vọng, Nghiên nhi quả nhiên là thân bất do kỷ, sở dĩ đối với hần tuyệt tình như vậy là bởi vì lo lắng cho hần.... hần lại sai lầm rồi, ngay từ đầu quyết định làm điều trái với lương tâm mình là thời điểm đó hần đã chọn cho mình một con đường hoàn toàn sai lầm, bây giờ là cái sai trước mắt nữa, đó là đánh giá sai hoàng thượng đối với Nghiên Nhi có tình, nay có đường nào để cứu vãn tình hình sao?

Tú Nhi ôn nhu an ủi vừa thông suốt, thấy hần sắc mặt hơi tư lự, dừng một chút nói, “ người hãm hại tứ đại gia tộc chúng ta năm đó vẫn chưa bị tiêu diệt, người sao có thể nào sa sút tinh thần như thế, người như vậy sao có thể xứng được phân nửa phong thái của lão nhân gia Định Nam tướng quân ngày xưa!” Nàng

nhìn không được muốn dùng ngôn ngữ kích bác hằn, chỉ hy vọng hằn có thể không vì tình nữ nhi mà cảnh tỉnh lại, phối hợp để trả thù mối thù diệt gia tộc năm xưa, đòi lại công bằng.

“Người.....” Lâm Diễm không thể tin vào mắt mình, trừng mắt nhìn vào khuôn mặt trầm tĩnh của Tú Nhi, giống như lần đầu tiên cảm thấy người này giống hết tính cách người bạn từ nhỏ của Nghiên Nhi của hằn chứ không phải là một nha hoàn, từ trước đến giờ, đầu óc hằn chỉ có hình ảnh Nghiê Nhi chiếm cứ, chưa từng chú ý tới Tú Nhi, sau khi Nghiên Nhi vào cung làm hoàng hậu, bọn học mất liên lạc, nhờ có Tú Nhi mà bọn họ mới có thể tiếp xúc gặp mặt với nàng....

“Gia phụ là Chu Nguyên Tấn.” Tú Nhi bình tĩnh nói ra thân phận của chính mình. Nàng đối với hằn chính là ở tấm lòng, tuy có phần xấu hổ và lo lắng nên nàng mới á khẩu không dám nói ra thân phận của mình, với lại hằn trong lòng luôn chỉ có Tiểu thư, nếu mà nói ra thì cũng bị hằn từ chối nên nàng mới chờ. Chờ có một ngày nào đó có cơ hội, chờ hằn không còn si mê vọng tưởng tới tiểu thư nữa thì mới nói cho hằn, toàn tâm toàn ý giữ chặt hằn bên cạnh mình...

“..... Người là Cẩm tú?Người của Chu gia không phải đều.....” Lâm Diễm hơi kinh ngạc nhìn về mặt của Tú Nhu, trong trí nhớ của hằn Chu gia năm đó quả thật là có một nữ nhi, tuổi so với Tú Nhi không khác biệt lắm, nhưng mà không phải người của Chu gia đều vui thân trong biển lửa sao? Sao năm đó tiểu cô nương này lại có thể may mắn thoát khỏi thảm kịch đó?

Đau lòng, uất ức nhớ lại cảnh tượng khi đó, Tú Nhi không nhìn được lạnh run, nói: “Là quản gia liều chết che chở ta trốn thoát.....” Trong trí nhớ nàng từng hồi từng hồi hiện lên năm đó cả Chi gia chìm trong biển lửa, da thịt của nàng còn nóng rực, khắc sâu vào trong tâm trí, sợ hãi vô cùng.

Gió thổi nhẹ nhẹ, đem câu chuyện bí mật của hai người đang trao đổi với nhau truyền vào tai của Tào Hãn và Tào Triệt đứng cách đó không xa

“Hoàng huynh.....” Tào Triệt áp chế sự kinh hoàng trong lòng, trấn án nhìn về phía Tào Hãn nét mặt nghiêm lạnh như bị băng đông cứng.

Vì sao Tú Nhi lại đến gặp Vân Sở, đã vậy không chỉ nhắc tới phong thư ẩn chết tiệt kia mà ngay cả thân phận mình cũng tiết lộ cho hằn biết.

Tào Hãn khoát tay ngăn lời nói của Tào Triệt lại, cũng lẳng lẳng đứng ở một thân cây to, cành lá xum xuê để nghe hết câu chuyện của hai người và chờ hai người rời đi rồi mới bước ra, âm thầm thấp tiếng nói: “Không ngờ nàng lại là con gái của Chu Nguyên Tấn, nói như thế, nàng cũng là biểu muội người.....”

“Ta còn tưởng năm đó người nhà Chu gia đều bị chết trong trận đại hỏa đó, nàng ấy như thế nào mà có thể thoát nạn được.... Hoàng huynh, việc này ta thật sự không hề hay biết, nhưng mà xin hoàng huynh nể tình ta với nàng ấy có quan hệ họ hàng, cùng có cùng quan hệ huyết thống là tha tội cho nàng!” Tào Triệt khẩn cầu, hoàng huynh đã không đề cập đến chuyện thư ẩn thì hằn không nên nhắc lại nữa, nhưng mà Tú Nhi lại nói thân thế của nàng ấy với Lâm Diễm thẳng thắn như vậy không biết về mặt hoàng huynh đang suy nghĩ cái gì, thật là khó nắm bắt, nhưng mà hằn nhất định không để chuyện này ảnh hưởng đến mọi việc mà có hậu quả xấu, Tú Nhi kia thật là đáng trách vì không biết phân nặng nhẹ làm ra việc này. Nói không chừng có thể ảnh hưởng đến kế hoạch bao lâu nay hằn tính toán.

“Nàng căn bản vô tội, vì sao phải trị tội của nàng? Năm đó tam đại gia tộc kết bè kết đảng ý đồ phản nghịch vốn là việc mà cái đám lão thần kia một tay thao túng làm ra, lấy giả thay thật, không giấu gì đệ, chẳng bao lâu nữa ta sẽ lấy lại thanh danh cho họ.” Tào Hãn nếu có chút đảm chiêu nói.

“Hoàng huynh anh minh!” Tào Triệt cười, hoàng huynh chỉ đề cập đến chuyện minh oan cho Tam đại gia tộc chứ không hề nhắc đến minh oan cho Tề gia, xem ra hoàng huynh vẫn tin tội Tề Lệ thông đồng với địch phản quốc.

Thái Hậu, năm đó người ra tay tuyệt tình, nhưng mà vẫn không thể ngờ được người của Tứ đại gia tộc vẫn còn đông đủ như hôm nay? Thật là đáng thương thay.....

Băng đi vào thực viện cung, gặp phải cảnh sắc vẫn tiêu điều như cũ, tiếng ồn ào như trước đã giảm đi không ít, lần trước nàng đã cảnh cáo hai nàng không nghĩ là sẽ có hiệu quả như vậy, liền bước vào trong nội điện, hô giọng nói: “Quý phi nương nương, ta lại đây thăm ngài!”

“Vào đi!”

Nghe được tiếng từ trong truyền ra, Băng quay lại với các cung nữ nói: “ Các người đứng đây đợi ta, ta vào một mình là được rồi.”

Đi vòng qua màn chướng mà vào bên trong, nơi này khắp nơi đều rất lộn xộn, nhưng mà quần áo không có vứt lung tung mà được vắt lên rất cẩn thận, Băng trong lòng nghĩ ngợi: Mọi chuyện trước kia đều đã qua, bản thân nàng có thể phái người của phủ nội vụ đến để hầu hạ nàng thêm, để cho nàng ấy sống thoải mái một chút....

“Nghị Đình, Cô Dung, các người lui xuống đi!”

“Vâng, nương nương.”

Các nàng sao lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy? Băng nhìn theo bóng hai người rời khỏi, thần sắc có chút bất an, nhìn lên nàng một cái rồi chạy ra khỏi điện. Băng cứ đứng đó nhìn bóng hai người chạy ra khỏi điện một hồi lâu rồi mới đi vào trong.

Tiến điện, Băng liền cảm thấy có cái gì đó không hợp lý, thấy nàng đã tỉnh lại, Băng rất chăm chú nghiên cứu nàng không có vết bầm tím ở trên người, im lặng nhìn vào ghế mà nữ nhân đó đang ngồi, theo Tề Lệ nàng được biết vị thái phi này là người của Hoa Gia tộc tên là Hoa Bích Tranh.

Nàng vẫn như trước tóc tai tán loạn, dung nhan không chỉnh sửa, váy áo thì đã bạc màu, nhìn thôi là đã thấy lôi thôi., Ánh sáng trong phòng chiếu vào khuôn mặt nàng Băng có thể nhận thấy nàng không phải là một nữ nhân bình thường, khuôn mặt đó vẫn còn lộ ra bảy tám phần là hận ý, hai ba phần còn lại là điên cuồng.

Băng biết rất rõ ràng là nàng không điên, nhưng mà nàng không hiểu được đó chính là ngày trước nàng ấy đối với nàng có thiện ý như vậy nhưng mà bây giờ lại cảm thấy hận thù tràn ngập, nàng bất giác lùi lại,

đề phòng cảnh giác với nàng. Đã lâu rồi cảm giác nguy hiểm này nàng mới có nên làm cho máu trong người nàng bất giác mà sôi lên từng đợt.

Bỗng nhiên thấy hoa mắt, cái ghế mà nàng ta đang ngồi chợt lóe sáng, gió thổi nhẹ bật qua người nàng, nhanh như chớp một quyền hướng về phía nàng mà đánh tới, sớm có phòng bị từ trước, Băng cúi thấp người, chân trái xoay tròn né sang một bên, nhưng mà khóe mắt thấy nàng ta nhanh tay cầm một con dao ngắn đâm tới, nhất thời kinh hãi không thôi.

Nữ nhân này muốn giết nàng! Đáng chết, nhất định là đã biết thân thế của nàng.....

Hoa Bích Tranh đánh liên tiếp mấy đòn mà không được, lại giơ dao, mang theo hận ý hướng nàng đánh tới, như thế nàng ấy mà không chết thì không dừng lại. Nàng thân pháp nhanh nhẹn, công kích có chương có pháp, dao trong tay nàng liên tục lóe sáng, ánh mắt kiên định công kích đối thủ không hề sao động, ngược lại càng bình tĩnh, còn hướng đến Băng nói nhỏ vài tiếng: “Quả nhiên hồ phụ sinh hồ tử, không thể tưởng được Tề nhị tiểu thư có thể tránh được dễ dàng mười chiêu của ta!”

“Người làm cái gì? Vì sao muốn giết ta!” Băng thở phì phò không ngừng trốn tránh từng chiêu của nàng lao tới, nếu như là bản thân nàng trước kia, đánh tới đánh lui như vậy không thành vấn đề, nhưng mà với thân thể của Nhược Nghiên này quá yếu ớt, né đòn thôi đã rất tốn sức, muốn phản công lại càng khó hơn, cuối cùng chỉ có thể chọn cánh né tránh để tránh làm da thịt bị thương.

“Ai kêu người họ Tề! Muốn trách người liền đi mà trách vị hoàng cô cô của người đi, đến đó mà hỏi nàng ta đã làm gì với ta!”

Từng đợt tấn công của nàng càng ngày càng sắc bén, tốc độ càng mau lẹ, với tốc đó làm cho Băng khó có thể chống đỡ, nàng lại không thể chạy đi, sẽ làm mọi chuyện thêm lớn, chỉ có thể ở đây đối co với nữ nhân này. Nàng lại là mẫu thân của Hãn nữ, nàng không thể để cho hãn vì không biết nội tình mà ra tay với chính mẹ đẻ của mình, rồi sau lại sinh hối hận....

Đối với một đứa trẻ mồ côi từ nhỏ như nàng, thì mẫu thân luôn là mơ ước và khát vọng của nàng, muốn có được một người mẹ quan tâm chăm sóc, dạy dỗ nàng từng chút một....Chính vì lẽ vậy, nàng lại càng không muốn nữ nhân này bị chính đứa con nàng dứt ruột đẻ ra ra tay với chính nàng ấy được....

“Không – người hãy nghe ta nói! Người chẳng lẽ lại muốn giả điên cả đời này sao.... Giết ta thì người có được cái gì? Hãy nghe ta nói, ta có thể giúp người.....” Băng bị buộc đến chân tường, trơ mắt nhìn dao trong tay nàng đâm tới, mũi nhọn chĩa vào trước mắt, gần đến nỗi nàng cơ hồ có thể cảm nhận được mùi tanh....

Phập–

Nhận thấy mũi dao nhọn đâm vào vách tường, Băng thở phì phò, bàng hoàng ôm lấy ngực do trái tim đã chịu đến cực hạn, đối mặt với nữ nhân khuôn mặt đỏ bừng, tuy sát khí đã giảm vài phần nhưng mà nàng tốt hơn hết là không nên lơ là phòng.

“Giúp ta? Họ Tề mà giúp Hoa gia ta ư?” Hoa Bích Tranh đùa cợt cười, từ từ rút con dao từ trong

vách tường ta.

Băng có thể rõ ràng thấy được từng lớp bụi trong tường theo con dao đó rơi ra ngoài, nàng chịu đựng cơn quặn đau từ ngực truyền đến, cắn răng nín thở nói: “Ta không biết hoàng cô cô năm đó đối với người làm cái gì, nhưng ta là thật sự muốn giúp người.....”

“Thật không? Nghe nói hậu cung người chính là người được sủng ái nhất, xem ra người đúng là được cô cô người chân truyền, hiểu được mọi cách có thể câu dẫn được tâm nam nhân.... Người chuẩn bị giúp ta như thế nào? Người có biết vì sao mà ta bị nhốt trong thực viện cung này không?”

“Ta.....” Việc này mà còn có nguyên nhân gì sao? Không phải bởi vì nàng điên điên khùng khùng, tiên hoàng mới không thể không đem nàng nhốt vào thực viện cung sao?

“Nói cái gì là muốn giúp ta, bất quá chỉ là người này lý do mà thôi? Một khi người ra khỏi thực viện cung, chỉ sợ ngay lập tức khóc với Hoàng Thượng mà báo tội của ta mà thôi?” Hoa Bích Tranh ánh mắt âm u, vẻ mặt không biến sắc, trong tay nắm chặt con dao như chuẩn bị hướng về phía nàng mà đâm tới.

Băng lấy một viên thuốc uống vào, dựa lưng vào tường lấy lại bình tĩnh nói: “Ta thật tình muốn giúp người,, tin hay không thì tùy người! Mới vừa rồi ta còn nói với Hoàng Thượng xin cho thêm vài người tới hầu hạ người, ở Thực viện cung này thiếu cái gì thì ta sẽ đem đến cái đó, nếu mà bị bệnh thì ta sẽ cho người đến thăm khám, khi nào khỏi hẳn thì mới đi, đến lúc đó, người có thể tự do ra vào thực viện cung, không ai còn dám nói người là người điên nữa!”

Hoa Bích Tranh nghi hoặc nhìn chăm chăm hơi thở, sắc mặt trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt của Băng, mấy ngày nay hai người được sai đến hầu hạ nàng là Nghi Đình và Cô Dung nói cho nàng biết không ít chuyện về nàng ta, thế nên nàng mới biết nàng là cháu gái của thái hậu, là đương kim hoàng hậu trước kia của Hoàng thượng. Vốn tưởng nàng là một người đi đến đâu hộ pháp theo đến đó, con người thì xảo quyệt vô cùng, nhưng mà đến nay thì tất cả đều sai hết, người này sao nhìn thấy có vẻ sinh mệnh thật khó đỡ đến vậy, mỏng manh yếu ớt.....

Nàng bị phế rồi lại được độc sủng thời gian không đến vài tháng, xem ra tiểu nha đầu Tề Nhược Nghiên này nhất định không đơn giản, tâm địa thậm chí không thua Tề Phi năm đó! Nàng bị hận thù bám lấy hơn hai mươi năm trời, không thể nói bỏ là có thể bỏ ngay được. Nếu có thể nàng chỉ muốn thiêu cháy chết hết kẻ thù mới hả, nếu không nàng nhẫn nhục sống hơn hai mươi năm nay là vì cái gì? Vì cái gì mà phải giả ngây giả dại hơn hai mươi năm? Ngây dại hơn hai mươi năm, tiên đế đã chết, Tề Phi cũng đã chết theo, lưu lại một mình nàng sống từng ngày tiếc thương cho số phận mình, cho đứa con của mình thì làm cái gì? Nàng có thể chịu đựng như vậy được bao lâu nữa đây?

Chu gia, Hoa gia, Lâm gia, tam đại gia tộc thì Lâm gia tộc đã tự tận, không còn có người nào, Tề gia năm đó thì giờ đây tiêu điều, cửa nát nhà tan, chỉ còn có nàng được hoàng thượng độc sủng nhưng mà thân là phế hậu, Thế hệ trước đều đã đi qua, người mà nàng hận nay đều đã chết, hơn hai mươi năm, nàng giữ hận thù trong lòng mong gặp người đó để trả thù, nhưng mà nàng làm sao có năng lực đi lấy lại công bằng đây?

Giết nàng, coi nàng như là lấy máu của nàng để rửa đi mối hận trong lòng, chờ mãi rốt cục nàng cũng

đến, nhưng mà giờ nàng lại nói là muốn giúp nàng.....Nói như vậy thì sao mà nàng không động tâm!

“Người vì sao phải làm như vậy? Giúp một người điên như ta thì người sẽ thu được ích lợi gì!” Hoa Bích Tranh ánh mắt lợi hại, lạnh như băng hỏi vặn lại Bằng như thế nàng ta không hề có một lý do nào để mà tin tưởng nàng cả, nếu như nàng mà không nói lời nào đó có tính thuyết phục thì con dao trong tay nàng nhất định không đâm vào tường mà sẽ trực tiếp đâm vào người nàng.

“Người từng nói là hoàng cô cô của ta đẩy người vào tình cảnh này, coi như là ta giúp người chuộc tội đi!” Thấy nàng thu hồi con dao nhọn, Bằng thở phào nhẹ nhõm lau đi mồ hôi đang chảy xuống thái dương, kỳ thật chưa nói tới cái gì là chuộc tội, nàng bất quá chỉ muốn kéo dài thời gian mà thôi.

“Được! Ta sẽ tin người một lần!” Sẽ tin nàng một lần đi! Có lẽ những ngày giả điên như vậy đối với nàng mà nói là quá đủ rồi, nàng không có cách nào để chống lại lời đề nghị hấp dẫn như vậy.

Bằng suy yếu cười cười, “Người yên tâm, việc hôm nay ta sẽ không nói cho Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng..... Nếu mà con của ta còn sống, nó cũng sẽ bằng tuổi với hân....”

“Thời điểm không còn sớm, ta cũng nên rời đi.” Bằng nhẹ nhàng nói xong, vòng qua người của Hoa Bích Tranh hướng cửa điện mà ra về.

Đi một mạch ra đến cửa điện nàng mới có thể thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới lần này đi thực viện cung lại kinh hoàng đến vậy, như là vừa thoát nạn ở quỷ môn quan trở về, cho nên lúc rời khỏi thực viện cung ánh dương chiều hạ xuống người nàng làm cho nàng mới có cảm giác là mình còn sống.

Kinh hoàng vừa rồi làm nàng hao tổn không ít sức lực, cho người đi phủ nội vụ chuyển lời rồi nàng đi một mạch về Thanh Dương cung.

Tú Nhi trở về Thanh dương cung trước nàng, thấy nàng mặt lộ vẻ mệt mỏi, khí sắc cũng không tốt, vội hỏi là làm sao vậy, Cẩm Hồng kinh hoàng vội như muốn chạy đi mời ngự y.

Bằng khoát tay áo, cười yếu ớt nói: “Ta không sao, có chút mệt mà thôi, ngủ một giấc thì tốt rồi, các người đều có việc, có Tú Nhi hầu hạ ta là được rồi.”

Cẩm Hồng vẫn rất lo lắng, lải nhải nói cái gì nàng vạn nhất có cái không ổn, mọi người đều sẽ bị Hoàng Thượng trách phạt, thỉnh nàng chú ý đến bản thân nhiều hơn.

Bằng do cảm thấy mệt mỏi, bị mọi người nói vậy, liền cảm thấy hờn giận nói: “Thân thể của ta ta chính là người hiểu rõ ràng nhất, nói không có việc gì là sẽ không có gì, các người ai cũng không được đi mời ngự y, lại càng không cho đi thông báo cho Hoàng Thượng!” Nói xong quay người, đi thẳng vào trong tẩm điện.

Mọi người thấy nàng tức giận, không một ai dám ngẩng đầu nói thêm một câu, Tú Nhi nhẹ giọng nói: “Cẩm Hồng tỷ tỷ yên tâm, tiểu thư hình như là rất mệt mỏi nên mới nói vậy, nếu mà có việc gì thật thì Tú Nhi nhất định sẽ thông báo cho mọi người biết.”

“Được, người mau vào đi hầu hạ người, ta đợi ở bên ngoài, tiểu thư vạn nhất có cái gì không ổn, người liền chạy nhanh ra thông báo một tiếng.”

“Vâng.”

Vén rèm đi vào, Tú Nhi thấy nàng đã nằm trên giường nghỉ, còn không buông cả trướng màn xuống, nàng liền nhẹ vào gọi “Tiểu thư?”

Băng ừ một tiếng hỏi: “Hắn nói như thế nào?”

“Hắn nói làm không được, và nhất định phải gặp tiểu thư một lần, tiểu thư....” Nghĩ đến lúc ấy hắn về mặt thống khổ, nàng cũng cảm động lây, tâm tư nàng hy vọng hắn óc thể hiện quên đi tiểu thư, nhưng mà trong mắt hắn chỉ thấy có bóng dáng đó của tiểu thư. Nhìn bộ dạng hắn đau khổ như vậy nàng càng giận chính bản thân mình ích kỷ như vậy.

“Cái gì mà phải gặp mặt? Người đi nói cho hắn, ta vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ gặp hắn!” Đây không phải si tình, mà là đại khờ si mê, hắn có từng nghĩ nếu mà nàng và hắn gặp mặt thì hậu quả sẽ thế nào? Một khi lộ ra ngoài, Hoàng thượng có thể tha cho bọn họ được sao? Cái gì là yêu, quả thực rất nguy hiểm!

“Tiểu thư.....”

“Ta mệt mỏi, người lui ra đi!” Yêu thương hắn, nàng lại không thể như người bình thường khác, ở bên hắn cả hai sẽ nguy hiểm. Ngoài nàng ra, còn rất nhiều nữ nhân khác, nàng nếu không kiên quyết nhất định sẽ dây dưa làm bại lộ chuyện làm cả hai có thể bị nguy hiểm sinh mạng. Bao lần gặp nguy, nàng càng không dám mạo hiểm sinh mạng chính mình, đối với nàng mà nói, giờ đây chính sinh mạng mới là điều cần quan tâm. Mệt mỏi quá..... Đây quả là một vấn đề không dễ nghĩ. Nếu mà chọn Lâm Diễm, cả đời nàng lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ như vậy, một cuộc sống mỏng manh như một miếng băng, rất dễ tan chảy. Liệu tình yêu của hắn có đủ cho nàng chống đỡ đến cuối cùng sao?

Chương 51

Cả người mệt mỏi, tinh thần uể oải vậy lấy nên Bằng dần chìm vào giấc ngủ, nhưng mà vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng của người đó nói rất nhỏ.....

“..... Nàng từ lúc trở về thì đã ngủ như vậy sao?”

“Hoàng Thượng, tiểu thư sau khi ở ngự hoa viên gặp Cảnh quý nhân và Lâm tần thì tinh thần liền khác thường như vậy, sau đó lại đến thực viện cung, trở về liền kêu mệt, liền ra lệnh cho nô tỳ không được quấy nhiễu, cũng không được bẩm báo với Hoàng thượng, sợ sẽ làm Hoàng Thượng lo lắng....”

Bằng biết chủ nhân của giọng nói này là của một nha đầu cực kỳ thông minh nhanh nhẹn, bên ngoài không có một tiếng động, đèn trong phòng đã được châm lên, nàng không thể tưởng tượng bản thân có thể ngủ lâu như vậy, nhưng mà cả người vẫn còn cảm giác mệt mỏi liền không muốn mở mắt.

Chậm rãi ngồi dậy, đang muốn gọi người tới thì trướng mà đã bị nhấc lên, Tào Hãn khuôn mặt tuấn tú có chút lo lắng, thấy nàng tỉnh ngủ, đôi mắt đẹp phong sương như rất phong tình, nhất thời hấp dẫn thần trí của hắn, hắn nhẹ gọi: “Nhược Nghiên.....”

“Hoàng Thượng đã về.” Bằng khởi động khuôn mặt tươi cười, nhìn hắn hăng hái như vậy, cũng khó trách, nay biên cương yên ổn, cục diện vững vàng, tất cả mọi việc trong đầu hắn đều được sắp xếp trôi chảy, hắn đang rất lơ là cảnh giác, mọi việc nhìn bên ngoài có vẻ yên lặng nhưng mà bên trong sóng ngầm mãnh liệt vẫn đang âm thầm chuẩn bị trời dậy, nhưng mà bản thân nàng không thể mở miệng nhắc nhở, không phải là không nghĩ, mà là có nghĩ nhưng mà không thể mở miệng nói, bởi thế lực của Cẩn Vương giờ ai cũng có thể nhận biết rất lớn, bản thân nàng không dám mạo hiểm như vậy....

“Nhược Nghiên, Cảnh quý nhân và Lâm Tần, các nàng ấy làm người phải chịu ủy khuất gì?” Hắn nâng mặt nàng lên, bốn mắt nhìn nhau. Nhìn nàng cười miễn cưỡng như vậy, lại nhớ tới lời cung nữ kia vừa nói, Tào Hãn sắc mặt liền trầm xuống.

“Không có! Nay thiếp là nữ nhân được sủng ái nhất hậu cung, thiếp không khi dễ người ta thì thôi chứ ai dám khi dễ ngược lại thiếp? Nếu các nàng ấy muốn khi dễ thiếp thì ít nhất cũng phải đợi đến lúc nào đó thiếp thất sủng đi!”

“Sẽ không có ngày đó.” Chỉ cần nàng ở lại bên người hắn, thì nhất định không bao giờ ngày đó đến.

“Hoàng Thượng ý nói là muốn sủng ta cả đời sao?” Nàng mềm mại dựa sát vào bờ vai rộng lớn của hắn ôm ấp, cả đời a! Vì sao nàng lại cảm thấy hy vọng này xa vời đến thế, tâm nguyện này có thể thực hiện được không đây?

“Có gì là không thể?” Hắn thuận thế ngồi xuống, đầu ngón tay xẹt qua mái tóc đen mềm mại của nàng, ôn nhu cười làm cho khuôn mặt hắn nhu hòa rất nhiều, không còn đáng vẻ lạnh lùng như trước nữa.

“Lời đã nói ra tất nhiên không phải là nói đùa, nhưng mà nếu thiếp có phạm vào sai lầm gì, người

cũng không được trách cứ nha!” Lời nói làm nũng này bản thân nàng không hề muốn nói, nhưng mà nói như vậy thì nhất định hẳn sau này nếu có gì đó xảy ra thì hẳn cũng không như lần trước làm tổn hại đến nàng, vụ của Úy Phong Kỳ là một minh chứng, hẳn giận đến mất hết lý trí, nếu không phải tại hẳn thì linh hồn Nhược Nghiên cũng không bị tan biến như vậy....

Thấy hạnh phúc vì lời hứa hẹn của Tào Hãn, lại quyến luyến hơi ấm trên người của hẳn, Băng thỏa mãn ở trong lòng hẳn lắng nghe từng tiếng đập rộn ràng của tim hẳn mà không hề để ý đến ánh mắt vô cùng áy náy của Tào Hãn đang nhìn mình.

Nhoáng một cái đã đến đầu mùa hạ, thời tiết cũng dần chuyển sang nóng nực, đến giữa trưa thì đã có cảm giác khô nóng. Nhưng mà giữa trời nóng bức như vậy, bản thân Băng đang phẫn chấn nghe được tin tức khiến cả người nàng đều lạnh đến cứng đờ.

Trước đó vài ngày hoàng thượng lâm triều nói đã tra rõ sự tình năm đó Chu, Hoa, Lâm, việc tam đại gia tộc mưu nghịch là nhất thời không tra rõ sự tình, bị tham quan thao túng, làm chứng cứ giả, nay lật lại để lấy lại danh dự cho tam đại gia tộc, kẻ chủ mưu năm đó là Thái hậu đã quy tiên nay không còn để mà truy cứu, những kẻ đứng phía sau giật dây thì nay đã bị xử tội hết, kẻ thì bị chém cả nhà, kẻ thì bị lưu đầy biên ải. Hôm nay lâm triều Hoàng thượng khôi phục lại chức tước cho những người là con cháu của Tam đại gia tộc, Lâm Diễm thay cha nhận chức Định Nam tướng quân, lại phong Chu Cẩm Tú (Tú Nhi) thành quận chúa.....

Không có Tề gia, hẳn căn bản là không nghĩ tới muốn thay Tề gia xóa bỏ tội thông đồng với địch phản quốc! Điều này cũng có nghĩa là cả đời nàng vẫn là người mang thân phận tội hổ: con gái của tội thần trên người!

Nàng vốn không cần cái gọi là danh phận, nhưng mà hẳn chẳng lẽ không lo lắng cho nàng một chút nào sao? Nàng bắt đầu hoài nghi hẳn rốt cuộc có phải là thật tình với nàng hay nữa? Nàng từ trước tới giờ thật không thể nào hiểu được hết con người của hẳn đang suy nghĩ cái gì?..... Hẳn tại sao muốn làm như vậy?

“Tiểu thư.....” Tú Nhi tiến vào bên trong cửa điện thấy Băng đang đứng ở đó, vừa tiếp thánh chỉ của Hoàng thượng ban nàng của vui mừng, vừa có thể thở phào nhẹ nhõm, tội danh của phụ thân năm đó đã được rửa sạch, nhưng mà sao hoàng thượng lại biết được thân phận của nàng, trừ Cẩn Vương ra, thì chỉ có Tiểu thư là nàng có nói qua một lần thôi. Chẳng lẽ là tiểu thư nói cho Hoàng Thượng?

“Tú Nhi, chúc mừng ngươi!” Băng dịu dàng cười, bỏ đi khuôn mặt băng lạnh, “Tú Nhi, sau này ngươi chính là quận chúa, không cần ở lại đây hầu hạ bên người ta nữa.”

“Tiểu thư, nghe Tú Nhi khuyên một câu, xin người đừng nên ở lại bên cạnh Hoàng Thượng..”

“Vì sao? Là Cẩn vương đã sắp xếp xong hết mọi việc rồi phải không? Người không ngại đi nói cho hẳn, nói hẳn cứ việc động thủ đi!”

“Tiểu thư!” Tú Nhi mở to hai mắt nhìn, bản thân nàng mấy hôm trước mới biết được nội bộ sự tình ở chỗ Cẩn Vương, nàng như thế nào có thể biết được manh mối gì đó rồi? Hơn nữa ánh mắt của nàng thần thái như vậy nhìn thật là xa lạ, cùng nàng làm bạn hơn mười năm, nàng thật sự chưa bao giờ thấy nàng có

biểu tình như vậy bao giờ a!

“Thuận tiện nói cho Cẩn vương một tiếng, mặc kệ hắc có âm mưu như thế nào, mặc kệ mục đích của hắc là cái gì, đều là uống phí tâm cơ, đến cuối cùng là chuốc lấy thất bại.” Nói xong, Băng cất bước đi vào trong điện, nghĩ gì đó rồi lại quay đầu nói: “Còn có người, nếu người kiên trì đứng ở phía Cẩn vương, xin người đừng bao giờ được tiếp cận Lâm Diễm.”

Chu Cẩm Tú nhìn nàng bước vào điện mà giật mình đứng sững một chỗ. Vì sao kể từ khi mất trí nhớ tình lại thì tính tình của nàng lại thay đổi nhiều như vậy, nàng có cảm giác như nàng đang đứng nói chuyện với một người hoàn toàn khác vậy.....

Điều này rất khác thường, phải báo cho Cẩn vương biết!

Tào Hãn buổi tối trở lại Thanh Dương cung thì là lúc Tú Nhi đã rời đi, dùng bữa khi, Băng yên lặng ăn từng hạt cơm trong chén mà không ngẩng đầu lên nhìn hắc lấy một lần, cũng không mở miệng nói với hắc một câu nào, càng không giống ngày trước cười bưng trà đến cho hắc uống.

Nhìn nàng không nói một lời, bộ dạng như rất lãnh đạm, Tào Hãn bất đắc dĩ các hạ bát cười khổ nói: “Nhược Nghiên, có phải nàng đang giận ta cái gì sao?”

“Không dám.” Băng tiếp tục mặt lạnh như đá trả lời hắc, sau đó buông chén cơm ra rồi rời khỏi bàn ăn.

Không khí quá mức áp lực, đối mặt với sự bình tĩnh của hắc, trong lòng càng thêm tức giận và bất bình làm cho Băng ăn cũng không có ngon miệng, thầm nghĩ lại sự việc lúc chiều thì lòng của nàng lại càng cảm thấy bất an.

Tào Hãn cũng bỏ chén cơm xuống, lập tức theo nàng đứng lên.

Sau đình bên trong, hoa hồng đang vào mùa nở rộ, từng khóm từng khóm ven tường thi nhau khoe hương sắc, gió nhẹ thổi qua, mùi hoa tràn ngập khuôn viên mang sự mát mẻ trong lành làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Băng cúi đầu, dưới ánh trăng sáng tỏ thấy bóng dáng của hắc chậm rãi tiếp cận nàng đến khi bóng của hai người sát vào nhau, một sự thân mật thật giả dối....

“Vì sao?” Nàng nhẹ nhàng hỏi, chẳng lẽ vì Tề Lệ sửa lại án sai với hắc mà nói thật sự là một vấn đề nan giải đến vậy? Tề gia con cháu tất cả con cháu đều bị chém đầu hầu như không còn một ai, chỉ còn Tề Nhược Phinh đến nay không biết tung tích, không biết còn sống hay đã chết, Tề gia mà người ta nói đến cũng chỉ còn lại mình nàng, hắc còn lo sợ cái gì?

“Nhược Nghiên, ta có cái khó của ta, nàng phải thông cảm cho ta.”

“Được! Thiếp thông cảm cho người! Vậy người có từng nghĩ cho thiếp không? Thiếp cả đời phải mang danh con gái của tội thần ở trong cung rốt cục được cái gì?” Băng trong thanh âm phát ra hàm chứa

bao nhiêu là sự tức giận, nhìn vào mắt hăn lại thấy có gì cũng bất khuất.

“Người có phải đang đòi trẫm cho người một danh phận sao....?” Tào Hãn ngữ khí lạnh như băng, ánh mắt lạnh lùng nheo lại sắc bén như một con dao. Hãn yêu nàng, không có nghĩa là nàng có thể can thiệp vào quyết định của hăn, chi phối tư tưởng của hăn, nàng vì sao không biết hưởng thụ địa vị của nữ nhân được hăn độc sủng, không nên thách thức giới hạn của hăn mới phải?

Băng không thể vào tai mình, vào mắt mình, hăn cả người đều phủ một lớp sương lạnh, “ trẫm” Bao lâu rồi nàng không có nghe hăn xưng hô với nàng như vậy? Hãn đây là đang nhắc nhở nàng, cho dù hăn sủng nàng, yêu nàng thì nàng cũng nên biết an phận, hăn mới là chúa tể của nàng, nàng vĩnh viễn cũng đừng bao giờ mơ tưởng có thể điều khiển hăn sao?

Nguyên bản thời tiết đang rất mát mẻ, nhưng mà cả người nàng lại còn lạnh hơn khi mùa đông lạnh nhất tràn vào hoàng cung, cả người nàng lúc này lạnh như băng, cảm giác như ngay cả máu của nàng cũng bị đông lại vậy...

Thật đáng buồn! nàng vì an nguy của hăn mà lo lắng, hăn lại tự cho là nàng mưu toan muốn hăn cho nàng một danh phận....

Càng thật đáng buồn là nàng đối với sự phản ứng của hăn không cảm thấy phần nộ mà lại cảm thấy sao thật chua xót, sao lại đau xót đến vậy....

Mắt bắt đầu mờ đi, có cái gì đó ấm áp chảy trên mặt nàng, gió thổi qua làm lạnh mặt đồng thời cũng lạnh tâm.....

“Nhược Nghiên!” Nàng thất thần nhìn hăn, hai mắt dần nổi lên một hàng nước lóng lánh, cuối cùng tụ tập thành lệ mà chảy xuống hai bên má, Tào Hãn hoảng hốt nàng mặt nàng lên vội nói: “ Đừng khóc! Đừng khóc được không? Là ta nói sai, nói..... Ta có lỗi với nàng!”

Khóc sao?Sao bản thân nàng có thể dấn sâu vào đoạn tình này đến vậy, chỉ một câu nói của hăn, một cái nhìn của hăn mà có thể làm cho lòng nàng khó chịu đến vậy....

Biết rõ tương lai thảm đạm nhưng mà nàng vẫn tự mình nhúng vào lớp bùn này, cũng đúng, đối mặt với cái gọi là tình yêu thì nàng cũng chỉ là một nữ nhân si ngốc mà thôi....

Nàng ham mê sự ôn nhu của hăn mà lại vô tình quên đi sự tàn khốc vốn có của hăn, nàng thật sự là một kẻ vô cùng ngốc.

Một ngày nóng như mọi ngày khác, Băng bình tĩnh dậy sau giấc ngủ trưa, theo thói quen muốn gọi Tú Nhi vào.

“Tú Nhi.....” Vừa hô một tiếng nàng liền ngậy ngấn cả người, thật sự là ngủ đến hồ đồ rồi, Tú Nhi đã không còn phải là nha hoàn của nàng,nay thân phận của nàng là quận chúa ở trong phủ được người hầu kẻ hạ! Sau này nếu có gặp mặt thì theo quy tắc nàng còn phải hành lễ với Tú Nhi nữa kìa....

“Tiểu thư, để nô tỳ đến hầu hạ người!” Một cung nữ bộ dáng thanh tú đi vào và nói.

Băng ngược mắt nhìn lên, sao nàng không nhớ nổi cung nữ lạnh lợi này tên là gì liền hỏi: “Người tên là gì?”

“Nô tỳ thường được gọi là Băng Linh.” Băng Linh cung kính trả lời nàng.

“Băng.....” Băng nhíu mày “Tên này không hay, sau này sẽ kêu người Linh Nhi đi!”

“Vâng! Tạ tiểu thư ban thưởng danh.”

“Người đừng nói như vậy.” Nàng từng nhớ rõ hôm mệt mỏi buồn ngủ sau khi ở Thục viện cung trở về có nghe hoàng thượng nói, nàng bị khi dễ ở ngự hoa viên nên sau khi trở về tính cách liền khác thường, hẳn sau đó hạ lệnh các phi tần khi thấy nàng, bất luận địa vị cao thấy đều phải lập tức tránh đi. Chính vì vậy mà từ ngày đó nàng không hề gặp bất kỳ một phi tần nào.

“Tạ tiểu thư khích lệ!” Linh Nhi cười ngây thơ làm cho hai má của nàng hiện lên rõ cả má lúm đồng tiền rất xinh.

“Tú Nhi không ở đây nữa, người có nguyện sau này ở lại bên người hầu hạ ta?” Nàng thực chất là muốn bồi dưỡng một người tâm phúc chứ nếu không trong cung chỉ cần bước ra khỏi cửa tìm người hầu hạ thì không hề thiếu. Lộ Tam, Cẩm Hồng bọn họ nàng không dám trông cậy vào, còn các giai nhân cung nữ khác thì nhìn thật chướng mắt, chỉ có Linh Nhi này bộ dáng lạnh lợi hơn người, hơn nữa lại còn có thể nhìn ánh mắt mà đoán được người, hẳn chọn nàng sẽ thích hợp, chính là không biết có tin cậy được hay không.

“Linh Nhi nguyện ý, tạ tiểu thư cất nhắc!”

Linh Nhi vẻ mặt vui sướng không tự kìm hãm được bộ dáng cười thật tươi nhìn Băng, sau một lúc lâu Băng dừng cười nghiêm mặt nói với nàng: “Nhưng mà có một số việc người phải nhớ cho rõ, theo ta tuyệt đối không được hai lòng, ta nói cái gì người liền làm cái đó, không cho phép người nhiều lời hỏi lại, người.....”

“Linh Nhi nhất định đối với tiểu thư một lòng trung thành, tiểu thư bảo Linh Nhi làm cái gì, Linh Nhi nhất định đem hết toàn lực ra làm, tuyệt không phải để tiểu thư nói hai lời!”

“Được! Hiện tại người liền thay ta làm một chuyện, làm tốt thì mới lưu lại.”

“Vâng. Thỉnh tiểu thư phân phó!”

Tình ý nói giao việc cho Linh Nhi vài tiếng, Băng sai Cẩm Hồng lấy mấy thứ thuốc bổ quý hiếm giao cho Linh Nhi cầm tới thục viện cung.

“Cẩm Hồng, nha đầu Linh Nhi kia ta thấy rất thông minh, bộ dáng cũng rất nhanh nhẹn, nhưng mà cách nói năng của nàng so với một cung nữ thì có chút bất đồng, nhà nàng có lý nào lại đưa nàng ấy vào đây làm

cung nữ?”

“Vâng, nghĩ lại thì nàng thật sự là một đứa nhỏ đáng thương, nương của nàng mất sớm, cha lại là tú tài thi rớt, năm trước lại vào kinh đi thi thì bất hạnh nhiễm bệnh chết ở trên đường, để lại Linh Nhi một địa chỉ của thúc phụ trong kinh để tìm nơi lương tựa. Nàng sau khi an táng nàng cha xong thì tiền cũng hết đành phải đi ăn xin mới có tiền đến kinh thành tìm thúc phụ. Vất vả lắm mới có thể tìm được thúc phụ, tưởng có chỗ lương thân về sau, ai ngờ thúc phụ đó sảo quyết nhẫn tâm đem bán nàng vào cung làm nô tỳ.” Cẩm Hồng dứt lời, thở dài liên tục, cung nữ tuy nói là đến tuổi hoặc chết thì có thể ra khỏi cung, nhưng mà đến tuổi ra cung thì có muốn tìm một tấm chồng cũng vô cùng khó....

“Thật là đáng thương a!” Băng cũng thở dài, trong lòng lại nghĩ thân thế của Linh Nhi trong sạch như vậy cung thấy rất an lòng, vào cung mà không dựa vào bất kỳ thế lực nào, điểm này lại càng cho nàng an tâm thêm nữa.

Nửa canh giờ sau, Linh Nhi trở về, Băng cho mọi người lui hết ra rồi bảo nàng ta tiến vào trong cung điện, hỏi lại nàng: “Như thế nào?”

“Dạ đã đáp ứng.”

“Vậy là tốt rồi! Linh Nhi, ta cho người đi nhắn lời với một nữ nhân bị điên hơn hai mươi năm rồi, người chẳng lẽ một chút cũng không cảm thấy kỳ quái? Những lời đó người có hiểu được gì không?”

“Không kỳ quái cũng không hiểu được, nhưng Linh Nhi biết tiểu thư làm như vậy chắc chắn là có lý do của tiểu thư, Linh Nhi chỉ cần làm tốt việc tiểu thư phân phó là tốt rồi, việc gì không nên hỏi thì không, không biết thì cũng không nên dò là làm gì.”

“Tốt lắm!” Băng giương giọng kêu Cẩm Hồng vào, cười nói: “Cẩm Hồng, nha đầu Linh Nhi kia ta thực sự rất thích, sau này để nàng thay thế vị trí của Tú Nhi, bên ngoài công việc vất vả và phức tạp, ta không muốn nàng phải làm nữa.”

“Vâng! Linh Nhi, còn không mau tạ ân điển của tiểu thư!” Cẩm Hồng cũng thay Linh Nhi mà vui mừng.

“Tạ tiểu thư ân điển!” Linh Nhi kích động quỳ xuống dưới chân Băng dập đầu lạy ba cái, khi ngẩng đầu lên thì thấy mắt rưng rưng lệ.

“Tốt lắm, tốt lắm, đứng lên đi! Sau này đừng đối với ta dập đầu, ta không muốn làm Bồ Tát.....”

“Là ai muốn làm Bồ Tát a?”

Một tiếng nói vui vẻ thanh thúy vang lên, Tào Hãn đã vén rèm đi vào

“Hoàng Thượng vạn an!” Thấy hoàng thượng đi tới, Cẩm Hồng cùng Linh Nhi cúi đầu hành lễ với người.

“Đều đứng lên đi!” Biểu tình của Tào Hãn hôm nay cho thấy hãn tâm tình đang rất tốt, mới đi vào liền hỏi lại: “Là ai vừa mới nói muốn làm Bồ Tát a?” ánh mắt ấm áp nhìn về phía nàng, bộ dáng kiêu diễm, hai bên má hồng nhạt lộ ra vẻ rất quyến rũ, hãn biết là nàng vừa mới tỉnh ngủ không lâu, chỉ là nàng thấy hãn mà không cười làm cho hãn có chút bất đắc dĩ.

Từ ngày hãn lỡ lời làm nàng khóc đến giờ thì nàng đối với hãn hình như có chút xa cách, không còn ôn nhu mềm mỏng như trước quan tâm hãn, điều này không khỏi làm hãn cảm thấy hối hận. Ngẫm lại cũng là hãn sai, nàng với thân phận con gái tội thần ở lại trong cung rất khó có tiếng nói, cho dù hãn có sủng ái mình nàng, nhưng đối với các phi tần khác mà nói thì nàng vẫn không có gì ngoài thân phận thấp kém, rất dễ bị kẻ khác khi dễ, tuy rằng nàng ngoài miệng nói không nhưng kỳ thật trong lòng nhất định đang rất trách hãn....

Thấy Băng không hề để ý đến mình, Hoàng thượng lại có chút ngượng ngùng, sợ hãn tức giận, Linh Nhi vội cười nói: “Là Hoàng Thượng nghe lầm, tiểu thư nói là không muốn làm Bồ Tát đâu!”

“Phải không?” Tào Hãn nhìn quan Băng rồi ngồi xuống, mỉm cười nói: “Bồ Tát tuy là người được mọi người dân thờ phụng, nhưng mà cả ngày chỉ có thể đứng ịm một chỗ, không thể cử động và nói chuyện, nghĩ lại thì đúng là không có gì thú vị, không làm là đúng! Nhược Nghiên, ta nói đúng hay không?” Trong giọng nói hơi có vẻ nhún nhường muốn lấy lòng một người.

Cầm Hồng mím môi mà cười, Linh Nhi liền nháy lại mắt với nàng rồi hai người im lặng lui ra ngoài, để lại không gian cho họ nói chuyện.

Băng cầm trong tay một ly trà trong veo, cũng không thềm quan tâm nhìn vào hãn, chậm rãi uống để từng ngụm để cho trà có thể làm dịu đi sự xáo động trong lòng của nàng.

Kể ra cũng thật là kỳ lạ, bởi vì chỉ cần có hãn xuất hiện thì mọi tâm tư suy nghĩ của nàng đều xoay quanh hãn chứ không thể nào tập trung vào bất kỳ việc nào khác được, vì hãn mà quan tâm, vì hãn mà lo lắng. Mỗi lúc hãn không có ở đó thì nàng đều nhớ đến hãn, nhớ tới sự ôn nhu của hãn, cũng nhớ luôn cả sự lãnh khốc của hãn. Tất cả cứ như đan xen vào con người của nàng, làm cho nàng vừa cảm thấy ngọt ngào, hạnh phúc lại vừa đâu đó xót xa. Bản thân nàng có thể cảm nhận được mối tình này của nàng vừa là sự hưởng thụ hạnh phúc vừa là tra tấn con tim của nàng.

Thấy nàng vẫn ngồi im bất động không thềm để ý đến lời mình nói, Tào Hãn thở dài một tiếng, thân thủ nhanh nhẹn bèn nắm lấy bàn tay nàng đang đặt trên bàn trà, thấy nàng xoay người đứng dậy muốn rời đi thì một tay nắm lấy tay nàng, một tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, kéo nàng rơi vào lòng của hãn, buộc nàng mềm mại ở trong vòng tay của hãn. Giai nhân trong lòng, hương thơm của nàng tỏa lan cả lên khứu giác của hãn khiến hãn không thể kìm lòng, nhưng mà đáng tiếc bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để hai người có thể thân mật.....

Một tay hãn nâng cằm của nàng lên, bắt ép nàng phải nhìn vào mắt hãn, chợt thấy ánh mắt của nàng có chút gì đó ủy khuất, Tào Hãn không khỏi cảm thấy sầu khổ, ôn nhu hỏi: “Nhược Nghiên, nàng còn trách ta sao?”

Hãn ôm lấy nàng, tay thì đang nắm lấy hai bên má nàng, sự tiếp xúc đó làm cho bản thân nàng cảm

thấy cả hai bên má nóng dần lên, truyền vào khóe mắt, làm cho hốc mắt nàng từng đợt từng đợt như muốn trào lệ ra, bởi nàng biết nam nhân này đối với nàng mà nói có ảnh hưởng rất lớn.

Cúi mi mắt, Băng ngập ngừng nói: “Người là Hoàng Thượng, ai dám trách người.”

Tào Hân nhẹ nhàng lau từng giọt lệ của nàng nơi khóe mắt, thở dài nói: “ Chính là có người đang trách ta đó, tuy lời không nói ra nhưng mà nét mặt lại thể hiện hết như vậy, làm cho ta cảm thấy khó chịu, làm ta cảm thấy không yên lòng. Nhưng mà ta phải chịu thôi, ai bảo là từ nhỏ ta đã yêu nàng ấy! Bao nhiêu cố gắng muốn làm cho nàng cảm kích nhưng mà chính là ông trời trêu ngươi ta, kiến ta và nàng ấy đến bây giờ cũng không thể cùng nói chuyện...Nàng nói xem người đó là ai chứ?”

Băng bị bộ dạng đáng thương của hân làm cho bật cười, nhìn bộ dáng của nàng như một đóa hoa buổi sáng sớm dính sương kiêu diễm nở đẹp vô cùng, ánh mắt lay động lộ vẻ ngây thơ ngượng ngùng nói: “Ai cho người mắng ta.....”

“Là ta sai, chỉ cần nàng không giận thì muốn cái gì ta đều cho nàng....” Lời vừa ra khỏi miệng, Tào Hân liền ngừng lại thất thần, hối hận hân lỡ lời, nếu bây giờ nàng muốn có một địa vị thì chẳng lẽ hân liền phải đáp ứng nàng?

Thoáng nhìn hân có chút gì đó mất tự nhiên, Băng đã đoán được hân đang nghĩ tới cái gì, nàng chưa sót cười, nói: “Không cần, con người ta đôi khi phải biết thế nào là đủ, Nhược Nghiên đã nhận hết sự sủng ái của Hoàng thượng thì còn có yêu cầu gì nữa chứ.”

“Nhược Nghiên, ta.....”

“Hân, cái gì cũng không cần nói nữa.” Nàng biết ý tứ của hân, yêu là thật, tình cũng không phải là giả, nhưng mà trong lòng hân vẫn còn rất nhiều nút thắt không thể cởi bỏ, nàng cũng đành vô lực, là nàng thất bại, bởi bản thân nàng thật sự không muốn hân luôn miệng gọi tên một nữ nhân khác nữa....

Nàng ôm sát cổ của hân, thấy hân có vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, nàng chậm rãi tiếp cận hân, đôi môi hồng của nàng hôn lên môi của hân, vô cùng thân thiết muốn dụ hoặc hân, dùng tâm của mình cảm nhận hân vì nàng mà rung động, cùng nàng gắn bó không muốn rời.

Bị nàng kích thích, hơi thở của Tào Hân càng lúc càng rối loạn, hân liền ôm nàng đến bên giường, từng lớp từng lớp quần áo của nàng và hân được cởi bỏ ra vứt trên sàn. Thân thể trắng ngọc của nàng như cảnh xuân sắc hiện lên trước mắt hân làm hân không kìm nổi lòng cả người như muốn nổ tung, lấn át hết ý trí sắt đá của hân.

Hân sợ bản thân hân không kìm nổi mà làm tổn thương nàng nên động tác đột nhiên dừng lại. Băng thấy hân ánh mắt đỏ lên vì kìm nén dục vọng liền không nhịn được đem thân thể nóng bỏng của nàng áp sát vào hân, nhẹ nhàng nũng nịu nói khẽ: “Hân..... Yêu thiếp.....” Lý trí cuối cùng của Tào Hân vì những lời như vậy mà hoàn toàn bay mất, găm nhẹ một tiếng rồi cùng nàng rơi vào trong bể kích tình, từng đợt từng đợt hưởng thụ...

Qua một thời gian tu sửa khiến cho thực viện cung thay đổi diện mạo từ trong ra ngoài, lại có được vẻ tráng lệ như xưa, không còn đâu lãnh cung hiu quạnh. Với lại thái phi duy nhất của Tiên hoàng sau một thời gian được thái y chuẩn kỹ lưỡng nay bệnh tình đã ổn định, thần trí rõ ràng, không như ngày xưa điên điên khùng khùng. Hoàng thượng vui mừng vì thế phong nàng làm Hoa thái phi, sửa tên thực viện cung thành Vinh Hỉ cung, cũng ban cho nàng nhiều ân điển để hưởng thọ tuổi già.

Nghe Linh Nhi mồn mép lạnh lợi tường thuật xong, Băng thầm cười: “ Chắc gần đây Vinh Hỉ cung người qua lại không ít nha?”

“Vâng, các quan đều có quà tặng đưa đến, tiền triều cũng có không ít đại thần tặng lễ vật.....”

“Cần vương tặng cái gì? Băng ngắt ngang lời Linh Nhi hỏi, Linh Nhi liền thận trọng suy nghĩ, nhất định là muốn trả lời cho nàng một câu hỏi rõ ràng nhất.

“Mấy ngày trước đây tặng một gốc cây tuyết liên Vân Sơn, nghe nói buổi tối sẽ thả đèn trời, đồng thời còn đem tặng cả dạ minh châu tặng nữa. Nhưng mà nghe nói nếu ăn tuyết liên vào có thể chữa bách bệnh, không bệnh người nào ăn vào thì không bao giờ bị lây bất kỳ bệnh nào, thân thể luôn khỏe mạnh, nếu nữ tử ăn vào thì có thể bồi dưỡng dung nhan!” Linh Nhi buồn rầu mặt mày nhăn nhó mở miệng lại nói: “Tiểu thư cùng Hoa thái phi quen biết, vì sao không đi tới đó hưởng thái phi nương nương một ít Tuyết liên ăn, biết đâu bệnh của tiểu thư lại có thể tốt lên?”

Băng cười lắc đầu, “Bất quá là một loại thuốc quý từ thực vật mà thôi..... Cái gì có thể trị bách bệnh, dưỡng thân khỏe mạnh,, dung nhan mỹ mạo, chỉ để cho những nha đầu như người tin mà thôi!”

“Nhưng mà.....” Linh Nhi vẫn cảm thấy tuyết liên kia có thể là vị thuốc chữa bách bệnh, định mở miệng nói nữa nhưng thấy ánh mắt của Băng thì nàng liền dừng lại.

“Tốt lắm, biết người tốt với ta, nhưng mà tuyết liên là Cần vương tặng cho Hoa thái phi đó là thành tâm hiếu thảo của hân, ta lại đi xin lấy sao, chẳng lẽ người muốn người khác nói ta được sủng mà kiêu ngạo, không biết phép tắc chừng mực sao?” Linh Nhi cái gì cũng tốt, chính là có một nhược điểm đó chính là có tất cả đồ gì tốt đối với nàng thì đều vất óc ra mà tìm cách dâng nàng, bằng không sẽ ăn không ngon ngủ không yên, làm cho nàng rất khó có thể hiểu được, nhưng cũng vì thế mà nàng càng ngày càng thích nàng ấy.

Lúc trước nàng còn nhiều việc không rõ ràng, nhưng mà do được giúp đỡ thì nàng mới biết được Tú Nhi kia thật lòng thật dạ với nàng, nhưng mà một số việc làm không được lưu loát làm nàng còn phải lo lắng nhưng mà nha đầu Linh Nhi này nàng lại cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

“Tiểu thư nói phải.....” Linh Nhi đỏ mặt: “Đều là Linh Nhi lo lắng không chu toàn.”

“Không trách người, nhìn người vẻ mặt lo lắng kia, đi rửa cái mặt rồi nghỉ ngơi một chút đi!”

Linh Nhi biết tính nàng vốn không thích có người luôn quấy rầy thì liền lui xuống, Băng đứng dậy là tới phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ đang hờ khép ra, cảm nhận từng tia nắng ấm áp của mặt trời chiếu vào nàng, nhắm mắt thấy ngoài cửa sổ từng cây hoa hồng xanh mơn mớn, nhìn lâu dài tráng lệ kia tưởng tượng

không bao lâu nữa một màn kịch do nàng đạo diễn sẽ diễn ra, một nụ cười thần bí hiện lên trên khóe miệng của nàng, khiến cho người khác nếu nhìn thấy sẽ thật là quý dị....

Cẩn vương ới là Cẩn vương, rất nhanh người sẽ phát hiện ra, nhưng mà người tài cán như người cũng không thể khống chế được nó, cũng không phải là bất cứ việc gì người cũng có thể khống chế, người tưởng có được sự tin tưởng của Hoàng thượng mà có thể an ổn không lo lắng gì sao? Nàng thật sự mong chờ a!

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu vang con ếch kêu ồm ộp cùng với tiếng lá rơi xào xạc, Tào Hân khóe miệng hàm chứa vui mừng mỉm cười, nhìn nữ nhân trong lòng mệt mỏi ngủ, ngực tràn đầy sự thỏa mãn khó có thể diễn tả thành lời.

“Nhược Nghiên của ta.....” Một cái hôn khẽ dừng nơi mi mắt của nàng, nồng đậm sự yêu thương cùng quyến luyến.

“Uhm..... Không cần.....” một hồi kháng nghị nho nhỏ từ đôi môi đỏ hồng của nàng nói ra, lời nói đó như là một một cổ ám khí ngọt ngào đánh úp lại hân, khiến cho dục vọng của hân vừa mới được thỏa mãn lại dựng đứng lên.

Xem nàng nhú mày nhăn nhó như thế rất khó chịu vì bị hân đánh thức, bộ dáng như không muốn tỉnh lại, thân thể như ngọc cuộn tròn, hân nhẹ nhàng kéo má nàng lại, hôn lên đó rồi dần mơn trớn hôn xuống cổ nàng để kích thích nàng, khiến nàng không kiềm được mà rên lên.....

Mới vừa rồi hân lại không kiềm chế được, biết rõ ràng là thân thể nàng rất mảnh mai, nhưng mà hân vẫn như trước không thỏa mãn muốn nàng hết lần này tới lần khác, như thế ăn uống là bản năng để sinh tồn vậy, hại nàng mệt mỏi đến chết. Nàng phải cảnh tỉnh hân mới được, không được để hân thấy được bộ dạng phóng túng thêm nữa nếu không nhất định ngày mai nàng đừng hòng xuống được giường. nàng từ chối hân lần này đối với hân như là một kiến tra nho nhỏ đi. Để hân nhìn nàng ngủ, không cho quấy rầy mộng đẹp của nàng, đối với một nam nhân mà nói, nhìn thân thể nhuần ngọc tiên hương trong lòng mà không thể được chiếm cứ thì đây chính là một sự dày vò a, một sự dày vò ngọt ngào!

Hân chỉ có thể chậm rãi kìm nén hô hấp, để cho dục vọng dần lui xuống, lòng dần dần bình thản, nhìn nữ nhân nhi của hân dần chìm vào giấc ngủ.....

Trước đó vài ngày có đưa truyền tin Diệp cốc y tiên một lần nữa tái xuất giang hồ làm cho hân có chút phấn chấn, ai ngờ đúng là cái bọn bịp bợm giang hồ mượn danh y tiên để lừa đảo, nay đã phải đền tội, tung tích y tiên vẫn không có chút manh mối. Hân thật sự rất muốn tự tìm tới Diệp cốc nhưng mà từ trước Diệp cốc nơi nào thì không một ai hay, chỉ nghe đồn Diệp cốc ở tại Cảnh quốc, trong cốc không chỉ có bốn mùa nở hoa, hơn nữa các loại thảo dược trong đó cũng nhiều vô số kể, từ các loại linh chi đến bách hoa, côn trùng tất cả đều như thể tiên giới. Trong cốc điệp vô số với đủ các loại màu sắc nên cốc mới được gọi là Diệp cốc.

Nhưng mà tất cả những điều đó chỉ là truyền thuyết, thực sự chưa một ai từng nhìn thấy một nơi nào như vậy, cho dù hân là Hoàng đế của Cảnh quốc, nắm trong tay giang sơn hùng vĩ rộng lớn cũng không tìm

được nơi như thế. Mà thời gian thì không còn nhiều, nếu cứ để cả đời nàng phải sống dựa vào “Tâm hoàn” cũng là cướp đi tất cả tương lai của nàng, quyền được làm mẫu thân của nàng...

Điều này hẳn không hề muốn, hẳn khát khao nàng có thể cùng nàng có một hài tử kế thừa, chỉ có một thôi cũng tốt, mặc kệ là nam hay nữ thì đó nhất định là một đứa trẻ thông minh đẹp đẽ nhất trên đời...

Nhưng mà nếu không tìm được y tiên thì khát vọng đó của hẳn chỉ là một ước mơ xa vời, chỉ là một giấc mộng xa xôi mà thôi. Với lại bản thân nàng về lâu về dài cũng sẽ đâu khổ đi! Người nữ nhân nào mà không mong muốn có một đứa con của chính mình? Huống hồ, danh phận của nàng hiện tại đã làm nàng vô cùng bất an, nếu mà tương lai không có đứa nhỏ làm chỗ dựa thì nàng biết sẽ thế nào?....

Không ngại, hẳn sẽ làm nàng hiểu được, nàng mới là nữ nhân mà hẳn yêu nhất, có hẳn thì nàng sẽ vĩnh viễn có chỗ dựa vào. Dù không có danh phận với hài tử thì cũng không sao.

Hôm qua, các vị đại thần mới dâng tấu quốc gia mà không có người thừa tự thì không thể tạo phúc cho muôn dân, khuyên hẳn không nên độc sủng một người, nên thường xuyên cùng các vị phi tần khác qua lại, thậm chí có đại thần còn nói bóng nói gió ám chỉ nếu hẳn bị bệnh thì nên sớm để ngự y trị liệu, không nên giấu bệnh, vv....

Mọi người đều đưa ra các chứng cứ để minh chứng cho hẳn thấy việc độc sủng một nữ nhân thì sẽ thế nào, hẳn không tức giận mà lại cười. Kỳ thật nhiều năm qua hẳn cũng đã sủng ái không ít phi tần, nhưng mà đến nay vẫn chưa có con, chỉ vì sau khi sủng hạnh các nàng hẳn đều ban cho uống canh đó là “Vu tử canh” uống loại canh này vào thì bất kỳ nữ nhân nào cũng không thể có thai được. Trong lòng hẳn đã sớm biết trừ Nhược Nghiên ra, nữ nhân trong cung đều chỉ biết tranh đấu giành giật, tranh thủ tình cảm của hẳn thì không có một ai có tư các sinh con nối dõi cho hẳn. Chỉ có Tĩnh phi kia là một nữ tử điềm đạm thì mới có thể làm thay đổi suy nghĩ của hẳn. Sau mỗi lần sủng hạnh thì nàng ta không có bị hẳn ban cho “Vu tử canh”, nhưng mà có lẽ nàng phúc bạc, mấy năm qua một chút tin tức cũng không hề có.

Nữ nhân trong lòng mềm mại tựa trong lòng hẳn, hẳn cứng nhắc cả người không dám lộn xộn, vui mừng thấy nàng vẫn đang thoải mái ngủ chứ không bị thức giấc. Thở dài, nếu thực sự không tìm được y tiên thì không thể không có nàng, hẳn vì triều đình xã tắc mà cùng nữ nhân khác ái ân thì thật là phiền chán, không có con thì không có luôn đi!

Dù sao còn có Triệt, có hẳn cưới vợ sinh con để kéo dài huyết mạch hoàng gia cũng đủ rồi, chờ sau khi hẳn trăm tuổi truyền ngôi cho con của Triệt là được, nếu là đứa nhỏ thừa kế trí tuệ của Triệt thì cũng không thể nào là một đứa nhỏ kém cỏi a, nếu từ nhỏ có thể giáo dưỡng tốt thì nhất định sẽ thành một đáng minh quân trị vì thiên hạ.

“Sao vậy..... Bên ngoài âm ỹ cái gì vậy?” Bỗng xoa xoa mắt nhấp nhem còn buồn ngủ, cả người được ai đó ôm trọn trong lòng, vừa rồi cùng hẳn vận động, nàng cả người đều mệt mỏi không muốn bị đánh thức lúc này.

Tào Hãn trấn an vỗ nhẹ lưng của nàng, phải mắt thấy Lộ Tam đứng ở ngoài tầm ngoài điện, vẫy tay để hẳn không cần nói, nhỏ giọng dỗ nàng, “Không có việc gì, không có việc gì, ngủ đi!”

Dỗ nàng lại bình yên đi vào giấc ngủ, hắc mới từ từ rời đi ra khỏi tấm điện, đi ra gian ngoài, nhúu mày chất vấn Lộ Tam: “Nửa đêm là thế này ngoài cung âm ỹ cái gì?”

“Hồi Hoàng Thượng, Vinh Hỉ cung đột nhiên chết hai người, thái phi nương nương bị kinh sợ, cho nên mới xảy ra việc âm ỹ.....”

Tào Hãn mâu quang tối sầm lại, “Sao lại thế được? là ai đã chết? Chết như thế nào?” Tào Hãn ngay đứng cả tử hai người, sự tình hình như có chút không tầm thường!

“Hồi Hoàng Thượng, hai người chết là hai vị phi tần bị Hoàng Thượng phế thành nô tỳ đi vào Vinh Hỉ cung hầu hạ thái phi là Nghi Đình cùng Cô Dung, các nàng ngày trước hầu hạ Hoàng thượng quen nên giờ bị phế hầu hạ thái phi có chút chậm trễ, mới vừa rồi thái phi kêu các nàng, không thấy các nàng lên tiếng trả lời, liền đứng dậy đi vào trong phòng các nàng, ai ngờ hai người đã chết ở trên giường không một chút tiếng động, thái phi bị kinh sợ, thần chí tựa hồ không rõ ràng, luôn mồm la hét âm ỹ..... Vâng..... La hét âm ỹ là có người đến giết nàng chết, nên mới quấy nhiễu tới Hoàng Thượng.....” Lộ Tam chậm rãi cẩn thận tường thuật cho Hoàng thượng nghe từng việc không hề loạn là sợ hãi.

Thái phi điên đã hơn hai mươi năm, nói năng mê sảng nên không biết Hoàng Thượng sẽ xử trí với nàng thế nào, nô tài không dám ăn nói lung tung, tội danh vu cáo vương gia là tội chết của triều ta, không thể tha thứ

Tào Hãn mắt lạnh đảo qua nhìn Lộ Tam “Thái phi nói là ai muốn hại chết nàng?” Lộ Tam nói lắp bắp nhưng mà hắc vẫn nghe rõ từng lời của nàng.

“Hồi Hoàng Thượng..... Thái phi nói là..... Cẩn vương.” Thấy ánh mắt của Hoàng thượng biết là không thể giấu giếm nên Lộ Tam đành thành thật khai báo

“Bãi giá Vinh Hỉ cung.” Tào Hãn phất tay áo trầm mặt ra lệnh, ánh mắt chứa hàn quang lạnh thấu xương, tức giận làm cho người ta nhìn mà đã phải run sợ trong lòng.

Kỳ thật đối với việc Nghi Đình và Cô Dung chết hắc không có cái gì gọi là cảm xúc mãnh liệt cho lắm, với hắc mà nói hai nàng chỉ là một nữ nhân qua đường, đến dung mạo ra sao hắc cũng không nhớ. Hắc chủ yếu quan tâm là muốn biết vì sao Thái phi lại luôn miệng nói là Triệt muốn hại chết nàng, hắc muốn biết nàng dựa vào cái gì mà suy đoán thế! Triệt có lý do gì mà lại muốn đi hại chết một phi tử của phụ hoàng, mà lại là một nữ nhân điên hơn hai mươi năm nữa chứ! Quả thực vớ vẩn..... Chẳng lẽ là trong triều u ám còn chưa đủ, lại có người muốn nhân cơ hội này âm mưu hại Triệt.

Trên long sàng nữ nhân đang ngủ say hai mắt liền mở ra, khôi phục về bình tĩnh, mâu quang loé lên, Bạng xảo trá nở một nụ cười lạnh, lòng có chút hưng phấn.

Mấy hôm trước nàng muốn thử xem Linh Nhi có thật lòng với nàng hay không, nên mới cho Linh Nhi đi truyền cho thái phi một lời, nếu nàng có thể làm cho Hoàng thượng sinh nghi ngờ với kẻ đó thì nàng liền có thể làm cho nàng ấy thoát khỏi thân phận nô tỳ, cấp cho nàng một địa vị được tôn sùng, nàng đương

nhiên không nói đích tên kẻ đó ra. Vốn tướng nàng ở trong hậu cung mấy chục năm, giả điên giả dại làm cho thái hậu kinh thường nàng nên mới không giết nàng, nên cho rằng nàng không có năng lực. Nàng thì ở đây thực hiện lời hứa với nàng ấy, nói cho vài câu kiến Hoàng thượng sắc phong nàng làm Thái phi, nàng quả nhiên không làm nàng thất vọng, dễ dàng đoán được kẻ mà nàng muốn ám chỉ, vì vậy mà tối nay trong cung mới có trận đại loạn này.

Nhưng mà nữ nhân này cũng chọn không đúng thời điểm thật, chọn đúng đêm người khác ngủ ngon mà náo loạn\

Nhưng mà nữ nhân này cũng thật ngoan độc a! Mới ra tay liền giết chết hai nữ nhân kia, chỉ buồn là các nàng chết mà cũng không biết mình vì sao mà chết a! Ai kêu các nàng kiêu ngạo, ngày thường không chịu để ý lời ăn tiếng nói, đắc tội với người không nên đắc tội!

Ngủ thôi, dù sao việc này với nàng không có quan hệ, nàng chỉ cần ở đây ngủ là tốt rồi, chính là ở đây chờ tin tức truyền đi đến hồi hộp không ngủ được a!

Cần vương, ta sẽ chờ người tiếp chiêu thế nào đây!

Trong Vinh Hi cung vốn đã âm ỉ, Hoa thái phi lại càng la hét âm ỉ hơn, ngự y thấy vậy đã đưa nàng một bát canh an thần thì nàng mới thôi la hét, nhưng mà miệng vẫn thì thào liên tục nói chính Cần Vương đã hãm hại nàng, vvv....Thấy hoàng thượng giá lâm, liền mạnh mẽ giãy nra khỏi đám cung nữ hầu hạ xông lên phía trước, một phen giữ chặt ống tay áo của hân, khóc nói: “Hoàng Thượng..... Cần vương muốn đẩy bản cung vào chỗ chết, thỉnh Hoàng Thượng vì bản cung làm chủ....!”

“Thái phi chớ hoảng sợ, chờ Trẫm điều tra rõ chân tướng sự việc, tự sẽ cho Thái phi một công đạo.” Tào Hân nhanh chóng rút ống tay áo về, ánh mắt lạnh đảo qua nhìn đám nô tài quỳ dưới đất trầm giọng nói: “Ai có thể nói cho trẫm người chết như thế nào? Ngự y!

Tối nay ở ngự y viện là Cao ngự y trực liền ngẩng đầu trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, thần vừa rồi đã hỏi qua, buổi chiều hai nàng đến tiểu phòng ăn trộm nước uống sắc từ cây tuyết liên được tặng cho Thái phi, thái phi không vui khi thấy hai nàng uống nước tuyết liên liền dọa các nàng bỏ chạy, có người thấy nàng hai nàng sau lại uống được thuốc thì trở về phòng ngủ, ai ngờ nửa đêm thái phi đi gọi hai nàng thì thấy hai người đã chết từ lâu, thần thấy khả nghi liền đi khám nghiệm cẩn thận bát thuốc tuyết liên còn sót lại.....”

“Kết quả như thế nào?” Tuyết liên? Hình như có nghe nói qua là Triệt có đưa qua đây một một gốc cây tuyết liên Vân Sơn tặng thái phi.....

“Tuyết liên đáng lý ra là một loại dược cực kỳ hiếm có trong thiên hạ nhưng đã bị hạ thêm dược...” Cao ngự y muốn nói lại thôi, như là có chút lầy không dừng được lời muốn nói.

“dược gì?” Không cần hỏi cũng biết là độc dược, nhưng Triệt sao có thể có thể làm việc ngu xuẩn như thế, cho dù hân có nghĩ thái phi này có thể gây bất lợi cũng không nên tự mình đưa ra gốc tuyết liên Vân Sơn này mới phải.

“Trong sách được có viết được này ‘Mười ngày mất hồn’, được tính cực kỳ lạ lại không dễ tra ra, nếu không phải gia phụ mấy năm từng nhìn thấy có người như thế mà chết, hơn nữa lại từng kể lại với thần thì thần cũng không thể kết luận.” Cao ngự y thấy ánh mắt Hoàng Thượng như có ý bảo hần nói tiếp, liền lại mở miệng nói: “Nếu mà được này ăn ngẫu nhiên đối với cơ thể vô hại, hơn nữa lại làm người dùng đêm ngủ giấc rất sâu, ban ngày tinh thần minh mẫn gấp trăm lần, nhưng mà chỉ cần dùng quá mười ngày thì liền thành độc được đòi mạng, làm cho người ta ngủ sâu đến độ xuống cả hoàng tuyền.

“Lang băm, người nói vậy, tuyết liên kia đêm nay các nàng ấy là ăn lần đầu tiên, sao có thể ăn quá mười ngày?”

“Thái phi bớt giận, thần đã xem qua tuyết liên đó, chỉ còn một chút, nếu chỉ hãm một lần nước tuyết nhiên không cần nhiều lượng như vậy, thần cả gan đoán hai nàng ấy đại khái là thừa dịp ngài không để ý đã ăn trộm nhiều ngày, tối nay vừa vận là mười ngày, cho nên mới thành như vậy.

“Này..... Này.....” Hoa thái phi lắp bắp kinh sợ, như là bị dọa quá độ mà tạm thời mất đi ngôn ngữ, kinh hoảng cả người lui về phía sau vài bước thiếu chút nữa ngã ra đất, may mắn là có đám cung nhân đỡ lấy, dìu đến ghế ngồi xuống.

“Tuyết liên đưa tới đây là ai bảo quản?” Tào Hãn hỏi tổng quản thái giám Vinh Hỉ cung.

“Hồi Hoàng Thượng, các loại được quý được tặng cho Thái phi đều là Nghi Đình cùng Cô Dung xung phong nhận việc bảo quản.”

“Ngày thường còn có ai có thể động đến được này không?” Tào Hãn chỉ cảm thấy này ở cái Vinh Hỉ cung này trừ hai người đã chết thì tất cả đều đáng nghi.

“Hồi Hoàng Thượng, đều không có, được này ngày thường đều được khóa, cái chìa khóa đó là Nghi Đình bảo quản, người khác là không thấy được.”

“Sự tình đã rõ ràng, tuyết liên là Cẩn vương đưa tới, ‘Mười ngày mất hồn’ trừ bỏ là hần hạ còn có thể là ai? Chẳng lẽ là hai người kia tự mình thêm được hại chết chính mình? Các nàng nhất định là ham mê công dụng của tuyết liên có thể bồi dưỡng dung nhan mới vụng trộm ăn, không nghĩ lại thành bị hạ độc..... Uống đi tánh mạng.....” Hoa thái phi tựa vào ghế, tiếng khóc không ngừng nghỉ.

“Thái phi dùng cái gì nhận định là Cẩn vương gây nên? Cẩn vương vì có gì? Ngài có gì mà bất lợi cho hần?” Tào Hãn mi tâm thắt lại, trong lòng đã không còn kiên nhẫn, nhưng mà vẫn cố kiềm chế, tình thế chưa rõ ràng, hần thật sự không muốn tin Triệt lại dùng ám chiêu này để nhắm vào Thái phi, nhưng mà lại thành ra Nghi Đình và Cô Dung mất mạng thay.

“Việc này..... Hoàng Thượng sao không đi hỏi Cẩn vương?” Có lẽ là an thần canh đã có tác dụng, Hoa thái phi vẻ mặt uể oải, mỗi một đến cực điểm nói.

Tào Hãn cũng không muốn cùng nàng ấu so đo, dù sao nàng cũng là một phi tử thân cận của phụ hoàng, hơn hai mươi năm trước vì hoàng tử mới sinh bị chết mà thần chí phát điên, mấy ngày gần đây mới được chữa khỏi, tối nay lại chịu phải kinh sợ này, khó trách nghi này nghi nọ, lập tức trầm giọng nói:

“Trẫm nhất định sẽ điều tra rõ việc này, thái phi hãy cố gắng nghỉ ngơi đi!”

Một bóng đen từ nơi nào đó trong cung được thả ra, cất cánh nhẹ nhàng, bay qua lầu đài đình các uy nghi của hoàng cung vào bóng đêm dày đặc tới Phủ cần vương tĩnh mịch.

“ tuyết liên không ổn, hại chết hai người, thái phi không sao, Vương gia cẩn thận “

Tào Triệt dương tay để cho con chim bồ câu bay đi, vò nát tờ giấy nhả đó, trên mặt còn hiện rõ tầng ưu tư.

Tuyết liên là hắc sai người đưa tới, nay lại hại chết hai mạng người, cũng may người chết không phải là thái phi...tuyết liên đó thật sự là tuyết liên Vân Sơn, là một loại thuốc tốt, tuyệt đối không thể có thể có chuyện lại trở thành độc dược, chỉ có một khả năng duy nhất là có người động thủ, chính là không biết người này vì sao lại muốn hại chết thái phi để nhắm vào hắc kia chứ?

Việc này nói là lớn nhưng mà cũng không phải là lớn, hoàng huynh nếu còn tin hắc thì nhất định có thể khám phá ra sự việc vung về như vậy không phải do hắc làm. Nhưng mà nếu không còn tin thì có thể nhân cơ hội này để trừ khử hắc cũng không phải là ngoài khả năng....Đương nhiên không có một chút gì gọi là ngoại lệ.

Không biết sự việc sau đó còn như thế nào, có nghĩ nhiều cũng vô ích, Tào Triệt buồn ngủ rời khỏi thư phòng,gió đêm từng cơn quất vào mặt hắc, mang theo sự nhẹ nhàng man mát khoan khoái cả người, lại làm cho hắc thấy có chút mạnh mẽ như được thổi thêm động lực. Từ khi Tề gia rơi đài, binh quyền phân tán,cho tới bây giờ thì hơn nửa đám lão thần ngày ấy đã bị trừ bỏ, tuy trong lòng có chút khúc triết nhưng mà nói chung mọi việc vẫn theo đúng như kế hoạch của hắc.

Nay trong tay hoàng huynh ngoại trừ đám thị vệ cấm vệ quân thề bảo vệ sống chết ra còn có hai vạn binh mã đóng quân ở kinh đô lân cận do Lâm Vũ và Tô Trần sau khi đánh thắng trận ở biên quan trở về nhận công. Hoàng huynh thích tài điều binh kiến tướng của hắc liền giao cho hắc bốn vạn binh mã để huấn luyện, chờ ngày cùng Nguyệt quốc giao tranh. Nhưng mà cái mà hoàng huynh không bao giờ có thể ngờ tới đó là Tô Trần chính là người của Cần Vương hắc, đối với hoàng huynh có mối hận sâu như biển!

Điều làm hắc phiền chán chính là Vân Sở vẫn chưa nằm trong tay hắc, tuy Văn Tình có cùng hắc hội ngộ mấy lần, hắc cũng đối với Văn tình có ý, nhưng mà vẫn chưa hề động tâm, tựa như là chỉ muốn xem nàng là tri kỷ mà thôi, chưa từng có ý muốn tiến thêm một bước nào hết. Thậm chí lúc hắc biết được Văn Tình là nghĩa muội của hắc thì biểu hiện bất hoà ra mặt. Đối với một người luôn là trưởng ngại như vậy thì đáng lẽ ra hắc nên trừ bỏ nhưng mà hắc vẫn có gì đó không cam trong lòng....

Vân Sở tinh thần sa sút nhiều ngày, thậm chí ngay cả lâm triều cũng thường cáo ốm không đi, với tính của hoàng huynh nhất định là đoán được hắc vì ai mà tiêu tụy, nhưng không có chút trách tội,vì đối với tình cảm của Nhược Nghiên có phần nắm chắc trong tay nên Vân Sở mới có thể tùy ý như vậy, có thật là hắc phá lệ khoan dung với Vân Sở rồi chăng?

Hắn khẽ cười một tiếng, trải qua sự việc diệt trừ thế lực Tề gia, càn quét những lão thần liên can, chỉ sợ là bất kỳ ai cũng cho rằng hoàng huynh là kẻ lãnh huyết vô tình, tàn khốc vô lệ. Nhưng mà ở chung nhiều năm, chỉ có hắn biết sự thật tất cả đều không phải là như thế, bên ngoài thì có thể thấy hắn là một người lãnh huyết vô tình, kỳ thật nội tâm của hắn lại vô cùng yếu đuối, cũng có phần sợ hãi, nhưng mà cái quan trọng nhất chính là nhớ tình bạn thân thiết trước kia với Vân Sở...

Cũng như việc hắn chỉ chuyên sủng có một người, mọi người đều đoán là sau khi Tề gia suy sụp thì hắn đối với phế hậu chỉ còn lại là sự vô tình cùng ghẻ lạnh, nhưng bọn họ lại nào biết đâu rằng, hoàng huynh trong lòng yêu nàng bao nhiêu năm, nghĩ về nàng nhiều đến mức độ nào?

Vân Sở cũng vậy, từ nhỏ là thư đồng(bạn học cùng) của hắn, Lâm gia lúc ấy bị gán tội, chính hắn đã chủ động đem chính mình ra mà bảo vệ cho Vân Sở. Đối với bọn họ mà nói ngoại trừ là quân và thần ra còn có một thứ đáng quý nữa đó là hữu tình bạn bè. Cho dù biết rõ Vân Sở đối Nghiên Nhi quyến luyến không thể nào quên, hoàng huynh đối với hắn vẫn như trước đã là vô cùng khoan dung. Mặc khác Vân Sở lại là một tướng tài, về sau nhất định là còn có hữu dụng. Lão tướng trong triều giờ không còn ai, chỉ có mình hắn mới có thể là tướng thống lĩnh ba quân đối kháng với địch...

“Vương gia, trong cung có người tới truyền lời nói của Hoàng Thượng đó là mời Vương gia tức khắc vào cung yết kiến, cũng không nói là có chuyện gì.” Tổng quản thờ hồn hèn chạy tới truyền lời.

Tào Triệt gật đầu, vừa mới nghĩ là thế nào hắn cũng gọi mình vào cung vậy mà đã tới rồi, thôi cứ làm bộ như không biết gì để đến thăm dò tâm ý của Hoàng huynh đi!

Hắn rửa mặt chải đầu thay quần áo phú quý thêu long xa thẳng đến hoàng cung.

Cách đó không xa, trời vừa tờ mờ sáng, Băng từ trong giấc ngủ kẻ cửa mình, cảm giác bản thân mình đang được ôm trong vòng tay thật ấm áp, trong lòng liền hiện lên sự kinh ngạc.

Vinh Hỉ cung bên kia xảy ra chuyện lớn như vậy, quan hệ đến Căn vương, hoàng thượng không đi tra rõ ràng, như thế nào còn có tâm tình mà ngủ lúc này kia chứ?

Nàng cử động người, ngẩng mặt nhìn hắn khẽ cười nói: “Hoàng Thượng trở về khi nào vậy? Đêm ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì a?”

“Không có gì, một chút việc nhỏ làm cho Thái phi kinh sợ mà thôi.” Tào Hân thanh âm có chút uể oải, một đêm không ngủ hắn nhìn qua có chút mệt mỏi..

Hắn hiển nhiên không nói với nàng nhiều về sự việc đêm qua, Băng đương nhiên sẽ không ngu ngốc tiếp tục truy vấn hắn, “Thiếp đợi lát nữa đi thăm thái phi, nàng thần chí vừa mới rõ ràng chút,sợ rằng không chịu nổi chấn động.”

“Đi thăm cũng tốt, Thái phi cùng nàng có chút thân mật, nàng đi khuyên nhủ nàng nên yên tâm nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng tinh thần, đừng có suốt ngày suy nghĩ ma quỷ nhập thần.” Tào Hân nhẹ nhàng vuốt ve nắn da phần nộn của nàng, lời nói nhỏ nhẹ: “Tối hôm qua nàng kêu ta làm nàng mệt muốn chết, như thế nào mà mới sáng sớm đã tỉnh?”

Bằng thoáng chốc liền đỏ mặt, hờn dỗi đẩy hẳn ra một phen, hỏi ngược lại: “Thời điểm lâm triều đã đến, Hoàng Thượng như thế nào còn không đi?”

Tào Hãn cười, cầm lấy tay của nàng đặt vào ngực của hắn, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng rồi hôn xuống bàn tay trắng mịn nõn nà của nàng như mưa, dọc theo cánh tay sau đó di chuyển dần xuống....

“A.....” Bằng thấy vậy liền rút đầu lui về, nhưng mà lại bị hắn kéo lại, đương nhiên nơi hạ thể không chịu được bàn tay to của hắn mơn trớn nghịch ngợm trên làn da vốn đã nhạy cảm của nàng mà không ngừng run rẩy....

“Đừng..... Đừng như vậy.....” Bằng thở gấp, yếu đuối vô lực chống đẩy hắn ra, “Hãn... Thiếp thật sự mệt mỏi.....” Đêm qua là nàng chủ động làm cho hắn mất đi khống chế, bây giờ cả người còn đau nhức!

“Ta thích nghe cái miệng anh đào nhỏ của nàng gọi tên của ta.” Tào Hãn hôn nhẹ lên đôi môi của nàng, từng đợt tà mị kích nàng....

Chương 52

“Nàng biết không? Mỗi lần nghe nàng kêu ta Hân thì ta cảm thấy đều có thể vì nàng mà làm bất cứ việc gì....”

“Hân.....” Băng kiều my hướng về phía hân cười.

Tào Hân cũng mỉm cười chờ yêu cầu của nàng.

“Chàng nên đi vào triều thôi.” Băng đề bàn tay to của hân đang động đậy trên người nàng lại, nhìn hân tựa tiểu phi tiểu cười một cách giảo hoạt.

“Nàng.....” Tào Hân không cam lòng hít một hơi lớn, làm bộ muốn hôn nàng một cái.

“Nói chuyện với hoàng thượng đúng là không có lợi mà, mới vừa rồi người còn nói nếu thiếp kêu tên người thì người sẵn sàng một việc vì thiếp! vậy hiện tại thiếp chính là muốn người vào triều a.” Băng cười trốn tránh nụ hôn của hân không ngừng trên má, trên cổ của nàng khiến nàng không ngừng thở gấp.

Tào Hân thất bại hừ nhẹ một tiếng, thoáng nhìn nàng hốc mắt có chút thâm quầng, trong lòng lại cảm thấy thương xót không thôi, đêm qua quả thật là nàng rất mệt, hân âm thầm cảnh báo chính mình sau này không được tham lam hoan ái với nàng, bởi thân thể của nàng vốn rất mảnh mai.

“Được được rồi, không trêu nàng nữa, ta đi vào triều ngay đây, nàng nên ngủ nhiều thêm chút nữa.”

Băng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu lại cùng hân dây dưa một hồi nữa với thể trạng của nàng hiện nay thì chỉ sợ rằng cả ngày hôm nay nàng đừng mong mà xuống nổi giường, chứ đừng nói là muốn làm chuyện gì...

Tào Hân cẩn thận đắp chăn lại cho nàng, quyến luyến khẽ hôn cái trán của nàng rồi sau đó mới đứng dậy xuống giường, rửa mặt chải đầu thay quần áo.

Băng lặng lẽ nhìn hình dáng của hân hoa mãn trưởng, thấy đám nô tài thay nhau đến hầu hạ hân rửa mặt, vì hân chải đầu và mặc vào người hân bộ long bào thêu sồi chỉ vàng rạng rỡ. Cả người của hân được đám cửu long khoác lên thân mình vạm vỡ thật sự uy nghiêm và oai hùng. Chỉ mới có thể thôi nhưng mà với quan sát của nàng thì hân quả thật làm cho nàng phải hoa mắt, như thế cả người đều phát sáng lạ thường....

Hân nhìn cường hân như vậy, sao lại không thể chiến thắng a! Bất luận kẻ nào muốn khiêu chiến hân,, đập đổ hân thì kẻ đó thật không biết lượng sức mình, tự đón lấy diệt vong, cuối cùng nhận được cũng là lên đoạn đầu đài để rồi rơi đầu, nàng lo lắng có phải là quá dư thừa rồi phải không!

Nghĩ đến đây, nàng không tự kìm hãm được nở ra một nụ cười tuyệt mỹ, như là lòng có linh tình không bình thường, Tào Hân bỗng nhiên quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, làm hân quên luôn đi bao nhiêu ưu tư, có lẽ nàng đã thật sự buông xuống được hết oán hận, chỉ còn nồng đậm quyến luyến cùng ôn nhu triền miên cùng

hắn....

Tào Hãn chân vừa mới bước đi, Băng đã nói muốn đứng dậy vận động tập thể dục.

Cầm Hồng thấy vậy liền nói vọng vào, cười: Hoàng Thượng bận việc nên mới bảo Tiểu thư ở lại ngủ thêm một chút mà.”

“Không được, thái phi đêm qua bị kinh hoảng, ta muốn đi thăm nàng.....”

“A!” Linh Nhi nhìn vào người nàng thì đột nhiên một tiếng thét kinh hãi vang lên “Tiểu thư, người..... Người.....”

“Tiểu nha đầu, ngạc nhiên cái gì vậy!” Cầm Hồng cười trừng mắt nhìn Linh Nhi liếc mắt một cái.

Băng theo ánh mắt của Linh Nhi nhìn vào mình mà nhìn lại trên người, chỉ thấy trên da thịt trắng nõn của nàng từng mảnh một bị nhiễm đỏ sạm, là đêm qua cùng Hãn dây dưa nên mới để lại dấu vết, từng mảnh giống nhau như những đoá hồng sớm mai khoe sắc, làm nàng cảm thấy ngượng ngùng, nhất định là ở cổ nàng cũng không thiếu những vết như vậy.

“Kia..... Đó là.....” Linh Nhi nhìn qua như rất muốn khóc nói, “Tiểu thư..... Hoàng Thượng..... Có phải là đêm qua Hoàng thượng khi dễ người?”

Băng ngượng ngùng cười lắc đầu, bỗng nhiên nhớ tới mấy tháng trước lúc còn ở Tú Lâm Uyển sau khi tỉnh lại, cả người nàng cũng đầy dấu hôn như vậy, nha đầu Tú Nhi nhìn vậy mà khóc nhưng mà nàng lại cảm thấy đau lòng, nhưng mà đối là trước kia, bây giờ đối với nàng thì lại ngược lại a, là cái gì đã làm thay đổi nàng đến vậy? Là yêu uh! Là do có tình yêu của Hãn dành cho nàng uh! Tình yêu của hắn thuần túy, mãnh liệt như vậy đủ để làm tan chảy đi lớp băng giá trong tâm của nàng, làm cho bản thân nàng không thể kiềm chế chìm đắm vào trong tình yêu đó của hắn đến sâu đậm....

Nhưng mà người mà hắn yêu vốn không phải nàng, hắn là yêu chủ nhân của khối thân thể này Tề Nhược Nghiên, nàng chỉ là một nữ nhân đến từ thế giới bên kia, một sát thủ máu lạnh không biết đã nhuốm bao nhiêu máu tanh, chỉ cần nghĩ đến vậy mà bản thân nàng không khỏi giật mình sợ hãi, thống khổ đau đớn vô cùng, cơ hồ như một lỗi đau chỉ cần khẽ chạm vào là nàng thấy bất an, như một bức tường cao vời vợi không thể nào vượt qua. Nếu nàng muốn yêu hắn, muốn tiếp tục ở lại bên người hắn thì nàng chỉ có thể chôn sâu bí mật đó mãi mãi trong lòng, vĩnh viễn không nói ra.

“Tiểu nha đầu đừng nói bậy, đó là vì Hoàng Thượng vô cùng sủng ái tiểu thư, hiện tại người không hiểu, chờ tới khi nào người lập gia đình thì người sẽ hiểu được! Còn đứng đó thất thần làm cái gì, nhanh đi phân phó người chuẩn bị thật nhiều nước ấm để cho tiểu thư tắm rửa đi!”

Thật sự là một tiểu nha đầu không hiểu sự đời! cái! Cầm Hồng cười cốc nhẹ vào đầu Linh Nhi một cái.

“Nhưng mà tiểu thư đã bị thương.....” Đem làn da trắng nõn của tiểu thư khắp nơi đều là dấu hồng đỏ thì lại gọi là sủng ái sao? Linh Nhi biểu tình khó hiểu thắc mắc.

“Cái đó không phải là bị thương....Nhanh đi đi, tiểu nha đầu đừng hỏi nhiều, mau cùng ta đi thúc giục người chuẩn bị nước ấm cùng đồ ăn sáng!” Cẩm Hồng một phen cố giữ chặt nha đầu Linh Nhi muốn nói gì đó không thôi.

“Nhưng mà, tiểu thư nàg.....” Tiểu thư rõ ràng là đang bị thương mà! Kia chính là bằng chứng cho thấy nàg bị Hoàng thượng khi dễ a! Nhớ lần trước các cung nữ phi tần khi dễ nàg thì nàg cũng bị những dấu vết như vậy,.

“Linh Nhi, ta không sao, hiện tại có nói gì thì người cũng không hiểu, chờ đến khi nào người tìm được một đáng lang quân như ý thì người sẽ hiểu thôi.....Người bây giờ chỉ cần biết thế thôi!” Bằng lấy chăn che đi thân thể cùng những vết hôn lại, mặt thì dần chuyển sang đỏ hồng đến tận mang tai, miệng lại nở một nụ cười khó hiểu, không hiểu sao nàg thấy sự ngây thơ của nha đầu này lại thú vị đến vậy.

“Tiểu thư, ngay cả người cũng giấu cợt Linh nhi.....” Linh Nhi dường như đã hiểu được ý trong lời nói của nàg, mặt đỏ bừng vội vàng bỏ chạy ra ngoài.

“Tiểu thư người trước hết hãy nằm xuống nghỉ ngơi đi, chờ một lúc nữa có nước ấm thì nô tỳ lại đến hầu hạ người.” Cẩm Hồng nói xong khom người cũng lui ra ngoài.

Trong Vinh Hỉ cung một mảnh tĩnh mịch, đêm qua hai người từng là cung phi thì nay lại là một mô tỳ vô danh chết một cách oan uổng, làm cho tất cả nô tỳ trong cung ai lấy đều kinh hãi, khắp nơi không chỗ nào là không có từng đám cung nữ tụ tập thì thầm to nhỏ với nhau.

“Lúc trước thấy các nàg vụng trộm uống nước thuốc của thái phi thì thái phi đã không thích, phân phó phải canh chừng nước sắc từ cây tuyết liên đó cẩn thận, ta không thể ngờ được vì dung nhan mà các nàg ta dám bẻ trộm tuyết liên của thái phi, chắc là sợ hái phi phát hiện. Tối hôm qua thái phi khỏe không thích uống nước tuyết liên sắc nên các nàg lại dám uống trộm lần nữa.....”

“Nhưng mà nếu tuyết liên là thánh phẩm có tác dụng làm cho dung nhan đẹp thì vì sao các nàg chết đây?”

“Cũng là số mệnh của các nàg, ngự y nói tuyết liên bị người ta tẩm thuốc có tên là ‘Mười ngày mất hồn’,nếu là dùng mười ngày liên tiếp thì chắc chắn sẽ mất mạng, tối hôm qua chính là ngày thứ mười các nàg dùng nó! Bằng không các nàg chắc sẽ không chết?”

“Mười ngày mất hồn?” Đây là độc dược sao? Ai lại dám hạ độc trong thuốc bổ dành cho thái phi?

“Việc này không được nói lung tung, thái phi nói là Cẩn vương gia kê đơn muốn hạ độc chết người đó!”

“Cái gì?”

“Ninh Nhi tốt, người tốt nhất đừng bao giờ nói chuyện này ra ngoài...”

“Ta biết, nên nhất định sẽ không đi ra ngoài ăn nói lung tung, Đỗ Lan người cứ yên tâm nha!”

“Uhm! Ta đây đi trước, nếu mà thái phi không thấy được có người hầu hạ bên cạnh nhất định là người sẽ nổi giận, Ninh Nhi, ta thật sự rất ngưỡng mộ người có thể ở bên cạnh hầu hạ Tĩnh Phi nương nương đấy!”

“Ta từng nghe người trong cung nói là tính tình thái phi trước kia tốt lắm, đại khái là gặp không ít phong ba bão táp trong cung nên tính tình mới thay đổi như vậy, mong là người không bị ám hại chết như mấy nàng kia nữa!”

“Chỉ hy vọng như thế đi!”

Đỗ Lan đối Ninh Nhi miễn cưỡng cười cười liền xoay người hướng về Vinh Hỉ cung chạy tới, Ninh Nhi cũng khẩn trương quay về Tĩnh Di cung của Tĩnh Phi.

“Đỗ Lan! Đỗ Lan! Nha đầu chết tiệt kia cả ngày không thấy bóng người đâu.....” Hoa thái phi kêu hai tiếng không thấy Đỗ Lan tiến vào, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

“Thái phi làm gì tức giận vậy? Không phải còn có các nô tài khác hầu hạ người sao?” Bỗng khí định thần nhàn nhã nở nụ cười tinh xảo, uống một ngụm trà thơm ngát từ trên bàn vào cười nói với thái phi.

Đỗ Lan thở hổn hển vừa chạy đến cửa điện, vừa vặn chợt nghe tiếng thái phi ở kêu nài, vội vàng cao giọng đáp: “Nô tỳ ở đây”

“Nha đầu chết tiệt kia lại chạy đi chỗ nào thế!” Hoa thái phi mày liễu dựng thẳng tức giận quát lớn.

“Nô tỳ..... Nô tỳ.....” Đỗ Lan ấp úng, nàng làm sao dám nói là cùng cung cung nữ ở bên ngoài nói chuyện phiếm đây.

“Tốt lắm tốt lắm, các người đều lui ra đi! Để ta và thái phi có thể nói chuyện!”

Hoa thái phi hừ lạnh một tiếng rồi gật đầu đồng tình để nhóm nô tài đang run sợ kia đi hết ra ngoài.

Bỗng liếc qua nét mặt của Hoa thái phi một cái, kể từ ngày nàng suýt nữa bị Hoa thái phi hành thích không thể rời khỏi nơi này, đây là lần đầu tiên nàng quay lại đây. Không thể ngờ thái phi lại thay đổi đến vậy, nàng có thể nhìn rõ khuôn mặt của nàng ấy, đó là một khuôn mặt trắng nõn với lông mày lá liễu dài, mắt phượng sắc sảo, mũi tuy không cao nhưng mà cũng rất thanh tú, đôi môi mỏng, nói chung tổng thể khuôn mặt nàng cho thấy nhất định trước kia nàng là một nữ nhân rất có nhan sắc nên mới có thể được tiên đế yêu thương như vậy. Giờ phút này nàng tóc tai chỉnh tề, trên đầu búi gọn bởi một cái châm ngọc quý phái, trên cổ trắng nõn là chuỗi hạt trân châu kết hợp với quần áo thêu phượng đỏ cùng nhiều họa tiết cầu kỳ càng làm cho nàng lộ nên vẻ đẹp dễ quý phái của bậc cung phi.

Không giống như thái hậu ngày trước, được thiên hạ coi trọng, văn võ bá quan tôn kính, nhưng mà kết cục lại rất thảm thương, Bỗng ngồi nhìn vị Hoa thái phi mà không khỏi trầm nghĩ, nàng có thể qua mặt thái hậu thì thật sự nàng không phải là một người đơn giản chút nào....

Nay thái hậu đã chết, nàng không còn là nữ nhân điên nữa là đã thành thái phi, như vậy người cuối cùng thắng lợi lại là nàng ấy, nói cho cùng người được cười cuối cùng lại là nàng....Đúng là vận mệnh đùa bốn con người, không ai có thể may mắn thoát khỏi.

Trải qua bao nhiêu năm tháng, người năm đó đều đã chết gần hết, chỉ còn lại nàng là người biết rõ sự tình nhất, có lẽ ông trời an bài nàng đến đây để vạch trần này hết thấy những sự tình này, còn chân tướng nữa gì nữa mà nàng không biết?

Thấy Băng trầm mặc không nói, Hoa thái phi lại làm bộ lạnh lùng cười, “Theo ta thấy, so với cô cô của người mà nói, người cũng không kém cõi bao nhiêu.”

“Thái phi quá khen, Nghiên Nhi so với cô cô đến còn kém xa!” Băng tâm thì thấy có phần tức giận nhưng mà trên môi vẫn nở nụ cười làm ra vẻ thật là vinh hạnh vì được “Khen ngợi”.

“Người vì sao cứ nhất quyết phải để cho Hoàng thượng sinh lòng nghi ngờ đối với Cần Vương?” Hoa thái phi định đổi đề tài nói chuyện nhưng mà sự nghi ngờ trong lòng lại dấy lên đành phải quay lại hỏi Băng cho rõ ràng.

“Thái phi vẫn nên an tâm dưỡng bệnh thì tốt hơn, việc nhỏ nhặt này thật sự không đáng để người phải để tâm.” Băng cười nói nhẹ nhàng nhưng mà lời nói không khỏi ẩn chứa có ẩn tình.

Hoa thái phi nhíu mày, ánh mắt thì sắc lạnh nhìn chăm chăm vào Băng khiến cho nàng không khỏi cảm thấy trong đó có bao nhiêu là hàn khí.

“Ta đoán thái phi nhất định là đang cân nhắc xem như thế nào mới có thể trừ bỏ ta mà không làm cho Hoàng thượng nghi ngờ đến người, có đúng không?” Băng cũng không chút nào để tâm ánh mắt đó của Thái phi, cho dù nàng không muốn nghĩ nhưng mà hậu cung là vậy. Nàng nên chấp nhận sự thật luôn là vậy!!!

“Người nghĩ sai rồi, ta vì sao phải trừ bỏ người đây?” Hoa thái phi nhìn nàng cười làm nàng có thể cảm thấy đây là một lời nói thật, thấy thái phi vẫn ha ha cười nói: “Nay Tề gia nhân trừ người ra thì tất cả đã bị diệt vong, người lại bị phế, mặc dù ta không biết người dùng thủ đoạn gì mê hoặc hoàng thượng, nhưng mà dù có thế nào thì người vẫn là thân phận nô tỳ, với lại Hoàng thượng không có ý gì là muốn phong vị cho người, với lại người không thể hầu hạ chuyện chăn gối với hoàng thượng, người cho là như vậy thì Hoàng thượng có thể sủng ái người được bao lâu??? Ha ha ~ ta sao không thanh thản ngồi chờ ngày người bị thất sủng đây?”

“Thật không? Muốn cùng ta đánh cược hay không?” Băng nhíu mày hướng nàng cười.

“Thật không? Muốn cùng ta đánh cược hay không?” Băng nhíu mày hướng Hoa thái phi đang cười, nhue thể như thật sự đang nhìn thấy nàng bị thất sủng. Hóa ra Thái phi đánh giá nàng như vậy nên không có ý định muốn trừ bỏ nàng lúc này là vì vậy>...

“Chà? Đánh cược gì?”

Băng đang định nói tiếp thì chợt nghe bên ngoài nghe tiếng truyền của thái giám, “Hoàng Thượng giá lâm!”

Băng cùng Hoa thái phi đều liếc mắt nhìn nhau một cái thì Tào Hãn đã vào đến cửa điện, phía sau còn có Cẩn vương đi cùng.

“Người tới làm cái gì? Có phải là muốn xem bản cung đã chết hay chưa phải không?” Hoa thái phi chỉ vào Cẩn vương gầm lên một tiếng.

“Thái phi bớt giận, Trẫm mang Cẩn vương đến đây là muốn tìm hiểu rõ chân tướng sự việc.” Tào Hãn nhú mày, đối với việc thái phi nhận định là Triệt muốn mưu hại bà thật sự là một chuyện có chút bất đắc dĩ, nhưng mà cùng vị mẫu phi điên nhiều năm so đo thì cũng không tốt đẹp gì nên hãn không muốn cùng nàng so đo.

“Sự thật? Sự thật chính là Cẩn vương muốn mưu hại bản cung, chứng cứ vô cùng xác thực, Hoàng Thượng chẳng lẽ còn định che chở cho hãn?” Hoa thái phi trên mặt tức giận tích tụ, lời nói không thể tránh khỏi như bị bức bách.

“Thái phi, nhi thần có ý tốt muốn dâng tuyết liên cho người bồi bổ, thật sự không hề muốn xảy ra chuyện này, người đã không niệm tình ý tốt của nhi thần, lại không phân biệt phải trái cứ khẳng khẳng cho là nhi thần cố ý gây rối, thật sự là cho nhi thần buồn lòng, chẳng phải lại tạo cho kẻ thù hãm hại người ngồi đó vỗ tay ăn mừng hay sao?” Tào Triệt không nhanh không chậm nói mấy câu như là ẩn ý nói “trong bông có kim”, như thế hiện tuyết liên hãn đưa là lòng hiếu thảo, nhưng mà lại bị kẻ khác lợi dụng để hãm hại hãn, lại hàm ý chỉ trích thái phi thị phi không rõ thị phi.

“Cẩn vương ý muốn nói là bản cung thị phi chẳng phân biệt được phải không?” Hoa thái phi thanh âm xoay mình cất cao, có vẻ cơn giận không thể át chế, “Vậy người muốn đổ lỗi cho ai lại có gan to như thế làm hãm hại người?”

Băng đứng ở một bên trầm mặc không nói, ánh mắt ôn nhu cùng Tào Hãn ỏ đó nhìn nhau, nhìn hãn lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, Tào Hãn cũng không ngại lắc đầu.

“Nhi thần không biết, nhưng loại thuốc ‘Mười ngày mất hồn’ nhi thần vẫn là lần đầu nghe nói đến, việc này cũng không phải nhi thần gây nên, thái phi nếu có thể cấp cho nhi thần một ít thời gian, nhi thần nhất định sẽ tra ra chân tướng sự việc trình lên người!”

Tào Triệt không chút để ý cười, như thế không đem sự tức giận của Hoa thái phi để vào trong mắt.

“Tra? Như thế nào tra? Kết quả chẳng phải là người sẽ tìm một người nhận tội thay à? Cẩn vương gia định lừa gạt bản cung sao?” Hoa thái phi cười lạnh một tiếng, loại thuốc độc ‘Mười ngày tiêu hồn’ nhiều năm trước từng ở trong cung xuất hiện qua nhiều, người làm sao biết ai từng dùng qua không?”

Tào Triệt ánh mắt rùng mình, Hoa thái phi chắc chắn như vậy không khỏi làm cho hãn cảm thấy bất an, nhưng mà trên mặt không có lộ ra sự ngạc nhiên như vậy, giấu giếm nói: “Nhi thần không biết, thỉnh thái phi minh chứng.”

“Chu phi! Cũng chính là của mẫu phi ruột của người, năm đó chính là nàng dùng loại dược thần người không biết quý không hay này làm cho ái phi mà tiên hoàng sủng ái nhất là Lâm Diêu nương hương tiêu ngọc vẫn.” Thấy thái phi nói như vậy tất cả mọi người đều cảm thấy kiếp sợ, nhưng Hoa thái phi lại vẫn cười lạnh một tiếng nói, “Cần vương còn nói là việc này không có cùng ngài quan hệ sao? Không biết có phải thuốc độc ‘Mười ngày mất hồn’ đó có phải là Chu Phi để lại cho ngài hay không?”

“Thái phi nói như vậy có căn cứ gì không?” Tào Triệt tiếng nói vốn trong trẻo nay cũng vì vậy mà trầm xuống, trên mặt ý cười cũng vì vậy mà giảm đi phân nửa, lộ ra sự việc có vẻ nghiêm trọng hơn hẳn dự tính.

Đây chính là lần đầu tiên Băng thấy Cần Vương thể hiện thái độ như vậy, nói thực lời nói của Hoa thái phi cũng làm nàng trở tay không kịp, mục đích của nàng chỉ muốn Hoàng thượng sinh lòng nghi ngờ mà đề phòng Cần Vương mà thôi, hoàn toàn nàng không biết sự việc lại bị nháo đến mức nghiêm trọng như vậy. Nếu cứ như vậy thì không chỉ như hiện tại là có hai người chết mà còn có thể liên quan đến rất nhiều chuyện những năm về trước. Thái phi dám nói như vậy nhất định không phải là lời nói vô căn cứ, nhất định còn có điều gì đó ở phía sau đang chờ...nếu làm không tốt, Cần vương nhất định sẽ cho tất cả cùng ...

Tào Hân ánh mắt sắc bén ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào mặt của Hoa Thái phi hỏi: “Thái phi lấy gì làm chứng cứ cho lời nói của mình?”

“Hoàng Thượng đang nói đùa phải không? Những người khi đó còn ở Lâm Cung đều là những người đã quá già, đều được ra khỏi cung thì làm gì còn chứng cứ?” Hoa thái phi lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà có lẽ Hoàng Thượng có thể đi một số người cao tuổi ở trong cung, bản cung nhớ không lầm hầu hạ Lâm Diêu nương nương năm đó có một nô tài rất trung thành tên là Tiểu Anh Tử, không biết hiện giờ còn hay đã mất nữa, Hoàng thượng nếu muốn biết rõ sao không đi tìm người này?”

Tào Hân lập tức gia lệnh cho người tìm người có tên là Tiểu Anh Tử, Tào Triệt đứng một bên, biểu tình hững hờ không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Cần vương không cần phiền não, cho dù lời thái phi nói có là thật đi chăng nữa, thì đây cũng là chuyện của nhiều năm về trước, những bậc tiền bối đó nay đều đã qua đời, không thể truy cứu nữa, với lại càng không có gì chứng minh đến việc hiện tại do người gây nên....”

“Đa tạ hoàng huynh tín nhiệm.”

Hoa thái phi ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ thượng, truyền lại cho Băng một ánh mắt tự đắc, Băng cũng không ngại đáp lại cho bà một nụ cười, nữ nhân này thật sự là đáng sợ, quá thâm hiểm, chỉ tưởng là một âm mưu nhỏ muốn trừ khử đi Nghi Đình và Cô Dung, nhưng đồng thời lại có thể làm cho Cần Vương điêu đứng đến mức này....

Nếu mà Hoa thái phi tính kế hại nàng thì nàng không muốn chết thì cũng khó tránh được chăng? Băng thật sự không biết đưa nàng lên ngôi vị thái phi là đúng hay sai nữa....

Suốt nửa canh giờ, trong Vinh Hỉ cung không ai nói thêm bất kỳ một câu nào nữa, hiển nhiên mọi

người đều đang đợi một kết quả, mỗi người đều có một tâm tư riêng, Băng là người không liên quan nên có thể nhàn nhã ngồi thưởng trà, mặc kệ người thắng là Hoa Thái phi hay là Cẩn Vương thì mục đích của nàng đều đã đạt được, trải qua sự việc lần này, với bản tính đa nghi của Hoàng thượng thì nhất định là hần sẽ sinh lòng nghi ngờ đến Cẩn Vương!

Không lâu sau có nô tài hồi báo, Tiểu Anh Tử năm đó hầu hạ Lâm Diêu nương nương vài năm trước đã chết, nhưng mà có một nghĩa tử (con nuôi) là thái giám Mao Đại Đồng đang đứng ngoài Vinh Hỷ cung muốn vào báo cáo với Hoàng thượng vài chuyện.

“Để hần vào!” Tào Hãn sắc mặt âm trầm mệnh Mao Đại Đồng tiến điện.

“Nô tài Mao Đại Đồng thỉnh an thái phi nương nương, thỉnh an Hoàng thượng, thỉnh an Vương gia, thỉnh an...” Mao Đại Đồng quỳ dưới đất, thỉnh an đến Băng thì ngập ngừng không biết nên xưng hô thế nào, rơi vào thế bí.

“Mao Đại Đồng, người có cái gì muốn bẩm tấu với trẫm?”

“Nô tài.....” Mao Đại Đồng tướng mạo thành thật, một đôi mắt híp nhìn về phía Băng, sau đó lại nhìn về phía hoàng thượng, kia ý tứ chính là muốn Băng có chuyện liên quan đến Hoàng thượng nên mới thỉnh Hoàng thượng cho nàng tránh lui.

Băng có chút khó hiểu, chuyện năm đó thì có liên quan gì đến nàng mà nay lại muốn nàng tránh mặt, sao thái độ của Mao Đại Đồng lại quý dị đến vậy?

Tào Hãn không kiên nhẫn nói: “ Có Trẫm ở đây, ai dám lộng quyền, nói!”

“Đúng vậy! Mao Đại Đồng, người nếu là nghĩa tử của Tiểu Anh Tử, nhất định là có biết chút chuyện năm đó, không cần lo lắng cứ nói ra sự thật, năm đó Chu phi hạ thuốc độc ‘Mười ngày mất hồn’ thế nào đối với Lâm Diêu nương nương?” Hoa thái phi liếc mắt nhìn ẩn ý với Cẩn vương một cái, có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

“Là! Vâng nô tài nói, sự việc mà Thái phi nói thì quả thật là nô tài không biết, nhưng mà nô tài có một việc khác muốn bẩm báo.” Mao Đại Đồng ngẩng cao đầu hướng về phía Tào Hãn quỳ mà nói: “ “Hoàng Thượng, nô tài muốn nói là, người không phải là con ruột của Thái Hậu, Thái phi mới là mẹ đẻ của Hoàng Thượng.....”

Băng lập tức kinh hoàng nhìn thái giám đo, trên người từng đợt từng đợt lạnh run lên, nàng căn bản nghĩ bí mật này đã theo Tề Lệ được mai táng sâu dưới ba tấc đất nhưng mà không ngờ hôm nay thái giám Mao Đại Đồng này lại nói ra chuyện đó, làm cho bản thân nàng không kịp chuẩn bị tâm lý....

“Người nói cái gì?” Thái phi âm thanh sắc nhọn, đứng bật lên với vẻ mặt bị kích động đến nghiêm cả người, đánh đổ cả chén trà trên bàn.

“nô tài to gan, dám nói bậy trước mặt ta!” Tào Hãn sắc mặt xanh mét, nô tài chết tiết này..... Thái phi như thế nào mà lại là mẹ đẻ hần? Tuy rằng từ lâu hần đã biết hần không phải là con ruột của Thái hậu

sinh ra, nhưng mà hắc đã từng tra rất nhiều manh mối trong cung đều không có tung tích, nay tự nhiên lại xuất hiện một thái giám tên Mao Đại Đồng nói Thái phi là mẹ đẻ hắc... Thân thể không thể điều tra rõ được, nhưng thái phi năm đó sinh hoàng tử đã bị chết yếu sau đó không lâu, đây là chuyện mà mọi người đều biết, gia phả của hoàng gia cũng có ghi lại điều này, nô tài chết bầm kia dám bịa chuyện phi quân phạm thượng....

Không đúng..... Hắc không có lá gan lớn như vậy, có phải là có người sau lưng sai khiến hắc?

“Hoàng Thượng! Nô tài thật sự không phải là hồ đồ là sàm tấu, lúc cha nuôi sắp lâm chung liền đem nói toàn bộ mọi chuyện năm xưa cho nô tài nghe, bảo nô tài khi nào gặp Hoàng thượng thì nói cho người biết. Nhưng bao năm qua nô tài đều là phải ở ngự thiện phòng, căn bản không hề có cơ hội gặp hoàng thượng. Hôm nay toàn bộ người trong cung đều đi tìm cha nuôi nô tài, như vậy thì nô tài mới có cơ hội diện kiến thánh giá....” Mao đại Đồng gấp đầu liên tục bẩm báo.

“Mao Đại Đồng! Người mau nói chi tiết sự việc cho bản cung biết!” Hoa thái phi giọng nói phát run, hốc mắt ướt át, ngay cả thân hình đều là run lên từng hồi, hiển nhiên là đang bị kích động đến cực điểm. Khi nghe thấy sự việc mà bao năm qua không có tin tức, nàng làm sao mà không bị kích động? Hoàng thượng thật sự là hoàng nhi của nàng sao? Năm đó đứa nhỏ được cho là đã chết sao đã trở thành như thế này?

“Thái phi nên bình tĩnh! Sự việc hoang đường như thế sao chỉ vì một lời nói mà vội tin ngay”. Tào Hãn ánh mắt sắc bén sắc bén lạnh lùng nhìn về phía Hoa thái phi nói, không thể không hoài nghi Mao Đại Đồng xuất hiện là do kẻ khác an bài từ trước.

“Khẩn cầu Hoàng Thượng nghe hắc nói hết sự việc rồi mới định đoạt cũng không muộn!” Hoa thái phi lúc đang kích động chỉ cần biết sự thật như thế nào nên không hề biết Tào Hãn đang hoài nghi tên thái giám đó mà muốn nghe hết đầu đuôi sự việc năm đó về hoàng nhi của mình.

“Hoàng huynh, nghe hắc nói xem như thế nào cũng không phải là thừa thãi.” Tào Triệt đứng bên bình tĩnh khuyên giải, đối với thân thể của hoàng huynh trước nay vẫn như một cái mê cung, nếu bây giờ có cơ hội tìm hiểu thì nhất định hắc sẽ không bỏ qua!

Ba người đều chú ý đến một thái giám đang quỳ dưới đại điện, chỉ có một người là không chú ý đến hắc và không nói lời nào đó là Bạng.

Nàng cảm giác cả người nóng lạnh luân phiên nhau bùng lên, chiếc ghế thoải mái đang cấp cho nàng ngồi thì hiện tại như một đống lửa đang bùng lên như muốn thiêu sống nàng. Nàng lúc này đã hiểu được vì sao lúc Mao Đại Đồng tiến điện lại muốn nàng rời khỏi điện, nàng không thể ngờ rằng chuyện mà Mao Đại Đồng nói đến chính là chuyện thân thể của hoàng thượng, chuyện liên quan mật thiết đối với Tề gia, nếu thật là như vậy, tình cảnh của nàng lúc này phi thường phi thường không ổn, quả thực là ông trời muốn nàng phải chết!

Ngày đó Tề Lệ đem chuyện năm đó của Thái Hậu toàn bộ rành mạch nói cho Nhược Nghiên, là vì muốn nữ nhi của mình không được mang lòng oán hận đối với hoàng thượng, nhưng mà ngay cả Tề lệ và thái hậu đều không thể ngờ rằng người tính không bằng trời tính, vẫn có người biết được sự thật, quả nhiên

muốn kẻ khác không biết trừ khi.....

“..... Năm đó thái phi hạ sinh trưởng hoàng tử trước, thái hậu sinh con sau, sau khi làm lễ tắm ba ngày cho trưởng hoàng tử thì đột nhiên lại bị chết, tiên hoàng vì vậy mà đau khổ vạn phần, nhưng lại nghe tin có một hoàng tử nữa mới được sinh ra thì bi thống mới giảm....” Mao đại đồng ở trong điện nói bình tĩnh nhưng mà tất cả người nghe đều như thể có một tiếng chuông cảnh tỉnh:, “Kỳ thật hoàng trưởng tử chưa chết, mà là biến thành con Thái Hậu.....”

“Tề phẫn..... Tề phẫn.....” Hoa thái phi trong miệng lẩm bẩm, không cần đoán cũng biết nhất định là ở mắng chửi Thái Hậu.

Tào Hân cố gắng kiềm chế bản thân, cố ý lệnh cho Mao Đại Đồng nói tiếp.

Tào Triệt rảnh rỗi tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía Băng, thấy nàng thần thái vẫn như cũ bình yên vững vàng ngồi đó nghe sự việc, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Năm đó Thái Hậu sở sinh là vị công chúa, vừa sinh ra Thái Hậu liền sai người mang ra khỏi cung cho chết chìm, bị cha nuôi nô tài trong lúc vô ý nhìn thấy, cũng không dám nói ra chân tướng sự việc, chỉ có thể chôn sâu trong lòng nhiều năm, cho đến lúc sắp chết mới nói cho nô tài.....”

Băng kinh ngạc, cũng có phần cảm thấy may mắn, sự tình năm đó thật sự là không chỉ có vậy mà kết thúc, năm đó Thái Hậu hạ lệnh cho công chúa đó chết chìm nhưng mà nàng may mắn chưa có chết, vẫn êm đẹp được Tề gia nuôi lớn lên, không phải ai khác chính là một trong hai tỷ muội của Tề gia, nhưng mà không ai biết là công chúa năm đó chính là tỷ tỷ của nàng.

Năm đó Thái Hậu ra lệnh cho Lý công công đem công chúa đem đi dìm chết sau đó đưa ra ngoài cung chôn cất, Lý công công không đành lòng liền lừa gạt Thái hậu rồi vụng trộm đem công chúa về Tề gia nuôi dưỡng, từ đó về sau trong cung không ai biết đến một vị công chúa chính là Tề gia Đại tiểu thư, cho nên Tề đại tiểu thư cứ thế lớn lên, trưởng thành đến ngay cả Thái Hậu cũng không biết sự thật.

Đến lúc hoàng thượng trưởng thành, vì để củng cố thế lực Tề gia, Thái hậu không thể không chọn một nữ nhi Tề gia vào cung làm hoàng hậu, hẳn theo lý thì Nhược Nghiên là con của phu nhân chính thất thì xứng đáng hơn cả, nhưng vì Thái Hậu cực kỳ yêu thương Nhược Nghiên, biết rõ trong cung thâm hiểm khó lường, với tính tình trong sáng, hồn nhiên như Nhược Nghiên thật sự không đủ sức để tranh đấu với các thế lực đó nên mới cho Tề Nhược Kinh vào cung thay thế. Bà thật sự không hề biết rằng Nhược Kinh chính là đứa con gái ruột cho chính mình sinh ra năm đó bị bà hạ lệnh cho dìm chết, nhưng mà Tề Lệ lại biết được sự thật, ông ta không thể nào để cho hai anh em cùng cha khác mẹ thành hôn, nhưng mà lại không thể kháng chỉ thành hôn đã ban ra, chỉ có thể vào cung cầu xin Thái hậu trì hoãn hôn sự....

Việc này do chính miệng Tề Lệ thuật lại, con một số là do Băng suy luận được, còn phần Tề Nhược Kinh ngày cưới mất tích nhất định là có sự an bài của Tề gia.

Hiện tại mọi chuyện đều bị phanh phui, đại họa này ai có thể gánh vác đây? Chẳng nhẽ lại là nàng?

“Việc này người có từng nói cho ai biết chưa?” Tào Hân thanh âm lướt nhẹ, trong ánh mắt nhìn thái

giám đốc với sự lạnh lùng và tàn nhẫn.

“Nô tài biết rõ sự tình trọng đại, cũng không dám nói với bất kỳ ai khác.”

“Tốt lắm! Người đâu! Đem Mao Đại Đồng.....”

Hoa thái phi đột nhiên ngắt lời của Tào Hãn, nói: “Hoàng Thượng, mặc kệ việc này là thật là giả, Mao Đại Đồng cũng không nên giết, nếu mà hoàng thượng còn lo lắng thì hãy để hã ở bên Bản cung, bản cung nhất định sẽ quản thúc hã thật nghiêm!” Dứt lời không đợi hoàng đế trả lời lại mình, liền kêu người nói: “Người đâu, đem Mao Đại Đồng áp giải vào tể thất (ý là phòng biệt giam), bất luận kẻ nào không thể tới gần!”

Tào Hãn nhìn thái độ của Hoa thái phi bình tĩnh nói:, “Việc này là thật hay là giả trăm sẽ đi điều tra rõ, người không cần phải lo lắng, cố gắng điều dưỡng sức khoẻ mới là quan trọng nhất. Cần vương theo trăm đi vào ngự thư phòng.”

“ Vâng.”

Băng giật mình Tào Hãn vội vã quay người rời đi, thậm chí hã còn không quay đầu lại nhìn nàng lấy một cái, tâm của nàng có chút hoảng hốt, tự cười giễu mình, quay sang nhìn khuôn mặt Hoa thái phi đang có phần mê loạn.

“Ta thực không nên..... Thực không nên.....” Hoa thái phi ánh mắt lã chã lệ tuôn rơi, trong miệng cứ lặp đi lặp lại câu nói nhỏ mà người nghe thật sự không hiểu nổi bà đang nói cái gì.

“Thái phi hối hận cái gì?”

Hoa thái phi giật mình, ánh mắt lập tức bình tĩnh, oán hận không biết từ đâu dâng tới nhìn Băng chăm chăm nói, “Người biết được bản cung hối hận cái gì?”

Nếu đúng như lời nói của Mao Đại Đồng, Hoàng Thượng thật sự con của nàng khi ấy, như vậy thì nữ nhân của Tề gia tuyệt đối không thể được tồn tại trên đời này, đồng thời không bao giờ bà cho phép con của mình yêu nữ nhân họ Tề!

“Thái phi có phải đang hối hận bản thân khi trước không nên giết Lý công công đi có phải không?” Băng chẳng hề để ý đến ánh mắt của bà ấy mềm mại cười nói với bà, như thể căn bản không đem sự tức giận của bà để vào mắt, “Nếu mà Lí công công còn sống thì có phải là có thể đối chứng với lời nói của Mao Đại Đồng rồi phải không? Thái phi thấy lời ta nói có đúng không?”

“Lí công công tuổi già sức yếu chết cũng là bình thường, chuyện đó với bản cung có liên quan gì cái gì?” Hoa thái phi lạnh lùng nhìn Băng, trong ánh mắt có phần thăm dò, đối với sự việc năm đó con của nàng đột nhiên chết yếu, nàng vẫn biết là Tề phi có động tay chân vào, nhưng mà không có chứng cứ, lại thêm thương tâm quá độ mà thần trí không minh mẫn, lại nghe tin Tề Phi sinh hoàng tử, không lâu sau được phong làm thái tử, Tề phi đương nhiên lên ngôi vị Hoàng hậu!

Không lâu sau đó, nàng phát hiện thuốc bổ của nàng cho thêm thành phần thuốc gây điên dại, may mà phát hiện sớm chứ không nàng thật sự đã điên, chỉ là tinh thần thường xuyên hỗn độn mà thôi. Nàng đã cầm thuốc đó đi báo với Hoàng thượng, ngự y khi xét thuốc lại không tìm là chứng cứ nên Hoàng thượng nghĩ nàng vì mất đi hài tử mà đâm ra nghĩ này nghĩ nọ nên không trách cứ nhưng tình cảm dành cho nàng thì không như trước nữa, có khi cả tháng không đến chỗ nàng lấy một lần. Hoàng hậu được sủng lấy khi thế đó bức ép các phi tần trong cung, bất đắc dĩ nàng chỉ còn cách giả điên giả dại. Chình vì vậy mà hoàng hậu không đề phòng nàng nữa, chỉ có phái Lý công công thường xuyên giám sát nàng. Nhoáng cái đã hơn 20 năm trôi qua, cho tới bây giờ nàng vẫn không biết được nguyên nhân vì sao năm đó con trai nàng tự nhiên chết yếu nhưng nay lại tự nhiên xuất hiện trước mặt nàng, mà lại là Hoàng đế của Đại Càng quốc!

Tề Phấn, người tính toán bao năm, nay không phải thành công dã tràng hay sao? Vui mừng, thống khoái muốn cho bản thân nàng thật sự muốn ngửa mặt lên trời cười thật lớn.

Chương 53

“Phải vậy không? Thái phi có thể chắc chắn được rằng hoàng thượng tin lời ngay lập tức lời nói của Mao Đại Đồng? Đừng quên, lời nói của hân không hề có căn cứ, ai biết được có người nào đó sai kiến hân thì sao?” Bạng mặt ngoài cười nói, thái độ bình tĩnh, nhưng mà không kém phần khí thế so với Hoa thái phi, cũng đồng thời ám chỉ nếu đúng như là Mao Đại Đồng nói, thì nhất định bản thân nàng cũng nên cố giấu lo sợ vì đối với nàng mà nói như thế bản thân đang ngồi trên một đồng lửa, chỉ cần có gió thổi mạnh là bùng lên thiêu đốt chính bản thân mình.

Nhất là thái độ của Tào Hân đối với nàng lúc hân rời đi, thật sự rất lạnh lùng, điều đó càng làm cho nàng thêm bất an. Nếu không phải là hân có chút gì đó tin lời nói của Mao Đại Đồng thì không lộ biểu tình tàn nhẫn như vậy, nếu không phải có Thái phi cướp lời, nhất định là hân có ý định đem Mao Đại Đồng đi xử tử ngay lập tức, hân làm sao có thể để cho bí mật này lộ ra bên ngoài, để người trong thiên hạ có cớ cười chê hoàng thất.

Hoa thái phi đương nhiên cũng đã nghĩ đến chuyện này, sắc mặt từ trắng bạch đã chuyển sang một màu hồng tức tối, có lẽ hận thù bao nhiêu năm trong bà lại bùng lên dữ dội, “Tề Nhược Nghiên, nếu Tề Phấn còn khỏe mạnh thì bản cung còn có phần kiêng kỵ người, nhưng mà nay Tề Phấn đã chết, người lấy gì mà có thể đấu với bản cung đây?”

“Thái phi nói ra lời ấy là có ý gì? Nhược Nghiên bất quá là một thân liễu yếu đào tơ, gió thổi có thể bay, lửa thiêu có thể lụi, trong hoàng cung này vô danh vô phận, người đường đường là một thái phi, ta nào dám đấu với người, với lại cũng có tư cách gì mà đấu đây?” Bạng kể chuyện cười để chống đỡ, nhưng mà bản thân đã chuẩn bị đề phòng cảnh giác.

“Nữ tử liễu yếu đào tơ? Thân thủ của người nhanh nhẹn, nếu không phải là bản thân người có bệnh thì chỉ sợ là bản cung không phải là đối thủ của người....”

“Thái phi thật sự rất khiêm tốn, ngài muốn lấy mạng nhỏ của Nhược Nghiên còn không phải dễ như trở bàn tay sao?” Bạng cười thanh thản nhìn chăm chăm ánh mắt Hoa thái phi, đột nhiên ánh mắt trở lên sắc lạnh nói: “Nhưng mà ta chắc người hiện tại không tìm được lý do nào thôi?”

“Phải vậy không? Người sao có thể chắc chắn là hiện tại bản cung không giết người?” Hoa thái phi nói từng lời lạnh như băng,, trong ánh mắt rõ ràng có sát khí nổi lên.

Bạng nhìn nàng cười nhẹ nhàng, bao nhiêu đó không thể làm nàng sợ một chút nào. Hoa thái phi đó chưa giết nàng ngay vì còn có ẩn tình bên trong. Bạng biết được điểm yếu đó của bà ấy chính là vì còn kiêng kỵ hoàng thượng. Nàng hiện tại là người được hoàng thượng sủng ái nhất, đó chính là tấm bùa hộ mệnh cho nàng cho nàng, Nếu nàng biết tận dụng tấm bùa này thì Hoa thái phi nhất định không dám tùy tiện hành động.....

“Tề Nhược Nghiên, sớm hay muộn cũng có một ngày bản cung hội đem tất cả tính lên đầu của người....” Bạng bình tĩnh chọc giận Hoa thái phi, nhìn nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trong ánh mắt lộ ra sự điên cuồng, như thế muốn ăn tươi nuốt sống nàng vào bụng mới hả giận.

“Nhưộc Nghiên thỉnh Thái phi cùng tính đại sự phía trước, không ngại cùng ta đối phó với Cẩn vương, hần tuy là vương gia ngoài mặt hết mực trung thành nhưng bên trong lại là một người hết sức bí hiểm, hần là người cũng không muốn tương lai Hoàng Thượng bị hần uy hiếp? Thời điểm cũng không còn sớm, Nhưộc Nghiên không dám quấy rầy thái phi nghỉ ngơi, cáo lui.”

Hoa thái phi ánh mắt tựa như một con dã thú bộc phát thú tính, chỉ một lòng muốn trả thù Tề Gia, phần lộ điên cuồng, làm cho bất kỳ ai cũng phải sợ, nàng thật sự không có năng lực mà đối phó với bà ấy, chỉ có thể tạm thời đem Cẩn Vương gia ra làm một tấm bình phong để chặn đỡ, hy vọng tấm bình phong này đủ chắc chắn.....

Cẩn vương không phải thâm tàng bất lộ sao? Khiến cho hần cùng Thái phi tranh đấu với nhau, nàng ở giữa làm ngư ông đắc lợi.

Đầu hạ gió đêm thổi tới kiến cho người ta cảm giác khoan khoái, Bạng thân mặc xiêm y mỏng đứng ở gần cửa ngóng trông Tào Hần trở về.

Đã đợi bao lâu? Nàng không biết.

Còn muốn đợi tới khi nào? Nàng cũng không nghĩ tới.

Nàng chỉ biết là mình phải ở chỗ này chờ hần trở về, chờ hần trở về nói cho nàng quyết định của hần.....

Nếu hần không trở lại thì sao?

Không trở lại..... Có phải là sau lúc nữa sẽ có người đến giải nàng vào nhà lao, bị tra tấn, hơn nữa bản thân nàng không có sơ hội được bào chữa?

Bởi tất cả vì hành vi của Thái hậu năm đó?

Toàn bộ buổi chiều đó hần cùng Cẩn Vương ở trong ngự thư phòng, không cho bất kỳ ai được vào, càng không cho phép kẻ nào quấy rầy, Ngay cả khi hần thấy nàng rời khỏi Vinh Hỷ cung, hần cũng chọn đường vòng, mục đích chính là vì không muốn thấy nàng.

Mới trước đó hần và nàng còn thân mật, trao đổi ánh mắt đầy yêu thương với nhau, hần nói hần nguyện ý vì nàng làm bất kỳ chuyện gì, vậy mà giờ đây đã không muốn thấy nàng....

Là nàng thủy chung sẽ không bao giờ hiểu được hần, đây không phải là con người thật của hần từ trước hay sao? Nàng mới vì hần bị kinh động một hồi, cả người đã bang hoàng, tâm trí bị bẻ gãy, tình cảm của hần và nàng tựa như một nụ hoa mới chớm nở, mới gặp một trận gió nổi lên là không còn có lấy một cơ hội khoe sắc....

Đau long làm sao? Tan nát cõi long làm sao? Giống như co hàng ngàn hàng vạn cái kim đâm vào trái tim của nàng, làm nàng đau đớn sâu đến từng thớ thịt! Lúc trước phát hiện Diễm phản bội nàng thì nàng

cũng không đau lòng như bây giờ. Nay nhớ lại vết thương lòng lúc đó, mặc dù nàng đã phục hồi nhưng mà từng hồi ức hiện về khiến bản thân nàng vô cùng sợ hãi. Đối mặt với hiện tại, nếu mà lại mất đi đoạn tình cảm này thì nàng còn có thể vượt qua không?

Bản thân nàng vốn có linh cảm mỗi tình bất khả kháng này không thể đơm hoa kết trái, cho nên không bao giờ dám ôm hy vọng quá lớn, nhưng mà ông trời không nên trêu đùa con người như vậy chứ? Đến ngay cả ông trời cũng không muốn cho bọn họ toại nguyện nên mới làm ra một chương ngại để phá hư tình cảm của họ?

Từng nghĩ nếu chết là giải thoát cuối cùng nên nàng luôn cố gắng sống sao cho thật tốt, nhưng nàng càng vùng vẫy thì nàng lại càng lún sâu vào một vũng lầy mới, bất chi bất giác lại càng làm cho nàng thêm đau lòng. Thật đáng buồn là lần này nàng còn phải sắm vai một người khác, cảm giác đó đã vô cùng thống khổ rồi, bởi người hăn yêu vĩnh viễn không phải là nàng mà là chủ nhân của thể xác này mà thôi!

Nghĩ đến đây, nàng cơ hồ muốn bỏ đi tất cả sự tự tin vốn có, chỉ có thể thờ dài từng tiếng, ngẩng đầu nhìn trời đêm từng mảng đen tịt mịch, mây đen che đi hết ánh sáng của trăng như thế đây chính là cõi lòng nàng, dù có cố cũng không tìm ra một tia sáng hy vọng. Đây chính là điềm báo sắp có thay đổi lớn.

“Tiểu thư, đêm đã khuya, ngoài trời rất lạnh, người vẫn nên vào bên trong điện chờ đi ạ!” Linh Nhi tiến đến khoác lên người nàng một tấm áo choàng lên vai nàng, nàng đứng đó nhìn Băng này giờ, thần sắc tiểu thư hôm nay thật không bình thường, hình như là có tâm sự, nhưng mà nàng không dám mở miệng hỏi.

“Không cần, ta vẫn nên đứng chờ ở đây.” Áo choàng dày giúp nàng chặn được sự lạnh giá của gió đêm nhưng không thể đem lại cho nàng sự ấm áp....

“Tiểu thư, tiểu thư, Lộ Tam trở về nói Hoàng Thượng cũng sắp về đến nơi.....” Cẩm Hồng chạy chậm lại nói với nàng.

“Các người.....” Băng rất là kinh ngạc, nàng không hề nhờ Lộ Tam đi hỏi hăn tin tức của hoàng thượng, bọn họ vì nàng mà làm chuyện này sao?

“Cám ơn.”

“Tiểu thư, Lộ Tam nghe được tin Hoàng Thượng mặt rồng tự như đang tức giận. Một lát nữa khi hoàng thượng trở về, người ngàn lần đừng có chọc giận hoàng thượng a! có cái gì hay thì hãy nói nha....” Cẩm Hồng ân cần dặn dò, nhìn ra được lời nói của nàng là muốn nhắc nhở Băng đến từ thiện ý mà ra.

“Ta biết, cám ơn các người!” Băng lần đầu tiên cảm thấy hoàng cung này thật ra không lạnh đến vậy, ít nhất là giờ khắc này nàng có thể cảm nhận được một chút ấm áp từ tình cảm đáng quý của bọn Cẩm Hồng, Lộ Tam và Linh Nhi dành cho nàng. Tình cảm đó thật đáng quý.

Thấy biểu hiện Băng kiên trì, bình tĩnh, Cẩm Hồng cùng Linh Nhi chỉ lặng yên không nói thêm lời nào rồi lui xuống.

Tào Hãn mặt lạnh trở về Thanh Dương cung, nhìn thấy bộ quần áo đơn bạc mỏng manh mà Băng đang mặc, đôi mắt u ám nhất thời thấy tức giận, lập tức tiến vào trong điện, thẳng tiến đến chỗ nàng đứng.

“Người làm cái gì cái vậy? Đã khuya thế này, như thế nào còn không đi ngủ?” Gió đêm lạnh như thế, nàng vẫn đứng ở đó nếu mà trúng gió thì sao, như thế nào mà nàng luôn không biết thương chính bản thân mình vậy!

Băng chậm rãi xoay người, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào khuôn mặt lạnh như băng của Tào Hãn, không biết là hãn đang nghĩ gì trong lòng. Trong điện đèn chiếu sáng hắt từ sau lưng hãn lại làm cho mắt nàng bị chói không nhìn rõ khuôn mặt của hãn cho lắm, nhưng mà ánh mắt của hãn đã cho nàng thấy hãn vẫn rất quan tâm đến nàng, lo lắng không yên trong lòng nàng bấy giờ mới dịu đi vài phần. Hãn đã trở lại, tuy rằng ngữ khí trong lời nói có phần không được tốt, nhưng mà ít ra hãn vẫn quan tâm đến nàng....

“Thiếp đang đợi Hoàng Thượng.....” Nàng từ từ quỳ xuống đất, đối với hãn nàng chưa có bao giờ hành đại lễ như vậy, nàng từ từ làm từng động tác, vạt áo tung bay trong gió, nhìn vào khuôn mặt tái nhợt, phong thái có phần nhu nhược đó của nàng thì giờ đây tưởng như là nàng thật yếu đuối nhưng mà thật sự rất đáng yêu.

“Nàng làm cái gì vậy? Đang yên đang lành sao lại hành đại lễ?” Tào Hãn nhanh chóng đỡ lấy hay cánh tay mảnh khảnh của nàng, muốn kéo nàng đứng dậy nhưng nàng lại cự tuyệt lại hãn.

“Nhược Nghiên có tội.” Băng đẩy cánh tay hãn ra, biểu tình như rất kiên trì quỳ dưới đất không chịu đứng dậy.

“Nàng có tội gì, trời lạnh lắm, còn không mau đứng lên!” Tào Hãn ôm lấy nàng, lại bị nàng đẩy mạnh ra, hãn càng kiên quyết ôm lấy cả người nàng rồi ôm nàng đi vào bên trong tấm điện.

Vùi đầu ở trong lòng ngực của hãn, cảm thụ hơi ấm từ người hãn truyền qua người nàng, Băng buồn bã thở dài, không khống chế được lý trí khoé mắt ướt đầm lệ.

Nàng phát hiện chỉ cần nhìn thấy hãn thì việc rơi lệ hình như chính là một thói quen, quả thực không thể tưởng tượng nữ nhân suốt ngày rơi lệ nàng ghét nhất trước kia giờ đây nàng lại trở thành một người như vậy.

Cảm nhận được cả người được đặt trên giường, Băng muốn nhanh chóng lấy tay lau đi khoé mắt đang rơi lệ của mình nhưng mà bàn tay to của hãn đã ôn nhu vuốt lên khoé mắt và khuôn mặt của nàng một cách vô cùng ôn nhu, nhẹ nhàng lau đi hàng nước mắt đó, nhẹ nhàng âu yếm nhìn ngắm nàng. Hành động của hãn càng kích động trái tim nàng làm cho nước mắt càng rơi nhiều thêm....

“Nhược Nghiên, đừng khóc, mặc kệ thật giả đúng sai, chuyện quá khứ cùng với nàng không có quan hệ gì hết, nàng không cần tự trách bản thân mình.” Thấy nàng khóc thương tâm, Tào Hãn thậm chí bắt đầu cảm thấy tức giận tên Mao Đại Đồng chết tiệt kia tự nhiên ở đâu xuất hiện ra, bất luận lời của hãn là thật hay giả nhưng mà đã tạo lên một trận phong ba trong hoàng cung làm hãn thêm đau đầu, cũng không có bằng chứng hãn là người được thái phi sai kiến vì hãn chỉ là một thái giám chuyên phục vụ trong ngự thư phòng, không cùng ai qua lại mấy, mà lại hãn quả thực là con nuôi của cái tên Tiểu Đường tử, lời nói của

hắn lại không có chút sơ hở nào, không thể phủ nhận có thể Hoa thái phi đó là mẹ đẻ của hắn...

Băng nức nở nói: “Nhưng mà sau đó thiếp..... có đến ngự thư phòng.... Hoàng Thượng nói không muốn gặp..... Thiếp nghĩ đến người lại như trước kia đối xử tàn nhẫn với ta...Hắn không biết lúc ấy nàng cả người đều chết đứng, thần trí như bay khỏi cơ thể, thụ động bước ra đến khi nào trở về Thanh Dương cung cũng không hay....

“Đừng suy nghĩ lung tung, lúc ấy ta chỉ là cần bình tĩnh một chút, không nghĩ làm sợ nàng..... Cho nên nàng mới đứng ở trước cửa chờ ta trở về?” Tào Hãn vì chính mình quên đi điều cấm kỵ của nàng mà tự trách bản thân mình, làm cho nàng cả đêm cả nghĩ lo lắng sợ hãi hắn lại đối xử tệ bạc với nàng.

“Đúng vậy..... Thiếp chờ đã rất lâu, rất lâu, lâu đến nỗi thiếp nghĩ người sẽ không bao giờ trở lại....”

“Ta đây không phải đã trở lại rồi sao? Mọi chuyện hôm nay sau này đừng bao giờ nhắc đến nữa, nàng sau này cũng không cần đến Vinh Hỷ cung làm gì, có biết không?”

Lúc trước hắn đã nhìn thấy thái độ căm hận của Hoa thái phi đối với Nhược Nghiên, thái phi năm đó cùng mẫu hậu quả thật có nhiều ân oán, nhưng mặc kệ lúc đó bà với mẫu hậu có ân oán gì thì cũng không nên tính lên người của Nhược Nghiên, hơn nữa nếu không phải Nhược Nghiên thường xuyên ở trước mặt hắn thay bà nói chuyện, hắn làm sao lại đi quan tâm đến chuyện của phi tần bị diên giam ở lãnh cung bao năm, Nhược Nghiên vốn thiện lương, không biết lòng người hiểm ác, nhưng hắn cũng không thể không đề phòng, hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào ức hiếp, xúc phạm tới nàng, cho dù Thái phi đó có thật là mẹ đẻ của hắn, cũng không thể để cho bà giận chó đánh mèo trút hết tội lỗi lên người của Nhược Nghiên!

“Nhưng mà Mao Đại Đồng nói Thái phi mới là mẹ đẻ của người! Hoàng cô cô làm nhiều chuyện xấu như vậy, còn hại các người mẫu tử chia ly nhiều năm, người không hận hoàng cô cô sao?” Băng giả vờ như không hiểu ý của Tào Hãn, nàng đoán có lẽ hắn muốn giấu giếm chuyện này, hay là hắn chưa có muốn chính thức cùng thái phi nhận nhau?

Tào Hãn trầm mặc làm cho Băng tâm không khỏi sốt ruột, lo lắng, mãi mới được nghe chính miệng Tào Hãn nói: “Mẫu hậu..... Thực ra người rất từ ái, đối với ta tuy rất nghiêm khắc nhưng mà cũng không nghiêm khắc như mọi người vẫn tưởng, người luôn dùng những lý lẽ đúng và sáng suốt để khuyên bảo ta, thực là một hoàng hậu tốt cho thiên hạ Đại Cảnh. Khi Phụ hoàng lâm bệnh nặng và băng hà, triều đình từ trên đến dưới đều vô cùng hỗn loạn, nếu không có mẫu hậu ngăn chặn, hậu quả giờ đây thật không thể tưởng tượng được.... Cho dù là sau này người luôn nắm giữ triều chính, không muốn cho ta tự mình chấp chính làm ta có phần oán hận người, nhưng mà ta thật lòng đối với người luôn là tôn sùng kính trọng hết mực, khi theo người ta học hỏi được rất nhiều điều....Nếu không phải người quá ham mê quyền lực thì ta cũng sẽ không đối với người như vậy....” Đến khi tự tay lật đổ bà, trở trở đứng nhìn bà suy yếu, bệnh tật rồi tắt thở hắn mới phát hiện ra rằng hoá ra mùi vị chiến thắng không ngọt như hắn mong đợi mà ngược lại mùi vị của nó đem lại cho hắn càng nhiều đau khổ và chua xót. Hắn nhận ra rằng sinh ra trong gia đình đế vương quả thật là vô cùng bất đắc dĩ.

Tào Hãn vẫn không hề nói qua đến Thái phi một lời nào, hiển nhiên là không hề muốn đề cập đến

chuyện đó. Bằng thấy lúc hắc nói về Thái hậu, trong ánh mắt không hề có sự oán hận mà ngược lại cho nàng thấy ánh mắt hắc thật nhu hoà như đang hồi ức rất nhiều kỷ niệm đẹp với bà. Bằng cảm thấy yên tâm đi rất nhiều, có hắc bảo vệ nàng, Thái phi có năng lực gì mà hại nàng? Huống chi chính nàng lúc rời khỏi cung của Thái phi có nói cho bà biết mục đích muốn bà cùng nàng đối phó với Cẩn Vương....

Sự tình đúng như Bằng dự liệu, Hoa thái phi vẫn chưa hề có động tĩnh gì với nàng mà ngược lại đang chia mọi mũi giáo vào Cẩn Vương, chưa tới mấy ngày trong cung đồn đi không biết bao nhiêu là tin đồn bất lợi cho Cẩn Vương.

Nói Hoàng Thượng không phải là con ruột do Thái Hậu sinh ra, Thái phi mới chính là mẹ đẻ của hoàng thượng; nói Cẩn vương đã sớm biết được điều đó nên đã sai người giết chết Lí công công, lại mượn Tuyết liên mưu toan hạ độc hại chết thái phi, vv.....

Bằng nghe xong Linh Nhi thuật lại tất cả, nghe mà rất muốn cười, Thái phi muốn nhanh chóng trừ bỏ Cẩn vương nhưng mà cũng không nên vội vàng như vậy, tâm ý của Hoàng thượng còn chưa định rõ mà đã hành động liều lĩnh như vậy, Bằng có thể khẳng định, trước mắt ở trong lòng hoàng thượng Cẩn vương tuyệt đối quan trọng hơn Thái phi, bà tiến hành sự việc táo tợn như vậy không chừng kết quả lại ngược lại so với ý muốn chính mình.

Tọa sơn nhìn hồ đấu thật sự là rất thú vị, vừa uống trà vừa nghe Linh Nhi tường thuật lại sự việc thật sự cảm thấy rất thú vị.

Mao Đại Đồng cuối cùng cũng không thể thoát được cái chết, nghe nói là bị bỏ vào vạc dầu cho chết, cái chết của hắc nhất định là rất thảm thương, lời đồn mới dần dần bị che đậy lại. Nàng nghĩ nhất định là thái phi không có đề phòng hành vi ám muội của hoàng thượng nên rất hài lòng, cũng như theo lời của hoàng thượng nói cho nàng biết hoàng thượng giờ đây cũng bắt đầu có nghi ngờ hành vi của Cẩn vương.

Tuy rằng sự tình không như dự liệu ban đầu của Bằng nhưng mà kết quả cũng đã đem tới cho nàng sự hài lòng không nhỏ!

“Nhược Nghiên, nàng đang cười cái gì?” Tào Hãn cùng Bằng đi dạo trong hoa viên, thấy nàng cười dị thường, nhin không được liền quay ra hỏi nàng.

“Trời hôm nay rất đẹp, hoa viên trăm hoa đua nở ngập tràn sắc hương khiến cho thiếp cảm thấy tâm tình vô cùng tốt, cười có cái gì là sai sao??” Bằng ngoái đầu nhìn lại, cười càng thêm sáng lạn.

“Rất ít khi ta thấy nàng cười vui vẻ như vậy, nàng tốt hơn hết hãy cười nhiều vào ” Tào Hãn hướng về phía nàng sùng ninh, bỗng nhiên dừng lại nói: “Có chuyện ta đang muốn cùng nàng thương lượng một chút.”

“Là chuyện gì?” Mỗi lần nhìn thấy hắc bộ dạng nghiêm trang như vậy, Bằng không kìm nén được khẩn chương hỏi lại hắc đó là chuyện gì.

“Ta đang muốn nói đó chính là chuyện chung thân đại sự của Vân Sở, nàng có thể giúp hắc chọn một ngày lành không?” Tào Hãn nhanh nhìn chằm chằm về phía Bằng như thể muốn chứng kiến biểu hiện thay đổi của khuôn mặt nàng.

“Đây là chuyện tốt a! Không bằng chọn ngày tốt nhất gần đây đi! Thiên kim tiểu thư nhà nào được chọn đây?” Bằng anh chỉ biết trước biểu hiện của Tào Hãn là có ý gì, nàng vẫn cười một cách thật tươi sáng để sua đi hoài nghi của hắn....Không phải là hắn vẫn nghi ngờ chuyện nàng cùng Lâm Diễm sao?

“Nàng ấy là nghĩa muội Cẩn vương, phụ thân là chi phủ Lệ Châu, ta từng gặp qua nàng ấy một lần, dung mạo xuất chúng, tài mạo song toàn, nói chung là rất xứng đôi với Vân Sở.” Thấy biểu hiện của nàng cũng không có gì khác thường, Tào Hãn thoải mái cười nói.

Ngày ấy hắn vô tình nghe thấy Tú Nhi (giờ là Chu Cẩm Tú- cuộn chúa) cùng Vân Sở nói chuyện với nhau sau hôn non bộ, hắn mới biết lúc trước bọn họ có liên lạc với nhau đều là do Chu Cẩm Tú làm người đưa tin. Lúc đó hắn đã nghe thấy Cẩm Tú nói lại là Nhược Nghiên cự tuyệt tình cảm của Vân Sở khiến hắn vui mừng nhưng phải cố gắng lắm không cho phép bản thân được cười lên tiếng. Là hắn lo lắng vô ích, trong lòng lúc trước muốn dò thử xem phản ứng của Nhược Nghiên như thế nào, nếu nàng mà biết hắn như thế nhất định là lại khóc thương tâm...

Kỳ thật Tào Hãn sở dĩ vội vàng vì chuyện thành hôn của Vân Sở vì hắn có một nguyên nhân khác nữa, đó luôn là nỗi lo lắng trong lòng hắn bấy lâu, hắn sợ một khi Nhược Nghiên khôi phục trí nhớ, có thể lại hận hắn như trước, có thể lúc đó nàng lại liều lĩnh đi tìm Vân Sở để nương tựa vào vòng tay hắn. Nếu như Vân Sở thành thân, cho dù nàng có khôi phục trí nhớ thì một người thiện lương như nàng tuyệt đối không cho phép Vân Sở bỏ lại thê tử cùng mình quy ẩn....

“Hoàng Thượng cho rằng người tốt nhất định là người đó là tốt.” Nếu Hoàng Thượng vì Lâm Diễm ban hôn, hắn tất nhiên không thể cự tuyệt, nhưng mà nương tử lần này lại là nghĩa muội của Cẩn Vương nên nàng có chút bất an, nhưng mà nàng không thể phản đối, vì Tào Hãn vẫn còn nghi ngờ mối quan hệ của nàng và Lâm Diễm nên nàng ngoài việc giả vờ hưởng ứng thì không thể làm gì khác được.

“Theo lý sau khi ban hôn thì ngày hôm sau bọn họ sẽ phải tiến cung, cho đến lúc đó nàng sẽ có cơ hội gặp tiểu thư đó thì nàng sẽ biết lời ta nói là không sai.” Úc Văn Tình dung mạo không hề thua kém Nhược Nghiên là mấy, lại là tiểu thư con nhà khuê các, đem nàng ban hôn cho Vân Sở cũng không hề bạc đãi hắn.

Bằng cười đáp ứng Tào Hãn, bỗng nhiên nhớ tới Chu Cẩm Tú có mối tình thắm thiết đối với Lâm Diễm, nay nàng là quận chúa, vì sao lại không cho Lâm Diễm biết tâm ý của mình, ngược lại lại để cho một cô nương với danh là nghĩa muội Cẩn Vương nhảy vào chỗ trống...

Tính ra thì Tú Nhi là biểu muội (em họ) Cẩn vương, xét về vai vế phải hơn chứ! Nếu hắn muốn mượn sức Lâm Diễm thì tốt nhất là nên cho biểu muội của mình lên sân khấu chứ, sao lại để cho một nghĩa muội nhanh chân lên trước?

Suốt một đêm, Bằng không ngủ nổi vì sự tình có vẻ bất thường, sao tự nhiên lại xuất hiện đâu ra một nghĩa muội của Cẩn Vương...

Nếu nàng là người của Cẩn vương, suy nghĩ Bằng mà ra đó là không hy vọng Lâm Diễm cùng nàng tiểu thư đó liên quan đến nhau, nhưng nàng cũng biết một điều là bản thân nàng không thể lên tiếng phản đối, càng không dám mở miệng hỏi chuyện cận kề với Tào Hãn. Nàng chỉ có thể hy vọng Lâm Diễm không

bị chìm vào trong trận chiến của Cẩn Vương.

Thánh chỉ ban hôn được công bố trong lúc lâm triều, đây vốn là một sự kiện đáng vui mừng, nhưng trừ bỏ Tào Triệt thì hình như không có một ai thấy vui mừng.

Bãi triều sau, đối mặt với sự chúc tụng của chúng thần, Lâm Diễm trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên, vì khách sáo đáp tạ nên mới đáp tạ họ.

Mới ra khỏi cửa cung, Lâm Diễm liền bị một người ngăn lại, ngẩng đầu thì thấy hoá ra người đó chính là tướng quân Tô Trần, người vừa lập được đại công khi giao chiến với Nguyệt Quốc.

“Chúc mừng chúc mừng, có thể được hoàng thượng hạ chỉ ban hôn thì người đúng là có phúc lớn, nhưng mà thế nào mà bộ dáng lại buồn bã ỉu xìu như thế?” Tô Trần tươi cười sang sảng, áo giáp trên người càng cho thấy hãn rất uy vũ cường tráng.

Lâm Diễm dừng cước bộ lại, nhớ tới buổi hôm trước Hoàng Thượng có nói với hãn, “Vân Sở, Nhược Nghiên nghe nói trăm ban hôn cho người mà rất vui mừng, hôn lễ của người nàng nói nhất định sẽ dốc sức chuẩn bị!”

Lúc ấy hãn cảm giác như tất cả thời gian như ngừng lại, linh hồn như lìa khỏi thể xác.....

Chúc mừng? Hãn có gì mà phải chúc mừng? Trong lòng hãn biết rõ, người hãn yêu nhất đã ruồng bỏ hãn mà đi, lại còn tự mình vì hãn mà chuẩn bị hôn lễ, hãn quả thực cảm thấy chính mình vừa mới được ban một án tử hình!

Lâm Diễm chấp tay thi lễ, nói thanh “Đa tạ” rồi liền bước nhanh rời đi, Tô Trần gãi đầu buồn bực, trong lòng nói thầm thật sự là ‘quái nhân’.

Chương 54

Hoa viên Cẩn vương phủ, màu vàng của ánh dương bao trùm khắp khu vườn làm nhuộm đi màu xanh của lá, màu xanh tươi của lá và màu vàng tạo nên cho bất kỳ ai khi đứng trong khu vườn này cũng cảm thấy sự hoa lệ. Cách đó không xa, dưới bóng cây cổ thụ, có hai người, một đứng một quỳ, trầm mặc không nói lời nào.

Một trận gió thổi qua, lá cây lao xao rung động, trên những cành cây thỉnh thoảng lại có thêm tiếng ve kêu phá tan đi bầu không khí có vẻ nặng nề nơi đó.

“Vương gia, người thật sự muốn Văn Tình gả cho Lâm Diễm? Xin người đi cầu xin Hoàng Thượng thu hồi ý chỉ!” Úc Văn Tình quỳ gối trên cỏ, trong ánh mắt ngoài sự ai oán còn có sự thống khổ tuyệt vọng đến tan nát cõi lòng.

“Văn Tình, người cũng đã đến lúc lập gia thất, Văn Sở tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ vô lượng, người có thể gả cho hắn, đối với người mà nói đó là một cái phúc khí mà người nhận được, ta cũng vì muốn tốt cho người.....” Tào Triệt tựa mình vào thân cây, ánh mắt không chút để ý đến vẻ mặt bi ai của Văn Tình, trên mặt vẫn tươi cười trước sau như một, mặt ngoài có vẻ là thân thiết, thực tế xa cách muôn phần. Hắn đã hao tổn bao nhiêu tâm trí mới có thể cho Hoàng huynh ban ra lệnh thánh chỉ này, hắn sao có thể cho phép nàng lâm trận lùi bước!

“Phúc khí?” Úc Văn Tình đau khổ cười, “Văn Tình tình nguyện không cần cái phúc khí đó! Vương gia, Văn Tình không lấy chồng!” Nàng bỗng nhiên sinh ra một dũng khí muốn đối kháng lại hắn, giận đến nổi đứng bật lên, người mặt đối diện trực tiếp với Cẩn vương, ánh mắt biến đổi thành một người hung ác vạn phần.

Tào Triệt biết rõ nếu lúc này cứ bức nàng nữa thì càng làm cho nàng thêm nóng nảy, ngược lại chuyện tốt lại thành chuyện xấu, kết cục tàn khốc nên mới miễn cưỡng hướng về phía nàng mỉm cười nói: “Văn Tình, cho dù là vì ta cũng không thể sao? Người cũng biết tình cảnh hiện giờ của có bao nhiêu gian nan? Tuy rằng những tin đồn đó đã dần được ổn định, nhưng mà trải qua việc này, hắn đã bắt đầu đề phòng ta.....Đây là thời điểm mấu chốt, chẳng lẽ ngay cả người cũng không chịu giúp ta?”

“Ta.....” Úc Văn Tình lâm vào thế khó xử, khi nghe hắn nói như vậy thì nàng làm sao có thể cự tuyệt lại hắn.

Từ ngày gặp hắn tới nay, cả tâm trí và trái tim của nàng đều dồn hết lên người của hắn, có thể vì hắn mà vào sinh ra tử, vì hắn mà buông xuôi tất cả, thậm chí không hỏi nguyên do vì hắn làm bất kỳ chuyện gì, vì đối với nàng mà nói hắn là tất cả, không có cách nào có thể khước từ hắn, nhưng mà nàng căn bản không bao giờ hối hận, vì nàng rất yêu hắn. Nàng chỉ mong tất cả việc làm của nàng đổi lại ở hắn một cái nhìn ấm áp, một ánh mắt thâm tình, hoặc một chút gì đó quan tâm....

Vì hắn, nàng lặng yên không nói một tiếng tự động ly khai Minh Tinh lâu, mặc kệ mọi người ở đó lật tung trời đất tìm nàng, nàng cũng không một lần lộ diện.

Nàng thầm nghĩ sẽ vĩnh viễn làm bạn bên cạnh hắn, chẳng sợ không danh không phận, chẳng sợ vĩnh viễn không thể đường đường chính chính bước ra ngoài, nhưng mà nay hắn lại cố ý an bài cho nàng, cố ý đem nàng đến bên cạnh một nam nhân khác, muốn nàng đi nắm bắt trái tim người đó, tương lai vì hắn mà thành phu nhân của người ta....

“Văn Tình, Lâm gia đã bắt đầu chuẩn bị hôn sự, người gả qua đó nhất định không phải chịu uỷ khuất, đây cũng chính là việc cuối cùng ta muốn người làm cho ta, mặc kệ thành bại, sau này ta sẽ không bao giờ quấy rầy cuộc sống của người, người chỉ cần sống thật tốt bên Văn Sở là được! Hắn nhất định sẽ đối xử tốt với người!”

“Được, Văn Tình tuân mệnh!” Úc Văn Tình nước mắt rưng rưng đáp ứng Cẩn Vương, trong lòng quyết tâm, có thể vì hắn làm chuyện này nàng tuyệt đối không từ.

Thánh chỉ ban hôn được công bố, Lâm Diễm thành thân với con gái chi phủ, nghĩa muội Cẩn Vương, thánh chỉ ban gia như ván đã đóng thuyền, nghe nói Lâm phủ đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, đây là việc dù không muốn nhưng mà Băng cũng cảm thấy rất áy náy với Nhược Nghiên vì nàng ấy thật sự rất yêu thương và quan tâm đến Lâm Diễm, muốn nàng ở bên chăm sóc cho Lâm Diễm.

Nhưng mà nàng nghe nói tiểu thư Văn Tình là con nhà khuê các, diện mạo, tài hoa cũng không hề tầm thường, hơn nữa đối với Lâm Diễm tình đầu ý hợp nên sự áy náy mới được giảm bớt phần nào. Đối với sự cần xin của Nhược Nghiên trước khi biến mất nàng không thể cưỡng ép bản thân thực hiện được, nói chung thời gian có thể thay đổi tất cả, hắn cũng không có vẻ gì là khó khăn lắm khi vượt qua được sự đau khổ khi nàng từ chối hắn, đối với hắn và nàng thì chuyện thành hôn này cũng là một chuyện tốt. Dù nàng không thể dành lại cho Nhược Nghiên một công đạo, nhưng mà cái mà Nhược Nghiên muốn nhất không phải là Lâm Diễm được hạnh phúc đo sao?

Với lại Băng cũng không cảm thấy lo lắng chuyện này do Cẩn Vương an bài với mục đích gì nữa, vì dù hắn có thần thông quảng đại cỡ nào thì cũng không thể làm cho một nam một nữ tự nhiên rung động sinh tình được.

Nói lại nếu vạn nhất chuyện này đúng là do Cẩn vương bố trí thật, nhưng mà với tính cách cố chấp của Lâm Diễm thì hắn nhất định không cho một nữ nhân có quyền hành điều khiển ý chí hắn, khiến hắn phản bội lại hoàng thượng, huống chi hắn vốn thật sự rất yêu Nhược Nghiên, sao có thể làm chuyện gì mà tổn thương đến nàng được.

Hôm nay, một trận mưa rào đến làm xua đi cái nóng của mùa hè và làm không khí tràn ngập sự tươi mát, trời trong xanh, những hạt mưa xối lại trong không khí làm xuất hiện một dải cầu vồng bảy màu nhìn thật thích mắt.

Trong đình bên cạnh hồ nước, Tào Hãn, Tào Triệt huynh đệ ngồi cùng nhau thưởng trà, trầm mặc không có một ai nói gì, tựa như sau cơn mưa làm cho không khí thêm nặng nề, áp lực cho cả hai.

Tào Hãn ngưng trọng ngồi nhìn về phía Tào Triệt, chỉ thấy hắn vẫn như cũ một bộ mặt bất cần đời, không biết mục đích của hắn là gì, hành vi của hắn cũng thiếu phần tự nhiên không còn tùy hứng như trước, hắn bèn phá tan bầu không khí trầm mặc nói:: “Người ở phiên nào cái gì vậy?”

“Hoàng huynh, ta.....”

Tào Triệt muốn nói nhưng mà bộ dáng lại ập úng làm cho Tào Hãn không hờn không giận mà tâm thất lại, không biết từ khi nào tình cảm huynh đệ của họ lại xấu đến vậy, nói chuyện mà còn ập úng?

“Triệt, huynh đệ ta còn có gì mà không thể nói được nữa?”

Tào Triệt ngẩn ra, lắc đầu nói: “Đệ đang nghĩ lời nói của Mao Đại Đồng xem ra thật giả khó lường, không thể phân biệt được đâu là thật là giả, nhưng mà trừ bỏ hãn ra thì không còn ai biết chuyện năm đó cả....”

“Nếu có là thật thì cũng không thể đối chứng, nếu mà có ai đó biết thì cũng đã bị ai đó trừ bỏ hết rồi?” Tào Hãn ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm ánh mắt Tào Triệt, như thể muốn xem ánh mắt hãn có điều gì không bình thường.

“Hoàng huynh ý muốn nói.....”

“Ban đầu Lý công công ở Vinh Hỉ cung hầu hạ Thái phi có phải là người đã ra tay? Còn nữa, người thật sự không bao giờ nghe qua loại thuốc có tên là ‘Mười ngày mất hồn’?” Thái Hậu trộm long tráo phượng chuyện đó trừ bỏ Mao Đại Đồng biết thì làm gì còn chứng cứ, nhưng mà thuốc “Mười ngày mất hồn”, năm đó ngoài Chu Phi sử dụng ra thì chuyện đó hãn có biết được chuyện đó. Tuy sử sách có ghi là Chu Phi lâm bệnh chết nhưng mà sự thật là năm đó Phụ hoàng phát hiện ra nàng hạ độc chết Lâm Phi nên mới sai người ban thuốc độc cho nàng, ai biết được năm đó trước khi chết nàng có truyền lại phương thuốc “mười ngày mất hồn” cho Tào Triệt, để hãn có thể bảo vệ bản thân chăng?

“Ta hiểu, hoàng huynh là cho rằng ta sớm biết Thái phi là mẹ đẻ người, cho nên trước mới sai người giết Lý công công, sau đó nhân cơ hội dâng Tuyết liên liền hạ độc thuốc độc “mười ngày mất hồn” vào cho Thái phi?” Tào Triệt cười thê lương “Ta nếu nói là không biết, hoàng huynh có tin ta không?” đúng là trời trêu người hãn, chuyện hãn không gây nên mà ai lại âm thầm sắp đặt kế hoạch làm hại hãn, hãn cũng không có cách nào vạch trần, đã thế kẻ đó lại có thể bức hãn đến con đường này, đã vậy hãn nhất định sẽ cùng kẻ đó chơi một hồi, xem ai mới là người cười cuối cùng.

“Vậy hoàng huynh cứ coi như chuyện này là do đệ làm đi?”

Tào Triệt chẳng thèm để ý đến bộ dáng của Tào Hãn, làm Tào Hãn bức giọng nói: “ Nếu làm là làm, không làm là không làm, cái gì coi như là người làm?”

“Là ta làm, thỉnh hoàng huynh trách phạt.” Hoàng huynh tuy rằng không hờn giận nhưng mà cũng không có ý tứ muốn trách tội của hãn, chính điều này làm cho Tào Triệt không hề sợ hãi xin hãn trách phạt mình.

Hãn ngẩng đầu đứng dậy, làm bộ sẽ quỳ xuống, Tào Hãn bèn đỡ lấy nói, “Ta chưa từng nói qua là muốn trách phạt người? Nếu là chỉ ngồi đây đổ tội cho nhau thì sao huynh đệ ta không cùng ngồi xuống thương lượng, không nên vì sự tình chưa rõ ràng mà làm vậy, nhớ lần sau không nên làm như vậy, biết chưa?”

Lần sau không nên làm như vậy? Nếu như lời nói của Mao Đại Đồng là đúng, thì thiếu chút nữa hẳn đã hại chết mẹ đẻ của hoàng huynh! Lời nói như vậy phải chăng là muốn ám chỉ hẳn nhất quyết lần sau không được phép tái phạm.

“Vâng! Hoàng huynh, là ta nhất thời làm loạn, cũng may còn chưa gây chuyện gì không thể cứu vãn được nữa.” Tào Triệt lộ ra vẻ mặt như thể rất hối hận, như thể muốn xác nhận lại xem Tào Hãn có chút nào để tâm chuyện này không: “Hoàng huynh, ta phạm vào cái sai lớn như vậy, người thật sự không trách ta sao?”

Tào Hãn đứng lên, vỗ vỗ vai hẳn, “Triệt, người làm như vậy, tuy rằng không được ổn, nhưng để giữ thể diện cho Hoàng thất, lần này ta không trách người, về sau dù làm bất kỳ việc gì cũng cần cùng ta thương lượng, không nên cố tình làm bậy.”

“Vâng, đa tạ hoàng huynh!” Tào Triệt tràn ngập cảm kích ngưng thần nhìn phía huynh trưởng, Tào Hãn tha thứ cho hẳn kiến hẳn hoài nghi, cho dù Thái phi và hẳn không có tình mẫu tử, nhưng mà nay chợt nghe được tin tức của mẹ đẻ, người bình thường còn khó có thể giữ được bình tĩnh huống chi là hẳn? Đối với kẻ thù muốn giết mẹ hẳn có thể khoan dung được sao?

“Việc này cứ thế mà cho qua đi! Thái phi vĩnh viễn vẫn là thái phi, để bà cả đời ở Vinh hỷ cung an dưỡng tuổi già là được!” Chuyện khi xưa không dừng lại xảy ra cũng là một điều tất yếu, vì cái kim trong bọc lâu ngày rồi cũng lòi ra, với lại, từ bà hẳn không hề cảm nhận được một chút gì gọi là sự thân thiện, trừ bỏ ấn tượng điên điên khùng khùng chính là khí thế kiến kẻ khác cảm thấy khó chịu, giống như tất cả mọi người đều là kẻ làm cho số phận bà thành ra như vậy, càn quấy, không coi ai ra gì, vừa không kiêng nể lập trường của hẳn, cũng không giữ thể diện cho Hoàng gia, cố ý cho nô tài lan truyền đi lời đồn, có thể thấy được bà là một người có tâm địa hiểm ác!

Hoàng huynh lời này ý muốn nói là huynh sẽ không nhận người mẫu thân này? Tào Triệt hơi cúi mi mắt, thầm ngăn cản cho Tào Hãn thấy được sự vui mừng trong ánh mắt của hẳn, nếu mà Thái phi biết được ý này của hoàng thượng thì với tính cách kiêu ngạo như bà không biết là muốn nháo mọi chuyện đến mức nào nữa!

“Hoàng Thượng, Tĩnh phi nương nương cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng bẩm báo Hoàng Thượng.”

“Nàng có chuyện gì?” Tào Triệt xoay mặt nhìn từ phía đình đến cuối khúc quanh của hồ nước, một thân ảnh mảnh mai đi đến như ánh tà dương sau cơn mưa, quần áo màu phấn lục bay theo gió cùng nước hồ xanh biếc hòa quện tựa như một bức tranh tỷ mĩ sinh động làm cho thần thái người ta thấy vui sướng.

“Hồi Hoàng Thượng, nương nương chưa nói là chuyện gì, chỉ nói là có chuyện cực kì quan trọng muốn bẩm báo với Hoàng thượng, nô tài....”

“Đến bảo nàng đi lại đây đi!” Nhu Nghi có chuyện gì quan trọng mà lại muốn đích thân đến bẩm báo với hẳn? Hy vọng không phải vì chuyện tỷ muội nhà nàng chết mà chạy tới đây khóc lóc kể lể, cầu xin hẳn cho một công đạo, nếu đúng là thế thì có lẽ hẳn từ trước đến nay đã nhìn nhầm nàng!

“Hoàng huynh, ta xin cáo lui trước.” Tào Triệt thấy hần tuyên gấp cung phi, nếu chính mình ở lại chỗ này hóa ra là thành một người chứng kiến cảnh vợ chồng người ra tâm tình, thật là thừa thãi sao?

“Không cần, người cứ ở lại đây, chắc không có gì cần phải giấu người đâu.”

Tào Triệt đang định đứng dậy rời đi đành phải ngồi xuống, chẳng nhẽ hoàng huynh muốn cùng hần nói chuyện gì đó.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, thỉnh an Vương gia.”

“Tĩnh phi đứng lên mà nói.” Tào Hần nhìn khuôn mặt trầm tĩnh đoan trang Tĩnh phi, thanh âm nhu hòa, nữ nhân này tuy rằng không có mỹ mạo tuyệt mỹ, nhưng mà tính tình của nàng lạnh lùng có vài phần giống Nhược Nghiên, cho nên hần vẫn sủng ái nàng hơn so với các phi tần khác.

Tĩnh phi vẫn như cũ quỳ dưới đất không chịu đứng dậy, cúi đầu không ngẩng lên nhìn hoàng thượng, dùng âm thanh nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Thần thiếp có tội, xin Hoàng Thượng ban cho thần thiếp được chết.”

“Người phạm vào tội gì mà yêu cầu trẫm ban cho người cái chết?”

Âm thanh của nàng đang nhu hòa liền biến thành cứng rắn, ánh mắt cũng đã biến đổi thành lạnh như băng, Tào Hần nói: “ Có phải người thấy tử muội của người chết một cách oan khuất? Trẫm khuyên người đừng có mà muốn trẫm dụng tâm vào việc đó, người cho là chuyện các nàng ấy làm trẫm không có biết tí gì sao? Nói cho người biết, nếu không có người xin cho các nàng từ trước thì trẫm đã sớm ban cho nàng ấy cái chết!” Nhược Nghiên không nói, hần chẳng lẽ lại không điều tra được? Nghĩ lại âm mưu thâm độc của các nàng muốn giết chết Nhược Nghiên ở Phượng Tường cung, còn cố ý muốn dựng hiện trường thành nàng treo cổ tự tử, hần hận không lập tức xử lăng trì các nàng!

“Hoàng Thượng! Thần thiếp không phải đến là để kêu oan cho tử muội, thần thiếp đến là để tự thú!”

“Tự thú?”

Tự thú? Không chỉ có Tào Hần cảm thấy ngoài ý muốn, Tào Triệt đang làm bộ không nghe bọn họ nói chuyện cũng phải giật mình chú ý đến lời nói của nàng.

“Vâng, thần thiếp đã phạm vào tội chết, Tuyết liên Vân Sơn bị hạ thuốc “ mười ngày mất hồn”, người làm là nô tỳ”.

“Người đó thật sự là người?” Tào Hần vẻ mặt ngoài ý muốn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bình tĩnh của Tĩnh Phi, không thể không thừa nhận, bản thân hần từ trước tới giờ không thể nhìn thấu được nữ nhân này, cảm xúc của nàng, tâm tư của nàng, tất cả được che dấu dưới khuôn mặt trầm tĩnh đó, tựa như một đoá sen nước, luôn giữ nguyên một màu, rốt cục không biết được chỗ nào đậm, chỗ nào nhạt...

“Tĩnh phi nương nương.....” Tào Triệt vừa muốn nói gì đó, liền đã bị ánh mắt đầy thâm ý của huynh trưởng ngăn lại, chỉ đành ngậm miệng không nói gì, trong lòng âm thầm cười khổ, Tĩnh phi này vì gì mà lại nói ra như vậy? Nếu thật sự nàng muốn tự thú thì sao không sớm nhận, cố tình đợi đến khi hãn nhận thì nàng mới nói ra, việc này khiến hãn lâm vào thế khó xử, làm sao có thể giải thích mọi chuyện với hoàng huynh nữa đây.

“Vâng, tất cả là do thần thiếp gây lên, tỷ muội của thần thiếp thường xuyên bị Thái phi ngược đãi, nên thần thiếp sớm đã mang lòng oán hận, vừa vận Thái phi lệnh cho Nghi Đình bảo quản thuốc bổ, có một lần thần thiếp vụng trộm đột nhập vào Vinh Hỷ cung, làm như vẽ tò mò không biết tuyết liên như thế nào, thừa dịp các nàng không để ý, liền hạ thuốc “mười ngày mất hồn” vào tuyết liên....Nô tỳ nghĩ chỉ cần Thái Phi chết, các nàng sẽ không bị Thái phi gây khó dễ, không cần nhìn mặt thái phi mà sống....Không ngờ lại hại chết các nàng...”

“Nguyên lai là như vậy! Trẫm không ngờ một người luôn trầm mặc như Tĩnh Phi mà cũng biết oán hận người khác?” Tào Hãn tựa tiểu phi tiểu nâng cầm Tĩnh phi lên, nhưng mà nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn vào hãn, vừa vận hãn nhìn thấy sự bối rối chợt lóe lên như thế khi nhìn vào mặt của hãn nàng mất đi sự kiên định tựa tiểu phi tiểu nhắc tay gọi lên Tĩnh phi cầm, nâng lên nàng thủy chung buông xuống mặt, vừa vận nhìn thấy nàng trong mắt chợt lóe rồi biến mất bối rối, nhìn kỹ khi lại chỉ còn một loại hãn xem không rõ kiên định.

“Hoàng Thượng, thần thiếp cũng là người, nên cũng có thất tình lục dục.” Tào Hãn thăm dò Tĩnh Phi với ánh mắt vô cùng lợi hại làm cho nàng vô cùng bất an, hãn nhất định là không tin nàng.

“Tốt lắm, người trở về chờ chỉ đi.” Tào Hãn buông cầm nàng ra, nhìn Tĩnh Phi thiếu chút nữa mất đà mà ngã ra đất, lại nhìn lén lút về phía người làm như vẽ không quan tâm đến chuyện này cao cao tại thượng Tào Triệt, không hiểu sao khăn tay trong tay nàng tự nhiên rơi xuống đất, khoé môi cong lên làm cho người khác không hiểu đó có phải là do kinh hãi quá không mà nàng lại cười.

Tào Triệt cảm thấy có chút kỳ quái nhưng mà ý tứ của nàng hãn có thể hiểu được, đúng là chuyện tốt thường không tự nhiên mà đến, nhưng mà phiền nhiễu cứ tự nhiên ở đâu đến, quả thực là muốn trục cho hãn thêm phiền toái.

“Triệt, người nói xem Tĩnh phi vì sao tự nhiên lại đến tự thú?” Tào Hãn đang cười, nhưng mà bất luận kẻ nào nhìn thấy khuôn mặt hãn lúc này thì chắc chắn không dám cười theo vì trong ánh mắt hãn chỉ có một thứ đó là sự tức giận đến cực điểm mà thôi.

“Rất đơn giản, bởi vì nàng rat ay nhưng mà lại hại nhầm chết tỷ muội của mình, trong lòng áy náy không yên, chính vì vậy ả cần được giải thoát, cho nên mới đến chỗ hoàng huynh mà tự thú.” Tào Triệt đứng đó cười, cười như thể đón được gió xuân về.

“Người không phải nói toàn bộ sự việc là do người làm sao?”

“Đó là hoàng huynh nói, ta chỉ không có phản bác lại thôi, bởi vì cho dù có nói, hoàng huynh cũng sẽ không tin, nếu hoàng huynh nhận định là ta làm, ta thừa nhận là được, miễn cho hoàng huynh không cảm thấy áp lực là được.”

“Triệt.....” Là hắc võ đoán, ngay cả cơ hội cải lại cũng không muốn cho Triệt, mới vừa nãy hắc còn hoài nghi Triệt và Tĩnh phi có tư tình, nên Tĩnh phi mới mạo danh để nhận tội thay hắc.... Nếu sự tình đúng như Tĩnh phi nói, là bởi vì nàng oán hận Thái phi bạc đãi tỷ muội của nàng nên mới hạ thuốc độc “mười ngày mất hồn” lên Tuyết liên, nhưng mà thuốc độc đó số người biết đến nó vốn rất ít, một người như nàng làm sao mà lại biết được?

“Hoàng huynh, tuy rằng người cho rằng sự tình là ta làm, nhưng vẫn chưa trách tội, điều này quả thực là ta cảm thấy ngoài ý muốn, cũng rất cảm động, nhưng mà giờ đây ta cảm thấy kinh thành quá ngột ngạt cùng phiền muộn, trời lại nóng, ta nghĩ nhân chuyện này ta rời kinh thành đi du ngoạn giải sầu, xin hoàng huynh ân chuẩn.”

“Cũng tốt..... Người đi ra ngoài giải sầu có lẽ lại là chuyện hay.” Hiển nhiên là lòng nghi ngờ của hắc với Tào Triệt kiến hắc bị tổn thương không ít, trừ bỏ có thể đáp ứng điều kiện của hắc thì Tào Hãn cũng không còn cách nào khác.

“Hoàng huynh bảo trọng! Ta sau khi đi, hôn sự của Văn Tình cùng Vân Sở thỉnh hoàng huynh phải lo lắng thêm, dù sao nàng cũng là nghĩa muội của ta.” Nói xong, khom người thi lễ rồi quay người tiêu sái bước đi.

“Người yên tâm đi! Người chừng nào thì đi ta cho người tiễn đi!”

“Đa tạ hoàng huynh, không cần phiền phức đến vậy!” Tào Triệt không có quay đầu lại nhìn hắc mà nói chỉ là xua tay nói.

“Đi sớm về sớm a...” Tào Hãn nhìn bóng Tào Triệt đi xa rồi thật lâu sau mới thì thầm nói.

Triệt đi rồi, nhìn cái bóng của hắc có chút cô đơn, có chút suy sút..... Vì sao hắc lại cảm thấy có một dự cảm không yên trong lòng? Vì sao lại linh tình như đó là một dự cảm không tốt? Giống như thế Triệt đi là không bao giờ quay lại vậy..... Cho dù có trở về thì cũng không còn là hắc của trước kia nữa...

Tào Hãn sau khi nhìn bóng Tào Triệt rời đi, lệnh cho đám nô tài lui đi hết, tự mình hắc ở lại thưởng trà đến tận lúc hoàng hôn,

“Tiểu thư, người phân phó ngự thiện phòng hầm canh gì vậy? Hương vị thơm quá a!” Linh Nhi hứng trí hít hít quanh nồi đồ ăn đầy hương thơm hấp dẫn, đôi mắt to trong veo không ngừng chuyển động vì tò mò.

“Đây là Tổng la canh (ý như là món thịt bò xốt), một lát nữa người cũng được nếm thử.” Bỗng dưng ý cười cười, nguyên bản là muốn tự mình vì hắc mà nấu một nồi canh, nhưng mà đến ngự thiện phòng đại náo một hồi với củi lửa, thật sự là nàng không thể nào nấu được nên chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, một bên chỉ đạo ngự thiện phòng sắp đặt các thứ giúp nàng nấu canh, tuy thiếu cả rôt và một số loại gia vị nhưng mà hiển nhiên không có ảnh hưởng nhiều đến vị ngon của thịt bò, hắc nhất định là sẽ thích.

“Thật tốt quá, cái này nhìn thật đẹp mắt, lại có mùi thơm thật hấp dẫn, làm cho người ta nhìn vào thật

sự rất muốn ăn, Hoàng thượng mà biết được tiểu thư vì người mà cố tình làm cho người nôi canh này, không biết là người vui mừng đến nhường nào!” Linh Nhi đứng một bên chặc lưỡi cười, bộ dạng thèm nhỏ rãi như đứa trẻ nhỏ đói bụng làm Băng không nhìn được cười.

“Hoàng Thượng đang làm cái gì vậy? Khi nào thì trở về?”

“Tiểu thư chờ nha, nô tỳ đi hỏi thăm hộ người. “

“Đi thôi!”

Không đến một chén trà nhỏ, Linh Nhi đã vội vã trở về, khuôn mặt trắng nhợt, thở hổn hển như là một mạch chạy từ đó về đến đây.

“Làm sao vậy? Hoàng Thượng.....” Linh Nhi tuy rằng trí tuệ hơn người, nhưng rốt cuộc tuổi trẻ nên không biết khống chế cảm xúc, kinh nghiệm lại không có, Băng thầm nghĩ sau này nàng nhất định giành thêm nhiều thời gian hảo hảo bồi dưỡng nàng, mặc kệ là phát sinh chuyện gì thì cũng không được để cho người khác thấy được hỷ lộ ái ố trong mình.

“Không phải Hoàng Thượng, tiểu thư, là Tĩnh phi nương nương tự sát chết rồi.....” Linh Nhi vỗ ngực há mồm thở dốc, ánh mắt tỉnh thật to, hiển nhiên là vừa rồi nghe được tin rất khủng khiếp.

“Tự sát? Nàng vì sao lại tự sát?” Tĩnh phi đó vốn trầm mặc như nước, nhất định không phải là một người dễ dàng tìm đến cái chết như vậy.

“Này..... Nô tỳ không biết được, nhưng mà nghe nói buổi chiều nàng có đi gặp Hoàng thượng và Cẩn Vương ở đình giữa hồ, sau đó người trở về cung điện vuốt kim, vừa mới đó bị người hầu phát hiện ra thì người nàng đã lạnh từ bao giờ!”

Băng nhăn mày trầm tư, ruột cục ở đình giữa hồ Hoàng Thượng, Cẩn vương cùng Tĩnh phi đã nói những chuyện gì, nghiêm trọng đến mức nàng phải hồi cung tự sát?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra cái nguyên cớ gì mà nàng làm như vậy, Băng quyết định buông không suy nghĩ nuwaxx, thật sự là chốn hoàng cung, cây có muốn lặng mà gió chẳng dừng! Hậu cung xưa nay có khi nào mà yên tĩnh được? Cũng bởi mỗi người vì mình mà đấu đá tranh dành đến khi nào mới hết.

“Vậy Hoàng thượng đâu?”

“..... Cẩn vương sau khi rời đi, Hoàng Thượng liền ở lại giữa đình thưởng trà, sau đó mới được người đến báo là Tĩnh Phi nương nương tự tử thì rời đi đến cung của Tĩnh Phi.”

“Ta biết rồi, kêu người đưa món ăn lên đi!”

“Tiểu thư không đợi Hoàng Thượng?”

Từng món từng món một được đưa lên, trong đó đương nhiên không thể không có Tổng la canh. Tinh tức Tinh phi tự sát giống như một ngọn lửa được thêm gió cứ thế lan truyền đo khắp hoàng cung, dù có hương vị có hấp dẫn đến thế nào cũng khiến Băng ăn uống không ngon miệng, đồ ăn vừa dọn lên thì Tào Hãn trở về với sắc mặt tối sầm đầy sát khí.

Tinh phi tự sát đã lan truyền khắp các góc ngách trong hậu cung, ai cũng biết giờ đây tâm trạng của Hoàng đế không được tốt nên không dám nói thêm bất kỳ lời nào, chỉ có Linh Nhi không sợ, âm thanh thanh thúy nhanh nhẹn vang lên nói: “Hoàng thượng về thật là đúng lúc, tiểu thư hôm nay cố ý vì người mà làm canh đó!”

Lời nói của Linh Nhi như xua tan hết lo lắng trên sắc mặt của Tào Hãn, khuôn mặt hãn nhất thời bớt đi âm trầm, thay vào đó là sự nhu hoà, hít một hơi dài như thể hưởng thụ hương vị hấp dẫn mà món canh mang lại, ánh mắt ấm áp nhìn vào Băng, thản nhiên mà nói:, “Nhược Nghiên, nàng làm cái gì mà thơm vậy?”

“Tổng la canh, là món mà chính thiếp trong lúc nghĩ lung tung nghĩ ra, cũng không biết Hoàng Thượng có thích hay không.....” Băng nói xong, yếu điệu đưa tới cho Tào Hãn nửa bát canh, “Hoàng Thượng, người nếm thử xem.”

“Bất kể cái gì nàng đã làm, ta đều thích!” Tào Hãn ấm áp cười, trên mặt ỉn dẹt đã không còn chỗ đứng, nhớ tới mấy tháng trước nàng từng làm một loại bánh gọi là bánh trứng, hương vị vô cùng tuyệt hảo, nay lại làm Tổng la canh, mới chỉ có người thô kiến người khác đã thêm rồi, nhất định là món này cũng không hề kém.

Từ trước Nhược Nghiên cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, nhưng mà đối với chuyện bếp núc nàng căn bản không nhúng tay vào bao giờ, sau khi mất ký ức nàng liền nổi hứng muốn vào bếp nấu vài món lạ, nhưng mà hãn thích nàng như vậy, thích nàng mỗi khi nàng làm hãn thêm ngạc nhiên vì một cái gì đó mới.

Tròn mắt nhìn Tào Hãn uống liền lúc ba bát canh nhưng mà như vẫn muốn uống sang bát thứ tư, Băng buồn cười nói: “Thực sự uống ngon như vậy sao?”

“Quả thực là mỹ thực tuyệt nhất, đúng rồi, vì sao phải kêu Tổng La canh?”

“Ách.....” Cái này nàng biết trả lời thế nào đây? Nàng vì sao mà biết vì sao canh này kêu là Tổng la canh! “Đó là bởi vì..... Người nấu canh này là đầu bếp họ La, người chuẩn bị nguyên liệu là người họ Tống, cho nên thiếp quyết định kêu nó tổng la canh!” Giải thích như vậy mà nói là lý do tốt nhất mà nàng nghĩ ra được!

Tào Hãn nghe nàng nói thế thì gật đầu, sau đó tiếp tục ăn canh.....Ban đầu hãn chỉ biết cái này chính là canh làm từ thịt bò, thì chỉ cần kêu canh thịt bò là được, vì sao lại phải gọi là Tổng la canh, mà thôi, chỉ cần nàng thích là được rồi.

Băng thấy tâm tình của hãn dần chuyển biến từ, người này vì nàng mà thay đổi, bản thân không khỏi có chút vui mừng đặc ý, nếu hãn không muốn nói đến chuyện của Tinh Phi thì đương nhiên nàng cũng không cần hỏi làm gì làm phá đi bầu không khí vui vẻ này, với lại lời đồn trong cung truyền với tốc độ của gió,

nhóm nô tài luôn xem lời đồn là lúc để tìm kiếm niềm vui giải sầu thì không có lý gì mà nàng không dựa vào đó mà nghe ngóng.

Có thể đoán được, về việc Tĩnh phi chết, không bao lâu nữa kiểu gì cũng có kết quả cuối cùng, vì giấy luôn không bọc được lửa.

Nhưng nàng không nghĩ tới buổi chiều, Tào Hãn lại chính mồm nói với nàng toàn bộ chân tướng sự việc.

Nguyên lai buổi chiều ở đình giữa hồ, đầu tiên là Cẩn vương thừa nhận chuyện thuốc độc trong tuyết liên của Thái phi là do hãn làm, sau đó lại có Tĩnh phi đến xin cầu kiến, mục đích là đến tự thú, thừa nhận thuốc độc đó là do nàng hạ vào. Nàng thú nhận và còn xin hoàng thượng ban cho nàng cái chết, sau đó hoàng thượng bảo nàng về tẩm cung chờ chỉ, nàng lui về tẩm cung rồi nuốt kim tự sát.

Đối với Băng mà nói, hành động của Tĩnh phi có chú gì đó thật là vô lý, việc này căn bản đối với nàng không có quan hệ gì, Lý công công chết và thuốc độc đó là do chính tay Hoa thái phi làm, vì sao Tĩnh phi là đứng ra nhận mọi trách nhiệm, đem mọi tội lỗi đổ hết lên người mình....

“Nhược Nghiên, Triệt phải đi.....”

“Vương gia muốn đi đâu? Hoàng Thượng phái hãn ra ngoài cung làm việc sao?” Phải đi là ý gì? Đi rồi càng tốt! Tốt nhất đừng bao giờ trở lại!

“Nói là đi Lệ châu du ngoạn giải sầu..... Hãn là quá thương tâm mới quyết định đi, cũng có thể là do bị ta bức phải đi, lần này hãn đi không biết đến lúc nào mới có thể trở về, người lam hoàng huynh như ta thật sự là thất bại!”

“Chính là cái gọi mỗi người một chí hướng, miễn cưỡng chính mình và người khác chỉ mang đến sự đau khổ, theo thiếp thấy, là Vương gia không muốn ở lại, người để hãn đi là đúng.” Băng ngoài miệng thì nói như vậy nhưng mà trong đầu nàng thì lại nghĩ khác, Cẩn Vương cái gì mà là vương gia thích tự do tự tại, bất cần chuyện nhân thế, tham vọng của hãn nhất định không đơn giản như thế, đáng tiếc không ai có thể biết được hãn thật sự muốn gì. Nhưng mà thời điểm này hãn lại đi, không biết là Cẩn Vương suy tính cái gì?

“Người nói đúng, Triệt luôn luôn không quan tâm chuyện triều chính, bắt ở kinh thành quả thật ủy khuất cho hãn.”

“Đúng vậy! Nếu Vương gia đối với việc triều chính không có hứng thú, chờ Vương gia sau khi trở về thì người đừng để hãn vướng bận bởi bất kể chuyện gì, để hãn có thể tự do tự tại hưởng thụ cuộc sống là được.”

Tào Hãn thâm tâm chấp nhận gặt đầu, đơn giản là từ trước đến giờ hãn chỉ tín nhiệm Triệt, hơn nữa Triệt tâm tư kín đáo, rất nhiều việc tự nhiên hãn đều có can dự vào trong đó, kiến hãn thật sự không yên tâm, lại nhiều lần sinh lòng nghi ngờ với hãn, vì vậy mới đẩy tình huynh đệ bao nhiêu năm của hãn đến mức độ này. Thật sự hãn không muốn thế chút nào!

Chương 55

Vụ việc thuốc độc “mười ngày mất hồn” kết thúc bằng cái chết của Tinh phi, thái độ của Tào Hân lại càng ngạnh làm cho Hoa Thái phi rất tức giận, nhưng mà bà cũng không có chứng cứ để chứng minh lời nói của Mao Đại Đồng là sự thực, cũng không dám đến trước mặt Tào Hân mà đòi hỏi điều tra, nên đành an phận ở trong tẩm cung.

Cần vương Tào Triệt một mình đi lệ châu, trước khi đi cũng không từ biệt ai ả, Tào Hân vì vậy mà cảm thấy phiền muộn rất lâu, chỉ đến khi Tào Triệt cho người báo tin mới yên lòng.

Hôn sự của Lâm Diễm và Úc Văn Tình xem như là sự kiện vui nhất, hôn lễ được tổ chức một cách vô cùng xa hoa, hoàng thượng ban cho họ vô số bảo vật quý giá, có thể cho thấy hân coi trọng Lâm Diễm đến mức độ nào, Lâm Diễm nghiễm nhiên thành người tâm phúc nhất của hoàng thượng, trong triều có kẻ tức đồ mắt, cũng có người không ngừng hâm mộ, nhưng mà ai có thể nhìn thấy sự thật sau lưng đó chứ?

Băng rốt cục gặp được thê tử của Lâm Diễm là Văn Tình, không thể phủ nhận, nàng thật sự rất đẹp, một vẻ đẹp rạng ngời khiến người khác phải chói mắt, một vẻ đẹp phong tình, nhưng nay nàng lại cố ý ẩn đi cái chói lóa và phong tình đó dưới lớp quần áo thanh nhã, trên mặt còn có vẻ thẹn thùng của tân nương mới xuất giá, nếu người nào nhìn rõ cục diện hẳn thấy rất đáng buồn.

Tào Hân cùng Lâm Diễm khách sáo đối đáp qua lại thì bản thân Băng thủy chung trầm mặc, Lâm Diễm đến lúc này vẫn dõi theo nàng, nhìn nàng nhưng mà lại chỉ có thể thở dài, trong lòng hẳn có thể đang rất oán hận nàng chăng?

Nhưng mà người ngồi cạnh Lâm Diễm kia luôn dùng ánh mắt đầy hứng thú sáng chói nhìn chằm chằm vào nàng như thể muốn đánh giá nàng khiến nàng không khỏi cảm thấy hứng thú. Nàng đẹp như vậy, sắc sảo như vậy đến ngay cả Tào Hân cũng đối với nàng khen ngợi không dứt đối nhưng mà từ nàng Băng lại cảm nhận được sự cực đoan quen thuộc, một mùi vị khiến nàng không khỏi bất an....

Chuyện này là sao? Có phải là nàng gặp ảo giác không? Loại hơi thở cùng ánh mắt kia chính là sự che giấu của một con người có bao điều cần giấu giếm, vô cùng nguy hiểm, loại đó thì chỉ có thể là sát thủ chuyên nghiệp mới có được.

Một tiểu thư khuê các của tri phủ Lệ Châu Văn Tình sao trên người lại có hơi thở của sát thủ, điều này có phải là sự thật không?

Khả năng cảm nhận của sát thủ là không mấy khi sai, loại cảm giác này rất mãnh liệt nhưng đôi khi lại rất mờ mịt, nhưng thế hai người cùng một cách sống, cùng một nghề nghiệp, tính cách lại có phần tương tự nhau thì tự nhiên trên người xuất hiện một loại cảm giác giống như từ trường, hấp dẫn nhau. Chính vì lẽ đó mà các tổ chức đoàn thể trên thế giới này mới có thể thống nhất với nhau một cách hoàn hảo, giúp họ hoàn thành nhiệm vụ dù có khó khăn đến mức nào.

Nhưng mà thiên kim tri phủ sao lại là sát thủ? Mặc kệ cảm giác này là gì, có mãnh liệt bao nhiêu thì sự thật này với Băng là quá vớ vẩn, cuối cùng nàng quyết định cho là thần kinh quá nhạy cảm nên gặp ai

cũng cho là có vấn đề.

Thời tiết vào hè càng lúc càng nóng, sơn giang tránh nóng hiện tại đã tu sửa xong, Tào Hân lo lắng đến lúc kinh thành vào chính hè thì quá nóng kiến nàng bị say nắng nên quyết định trước khi vào lúc nóng nhất thì đi đến sơn trang này tránh trước.

Sơn trang này tọa lạc giữa một hồ nước lớn, ba mặt bốn bên là nước xanh biếc, giữa có một cây cầu hình vòm để đi ra đó, xung quanh hồ hoa sen đua nở vừa thanh nhã, vừa tinh mịch. Nhìn từ xa sơn trang đó như một tòa lâu đài nổi trên mặt nước, khi gió thổi qua, hoa cỏ xung quanh hồ bốn phía đều đu đưa như đang lần lượt vào vũ hội khiêu vũ, thật sự đúng là lạc vào cảnh tiên.

Băng đang thêm thiếp ngủ thì bị tiếng chim hót đánh thức, từ chạng vạng hôm qua mọi người đã bắt đầu khởi hành đi sơn trang, liên tục ở trên xe ngựa mấy ngày kiến Băng cảm thấy cả người xương cốt tựa rụng rời. Đến khi tới gần sơn trang nhìn thấy cảnh đẹp và không khí mát lành, dịu ngọt như vậy tâm trạng mới được thư thả, không kìm nén được mơ hồ đi vào giấc ngủ, nàng nhớ không nhầm hình như là Tào Hân bế nàng đi vào trong và đặt nàng lên giường thì phải...

Bên cạnh nàng không có người nào, xuyên qua giường ngủ của nàng là một tấm rèm mỏng dính đầy ngọc râu quý giá, trong phòng được bố trí một cách tinh xảo, khác so với Thanh dương cung, đó là một nơi đầy khí thế thì nơi này lại cho người xem một cảm giác khéo léo, tinh xảo. Trước mặt nàng là một cái cái trướng (như là một thứ đặt trước phòng ngủ và phòng khách để người khác không thể nhìn vào trong giường) trên đó nàng nhìn thấy một bức thêu hoa sen rất đẹp, theo từng góc độ nhìn mà người khác có thể thấy được sự biến đổi của bức thêu (giống tranh 3 chiều đó)

“Trời ạ! Như thế nào mà có thể thêu được như vậy ạ!” Băng không khỏi khâm phục các nghệ nhân mà phát ra tiếng than, bởi nàng không thể tin được các nghệ nhân thời này mà có thể làm ra được một kiệt tác như vậy.

“Tiểu thư, ngài mới tỉnh dậy ạ!” Linh Nhi nghe thấy trong buồng phát ra tiếng nói, liền chạy vào thấy Băng đang đi lại quanh bức tranh thêu nhìn ngắm, bộ dạng như thể rất ngạc nhiên, cười nói: “Tiểu thư, đó là một bức thêu nhìn như có vẻ rất bình thường, nhưng mà khi có ánh sáng chiếu vào, từng góc độ lại đem lại cho mắt người hình ảnh khác nhau của bức tranh, nghe nói rất khó thêu, người bình thường căn bản học cũng không được!”

“Cái này nhất định là rất quý giá phải không?”

“Vâng bức thêu này đòi hỏi người nghệ nhân phải có trình độ rất cao, phối hợp nhuần nhuyễn từng loại chỉ, nghe nói mỗi bức thêu khi đưa ra không dưới nghìn lượng bạc, nhưng mà cũng không phải là cứ có tiền là mua được. Đây là lần đầu Linh Nhi được thấy một bức thêu mà lại đắt tiền đến như vậy, thật sự là dạo Linh Nhi nhảy dựng lên đó!”

“Trời..... Dùng một bức thêu quý giá như vậy làm trường màn có phải quá lãng phí hay không?” Băng tắc lưỡi, một ngàn lượng cũng đủ cho một gia đình bình thường sống mấy năm không cần lao động,

vậy mà lại đem làm trường màn thì quả thật là xa xỉ!

“Không chỉ nơi này đâu! Bên ngoài khắp nơi đều có những bức thêu như vậy a! Đây là do Hoàng thượng đặc biệt phân phó, nói tiểu thư nhất định sẽ thích.”

Băng nở nụ cười, chỉ cần tưởng tượng đi đến chỗ nào cũng nhìn thấy những bức thêu như vậy thì đã đủ cho thấy sự sa hoa của nơi này, nàng cơ hồ rất muốn tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó.

“Hiện tại là lúc nào rồi? Hoàng Thượng đâu?”

“Bây giờ đã là buổi trưa, sáng sớm thấy tiểu thư ngủ trên xe ngựa một cách mệt mỏi nên Hoàng Thượng phân phó không được cho phép ai được quấy rầy tiểu thư rồi đi phê duyệt tấu chương ở điện Thái Dương rồi, chắc một lúc nữa là Người sẽ quay lại đây dùng bữa trưa.”

“Thế nhưng mà ta cảm giác mình hình như ngủ rất lâu thì phải” Băng thì thào tự nói, rời xa khỏi hoàng cung, cả người nàng như được thả lỏng tất cả, như một cái dây chun vốn luôn được kéo dẫn nhưng mà nay lại thả lỏng nên đột nhiên có gì đó không thích ứng kịp.

Rửa mặt chải đầu xong, Băng nhàn bước vòng quanh hiên một vòng, vờn quanh nước biếc kia có một bức thêu đặt đó, theo thân gió như chuyển động từng nhịp nhẹ nhàng khoan khoái, như thể từng mũi thêu đều có sự sống, kết hợp hài hòa với khung cảnh nước biếc tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp, thư thái mà không kém phần kiêu diễm.

Thông khổ thì luôn dài dằng dặc, thời gian vui vẻ thì luôn ngắn ngủi, như lúc mặt trời lên thì bao nhiêu hào quang chói lọi, nhưng mà khi mặt trời lặn lại như huyết lệ tuôn trào. Ngồi đối diện với lầu đài đình các hoa lệ lặng nhìn từng cánh sen khoe sắc, nghĩ đến sầu triền miên mà thời gian qua Băng trải qua, một tháng hạnh phúc khi ở bên hân như giây lát.

Nơi này không phải là nơi phân biệt thân phận chức tước, không có ai là Hoàng đế, không có ai là Phế hậu, chỉ có hân và nàng là một đôi phu thê viên mãn, nàng thầm nghĩ làm cho một người yêu thiên hạ như thế mà nay lại quan tâm đến nàng, chăm lo nàng đến thế khiến nàng không khỏi cảm thấy hạnh phúc...

Hôm nay là một ngày nhiều mây, ông mặt trời như một đứa trẻ thích chơi trốn tìm ẩn hết đám mây này rồi lại đến đám khác, Băng ngồi đó thưởng thức từng hồi ánh sáng luân chuyển như bức tranh thêu đang di chuyển thay đổi theo từng góc độ, do nhìn lâu nên chẳng mấy chốc không thấy có gì hấp dẫn nữa nên nàng bắt đầu có cảm giác nhàn chán.

Hazzz –

Nàng bất tri bất giác hít một ngụm thật dài khí rồi thở mạnh ra

“Tiểu thư vì sao thở dài?” Linh Nhi kỳ quái hỏi.

“nhàm chán quá.....” Khung cảnh quá mức yên tĩnh như vậy đối với nàng mà nói tựa như không thích hợp lắm.

“Nghe nói tiểu thư cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, tiểu thư sao không đánh đàn hoặc vẽ tranh, như thế cũng có thể làm cho thời gian trôi nhanh một chút?”

“Thật ra lâu rồi ta không chạm vào, đối với ta mà nói đã thành một thứ mới lạ, sau này đừng nhắc đến những chuyện đó nữa kéo lại làm người ta chê cười.” Bỗng nhiên nghĩ, nàng quả thực là cũng tinh thông cầm kỳ thi họa nha, nhưng cầm ở đây là đàn dương cầm, kì là cờ vua, chữ tuy viết khá tốt nhưng mà đối với loại bút long cổ này thì không biết viết thế nào cả, họa chỉ là biết vẽ tranh trầu tượng mà thôi..... Những cái này đều là kỹ năng ngày trước nàng học để che dấu đi thân phận thật, tiện cho việc sắm vai vào từng hoàn cảnh, nhưng mà đến nơi này những cái đó đương nhiên là không thích hợp.

“Kia.....” Linh Nhi tròn mắt nhanh như chớp, còn đang suy nghĩ làm như thế nào mới có thể làm cho nàng không cảm thấy nhàm chán.

“Đừng nghĩ nữa, người không bằng cùng ta đi dạo chút đi, tiện tìm hiểu nơi này luôn.” Dù sao đối với nàng mà nói, sơn trang này cũng có kiến trúc rất xa hoa, đại khái là nơi mà nàng có thể coi là đi du lịch, đi lung tung tìm hiểu vừa có thể đốt thời gian vừa có thể đi đến điện Thái Dương tìm Hân luôn một thể.

Dọc theo một con đường đá vụn, xa xa cuối con đường có thể thấy được là một vườn hoa, không biết là nơi đó có bao nhiêu loài hoa được trồng, đầu tiên là một khóm hoa gì đó màu hồng nho nhỏ, tuy nhỏ nhưng mà hương thơm ngào ngạt thu hút không biết bao nhiêu là ong bướm vây quanh nhưng thế đang cùng tham gia kiêu vũ tập thể.

“Tiểu thư, phía trước hết đường rồi, sau giàn hoa đó chính là một quả núi, chúng ta trở về đi thôi!”

“Linh Nhi, không đi đến cuối người làm sao biết được không có đường đi? Đi theo ta!” Bỗng nhiên nói rồi kéo Linh Nhi tiếp tục đi về phía trước, trực giác nói cho nàng, phía sau giàn hoa đó không chừng sẽ có một không gian khác đẹp để không thể tưởng tượng được.

“Vâng.” Linh Nhi chạy nhanh đuổi kịp Băng, kỳ quái rõ ràng phía trước là không có đường rồi, tiểu thư vì sao còn không quay lại mà lại muốn đi tiếp kia chứ?”

Đến gần giàn hoa, quả nhiên gặp thấy ở giữa đó có một lối nhỏ đi, là có người cố tình chế tác ra lối đó, Băng thân thủ nhanh nhẹn, nhẹ nhàng có thể lách qua lối nhỏ đó đi vào bên trong, vừa vặn có thể đi qua quảng đường đó, thấy trước mắt nàng càng ngày càng sáng thông đến chân núi.

Chỉ thấy cách đó không xa dưới chân núi đó có một hồ nước yên tĩnh, nước trong xanh tĩnh mịch chảy luân hồi, dưới đó có nàng có thể nhìn thấy một gốc cây cổ thụ cành lá xum xuê mà nàng cảm giác đến hai người có ôm xung quanh cũng không hết gốc cây đó, trong đó có một cành cây to chìa ra có một cây đu được mắc trên đó, theo gió thổi qua từng đợt đong đưa, giống như đang mời gọi nàng ngồi lên đó chơi đùa như một đứa trẻ vậy.

Non xanh nước biếc, lại có cây đại thụ với dây đu hợp thành một bức tranh tuyệt mỹ như mộng lại như thực, đẹp đến độ như muốn người ta đắm thân vào nơi đó, can tâm tình nguyện vì nó mà trở thành một tổ hợp thống nhất với bức tranh tuyệt vời đó.

“Linh Nhi người xem, ta nói đúng không!” Băng cười tùm tùm nhìn theo thân ảnh của nàng đi ngay sau nàng, “Người nhớ kỹ, cảm giác của chính mình mới chính là chân thật, chứ nếu cứ nhìn bằng mắt không thì người sẽ bỏ qua tất cả mọi thứ cần tìm hiểu, như phong cảnh này chẳng hạn, nếu người chỉ nhìn giàn hoa mà không đi tiếp vào sâu bên trong thì làm sao mà người có thể chứng kiến một khung cảnh đẹp như thế này?”

“Tiểu thư nói đúng!” Linh Nhi nhìn vào Băng với ánh mắt vô cùng sùng bái, “Thật sự nô tỳ không nghĩ tới phía sau giàn hoa mà lại có cảnh đẹp như vậy ạ!”

Băng mỉm cười cười, hưng phấn chạy đến chỗ cây cổ thụ và ngồi lên trên dây đu, Linh Nhi ở một bên cẩn thận phụ giúp, non sông tươi đẹp, gió nhẹ mang hơi thở đầy hương thơm, làm cho người ta tâm tình dù có buồn cũng phải vì đó mà vui lên.

“Linh Nhi đẩy cao lên! Cao nữa lên!”

“Tiểu thư, đã cao lắm rồi đó.”

“Ha ha..... Cao nữa đi!”

Tiếng cười của nàng thanh thúy như chuông không ngừng vang lên, giờ khắc này không có gì có thể quấy rầy được nàng, đơn giản vì nàng vốn là con người rất hoạt bát....

Tào Hãn đang phê duyệt tất cả tấu chương được đưa tới trong điện Thái dương, gần đây trong triều chính sự quá bận bịu kiến hãn không ngơi tay, điều kiến hãn vui mừng nhất chính “Kho lúa” lớn nhất của Đại Cảnh quốc- Giang Đông năm nay mưa thuận gió hòa, nhất định sẽ đem lại một vụ mùa bội thu, với lại việc huấn luyện tân binh do Vân Sở phụ trách đạo gần đây cũng tiến bộ không ít, không bao lâu nữa có thể nâng cao quân đội, chống đỡ lại được kẻ địch mạnh bên ngoài. Có thể nói là mọi chuyện kiến hãn rất hài lòng, tâm tình vui sướng đi ra khỏi điện Thái dương đi dạo về phía tẩm điện. Đã lâu lắm rồi hãn không có tới đây, nghĩ đến một thời nhìn thấy hình ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp của Nghiên Nhi lúc trước kiến hãn bất giác nở nụ cười. Nghe nô tài nói là nàng cùng với Linh Nhi đi vào vườn hoa nên bất giác tự nhiên cũng cất bước dạo đến nơi đó.

Tào Hãn cũng không cho bất kỳ nô tài nào theo mình, chính là muốn mình có thể chậm rãi đi dạo nơi này.

Rất xa nghe được một tiếng cười như rất vui vẻ, tiếng cười đó nghe thanh thúy như tiếng châu ngọc, thật sự rất dễ nghe, đáy lòng không khỏi cảm thấy kích động, bao nhiêu năm rồi không nghe thấy nàng cười một cách thoải mái như vậy? Hình như từ ngày nàng vào hoàng cung làm hoàng hậu của hãn thì hãn đã không còn nghe được tiếng nàng cười như vậy, vậy mà nay cái gì có thể làm cho nàng cười vui vẻ như vậy?

Tìm theo nơi tiếng cười phát ra, Tào Hãn cũng bước về phía giàn hoa, một sự bất an hiện lên mắt hãn, càng không kìm nén được mà run rẩy, phía sau giàn hoa đó sao lại có một lối đi dẫn đến một nơi đẹp như vậy, đã vậy trên cây cổ thụ đó lại cố ý treo một dây đu...

Phong cảnh nơi này hình như hẳn đã gặp ở đâu đó, hình như là có chút giống hoa viên cũ trong Lâm gia, càng nhìn càng thấy giống, giống từ cách bố trí núi giả, giống cả giàn hoa, ngay đến cả loại hoa được trồng, và cả hồ nước nữa. Đúng rồi năm đó khi nàng được gả vào hoàng cung, nghĩ đến một ngày sẽ cùng nàng đến nơi này lên hẳn đã sai người xây một bức tường che đi nơi này, sau đó sai người trồng giàn hoa để giấu đi lối vào, vậy mà nàng vì sao nay lại phát hiện ra được?

Có phải nàng đã nhớ chút gì đó khi đến nơi này? Nhớ đến thời gian vui vẻ khi đến Lâm gia chơi?

Nhắc đám dây leo ngụy trang lên, đi dọc theo lối đi đó một phong cảnh vô cùng đẹp đập vào mi mắt hẳn, chỉ thấy cách đó không xa có một bóng người hồng nhạt đang tung bay lúc cao lúc thấp như một con bướm xinh đẹp đang quần quanh giàn hoa vậy, xinh đẹp động lòng người cùng với tiếng cười thanh thúy quanh quần với sơn thủy làm cho phong cảnh nơi này thêm rung động lòng người.

Vui vẻ chơi đùa nên Băng không để ý đến trong không gian đó của nàng vừa thêm một người, vẫn là Linh Nhi phát hiện Tào Hãn đến trước nàng, nàng ngừng cười đùa với tiểu thư và nhắc Băng đang cười: “Tiểu thư, là hoàng thượng tới.”

Băng trên mặt vẫn vui vẻ cười thật tươi quay đầu nhìn về phía Tào Hãn hô to: “Mau tới giúp thiếp đẩy bàn đu này, Linh Nhi không khỏe nên không đẩy bàn đu này lên cao được.”

Tào Hãn nhíu mày nghĩ rằng vừa nãy nàng đu cao như vậy đã đủ nhưng mà nay lại còn muốn cao đến mức nào, chả nhẽ lên tận trên đỉnh ngọn cay sao? Nhưng mà thấy nàng hưng phấn như vậy, lập tức cười, cất bước đi đến phía trước, tiếp đến chỗ Linh Nhi đứng, để giúp nàng, nhưng mà thân phận đế vương của hắn nay lại đi đu dây có gì đó không ổn cho lắm thì phải, nhưng mà nàng hưng phấn như vậy thì hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

Nàng cái gì cũng không nhớ tới đến..... Thật tốt!

Tào Hãn nhìn Linh Nhi với ánh mắt như thể muốn trách nàng không nhanh ý, Linh Nhi thấy vậy mím môi ngừng cười rồi cáo lui.

“Người không có ăn cơm sao? So với Linh Nhi người còn không đưa cao bằng nàng ấy đâu.” Băng bất mãn oán giận nhìn về phía Tào Hãn, nếu không phải có điều cố kỵ là thân mình không khỏe nàng đã tự mình đu thật cao khỏi cần người khác đứng đó đu cho nàng!

“Nàng đó, chỉ biết ham chơi, cũng nên cẩn thận thân mình đó!” Tào Hãn thấy nàng thở hơi dốc, cái trán cũng lấm tấm mồ hôi, sợ khi có cơn gió lạnh nào thổi qua đối nghịch với khí huyết của nàng có thể làm nàng cảm lạnh.

Hắn sợ nàng mãi ham chơi điều khí không ổn, rõ ràng cầm dây còn không vững, trán lại đầy mồ hôi bèn nói thêm: “Nơi này ẩm ướt lại có nhiều gió, nàng thân thể yếu đuối không nên chơi cao nữa.”

“Thực mất hứng! Thiếp nào có mảnh mai như vậy, chơi với thiếp một lát nữa thôi nha.” Nàng bất giác vẩy vẩy khăn lụa trong tay về phía hắn trêu chọc mới bất giác phát hiện hình như nàng đang làm nũng với

hắn vậy. Một hành động như vậy mà cũng có thể xuất hiện trên người nàng a, thật sự là trên đời này không có gì không xảy ra....

“Được, được rồi, nhưng mà ta cũng mệt rồi, không bằng ta cùng nàng chơi được không?” Dứt lời, Tào Hãn cũng không chờ nàng đáp ứng, liền bá đạo nhảy lên dây đu ngồi cạnh nàng, cùng nàng đẩy dây đu lên cao.

Vốn ghế ngồi ở dây đu rất rộng nhưng mà nay lại trở lên chật hẹp vì có hắn gia nhập vào trong đó. Bỗng bất ngờ nói “Ai nha! Rất trật.... A!” Bỗng duyên dáng đẩy nhẹ hắn, nhưng mà hắn lại nhẹ nhàng ôm lấy nàng, để nàng ngồi lên đùi hắn, theo bản năng sợ ngã lên nàng vội ôm lấy cổ hắn để khỏi ngã, làm cho nàng và hắn trở lên rất thân mật, cực kỳ thân mật đến nỗi nàng cảm giác cả người đều nóng ran lên.

“Như vậy không phải tốt lắm?” Tào Hãn hí mắt hưởng thụ giai nhân trong lòng “Chủ động” yêu thương nhưng nhớ ôm hắn.

Đôi mắt của hắn chăm chú nhìn nàng dần dần đỏ lên, Bỗng nhìn không được mà tim đập càng lúc càng nhanh, bốn mắt nhìn nhau, chung quanh hết thảy, tiếng gió, tiếng nước, tiếng lá cây xào xạc, tiếng chim kêu trên cành...tất cả như rời xa nơi này, giờ phút này bọn họ trong mắt chỉ còn có hình ảnh của đối phương, không thể dung chứa bất kỳ một thứ gì khác.

Ánh mặt trời xuyên qua từng kẽ lá, từng giọt nắng chiếu xuống hai người thỉnh thoảng lại hiện lên từng dòng ánh sáng vàng rọi, bàn đu rất tự nhiên cứ vậy đong đưa, trong gió ngẫu nhiên xen thêm tiếng thở dốc...

Chương 56

Đảo mắt đến Lễ hội Vu thủy, Vu Thủy chính là lễ hội trọng yếu của Đại Cảnh quốc, dựa theo phong tục, nhà nhà đều phải quét dọn nhà cửa thật sạch sẽ, mang nước vào nhà rửa để rửa sạch đi mọi điều không may mắn trong một năm, để mong đổi lấy sự an tâm trong lòng.

Sơn trang nghỉ mát này cũng không nằm ngoại lệ, từ sáng sớm nhóm cung nhân đã quét tước hết mọi bụi bẩn trong sơn trang, mỗi người trên đó đều cầm trên tay một chậu nước, gặp người liền hắt vào, người bị hắt cũng không vì thế mà nổi giận, cùng nhau chúc tụng những lời chúc sức khỏe, bình an và một năm vạn sự như ý.

Bằng nhìn mọi người vui vẻ cười đùa hắt nước vào nhau mà không khỏi cảm thấy vui thêm, rời xa hoàng cung, ở nơi này mọi người hầu như đều thấy tĩnh tâm lại, dù cho ngày thường có như thế nào nhưng mà tại nơi này mọi người đều thấy vô cùng thoải mái thì phải.

Sáng sớm nàng vừa mới đứng dậy đã bị nhóm cung nhân đó hắt nước vào đến toàn thân đều ướt đẫm, nàng còn hoài nghi đám nô tài nhất định là đêm qua bị quỷ nhập vào rồi mới dám hắt nước vào người nàng như vậy, sau đó được Linh Nhi giải thích mới biết hắt nước là phong tục lâu đời của Đại Cảnh, liền vui vẻ cười, bưng một chậu nước lớn cùng họ chơi trò hắt nước.

Ba ngày tiền, Hãn bộ mặt thần bí nói muốn cho nàng một cái bất ngờ, nàng thấy lạ nên không ngừng truy hỏi hãn, nhưng mà hãn chính là không chịu cho nàng biết cái bất ngờ đó là gì, hôm nay là ngày thứ ba, nàng mong đợi đã ba ngày nay, nhưng mà hãn mới sáng sớm đã không thấy bóng dáng, thật không biết cái hãn gọi là bất ngờ là cái gì mà lại làm thành bộ dạng thần bí như vậy?

Nghe nói buổi chiều ở sơn trang tại sân hãn muốn thiết đãi yến tiệc với các đại thần, biết rõ là nàng không thích đến những nơi đông người như vậy nhưng mà vẫn cố ý dặn nàng phải mặc trang phục dự yến, chỉ cần nghĩ đến một người vô danh, phế hậu như nàng ngồi cạnh hãn để cho các đại thần dùng mọi ánh mắt phức tạp “chiêm ngưỡng” thì Bằng đã cảm thấy khó chịu. Nàng sợ chính là bản thân nàng vốn được sủng quen rồi không nhận được mà bất bình hắt rượu lên hết các đại thần, nhưng mà hôm nay là lễ hội Vu thủy, rượu cũng được coi là nước, coi như nàng có hắt cũng là chúc phúc cho bọn họ một năm an lành, không bệnh tật là được rồi...

Hãn nói cái bất ngờ dành cho nàng là cái gì đây?

Thời gian tựa như bị đóng băng hết vậy, một ngày đối với nàng mà như đối với một thế kỷ trôi qua, chờ thật lâu mới đến giờ ăn trưa, món chính của bữa trưa hôm nay là là một loại nước sánh như cháo để trong lá sen, nói là lễ hội lên có lẽ ngự thiện phòng cố ý trình bày khác đi cho mới mẻ chức thực chất là nôi cháo được đặt trong một cái lá sen to, bên trong có các loại hạt như đỗ xanh, hạt sen, đậu đỏ, đường phèn..... Điều đặc trưng là mùi lá sen ngấm vào hương vị của cháo tạo nên một tư vị tuyệt hảo, ngay đến bản thân Bằng vốn không có hứng thú với đồ ngọt cũng ăn liền đến ba chén, nghe nói món này sau khi ăn lạnh lại có mùi vị khác lạ nữa nên nàng hưng phấn sai đám nô tài để liền mấy bát để buổi tối khi đi tiệc trở về nàng lại có thể ăn tiếp.

Linh Nhi cười nói: “Không cần tiểu thư phân phó, Linh Nhi đã sớm chuẩn bị sẵn một ít để tối tiểu thư

có thể dùng rồi.”

“Đúng là Linh Nhi hiểu ta nhất! Nói người thông minh quả không sai!”

“Tiểu thư.....”

“ Hử?” Nha đầu hình như còn muốn nói gì nữa nhưng mà lại ngừng giữa chừng.

“Tiểu thư, kỳ thật Linh Nhi vẫn luôn thắc mắc vì sao mà người không thích gọi nô tỳ là Băng? Tên Băng có gì không tốt? Băng trong băng thanh ngọc khiết, Băng trong băng ngọc, Băng tuyết thông minh đều không phải có ý nghĩa rất hay sao?”

Băng giật mình, lúc ấy bản thân nàng vì không muốn có người trùng tên với chính mình mà tùy tiện sửa lai tên của nàng, căn bản không thể nói cho nàng biết nguyên nhân này, nhưng mà không ngờ nàng vẫn còn canh cánh trong lòng.....

Nhưng mà giờ nghĩ lại mà nói, cái tên Băng này đối với nàng mà nói thì đó là biểu tượng của sự hắc ám cùng sự chết chóc, chính vì vậy trong tiềm thức của nàng thành một phản xạ bài xích cái tên này! Bởi chỉ cần nghĩ đến cái tên này nàng lại hình dung đến bao nhiêu là trí nhớ kiến nàng không chịu nổi....

Băng, lần đầu tiên mà làm nhiệm vụ thật ít có người có thể làm hoàn hảo như vậy...

Băng, nhiệm vụ lần này chỉ cho phép thành công không được thất bại.....

Băng, đi quyến rũ hắn, việc này với người mà nói chỉ như đi ăn một bữa sáng....

Băng, xử lý hắn.....

Xử lý hắn..... Xử lý hắn..... Xử lý hắn.....

Băng rơi vào trong mê lộ, trong đầu không ngừng vang lên những tiếng ra lệnh lãnh khốc, làm cho nàng có cảm giác như hiện tại là một giấc mộng, khi tỉnh dậy nàng lại là một sát thủ lạnh như băng lúc trước. Nàng còn nhớ rất rõ nụ cười của một nam nhân như ánh mặt trời, nàng theo uỷ thác phải giết hắn, thật lâu về sau, nàng hình như đã quên đi gương mặt hắn nhưng mà không thể nào quên được nụ cười đó, nhưng mà nàng có thể nhớ rõ tên hắn là “Đại đầu”.....

“Tiểu thư! Tiểu thư người làm sao vậy?” Linh Nhi thấy nàng vẻ mặt hoảng hốt, sắc mặt ngày càng trắng bạch, ngay cả kêu nàng mấy câu liền cũng không thấy nàng đáp ứng, bị dọa kiến nàng không còn kiềm nén được bình tĩnh, vội quay người lại nói với đám nô tài “Tiểu thư không tốt, nhanh đi mời ngự y!”

“ vâng! Nô tỳ đi ngay!”

“Trở về! Đang yên đang lành cái gì mà mời ngự y, nha đầu kia ta chính là muốn người ngạc nhiên thôi!”Bỗng nhiên hoàn hồn Băng chớp mắt mới biết mình đang ở đâu, đến khi Linh Nhi định gọi ngự y thì

nàng mới chính thức có ý thức trở lại liền lấy cố ngăn bọn họ lại.

“Nhưng mà sắc mặt của tiểu thư rất khó coi.....”

“Ta không sao, chính là mới nhớ tới một số chuyện không hay mà thôi.” Thấy Linh Nhi còn muốn đi tiếp nàng liền chạy lại ngăn cản nàng không cho đi nói: “Lúc này cũng không còn sớm, không bao lâu nữa sẽ tới giờ khai yến, người tốt nhất là mau giúp ta chuẩn bị quần áo thì hơn!”

Có lẽ là Tào Hãn đã sớm phân phó nên các cung nữ cẩn thận tỉ mỉ chuẩn bị trang phục dự tiệc cho Băng từ trước đó khá lâu nên các nàng cứ thế lần lượt các bước thực hiện việc thay trang phục và chải tóc cho Băng.

Đầu tiên các cung nữ tắm cho nàng với các loại dược liệu thơm nhất, sau đó khoác lên người nàng một bộ áo thêu phượng chỉ vàng, môi thắm son đỏ, xem đi xem lại và chỉnh sửa đầu tóc cho nàng xong thì vừa vặn là lúc trời tối. Đến cuối cùng Băng mới biết đồ mà nàng mặc không phải là lễ phục của cung nhân bình thường, điều này không phải là từ khi nàng bị phế hay sao, nhưng với những hoạ tiết thêu phượng ở vạt áo và thắt lưng này không phải là lễ phục chỉ hoàng hậu mới được phép mặc sao!!!

Mặc dù không biết dụng ý của Tào Hãn là gì, nhưng mà quần áo này nếu không phải do hãn phân phó thì các cung nữ nhất định không dám tự ý mặc cho nàng. Băng mơ hồ đoán được gì đó nhưng bản thân nàng thật sự không dám nghĩ sâu hơn nữa mà chỉ cẩn thận đi từng bước tới chính điện, cả người nàng lúc này thật sự rất chói mắt, chỉ sợ không đi cẩn thận nàng bị đồng vàng bạc trang sức trên người kéo ngã xuống thì không biết lúc ấy nên ứng phó sao? Thật sự là bộ lễ phục này làm cho nàng sống dở chết dở!

Nhưng có lẽ không chỉ có nàng thắc mắc mà đám cung nữ cũng nhìn nàng không hề chớp mắt, như thể tất cả đều bị choáng váng bởi dung mạo như tiên sa, hay nói khác là quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn của nàng. Băng biết mình hiện tại như thế nào, nhưng dưới lớp trang phục đó là một linh hồn đang rất lo lắng, bất an, nhưng với đám người dưới và các quần thần thì sự ngạo ngễ của nàng không cho phép nàng thể hiện sự lo lắng ra mặt, thay vào đó là sự kiêu mị cùng uy nghiêm....

Băng thẳng lưng, ngẩng cao đầu, khoe môi mỉm cười, đi từng bước thong thả, trầm ổn, tiêu sái tiến vào bữa tiệc yến ở chính điện, trong phút chốc mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào nhìn nàng, có người ánh mắt thân tình, có người ánh mắt ngưỡng mộ, có cảm hận, có khinh bỉ, có kinh ngạc,và có cả đau đớn...

Mà giờ khắc này, trong mắt của nàng chỉ có duy nhất một người. Cho nên, nàng không nhìn tới bất luận kẻ nào, chỉ hướng ánh mắt đến người mà đang ngồi ở vị trí chính điện cao nhất kia, một thân long bào nhìn nàng mỉm cười, đưa bàn tay to, động tác nho nhã ra đỡ lấy nàng ngồi cạnh hãn, quả thật là một khung cảnh chói mắt.

Tào Hãn âm trầm thâm thúy nhìn nàng không rời như thể đang thưởng thức và ca ngợi nàng, bên tai nàng vô cùng thân mật nói nhỏ: “Nhược Nghiên, chỉ có nàng mới xứng là quốc mẫu của Đại Cảnh.”

Băng không nói gì thay vào đó nàng lại mỉm cười, trong lòng càng thêm phần khẳng định dự đoán lúc trước của nàng là đúng, để nàng mặc trang phục hoàng hậu không phải là muốn ở buổi yến tiệc này khẳng

định địa vị của nàng hay sao? Đây chính là kinh ngạc mà hắc môn muốn giành cho nàng sao.....?

Nhưng hắc môn có biết rằng cái mà nàng muốn không phải là hư danh này a!

Yến tiệc mọi người địa vị cao thấp quả thật không ít, Hoa thái phi an vị ở phía bên phải bọn họ, mắt mang sự căm hận nhìn nàng, cố nhìn nàng với ánh mắt chằm chọc nhất có thể, Bằng nhìn xuống phía dưới, trừ bỏ Lâm Diễm cùng tân nương của hắc Môn Văn Tình thì đều là người có gương mặt trẻ tuổi hoặc các đại thần các địa vị trong triều.

Theo bản năng nàng cố tránh đi cái nhìn đau đớn của Lâm Diễm dành cho nàng, thậm chí đến hôn lễ của hắc môn cũng không dám đi vì không muốn cho mọi người thấy sự áy náy của nàng, Nhưng mà hắc môn mới cưới thì từ những sao lại nhìn đau đớn đến thế. Nếu để kẻ khác biết hắc môn nhìn nàng như thế thì mọi người trong ngoài cung nhất định là có chuyện đồn thổi bởi bọn họ vốn được coi là một đôi trai tài gái sắc, tình chàng ý thiếp, nhất kiến chung tình trong triều ai ai cũng biết. Tào Hãn chỉ hôn, nàng có tâm phối hợp, chẳng nhẽ chuyện này là sai? Vì sao ánh mắt hắc môn nhìn nàng lúc này lại thống khổ đến vậy...

Trái lại thì từ của hắc môn nhìn nàng với con mắt khác thường, khóe môi khẽ nhếch lên cười, làm như thể rất hưng phấn mong chờ chuyện gì đó. Với sự nhạy cảm của mình nàng có thể cảm nhận được đó là một nữ tử thông minh tuyệt đỉnh, người như nàng ta tuyệt đối không hợp với một người như Lâm Diễm vậy sao nàng lại đồng ý hôn sự này? Chẳng lẽ nàng ta không màng tới việc nàng và Lâm Diễm không có hợp nhau sao? kết luận ánh mắt đó ruốt cục mong chờ điều gì mà hưng phấn đến vậy?

“Chúng thần chúc hoàng hậu nương nương thiên tuế!” Mọi người âm âm chúc mừng Bằng làm cho thoát khỏi những suy nghĩ triền miên đó, hoàn hồn, đến lúc này nàng mới biết vinh quang đã trở về với khối thân thể này, từ nay về sau nàng không còn là người vô danh vô phận nữa mà trọng đại đi lên ngôi vị Hoàng hậu, trở thành nữ nhân tôn quý nhất nước. Đáng lẽ ra nàng phải cảm thấy vô cùng vui sướng mới phải?

Nhưng mà vì sao nàng lại không cảm thấy hưng phấn một tí nào? Ngược lại nàng lại cảm thấy mất mát một cái gì đó? Hắc môn vĩnh viễn không bao giờ có thể hiểu được nàng, chỉ biết áp đặt mọi thứ lên nàng, tự cho là bản thân nàng muốn có được cái danh phận này lắm sao...

Quên đi, nàng còn có thể mong ước xa xôi gì chứ? Hắc môn có thể làm như thế này đối với hắc môn mà nói đã là không dễ dàng gì rồi....

“Tạ Hoàng Thượng!” Bằng không muốn suy nghĩ thêm nữa cùng các đại thần đang quỳ dưới đó mà thi lễ, nhưng mà nàng cũng không muốn cho mọi người thấy mình quá hưng phấn với việc được mọi người tung hô, chỉ cung kính thi lễ tạ ơn, Tào Hãn như cũ lại đứng lên đỡ lấy nàng đứng dậy nói: “Không cần đa lễ, nàng đứng lên đi! Hôm nay là ngày lễ hội vu thủy, trăm cũng mong tất cả mọi người được an khang.....”. Chỉ thấy các đại thần đồng loạt về chỗ ngồi rồi đồng thanh nói: “Tạ hoàng hậu nương nương!”

Bằng rõ ràng không có nói thêm lời nào, chỉ là mỉm cười ngồi xuống. Nam nhân bên cạnh nàng bàn tay to thô ráp vẫn không chịu buông cánh tay nhỏ bé mảnh khảnh của nàng ra, từ đầu đến cuối đều không hề có ý muốn rời khỏi tay nàng, làm cho nàng nhớ tới một câu ngạn ngữ: “ Nắm chặt tay, đi tới giai lão!”. “Lão” đối với bọn họ mà nói sao mà xa xôi đến vậy, đến một lúc nào đó, nam nhân này vẫn là người ở lại bên

cạnh nàng chứ?

Mọi việc cứ nên thuận theo tự nhiên, không nên cho bản thân mình ôm hy vọng quá lớn. Đối với bọn họ mà nói thì gian nan còn ở phía trước, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều, mọi việc cứ nên thuận theo tự nhiên....

Một ánh mắt khinh bỉ không che dấu bắn về phía nàng không kiêng nể, làm cho nàng kinh ngạc hướng về phía nam nhân đang ngồi phía đó, trên mặt còn mang theo sự khó hiểu, không hiểu vì sao mà hắn lại khinh bỉ nàng đến vậy. Nam nhân đó có đôi lông mày rậm, mắt to, khuôn mặt cũng khá là cân đối...nàng tự nhiên có cảm giác như rất quen thuộc....Nếu hắn có thể nở nụ cười thì...

Hắn nở nụ cười, có một người khác kính rượu với hắn, hắn nhếch miệng lộ ra nụ cười sang sảng như ánh mặt trời....

“Đại đầu.....” Bằng vô ý thức thì thảo.

Trên tay nàng tự nhiên thấy truyền đến một cái nắm hơi đau đau, kinh ngạc chuyển mi mắt trông thấy Tào Hãn mâu quang khẩn trương nhìn nàng, nàng nhẹ nhàng nhích tay một chút làm hắn ý thức được lực đạo nơi tay hắn mới nhẹ nhàng thả lỏng tay nàng.

Làm sao vậy? Nàng dùng ánh mắt hỏi.

“Nhược Nghiên, nàng mới gọi hắn là gì?” Tào Hãn trong lời nói lộ vẻ khẩn trương trầm thấp, vừa rồi hắn theo ánh mắt nàng mà quan sát, phục vị cho nàng nhưng mà nàng cũng không tỏ cảm giác gì gọi là vui mừng mà thay vào đó là vẻ mặt trầm tĩnh khó hiểu, vừa mới nhìn thấy Tô Trản thì nàng liền kêu tên hắn như trước đây vẫn kêu....

Nàng đang nghĩ cái gì? Có phải nàng khôi phục trí nhớ?

“Đại đầu, người không thấy cái đầu của hắn rất lớn sao? Hắn là ai vậy?” Gọi hắn là đại đầu vì vẻ ngoài của hắn so với “ đại đầu” ở kiếp trước của nàng có vẻ ngoài khá là giống nhau, nhưng vì sao Hãn lại có thái độ khẩn trương như vậy?

Tào Hãn chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Hắn chính là tướng quân bữa trước đánh thắng mấy vạn đại quân của Nguyệt Quốc Tô Trản, hoàng hậu thấy đầu hắn lớn gọi như vậy cũng là chuẩn xác.... Đầu của hắn quả thật không nhỏ.....”

“Có lẽ quân địch chính là bị cái đầu của hắn dọa lên mới lui binh cũng nên!” Bằng che miệng mà cười, “Xem ra hắn vì Hoàng Thượng phân ưu không ít đâu! Thiếp nên kính hắn một ly mới phải!”

“Hoàng hậu chẳng lẽ chỉ kính ly với hắn thôi sao?” Tào Hãn lộ ra thần sắc ghen tỵ, khoé miệng gợi cong lên một nụ cười nghịch ngợm.

“Vậy thiếp kính Hoàng thượng một ly trước vậy!” Nàng cười một cách yếu điệu nhìn hắn, bàn tay trắng như ngọc nâng ly rượu lưu ly lên cùng với hắn một ngụm cạn hết chén rượu trên tay. Rượu này chắc

là được làm từ trái lựu nên khá ngọt, hương vị quanh quần đầu lưỡi, nhưng mà khi rượu trôi vào trong thì Bạng lại cảm thấy vô cùng chua xót.

Tào Hân cũng nâng chén uống cạn, hai người nhìn nhau cười.

Bạng sau đó bình tĩnh đứng dậy, đại diện mọi người tất cả đều im lặng từ trên xuống dưới nhìn theo nàng. Bạng chậm rãi đi xuống cầu thang, Linh Nhi nhanh nhẹn bưng theo khay rượu theo sau nàng, đi qua phía Hoa Thái Phi nhìn thấy bà sắc mặt không tốt nhìn nàng không chớp mắt, nhưng nàng lập tức đi đến chỗ Lâm Diễm cùng Văn Tình ngồi, để Linh Nhi rót đầy rượu vào chén của mình, hướng về bọn họ cười nói: “Nhân có ngày hội này, bản cung mới có dịp kính hai vị một ly, chúc hai người trăm năm hoà hợp, sớm sinh quý tử.” Dứt lời, lại là ngẩng đầu một ngụm uống cạn.

Thấy Lâm Diễm bưng chén rượu cả người đều run run, Bạng cảm thấy mình thật sự là tàn nhẫn, nếu có thể, nàng thật sự rất muốn nói cho hắn biết hết sự tình, nàng giờ đây không phải là Nhược Nghiên, buông xuôi mới chính là giải thoát cho cả hai, nhưng nàng lại không thể nói, nàng chỉ có thể hy vọng hắn có thể biết đường rút lui, để cho sự việc như vậy trôi vào dĩ vãng, nếu không thống khổ chính là ba người...

“Đa tạ hoàng hậu nương nương!”

Bạng không khỏi nhíu mày nhìn người vừa nói, nữ nhân xinh đẹp kiều diễm như vậy nhưng mà nàng lại cảm thấy nàng ta có gì đó thật quý dị, âm mưu hiểm độc. Với sự tinh nhạy của bản thân nàng có thể cảm thấy nàng ta có khí của một sát thủ nguy hiểm, giác quan đó cảnh báo nàng phải đề phòng mối nguy hiểm từ nàng....

Nhưng mà nhìn kỹ thì lại thấy nàng ta thật sự mềm mại, có phong thái của một tiểu thư quê các, sự lo sợ từ cảm giác của nàng cũng không còn nữa như thể mới chớp mắt một cái thì biến mất... Chẳng nhẽ vừa rồi nàng thật sự gặp ảo giác?

Khanh-ly rượu trong tay Bạng chạm vào bàn gỗ tạo ra một tiếng kê không lớn không nhỏ làm Lâm Diễm ý thức được hành động của mình không ổn, vẻ mặt gượng gạo nói: “Phu quân say..... Hy vọng nương nương không lấy làm phiền lòng.” Văn Tình thất thố nên Lâm Diễm vội vàng đỡ lời.

Bạng gạt đầu, nhanh chóng xoay người đi về phía bàn của Tô Trần đang ngồi.

Tô Trần như mãnh hổ tay cầm đuôi dê xách rách một cách dễ dàng sau đó cắn một miếng thật lớn, thấy Bạng đến bên bàn của hắn thì trợn tròn mắt đầy kinh ngạc, đến ngay cả việc nuốt thịt hình như hắn cũng quên, cứ ngu ngốc như vậy nhìn Bạng không nhúc nhích.

“Tô tướng quân.” Bạng giơ ly rượu trong tay lên.

“Hoàng hậu nương nương.” Tô Trần tùy tiện nín đuôi dê xuống, nuốt thịt đang ăn dở xuống sau đó chậm rãi đứng lên.

Bạng cứ đứng đó nhìn hắn miệng đầy thức ăn mà cứ ra sức nuốt vào, nghĩ không may hắn vì thế mà nghẹn chết thì khoong biết Nguyệt Quốc đó thấy thế nào, chả phải cho bọn họ có cơ hội cười một trận ra trò

sao...

“Tô tướng quân không sợ cường địch, dũng mãnh thiện chiến, đánh lui đại quân của Nguyệt quốc, thật là rường cột nước nhà.....”Nói như thế công lao rất lớn, rượu đưa lên kính một ly nhưng mà trong đầu nàng không ngừng hỏi vì sao hăn lại có thái độ kinh bỉ nàng như vậy, nàng rốt cuộc đã làm gì đắc tội với hăn, đáng tiếc là không thể biết được tường tận mọi chuyện!

“Ha ha! Hoàng hậu nương nương quá khen, bảo vệ quốc gia chính chức trách của thần!” Tô Trản tự mãn cười to, một ngụm uống hết ly rượu trong tay.

Người nào đó ngồi trên cao không thể không thấy tò mò? Mới nói có mấy câu mà sự việc đã thành như vậy, đã vậy lại còn làm cho Tô tướng quân như trẻ con cười lớn như vậy? Hăn thật sự muốn đến xem nàng làm cái gì mà thành như vậy?

“Tô Trản, vừa nãy hoàng hậu nói ngươi có cái đầu lớn rất uy phong, làm cho quân địch vì sợ mà bỏ chạy, trầm ngâm thấy cũng đúng, không bằng vậy đi, trẫm ban cho ngươi chức quan là Tướng đầu to, ngươi thấy thế nào?”Tào Hãn ngồi ở trên cao trêu chọc nói xuống.

Tô Trản gãi đầu, hắc hắc cười: “Tạ Hoàng Thượng!”

Tô Trản tuổi trẻ như vậy mà đã được sắc phong đến hai chức đúng là chuyện xưa nay chưa từng có, mọi người đề xúch vào nâng chén chúc mừng làm cho đại điện càng thêm náo nhiệt.

“Uy! Đại đầu tướng quân, ngươi ở đây ngây ngô cười cái gì! Ta hỏi ngươi, ta rốt cuộc đã làm sao đắc tội với ngươi, vừa rồi sao lại nhìn ta một cách khinh bỉ như vậy?”Thừa dịp âm thanh trong tiệc ồn ào, Bạng đến gần Tô Trản hỏi thẳng hăn vấn đề mà nàng muốn biết.

“Bởi vì ngươi thay lòng đổi dạ!” Tô Trản khiển trách trừng mắt nhìn nàng.

“Chúng ta đã từng quen biết sao?” Được, hăn có cái tư cách gì mà dám đến chỉ trích nàng! Nàng với hăn thân thuộc lắm sao? Cho đến tận bây giờ nàng chưa từng nghe Nhược Nghiên nhắc đến nhân vật hào kiệt như vậy.

“Trước đây có gặp qua vài lần, nhưng mà đại khái như thế nào chắc ngươi cũng không nhớ rõ, chỉ biết khi đó khi ngươi vừa nhìn thấy ta liền chỉ vào đầu ta và gọi ta là đại đầu.....” Tô Trản than thở.

Bạng bưng tỉnh, hoá ra thái độ khinh chương của Tào Hãn lúc này là vì cái gì...

Hăn là đang lo sợ nàng đột nhiên khôi phục trí nhớ, nhưng mà việc này có gì mà đáng sợ kia chứ? Nên biết cái gì thì nàng đều đã biết! Không phải chính hăn là người đã hãm hại Tề Lệ, phản bội thông đồng với địch phản quốc? nam nhân gốc này.....

Đại điện phía trên là một cảnh hoà thuận vui vẻ giữa các đại thần, chè chén rượu ngon, quân thần cùng xem ca múa đúng là không khí của ngày hội.

Sau một hồi ca múa thì là trình diễn ảo thuật, hơn hai mươi người của rạp xiếc cùng ra trình diễn với muôn vàn tài nghệ đặc sắc, điều đáng nói là những người đó đều là những cô nương yếu điệu, tư sắc tuyệt mỹ, lúc bay cao, lúc bay thấp làm không gian trở lên càng hoa lệ, khiến cho các đại thần nhất tề vỗ tay tán thưởng không ngừng.

Mỹ nhân quả thật có mị lực hấp dẫn vô cùng...

Nhưng mà dù có đẹp nhưng Băng cũng không mấy hứng thú thưởng thức, có chút mệt mỏi rồi, vốn định dùng ánh mắt kích thích Hoa thái phi nhưng mà có lẽ bà bị Tào Hãn cảnh cáo nên không buồn quan tâm đến chính mình nữa mà ngược lại hưng phấn ngồi xem ảo thuật.

Nhàm chán! Băng híp mắt miễn cưỡng ngồi xem ảo thuật bên cạnh Tào Hãn, chỉ ước tiệp nhanh kết thúc một chút để có thể chờ về ăn chè sen kia thôi.

“Linh Nhi, chè trong lá sen đó thật sự là ăn lạnh mới ngon sao?”

“Chè sen?”

“uhm? Người không phải nói là đã cố ý để lại một mâm chờ lạnh lại ăn tiếp sao?” Thấy Linh Nhi vẻ mặt mờ mịt không biết nàng đang nói chuyện gì, Băng kỳ quái hỏi ngược lại.

“Vâng, nô tỳ có để lại, nương nương trở về là có thể ăn!”

Băng ưng ý gật đầu, nhưng cảm giác Linh Nhi hình như có gì đó là lạ, nói chuyện cũng không lưu loát, nghĩ rằng có thể là nàng chưa từng thấy qua yến tiệc lớn nên không muốn tiếp tục nghĩ nhiều

Chương 57

Trong điện giờ đang diễn trò ảo thuật thăng bằng, một hàng ghế dài được xếp chồng lên nhau một cách khéo léo, trên cùng là một cô gái đứng trên một cái ghế, dưới đó là một cái bàn có một cô gái khác đang giữ cái bàn đó thăng bằng bằng đầu của mình, đáng người các cô gái này đều rất eo thon, mảnh dẻo để duy trì cân bằng cho tất cả những cái ghế đó...

Băng đang mãi suy nghĩ xem làm cách nào để các nàng có thể xuống dưới đất được thì đột nhiên phát hiện tay cô gái kia lay động như thể không giữ nổi thăng bằng trên chiếc ghế cao đó, nhưng mà ngay sau đó cô vịn chặt vào ghế và cả chồng ghế bàn cùng xoay dần về phía chủ toạ buổi tiệc, mọi người thì ầm ầm vỗ tay khen ngợi khả năng giữ thăng bằng của cô gái. Nhưng đột nhiên cô gái vọt khỏi cái ghế, hướng về bên này mà bay đến, có vẻ là một người có tuyệt đỉnh kinh công, trong tay nàng ấy lúc này còn mang theo một thanh kiếm mỏng sắc lạnh....

Các cô gái khác thấy được biến cố, đồng loạt ra ám hiệu rồi lần lượt rút hết kiếm ở bên hông ra hướng tới bàn chủ toạ mà vọt lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Băng trơ mắt nhìn hơn mười cái ghế và bàn cùng nhau đổ ầm ầm trước mặt nàng, nhưng mà nàng tuyệt đối không có khẩn trương, bởi vì nàng biết có người nhất định sẽ bảo hộ nàng, rất yên tâm không cần phòng bị bởi cảm giác khi ở cạnh hãn rất an toàn.

Thậm trí nàng còn liên tưởng cả đồng bàn ghế đó đều giấu ám khí....

Trong điện đủ tất cả võ tướng,lúc này cùng nhau xông lên ngăn cản thích khách, thị vệ ngoài điện thấy biến cũng thi nhau ập vào.

Bùm, cheng.... một trận đồ sù vỡ vụn vang lên, hai chân nàng vững vàng hạ xuống đất làm Băng mở mắt ra nhìn mới phát hiện chính mình đã được đưa đến một nơi an toàn sau trụ điện.

“Không cần sợ.”

“Thiếp không có sợ, có người bảo hộ thiếp rồi, không phải sao?”

“Đúng, ta sẽ bảo hộ nàng!”

“Hãn, người lên cẩn thận, các nàng mục đích là muốn đến để giết người đó!”

Các nàng là tới ám sát hoàng thượng a! Là ai sai khiến? Là Cẩn vương sao?Chẳng nhẽ hãn rời kinh đi vì mục đích này? Hãn nếu mà chết thì hoàng tộc chỉ còn có hãn là giọt máu cuối cùng, đương nhiên lúc đó Cẩn vương hãn sẽ là người kế vị.... Hãn quả nhiên động thủ.....

“Yên tâm, chỉ với các nàng thì....!” Tào Hãn châm biếm khinh thường nhìn đám thích khách bị vây hãm ở hành lang. Ám sát? Lá gan kẻ nào mà lớn đến vậy? Hoàng đế Nguyệt quốc?

Tào Hãn như mãnh hổ sau núi quát lớn một tiếng rồi lao xuống cầu thang, đoạt lấy kiếm trong tay thì vệ, trong nháy mắt đã xử lý xong ba tên thích khách không khách khí....

Máu đỏ bắn vào long bào màu vàng của hãn như long phượng thì nhau tung cánh, thật sự rất hùng dũng và tà mị.

Đúng vậy! Chỉ bằng mấy kẻ này mà muốn tới ám sát hoàng thượng thì chính là tìm đường chết. Cẩn vương sao có thể nghĩ ra thất sách như thế? Chẳng lẽ là..... Còn có âm mưu thâm hiểm hơn ở phía sau đang chờ thời cơ động thủ?

Không khí đã dày đặc mùi máu tươi, trên hành lang đã ngổn ngang thi thể của hơn mười tên thích khách, còn những tên thích khách còn lại không lấy đó làm sợ mà vẫn hiên ngang lao đến, dù có bị chặt đứt cánh tay nhưng mà bọn họ vẫn kiên quyết hướng đến Hãn mà xông lên. Quả nhiên mục tiêu của bọn họ là Hoàng thượng.

Lúc này, Hoa thái phi cùng Văn Tình cũng trốn sau trụ điện cách Bạng không xa, Bạng rõ ràng có thể nghe được Hoa thái phi khấn trương hít thở, nhưng mà Văn Tình lại im lặng một cách lạ kỳ.

Tào Hãn tuy rằng công phu không kém, nhưng dù sao khả năng chiến đấu trực diện với địch không nhiều nên không có kinh nghiệm lắm, khó tránh khỏi bị vây hãm hai bên, nhất thời rất dễ bị đánh lén, thấy sau lưng hãn đột nhiên có một thích khách mặc đồ đen đến gần, Bạng chỉ cảm thấy cả người lạnh ngắt, tim đập nhanh, nhưng mà mới chớp mắt thì tên sát thủ đó đã bị đâm xuyên qua yết hầu từ phía sau.

Bạng hít sâu một hơi, cảm giác ngực phát đau, “Thái phi thân thủ không phải là tồi, vì sao không đi bảo hộ Hoàng Thượng?”

Hai người đó, một người thì mang lòng oán hận nàng, một người thì cho nàng có cảm giác như đó là một sát thủ, nàng lo sợ đến lúc nào đó có thể nàng trong hỗn loạn mà bị kẻ khác nhân cơ hội hạ độc thủ, chết một cách không minh bạch.

“Hoàng Thượng có thể ứng phó.” Hoa thái phi lúc trước còn có vẻ khấn trương, nhưng thấy Tào Hãn thân thủ mạnh mẽ nên cũng an tâm phần nào, nhìn thấy Bạng đang đứng một mình, trong mắt hiện lên sự âm độc, nếu giờ phút này thừa dịp náo loạn mà trừ bỏ nữ nhân này....

“Thái phi, xin khuyên người một câu, làm việc gì cũng phải cân nhắc a! Người muốn gì đó, có lẽ chỉ có ta mới có thể giúp người đạt được....” Bạng khước miệng cười một cách khó hiểu, thấy bà chần chừ, lại xoay người về phía Văn Tình cười nói: “Lâm phu nhân gặp cảnh hỗn loạn không sợ hãi đúng là kiên cường.”

“Tạ hoàng hậu nương nương khách lễ, nương nương ngài lâm nguy không sợ, có thể nói rất có phong thái của một quốc mẫu.”

Bạng cười mà không nói, thầm nghĩ Cẩn vương này có một nghĩa muội không biết lợi hại cỡ nào? Nếu mà nàng sau này đứng ở góc độ nào đó làm khó dễ thì Hãn nhất định sẽ trở tay không kịp....

Nhưng mà động thủ không phải là Thái phi và Văn tình thì là ai đã đâm xuyên hầu thích khách, trái tim của nàng cơ hồ loạn nhịp như thế lúc này quên hô hấp...

Linh nhi..... Dĩ nhiên là Linh nhi!

Đến lúc này nàng mới để ý đến chỗ Linh Nhi đứng hiện tại rất tốt cho việc đánh lén, nàng đứng rất gần Hãn, khoảng cách chỉ tầm 5 bước chân, mà động tác của nàng thật sự rất lão luyện.....Người này thật là Linh Nhi sao?

Không! Nàng thét lên chói tai nhắc nhở Tào Hãn, nhưng mà cổ nàng không thể phát ra tiếng được, nhưng mà thân thể của nàng như ý thức được nguy hiểm liền lao về phía mũi kiếm của Linh Nhi vọt lên, được ăn cả, ngã về không, dốc hết toàn lực, trong đầu lúc này chỉ có duy nhất một ý niệm đó là đừng cho Hãn chết!

Nhưng mà có người nào đó còn nhanh hơn nàng, Băng thậm chí không có thời gian quay đầu lại nhìn xem ai vừa hạ độc thủ với nàng, toàn thân lao về phía trước, người đó cũng dốc hết sức đâm một mũi kiếm thật mạnh về phía nàng.....

Mũi kiếm lạnh như băng đâm vào ngực trái của nàng, dĩ nhiên là trùng hợp với chỗ viên đạn bắn vào lúc trước, nhưng mà lần này không phải là tự nguyện mà nàng bị hãm hại, sự trùng hợp này đối với nàng mà nói không quan trọng mà lúc này nàng thật sự rơi vào bi quan là lần này nàng thật sự phải chết, không có cơ hội sống nữa rồi....Chẳng lẽ tình yêu của nàng đều phải kết thúc bằng bi kịch như vậy sao?

Nàng quả nhiên không có thiên mệnh được hưởng hạnh phúc a!

Bên tai truyền đến tiếng gào thống thiết của Tào Hãn, nhưng mà nàng không còn ý thức được tiếng gào vì sao hãn lại thống khổ đến vậy.Hãn trúng kiếm sao? Bị thương sao?

Mất máu nhiều làm cho nàng tầm mắt mờ hồ, đối với vẻ mặt khiếp sợ của Linh Nhi, hơi thở mong manh hỏi nàng ấy: “Người..... Là..... Ai?” Nàng tuyệt đối không phải là Linh Nhi, nhưng mà giờ này óc hối hận cũng quá muộn, nàng đã phải trả một cái giá quá đắt.

Nàng không có cơ hội nghe kẻ đóng giả “Linh nhi” trả lời, bởi vì nàng đột nhiên mở bừng hai mắt, cúi đầu nhìn về phía ngực thấy vết máu loang càng lúc càng lớn, một mũi kiếm vừa xuyên qua, chân chậm chậm quay đầu lại nhìn người đâm chỉ nói được câu: “Người.....” thì liền gục xuống không có cơ hội nói tiếp vì kiếm của Tào Hãn xoẹt qua cổ nàng, máu từ đó chảy ra không ngừng, phun cả lên mặt của Băng, làm cho trước mắt nàng chỉ còn một mảng đỏ tươi chết chóc.

Băng xiết chặt trong tay một mảnh giấy gì đó, nàng không biết đó là cái gì, cũng không biết vì sao người giả danh Linh Nhi này lại nhìn nàng một cách ai oán như muốn giao phó cho nàng gì đó, cái này đối với nàng ta nhất định là vật vô cùng quan trọng. Nhưng mà nàng giờ đây cũng sắp thành người chết, nàng ta vì sao lại giao cho nàng kia chứ?Bên trong này ruột cục chứa đựng cái gì.

Không cho nàng có cơ hội suy nghĩ, cả thân mình vì mất máu mà rét run lên từng hồi được vòng tay ấm áp quen thuộc ôm thật sâu trong lòng.

“Nhược Nghiên!” Tào Hân nhanh tay ôm chặt lấy Băng, tay điểm huyết mấy chỗ trước ngực nàng để ngăn không cho máu trào ra quá nhanh.

Băng có thể nghe thấy giọng nói của hân ghen ngào nhưng mà đây chính là số phận của nàng. Nàng vốn đã rất cẩn thận, nhưng mà lại như cũ không thể tránh khỏi âm mưu đã kích ngầm từ mọi phía.

“Hân..... Lạnh quá..... Lần này thiếp thật sự phải chết rồi...”Nàng nắm chặt tay hân, muốn được hấp thụ thêm hơi ấm từ hân nhưng mà cả người nàng như không còn chút sức lực nào nữa rồi.

“Nhược Nghiên, người sẽ không chết! Sẽ khôn đâu! Ngự y –” Âm thanh của hân cực kỳ bi ai giống như con sói ở cánh đồng bát ngát lạc đàn mà kêu gào tuyệt: “Vì sao muốn thay ta chặn kiếm, vì sao? Vì sao?”

Nàng nhìn hân, hân hiểu lầm, hân nghĩ nàng rất cao thượng muốn chặn kiếm thay hân, tuy lòng nàng không muốn nhưng mà vì muốn kêu hân cẩn thận mà thành vật chặn mũi kiếm đó mà thôi....

Như vậy cũng tốt, khiến cho hân hiểu lầm đi! Như vậy hân sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể quên được nàng...

Nhưng ngẫm lại lại thấy thật đáng buồn, hân khắc ghi trong tim chỉ có thể là người con gái mang tên Nhược Nghiên chứ không phải là linh hồn mang tên Băng của nàng....

“Thích khách..... Đều giải quyết hết rồi sao?” Băng cố gắng chống chọi khẽ hỏi, trước mắt thế giới không như bình thường mà xiêu vẹo từng đợt, mê muội không rõ ràng kiến nàng không thể không nhắm mắt lại.

“Đã giết hết được bọn chúng! Nhược Nghiên, đừng nói nữa, nàng cố gắng giữ sức, ngự y sắp tới rồi!” Nhìn mũi kiếm nhập vào ngực nàng, Tào Hân tuyệt vọng, vết thương nghiêm trọng như vậy thì đến nam tử hán khoẻ mạnh cũng không chịu nổi, vậy mà thân thể gầy yếu của nàng có thể chịu được chẳng! Hân sẽ lại mất đi nàng..... Vĩnh viễn mất đi nàng.....

Hân vừa mới khôi phục địa vị cho nàng mà! Phượng Tường cung hân cũng đã cho người tu sửa thêm khang trang hơn trước, muốn làm cho nàng bất ngờ, ông trời sao có thể tàn nhẫn cướp nàng đi khỏi hân kia chứ?

“Phải lưu lại một người sống...” Chỉ có lưu lại một người sống mới có thể tìm ra kẻ chủ mưu đứng đằng sau! Băng không cái chết của nàng thành ra vô ích rồi sao? Nàng thở hổn hển khẩu khí, “Sau này thiếp muốn người chính là cẩn thận một chút.... Còn nữa..... Phải làm tốt hoàng đế.....”

Lời nói của nàng giống như lời trấn trối làm cho Tào Hân tức giận, “ đừng có nói vậy....Trẫm là Thiên Tử,có trẫm thì có nàng, Diêm Vương cũng đừng hòng mang nàng rời khỏi ta!”

Hân ngữ khí cuồng vọng làm cho Băng thảm đạm nở nụ cười, Thiên Tử là như thế nào? Nếu thật sự Diêm Vương muốn mang nàng đi thì hân có thể đuổi theo tới điện Diêm La cướp lại nàng không?

Tào Hãn không nhẫn tâm thấy khuôn mặt nàng dần trắng bệch ra, quay đầu điên cuồng hét lên, “Ngự y

“Thần đến.....” Ngự y đang từ xa tất tả chạy đến chính điện, nét mặt già nua đã trắng bệch ra từng mảng, nhìn nét mặt bi ai và phần nộ của hoàng thượng làm cho hãn thêm sợ hãi vạn phần, nếu mà hôm nay hãn đến muộn một chút nữa thôi thì nhất định hoàng thượng sẽ đem hãn xử trảm tại chỗ. Mùi máu tanh khắp điện và thân thể yếu ớt của cô gái đang nằm trong lòng hoàng thượng càng làm cho ngự y tay chân run rẩy, không biết số phận hôm nay của hãn sẽ ra sao.

“Mau tới trị thương cho hoàng hậu!” Tào Hãn kinh hãi thấy thiên hạ trong lòng hãn vì mất máu mà ngắt đi, nếu không phải ngực còn mỏng manh phập phồng thì với khuôn mặt trắng bệch của nàng lúc này nhất định hãn nghĩ tới chuyện nàng đã rời khỏi hãn.

Cao ngự y lão đảo vượt qua các xác chết ngổn ngang nằm dưới đất, rốt cục cũng đã đến bên Hoàng thượng để chuẩn trị cho Hoàng hậu, nhìn thấy sự bất an của hoàng thượng thì nhất định là vết thương của hoàng hậu rất nghiêm trọng. Đến gần thấy thanh kiếm mỏng đâm xuyên qu ngực trái của nàng nhất thời ớn lạnh, vết thương nặng như thế thì làm sao mà chữa trị?

Đừng nói tới nàng vốn đã mang bệnh trong người, cho dù là người khỏe mạnh bình thường, với vết thương trí mạng như vậy có chết cũng không lạ!

“Hoàng Thượng..... Nay.....” Cao ngự y run rẩy quỳ xuống đất, nếu không thể chữa cho nàng chỉ bằng hãn cứ tâu lại sự thực cho hoàng thượng biết, nhưng mà chỉ sợ hãn vừa mới nói ra sự thực thì trở thành kẻ thể thân cho cơn thịnh nộ của hoàng thượng.

“Người còn đông dài cái gì? Còn không mau chữa trị cho nàng!” Tào Hãn kéo mạnh ngự y lại gần hãn, hai mắt đỏ ngầu tức giận ra lệnh như thế nếu ngự y không chữa trị thì nhất định hãn sẽ đem ngự y thiêu sống vậy.

“Thần vô năng.....” Lúc này cao ngự y ngược lại không vì sợ hãi mà loạn ngôn, hơi thở sợ sệt cổ chần tĩnh nói: “Hoàng hậu nương nương thương thế nghiêm trọng, thần sợ chỉ có y tiên Diệp Cốc mới có thể chữa trị cho người, kiếm này đâm vào tâm mạch của nương nương, thần thật sự không dám rút kiếm ra khỏi người của nương nương...” Kiếm đâm trúng tâm mạch, phải có y thuật thật cao nếu không lúc rút kiếm ra thì máu nhất định phun ra kiến hoàng hậu chết ngay lập tức.

Tào Hãn suy sụp, tay chân mềm mũn, hoàn toàn lâm vào tuyệt vọng. Lúc trước Nhược Nghiên suýt nữa thì hương tiêu ngọc vẫn,, hãn và các ngự ý cố gắng lắm mới có thể suy trì được tính mệnh được đến ngày nay để chờ tìm được y tiên, nhưng mà tìm mãi không thấy, đến bây giờ bảo tìm là tìm được sao....

Chẳng lẽ ông trời nhất định muốn hãn vĩnh viễn mất đi nàng?

“Nhược Nghiên..... Nhược Nghiên.....”

Đại điện phía trên trừ bỏ Tào Hãn từng hồi la tên của nàng ra thì không có một âm thanh nào phát ra,

không ai dám nói, không ai dám đi chuyển thi thể củathích khách đi, thậm chí không ai dám lên bảo với Hoàng thượng là nên để hoàng hậu nương nương nằm lên giường....

Nếu hỏi trong điện giờ phút này có ai đau lòng như hoàng thượng thì câu trả lời chính là Lâm Diễm, nhưng mà hắn không được phép biểu lộ sự đau đớn của mình ra bên ngoài. Mặc dù vậy hắn cũng không giấu nổi sự đau xót, gương mặt méo mó, cả đầu rung rung, nếu như một ai đó sáng suốt nhất đỉnh sẽ nhận ra trong lòng của hắn tuyệt vọng so với hoàng thượng không thua chút nào.

Thấy ngự y tuyên bố không có cách nào chữa trị cho Băng, Tào Hãn như khúc gỗ cứ như vậy ôm nàng trong ngực không ngừng gọi tên “Nhược Nghiên”.

Hai chữ ấy như ăn sâu vào tim của Lâm Diễm khiến hắn ao ước người mà giờ này nằm đây để nàng ôm là hắn, để nàng kêu tên hắn chứ không bao giờ muốn nàng bị thương như vậy. Ánh mắt hắn mang cầu hận nhìn về phía phu nhân của hắn oán trách. Nếu như lúc đó nàng có thể sớm ra tay một chút thì Nhược Nghiên đâu có bị thương nặng đến vậy? Văn Tình giả vờ ra vẻ như thể bản thân nàng chưa từng giết qua bất kỳ người nào, nét mặt hoảng hốt kích động, đáng lẽ hắn phải đến an ủi nàng nhưng sao ý nghĩ muốn chết vẫn nàng cứ thế bùng lên, vì sao không có sớm rat ay một khắc kia chứ.....Hắn không đành lòng nhìn thanh kiếm cứ thế cắm ở ngực trái của nàng, lấy hết can đảm lên nói: “Hoàng Thượng, tốt nhất là..... để cho nương nương trở về Lục hiên đi!Nơi đó có vẻ thanh tĩnh, không khí nơi đây nhiễm bẩn để người tại nơi này chỉ làm người thêm khó chịu.”

Tào Hãn như người ở trong mộng mới tỉnh lại, cả người chấn động, bỗng nhiên hạ quyết tâm mạnh mẽ ôm lấy nàng lên, mặc dù hắn đã điểm các huyết để cầm máu nuhuwg mà máu của nàng vẫn chảy ra, nhiễm đỏ vạt áo trước ngực của nàng, đồng thời cũng nhiễm đỏ ánh mắt tuyệt vọng của hắn.

Đau nhức làm cho Băng ngất đi, cơn đau từ ngực truyền đến làm nàng mất đi ý chí muốn chữa lành nhưng lập tức lại bị hắc ám (mây đen) bao phủ.

Kim quang các

Không khí ứ đọng mà nặng nề, Tào Hãn hạ bút viết thánh chỉ, sau đó lấy ấn ngọc tử ra đóng lên đó, tự tay viết thánh chỉ chứng tỏ đây là một mật hàm vô cùng quan trọng, Lâm Diễm và Tô Trần bình tĩnh ngồi chờ trong các đều cảm giác đây là một chuyện không mấy được tốt lành.

“Hoàng Thượng.....” Thấy Tào Hãn ngừng bút, Lâm Diễm chần chờ mở miệng, hắn không rõ hoàng thượng vì sao không ở cùng với Nghiên Nhi trong giờ khắc sinh tử này mà lại triệu bọn hắn đến Kim Quang các này để làm các gì, với lại mật hàm hoàng thượng vừa viết là có ý gì?

“Văn Sở, Tô Trần, các người phải nhớ kỹ, đạo thánh chỉ này chỉ được mở khi nào có hai người và Chu Cẩm Tú (Tú Nhi) ở cùng một chỗ, việc này tạm thời không thể truyền ra ngoài, các người đi đi!”Tào Hãn dứt lời liền đứng dậy rời đi.

“Hoàng Thượng, vì sao khi thánh chỉ này chỉ được mở khi có đầy đủ cả ba người chúng thần?”Tô Trần thắc mắc định hỏi Tào Hãn câu này nhưng nhìn ánh mắt loé lửa của Lâm Diễm thì biết hắn không nên mở mồm hỏi hoàng thượng về mật chỉ đó.Hoàng thượng vì sao lại không chịu nói nội dung mật chỉ mà bắt

buộc phải có cả người mới được mở.

“Khi nào thời cơ đến, các người tự nhiên sẽ biết.” Tào Hãn đi đến gần cửa điện, ánh trăng chiếu làm kéo dài cái bóng của hãn tựa như một phiến băng cô độc.

“Hừ! Hoàng Thượng nói vậy là có ý gì?” Tô Trần bộ dạng khó hiểu nhìn về phía Lâm Diễm hỏi.

“Ta cũng không biết nói gì.....” Cái gì mà khi thời cơ đến thì bọn họ sẽ biết? Quả nhiên là tâm ý chỉ tôn khó dò.

“Người nói xem có phải hoàng thượng tận mắt chứng kiến thương thế hoàng hậu nương nương nghiêm trọng không qua khỏi nên thương tâm quá độ, tâm trí hỗn loạn, đâm ra hồ đồ?” Tô Trần nói một mạch suy nghĩ trong lòng hãn như thể rất hoang mang lo lắng cho đại cục.

“Đừng nói bậy, Hoàng Thượng sao lại có thể vì một nữ nhân mà tâm trí rối loạn!” Sẽ không sao? Nhìn bộ dáng kia của hãn thì ai biết được trong lòng hãn trời long đất nổ ra sao?Với lại hãn cũng đâu phải là người thường?

“..... Nói cũng đúng!” Tô Trần dễ dàng liền tin vào lời Lâm Diễm nói, lại hỏi, “Vậy người có biết thời cơ mà hoàng thượng nói khi nào thì đến?”

“Không biết, người hỏi nhiều cái gì, chúng ta chỉ cần tuân chỉ làm việc là được, các việc khác không cần bận tâm.” Lâm Diễm bị Tô Trần liên tục đặt các câu hỏi phiền toái tránh không khỏi khó chịu ăn nói cứng rắn, Tô Trần này luôn vô tâm vô ý, tính cách cũng không thích vòng vo, nếu mà đã muốn biết gì thì cứ hỏi cho ra đến cùng khó tránh khỏi làm người ta cảm thấy bức mình.

“Nói cũng đúng, chúng ta là thần tử sao có thể nắm được tâm trí của hoàng thượng, dù sao khi thời cơ đến, chúng ta không biết là có nhận biết được không?” Tô Trần nhúc đầu, tâm tư hãn vốn đơn giản nên gặp phải chuyện mà có ẩn ý thì liền thấy nhúc đầu, những lời hãn nói ra vốn không cần suy nghĩ quá lâu.

“Đợi.” Lâm Diễm gật gật đầu, trong lòng không lúc nào không nghĩ đến thời điểm mà hoàng thượng nói, cái thời cơ đó khi nào thì đến? Với lại thái độ bình tĩnh của hãn cũng thật là khác thường....

Đột nhiên, Lâm Diễm đứng ngẩn người ra giống như bị điểm trúng huyết đạo không nhúc nhích nổi vì trong lòng hãn chợt nghĩ đến một chuyện mà cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Hãn có phải là nói đến lúc.... Nếu mà hãn đoán đúng thì thánh chỉ kia chẳng phải là di chỉ hay sao?

“Vân sở, người làm sao vậy?” Tô Trần khó hiểu nhìn bộ dạng bất động của Lâm Diễm, đến gần hãn đẩy nhẹ hãn một phen.

“Không có việc gì.....”

“Không có việc gì thì liền về nghỉ ngơi đi! Năm nay lễ hội vu thủy cũng thật quá là âm ỉ rồi.....”

Ở tại Lục hiên bọn người Cẩm Hồng vừa mới đắm chìm trong vui sướng vì Hoàng thượng phục vị cho tiểu thư, không ngờ thích khách lại đột kích, hoàng hậu nương nương vì muốn đỡ kiếm cho hoàng thượng mà bị trọng thương, tin tức lan truyền đến như sét đánh giữa trời quang, toàn bộ mọi người đều sửng sốt, muốn đi hỏi thăm xem tin tức đó có là thật không thì thấy toàn bộ sơn trang nghi đã bị giới nghiêm, bất luận kẻ nào cũng không thể tùy ý đi lại, mọi người chỉ còn biết ngồi chờ đợi. Ai ngờ không lâu sau hoàng thượng đem nương nương về Lục hiên rồi vội vàng rời đến Kim quang các. Nương nương thương thế rất nặng, các ngự y không ai dám tự ý rút kiếm ra khỏi ngực người, tính mạng nương nương lúc này như ngàn cân treo sợi tóc. Đúng lúc này đội thị vệ tuần tra lại đột nhiên đem Linh Nhi đang bất tỉnh nhân sự trở về, nói là nàng nằm ở gần nhà thông nước, hình như là bị điểm huyết ngủ. Thật không thể hiểu vì sao một ngày vui vẻ như vậy lại kết thúc một cách sóng gió đến vậy!

Tào Hãn vừa mới bước vào bên trong Lục Hiên liền đứng ngây người nhìn vào người đang được thị vệ đưa về liền hỏi: “Nàng ta vì sao lại ở đây?” Rõ ràng lúc trước chính mắt hắn thấy nàng ta bị một nhát kiếm đâm vào ngực và bị kiếm hấn xoẹt qua cổ rồi mà vậy mà lúc này lại xuất hiện ở đây không bị thương tổn bất kỳ chỗ nào?

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, có thị vệ phát hiện Linh Nhi nằm bất tỉnh ở nhà thông nước, hình như là bị điểm huyết ngủ, vừa mới được các thị vệ đi tuần đưa về..... Hoàng Thượng, Linh Nhi không phải là theo hầu nương nương ra đại điện dự tiệc sao? Sao có thể nằm ở nhà thông nước.....”

Cẩm Hồng lau lau nước mắt nơi khoé mắt, trộm dò xét sắc mặt hoàng thượng, khó hiểu nhìn vẻ mặt Hoàng Thượng vì sao thấy Linh Nhi lại cảm thấy người nhìn nàng ta với ánh mắt chứa đầy hận thù như vậy.

Tào Hãn nhanh chóng hiểu ra toàn bộ sự việc, nếu lúc này Linh Nhi ở đây là Linh Nhi thật thì người theo hầu Nhược Nghiên ra đại điện nhất định là một kẻ khác, người này đã sớm thâm nhập vào sơn trang nghi mát, sau đó hoá trang khuôn mặt thành khuôn mặt giống hệt với Linh Nhi để đi theo hầu Nhược Nghiên mong tìm cơ hội ám sát!

Chương 58

Lúc này thống lĩnh thị vệ Hồ Quyết tiến vào bẩm báo lúc thị vệ đi tuần tra thì phát hiện thấy một người bị điểm huyết ngử nằm tại nhà thông nước, đến nơi mới phát hiện nàng ta là Linh Nhi đi theo hầu hoàng hậu nương nương liền tức tốc đưa nàng ta về và đích thân hấn đi kiểm tra thì thể kia một lần nữa, phát hiện sau lớp mặt nạ hoá trang thành Linh Nhi là một ông lão.

“Hoàng Thượng, tên kia thích khách kia bộ mặt phần lớn đã bị huỷ, thần lo lắng sơn trang nghỉ mát này còn có dư đảng thích khách, thỉnh xin hoàng thượng”Hồ Quyết đang muốn khuyên bảo Tào Hân lập tức hồi cung, lại bị hấn phát tay liền lập tức ngừng nói.

“Không cần phải nói, trầm trong lòng đều có tính hết rồi, thích khách có phải là người của Nguyệt hoàng đế phái đến không?”Lúc này Tào Hân cả người đều chán nản, dờ dẫm như một kẻ mất hồn.

“Việc này..... Thần cũng hoài nghi là như thế, nhưng mà không tìm thấy chứng cứ.....” Trừ bỏ đám thích khách đóng giả thành các cô gái đoàn xiếc thì không thấy có dấu vết gì để lại, với lại người của gánh hát đều đã chết hết nên không có đầu mối để tra xem các nàng đến từ nơi nào, được ai sai phái, chỉ có thể nói hoàng đế Nguyệt quốc chiến bại mang lòng oán hận nên sai người đến ám sát là phương án khả nghi nhất.

“Thôi, người đi đi!” Tào Hân mặt lộ vẻ mệt mỏi, vẫy tay cho Hồ Quyết lui ra ngoài.

Hồ Quyết hoảng sợ đương nhiên lui ra, vốn đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng mà hoàng thượng lại không có lấy một câu quở trách kiến hấn càng cảm thấy bất an, lo lắng thích khách lợi dụng lần trốn trong sơn trang mà hành hung, chỉ còn có cách điều động thêm các thị vệ tập trung về Lục hiên canh chừng từng phút. Đồng thời chỗ thái phi và các đại thần cũng phải được bố trí đầy đủ, cho thị vệ tuần tra thường xuyên, để ngừa có bất trắc xảy ra.

“Hoàng Thượng.....” Cao ngự y mồ hôi lạnh tuôn khắp trán, cả người quần áo đều ướt đẫm đến trước mặt Tào Hân để bẩm báo tình hình. Cái tay áo của ông ướt sũng, liên tục lau mồ hôi trên đó, ánh mắt sợ hãi vụn vỡ.

“Nàng tỉnh chưa?” Hấn hy vọng biết bao là thanh kiếm đó đâm vào chính mình cũng tốt hơn là giờ khắc này bắt hấn ngồi đây nhìn sinh mệnh nàng sắp tan thành mây khói vĩnh viễn biến mất khỏi hấn, cảm giác đó thật bất lực.

Cao ngự y chỉ lắc đầu, ngay cả nói cũng không dám nói, không biết vì sao, hấn lại luôn cảm thấy sắc mặt hoàng thượng thật đáng sợ, đến ngay cả mắt cũng đều tĩnh mịch vô thần.

“Các người đều lui xuống đi!”

Tào Hân từng bước tiến đến giường, chỉ thấy sa trường chiếu rọi màu xanh vào người nàng kiến cho hấn có cảm thấy khuôn mặt nàng trắng bệch như người chết, hô hấp của nàng từng hồi dồn dập, hai tay nắm chặt như thể muốn níu kéo cuộc sống trần thế này.....

Hắn từng làm nàng khổ như vậy, đặc nhiều tội với nàng như vậy, kết quả là nàng lại vì cứu hắn mà đánh mất tính mạng, hắn thật sự đã thua thiệt rất nhiều so với nàng.....

“Nhược Nghiên.” Hắn ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng gọi tên của nàng, cho dù biết có lẽ không bao giờ thấy được nàng mở đôi mắt trong suốt đó nhìn thấy lần nào nữa, không bao giờ được nàng ôn nhu gọi hắn một tiếng “hắn”, nhưng mà không vì vậy mà hắn từ bỏ ý định gọi nàng....

Lúc nàng nhắm mắt, nàng thật sự rất xinh đẹp, đẹp bởi tính cách nàng, sự kiêu hãnh hững hờ của nàng, nụ cười của nàng, nước mắt của nàng, vu mừng của nàng, giận hờn của nàng... mỗi cái đối với hắn mà nói đều như bảo vật trân quý, được hắn khắc sâu trong lòng, yêu nàng say đắm như thế không có nàng hắn không thể nào tìm được ai khác thế thân vậy.

“Hắn.....”

Là hắn gặp ảo giác sao? Hắn hình như vừa nghe được nàng gọi tên hắn....mặc kệ thế nào, không cần mở to mắt nhìn nàng bởi hắn yếu đuối không dám đối mặt với sự thật, nếu có thật là ảo giác thì hắn cũng sẽ coi đây là sự thật một lần đi.

“Hắn..... Đừng khóc..... Cầu xin người giúp thiếp nhổ thanh kiếm ra....”Băng bị cơn đau hành hạ liên tục lại, nàng cứ tưởng là bản thân mình đã chết rồi, liền mở mắt ra nhìn thấy thanh kiếm đó vẫn cắm nguyên ở ngực của mình, lại thấy Tào hắn sắc mặt chán nản ngồi cạnh nàng không nói lời nào nhắm mắt rơi lệ không biết từ bao giờ.

Nàng không có cách nào, chỉ có thể cùng đau lòng với hắn, thật sự rất đau, đau đến nỗi nàng tình nguyện chết đi, cũng không muốn chịu sự dày vò đến thống khổ như vậy nữa.

“Nhược Nghiên, nàng tỉnh rồi.....” Băng thức tỉnh đối với Tào Hắn mà nói quả thực là niềm vui ngoài ý muốn, nhìn thấy vẻ mặt mang sự thống khổ đến cực điểm của nàng lại làm lòng hắn đau thêm vạn lần.

“Hãy mau nhổ Thanh kiếm ra! Mau mau lên!” Băng nói liên ba chữ mau, dùng vẻ quyết tâm để nói với hắn bởi nàng thật sự không muốn nhìn đến khuôn mặt thống khổ không dám nhìn nàng của hắn. Đau đớn cực độ khiến nàng có ý nghĩ muốn được giải thoát ngay lập tức bởi hô hấp bình thường với nàng lúc này cũng là gánh nặng. Hắn nhất định biết cố níu kéo nàng thêm nữa chỉ là tra tấn đối với nàng, nhưng ngược lại, rút kiếm ra chính là giết nàng. Tuy bản thân nàng thật sự rất muốn ở bên cạnh hắn chút nữa, nhìn hắn lâu hơn nữa, nhưng mà một giây trôi qua đối với nàng mà nói cũng không tài nào chịu nổi nữa rồi....

Có lẽ đây chính là số phận của nàng! Tưởng là có hy vọng mới, nhưng mà kết quả vẫn chỉ là địa ngục mà thôi, và địa ngục lớn nhất đối với nàng chính là trọn đời trầm luân, gian nan hết địa phương này đến địa phương khác....

“Không..... Nàng sẽ chết mất.....” Vẻ mặt kinh hoàng của hắn cho thấy sự sợ hãi cực điểm trong lòng, nếu lúc này mà rút kiếm ra thì chính là chí tử đối với nàng, hắn không làm được....

“Con người đến cuối cùng vẫn phải chết, thiếp chỉ là muốn chết lúc hạnh phúc thôi!” Nếu không phải chính nàng làm không được thì chính tay nàng đã rút thanh kiếm đó khỏi mình từ lâu để tìm đến một cái chết nhẹ nhàng hơn.

“Nàng vì sao phải chặn kiếm cho ta? Vì sao phải chặn kiếm cho ta! Vì sao không ngoan ngoãn tránh ở sau cột trụ đó? Ta tuyệt không cảm kích nàng! Tuyệt đối không!!” Tào Hãn che dấu đi nét mặt đau khổ, nếu nàng có thể ngoan ngoãn tránh ở sau cột trụ đó, hãn sẽ không bao giờ cần phải đối mặt với giờ phút sinh ly tử biệt như vậy.

Bằng thật sự không dám nói chuyện đó là có người nào đó đứng sau đẩy nàng về phía trước, để chính bản thân nàng thành người hứng chịu đường kiếm của tên thích khách đó, mà lúc đó sau nàng chỉ có Thái Phi và Úc Văn Tình, nói thế nào khi Thái Phi là mẹ đẻ hãn, Úc Văn Tình là thê tử Lâm Diễm, nếu mà không nói thì có lẽ hay hơn, làm phá đi bầu không khí vốn khó khăn lắm mới tạo dựng được, không nói thì hơn.

“Bởi vì ta yêu chàng!” Bằng nhìn chăm chăm về phíaa ả, mở miệng hỏi, “Hãn, chàng có từng yêu ta không?”

“Yêu.....” Hãn nếu không yêu thì đã không thống khổ như thế này.

“Nếu yêu thiếp thì hãy giúp thiếp nhổ thanh kiếm này ra, thiếp thật sự muốn đi rồi...” Đề tài lại vòng vo trở về, Bằng phát hiện khuôn mặt của hãn trắng bệch ra, nghĩ là hãn sẽ cự tuyệt, không ngờ hãn lại nói: “Được”, hãn đáp ứng rồi?

Vì dao vể mặt của hãn lại tự nhiên có vẻ quyết tâm đến vậy? hãn quyết tâm như thế không hề cản dứt một chút nào đối với nàng làm bản thân nàng không khỏi lo lắng sự việc tiếp theo sau đó. Trực giác cho nàng biết hãn sắp làm chuyện gì đó đại đột nên hỏi: “Chàng muốn làm gì?”

“Rút kiếm.....”

“Sau đó thì sao?” thấy hãn nói thế nàng vội vàng truy hỏi tiếp, hãn không phải muốn....

“Cùng chết theo nàng.” Tào Hãn ngữ khí bình thản nói như thể ngày mai cùng nàng dùng một bữa cơm thường vậy, bàn tay hãn run rẩy hướng về phía thanh kiếm đang lay động trên ngực nàng.

Quả nhiên đúng như nàng đoán, bởi nàng chưa từng nghĩ tới việc hãn có thể buông tay hết tất cả cùng với người mình yêu đến nơi hoàng tuyền làm đôi si tình... Nhưng ngoài cảm động ra, Bằng còn cảm thấy phẫn nộ, hãn muốn chết cùng nàng, thế không phải hy sinh của nàng thành vô ích hay sao?

“Chàng đừng nói dối. Đừng có chạm vào ta!” Nàng thật sự không muốn phá đi bầu không khí này, nhưng mà nàng không nhịn được, phải thức tỉnh hãn, làm cho hãn hiểu được việc hãn làm là không đáng, nhưng nước mắt lại như mưa châu cứ thế tuôn trào nơi khoé mắt.

Tào Hãn thấy nàng như vậy không hiểu lời nàng nói, liền thu cánh tay về, tự nhiên sao nàng lại có sinh lực đến vậy, hay như người ta nói đó là tinh lực cuối cùng của một người khi sắp ra đi, nhưng trong lòng hãn đã quyết định nên cũng không cần phải lo nghĩ nhiều nữa.

“Nhược Nghiên, ta không gạt nàng đâu, di chiếu ta đã viết xong, sau khi nàng và ta chết thì Triệt sẽ thành người kế vị, hẳn nhất định sẽ là một hoàng đế tốt, nên ta rất yên tâm giao xã tắc lại cho đệ ấy.”

Băng chỉ cảm thấy từng lạnh buốt thổi vào thân thể mình, hận không thể tát cho hắn một bạt tai cảnh tỉnh hắn, lạnh lùng nói: “Được lắm, đến nay ta mới biết ta đã yêu lầm người, hoàng thượng không điều tra chân tướng người ám hại ta rồi báo thù mà lại muốn chết cùng ta....Nói cho hoàng thượng biết, ta tuyệt đối không cần người yêu ta như vậy....Người đối với ta mà nói là một hoàng đế nhu nhược....”

Tào Hãn dần dần cười khổ, “Nàng muốn ta báo thù cho nàng sao? Được, ta đáp ứng nàng là được!”

“Sau khi báo thù cho ta thì sao? Có phải là người vẫn sẽ tự sát, sau đó làm cho ta thành người bị bôi danh thiên cổ, hoặc một đôi si tình chết cùng nhau sao?”

Tào Hãn trầm mặc không nói, hiển nhiên là cam chịu.

“Đến lúc nào đó Cẩn Vương có thể ở trên ngai vàng được sao?” Băng tâm lý đã nghĩ đến chuyện ám sát tối nay nhất định là do Cẩn vương ai người ám sát, nếu hoàng thượng truy ra sự thật nhất định Cẩn vương khó thoát khỏi cái chết, đương nhiên là nàng hy vọng đến cục diện này.

“Ta sẽ lưu lại con nối dõi, để hắn kế thừa đại nghiệp.” Tào Hãn vẫn chưa nghĩ nhiều đáp.

“Người yên tâm đem giang sơn này giao cho một đứa nhỏ sao?”

“Vậy chỉ cần đợi đến khi hắn trưởng thành, đủ lông đủ cánh để gánh vác giang sơn, thế là được?”

“Được, hy vọng người có thể làm được như thế.” Nếu mà như thế thì cần ít nhất phải 20 năm, mà chuyện sau 20 năm ai có thể đoán trước được sẽ ra sao? Nàng có thể khẳng định quên một người không cần lâu như vậy, nên nàng rất yên tâm.

“Nàng yên tâm.” Tào Hãn chỉ nói ba chữ, đối với sự sống của nàng như ngàn cân đè nặng lên lòng của hắn.

“Được...., rút kiếm ra đi!” Băng nhìn vào ánh mắt đỏ ngầu của hắn, đau đớn quỵn luyến không muốn rời xa chỉ thì tháo nói: “Cám ơn chàng.....” chính là lúc hắn nắm lấy chuôi kiếm rút ra, tuy hắn không thật sự yêu người phụ nữ là nàng, nhưng mà nàng thật lòng rất muốn cảm tạ hắn bởi đã dành cho nàng một đoạn tình cảm thuần túy đến vậy...

Đau đớn với thư thái đan xen, giống như cơ thể đang lạnh như băng gặp lửa hồng xâm chiếm, ý thức tỉnh táo đón nhận cái chết thì ra thống khổ như vậy, cũng may chỉ có thể cảm thấy ở ngực nóng phừng lên một hồi rồi nàng cũng có thể chìm vào im lặng....

Băng không thể tin được vào hai mắt của chính mình, nàng đang nhìn thấy cái gì đây?

Trước mắt ánh sáng chói, bản thân nàng thì đang ngã nhào trong vũng máu, ánh mắt thất thần nhìn về phía Diễm (không phải Lâm Diễm đâu)...

Nàng cúi đầu nhìn về phía chính mình, thân thể nàng hư hư thực thực bay giữa không trung, tựa như lúc trong mộng gặp Nhược Nghiên, nàng không phải là đã chết sao? Làm sao lại quay trở lại thời trước khi xuyên không, kiếp trước của nàng để tận mắt chứng kiến cảnh mình từ già cõi đời

“Băng, em thật là ngốc...”

Nàng từ trên cao nhìn xuống nam nhân mặt rơi đầy lệ quỳ gối bên cạnh sườn của nàng, tận mắt nhìn khuôn mặt chính mình thống khổ tuyệt vọng vì tình yêu, lại nhìn hắn có thái độ như thể vô cùng hối hận thì nàng mới nhận ra rằng nàng căn bản chưa bao giờ quên nam nhân này....

Lại nhớ đến tình cảnh trước đó, nàng không thể siêu thoát và vẫn vì tình yêu là lại chính mình làm đau mình như trước, yêu hận vẫn tiếp diễn.

“Băng, em phải tin anh.”

Diễm, anh bảo tôi làm thế nào mà tin anh?”

“Băng, vì sao muốn dùng chính sinh mệnh vì anh mà kết thúc tất cả?”

Đến ngay cả Thuỷ cũng nói anh phản bội tôi, anh bảo tôi làm thế nào mà tin anh?

Nhưng mà thái độ của Thuỷ sao lại như vậy....Một nụ cười thật gian xảo như mưu kế được thực hiện thành công trên khoé miệng cô ấy...

Sau khi nàng chết những gì diễn ra sau đó nàng đương nhiên là không được nhìn thấy, nguyên lai chân tướng sự việc không đơn giản như vậy, giờ phút này nàng mới biết nàng ngốc đến cỡ nào, sao có thể chết một cách oan uổng như vậy, bị quan như vậy, nhân cơ hội nàng không tin Diễm chính là thời cơ cho kẻ khác lợi dụng, chính lúc đó là bị kịch phát sinh, nói chung toàn bộ sự việc đều nằm trong vòng kiểm soát của kẻ khác....

Chương 59

Cho dù bản thân bùng bùng nóng như có ngàn ngọn lửa thiêu nhưng sâu thẳm trong tim Băng lại cảm thấy lạnh đến thấu xương, mọi người luôn nói, bình tĩnh nhất là thủy, bình thản nhất là thủy, nhưng sự thật là cô ta yêu Diễm, mà tâm của Thủy ra sao nay thì chắc Diễm cũng đã biết, chỉ có một mình nàng không biết, sống trong sự dối trá ngu ngốc, coi kẻ thù là bạn.

“Diễm, một người như vậy mà anh lại có thể dùng hết tâm can để yêu cô ta sao? Một người không tin vào anh thì không xứng đáng có được tình yêu của anh, mới chỉ nhìn thấy cùng một người con gái khác tâm đầu ý hợp thì liền sinh hoài nghi đối với anh, cô ta có xứng với anh không?”

Mới vừa lúc này nhìn thấy Băng bắn vào ngực mình, cô ta còn cười đắc ý, thế mà giờ đây lại làm ra vẻ đau xót khuyên giải người khác, nghe thật là chán ngấy...

Nhất định là cô ta thấy Diễm cùng người con gái khác yêu nhau tâm đầu ý hợp nên ở giữa châm ngòi, chính vì thế mà nàng mắc câu liên tin là Diễm phản bội nàng từ đó sinh hiểu lầm. Nàng cứ một mực tin vào phán đoán của mình, từ đó mất đi tỉnh táo lạc vào u mê, nên không thể nào nghĩ đến bụng dạ cô ta thâm sâu khó lường...

Phịch một tiếng dao đâm vào da thịt thật mạnh, Băng ngạc nhiên nhìn về phía Thủy, chỉ thấy Thủy mặt trắng bệch, máu từ vết thương chảy ra dần nhuộm đỏ cả tuyết trắng xung quanh nơi cô ta ngã xuống.

Thủy ôm ngực quỳ một gối xuống, ngẩng đầu không thể tin vào việc vừa xảy ra, chậm rãi đưa cánh tay lên chỉ thẳng vào Diễm nói: “Người.....”

“Mọi người cùng nhau lớn lên một nơi, ta luôn nhẫn nhịn không nói cho Băng biết cô là hạng người thế nào, vì bản thân ta không muốn phá hư tình cảm của mọi người....Nhưng mà ta sai rồi, đáng lẽ ba năm trước ta không nên cứu cô...”

“Ha ha ha.....” Thủy tuôn ra một trận cười thê lương nói: “Đúng vậy!Anh căn bản là không nên cứu tôi, nếu không tôi sẽ không yêu anh! Anh có biết yêu một người mà không chiếm được người đó thì mùi vị đau khổ thế nào không? Ba năm trước anh đáng lẽ ra nên để tôi chết....Ba năm chứng kiến các người luôn bên nhau không rời, tôi không biết đã phải chịu bao nhiêu rày vò.... Ha ha ha..... Tự tay giết chết người yêu của chính mình mùi vị thế nào?”

Diễm suy sụp nhắm mắt lại, trên mặt nước mắt rơi được ánh nắng mặt trời rọi kim quang long lánh....

Không..... Băng vội vàng hét lên, nhưng mà nàng không có năng lực ngăn cản Diễm chậm rãi giờ khẩu súng lên, chĩa lòng súng đen ngòn vào thái dương của mình rồi bóp cò....

Băng chỉ có thể trơ mắt nhìn Diễm ngã xuống trước ngực của nàng, máu của hắn và máu của nàng hoà vào nhau tựa như một lời thề nguyện cho tình yêu bền chặt, chết cùng một nơi....

“..... Cho dù chết, cho dù phải đến địa ngục, ta cũng vĩnh viễn bám theo các người....”Thủy cố chấp

hướng về phía hai người quyết liệt nói: “Đừng hòng ai trong các người mong thoát khỏi ta,,,” “

Hết thầy đều đã xong.....

Ngọn lửa vô tình bùng lên, rất nhanh liền đem sự việc hoá thành tro tàn, Băng mờ mịt đi trong một không gian vô định, tuyệt vọng không ngừng gọi tên Diễm.

Nếu như nàng có thể tồn tại ở hình thái này thì Diễm cũng có thể, nhưng vì sao hắn không xuất hiện? Ngay cả hình bong Thủy nói không buông tha bọn họ dù là xuống địa ngục cũng không thấy bong dáng đâu?

Nàng lúc này không phân biệt nổi đâu là hư ảo, đâu là thật nữa, có phải thế giới có Hoàng thượng, Vương gia và Nhược Nghiên kia chỉ là một giấc mộng đẹp hoang đường không...?

Đang hoảng sợ thì bỗng nhiên bản thân nàng bị lôi vào một đám mây hắc ám không thể nào kháng cự lại được, nàng không biết vì sao lại thế, có phải mỗi người khi chết đều phải trải qua như vậy. Nhưng bản thân nàng thật sự không muốn chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, vì nó khiến nàng có bao nhiêu áy náy đối với Diễm vì nàng quá tàn nhẫn với anh ta, đây có lẽ chính là ân hận lớn nhất cuộc đời nàng...

“Nương nương, nương nương.....” Linh Nhi kinh hãi đánh thức Băng đang mê man trong giấc mộng, bởi sắc mặt hoàng thượng lúc này vô cùng khó coi, nàng sợ nếu không đánh thức nương nương dậy thì không biết lúc nữa sẽ xảy ra chuyện gì, hoàng thượng không biết có trừng phạt nương nương không?

Cho dù bốn phái trong Lục hiệp này không có một ai nhưng mà vẫn còn có Linh Nhi đứng hầu hạ nàng, nhưng mà gọi thế nào nương nương cũng không tỉnh, mà bất tỉnh thì cũng thôi đi, sao nương nương lại cứ liên tục gọi tên “Diễm”? Chỉ bằng nương nương kêu vài tiếng “hoàng thượng” thì tốt. Linh Nhi lúc này rất muốn lấy tay che miệng của nàng lại, nhưng mà nhìn thấy Hoàng thượng âm trầm lại gần nương nương nên nàng ta không có lá gan lớn đến nỗi dám làm vậy....

“Diễm.....”

“Nương nương.....” Trời ạ! Đừng kêu nữa! Linh Nhi lại liếc trộm khuôn mặt hoàng thượng, lo lắng, không biết khi nào thiên lôi oanh đình sẽ giáng thảm hoạ xuống đây.

“Linh Nhi, truyền Mộc thần y.”

“Vâng, Hoàng Thượng, nô tỳ đi ngay.” Linh Nhi lúc gần đi còn nhìn trộm sắc mặt của Tào Hãn như thế xác định hắn không làm thương tổn gì cho nương nương rồi mới dám đi ra khỏi hiên, dùng tốc độ nhanh nhất đi tìm Mộc thần y.

“Diễm.....”

Ba ngày! Ba ngày qua nàng luôn miệng hô tên của hắn, chả nhẽ đây chính là minh chứng cho việc lòng

của nàng chưa từng có hấn....

Ông trời có mắt, tuy rằng y tiên đã qua đời, nhưng mà đúng đêm đó lại có đệ tử y tiên là Mộc Viễn Trạch xuất hiện, không chỉ có bảo vệ tính mạng của nàng mà còn có thể chữa khỏi bệnh tim của nàng, hết thảy đau khổ đều đã qua, nhưng mà kết quả là gì đây?

Tào Hấn nét mặt thống khổ, ba ngày qua hấn không ăn không ngủ túc trực bên giường của nàng, mỗi khi nghe tiếng nàng gọi tên Diễm thì như lòng hấn bị cửa một nhát dao. Hấn không còn nhớ nàng đã gọi tên đó bao nhiêu lần và lòng hấn đã bị cửa bao nhiêu nhát dao, nhưng chỉ biết đau đến chết lặng.....

Hấn không biết sự ôn nhu nàng dành cho hấn là thật hay là giả, hay tất cả chỉ là nhượng bộ của nàng để cho cục diện được tốt đẹp. Nhưng nàng vì hấn chần kiếm, đem tình mạng mình đổi cho hấn cũng là giả sao?

“Diễm.....” Bằng cảm thấy trong bóng đêm thân thể của nàng càng ngày nặng nề, ngực đau đớn cũng ngày một kịch liệt, đau đến nỗi nàng phải rên lên từng tiếng.

“Đau quá.....” Nàng theo bản năng đưa tay lên sờ chỗ bị thương ở ngực, trong tay có cái gì đó rớt xuống, hình như là miếng đệm lót vết thương nơi ngực nàng.. “A”

“Nàng tỉnh rồi!”

Âm thanh quen thuộc của nam nhân đó làm nàng kinh ngạc bừng tỉnh giấc, mở mắt như thể là không tin vào mắt mình khuôn mặt đầy lo lắng của nam nhân đó, “Hấn?” Hoá ra nơi này không phải là trong giấc mơ của nàng mà là sự thật sao?

“Nàng vẫn còn nhớ trăm sao?” Tào Hấn ngữ điệu mang ý mỉa mai, nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của nàng hấn lại có chút gì đó không đành lòng, Mộc Viễn Trạch từng nói là nàng không thể chịu nổi kích thích, nếu không vết thương đó vô phương cứu chữa....Hấn phải kiên nhẫn, tất cả để sau khi nàng bình phục rồi hãy nói.

“Ta không chết?” Bằng không hiểu hấn vì sao lại trở âm trầm bất định như vậy, nàng không chết thì hấn không phải nên mừng mới phải chứ?

Nàng cẩn thận sờ cái vật rơi từ trong lòng bàn tay xuống đệm, hoá ra đó là vật mà thích khách giao cho nàng, cảm giác ngón tay không lạnh mà lại cứng ngắc, đại khái trong giấc mơ nàng vẫn nắm chặt vật này nên không có để ý đến sự tức giận lạ thường của Tào Hấn.

“Nàng không chỉ không chết, còn gặp họa được phúc chữa luôn được cả bệnh tim.”

“ Nhưng sao chàng lại có vẻ mất hứng?”

“Không, trăm trong lòng thật cao hứng.”

“Trẫm?”

“Trẫm.”

“Vì sao?”

“Hoàng hậu trọng thương chưa lành, vẫn nên ít nói một chút, đợi một lát nữa Mộc thần y đến xem xét, trẫm đi trước.”

“Hắn.....” Nàng vừa mới tỉnh lại thì hắn liền bỏ đi như vậy? Hắn vì sao mới có một thời gia ngắn mà tính cách đã thay đổi nư vậy, không biết rốt cuộc là làm sao?

“Hoàng hậu tự trọng, Tên huý của trẫm không thể tùy tiện gọi!” Tào Hãn dừng bước quay đầu hướng nàng quát, rốt cục nghe được nàng kêu tên của hắn đối với hắn mà nói là vô cùng ý nghĩa.

“Vì sao?”

“Nàng tự hỏi chính mình đi.” Nói xong, hắn phẩy tay áo bỏ đi, không muốn để nàng thấy bộ dạng yếu ớt của hắn.

Tự hỏi chính mình? Nàng nếu biết thì cần gì phải hỏi hắn kia chứ? Bằng nhìn hắn đi cũng không quay đầu lại, trừ bỏ cảm giác buồn khổ trong lòng nàng cũng không biết có thể làm cái gì, nếu trong lòng một người đã không có mình, dù nàng có miên man suy nghĩ thì cũng không làm gì được, đã vậy hắn cứ để nàng tự sinh tự diệt tại nơi này đi.

Không sao cả, không có việc gì mà tốt cả đối với nàng hết, đối được cái này mất cái kia, nhưng mà khó chịu ở chỗ là nàng vì hắn mà thiếu chút nữa mất đi tính mạng, nhưng đối lại của hắn là thái độ lạnh lùng, thậm chí còn cố ý bày bộ mặt lạnh như băng đó cho nàng xem, như thế xem nàng là một tên tội phạm....

Linh Nhi cùng Mộc Viễn Trạch bước vào Lục hiên thì đụng mặt Tào Hãn tức giận bừng bừng, Linh Nhi không biết Hoàng thượng vì sao đột nhiên bỏ đi liền gọi:, “Hoàng Thượng, người.....”

“Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng.” Mộc Viễn Trạch đang muốn quỳ lễ, Tào Hãn vẫy tay nói: “Mộc thần y không cần đa lễ, nàng tỉnh lại rồi, người mau vào xem đi, Linh Nhi, người phải cẩn thận chăm sóc nàng.”

“Vâng.” Hai người việc đồng thanh đáp.

Linh Nhi vui mừng khi nghe tin hoàng hậu rốt cục cũng đã tỉnh lại, nhưng mà sao người vừa tỉnh thì hoàng thượng lại rời đi, liền kéo tay áo Mộc Viễn Trạch vào trong Lục hiên, trong miệng còn lẩm bẩm, “Cám ơn trời đất, nương nương rốt cục cũng tỉnh lại, Mộc thần y, phiền người mau tới bắt mạch, lần này thật sự là tốt quá rồi, nếu không có ngài ở đây thì nương nương cũng không chuyển nguy thành an, đã vậy lại còn chữa được bệnh tim bẩm sinh, sau này nô tỳ không bái Bồ Tát, liền bái ngài đi! Ngài quả thực là Bồ Tát giáng trần cứu khổ cứu nạn!”

“Linh Nhi cô nương, Viễn Trạch không dám cùng Bồ Tát so sánh.” Mộc Viễn Trạch không biết nên khóc hay cười.

“Đó chỉ là nô tỳ ví von thôi!! Mộc thần y, ngài nhanh chút, nhanh chút.....”

Nghĩ đến Tào Hân thay đổi tâm ý để nàng tự sinh tự diệt nên nàng cũng mặc kệ. Nhưng trong tay nàng vẫn nắm chặt vật mà thích khách giả trang Linh Nhi trước khi chết đưa cho nàng. Đó là một viên đá quý hiếm màu đen, dài chừng 3, bề rộng chừng 1.5, cao 5 mm được gọi là hắc diệu thạch, khi có ánh sáng chiếu vào nhìn rất lạ, nhưng mà khi để bình thường lại trong suốt, bên trong viên đá có các đốm màu đen thẳng hàng như đồ án của mặt trăng, càng nhìn gần càng thấy bên trong rộng lớn như một mô hình thu nhỏ của thiên hà, càng kỳ lạ không chỉ có các trăng sao trong đó mà bên trong lại có vài đường như các sợi bong phù du hình thành những đám mây phiêu bồng trên bầu trời....

Băng không biết mình cầm trong tay là cái gì, nàng lại càng không biết vì sao thích khách đó lại giao nó cho nàng, nhưng mà đối với sự kỳ dị của hắc diệu thạch lúc này nàng không có hứng thú, chỉ cần nghĩ đến thái độ của Tào Hân đối với nàng thì nàng đã không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác rồi.

Thấy mình quần đầy vải khăn, hô hấp có chút khó khăn, bị trọng thương như vậy đối với thân thể mảnh mai này quả thực là một đòn chí mạng, vậy mà bản thân vẫn sống nghĩ lại đúng là kỳ tích. Nhưng mà mới vài quần đầy trước ngực này đúng là vướng víu, nên rất muốn bỏ nó ra, chỉ thấy vừa làm vậy thì có một tiếng hét kinh hãi vang lên.

“Nương nương, người đang làm cái gì vậy!” Linh Nhi vừa mới tiến vào trong buồng thì thấy nàng cúi đầu, ý đồ muốn bỏ vài quần trước ngực liền kinh hô rồi đến bên giường lập tức ngăn cản Băng lại.

“Linh nhi?” Băng còn tưởng rằng chính mình sẽ không còn được gặp lại nha đầu này, bởi vì nàng nghĩ, nếu thích khách đã đóng giả Linh Nhi thì Linh Nhi thật nhất định đã bị bọn họ giết để giết khẩu mất rồi, nay thấy nàng vui vẻ xuất hiện trước mắt không khỏi cảm thấy vui mừng.

“Nương nương, Hoàng Thượng nói người đã tỉnh, quả thật là người đã tỉnh lại, người nằm xuống trước đi đã để cho Mộc thần y giúp người xem xét vết thương, may mà Mộc thần y đến đúng lúc, người mới có thể chuyển nguy thành an đâu!”

Băng lúc này mới chú ý trong phòng còn có một nam nhân khác, thấy hãn tuôi hình như rất trẻ, dáng người cao to, khuôn mặt thanh tú trắng nõn nhìn có vẻ yêu đuối, cặp mắt màu hổ phách tràn đầy u buồn đang cúi đầu đứng một bên, im lặng khiến người ta không chú ý đến hắn, nếu không phải Linh Nhi nhắc tới, nàng căn bản là không có chú ý tới hắn.

“Vị này là Mộc thần y sao?” Đúng là tuổi trẻ tài cao! Băng đối với vết thương của chính mình rất rõ, kiếm là một thứ không thể đâm quá sâu, ở thời hiện tại chỉ cần có các bác sĩ ngoại khoa có kinh nghiệm chút là có thể xử lý được, nhưng mà đây là thời xưa, y học chưa phát triển thì đúng là người như hắn đã là rất giỏi rồi.

“Thảo dân Mộc Viễn Trạch khấu kiến hoàng hậu nương nương.”

Băng tự giễu khẽ cười một tiếng, “Đứng lên đi.” Hoàng hậu nương nương? Với thái độ vừa rồi của hoàng thượng thì ngôi vị hoàng hậu này của nàng không biết còn ngồi được bao lâu.

“Mộc thần y, xin hỏi người làm như thế nào trị thương cho ta?” Nơi này không có cái khái niệm gì gọi là truyền máu, hãn làm sao có thể cam đoan nàng không vì mất nhiều máu mà chết kia chứ?

“Nương nương.....” Linh Nhi dùng ánh mắt ý bảo nàng không cần hỏi lại, Băng âm thầm hiểu được ý của nàng, có lẽ thời này người ta nghĩ đó chính là bí kíp không được tiết lộ, nên cũng không hỏi lại thêm nữa, bỗng nhiên lại nghĩ đến chính hãn trị thương nơi ngực của nàng không phải đã nhìn thấy bộ ngực của nàng, lại thấy hãn đến xem thương tích lần nữa nên cảm thấy có chút không tự nhiên.

Cũng may là hãn cũng chỉ bắt mạch cho nàng, nói vết thương đã không đáng ngại, dặn Linh Nhi chú ý một chút rồi cáo từ mà đi.

Chương 60

“Nương nương, người đã hôn mê ba ngày, nô tỳ biết người nhất định có nhiều điều muốn nói, chờ nô tỳ thay thuốc cho người đã, với lại nương nương ăn một ít cháo được không?”

Băng chỉ phải gật đầu đáp ứng, nàng còn tưởng rằng chính mình chỉ mới có ngủ một đêm thế nhưng đã ba ngày rồi kia ah.

Sau khi Linh Nhi thay thuốc cho Băng nàng mới phát hiện ở ngực mình có một vết sẹo lớn dữ tợn liền quay mặt đi, tuy để Linh Nhi làm gì thì làm, sau khi thay thuốc ăn một tý cháo thì Băng giữ chặt tay Linh Nhi lại hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Thích khách đó giả mạo người không có làm gì hại người sao?”

“A! Người biết người đó không phải là nô tỳ?” Linh Nhi kinh ngạc hỏi lại nàng sau đó nói: “Nô tỳ bị điểm huyết ngũ đễ ở nhà thông nước trong trang viên, sau đó được các thị vệ đi tuần phát hiện và đưa về, sau khi tỉnh lại nô tỳ mới được nghe nói là thích khách đóng giả thành nô tỳ đi ám sát Hoàng thượng, nếu không nhờ người đỡ một kiếm...”

“Đừng nói nữa, ta làm như vậy mà có người không cảm kích ta.” Nàng mặt lạnh nói: “Nhưng mà cũng là ta phát hiện sự việc muộn nếu không sự tình đã không nghiêm trọng như vậy rồi.”

“Nương nương, kỳ thật cũng không tệ lắm mà. Người gặp họa nhưng mà lại được phúc, ngay cả bệnh tim của người cũng được Mộc thần y chữa khỏi luôn rồi.”

“Hoàng Thượng đã nói cho ta biết, nói cách khác là sau này ta không cần phải uống tâm hoàn nữa. Nếu là như thế hẳn phải thấy vui mới phải, nhưng mà bộ dạng đó tuyệt đối không phải là người vui mừng.”

Băng bình tĩnh suy ngẫm, trong lòng đầy nghi ngờ, nàng nhíu mày hỏi Linh Nhi “Mộc thần y đến không phải là quá khoẻ đi? Chẳng nhẽ hẳn lại còn có tài tính toán ta nhất định sẽ có ngày gặp nạn này? Còn nữa, bệnh tim của ta nghe nói chỉ có Điệp cốc y tiên mới có khả năng trị khỏi, chẳng nhẽ y thuật của Mộc thần này còn cao minh hơn cả Điệp cốc y tiên sao?”

“Mộc thần y chính là truyền nhân duy nhất của Điệp cốc y tiên a! Hẳn cũng không có tài gì gọi là tính toán tài tình đến vậy, nghe nói là Vương gia sau khi rời kinh thì liền đi tìm tung tích y tiên, may mắn mới có thể gặp được Mộc thần y, mới biết y tiên đã qua đời, sau đó mời thần y đến nghiên cứu hoá giải thuốc tâm hoàn cho nương nương, ai ngờ vừa may, Mộc thần y đến đúng lúc người gặp bất trắc, nếu mà đến chậm nửa khắc thì người đã gặp nguy hiểm rồi! Có thể cho thấy nương nương là một người đại phúc đại quý!” Linh Nhi dứt lời, vỗ vỗ ngực, do là khi nhắc lại chuyện này trong lòng nàng ấy không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Sự việc này lại trùng hợp như vậy sao? Nếu thích khách này là vâng mệnh Cẩn Vương đến ám sát hoàng thượng thì sao hẳn lại muốn cho người đến cứu nàng đây? Hẳn không phải nên mong nàng không qua được sao? Thôi quên đi, nàng căn bản luôn không tài nào đoán được trong lòng hẳn đang tính toán chuyện gì. Nàng không thể không thừa nhận Cẩn Vương với Hoàng thượng mà nói đúng là một mối nguy hiểm tiềm tàng, hành vi khoog phân biệt được lúc nào là tốt là xấu, mục đích cuối cùng là gì?

Nói đến sự khó đoán của Cẩn Vương làm Băng nhớ đến thái độ lạnh lùng của Tào Hân đối với nàng khi nàng tỉnh dậy, không biết là trong lúc hôn mê đã xảy ra chuyện gì liền hỏi: “Linh Nhi, nói cho ta biết, Hoàng Thượng làm sao vậy?”

“Nương nương.....” Linh Nhi muốn nói lại thôi, bộ dáng khó có thể mở miệng làm cho Băng càng hoài nghi, “Trong bang này rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Nương nương, kỳ thật ba ngày qua Hoàng Thượng không ngủ luôn túc trực bên giường của người, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Nếu hân đã túc trực bên nàng ba ngày, vì sao nàng vừa tỉnh, hân lại rời đi? Thật không thể hiểu được?

“Nguyên nhân là nương nương mê man luôn miệng hô tên.....” Linh Nhi thấy nàng vừa mới bình phục, hai má có chút hồng hào nay lại vì thế mà trắng bệch ra lên không biết phải nói thế nào, cứ vo viên vạt áo.

“Ta mệt rồi, Linh Nhi người lui xuống đi!” Cho dù Linh Nhi không có nói hết câu nhưng mà Băng biết lúc hôn mê nàng vo ý gọi tên của ai, nàng vẫn nhớ rõ lúc Diễm tự sát, nàng điên cuồng gọi tên hân, mong muốn tìm lại linh hồn hân đến cực điểm ra sao....

Nàng không biết vì sao ông trời lại cho linh hồn của nàng lại xuyên không đến đây, nàng thống khổ, người bên cạnh nàng cũng vì thế mà thống khổ. Nàng có phải nên nói thật cho Tào Hân biết toàn bộ chân tướng sự việc, nói cho hân, nàng không phải là Nhược Nghiên mà hân yêu, nàng chính là hồn phách từ một nơi khác đến nhập vào thân thể này, nói cho hân, nàng kêu tên Diễm là một người khác chứ không phải là Lâm Diễm hiện tại, người mà nàng gọi chính là người yêu ở thời đại của nàng?

Nàng lắc đầu cười khổ, muốn hân tin vào chuyện đó quả thực là nhắm nhĩ mà khoé lại không đạt được kết quả đúng như dự tính.

Băng âm trầm đứng bên cửa sổ nhìn ánh trăng phản chiếu trên mặt hồ, bên bờ bóng cây lắc lư, theo gió kêu lên sà sạt âm thanh của lá cây va vào nhau làm tăng thêm sự lạnh lùng của trời đêm.

Mộc Viễn Trạch không hổ là thần y, thuốc bí truyền độc môn của hân làm cho nàng trong vòng hai ngày đã có thể tùy ý đi lại được, miệng vết thương cũng đã khép lại, sắp trở lạnh hình dạng như cũ. Nàng tận mắt chứng kiến sự hồi phục đó nếu không ai nói nàng cũng không tin đây là sự thật. Y thuật của hân của hân quả thật thần kỳ nếu đem so với y học hiện đại cũng chưa chắc đã làm được như vậy.

Năm ngày này, mỗi đêm nàng đều nghe được tiếng đàn từ hồ đối diện vọng lại, mà người đánh khúc đàn u buồn đó chính là ở thần y Mộc Viễn Trạch, nàng cũng từng nói bóng nói gió hỏi qua nhưng mà hân lại cười không trả lời nàng nên nàng mới sai Cẩm Hồng đi xem người đánh đó là ai, vì không thể cứ mãi truy hỏi nếu người ta không muốn trả lời mình. Qua khúc đàn của hân nàng không khỏi hoài nghi hân và nàng có

một cảnh ngộ tương tự nhau, thậm chí bọn họ căn bản là đến từ một thời không giống nhau.

Lục hiên lúc này thị vệ đông đảo canh gác trong ngoài, nói là bảo vệ nàng nhưng nàng lại có cảm giác chính là giam cầm nàng. Ngay như hôm nay, nàng cảm thấy mình khoẻ lên nhiều rồi nên muốn rời Lục hiên đi dạo chút, nhưng đám thị vệ đó ngăn lại và nói Hoàng thượng hạ chỉ không cho phép nàng rời Lục hiên nửa bước.

Nàng tức giận trở lại, la hét muốn gặp Hoàng Thượng, Cẩm Hồng đi ra ngoài hơn nửa ngày mới trở về nói là Hoàng Thượng chính vụ bận rộn, nói khi nào bình thường sẽ đến thăm nàng sau.

Nàng rất rõ ràng nói như thế chỉ là nguy biện. Nàng không thể tưởng tượng được khuôn mặt hắc như thế nào khi lạnh lùng nói hai chữ “Không đến”. Nhưng mà nàng cũng yên tâm phần nào vì lúc này không thấy có tin tức gì về Lâm Diễm, cũng không cảm thấy áy náy Lâm Diễm vì nàng mà chịu oan uổng chuyện gì....

“Nương nương, nô tỳ xin người, người ăn một chút gì đi! Bằng không sức khoẻ không thể nào chịu được.....” Linh Nhi như thể sắp khóc cầu xin nàng, từ sau lúc nàng muốn đi ra ngoài bị thị vệ ngăn cản, lại thấy nói Hoàng thượng không rảnh vào Lục hiên thì liền không nói không rằng, mà cũng không chịu ăn bất cứ thứ gì!

“Đúng vậy! Nương nương, người nên giữ sức khoẻ chính mình!” Cẩm Hồng cũng khuyên nhủ.

“Nương nương người ăn chút đi!”

“Nương nương.....”

Mọi người thi nhau khuyên can chỉ thấy Bằng cứ lẳng lặng nghe đàn, hơn nữa đã đợi lâu như vậy cũng không kết quả, trong lòng rất là phiền muộn.

“Ầm ỹ quá! Ta nói không ăn, tất cả đem hết đi!” Nàng cũng không quay đầu lại nói, biết rõ Lục hiên này đối với Hãn mà nói là vô cùng chú ý, dù hắc có giận nhưng mà vẫn không thể nào bỏ nàng xuống được, nàng làm như vậy chỉ là muốn ép hắc tới gặp nàng thôi, tuyệt thực là một biện pháp ngu ngốc nhưng đối với chuyện này vẫn là một biện pháp hữu hiệu.

“Vì sao lại tuyệt thực?”

Một giọng nam nhân trầm thấp từ phía sau truyền đến, Bằng chậm nở nụ cười, hắc cuối cùng cũng đã tới!

“Không làm như vậy thì đâu có thể gặp được hoàng thượng?” Bằng quay người lại, trên môi đã không còn nụ cười đó, thay vào đấy là bộ mặt tái nhợt, tiêu tụy khiến hắc nhìn chỉ có thể đau lòng?

Hắc đã làm gì thế này? Sao mới có năm ngày sau khi nàng tỉnh dậy thì nàng càng thêm tiêu tụy thế này? Dưới đôi mắt là một bọng mắt nổi lên xanh xao như thế trong năm ngày này nàng không lúc nào được ngủ yên giấc....Trong lòng hắc nhất định là vô cùng thống khổ, nhưng mà ngạo khí của một bậc đế vương

không cho phép hãn biểu lộ sự thương xót này, mà trong năm ngày này nhất định là hãn cũng chịu không ít dầy vò!

“Hoàng Thượng, người mau khuyên nhủ nương nương đi! Nương nương thân mình vừa mới.....” Cẩm Hồng cũng sợ Hoàng Thượng tức giận mà có thể làm thương tổn cho hoàng hậu, lời nói phát ra có ý nhắc nhở.

Tào Hãn nghiêm giọng nói: “Đã biết, các người đều lui ra đi.”

Lúc này tiếng đàn đã ngừng, Bạng không nói một lời tiêu sái đến trước bàn ngồi xuống, không trả lời câu hỏi của hãn vì sao lại bỏ cơm, nàng biết để có thể cởi bỏ khúc mắc trong lòng hãn quả thật không dễ, nhưng sự xuất hiện của hãn cũng là một tín hiệu đáng mừng, mặc kệ lý trí cứng rắn hay tình cảm quan trọng thì nàng cũng nhất định phải giải quyết chuyện này.

Lòng của nàng lúc đó là đang rối loạn? Nàng không rõ chỗ ở hiện tại là thật hay quá khứ kia mới là thật, đầu óc cứ hiện hết hình ảnh này đến hình ảnh nọ, không thể nào phân biệt nổi ruột cục nàng yêu nam nhân này hơn hay yêu Diễm nhiều hơn.

Ở phương diện tình yêu mà nói, nàng vẫn là một người có quá ít kinh nghiệm, trải qua sinh tử, lại xuyên thời không, linh hồn của nàng vẫn là của nàng, nhưng lòng của nàng, tình cảm của nàng đã lạc phương hướng mất rồi....

“Chẳng lẽ trăm không đến thì nàng vĩnh viễn không ăn sao? Thân thể của nàng là của nàng, sao lại không biết trân quý chính tính mạng của mình kia chứ? Chuyện lần này quên đi, sau này không được phép tái diễn nữa!” Tào Hãn xoay người muốn đi, vừa thấy nàng hãn lại không thể nào không nhớ đến trong lúc mê man nàng gọi tên ai đó đầy tình ý, chỉ tiếc người nàng gọi không phải là hãn. Năm ngày qua hãn nghĩ rất nhiều, trong lòng lại càng rối loạn, nếu không phải nàng tuyệt thực thì hãn cũng không muốn đến thăm nàng...

“Chớ đi.....”

Trong phút chốc hai người đều ngây ngẩn nhìn nhau, đồng thời ký ức đêm đó lại hiện lên trong lòng hai người, đêm nàng nhất quyết giữ hãn lại cùng nàng, vậy hiện tại nàng có thể giữ được hãn sao?

Tào Hãn sững sốt trong chớp mắt, nhưng mà vẫn cứ muốn quay bước, hiển nhiên là muốn rời đi.

“Người đúng là ngu ngốc mà.” nam nhân này tuy bề ngoài nghiêm nghị là vậy nhưng mà so với nàng thật là nhát gan, ít nhất nàng còn dám đối mặt, biết rõ nàng có tình cảm với hãn nhưng hãn lại thăm né tránh.

“Người nói cái gì?” Tào Hãn cứng ngắt thân mình chậm rãi vòng người lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía Bạng.

“Hoàng Thượng nếu còn muốn chạy thì nhất định sẽ bỏ lỡ cơ hội nghe được chuyện cần nghe, nếu ở lại thì thiếp có vài vấn đề xin hỏi Hoàng Thượng.”

“Nàng có tư cách gì mà chất vấn trẫm?” Tào Hãn ánh mắt tức giận nhìn nàng không chớp mắt... Năm ngày này hãn không đến thăm nàng là vì muốn cố gắng quên đi chuyện nàng hôn mê gọi tên người khác, vì hãn sợ nếu đến gặp nàng thì hãn sẽ không kìm được mà chất vấn nàng, đổi lại nay nàng lại muốn khơi lại sự việc trước hãn sao?

“Chỉ bằng thiếp nhận thay người một nhát kiếm!” Băng hiển nhiên là kích động, hai tay kéo vạt áo trước ngực làm hở ra vết thương quần đầy băng trên ngực, trên mặt mang theo sự tức giận nói: “Chỉ bằng cái này chả nhẽ không đủ tư cách?”

“Được, nàng hỏi đi.”

Băng sao lại nghe lời nói của hãn sao mà miễn cưỡng đến vậy? Nàng mím chặt môi: “Đã như vậy, thiếp hỏi người không tin thiếp hay là không tin chính mình?”

“Nàng muốn trẫm tin nàng thế nào? Nàng có biết ba ngày nàng mê man nàng gọi tên người nào không? Ta tức tức bẽ nàng ba ngày, chỉ trừ tên của hãn thì nàng gọi ta một tiếng nào sao?”

“Vậy người có từng nghĩ vì sao thiếp lại thế?” Băng cố tình nói trực tiếp vào vấn đề, sự thật không biết nên giải thích thế nào để cho hãn hiểu.

Vốn hai người lúc trước đứng cách xa nhau vài bước, Tào Hãn tiến tới hai bước, hình thành tư thế đối diện với nàng nói: “bởi vì nàng từ trước đến giờ không có mất trí nhớ, có phải thế không?”

“Không phải.” Băng quyết đoán phủ nhận, “Lúc trước thiếp có mất trí nhớ thật, nhưng mà....Hiện tại đều đã nhớ lại hết?”

“Phải không? Như vậy nàng nhớ lại cái gì?” Tào Hãn lạnh lùng đặt câu hỏi.

“Nhớ lại sự lãnh khốc của người, âm mưu thâm hiểm mà người vạch ra, nhớ đến một ái quốc trung thần bị người vu oan tội danh thông đồng với địch phản quốc hàm oan mà chết, nhớ lại...” Băng thật sự khó có thể khắc chết muốn cùng hãn đối chọi gay gắt.

“Đủ rồi!” Tào Hãn không thể nhịn được nữa quát lớn lên, hãn trong mắt nàng là một người lãnh khốc nham hiểm sao? “Vậy nàng có biết trung quân ái quốc đó vì sao mà bị định tội? Chứng cứ từ đâu mà ra không?” Miệng hãn cong lên nụ cười quỷ dị làm cho Băng cảm thấy cả người đều ớn lạnh.

Nàng theo bản năng lui về phía sau từng bước, mơ hồ biết đáp án nhất định là nàng không thể chịu nổi, làm cho nàng có linh cảm đáp án đó nàng không hề muốn biết kết quả.

“Là người phái người làm chuyện tốt!” Băng vẫn như cũ duy trì trấn tĩnh, nếu đề tài đã bị khơi mào thì kế tiếp thế nào cũng được nói ch kết quả, chân tướng sự việc cuối cùng có thể vạch trần đối với nàng mà nói không phải là chuyện không tốt.

“Không sai, vậy nàng có biết ta phải ai đi làm chuyện này?” Tào Hãn lại tiến gần thêm vài bước, hai người lúc đó khoảng cách ngày càng gần.

“Là tay sai của người, chó săn.”

“Ha ha ha, mắng được lắm!” Tào Hãn cười to, ý cười mang theo sự châm chọc trả thù: “ thực khéo sao, tay sai đó chính là người.... nàng luôn mồm gọi trong lúc hôn mê.”

“Thì ra là thế.....” Băng không có việc gì khác ngoài gật đầu, nàng đương nhiên biết người hãm hại Tề lão đại tướng quân không phải Diễm của nàng nên chỉ có thể là Lâm Diễm. Nhược Nghiên hết lòng hết dạ yêu Lâm Diễm như vậy nhưng hẳn lại là con sói đội lốt người, cũng may nàng là người biết được bí mật này chứ nếu để Nhược Nghiên biết thì không biết nàng ấy đau lòng đến thế nào. Sự thật tàn khốc là nàng ấy yêu chính kẻ hạ độc thủ giết cha và dòng tộc mình thì còn gì đau khổ hơn.

Thái độ của nàng quá mức bình tĩnh khiến Tào Hãn không khỏi ngạc nhiên, sao nàng không lấy gì làm đau khổ, không phần nộ mà lại bình tĩnh đến vậy?

“Hoàng Thượng không phải nói phải đi sao? Mời đi cho!” Băng kéo vạt áo chính mình chỉnh tề lại, khuôn mặt bình thản tao nhã như cũ.

“Là ai mới vừa rồi còn kêu trầm ở lại? Hiện tại lại muốn đuổi trầm đi?” Hẳn đột nhiên phát hiện tính tình nàng thay đổi, nàng trầm ổn không nao loạn như thể trở thành một người khác, làm sao có thể là Nhược Nghiên trước kia? Chẳng nhẽ con người khi gặp biến cố lớn thì tính tình đều thay đổi như vậy?

Băng hơi khẽ động khóe miệng, lộ ra một nụ cười vô cùng đối trá giả tạo, bắt chước tư thế của các cung phi, cung kính nói: “ Thần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng.”

Nàng chính là không muốn nhì thêm sắc mặt mang tính đối phó của hắn. Nàng cũng biết lòng hắn nhất định là đã chịu nhiều khổ sở, nhưng lòng nàng lúc này cũng rồi như tờ vò, sự việc này nếu không bình tĩnh vạch đối sách giải quyết ổn thoả thì nhất định sẽ gây cản trở giữa hai người. Nhưng nàng cũng không quá lo lắng vì nàng biết hắn nhất định sẽ không đối xử với nàng như lúc ban đầu, chỉ cần xác định đúng thời điểm thì tình cảm của họ vẫn còn đường sống.

“Nàng tốt nhất nên nhớ rõ, nàng là hoàng hậu của trầm, vĩnh viễn là vậy!” Tào Hãn căn răng nói từng lời.

“Vâng! Thần thiếp nhất định khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không dám quên.”

Tào Hãn đi rồi, Băng bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, thở dài một tiếng, cuộc nói chuyện hôm nay đã biến bọn họ quay lại vị trí ban đầu, nhưng mà cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất nàng biết sau này nàng nên đề phòng thêm một người....

Băng nghe nói sau lễ hội vi thủy ba ngày các đại thần đã khởi hành về kinh, việc truy tìm thích khách cũng không có kết quả khả quan, nàng lại nhớ đến khối thạch kỳ diệu mà thích khách đó giao cho nàng, nếu giao ra nhất định có thể giúp không ít cho việc tìm tung tích đám thích khách đó, nhưng Cẩn Vương xưa nay

hành động luôn cẩn thận, cẩn bản không lưu lại bất kỳ sơ hở nào. Nói không chừng nếu nàng có giao ra viên cẩm thạch đó thì lại bị cho là vu oan cho hẳn, tự nhiên làm sự việc thêm phức tạp, nếu nói là thích khách giao lại cho nàng trước khi chết thì ai tin đây? Không chừng lại làm việc thừa, chỉ cần đánh rắn động cỏ là được rồi, không nên bức hẳn đến đường cùng làm hẳn liều lĩnh hành động, kết quả không tốt cho cả hai bên.

Kỳ thật đêm hội hôm đó nàng đã quan sát các cô gái trong đám thích khách đó, không chỉ có mỹ mạo mà hành động cũng rất dứt khoát, có thể thấy họ đến từ một tổ chức được huấn luyện quy củ, mà khối cẩm thạch này có lẽ vô cùng quan trọng đối với bọn họ, nếu mà họ phát hiện khối cẩm thạch này giờ nằm trong tay nàng không phải nàng gặp nguy hiểm sao?

Nghĩ đến đây, Băng vội vàng đi tìm Linh Nhi lấy túi gấm đựng cẩm thạch cho nàng, đốt đi thì thấy bên ngoài có tiếng ồn, nghe tiếng giáo huấn hình như là Hoa thái phi, Cẩm Hồng nói sức khoẻ nàng không tốt nên không cho bà vào nên Thái phi không nể mặt rắn dạy nàng ấy vài câu.

Băng bình tĩnh nói vọng ra: “Cẩm Hồng không thể vô lễ, mau mời Thái phi tiến vào.”

Cẩm Hồng đáp ứng mời vào Hoa thái phi vào, Băng nằm tựa vào giường, hơi cúi thấp người đối với Hoa thái phi cười nói: “Thiếp thân mình còn chưa khoẻ, không thể hành đại lễ với người, mong người lượng thứ!”

“Hoàng hậu cứ nằm là được là.” Thái phi cố gắng nén căm ghét cười.

“Nghe nói ngày mai Thái phi hồi cung trước, vì sao không ở lại đây thêm vài ngày nữa?” Băng khách khí hỏi.

“Người khi đã lớn tuổi thì không chịu nổi hàn khí nơi này.” Hoa thái phi nhìn nàng cười:, “Nghe nói hoàng hậu lần này tuy gặp họa nhưng mà thật ra lại được phúc lớn, đến ngay cả bệnh tim nhiều năm cũng chữa khỏi, bản cung trong lòng cũng cảm thấy mừng cho hoàng hậu, nên muốn đến đây thăm xem sao.”

“Đa tạ thái phi quan tâm.” Đến xem cái gì? Thăm hay là đến chê cười nàng? Băng trong lòng thầm mắng, bên ngoài thì cười nói khách sáo, sau đó nói, “Các người đều lui xuống đi! Để ta và thái phi có thể nói chuyện riêng.”

Người vừa mới đi, không khí trong phòng liền thay đổi, thay vào không khí giả tạo là sự lạnh lùng cùng đối đầu, Hoa thái phi hừ lạnh nói: “Người đúng là mệnh lớn a, Cẩn vương kia cũng thật ngốc, người tính kế hại hẳn, vậy mà hẳn lại hết lòng hết sức đi tìm thần y chữa bệnh cho người...”

“Ta hại Cẩn vương khi nào? Thái phi nói chuyện cũng nên cân nhắc kỹ nha!” Băng nhẹ nhàng khéo léo đem sự tình phủi sạch một cách sạch sẽ.

Hoa thái phi mặt thoáng chốc âm trầm đáng sợ, bỗng nhiên lại nở nụ cười âm lãnh lãnh, “Người quả nhiên không thua cô cô người.”

“Khuyên người đừng đem chúng ta đánh đồng, ta và người không có gì là giống nhau.” Băng bình tĩnh

đổi đáp, Thái hậu vì tham quyền thế mà tính kế thao túng triều đình, còn nàng thì vì muốn đôi lứa yêu nhau có thể bên nhau đồng cam cộng khổ nên mới tính kế, nói cho cùng nàng và Thái hậu mục đích khác nhau hoàn toàn.

Thấy thái phi vẻ mặt như không tin vào lời nàng vừa nói, Băng miễn cưỡng nói thêm, “Khuyên người một câu, sau này nếu óc dùng thủ đoạn thì nên cẩn thận thêm chút nữa, cẩn thận hại người hại cả mình nha! Lần này ta không muốn cùng người so đo, nhưng nếu sự việc còn lặp lại ta nhất quyết không để yên.”

“Người nói xem bản cung sao có thể để cho sơ sẩy tái phạm lần hai được!” Hoa thái phi giận giữ cười nói, lần này là mệnh nàng lớn chứ nếu có lần tiếp theo thì không thể có chuyện may mắn vậy nữa đâu.

“Thái phi, người và ta chung sống hoà bình không tốt sao? Không nhất thiết phải người sống ta chết. Nếu mà người và ta cứ mãi so đo thì có được ích lợi gì?” Nữ nhân này rõ ràng là Thái hậu, hiện tại không biết sống chết cứ bám lấy nàng không buông, nháo một đồng không ra gì, đã vậy lại xem tí nữa hại chết nàng, sớm đã biết như vậy thì nàng không nên giúp đỡ bà ta, cứ để bà ta giả điên giả dại thì tốt hơn.

“Chung sống hoà bình?” Hoa thái phi cười nhạt một tiếng, “Năm mơ!”

“Vậy đây chính là ý người.” Băng lười không muốn để ý bà, cao giọng nói: “Người đâu! Thái phi mệt mỏi, đưa thái phi trở về.”

Hoa thái phi không nói được lời nào, nghiêm mặt đứng dậy bước đi, Cẩm hồng đến tiễn bà ra cửa, Linh Nhi vẻ mặt khó hiểu tiến vào nói: “Nương nương, thái phi vì sao lại nổi giận dưng dưng khi ra về thế?”

“Mặc kệ bà ấy!” Băng chậm rãi ngồi dậy, cười lạnh nói: “Người cho nàng đến thăm ta thật sao? Lúc ấy không phải bà ta đẩy ta thì ta sao có thể lãnh luôn nhát kiếm đó của thích khách?”

“hả! Vậy sao nương nương không nói cho Hoàng Thượng biết?”

“Nha đầu ngốc, nếu nói chuyện đó ra có lợi ích gì cho ta?”

Linh Nhi như hiểu được ý nàng liền gật đầu nói: “Nương nương nói đúng, chỉ là sau này nương nương cần phải đề phòng thái phi hơn nữa nha!”

“Miễn chuyện của bà ấy nữa đi, ta thấy không được vui, người cùng ra ra ngoài được không?” Thuốc của Mộc thần y đúng là kỳ diệu, chỉ cần nàng không cử động quá mạnh thì không còn cảm giác đau đớn tí nào nữa.

Từ này cùng Hãn nói chuyện, mọi chuyện không vui đã tan đi, tự do của nàng lại được khôi phục, có thể đi lại trong trang viên nhưng mà thị vệ bảo vệ bên mình không giảm đi là mấy, chỉ là họ không dám ra mặt mà chỉ âm thầm nấp chỗ khác đi theo nàng mà thôi.

Hoàng thượng đã mấy ngày không đặt chân đến Lục hiên, Băng nghĩ nam nhân này không chỉ có mắc bệnh đa nghi trầm trọng mà trên phương diện tình cảm luôn để tâm vào những chuyện vụn vặt nên không

mấy khi giữ được tỉnh táo, nàng có phải nên chủ động đi nói cho hắn thêm lần nữa không biết...

Chương 61

Qua một câu cầu hình vòm, đi dọc theo bờ hồ không lâu thì liền đến Thanh phong cư nơi mà Mộc Viễn Trạch ở lại, nhớ tới đêm qua đợi mãi mà không nghe thấy tiếng đàn thì Băng liền quyết định vào đây xem, nếu có thể thuận tiện thì hỏi luôn hẳn vì sao lại đàn như thế, không chừng bọn họ lại có cùng tiếng nói chung.

Băng trông chờ Thanh phong cư mở cửa, Linh Nhi theo bước nàng đến đây lên tiếng hỏi: “Mộc thần y có ở đây không?”

Trong phòng không có một âm thanh trả lời nào vọng ra, Linh Nhi lai hô một tiếng nữa, nhưng mà vẫn không thấy ai trả lời.

Mộc thần y tính tình cổ quái nhưng mà trình độ y thuật của hắn cũng rất cao minh nên có từng mời hắn đến Lục Hiên xem bệnh cho nương nương một lần, đến khi bệnh tình ổn định thì buổi tối đến thăm một lần nữa ngoài ra hắn chưa từng rời khỏi Thanh phong cư thêm lần nào nữa. Hắn cũng không cần ai hầu hạ, càng không muốn cùng ai giao tiếp, nhìn bề ngoài thì thấy rất quái gở, nếu không phải là Băng thấy hắn và Linh Nhi từng trêu đùa nhau thì nhất định nghĩ hắn là người bị bệnh tự kỷ.

“Không ai ở đây sao? Kỳ quái, Mộc thần y luôn luôn không ra khỏi cửa mà!!” Linh Nhi cảm thấy kỳ quái, đẩy cửa gỗ hé mở một chút mà nhìn vào thì thấy bên trong phòng không có thấy một ai.

Băng chăm chú nhìn ngắm xung quanh phong, phát hiện chính giữa bàn tròn giữa phòng có một trang giấy để lại, quay ra nói với Linh Nhi: “Linh Nhi người nhìn xem đó là cái gì.”

Linh Nhi vào bàn cầm tờ giấy lên đọc thì kinh ngạc nói: “Nương nương, Mộc thần y đi rồi! Đây là thư mà thần y để lại.”

Băng tâm lý sớm đoán được chuyện này nên nói: “Chắc là vết thương của ta không có gì đáng ngại nữa nên hắn mới ra đi như vậy, nhưng mà hắn đã cứu mạng ta, đáng lẽ ta phải có lời cảm tạ hắn mới phải! Hắn cần gì phải vội vàng như thế....Đem lá thư đó đến đây, chúng ta rời khỏi đây thôi...” Thảo nào tối hôm qua không nghe thấy tiếng hắn đàn, thì ra là đã ra đi rồi.

Nếu Mộc Viễn Trạch đã đi, Băng cùng Linh Nhi liền rời khỏi Thanh Phong cư, vừa đi vừa nói.

“Mộc thần y đại khái là sợ Hoàng Thượng giữ lại, cho nên mới lặng lẽ rời đi thế này, nhưng mà lá thư cho thấy thân mình nương nương cũng không còn gì đáng lo, chỉ cần điều dưỡng thêm một thời gian nữa là có thể như người bình thường”. Linh Nhi nói xong còn cười một cách dí dỏm nói: “Mộc thần y nhất định là muốn đi tìm người yêu của hắn rồi!”

“Người yêu? Hắn còn có người yêu sao?” Băng bật cười, Mộc thần y này như thế nào mà chuyện gì cũng nói cho Linh Nhi biết hết nha! Nhưng mà tính tình hắn cổ quái như vậy tưởng chỉ có thể sống trong một thế giới thôi chứ! Không thể nghĩ tới chuyện còn có một người con gái khác có thể làm hắn lo lắng sốt ruột như vậy, đúng là chuyện lạ.

“uhm! Có một lần Mộc thần y từng nói qua cho nô tỳ biết, người không biết nha, khi nhắc đến nữ tử đó hẳn thay đổi hẳn nha, thần sắc rất vui vẻ, mắt nhìn trù mẩn hơn, chỉ có nói về nàng không dứt, nô tỳ không muốn nghe cũng không được.”

“Vậy sao? Cái gì hẳn cũng nói cho người hả?” Bằng đối với thần y không mấy hứng thú, chính là thuận miệng lên hồ chuyện hẳn thôi.

“Hẳn nói cho nô tỳ biết là hẳn rất yêu nữ nhân đó nha, đúng rồi, người có biết nữ tử đó tên là gì không?” Linh Nhi hớn hờ hỏi ngược lại Bằng như thể có ngạc nhiên lớn: “ Chính là tên lúc trước của nô tỳ nha,lúc trước người nói cái tên đó không tốt đẹp nên ban tên mới cho nô tỳ. Nương nương nói xem có trùng hợp không?”

“Bằng?” Bằng sững sốt, khéo trùng hợp như vậy sao?Nhưng mà xưa nay trùng tên họ là chuyện bình thường, đây đâu phải là lần đầu tiên! Nhưng mà bài hẳn đàn đối với thế giới cổ đại này tuyệt đối không thể có được....

“Vâng, nàng ấy tên là Bằng, nhưng họ thì nô tỳ không kịp hỏi...”

“Hẳn còn nói gì nữa không? Có nói hẳn và Bằng trong lúc trước thế nào?”

“ Nói lúc trước hẳn và Bằng bị người khác hãm hại nên mới xảy ra hiểu nhầm, sau đó Bằng bỏ hẳn mà đi, cho nên hẳn mới muốn đi tìm Bằng!” Linh Nhi nghĩ rằng nói chuyện buồn của hẳn không thích hợp kể cho nương nương nghe, nên không có nói tử mỉ, chỉ nói vài ba câu đại khái, nhưng mà thấy nương nương có vẻ dăm chiêu, cười nói tiếp: “Nương nương, Mộc thần y còn đem bức họa hẳn vẽ Bằng cho nô tỳ xem...”

“Nàng trông như thế nào?” Bằng khẩn trương nhìn Linh nhi hỏi.

“Ah..... Lúc ấy nô tỳ vội vã về Lục Hiên nên không nhìn kỹ, nhưng mà nô tỳ nhớ lông mi dài dài, ánh mắt lại có vẻ rất lạnh lùng và kiêu ngạo....Nương nương, sao người lại quan tâm hình dáng của cô nương tên Bằng đó vậy?”

“Vấn đề mấu chốt mà người lại nói chả rõ rang gì...Thật là! Người có thể vẽ lại hình ảnh cô nương đó được không?” Chuyện Linh Nhi nói không minh bạch, làm cho nàng nghe mà thấy nóng ruột, chuyện ly kỳ xưa nay thì nhiều lắm, nhiều đến nỗi nàng nghĩ có thể linh hồn Diễm ở trong thân thể Mộc Viễn Trạch, nếu nàng có thể nhập vào thể xác Nhược Nghiên được thì vì sao không có chuyện Diễm nhập vào người Mộc Viễn Trạch được? Nếu không phải là như vậy thì chẳng phải bọn họ khoog thể nào đối diện để sửa chữa nỗi lầm sao?

“Nương nương thứ tội, lúc ấy nô tỳ căn bản không nhìn kỹ, hiện tại làm sao có thể vẽ lại được.”Linh Nhi lắc đầu hồ thẹn nói.

“Quên chuyện này đi, ta cũng chỉ là tùy tiện nói thôi, người không cần tự trách.”

Nghênh diện một trận gió thổi đến làm cho Băng cả người đang bừng nóng cũng cảm thấy nguội đi phần nào, cho dù Mộc Viễn Trạch là Diễm thì bọn họ nhận nhau bằng cách nào đây? Thân phận hiện giờ của họ đã khác xưa, hẳn không phải Diễm mà là thần y Mộc Viễn Trạch, nàng cũng không còn là Băng mà là hoàng hậu Đại Cảnh Nhược Nghiên, hẳn có lẽ còn có tự do, nhưng mà nàng thì còn sao? Lòng của nàng đã sớm rối loạn, ngay cả chính bản thân mình nàng còn không biết rõ, nếu cùng một lúc Tào Hãn và Diễm đều đưa tay về phía nàng thì không biết lúc đó nàng nên chọn ai...

“Nường nường.....” Linh Nhi muốn giữ chặt Băng cũng đã không kịp.

Vẻ mặt hoảng hốt Băng, thỉnh linh va va vào một người, không cần ngẩng đầu chỉ cần nhìn màu vàng chói lọi của long bào nàng cũng biết nàng vừa đụng phải là ai.

“Người làm sao? Tinh thần hoảng hốt ngay cả đi đường cũng không nhìn?” Tào Hãn ôn nhu đỡ lấy nàng, “ Có phải đau ở đâu không?”

“Không.....” Băng có chút thất thần nhìn vào ánh mắt của hắn, trong đó không còn gì gọi là thù hận và chán ghét nữa, thay vào đó là sự quan tâm lo lắng, giống như trước lúc lễ hội vu thủy diễn ra, lại là một nam nhân ôn nhu đến cực điểm...

“Vậy là tốt rồi, nàng khỏi nhanh như vậy, đây đều là công lao của Mộc thần y, ta đang nghĩ tới sắp tới phải khen thưởng hắn thật hậu, nàng nói xem nên thưởng hắn cái gì?”

“Thiếp thấy không cần, bởi vì hắn đã đi rồi.”

“Đi rồi?”

“Vâng, thiếp mới từ Thanh Phong cư đến, hắn đêm qua rời đi rồi để lại một phong thư, xem ra không muốn hoàng thowngj ban thưởng đâu!” Tào Hãn nhìn nàng nói kinh ngạc nói: “ Thế mới biết hắn là người khiêm tốn, không màng danh lợi!”

Tào Hãn nhẹ nhàng lắc đầu, thầm nghĩ Mộc thần y này không chỉ có y thuật cao minh mà võ công cũng không tầm thường, thâm lặng rời đi mà thị vệ không ai phát hiện ra thì đúng là một cao thủ, nhân tài như vậy lại đáng tiếc không thể vì triều đình mà cống hiến...

“Nhược Nghiên, nàng nếu không phiền thì có đi với ta một lúc được không?” Tào Hãn nói nhẹ nhàng với Băng như thể một đấng trượng phu đang hỏi ý kiến thể tử của mình vậy. Với thái độ của hắn như vậy thì nàng sao có thể cự tuyệt? Nếu hắn đã bình thường như trước thì đi với hắn một chút xem sao?

“Không! Ta muốn đi đến cây đu.” Biết rõ lúc trước thân thể không thích hợp chơi đu, nàng cũng không loại người ham chơi trò chơi trẻ con đó, cũng biết có thể hắn không đáp ứng, nhưng nàng lại bốc đồng nói ra, nàng không biết từ khi nào chỉ cần ở cùng hắn thì lại muốn hắn bao dung, sủng ái chiều chuộng nàng như vậy...cái này thật sự là một thói quen hư!

“Được, được rồi! Làm theo ý nàng vậy!” Bộ dáng bốc đồng của nàng như hiện tại khiến hắn nhớ đến nàng trước đây. Tào Hãn sủng nịnh nắm cánh tay nhỏ bé của nàng, cho dù lòng nàng có hướng về người

khác, cho dù tình cảm của nàng dành cho hắc không chân thật thì có làm sao? Nàng chung quy vẫn là của hắc, không bất kỳ kẻ nào có thể cướp nàng khỏi tay hắc! Cho dù người đó là Lâm Vân Sở (Lâm Diễm) thì sao? Người tưởng nàng biết hết chân tướng sự việc thì có thể đối với người giống trước sao?

Từ Thanh phong cư rời đi, các nô tài đều lui ra xa, Tào Hãn cùng Băng tiến về phía hoa viên có cây đu chậm chậm, gió rì rào thổi qua khe lá, dù không ai nói lời nào nhưng tất cả đều cảm thấy lòng vô cùng thanh thản.

Vẫn là Tào Hãn đầu tiên phá vỡ bầu không khí im lặng đó hỏi, “nếu đã khôi phục trí nhớ nàng có thấy nơi này quen thuộc hay không?”

Băng lúc này cảm thấy hồi hân khi nàng nói nàng đã khôi phục trí nhớ, có rất nhiều chuyện mà Nhược Nghiên chỉ cho nàng biết đại khái, lúc nghe Tào Hãn hỏi vậy, lắc đầu nói: “Thiếp lúc đó là nói bừa mà thôi, kỳ thật không nhớ cái gì cả, có một số việc mà thiếp biết là do Tú Nhi nói cho thiếp biết, còn lại là do chính bản thân thiếp suy đoán...Ngày đó thiếp nói vậy chỉ là trong lúc tức giận vì người bỏ mặc thiếp, không ngờ người lại...”Nàng chưa sót cười, dù không có nói thêm gì đi nữa thì hắc nhất định biết nàng muốn nói cái gì.

“Nàng lúc đó là phỏng đoán, sau đó liền dùng suy đoán đó nói kích ta.....” Tào Hãn dừng dây đang đu lại nhìn về phía nàng nói: “Nhược Nghiên, trong lòng nàng nhất định là rất hận ta, cha nàng hắc cả đời vì nước, lại vì oan khuất mà chết, ta lại làm nhục nàng như vậy, thậm chí lợi dụng nàng làm mẫu hậu tức chết, lại còn huỷ hoại cả Tề Gia, nàng nhất định hận ta thấu xương...”

“Người là hoàng đế, việc mà người làm là việc nên làm thôi, làm sao còn có thể để ý đến tâm tư người khác!” Hận hắc là Tề Nhược Nghiên, không phải nàng, giờ ngẫm lại thì thấy hắc thật đáng thương.

“Nhược Nghiên, nàng không phải người khác, ta để ý chính là nàng.”

“Thiếp biết, cho nên..... Thiếp không hận.” Nàng cũng không có tư cách hận hắc, nàng bỗng nhiên cảm thấy chính mình chính như một tên trộm đang đánh cắp hạnh phúc của kẻ khác, dù may mắn không bị bắt thì lòng của nàng thủy chung bất an, e sợ hạnh phúc đó ngày nào đó mất đi.

Tào Hãn vẻ mặt hoang mang, không rõ vì sao nghe nàng nói không hận hắc, trong lòng vẫn thấy bất an như vậy.“Ngày đó đều là ta không tốt, là ta điên mới nói những lời đó với nàng, nàng đừng nên để trong lòng.” Ngày đó trong lúc tức giận hắc đem toàn bộ lỗi lầm của chính mình đổ lên đầu kẻ khác (ám chỉ lúc cãi nhau đổ lỗi cho Lâm Diễm làm tay sai hại chết Tề Lệ).

“Thiếp biết người như thế nào, mặc kệ là người có tin hay không, thiếp nói người biết, trong lòng thiếp từ lâu đã lâu không có hắc, người không cần nghi này nghi nọ, còn về chuyện thiếp hôn mê gọi tên hắc kỳ thật có nguyên nhân khác, nếu có nói thì người cũng không tin, sau này nếu có cơ hội thiếp nhất định kể toàn bộ sự thật cho người, còn nếu người tin thiếp thì lúc này đừng có hỏi.”

“Được, ta tin nàng, ta sẽ không hỏi.”Hắc làm sao không nghĩ để hỏi rõ ràng, nhưng mà nhìn vẻ mặt nàng lúc này hắc không tài nào mở miệng được.

“Cám ơn.....” Bằng mềm mại tựa đầu vào vai hắc.“Khi nào thì hồi cung? Thiếp thật muốn vĩnh viễn ở mãi nơi này.”

“Chờ vết thương của nàng bình phục hẳn rồi hồi cung cũng không muộn, nếu nàng đã thích như vậy, mùa hè hàng năm chúng ta đề đến đây nghỉ.”

“Được.” Ngày mai như thế nào ai có thể đoán trước được, ai biết sau này nàng còn có cơ hội đến đây không? Đối phó với Hoa thái phi thì nàng còn có thể tự tin quyết đấu, nhưng đối với Cẩn Vương nàng không dám chắc chắn, nhưng mà nàng hoài nghi Cẩn Vương này, hắc đưa Mộc Viễn Trạch đến chữa thương cho nàng có ý gì, cảnh cáo nàng hay là muốn nói cho nàng biết sinh tử của nàng là nằm trong tay hắc....

“Hử? Cái túi gấm này lúc trước ta không thấy nàng mang, bên trong có gì?”

Bằng cúi đầu nhìn thấy túi gấm chứa hắc thạch liền nói dối: “ Đây là của Mộc Thần y cho ta làm bùa hộ thân, nói là màng nói miệng vết thương mới nhanh khép lại. Nhưng mà bên trong có có một viên đá bình thường thôi.” Hắc nghi ngờ như vậy nàng đành bịa ra một câu chuyện cho hợp lệ.

“Nếu là Mộc thần y đưa cho nàng, nhất định sẽ không là một viên đá bình thường, nàng nên cẩn thận cất giữ.” Tào Hắc trong lòng không khỏi có một ý nghĩ khác, nếu nàng không cần phải dùng “tâm hoàn” nữa thì không còn cái gì gọi là thuốc tránh mang thai, hắc bắt đầu mơ tưởng đứa nhỏ do bọn họ sinh ra sẽ xuất chúng cỡ nào, khoẻ miệng không khỏi cong lên nụ cười, hai mắt toả sáng nhìn nàng.

“Người cười cái gì?” Bằng bị hắc cười hứng khỏi như vậy không khỏi ngạc nhiên.

“Nhược Nghiên, nàng phải nhanh nhanh khoẻ lại.”

“Sau đó thì sao?” Tổng thể cảm thấy lời nói của hắc úp úp mở mở, liền hỏi luôn vào trọng điểm.

“Đại Cảnh cần một người thừa kế.”

Bằng đỏ mặt, nguyên lai hắc muốn nói là việc này! Nói thẳng ra là hắc muốn có một hài nhi là được, làm gì mà cần mờ mịt như vậy.... Đúng vậy! Đã không có “tâm hoàn” tác quái, nàng hoàn toàn có khả năng mang thai, nhưng mà lúc này nàng cảm thấy nàng bảo vệ chính mình còn không xong thì có thêm hài nhi chỉ thêm phiền.

“Nàng cũng biết các quan đại thần đều nghi ta có bệnh không tiện nói ra, nếu không có con nối dõi cho Đại Cảnh thì biết làm thế nào?Nhược Nghiên, chờ nàng khoẻ hẳn, chúng ta sinh một tiểu hoàng tử đi!

Bằng không hờn giận nhíu mày, “Người còn trọng nam khinh nữ? Nếu là một nữ nhi thì như thế nào?”

“Không phải ta trọng nam khinh nữ, chính là nếu nàng sinh nữ nhi, thì nàng lại phải vất vả thêm một hồi, ta sợ nàng không chịu nổi 10 tháng mang thai cực khổ, nếu nàng không sợ thì muốn sinh bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu, ta nhất định dốc hết toàn lực hiệp trợ!” Tào Hắc cười có chút không đứng đắn.

“Người..... Làm sao cười giống cái sắc..... Giống như một tên hái hoa tặc!” Băng chịu không liếc mắt lườm hăn, hai má càng hồng.

“Nhược Nghiên, trên đời này cũng chỉ có nàng mới dám nói như vậy.” Hăn chậm rãi cúi đầu, muốn dùng môi hôn lên đôi má đỏ bừng của nàng.

“Người làm cái gì..... Ta thương thế còn chưa khỏi hăn mà!” Băng tránh né hăn, nhìn đám nô tài đang lén nhìn bọn họ, đẩy Tào Hăn ra, nói: “ Thiếp mệt rồi, thiếp muốn về!”

“Vừa vặn, ta cũng mệt rồi, không bằng chúng ta cùng nhau hỏi Lục Hiên được không?”Tào Hăn cũng cười đứng dậy, yêu cực kỳ khuôn mặt kiều mị đỏ bừng của nàng.

“Tùy người.” Băng dốc toàn lực bước đi thật nhanh, Tào Hăn đi nhanh hơn kéo tay nàng, dắt tay cùng trở về Lục Hiên.

Chương 62

Nhoáng một cái tháng tám đã gần kề, buổi chiều thay vào cái nóng oi bức của mùa hè là sự hiu hiu lạnh, lúc này cũng là lúc Băng biết sắp sửa phải hồi cung, tuy lòng lưu luyến không rời nhưng mà chỉ có thể chấp nhận. Bây giờ nàng đang tận dụng hết thời gian khi còn ở nơi này, ban ngày thì cùng Linh Nhi đi khắp nơi trong trang viên văn cảnh, lúc lại lên phong lâu cao nhất nhìn ngắm xa xa các thị trấn xung quanh, nhìn ra phía con đường nhộn nhịp nhất, Băng tuy không phải là người ưa náo nhiệt nhưng cũng không giấu nổi hưng phấn, lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy nơi nào có nhiều người đến vậy, tuy rất muốn được rời sơn trang để hoà vào dòng người nhộn nhịp đó nhưng bởi có lệnh của Hãn nên nàng không tài nào bước ra khỏi cửa sơn trang một bước.

Buồn bực trở lại Lục hiên, rầu rĩ ngồi cạnh cửa sổ, ngay cả Tào Hãn đứng bên cạnh lúc nào nàng cũng không phát hiện ra.

“Nhược Nghiên, vì sao mà nàng lại rầu rĩ không vui? Chuyện đó với chuyện hồi cung có quan hệ gì sao?” Nghe Linh Nhi nói từ lúc nàng phong lâu trở về thì đã như vậy, Tào Hãn có chút lo lắng, dỗ dành nói: “Nàng yên tâm, sang năm vào mùa hạ chúng ta lại đến nơi này mà, còn nữa nha!Phượng Tường cung của nàng ta đã sai người tu sửa bố trí lại, nàng khi trở về nhất định phải qua đó nhìn xem?”

“Phượng Tường cung?” Băng hỏi như thể không biết, sau đó mới nhớ ra đó là cung điện khi xưa Nhược Nghiên làm hoàng hậu ở, sau đó vì bị phế nên mới đến ở trong rừng trúc, nơi đó lúc trước nàng và Diễm phi cùng Cảnh quý nhân có xảy ra quyết đấu một phen....

“Thiếp sau này phải về ở nơi đó sao? Thiếp không thích nơi đó, không muốn ở lại nơi đó.” Chẳng nhẽ thân là hoàng hậu thì không được ở lại Thanh Dương cung của hãn.

“Vậy nàng thích làm sao?” Thấy nàng vẫn là buồn bực không vui, Tào Hãn khó hiểu, Phượng Tường cung chính là nơi tôn nghiêm nhất hậu cung dành cho hoàng hậu đương triều, nàng sao lại không muốn ở nơi đó...

“Thiếp thấy ở Thanh Dương cung tốt mà.” Ngụ ý muốn nói là muốn ở cùng hãn trong Thanh Dương cung.

Tào Hãn nghe hình như đoán được ý này nên mới ha ha cười nói: “Nếu nàng cảm thấy Thanh Dương cung tốt thì cứ ở đó vậy, có gì phải ngại!”

“Sợ là thiếp ở đó không hợp với cung quy!” Là hoàng hậu mà không ở Phượng tường cung sợ trong cung mọi người dị nghị, khó tránh được miệng lưỡi thế gian độc địa.

“Cung quy cũng là do người đặt ra, khi hồi cung ra nhất định sửa thành hoàng hậu phải ở trong Thanh Dương cung với Hoàng thượng, ai dám lên tiếng phản đối?”Tào Hãn mỉm cười nói.

“Nào có quy định nào như vậy!”Băng rốt cục mặt giãn ra mà cười, mộthoàng đế có thể làm đến như vậy không phải dễ, nhưng mà vì hãn như thế nên nàng mới không tài nào không nhìn hãn mà cười được.

Vết thương trên ngực Băng cơ bản đã khôi phục hẳn, dù có muốn nấn ná thêm thì cũng đến ngày phải rời khỏi sơn trang này. Trở về và đến đều phô trương như cũ, chính là có một điều mới khi đi không có ai làm hoàng hậu, khi về thì đã có mà thôi. Ngẫm lại thời gian hai tháng ở sơn trang trôi qua thật mau, xảy ra cũng không ít chuyện, nàng từ một người có tội danh con gái tội thần nay trở thành hoàng hậu đương triều cao quý đến cực điểm, đương nhiên tất cả là hẳn ban cho nàng....

Cho nên nói, số phận của nàng thủy chung vẫn luôn nằm trong bàn tay hẳn!

Hồi cung đã nửa tháng, lúc trước khi rời cung thấy hoàng cung không có thay đổi gì quá lớn, nhưng khi hồi cung mới phát hiện hai tháng khi rời nơi này đã thay đổi quá nhiều. Tào Hãn đúng là bỏ không ít tâm tư tu sửa Phượng Tường cung càng thêm nguy nga lộng lẫy hơn trước bội phần. Về tới Thanh Dương cung hẳn cũng không ngại sửa một loạt cung quy mới cho hợp mới hoàng hậu đương triều là nàng.

Những nghi lễ phiền phức khi hồi cung có lẽ khiến nàng đau đầu nhất, các nhóm phi tần đứng đón nàng và hoàng thượng vài người nhìn với ánh mắt hâm mộ, vài người lại còn có vẻ ghen tỵ càng làm cho nàng thấy phiền lòng. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Tào Hãn thấy hẳn dù sắc mặt không chút thay đổi nhưng mà hẳn hình như đang cực kỳ nhẫn nại với đồng nghi lễ đó, nếu không phải vì ra uy cho nàng thì hẳn nhất định đã bãi bỏ hết từ lâu.

Nhìn đám nữ nhân của hẳn ngày ngày nhất loạt hướng đến nàng hành lễ đối với nàng mà nói chính là phiền chán không có cảm xúc, nhưng nàng còn làm sao được, hậu cung vô vàn nữ nhân, đây là lúc trước xảy ra vụ việc điều tra quan viên triều đình đã xử đi Tĩnh Nguyệt am không ít, nhưng mà giờ còn lại cũng không phải là số nhỏ, đếm cũng thấy hơn 50 người, có lẽ không phải là cảm giác phiền chán mà chính là cảm giác ghen tuông hỗn loạn nên nàng không thấy vui, nhưng khuôn mặt vẫn điềm tĩnh lạnh lùng, không lộ ra một chút gì là phiền lòng cho kẻ khác thấy.

Bỗng nhiên phía cuối hàng có một phi tần không có gì là quá vội nhưng mà có lẽ do nóng lòng nên bước hụt khiến chân trái dẫm phải váy nên ngã một trận, các phi tần được thể hướng về phía nàng ta cười không ngớt, Băng hướng về nơi hỗn loạn đó nhìn cô gái chật vật đứng lên, đó là một cô nương tuổi không qua mười năm mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần đang trắng bệch lên vì sợ hãi, trên trán vì bị ngã nổi lên một cục, không dám đứng lên chỉ dám quỳ ở đó, mắt nhắm lẹ. Không một phi tần nào đứng ra an ủi nàng mà chỉ dùng khăn che miệng cười trộm khiến nàng bức bối lạnh lùng nói: “Các người đang cười cái gì?”

Thấy mấy người đó ngừng cười, không một ai lên tiếng nói gì chỉ có cô gái kia ngậy ngốc quỳ ở đó, không biết nàng là người của cung nào, nhưng mà tuổi còn nhỏ nên không so đo, Tào Hãn chỉ vẫy tay nói: “Còn không đứng dậy lui ra!”

“Vâng..... Hoàng Thượng.” Cô gái nơm nớp lo sợ đứng lên, không dám ngẩng đầu lên nhìn chỉ có cách lùi sang một bên.

Băng rõ ràng nhìn thấy nàng lui ra một bên không giấu nổi tính tình trẻ con vỗ vỗ ngực như vừa may

mảnh thoát một kiếp nạn không khỏi cảm thấy đáng yêu, nhíu mày liếc mắt nhìn về phía hắc nhũ giọng nói thầm, “Người nói xem phi tần kia của người không đáng thương sao...?”

Lời ý như châm chọc lập tức bị Tào Hân nhéo cho một cái, như ý nhắc nhở nàng chứ không có đau, nàng trừng mắt liếc hắc nhũ rồi mới bỏ tay hắc nhũ ra làm ra vẻ không thêm quan tâm đến hắc nhũ nữa.

Từ khi về cung, ngày nào cũng vậy cứ đến giờ lại bị Linh Nhi bưng đến một bát thuốc Đông y thật lớn ép nàng phải uống, Băng không thích uống thuốc quay đầu trừng mắt nhìn Linh Nhi nói: “Bệnh đã khỏi, vì sao lại cứ bắt ta phải uống thuốc? Ta không uống.”

Nàng biết mỗi ngày hắc nhũ đều đưa ra một đồng lý do để nàng uống thuốc, như lúc thì nói thân thể nàng cơ bản không khỏe, cần phải bồi bổ, tương lai mới có thể vì Đại Cảnh hạ sinh một hoàng tử khỏe mạnh, nếu mà nàng tìm cách trốn thì liền bị hắc nhũ tóm lại ép kỳ uống mới thôi. Hôm nay hắc nhũ công vụ không về nên nàng không cần ngoan ngoãn uống thuốc làm gì cho khổ.

“Nường nường, Hoàng Thượng nói, thuốc này bồi bổ cơ thể người, người không thể không uống!”

“Đây là lời của mấy tên lăng bầm muốn hại chết ta! Linh Nhi, Hoàng Thượng hiện tại không có ở đây, người chỉ cần lén đổ thuốc đi sau đó báo với hắc nhũ là ta đã uống là được mà!”

“Không được!” Linh Nhi kiên quyết lắc đầu, “Đây là Hoàng Thượng sai ngự y cẩn thận kê từng bài thuốc cho người, người uống vào nhất định sẽ hạ sinh một tiểu hoàng tử xinh đẹp, làm thế nào mà nô tỳ dám đổ đi!”

“Sinh cái gì sinh! Ta không cần sinh!” Việc này chính là phiền não nhất trong lòng nàng bấy lâu. Từ khi hồi cung hắc nhũ không có chạm qua vào nàng, nhưng mà ánh mắt hắc nhũ nhìn nàng càng ngày càng nóng bỏng, mỗi khi hắc nhũ nhìn nàng như vậy căn bản nàng cảm thấy cơ thể như sắp bốc cháy vậy....Đã không có “tâm hoàn” thì việc mang thai là chuyện sớm muộn, nàng có thể nào trốn tránh? Nhưng là nàng thật sự chưa có chuẩn bị tốt cho việc mang thai, huống hồ đứa nhỏ này có liên quan gì nàng? Nàng chỉ là một linh hồn tá túc trong cơ thể Nhược Nghiên mà thôi.....Nàng muốn chính là tình yêu của hắc nhũ a! Nàng căn bản không có dũng khí trở thành mẫu thân, trách nhiệm và nghĩa vụ nặng nề, địch lại ở khắp nơi, chỉ cần có một chút sai lầm thì mọi việc đều có thể đi đến kết cục bi thảm. Bản thân nàng còn không tự bảo vệ mình thì làm sao có thể bảo vệ một đứa trẻ vô tội, lấy gì đảm bảo nó không bị kéo xuống nước chết chung với nàng? Hắc nhũ tuyệt không biết nàng....

“Nàng ở đó nói bậy bạ gì đó!”

Băng như là một tên trộm bị bắt quả tang tại trận, không thể ngờ hắc nhũ trở về đúng lúc như vậy....

Tào Hân áp chế tức giận đi nhanh tới, một tay tiếp nhận chén thuốc trên tay Linh Nhi đi đến bên cạnh nàng nhìn vào gương mặt đang bốc đồng của nàng nói: “lấy thuốc uống hết đi!” Nàng dám nói không sinh đứa nhỏ của hắc nhũ, cái này mình nàng quyết được sao?

“Không uống!” Băng tính tình cũng ương ngạnh, uốn éo không nhận chén thuốc mà Tào Hân đưa, mùi thuốc đặc trưng vừa xông lên mũi liền cảm thấy khó chịu, vất vả lắm mới không bị nôn mửa chạy đi.

“Lấy thuốc uống hết đi!” Tào Hãn lạnh giọng lặp lại nói, có ý không tha cho sự cự tuyệt của nàng.

“Thiếp nói, không uống!” Băng chán ghét tránh chén thuốc đưa đến gần miệng, nhưng lại làm chén thuốc suýt đổ.

Tào Hãn không biết nàng lại ngang bướng như vậy kiến chén thuốc lắc lu đổ cả ra chiếc đĩa đựng thuốc, hăn nhìn mà tức giận mặt mày u ám quất: “Mang thêm chén khác đến đây!”

Linh Nhi vội vàng đi ra ngoài lấy thuốc.

Băng thấy hăn hình như rất tức giận, nhất thời không nhịn được uốn éo nói: “Sức khoẻ của thiếp đã tốt lên rất nhiều vì sao mà cứ phải uống thuốc mãi? Người có biết uống thuốc này có bao nhiêu là khổ?”

“Này cũng là vì tốt cho nàng.” Tào Hãn lạnh như băng nói, lời này trong nửa tháng nay hăn đã nói không biết bao nhiêu lần, chỉ vì muốn nàng có với hăn một hài tử nối dõi mà hăn đã nhẫn nhịn biết bao, thế mà nàng vẫn ngang bướng không uống thuốc, sự kiên nhẫn của hăn cũng đã khô kiệt.

Thấy hăn tức giận không nguôi, Băng hít sâu một hơi, vì việc nhỏ như vậy mà cùng hăn đôi co thật không đáng liền cúi đầu ủy khuất nói: “Người đừng tức giận, thiếp uống là được.”

Tào Hãn thấy thế sắc mặt mới hơi bớt tức giận, nhìn chăm chăm đến khi nàng uống xong thuốc mới thôi, nhìn nàng nhăn nhó hăn cũng không khỏi cảm thấy xót, liền lấy một miếng mứt táo ngọt lịm bỏ vào miệng nàng, vị ngọt của mứt mới kiến Băng bớt cảm thấy cái đắng ngắt của chén thuốc, nhưng cũng không làm giảm bớt sầu muộn trong lòng nàng, nếu thực sự có đứa nhỏ, nàng biết làm gì bây giờ? Hoa thái phi hận Thái hậu thấu xương sao có thể cho phép nữ nhân Tề gia được phép mang thai huyết nhục hoàng thượng đây?

Băng mặc một bộ đồ màu hồng nhạt ngồi trên bàn, cứ khoảng hai canh giờ lại uống một chén canh nên nàng không muốn đi đâu hết. Nhàn rỗi không việc gì làm nên nàng cũng không khỏi cảm thấy nhàn chán bèn bày cách cắt lá đốt thời gian. Ở thời hiện đại cắt lá thành hình thù một cái gì đó cũng chính là một nghệ thuật, nàng nhìn tác phẩm vừa làm xong rất hài lòng, đáng tiếc không có người hiểu được thưởng thức, hồi nửa ngày không có ai nói tác phẩm của nàng là ám chỉ cái gì, chỉ có Linh Nhi lớn mật dám nói chỉ vào tác phẩm của nàng đánh giá từ đầu đến chân giống mộtcon khi.

Băng cười không ngớt, nói Linh Nhi có con mắt nhìn tốt, không dám nói tấm giấy đó nàng cắt chính là chân dung hoàng thượng....

Uống xong canh, Băng lại tiếp tục đùa nghịch với đồng lá còn lại, định cắt thêm trên cái hình khi đó 2 lỗ tai hoặc là thân mình, hay cái đuôi nữa thì chợt nghe Cẩm Hồng tiến vào bẩm báo là có quận chúa đến thỉnh an.

“Tú Nhi mau vào.” Băng cũng không ngần đầu nhìn nàng mà vẫn đùa nghịch mới đồng lá vụn, quận chúa vào đây không thể là ai khác, chính là Chu Cẩm Tú, nghe nói từ lúc nàng hồi cung thì luôn đến hỏi thăm, lại nghe là lúc biết tin nàng gặp nạn ở sơn trang thì khóc không ngừng, ồn ào gây huyên náo nói là có

linh cảm xấu, lại còn nói bong gió đến hỏi thăm tin tức qua Cẩn Vương. Điều này cho thấy hành động của nàng và Cẩn Vương không liên can gì đến nhau.

“Tú Nhi thỉnh an nương nương! tiểu thư người..... Nương nương đang làm cái gì vậy?”

“Nhìn không thấy sao? Linh Nhi nói đây là con khi, ta đang định cắt thêm cho nó hai lỗ tai nữa?”

“Đây mà là con khi sao?” Tú Nhi vẻ mặt không dám gạt bừa, “ Sao mà thần thấy không giống con khi mà giống hoa mẫu đơn hơn!”

“Hoa mẫu đơn?” Băng cười lắc đầu, “Hoa mẫu đơn thì thành hoa mẫu đơn đi! Dù sao cũng nhàn rồi không có gì làm, cắt rồi dán lên trên cửa để nhìn cho vui!”

Tú Nhi nở nụ cười, thật tình vì thấy tiểu thư vui vẻ, qua bao nhiêu ngày gian khổ cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc, cái này rốt cục chính là khổ tận cam lai....

“Lá cây không đủ rồi, Tú Nhi, không bằng chúng ta đi ra vườn đi dạo, thuận tiện kiếm một chút lá nữa mang về.” Băng cảm thấy cuối cùng cũng phải hỏi Tú Nhi chuyện này.

Hai người vui vẻ hướng về phía ngự hoa viên đi, Băng đã lệnh cho đám cung nữ thái giám đi cách xa một chút. Gió thổi, từng cơn đường trải đá khiến cho Tú Nhi không khỏi thấy nhung nhớt nói: “Thời gian trôi cũng thật mau, vậy mà đã một năm trôi qua.”

“Đúng vậy! Quá thực mau.” Băng cũng cảm thấy nhớ khi mùa thu năm ngoái nàng mới đến đây, chớp mắt một cái mà đã một năm, thời gian không nhanh không chậm nhưng vẫn bình lặng như trước, chỉ có con người theo dòng thời gian mà thay đổi, rất nhiều chuyện....

Băng bất ngờ hỏi Tú Nhi: “ Tú Nhi, sao người giả cho hắc không phải là người?” Ngày trước Tú Nhi đã sớm có tình cảm với Lâm Diễm, nàng lại là người thân duy nhất của Cẩn Vương, huyết mạch duy nhất của Chu gia, lại được hoàng thượng sắc phong thân phận quận chúa, đối với Lâm Diễm quả thực là xứng đôi. Nhưng mà người giả cho Lâm Diễm lại không phải nàng mà mà nghĩa muội của Cẩn Vương.

Tú Nhi ngẩn người, sau đó cười nhạt nói: “ Tú Nhi không phải là người có cái mệnh để được bên cạnh Diễm thiếu gia, cuộc đời này của thần với huynh ấy chính là hữu duyên nhưng không phận!” Tú Nhi hình như cũng có vẻ tức giận nói tiếp: “Khi thần định nói cho huynh ấy cõi lòng của mình thì bên cạnh huynh ấy đã có người khác, thần sao có thể làm hòn đá ngáng đường...”

“Tú Nhi, vị thiên kim tiểu thư chi phủ lệ châu kia ta cảm thấy thật là quái dị, người có cảm thấy thế không?”

“Quái dị?” Tú Nhi nhún mày nghĩ, hình như không cảm thấy điều gì khác lạ nên hỏi: “ Người cảm thấy nàng ta quái dị sao?”

“Ta cũng không biết nói thế nào....” Băng định nói cho Tú Nhi biết nàng cảm thấy vị tiểu thư đó trên người có mang sát khí của một sát thủ nhưng lại thôi. Bởi có nói chắc gì nàng đã tin.

Đúng lúc này, chợt nghe xa xa có một giọng nữ nhân đang quát tháo: “ Muốn chết sao? Người có thân phận gì mà dám đụng trúng bản cung, thật là xui xẻo....Người đâu! Vả miệng ả cho ta!”

“Ta không có....AAAA...”

“Còn dám cãi lại! Đánh tiếp cho ta!”

Khá lắm, hình như nữ nhân này dám lộng hành! Hường tới Tú Nhi nói!“Đi, chúng ta qua đó xem!”
Băng theo tiếng huyên náo đến gần xem sự tình.

Vòng qua hàng cây liễu, dưới gốc cây to là một nữ nhân xinh đẹp nhưng bộ mặt hung hăng, trên môi còn nở một nụ cười độc địa, dưới đất chính là một nữ nhân khác đang ngồi bị hai cung nữ khác kìm hai bên, một cung nữ khác thì đứng trước mặt dùng tay liên.

Nữ nhân bị đánh quay lưng về phía Băng nên nàng không biết mặt mũi nàng ấy ra sao, chỉ có thể nhận định đó là một nữ nhân khá gầy, tóc tai vì bị đánh là rối loạn hết lên, khóc từng hồi đứt quãng.

Tú Nhi thấy vậy nói: “Đó là Mẫn quý nhân, xem ra là đang giáo huấn một nô tỳ, người cũng không cần quản.”

“Người kia hình như không giống một nô tỳ.” Vốn chính là muốn đến xem náo nhiệt nhưng nhìn thấy vẻ mặt hung hăng của Mẫn quý nhân khiến Băng cảm thấy cảnh này có chút quen thuộc, chán ghét nói: “Dừng tay!”

Mẫn quý nhân hiển nhiên không dự đoán được có người quản việc nhàn sự, đang tức giận muốn mắng lại, nhưng nhìn người đi đến là hoàng hậu, theo sau lại là quận chúa, tình thần hoảng loạn, đang hăng liên bủn rụn quỳ thụp xuống, dập đầu nói: “Hoàng hậu nương nương vạn an.”

Mẫn quý nhân cũng là vì cung quy mà hành lễ đối với Băng nói tiếp: “Thần thiếp Dương Mẫn thỉnh an hoàng hậu nương nương.”

Nữ tử bị đánh vẫn quỳ trên mặt đất cũng hướng đến nàng nghẹn ngào nói: “thần thiếp..... An Ý Liễu thỉnh..an..... Hoàng hậu nương nương.”

Dương Mẫn? An Ý Liễu? Băng cố gắng nhớ lại, từ lúc hồi cung đến nay, các phi tần đến thỉnh an nàng không ít, nhưng vì thân thể chưa hồi phục nên nàng không muốn gặp họ quá nhiều. Đến hôm nay mà nói, nàng vẫn không có chút ấn tượng nào với các phi tần này.

“Cái người tên An Ý Liễu có chức vị gì?” Nàng nhỏ giọng hỏi Tú Nhi.

Tú Nhi cũng nhỏ giọng hồi đáp: “Là người cung Minh Tú An Tiếu Viện.”

Bằng không biết thân phận Quý nhân với Tiểu Viện trong thời này so sánh thế nào, nhưng mà giữa ban ngày ban mặt dưới sự chứng kiến của biết bao nô tỳ mà đánh người thì còn đạo lý gì?

“An Tiểu Viện phạm vào tội gì?” Bằng thản nhiên nhìn vào kiêu nhan của Mẫn Quý nhân hỏi, người này so với Cảnh Quý nhân đã chết có vài phần giống nhau, nên đã ghét lại càng ghét thêm vài phần. Lại nhìn về phía hai gò má xương đỏ của AN Tiểu Viện mà thấy tức giận, người này cùng lắm mới chỉ là một tiểu cô nương, so với nàng quả thật còn kém rất nhiều tuổi....Bằng bỗng nhớ đến một người, nhìn kỹ hoá ra nàng ta chính là người mà ngày đó khi nàng hồi Phượng Tường cung bị ngã đến biêu đầu.

“Hồi hoàng hậu nương nương, vừa nãy thần thiếp đi ngắm hoa viên, An Tiểu Viện cố ý đụng trúng người thần thiếp nên...” Mẫn quý nhân càng nói càng chột dạ, nàng ta chỉ muốn ra oai xử lý một phi tần nhỏ, vậy mà không ngờ lại kinh động đến Hoàng hậu nương nương, mà bộ dáng An Tiểu Viện lại thế kia....

Bằng ôn hoà liếc nhìn Mẫn quý nhân một cái, lại hỏi An Tiểu Viện, “An Tiểu Viện, người cố ý đụng vào Mẫn Quý Nhân, ý định là gì?”

“Hoàng hậu nương nương, thần thiếp không phải cố ý đụng trúng Mẫn quý nhân.....” An Tiểu Viện vừa muốn cãi lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt đe dọa của Mẫn quý nhân thì liền co rúm người lại, muốn nói là không dám phát ra lời nào.

“An Tiểu Viện, người thật to gan, trước mặt hoàng hậu nương nương cũng dám nói dối, người rõ ràng là có chủ đích!” Mẫn quý nhân lớn giọng chấn áp An Tiểu Viện.

“Mẫn quý nhân to gan, bản cung đang cùng An Tiểu Viện nói chuyện, người có tư cách gì mà xen vào?” Bằng không khách khí lạnh giọng quát lên, trên mặt cho thấy rõ sự tức giận.

Mẫn quý nhân hô hấp cứng lại, trong lòng dù không phục cũng không dám cãi, hoàng hậu không cho nàng đứng lên thì nàng chỉ có thể quỳ ở đó, vừa hận vừa giận.

Kỳ thật sự tình chỉ cần nhìn qua là hiểu ngay, cần gì phải hỏi! An Tiểu Viện này quần áo mộc mạc, nhìn là biết không phải là người tranh đấu, gia thế nhất định không lớn, lại không được hoàng thượng sủng ái, nên bị bắt nạt là không tránh khỏi. Kỳ thật việc nhỏ này không cần tới Hoàng hậu đứng ra giải quyết, nhưng mà nhìn nàng ấy nàng lại nhớ đến mình lúc trước, không danh phận bị các phi tần khác ức hiếp.

Nhìn Mẫn Quý Nhân, Bằng hứng thú nói: “ Mẫn quý nhân việc cần không lo, phạt quỳ ở đây hai canh giờ!”

“Thần thiếp không phục! Hoàng hậu nương nương rõ ràng là ở thiên vị An Tiểu Viện!” Vừa nghe đến bị phạt quỳ hai canh giờ liền lớn mật cãi lại, mặt bừng bừng tức giận.

“Hai canh giờ.”

“Thần thiếp không phục!”

“Ba cái canh giờ. Có phục không? Nếu mà không thì cứ quỳ đến khi nào người phục mới thôi, bản

cung sẽ sai người đến giám sát người.” Lạnh như băng cười, để xem miệng lưỡi nàng cứng rắn hay đầu gối nàng ta cứng rắn.

Mẫu quý nhân bộ mặt đầy tức giận, hận đến nghiến răng nghiến lợi, không dám nói không phục, ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm về phía An Tiểu Viện....

Băng nhú mày, nàng đúng là có lòng nhưng mà chuyện có thể càng thêm xấu. Để An Tiểu Viện lại nơi này chỉ sợ sau này nàng ấy càng thêm khổ, thở dài, một nữ nhân vô tư như thế nếu mà cứ để lại đây kiểu gì cũng bị bắt nạt....

“An Tiểu Viện, người theo bản cung.” Lời vừa ra khỏi miệng, Băng cũng không hiểu chính mình kinh ngạc, nói như thế nào An Tiểu Viện cũng là nữ nhân trên danh nghĩa của hoàng thượng, cho dù bọn họ không có tình nghĩa vợ chồng nhưng nói chung quy lại nàng ấy vẫn là đối thủ cạnh tranh với nàng, không chừng nay mai chính là tình địch.... Nàng muốn xen vào chuyện của người khác giúp nàng ấy thì sau này nàng ấy có biết mà biết ơn nàng? Thương người nhưng ai thương mình? Thật là... nàng khi nào mà lại trở lên từ bi như vậy?

Băng vừa đi vừa nghĩ thì đã trở về đến Thanh Dương cung, lúc này mới nhớ đến việc mình phải vào hoa viên kiếm thêm ít lá cắt, nhưng mà trở về hai tay trống trơn, thay vào đó là một An Tiểu Viện hai má sừng đỏ....

Lộ Tam đang bảo mấy thái giám đi chuyển các chậu hoa trong cung thấy hoàng hậu nương nương và quận chúa trở về, liền bước tới thỉnh an, Tú Nhi cười nói: “Lộ công công, nương nương quên không mang chút lá cây nào về để cắt rồi, phiền người phái người ra hoa viên lấy một ít cho nương nương.”

Lộ Tam vâng lệnh, kêu một tiểu thái giám đi cùng, nhìn thấy AN Tiểu Viện phía sau, kinh ngạc hành lễ: “nô tài thỉnh an An Tiểu Viện. A..Người làm sao vậy?” Nhìn vào mặt An Tiểu Viện, Lộ Tam biết nàng ấy nhất định trúng không ít bạt tai, khoé miệng vẫn còn tơ máu? Chẳng lẽ là hoàng hậu nương nương đánh?

An Tiểu Viện biết ý chỉ cúi đầu, ngay cả nói cũng không dám nói, đây chính là Thanh Dương cung của Hoàng thượng a! Vào cung bao lâu nay đến ngay cả gặp còn chưa được hưởng chi là bước chân vào Thanh Dương cung của người, không biết vào lúc này có thể gặp mặt hoàng thượng hay không?

“Người cứ làm việc của người thôi! Đi lấy một ít thuốc lại đây!” Băng lạnh lùng nhìn vào Lộ Tam nói, tránh cho An Tiểu Viện thêm mất thể diện.

“Hồi nương nương, cái đó đều do Cẩm Hồng cắt đứt!”

“Đúng rồi, người cử người đi đến hoa viên giám sát Mẫu quý nhân cho ta, để nàng ta quỳ đúng 3 canh giờ rồi mới cho về!”

“Vâng.” Lộ Tam lập tức đi ngay không dám đứng đó hỏi thêm gì nữa.

An Tiểu Viện cảm thấy từ khi vào cung đến nay thì ngày hôm nay là ngày hạnh phúc nhất, bởi nàng được gặp Hoàng hậu nương nương. Nương nương trên mặt lãnh đạm, có thể thấy là người không mấy hoà ái dễ gần, nhưng mà tâm địa lại vô cùng thiện lương, không những giúp nàng khỏi bị Mẫn quý nhân đánh mà còn trách phạt Mẫn quý nhân, sau đó còn đưa nàng về Thanh Dương cung sau người thoa thuốc cho nàng, ban điểm tâm cho nàng ăn. Người tốt như vậy, lại có dung mạo đẹp như tiên nữ khó trách Hoàng thượng độc sủng một mình người.

Nhớ tới chính mình cha mẹ không may mất sớm, ở trong cung không có chỗ dựa nên ngay cả cung nữ cũng dám khi dễ nàng, thương thân mà ngồi chảy cả nước mắt.

“Người thế nào mà lại khóc? An Tiểu Viện, năm nay người bao nhiêu tuổi?”

“Thần thiếp năm nay mười sáu.....” An Tiểu Viện lau đi nước mắt, nhìn bầu trời đã chuyển sang tối liền đứng dậy nói: “ Giờ đã không còn sớm, thần thiếp không quấy rầy người nghỉ ngơi...”

Thực nhìn thì không nghĩ nàng ấy mười sáu tuổi. “Cũng được, người đi về trước đi, về sau nếu có người nào dám bắt nạt người, cứ nói cho bản cung biết!” Băng cười nói.

“Đa tạ nương nương quan tâm!” An Tiểu Viện vô cùng cảm kích đi.

An Tiểu Viện mới vừa đi được một lúc thì Tào Hãn trở về, nhìn thấy bóng người đi khỏi liền hỏi: “ Người vừa mới đi ra là ai?”

“Là An Tiểu Viện ở cung Minh Tú, Hoàng Thượng gặp nàng sao?” Băng tiến đến vuốt nếp nhăn trên vạt áo Hãn nói: “ Thiếp buổi chiều nay có trừng trị Mẫn quý nhân. Người thấy đau lòng không?”

Tào Hãn sửng sốt một hồi, nhưng lại cười vuốt gò má trắng mịn của nàng nói: “Trừng trị hay lắm! Nàng ta đắc tội với Nhược Nghiên của ta như thế nào?”

“Thiếp hiện tại là hoàng hậu a, ai lá gan lớn đến vậy mà dám đắc tội thiếp?” Băng cười né tránh tay hãn, “Là vì An Tiểu Viện không cẩn thận huých nàng ta một cái, thế mà nàng ta dám cho nô tỳ tát An Tiểu Viện, thiếp thấy chướng mắt nên phạt nàng ta quỳ ở hoa viên một chút!”

Tào hãn không quan tâm đến việc này, thậm chí trong trí nhớ hãn khuôn mặt Mẫn quý nhân ra sao cũng không có chút ấn tượng.

Đưa Băng vào trong tấm cung, Tào Hãn dùng bàn tay to của hãn sờ lên bụng phẳng của Băng, ý muốn rò xét, Băng không kiên nhẫn đẩy tay hãn ra, hàm hồ nói: “Không cần.....”. Bàn tay đó lại không chịu yên sờ lên vạt áo trước ngực của nàng, từ đó mang theo hơi ấm, hô hấp không đều dần thối đến trước ngực nàng. Băng vô lực yêu kiều kêu lên một tiếng, nhắm mắt lại, nàng không cần nhìn cũng biết hãn nhìn nàng nóng đến bao nhiêu, như muốn đem ngọn lửa đó thiêu cháy toàn thân của nàng....

Nàng nín thở bất động, hy vọng hãn có thể buông tha cho nàng để nàng được ngủ an lành, nhưng lại hy vọng động tác kế tiếp nơi hãn, trong lòng mâu thuẫn đến cực điểm....

Tào Hân lại không có động tác gì khác, tay của hắn nhẹ nhàng sờ lên vết sẹo nơi ngực trái của nàng, từng hồi vỗ về nhẹ nhàng, vết thương lúc trước nhìn kinh như vậy nhưng mà giờ đây chỉ còn màu đỏ, nổi trên da thịt trắng nõn của nàng như một dấu ấn không phai, đẹp đến cực phẩm, đây đều là vì hắn....

Hắn biết nàng còn chưa ngủ, nhẹ giọng nói: “Nơi này còn đau không?” Ngẫm lại sự việc mà thấy sợ, lúc ấy nếu không phải Mộc thần y đến đúng là thời điểm thì tâm của hắn đã chết theo nàng, làm sao còn có thể cùng nàng chờ mong ngày mai tiếp đây?

“Đã sớm không đau.” Băng mở to mắt, trông thấy con mắt thâm thúy của hắn mang vẻ thần nhiên, cười với hắn.

“Nhược Nghiên, nàng là người có phúc...”

“Uhm, gặp người chính là phúc khí lớn nhất đời thiếp!”

Tào Hân mỉm cười nói: “Nàng nói xem nàng có phải đã có hay không?” Hằng đêm hắn và nàng ân ái đã hơn mười ngày nay, nói không chừng bụng của nàng đã có cốt nhục của hắn, mỗi khi nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng nàng đang lớn lên, hắn không khỏi cảm thấy tự hào.

“ không có.” Băng trả lời chắc như đinh đóng cột.

“ Sao nàng biết là không?”

Tào Hân ngạc nhiên, khó hiểu nàng vì sao nói một cách chắc chắn như vậy, lời nói như một gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu hắn, nhưng mà vẫn cố tươi cười với nàng.

“Bởi vì những ngày này là ngày an toàn trong chu kỳ của thiếp.” Nếu nàng tính toán không nhầm thì lần này nhất định không mang thai.

“Thế nào là thời kỳ an toàn?” Tào Hân vẻ mặt khó hiểu

“ Có nói thì người cũng không biết, dù dao ngày tháng sau này vẫn còn có cơ hội, chỉ cần tháng sau người nỗ lực hơn là được!” Băng vẻ mặt đùa dõn nói.

“Không! Muốn cố gắng cần gì phải đợi tháng sau?” Tào Hân cười cúi đầu xuống thấp, con ngươi đen rạng rỡ nóng bỏng quen thuộc đem Băng trở về trạng thái hỗn loạn.Nàng run rẩy nghênh đón nụ hôn triền miên của hắn, cùng hắn lạc vào biển tình

“Nguyệt sự” đúng hạn đã đến làm cho Băng tạm thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà sâu vẫn còn, tuy rằng thoát lúc này nhưng mà nghe hắn nói tháng sau cố gắng hơn nữa thì chắc gì tháng tới nàng có thể tránh được.

Chương 63

Không khí cuối thu đã tràn ngập khắp hoàng cung, Bể ngòi ngập cả ngày trời nhìn ngấm đám mây nhưng mà lòng thì lại nghĩ chuyện khác. Nàng độc sủng thánh ân, mang gánh nặng sinh người kế vị cho Đại Cảnh, điều này mà nói trong hậu cung với bao nhiêu là mỹ nhân quả thực là rất vinh quang. Đối mặt với Tào Hãn, đám nô tài, phi tần, nàng đều phải bắt buộc chính mình lộ ra sự hạnh phúc mà cười. Nhưng khi không có Tào Hãn ở bên thì lại chìm vào trong bể sâu đến cực điểm, than thở, phiền não của nàng cũng không ai nhận biết, cũng không thể lý giải, và nàng lại càng không dám kể cho bất kỳ ai, chỉ có thể chôn chặt nỗi buồn tận sâu trong lòng, tự mình nhấm nháp.

Sự lạnh lùng quyết đoán của sát thủ ngày nào đã dần dần biến mất, đến ngay bản thân nàng đôi lúc còn nghi ngờ không biết đó có phải là sự thực. Đương nhiên nàng cũng không hoài nghi là bản thân nàng đang nằm mộng, nàng không phải là Bể, cũng không tồn tại trên đời này người tên Diễm hay Thủy, càng không tồn tại có thể giới ngấm đầy tranh đấu đó. Nàng đích thực là con gái của Tề Lệ, tướng quân của Đại Cảnh, Tề Nhược Nghiên, là một tiểu thư khuê các xuất thân cao quý, là hoàng hậu của Đại Cảnh, là một nữ nhân được hoàng thượng sủng ái đến cực điểm....

Nhưng nàng chung quy vẫn không thể lừa dối bản thân mình, thậm chí có lúc nàng hy vọng mình ngốc một chút, như vậy nàng mới có thể không cần bận khoăn nhiều việc đến vậy, càng biết nhiều thì càng làm nàng thêm mệt mỏi. Chỉ cần làm một nữ nhân được Hãn sủng ái nhất là tốt rồi.

“Hoàng hậu nương nương, người lại thở dài gì thế?” An Ý Liễu ánh mắt hoang mang nhìn nàng với vẻ quan tâm.

“Tiểu Viện chủ tử, nương nương thở dài là vì người ăn nhiều quá thôi!” Linh Nhi cười trêu chọc.

“A?” An Tiểu Viện vừa ăn xong một khối mút táo hạt sen, đang muốn lấy thêm một miếng nữa nghe Linh Nhi nói vậy thì khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng lên vì ngượng, cánh tay theo đó rút trở về.

Bể cười trừng mắt nhìn Linh Nhi, đối với An Tiểu Viện mỉm cười nói: “Ý Liễu, Linh Nhi là cố ý chọc người cười đó! Ở đây người muốn ăn bao nhiêu thì ăn, nếu mà thích thì khi về cầm thêm một chút ăn nữa!”

An Tiểu Viện như một đứa nhỏ nghe vậy cười rất chân thật, không lo không nghĩ kiến người ta nhìn vào cảm thấy thư thái. Hành động của nàng như lúc Nhược Nghiên còn bên cạnh, rất vô tư đã làm Bể bị tác động không ít. Vì thế nàng bắt đầu thân thiết với nàng hơn, cố gắng chiếu cố để nàng có thể không bị bất kỳ ai bắt nạt như nàng lúc trước.

Khó có thể tưởng tượng được là An Tiểu Viện mười bốn tuổi vào cung, ngay sau nghe được tin cha mẹ bên ngoài qua đời vì bạo bệnh, mặc dù được phong làm Tiểu Viện nhưng vẫn chưa được sủng, tuổi nhỏ không có ai mà dựa vào lên các phi tần khác mới thì nhau bắt nạt nàng, đến ngay cả nô tài cũng không xem nàng ra gì, bữa thì để mặc nàng nhịn đói, bữa thì trộn cơm rau như nuôi động vật....Dù thế mà nàng vẫn giữ được sự hồn nhiên vô tư thì đã khiến cho nàng rất thán phục nàng rồi.

Cầm Hồng từng nói rằng, nếu mà khi nàng mang thai thì không thể được thị tẩm, khó tránh lúc đó các phi tần nhân cơ hội chui vào chỗ trống, còn nói An Tiểu Viện thiện lương thuần khiết, nếu có thể thu phục thành người một nhà thì có thể tiến cử nàng ấy với Hoàng thượng, miễn được tương tai có kẻ tranh đoạt. Nhưng lúc đó Băng lại không nghe và nói luôn rằng: “Hắn nếu là người như vậy, ta sẽ không bao giờ ở lại bên người hắn, bởi vì hắn không xứng!” Cầm Hồng nghe nói vậy thì mặt trắng bệch ra, khuyên nàng sau này tuyệt đối không được nói câu ấy ra lần nữa.

Nàng cười mà không nói.

Nàng sợ cái gì đâu? Cho dù trước mặt của hắn mặt, nàng cũng dám nhắc lại nữ vậy không thiếu một chữ.

Nàng không dám dờn khỏi hắn sao?Đương nhiên sẽ không.

Sở dĩ dám nói nói như vậy cũng là vì tin vào hắn, nếu hắn mà thay lòng thì bản thân nàng hoá không khác Phượng Tường cung kia sao, chỉ là bài trí cho hoa lệ, ý nghĩa thực tế là không có ai ở nơi đó.

Nhưng Phượng Tường cung là vật chết, nàng lại là người có sinh mệnh, có tình cảm, những kẻ khác, cho dù là An Ý Liễu đi chăng nữa nếu mà là tình địch thì nàng không bao giờ dung thứ. Không thể ngồi si ngốc, vọng tưởng chờ đợi cả đời trong nhà giam hoàng cung này mà chờ hắn, lúc đó nhất định nàng sẽ vứt bỏ đoạn tình cảm đó mà rời khỏi nơi này.

Linh Nhi tiến bước An Tiểu Viện trở về, bưng một tác trà khác đến cho Băng cười nói: “Nương nương, người cùng An Tiểu Viện thật tâm đầu ý hợp.”

“Ta thực sự rất thích nàng.” Bởi vì nụ cười của nàng rất giống Nhược Nghiên, lại lúc nào cũng luôn miệng gọi Băng tỷ tỷ, Băng tỷ tỷ.

“Nô tỳ cũng thấy vậy, nếu không người đã không đem tử thúy vòng tặng cho An Tiểu Viện, nhưng mà vòng tay đó là Hoàng Thượng ban cho, nếu Hoàng Thượng hỏi đến thì làm sao bây giờ?”

“Hoàng Thượng ban thưởng nhiều trang sức cho ta như vậy, mỗi vật nhất định không nhớ hết được, nên nhất định sẽ không hỏi!”

Băng không nghĩ tới lần nàng phạm một sai lầm rất nghiêm trọng, sự vô tâm của nàng đã vô tình trở thành một mần tai vạ khủng khiếp.

Thật lâu về sau nàng mới biết tử thúy vòng đó là vật không tầm thường, là vật gia bảo của tổ tiên Tào Gia truyền lại, chỉ những người có thân phận cao quý nhất mới được đeo, chiếc vòng đó đã được lưu truyền từ đời nay qua đời khác tính đến nay đã sáu đời....

An Tiểu Viện được tặng vòng yêu thích nhất định không rời, vừa đi vừa ngẫm hướng về cung Minh Tú

đi tới, chốc choocsl ại nâng cổ tay lên nhìn. Vòng tay trên đó được ánh mặt trời chiếu vào chốc chốc lại đổi màu, chậm rãi lưu chuyển làm hấp dẫn nàng không ngừng xem đi xem lại.

“Người là người của cung nào?”

Đang đi thì truyền đến câu hỏi bất ngờ làm An Tiểu Viện kinh ngạc, nàng cuống quýt bỏ tay xuống, đảo mắt nhìn lại, nguyên lai là Thái phi, nàng không hề thấy thái phi thần sắc phức tạp, cung kính nói: “Cung Minh Tú An Tiểu Viện, thỉnh an Thái Phi!”

“Đứng lên đi! Vòng tay của người thật đẹp, là Hoàng Thượng thưởng cho người?” Hoa thái phi sắc mặt đông lạnh, lại cứng rắn áp chế kinh ngạc trong lòng, dùng âm thanh hoà nhã nhất hỏi chuyện.

“Hồi thái phi, này vòng tay không phải Hoàng Thượng ban cho thần thiếp, là mới vừa rồi hoàng hậu nương nương đưa cho thần thiếp ạ.” An Tiểu Viện chi tiết trả lời, khó hiểu thái phi vì sao nghe xong câu trả lời của nàng mà sắc mặt liền biến đổi khác thường, hình như rất vui mừng.

“Hoàng hậu nhưng thật là hào phóng..... An Tiểu Viện, người có thể cởi cho ban cung xem được không?”

“Vâng.” An Tiểu Viện nghe lời nàng sai đó cởi vòng tay ra, cung kính dâng lên.

Hoa thái phi thân thủ tiếp nhận chiếc vòng, sắc mặt trầm tĩnh nhưng lòng không ngừng nổi sóng, Từ thủy vòng này đúng là đem lại cơ hộ ngàn vàng cho nàng nha! Nhược Nghiên ở là Nhược Nghiên, người thật không biết đường mà đưa vật quan trọng như vậy cho Tiểu Viện a.....

Trong mắt xẹt qua hận ý, khóe miệng hiện lên một nụ cười giả tạo, trong lòng đã có chủ ý.

“An Tiểu Viện, này vòng tay này có chút vấn đề, bản cung có loại bí dược có thể tẩy trần nó, liền thưởng cho người vậy!”

“Tạ thái phi ban thưởng!” An Tiểu Viện hoan hỉ vui mừng cảm tạ Thái phi, bởi nàng thật sự không biết Thái Phi đang mưu mô chuyện khác!

Hoa thái phi cười lập tức phân phó nói: “Đỗ Lan, đi về cung lấy đồ, nó đựng trong ngăn tủ thứ ba, đó là một bình sứ màu xanh đấy, mang tới đây.”

Đỗ Lan vội vàng đi, chỉ chốc lát quả nhiên cầm một cái lọ thuốc nhỏ nhỏ màu xanh biếc đến, Hoa thái phi tiếp nhận đưa cho An Tiểu Viện, cười nói: “vòng tay này không phải vật tầm thường, thuốc này của bản cung nhiều năm không cần dùng đến, nay ban cho người để người có thể rửa vòng,, người hãy nhìn cẩn thận, mỗi ngày chỉ cần cẩn thận đổ một chút ra khăn sau đó lau hết lên vòng, cam đoan trong vòng mười ngày thì màu sắc chiếc vòng không ảm đạm như vậy mà toả sáng như ánh mặt trời vậy.”

Hoa thái phi vừa nói vừa dùng khăn lấy một chút từ trong bình ra mấy giọt, động tác thong thả làm mẫu. Từ trong bình một cổ hương khí nhẹ phát tán, như mùi của tất cả các loài hoa tổng hợp lại, rất thu hút....

“Tốt lắm, An Tiểu Viện, bản cung nói người đều nhớ kỹ chưa?” Hoa thái phi đem tử thủy vòng trả lại cho An Tiểu Viện, chiếc vòng vì thấm chút nước lại càng toả ánh sáng đẹp để phi thường.

“Thần thiếp đều nhớ kỹ, đa tạ thái phi ban cho!” An Tiểu Viện vô tâm tiếp nhận lại vòng tay, trong lòng vui mừng vì hôm nay được ban thưởng đến hai lần.

Mấy ngày sau là đến trung thu, như thường lệ trong cung lại tổ chức yến tiệc, quần thần đều đến chung vui tề tựu.

Lần trước yến tiệc tại sơn trang nghỉ hè khiến cho Băng một ấn tượng không tốt nên lần này lấy có thân mình không khoẻ không đi. Tào Hãn lo lắng triệu ngự y đến kiểm tra nhưng nghe nói sức khoẻ nàng không đáng ngại mới yên tâm thay quần áo đến yến tiệc, như thường lệ Lộ Tam theo hầu.

Tiệc rượu được tiến hành ngay trong ngự hoa viên, trời buổi trug thu trong xanh, gió mát, lại có hương hoa cỏ trong hoa viên bốn phía khoe hương làm không khí buổi tiệc thật vui vẻ. Tào Hãn hôm nay ra lệnh không phân biệt vui tôi, chỉ cùng nhau chung vui nhập tiệc, không bàn chính sự nên bầu không khí rất thoải mái. Các quan hôm nay đều do một tay Tào Hãn đề cử, toàn những quan người trẻ tài cao, rất được hãn coi trọng và tin tưởng.

Nhưng do hôm nay Băng không đi cùng nên trong lòng hãn nhớ nhung, không muốn uống quá nhiều với các đại thần, chuẩn bị rời đi, đúng lúc này Thái phi nâng chén nói: “Nay quốc thái dân an, tứ phương bình định, vương triều ta ngày càng phồn thịnh đều là công ơn của Hoàng Thượng anh minh tạo phúc cho con dân Đại Cảnh, bản cung liền thay mặt dân chúng kính người một ly!”

“Thái phi nói quá lời, vì dân chúng mà mưu phúc lợi là chức trách của đế vương, trẫm thân là đế vương chỉ có thể làm hết sức mình mà thôi!” Tào Hãn nói xong tiếp nhận ly rượu của Hoa Thái phi ngẩng đầu uống một hơi cạn. Rượu vào người kiến cả người ấm dần lên, hãn bỗng nhiên càng muốn mau mau quay về gặp mặt Nhược Nghiên, cùng nàng ngắm trăng, muốn cùng nàng dưới trăng tâm tình....

“Hoàng Thượng khiêm tốn, tiên hoàng trên trời có linh thiêng nhất định cảm thấy vui mừng.” Thái phi lui về chỗ chính mình, khoé miệng cong lên mỉm cười.

Phụ Hoàng....Lời của Mao Đại Đồng có đúng không? Thái phi thật sự là mẫu phi của ta sao? Hãn tuy rằng bình ổn lời đồn trong cung lần đó, nhất quyết sử tử Mao Đại Đồng, nhưng mà thâm tâm không khỏi nghi ngờ, hãn làm sao có thể dựa vào lời một tên nô tài mà tin ngay.

Tào Hãn ngửa đầu nhìn bầu trời đêm với ánh trăng tròn vằng vặc, nghi vấn của hãn không ai có thể trả lời, thật sự mà nói là không có tư cách. Người mà hãn có thể tin tưởng thì nay đều đã nằm dưới mồ, sự thật đối với hãn mà nói như một đêm đen vậy.

Hãn cũng không cảm thấy đáng tiếc, thái phi có là mẹ đẻ hãn không cũng không quan trọng, chỉ cần bà không có ý đồ làm tổn thương Nhược Nghiên là được, hãn chỉ mong nàng và hãn có thể bình bình an an hưởng thụ phú quý trăm năm, chỉ cần bà không vô duyên vô cớ đem chuyện không hay tới cản đường hãn....

“Trẫm đi đổi không khí, các người uống rượu!”

Tào Hân rời khỏi yến tiệc, một lòng muốn nhanh chóng trở về Thanh Dương cung nên cước bộ càng lúc càng vội vàng, hắc Hoa thái phi nhìn hắc vội vàng, ánh mắt không khỏi loé lên tinh quang, khoé miệng không ngừng được nụ cười quý dị, nhẹ giọng hỏi: “Đỗ Lan, An Tiểu Viện hiện tại ở nơi nào?”

“Hồi thái phi, nô tỳ đã theo ý người phân phó An Tiểu Viện ngắm trăng ở Nguyệt Đình!” Đỗ Lan cẩn thận đáp, khó hiểu không biết vì sao Thái Phi lại muốn an bài An Tiểu viện ở đó, nhưng mà không dám hỏi chỉ vâng lệnh bà.

“Huân hương bố trí chưa?”

“Vâng, xin thái phi yên tâm, ngài phân phó chuyện đó nô tỳ đã an bài thoả đáng!”

Thái phi vừa lòng gật đầu, trong mắt tinh quang càng tăng lên, sáng ngời hơn cả đèn trong hoa viên, bà tao nhã nâng chén một rượu ngon, trong mắt tràn đầy ý như thế “Chuyện tốt” sắp được thực hiện nên vui mừng cười.

Nguyệt đình là nơi cách Thanh Dương không xa, nếu muốn về Thanh Dương nhất định phải qua đó. Chỉ cần hắc trở về Thanh Dương cung thì việc tất thành....

“Đỗ Lan, làm tốt lắm, việc này thành công bốn cung nhất định trọng thưởng.”

“Đa tạ thái phi!” Đỗ Lan trong lòng khó hiểu, bản thân mình chỉ phụng lệnh làm việc thôi, sao thái phi lại coi hứng đến nỗi muốn trọng thưởng nàng.

Tào Hân trong lòng vội vàng, rõ ràng vừa mới cách xa Nhược Nghiên không quá nửa canh giờ, vậy mà hắc lại có cảm giác như đã nửa năm, muốn lập tức trở về gặp nàng, ý nghĩ đó như con ngựa mất cương không thể khống chế, dù có núi đao biển lửa phía trước cũng không ngăn được bước hắc.

Bỗng nhiên hắc dừng cước bộ, con người đen tinh lượng nhìn vào Nguyệt đình cách đó khoảng hai mươi bước chân, người đứng trên lan can của Nguyệt đình chính là giai nhân, quần áo nguyệt sắc đã làm nàng như tiên tử hạ phàm, trận gió nhẹ thổi qua làm váy áo tung bay càng làm thêm lung linh....

Cũng không biết là do đèn trong đình chiếu sáng hay là ánh trăng chiếu vào mà khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng càng thêm rạng ngời, trong trắng không tỳ vết, vô cùng mịn màng, sau đó thấy nàng chậm rãi nâng lên cánh tay trái lên, ống tay áo xô ngược lên lộ ra làn da trắng mịn, cổ tay đeo tử thủy vòng trong phút chốc toả ánh hoà quang, càng làm cho nàng thêm tinh tế đáng yêu....

An Tiểu Viện mỉm cười đối với ánh trăng, nhìn vào tử thủy vòng nơi cổ tay, quả thật Thái Phi nói không sai, chỉ cần lấy nước ở bình sứ xanh đó lau lên tử thủy vòng càng làm cho vòng thêm tảo sáng. Một anh giờ trước, Đỗ Lan ở Vinh Hỷ cung nói Thái phi muốn cùng nàng đến ngự hoa viên tại Nguyệt đình thưởng trăng, nàng đương nhiên vui vẻ nhận lời. Vừa đến Nguyệt đình đã thấy trong đây đã bày biện đủ các món điểm tâm và rượu. Lúc sau Đỗ Lan đến đốt huân hương mới báo cho biết thái phi tham dự tiệc rượu,

một chút nữa mới đến nên muốn nàng đứng đây chờ chút nữa.

Nhưng mà lâu như vậy sao Thái phi vẫn chưa có đến?

“Hảo đói a!” Nàng nho nhỏ nỉ non một tiếng, trong bụng phát ra vài tiếng kêu, như thể oán hận nàng, đã lâu như vậy thật là đói mà vẫn chưa cho ăn gì, trên bàn lại bày đầy đồ điểm tâm ngon, dù hoặc nàng không ngừng nuốt nước miếng, trong lòng càng thêm mong ngóng thái phi mau đến.

Nhưng mà cảm giác đói không khó chịu mấy, chỉ là bản thân không hiểu sao càng lúc càng thấy nóng, rõ ràng ở đây gió mát như vậy mà nàng lại cảm thấy nóng khó chịu trong người....

“Kỳ quái, làm sao có thể như vậy nóng?” An Tiểu Viện bắt đầu lấy tay hướng về phía mặt mà quạt, nóng trong người, bụng thì như có một cái chậu than, muốn đem nàng nướng chín mới từ bỏ thì phải

“Nhược Nghiên.....” Tào Hân như bị mà nhập giật mình tại chỗ, đôi mắt cháy lửa nhìn vào trong Nguyệt đình, đây là bất ngờ mà Nhược Nghiên muốn giành cho hân sao? Sao nàng lại ở Nguyệt đình chờ hân?

“Người này không phải là An Tiểu Viện sao? Nàng như thế nào lại ở đây.....” Lộ Tam thấy Hoàng Thượng đột nhiên dừng cước bộ trước Nguyệt đình, xuất thần, trong miệng lại còn gọi tên Hoàng hậu nương nương, mà bên trong lại là An Tiểu Viện, trong lòng nghi ngờ, hoàng thượng vì sao lại hướng đến nàng mà gọi tên Hoàng hậu nương nương?

“Cái gì An Tiểu Viện..... Các người lui xa trong vòng trăm bước cho Trẫm, nếu không có lệnh của trẫm thì không một ai được đến!”

“Vâng.” Lộ Tam không dám nói thêm, cùng đám nô tài thối lui trong vòng trăm bước, lòng không rõ đây là chuyện gì.

Tào Hân bước vào nguyệt đình, ngửi được mùi hương trong nguyệt đình thì thấy trong người tự nhiên có một cỗ nhiệt nóng bừng lên điều khiển hết tâm trí. Bước vào trong, cố lấy hết bình tĩnh nhìn người đối diện hân nói: “Nàng cố ý ở đây chờ ta sao? Vì sao không sai người đi báo sớm cho ta một tiếng?” Sớm biết như thế thì hân không ở lại tiệc rượu lâu như vậy, làm trễ mất thời gian quý báu cùng nàng ngắm trăng.

An Tiểu Viện thân thể mềm mại chấn động, không thể tin được chậm rãi quay người lại, cả người như khô nóng, tròng lớn hai mắt nhưng nai trong miệng ấp úng: “Hoàng Thượng.....” Thật là Hoàng Thượng! Hoàng Thượng sao có thể tới nơi này? Ánh mắt người sao nhìn nàng nhiệt liệt như thế....

“Nàng đói cái gì vậy? Thơm quá.....”Tào Hân hít sâu một hơi mùi thơm lạ lùng, cảm thấy hai gò má nàng càng lúc càng hồng, càng lúc càng thêm kiêu mị, toàn thân khó khống chế phong tình trỗi dậy.

“Thần thiếp không biết.....” An Tiểu Viện cực nóng chăm chú cúi đầu không dám nhìn vào hân, chỉ cảm thấy ngực nóng rực, khoog hiểu vì sao lại như vậy, đôi môi đỏ ửng, hơi thở càng lúc càng hỗn hển lui dần về phía sau, muốn cách xa hân một chút, nhưng nháy mắt một cái đã bị hân ôm lấy eo nhỏ, gắt gao ôm thật chặt vào lòng....

Tào Hân thở mạnh, ôm chặt trong lòng thân thể mềm mại, cả cơ thể đều cứng ngắc, dục vọng mãnh liệt muốn bùng nổ kiến hân trở tay không kịp, hân vốn không phải người trọng dục, trên đời này chỉ có nàng mới có thể kiến hân không thể khống chế được đến vậy.

“Hoàng Thượng.....” An Tiểu Viện cứng ngắc thân mình không dám lộn xộn, nàng mặc dù là phi tử của Hoàng Thượng, nhưng Hoàng Thượng đối với nàng mà nói là quá xa vời, đến gặp còn chưa được chỉ đừng nói là được Hoàng thượng ôm chặt trong lòng như vậy, cảm giác này là vì sao mãnh liệt như thế, kích thích nàng không thể ức chế run run từng hồi.

“Ta muốn nàng!” Dục hoả điên cuồng thiêu đốt làm cho Tào Hân mất hết ý trí, thậm chí hân khoong thể chờ đến khi trở về Thanh Dương cung, ánh mắt của hân nóng rực, thân thể hân nóng bỏng, cho dù cách vô số tầng lớp quần áo, An Tiểu Viện cũng có thể cảm giác nhiệt lượng đó mạnh mẽ lan sang nàng, làm cơ thể nàng từng hồi nóng lên.

Sự thân mật bất ngờ, An Tiểu Viện ánh mắt dĩ nhiên rơi vào mê loạn, khuôn mặt mờ mịt lộ rõ vẻ ngây thơ, trái tim của nàng kịch liệt cổ động, chấn động màng tai, thùng thùng thùng ở trong đầu tiếng vọng không ngừng nghỉ.

Hoàng Thượng nói muốn nàng? Đây có phải là ý muốn sủng hạnh nàng? Nhưng không phải hoàng thượng chỉ độc sủng một mình Hoàng hậu nương nương thôi sao? Hoàng hậu thực tâm đối với nàng tốt như vậy,nếu mà biết việc này có đau lòng không? Nhưng nàng sao có thể không tuân theo ý Hoàng thượng? Nếu mà nàng được sủng, sau này ai có thể bắt nạt nàng....

Đang lúc nàng tâm tư trăm ý loạn, chỉ nghe tiếng soảng một hồi vọng lên, toàn bộ điểm tâm trên bàn đều bị hoàng thượng một chương hất đổ trên mặt đất, đồng thời mùi hương trên lư hương gần đó càng phát ra nồng đậm, hiển nhiên là người thấy vương vãi lên đạp đổ lẫn lóc....

Cách Minh Nguyệt lâu không xa, gió đêm như quất vào người đi đường, thỉnh thoảng lại nổi lên từng tiếng lá trúc rít lên do va vào nhau. Băng và Linh Nhi do không muốn đến yến tiệc nên ở lại trong Thanh Dương cung ngắm trăng, bỗng nhiên không hiểu vì sao lòng cứ cảm thấy nôn nao, tựa như có chuyện gì đó không hay vừa xảy ra, nàng càng thêm bối rối, lòng đầy lo lắng. Hoa thái phi gần đây hình như rất an phận, Cẩn Vương lại chưa có trở về, theo lý mà nói thì nhất định không có chuyện gì xấu nha! Nếu có kẻ muốn như lần trước gây chuyện bất lợi thì không có khả năng vì hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt hơn ở sơn trang, muốn vào cung mà ám sát thì còn khó hơn là lên trời. Vậy sao vô duyên vô cớ nàng lại cảm thấy bất an như vậy?

Tiếng nhạc từng bừng bên kia hoa viên vẫn không ngừng vang lên, vậy chứng tỏ tại yến tiệc không có phát sinh chuyện gì, nhưng mà dấu hiệu bất an đó vẫn mãi không lui, càng lúc càng làm cho nàng đứng ngồi không yên....

Băng đang muốn đứng lên, đột nhiên người cảm thấy lạnh ngắt, rung mình, hình như có ai đó đứng sau lưng nàng vậy. Nàng thậm chí còn có thể cảm thấy ánh mắt sâu thẳm của kẻ đó nhìn nàng vô cùng chăm chú, đó là một cảm giác lâu lắm rồi không còn hiện hữu trong nàng, người này nhất định không phải là nô tài trong Thanh Dương cung!

Hắn là ai vậy? Hắn làm như thế nào mà vào hoàng cung như chỗ không người? Quan trọng hơn cả là hắn muốn gì?

Nàng không đoán được mục đích của kẻ đó là gì, đương nhiên càng không dám hành động thiếu suy nghĩ, người trong hoàng cung này hận nàng đâu chỉ có một hai kẻ, thậm chí muốn đẩy nàng vào chỗ chết cũng không ít. Nếu giờ có kêu lên đi chẳng nữa chờ thị vệ ập đến thì nhất định tính mạng nàng cũng không còn, tốt nhất nên bất động một chỗ, lấy tâm tĩnh lại để đề phòng xem kẻ đó muốn làm gì tiếp theo.

Kỳ quái là người này cũng là trầm tĩnh không hành động gì nữa. giằng co một hồi nàng không chịu được nữa liền đứng dậy, nhanh chóng vọt đến nơi an toàn rồi mới tính tiếp.

Động tác của nàng nhanh chóng nhưng mà người này còn nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt đã chế ngự nàng, một cánh tay nam nhân chắc chắn chế ngự từ phía sau lưng nàng, tay khác nhanh chóng bịt miệng nàng cho nàng khỏi kêu người khác đến...

“Người.....” Bằng chỉ kịp phát ra một tiếng gọi nhỏ thì miệng đã bị bịt lại, trong lòng hoảng hốt nghĩ rằng xong rồi, thì ra kẻ đó không phải tới đây để đối phó với hắn mà hắn tới đây vì nàng....

Nàng giãy dụa công kích hắn nhưng mà không tài nào thoát khỏi vòng tay hắn được, cả người như không có chút lực đạo nào, cứ làm hắn nói lỏng tay ra một chút thì y rằng ngay lập tức hắn lại ôm nàng vào người hắn càng chặt hơn đến khi nàng không còn sức mà động đậy.

Bên tai truyền đến tiếng cười kiến Bằng như bị sét đánh, cơ hồ quên cả hô hấp, dĩ nhiên là hắn, hắn không phải vẫn chu du bên ngoài sao? Hồi kinh khi nào mà không có lấy một chút tin tức, lần trước hắn ám sát không thành, lần này hắn có âm mưu gì đây?

“Hoàng tấu, người có thể tưởng tượng xem hoàng huynh giờ phút này đang làm cái gì?”

Tào Triệt cố ý đè thấp tiếng nói trong trẻo, nhẹ nhàng, ôn nhu, ám muội nói nhỏ vào tai nàng, đối với hắn mà nói hành động của hắn lúc này thật sự không có chút gì gọi là tôn trọng nàng là Hoàng tấu.

Ý đồ trong lời nói của hắn làm Bằng cứng đờ, như bị Cẩn Vương quản lý, trừ bỏ ngây ngô thuận theo ra thì không thể làm gì khác....

“Ai..... Nếu hoàng tấu đã quan tâm hoàng huynh như thế thì thần đệ không quản vất vả chỉ cho tấu xem!” Rõ ràng lời nói như có vẻ tiếc nuối nhưng mà ngữ khí lại cho thấy hắn đang rất hưng phấn.

Hắn nói lời này là có ý gì? Tiếng nhạc từ buổi yến tiệc vẫn đang vọng lại đây không có chút gì bất thường. Nhưng mà cũng không thể kinh thường, Cẩn Vương khi không vô duyên vô cớ hồi cung thì tuyệt đối không có ý tốt!

“Hoàng tấu, thần đệ lo lắng trong chốn lát người thương tâm, không khống chế được quấy rầy chuyện tốt của hoàng huynh nên đành phải làm cho người chịu ỷ khuất một chút.”

Hắn từ từ buông nhẹ nàng ra, Băng thờ hồn hên một hơi, vừa muốn hỏi hắn rốt vừa này nói là có ý gì, ai ngờ vừa mở miệng chưa kịp hỏi thì đã bị điểm huyết, không phát ra được bất kỳ một âm thanh nào nơi cổ họng nữa, hiển như là bị điểm trúng huyết cam.

Trong lúc còn bất ngờ thì cả người đã bị hắn ôm lấy bay lên, chỉ có thể nhìn hắn với ánh mắt vô cùng phần nộ, nhưng khuôn mặt tuấn dật của hắn không chút để ý đến nàng mà vẫn thoải mái mỉm cười, con người đen được ánh trăng rơi xuống như trong đó chứa đầy sao.

Hắn khẽ nói vọng lại: “hoàng tẩu sao lại nhìn thần đệ như thế? Tốt xấu gì thần đệ cũng mất bao công sức mới khuyên được Mộc thần y đến để chữa bệnh cho tẩu, nghe nói lại vừa kịp lúc cứu tẩu một mạng, chữa luôn được cả bệnh tim của tẩu, người không lấy đó mà cảm kích thần đệ mà lại nhìn thần đệ với bộ mặt oán hận vậy sao?”

Băng nghe thế mà cảm thấy tức giận, khoé môi cố gắng lấy hết sức lực phát âm: A phi –

Cẩn vương lơ đãng cười: “Hoàng tẩu làm gì cần phải phí sức lực như thế? Tốt nhất người nên lưu lại sức lực cho lát nữa rồi nói cũng không muộn!” Băng không phí thêm sức đôi co với hắn chỉ có thể nghe bên tai vọng lại tiếng hắn xé gió vù vù bay đi. Nguyệt đình gần ngay trước mắt, Tào Triệt hạ thân xuống một thân cây cách nguyệt đình không xa, đứng từ nơi này mà nói chuyện trong nguyệt đình phát sinh cái gì cũng không bỏ sót.

Tào Triệt nhẹ nhàng chậm chạp buông Băng ra, hai tay vô cùng thân thiết vòng qua thắt lưng nàng, khoé miệng cười ý muốn chỉ nàng nhìn vào bên trong nguyệt đình nói: “Hoàng tẩu mời xem.”

Cảnh trước mắt không khỏi kiến Băng kinh hồn, cả người cứng đờ giống như một khúc gỗ, bên trong người nam nhân chỉ không phải Diễm mà thay vào đó là Hắn mà thôi chứ cảnh tượng khi bị phản bội không hề thay đổi, người bị phản bội vẫn là nàng.....

Vì sao nàng lại đem tình cảm thật của mình đi đổi lấy sự phản bội? Vì sao nam nhân luôn nói chỉ yêu có mình nàng mới đó đã xoay ra ôm một nữ nhân khác trong lòng?

Dù dùng bất ngôn từ nào lúc này cũng không thể diễn tả cảm giác đau lòng và phần nộ cảm xúc của nàng. Nếu nói Diễm phản bội là do Thủy hãm hại thì còn có thể tha thứ, nhưng Hắn giờ khắc hành động lại không cho nàng một lý do gì để biện hộ, hắn hình như đã bị dục vọng biến thành một con dã thú, đem An Tiểu Viện gắt gao để ở trên bàn muốn làm gì thì làm...

“Hoàng Thượng.....”

Nàng nghe thấy được tiếng An Tiểu Viện thở gấp rên rĩ phát ra từ bên trong đình, tay nàng ôm gắt gao lấy Hắn không rời, vòng tay tử thủy trên cổ tay nàng không ngừng phát ra ánh hào quang đậm bạc như thế châm chọc nàng bội phần.

Nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, không nhìn nữa, cũng không muốn nghe, không thèm để ý, tùy ý bản thân tới, không đi nghe, không thèm nghĩ nữa, tùy ý chính mình đóng trái tim lại hoá thành băng như chính tên của nàng....

“Hoàng tẩu thật sự là hào phóng, ngay cả tử thúy vòng cũng có thể đem tặng người khác....Đúng là hợp lý quá đi, nào là Lộ tê hương, mân ki dịch,Ah..... Hẳn là còn có ít xuân dược trên người hoàng huynh..... Thái phi thật tốt thủ đoạn!” (toàn thuốc ý chỉ thuốc kích thích dục vọng, không biết dịch sao nữa)

Cả người chết lặng nên Băng căn bản không nghe được hẳn nói cái gì, chỉ có bản thân nàng đang tự nhốt mình lại trong một thế giới mà chỉ có mình nàng.

Tào Triệt nghiêng đầu, nâng nhẹ tay xoay khuôn mặt đau khổ nàng nhìn về phía hẳn thân nhiên nói: “Như thế nào? Giờ phút này mà tẩu tới còn kịp, tẩu có thể đến mà ngăn cản bọn họ? Thần đệ nhất định cho người phương phát tốt nhất, chỉ cần người đáp ứng thần đệ một chuyện...” Lời nói hàm ý giao dịch chưa được nói hết, Tào Triệt dừng lại không nói hết, chỉ ngẩn người nhìn nàng nhắm mắt hai hàng lệ cứ vậy chảy dài trên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, làm đau mắt hẳn và cũng đau cả tâm hẳn....

Môi nàng khẽ nhúc nhích, tựa như muốn nói cái gì, hẳn không chút do dự giải huyết đạo cho nàng nghe nàng thì thào nói từng lời: “Mang... ta rời đi..... Mang ta rời đi.....”

Hẳn như vứt bỏ quyết tâm lúc trước thờ dài, đối mặt với nàng như vậy, chỉ sợ ngay cả ý chí sắt đá nhất cũng phải lay động chứ huống chi là hẳn? Hẳn không dự đoán được nàng không nói gì hết ngoài lời nói thỉnh cầu hẳn đưa nàng rời đi. Nếu đáp ứng nàng thì mục đích ban đầu của hẳn đã thất bại, nhưng hẳn làm sao có thể không đáp ứng được? Tuy mục đích ban đầu không thành nhưng hẳn không có lấy một chút cảm giác tiếc nuối, mà ngược lại cảm thấy vui mừng, nếu biết sớm việc nhỏ như vậy có thể kiến nàng sinh ra quyết tâm rời bỏ hoàng cung thì hẳn cần gì phải đợi đến ngày hôm nay?

“Được!” Hẳn lộ ra rõ ràng sự chấp thuận, mỉm cười, tuy rằng không tính tới nước đi này nhưng hẳn không ngại nàng quấy rầy bước đi của hẳn, làm nhiều loạn kế hoạch của hẳn...

Bị tình dục sở khống chế Tào Hãn mạnh tay kéo vạt áo của An Tiểu Viện ra, thô bạo hôn liên tiếp lên ngực của nàng làm hai hạt bội nơi ngực nàng nhất thời cứng lên, đỏ rực giữa ánh đèn lồng sáng lạng trong đình, thân thể mềm mại không ngừng run lên từng hồi do bị kích thích, câu dẫn dục hoả trên người....

Tào Hãn lại đột nhiên ngừng động tác, ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn vào mảng ngực trắng nõn của nàng một cách chăm chú, dưới xương quai xanh sao lại sờ vào không thấy chút dấu vết nào của....

Mặc dù bị dục vọng đốt cháy hết ý chí nhưng con người không khỏi xẹt qua nghi hoặc, mê mang khó hiểu làm hẳn như bưng bình. Vết thương nàng dùng tính mạng của mình bảo vệ tính mạng hẳn vì sao không thấy lưu lại vết sẹo nữa?

Trùng hợp ngay lúc đó một trận gió thổi qua kiến cho mùi hương tràn ngập trong đình lập tức tiêu tán không ít, khí lạnh thấm vào ngực, Tào Hãn ánh mắt chốt lắt lấy lại được sự anh minh....

Dục vọng lui dần, Tào Hãn hoang mang nhìn chăm chăm vào người đang nằm dưới thân, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt thì đỏ bừng. Nữ nhân, hẳn mới vừa rời rõ ràng là ở cùng Nhược Nghiên, sao đột nhiên lại biến thành một nữ nhân khác? Nhược Nghiên đâu?

“Người là ai?” Tào Hãn vẻ mặt hoang mang nhìn vào cổ tay An Tiểu Viện đang đeo vòng tử thủy, ánh mắt chuyển sang sự lãnh khốc, tay nhanh chóng lấy lực bóp vào cổ trắng của nàng ta, sáng giọng quát mắng “Nói! Tử thủy vòng vì sao lại ở trên tay người?”

Gió lạnh làm thổi tan mùi lộ tê hương ở Nguyệt đình, cũng thổi bay đi mùi thơm lạ lùng phóng túng kích dục nơi An Tiểu Viện, nàng còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy lực đạo ở cổ mỗi lúc một tăng khiến nàng không thể hô hấp, chứ đừng nói là muốn lên tiếng!

Nàng kinh hoàng mở to mắt ra, thấy ánh mắt lãnh đạm nổi giận của Tào Hãn mà phút run, nàng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, mới vừa rồi nàng còn ở nguyệt đình chờ thái phi, ai ngờ Hoàng Thượng tiến tới đem thân thể nàng đặt lên bàn muốn sủng hạnh nàng, nàng vừa hoang mang, sợ hãi, lại thêm phần áy náy, nhưng lại chờ mong, hy vọng Hoàng Thượng sủng hạnh để có thể cho nàng một địa vị tôn quý khiến kẻ khác không dám kinh thường nàng nữa.

Nhưng vì sao Hoàng Thượng đột nhiên lại giận dữ, không chỉ muốn lấy tay bóp chết nàng, còn chất vấn nàng là ai.

Chẳng lẽ Hoàng Thượng không biết nàng là An Tiểu Viện ở cung Minh Tú sao? Tiểu Viện sắc phong cho nàng cũng chính là người hạ chỉ mà!

“Người là ai? Rốt cuộc đã giở thủ đoạn gì?” Tào Hãn càng nghĩ càng không đúng, hẳn vốn không phải kẻ trọng dụng, cho dù nàng ta có mang vòng tử thủy của Nhược Nghiên cũng không thể khiến hắn nhìn nhầm là nàng, nhất định có thủ đoạn gì đó ẩn sau sự tình này?

Lực đạo không có ý buông lỏng ra, An Tiểu Viện cố gắng giãy dụa thở dốc, cuống quýt kéo vạt áo lại che lấp sự lỏa lồ trước ngực, hoảng sợ nói: “Thần thiếp là Tiểu Viện An Ý Liễu ở cung Minh Tú.”

“An Tiểu Viện.” Tào Hãn nhớ lại Lộ Tam từng nói qua cái gì An Tiểu Viện, nhưng là trong lúc đó lòng lại muốn cùng Nhược Nghiên ngắm trăng mới ra lệnh cho đám nô tài lui cách xa trăm bước, ánh mắt sắc bén nhìn vào mặt An Tiểu Viện đang sợ hãi nói: “Trăm mới vừa này nhìn ngươi thành hoàng hậu, tử thủy vòng này từ đâu mà đến?”

“Thần thiếp không biết Hoàng Thượng vì sao đem thần thiếp biến thành hoàng hậu nương nương. Nhưng vòng tử thủy này là do hoàng hậu nương nương tặng cho thần thiếp.” An Tiểu Viện vô lực, cả người run rẩy quỳ dưới mặt đất, nước mắt vừa khóc vừa nói.

Mới lúc này nàng còn tưởng Hoàng thượng bị hấp dẫn bởi mỹ mạo của nàng mà muốn sủng hạnh nàng, thì ra nguyên nhân là hoàng thượng tưởng nàng là hoàng hậu nương nương.

Nghe nói Bạng đem tử thủy vòng, vật gia bảo của Tào gia cho An Tiểu Viện, Tào Hãn sắc mặt nhất thời xanh mét, không chút thương tiếc cầm cánh tay gầy, lôi thật mạnh tử thủy vòng khỏi cổ tay An Tiểu Viện, chán ghét đem nàng đẩy ra, sau đó lớn tiếng quát: “Người đâu! Đem An Tiểu Viện giải vào lãnh cung nhân tà!”

An Tiểu Viện giống như một mảnh lá rụng, thân mình ngã nhào ra, cái trán va vào đất mà đỏ bừng lên, nhưng nàng hiển nhiên không một chút đau đớn, đôi mắt trong trẻo đã không còn khí chất mà trở lên trầm mặc, cung nhân tà. Vào nơi đó chẳng phải là sống không bằng chết? Nàng vốn nghĩ tối nay sau sẽ là hạnh phúc rộng mở, ai ngờ cái chờ đợi nàng lại là địa ngục hắc ám.

Lộ Tam cách đó trăm bước nghe được tiếng ý chỉ của Hoàng Thượng lập tức tiến đến tiếp lệnh sai hai thái giám áp giải An Tiểu Viện đi vào cung nhân tà.

Tào Hãn đem tử thúy vòng cất vào trong áo, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lộ Tam nói: “Mới vừa nãy người biết rõ ràng người trong đình là An Tiểu Viện chứ không phải hoàng hậu, vì sao không nói ngay cho trẫm thức tỉnh? Hay là người cũng là gián điệp của An Tiểu Viện?” Hãn đã nhận định việc này là An Tiểu Viện cố ý bày ra muốn tranh thủ tình cảm của hãn, nếu không phải vừa vặn có trận gió thổi qua đình làm hãn ý trí khôi phục thì nhất định giờ phút này chẳng phải là hãn đã làm một chuyện đại sai, hãn làm sao có thể đối diện với Nhược Nghiên được nữa?

, “Nô tài. Nô tài.” Hãn rõ ràng nhìn thấy người trong đình là An Tiểu Viện, là Hoàng Thượng chính mình nhìn lầm, lúc này lại lại muốn trách tội lên người hãn. Lộ Tam cái trán mồ hôi không ngừng ứa ra, nhưng đối với sự thịnh nộ của Hoàng Thượng cũng không dám mở miệng biện minh cho chính mình, chỉ có thể than cho phận nô tài mệnh khổ.

“Tự đi lĩnh ba mươi trượng cho trẫm!” Dem sự tức giận nhất thời trút lên người Lộ Tam rồi sau đó Tào Hãn liền phất tay áo bỏ đi.

“Vâng, nô tài tuân chỉ.” Lộ Tam trong lòng than thở, ai oán tự đi lĩnh ba mươi trượng.

Chương 64

Tào Hãn không đi kiệu về cung nữa mà chậm rãi đi bộ hướng về Thanh Dương cung, gió lạnh ban đêm quất vào mặt khiến cho tức giận trong lòng hãn đã thuyên giảm được phần nào. Hãn biết rõ, có tức giận thì cũng không thể đem toàn bộ lỗi đổ lên đầu nàng tự dưng mang tử thủy vòng đi tặng cho người khác mà tự trách mình nhiều hơn, cái chính là hãn không tỉnh táo cái gì Tiểu Viện sử dụng mê hương, khiến cho hãn ý loạn tình mê thiếu chút nữa là lâm vào quần bách, phạm thêm sai lầm nghiêm trọng!

Nhưng mà qua sự việc này hãn biết Nhược Nghiên không hề nói dối hãn, sáu năm trước nàng vào cung làm hoàng hậu, mẫu hậu đã đem tử thủy vòng trịnh trọng giao cho nàng, sau khi nàng bị phế bỏ thì vòng tay này đương nhiên thu hồi về tay hãn, đến lúc nàng được sắc phong lần nữa, hãn mới đem tử thủy vòng giao lại cho nàng, nhất thời quên không nói cho nàng biết ý nghĩa của chiếc vòng này. Cho nên hãn có thể khẳng định nàng thực sự không hề nhớ được chuyện quá khứ, nếu không thì không đời nào nàng lại đem tử thủy vòng tặng cho An Tiểu Viện?

Thanh Dương cung càng lúc càng gần, nhưng cước bộ của hãn lại có phần do dự, tuy rằng hãn vẫn chưa làm chuyện gì sai, nhưng vạn nhất nếu nàng biết được nhất định là sẽ đau lòng sao? Nếu không phải phi tần không thường xuyên lui tới thì nàng cũng không tặng đồ, điều đó cho thấy nàng thực sự thích An Tiểu Viện này, nếu biết nữ nhâ đó lấy vòng tay tác loạn, khó tránh được phiền lòng, không bằng kiểm một cố gạt nàng thoả đáng!

Tiếp nhận ba muwoi trượng, Lộ Tam khắp khiêng đi về, thấy Hoàng Thượng còn lưỡng lự không tiến vào Thanh Dương cung, nên không khỏi kinh ngạc, tiến đến quỳ nói: “Hoàng Thượng, nô tài đã lĩnh đủ ba mươi trượng rồi ạ.”

“Sao không đánh chết người cho rồi.” Tào Hãn liếc nhìn Lộ Tam, sắc lạnh cảnh cáo nói: “ Chuyện đêm nay tuyệt đối không được cho hoàng hậu biết, nếu không đừng trách trảm hỏi tội!”

“Hoàng Thượng yên tâm, nô tài nhất định không cho hoàng hậu nương nương biết chuyện!” Lộ Tam giật mình run rẩy, tâm nói chuyện này nếu lộ ra, chỉ sợ kết cục của hãn không chỉ là lĩnh thêm mấy mươi trượng nữa đâu.

Tào Hãn hừ một tiếng, rốt cục cất bước vào cửa Thanh Dương cung.

Trong điện các nơi sớm treo treo đèn sáng bừng, so với không khí của hoa viên thật sự là rất khác biệt, đám nô tài vây quanh một bàn ngồi ngắm trăng, không khí hoà thuận vui vẻ, chỉ thấy thiếu một người.

Nô tài thấy Hoàng Thượng trở về, sắc mặt hình như không được tốt, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, vẫn cẩn thận đến hành lễ cung nghênh như thường lệ.

Không phát hiện thấy Nhược Nghiê, Tào Hãn nhíu mày, không hờn giận nói: “Linh Nhi, hoàng hậu đâu?” Linh Nhi ở đây, vì sao lại không thấy nàng.

“Hồi Hoàng Thượng, nương nương ở trên lộ đài, nói là muốn một mình ngắm trăng, lệnh cho nô tỳ

không được đến quấy rầy.” Linh Nhi chỉ tiết đáp, nương nương thường xuyên thích ở một mình, thói quen đó nàng đã quen, nhưng mà đôi lúc vẫn không an tâm.

Tào Hãn ừ một tiếng, bước đi thẳng đến lộ đài, nghĩ rằng nên làm cách nào đem tử thủy vòng trao lại cho nàng mà không khiến cho nàng sinh nghi ngờ. Bởi nếu nói không khéo thì lộ thêm chuyện này đó hẳn làm như thế nào mà hãm hại cha nàng, như vậy càng kiến cho tình cảm của nàng dành cho hắn thêm xa cách.

Hắn đi lên cầu thang, đi vào lộ đài, nhưng mà không thấy bong dáng một ai, căn bản lộ đài không có người. Trà bánh điểm tâm đặt trên bàn vẫn chưa có dùng qua, nhưng mà ghế nằm hình như hơi lồm xướng, hiển nhiên có người ngồi trên đó. Tào Hãn trong lòng giật mình, cao giọng quát: “Người đâu!”

Nghe Hoàng Thượng quát mắng nghiêm trọng, đám nô tài liền hướng về phía lộ đài chạy đến, không biết chuyện gì run rẩy quỳ hết xuống.

“Trẫm đi lên khi nơi này đã không thấy một bong người, hoàng hậu đâu?” Tào Hãn sáng giọng, mâu trung đã hiện lên sự tức giận khó tả.

“Hoàng Thượng, nương nương lúc trước quả thật là ở trên lộ đài, có lẽ là mệt mỏi nên người đã về tắm điện nghỉ tạm.” Linh Nhi còn chưa nói xong, trước mắt đã không thấy thân ảnh của Hoàng Thượng, nàng vội vàng đứng dậy theo ngay phía sau đi về tắm điện.

Mọi người thấy thế, cũng vội vàng đứng dậy theo sát sau đó, trong lòng ai cũng chờ đợi hoàng hậu nương nương bình yên ở trong tắm điện, trăm ngàn đừng có xảy ra cái gì ngoài ý muốn, nếu không thấy hoàng hậu thì cái đầu bọn họ hôm nay nhất định không còn giữ được trên cổ.

Tắm điện trống trải không có lấy một bóng người, Tào Hãn lo lắng và hoảng sợ không chịu nổi bọn nô tài có hầu hạ nàng mà cũng không xong, nàng đi đâu cũng không biết.

“Người đâu?” Tào Hãn một tiếng hét to, mọi người đều đồng loạt quỳ hết xuống nhất loạt nói: “Nô tài đáng chết”

“Còn không mau đi tìm!” Giọng nói của hắn đã mất hết kiên nhẫn, đúng là một đám vô dụng!

Mọi người nghe lệnh đem theo đèn đi tìm khắp Thanh Dương cung mà không thu hoạch được gì, Linh Nhi mặt đỏ như nước mắt, nương nương rõ ràng là ở lộ đài, như thế nào mà lúc này liền không thấy bong dáng? Bọn họ vẫn ở trong điện, sao không thấy nương nương đi ra khỏi đó!

Tìm kiếm khắp Thanh Dương cung mấy lần mà không tìm được người, Tào Hãn đã thấy sự tình không tầm thường, lúc đó mới triệu các thị vệ đến đi tìm bốn phía hoàng cung, nhưng mà nghe thị vệ bẩm báo không thấy điều gì khác thường.

Sự tình đơn giản hơn nếu người đó không phải Nhược Nghiên, nàng tuy là con gái đại tướng quân nhưng từ nhỏ thân thể yếu đuối, từ lúc trong bụng mẹ đã mang thêm bệnh tim, võ công không biết thì làm sao có thể rời Thanh Dương cung đi mà không bị thị vệ phát hiện, đúng là càng nghĩ càng quái lạ. Cho nên

hắn có thể khẳng định nhất định là có người mang nàng đi!

Là kẻ nào lớn mật dám xâm nhập hoàng cung bắt đi hoàng hậu Đại Cảnh, hơn nữa còn có thể tránh được thị vệ không phát giác?

Tào Hân đầu tiên nghĩ đến đó là việc làm của thái tử Lan quốc thái tử Úy Phong Kỳ, này hắn mới đăng cơ lên làm hoàng đế, ánh mắt hắn lúc trước nhìn nàng không thăm thường, mới đến hoàng cung mà đã dám đem nàng rời đi, làm hắn tức giận lắm đành muốn đưa đến đoạn đầu đài xử chém, nhưng vì đại cục hai nước mà cho hắn một con ngựa thả hắn trở về. Nhưng mà hắn lên ngôi hoàng đế không phải dễ giành, anh em trong nhà xung đột tranh ngai vàng mà không ngại chém giết lẫn nhau, hắn còn lo không kịp làm gì có thời gian đến Đại Cảnh mà bắt cóc người. Cho dù có bắt được Nhược Nghiên thì cũng không có cách nào mà rời đi được. Như vậy Úy Phong Kỳ liền có thể loại trừ một bên, vậy ai có khả năng đến bắt Nhược Nghiên đi?

Tào Hân càng nghĩ càng thấy trong đầu hỗn loạn, lần trước nếu không phải Triệt ở một bên nhắc nhở, Nhược Nghiên có lẽ đã bị Úy Phong Kỳ thuận lợi bắt đến Lan quốc, một bên là chuyện nàng mất tích với một bên là địch quốc càng làm cho hắn thêm luống cuống, liền truyền thống lĩnh thị vệ Hồ Quyết âm thầm điều tra, cũng hạ chỉ lập tức phong tỏa hoàng cung và kinh thành, đến khi nào tra ra gian tặc trong hoàng cung mới thôi. Bất luận kẻ nào không có giấy thông hành thì không được phép cho đi.

Băng không biết chính mình đang ở nơi nào, căn bản cũng không muốn biết điểm này, bởi trong lòng nàng lúc này đang cực kỳ bình thản, thâm trầm không có cảm giác lên khi đến nơi xa lạ cảm thấy không thích ứng mà thôi.

Căn vương vẫn ôm nàng vào ngực, giống như cưỡi mây đạp gió bay từ nơi đen tối này đến nơi đen tối khác mà thôi, đến khi hai chân nàng chạm đất thì cánh tay đó mới rời khỏi lưng nàng thì nàng mới lấy lại được cảm giác.

Nàng rời khỏi nhà giam hoàng kim kia, rời khỏi nam nhân kiến cho nàng thương tâm. Bao nhiêu đau khổ cứ thế ập đến nên nàng trở nên thản nhiên một cách lạ lẫm, trở nên đăm đăm, trở nên thờ ơ, nhưng mà sai lầm do nàng tự chuốc lấy, dù có ở đâu thì mọi việc đối với nàng vẫn luôn không thuận lợi, gió vẫn thổi mạnh để cho thân thể vốn mỏng manh của nàng càng thêm vui dập tơi bời.

Trước mắt đột nhiên có ánh sáng, là Căn vương vừa mới cởi bỏ lớp áo choàng đen khỏi người, bên trong hắn là bộ áo trắng như băng, chiếu lên làm tâm nàng thêm lạnh.

“Mới vừa rồi vì sao không vào đó ngăn cản?” khuôn mặt tuần dật của Tào Triệt mang theo nụ cười kỳ quái nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi nhưng với ý thăm dò.

“Vì sao phải ngăn cản? Ngăn cản thì được gì, tiếp theo thì sao?” Lạnh như băng cười, biểu hiện tuyệt vọng không giấu nổi trong mắt nàng, nhưng mà không uỷ mị ánh mắt liền trở nên sắc lạnh nhìn thẳng vào Tào Triệt hỏi với vẻ kinh ngạc: “Vương gia hao tổn tâm trí cho ta xem một màn kia mục đích rốt cuộc là muốn gì?”

“Nàng nói xem bốn vương mục đích là cái gì?” Tào Triệt hai tay ấn nàng vào phía vách tường, ngăn

không cho nàng tránh khỏi vòng tay hắn, cười hỏi ngược lại với vẻ đùa cợt.

“Vương gia vì sao lại sửa lại xưng hô rồi?” Băng châm chọc cười lạnh, mới vừa nãy một tiếng hoàng tấu, hai tiếng hoàng tấu, Mới chớp mắt một cái liền sửa lại xưng hô với nàng!

“Nàng nếu đã lựa chọn rời khỏi hoàng huynh, bốn vương sao lại phải xưng hô hoàng tấu với nàng, chỉ sợ là không thích hợp nên bốn vương cũng không biết nên xưng hô thế nào với nàng cho tốt đây?” Tào Triệt ung dung đem vấn đề đã lãng đi nói lại.

“Người thích gọi ta cái gì thì gọi, cần gì phải hỏi ta!” Băng phiến chán trước vẻ mặt của hắn, ngôn ngữ lạnh lùng quát lên, thấy mặt hắn càng lúc càng tiến sát mình, đôi mắt mang tinh quang như muốn nhìn thấu vào tận bên trong con người nàng, nàng cảnh giác lùi về sau vài bước. Đối mặt với Cẩn Vương bí hiểm, nàng luôn cảm thấy không tiện nghi, ngay cả kế hoạch nàng vạch vả đổ cho hắn liền bị Tĩnh Phi kia phá hư sạch sẽ.

“Cũng tốt, vậy bốn vương là gọi người là Nghiên nhi. Hay là Thủy hoặc là ...Băng” Tào Triệt bộ mặt làm ra vẻ khó xử, thậm chí còn gãi gãi đầu, làm như không biết cố ý kéo dài chữ Băng- tên của nàng.

Cẩn vương nói thế là sao? Băng nội tâm khiếp sợ không ngôn từ nào có thể diễn tả nổi, hắn làm sao biết được điều này? Chẳng nhẽ hắn đã gặp Diễm? Băng nhớ có lần Linh Nhi nói cho nàng là Mộc Viễn Trạch nói hắn đi tìm người yêu của hắn, Mộc Viễn Trạch cùng Cẩn vương cũng là chỗ quen biết, Cẩn vương đương nhiên biết điều đó, có lẽ là Mộc Viễn Trạch nói cho hắn? Hắn vốn rất tinh ý, đoán được chuyện của Băng cũng không phải là không có khả năng, vậy điều đó chứng tỏ Mộc Viễn Trạch thật sự có khả năng là Diễm! Diễm rốt cục đã nói cho hắn bao nhiêu chuyện của bọn họ?

“Xem ra bốn vương đoán đúng, người quả nhiên là Băng –” Tào Triệt ánh mắt sâu thẳm giống như nhìn ra cái gì đó, nói tiếp: “Nghiên nhi đã chết rồi phải không?”

“Vương gia vì sao có thể khẳng định ta chính là Băng?” Hỏi như vậy chứng tỏ nàng chính mình thừa nhận nàng chân thật là Băng, cũng thừa nhận Nhược Nghiên đã chết, nhưng đối mặt với người thông minh như Cẩn vương, nói dối chỉ chứng tỏ nàng là người ngu ngốc, mà nàng đương nhiên không phải là người ngu ngốc. Nếu Cẩn Vương đã dám nói như thế thì chắc chắn hắn phải nắm chắc trong tay chứng cứ gì rồi, tuy không biết đó là gì nhưng hắn trước mặt Hãn không vạch trần nàng nhất định hắn có âm mưu gì đấy, hoặc cũng có thể hắn không nắm chắc Hãn tin hắn, hoặc cũng có thể không biết âm mưu nàng là gì nên dù nàng có thừa nhận hay không cũng không có gì khác biệt. Chẳng bằng cứ thừa nhận để biết được âm mưu của hắn là gì?

“Việc này người không cần biết, ta chỉ hỏi người có phải Nghiên nhi thật sự đã chết phải không?”

Nhìn dáng vẻ của hắn không cho phép nàng hỏi, chứng tỏ hắn đã biết nàng là người bám vào thân thể Nhược Nghiên, Băng giận giữ nói: “Không sai, nàng đã chết! Muốn biết nàng ấy chết thế nào sao?” Tào Triệt trên mặt toát ra sự thống khổ, trong lòng hắn không khác gì có ngàn vạn mũi tên đâm vào, nên Băng càng xoáy sâu vào nói tiếp với vẻ lạnh băng: “Nàng là bị các người hại chết! Các người mỗi người đều là hung thủ hại chết nàng! Mỗi người trong các người! Bị Hoàng đế lãng nhục, “tâm hoàn” của người, sự phản bội của Lâm Diễm.”

“Câm miệng! Người biết gì mà nói! Người có tư cách gì mà phê phán ta. “ Tâm hoàn” chính là thuốc bảo vệ tính mạng cho nàng.”

“Phải không? Người có lòng tốt như vậy sao? Sợ là rắc tâm thì đúng hơn!” Băng không hề xưng hô với hần là vương gia, trực tiếp nói chuyện như thế mới cân bằng.

Tào Triệt trầm mặc, Băng cũng không có hơi đâu mà quản chuyện của hần, tự mình nhìn bốn phía căn phòng mình vừa đặt chân đến.

Đây là một gian phòng nằm giữa các dãy phòng khác, nóc nhà màu trắng, vách tường cũng màu trắng, trên nền lát đá màu xanh, trong nhà bày biện nội thất đều là bằng gỗ. Một cái dãy giá sách chất đầy sách, một bộ bàn ghế đơn giản, trong phòng là một cái giường gỗ lớn, bốn bên khảm đá quý, bên cạnh đó là một cái giá treo bị áo trùng màu đen của Cẩn Vương vắt lên. Trên bàn gần đó có một cái giá bên trên đó trưng bày đủ thứ bình lọ quý giá, có một khay đựng một viên dạ minh châu lớn quý hiếm. Ngoại trừ áo choàng của hần màu đen thì mọi thứ trong phòng đều là màu trắng sáng, mặc dù là buổi đêm nhưng phòng vẫn sáng như ban ngày.

Căn phòng này không có cửa sổ, hình như là một cái mật thất, không gian tuy rằng không nhỏ nhưng mà bốn bên đều bị bịt kín kiến cho người ta bị áp lực. Băng lúc này mới hối hận đã cho Cẩn vương cơ hội, nếu mà hần muốn nhốt nàng ở đây thì nàng không bao giờ còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Mà Cẩn vương cũng không phải loại người bất cần cho nàng cơ hội đào tẩu dễ dàng.

“Cẩn vương, người ngay thẳng không nói chuyện vòng vo, có phải mục đích của người chính là chiếm đoạt ngôi vị hoàng đế phải không? Cài gì mà huynh đệ tình thâm, cái gì mà không màng danh lợi, người diễn nhiều năm như vậy không thấy mệt sao? Dã tâm của người không gạt được mắt ta, người sao không trực diện đứng ra tranh đoạt công khai, cần gì hao tâm tổn trí bày hết quỷ kế này đến quỷ kế khác?”

“Ngôi vị hoàng đế?” Tào Triệt cười nhạo khi nàng nói xong, như thể đối với ngôi vị hoàng đế mà nói đối với hần là một cái đáng khinh, nói với nàng: “Người cũng không cần phải nói kích người khác, bốn vương một khi đã quyết tâm làm chuyện gì thì phải làm bằng được, không ai có thể thay đổi! Người cũng đừng hòng!”

“Vương gia vì sao cố tình nhấn mạnh đến “ta” làm gì? Chẳng nhẽ ta có khả năng cản trở người sao?” Băng bỗng nhiên nhận ra điều gì đó, nàng đùa cợt cười nói: “Ha.... Đừng nói với ta là Vương gia là đối Nhược Nghiên một lòng ái mộ nha.”

“Ái mộ thì không thể nói hết được ý nghĩa đâu!”Tào Triệt đột nhiên thân thủ tiến đến nâng cằm Băng lên, lại khôi phục lại thái độ bất cần đời cười, “Xưa nay nam nhân vốn yêu cái đẹp, mà bốn vương cũng chỉ là một nam nhân bình thường, đương nhiên cũng không ngoại lệ, nam nhân kẻ nào mà không háo sắc, người nói xem!”

“Vương gia ý nói như thế là người cũng như bao nhiêu kẻ khác, chỉ cần để ý cái bên ngoài, không cần biết đến bên trong là cái gì đi chẳng nữa.” Tuy hần biểu hiện như thế hần là một tên háo sắc nhưng mà Băng không hề cảm nhận thấy hần là người như thế, mục đích của hần nhất định không nông cạn và nhằm

chán đến thế.

“Là người đương nhiên rất tốt, người mặc dù đã gây cho ta không ít phiền toái, nhưng mà người không làm bốn vương thấy nhàm chán, nay Nghiên nhi đã qua đời, tìm người thay thế nàng cũng không phải là không được. Tuy người với nàng khá bất đồng với nhau, Nghiên nhi thì nhu nhược, giống như một bông hoa nhỏ cần được che chở, chỉ cần có gió táp phong ba thì liền bị đánh gãy tươi tắn, chết đối với nàng ấy có lẽ là giải thoát, mà người thì kiên cường hơn nhiều.”

“Thật có lỗi, Nhược Nghiên cũng không mạnh mai như người tưởng a, ta thì cũng không kiên cường như người nói.” Bằng không nhịn được cắt ngang lời hăn nói, oán hận như thể trách hăn nói Nhược Nghiên là người nhu nhược. Đối với nàng mà nói Nhược Nghiên là người rất kiên cường, chỉ khi đối mặt với tình cảm nàng ấy mới trở lên nhu nhược, yếu đuối, thậm chí không chịu nổi một kích thích, thậm chí không có dũng khí đi tranh đoạt với kẻ khác mà chỉ có thể đứng một bên hy vọng người nàng yêu hạnh phúc, bình an.

“Người nói xem người yếu đuối chỗ nào?” Trào Triệt ngón tay vuốt ve trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, thần sắc như thể muốn trêu chọc nàng, nhưng cũng không kém phần ám muội.

Bằng hất cánh tay hăn ra, nhú mày nói: “nếu mà người cái gì cũng đã biết thì cần gì phải quanh co. Chỉ cần người thả ta ra, từ nay về sau ra không bao giờ lấy thân phận Nhược Nghiên mà ở đây, rời đi mãi mãi, không bao giờ xuất hiện trước mặt các người, người muốn ta cũng không xen vào để người có thể hoàn thành!” Nàng không bao giờ quản chuyện gì nữa, huynh đệ hăn có tương tàn thì có liên can gì nàng, về sau với nàng không can hệ, chỉ vì mình mà sống thôi.

“Thả người đi?” Tào Triệt như không tin được vào tai mình, cười một hồi, sau đó phun ra ba chữ đánh gãy hy vọng của Bằng.

“Không bao giờ!”

“Vậy người muốn như thế nào? Đem ta vĩnh viễn nhốt ở trong này?” Bằng nhú mày nói, đáy lòng bốc lên một cổ hàn khí.

Tào Triệt trầm ngâm không nói, làm như cam chịu, bỗng nhiên vừa cười nói: “Mới vừa rồi người không phải mới xin bốn vương mang người rời đi đó sao? Người xem bốn vương là cái gì? Muốn hô đến thì đến, nói đi là đi sao?”

“Vậy người rốt cuộc muốn xử trí ta thế nào? Người hồi kinh không phải chỉ muốn cho ta xem màn vừa rồi chứ?” Bằng thâm tâm hối hận cực kỳ, sao nàng lúc đó không nghĩ gì đến chuyện rời khỏi Hãn rồi trúng vào quỷ kế của Cẩn Vương.

“Người xem ra cũng coi trọng bốn vương quá đi, nói thật cho người biết, bốn vương hồi kinh là muốn trong đêm Trung thu cho hoàng huynh một bất ngờ, không ngờ đúng lúc chứng kiến sự việc ở Nguyệt đình, đưa người đến đó là chỉ muốn giao dịch với người mà thôi, nhưng mà lúc đó người khôn có tâm trí nghe bốn vương nói mà chỉ muốn bốn vương mang người đi.”

“Giao dịch cái gì, người lúc ấy nói cái gì?” Bằng kinh ngạc đánh gãy ngang lời nói của Tào Triệt,

nàng lúc ấy hoàn toàn đắm chìm bản thân trong đau đớn, căn bản không có nghe được hẳn nói cái gì.

“Cái gì giao dịch này lúc này có nói cũng không quan trọng nữa nhưng mà người lúc này hiểu lầm hoàng huynh rồi. Hối hận ư? Hiện giờ muộn rồi!” Trong mắt nàng đã hiện lên sự hối hận, Tào Triệt nói tiếp: “Người có biết không, người thật sự là người hào phóng đó, người có biết tử thúy vòng mà người đưa cho An Tiểu Viện chính là vật gia bảo của Tào gia, cũng là tín vật chỉ truyền lại cho người có địa vị cao quý nhất? Thái phi chính là thừa cơ hội này mới bôi lên tử thúy vòng đó một ít dung dịch, trong đình lại đốt lộ tề hương, chính những cái đó làm kích thích dục vọng của người khác, khiến họ sinh ảo giác, không ảnh hưởng quá lớn đối với người bị ảnh hưởng nhưng khiến cho họ lâm vào mê hoặc, thấy người có mùi hương đó trở thành người trong lòng hẳn mà thôi.”

Thái phi! Lại là thái phi chết tiệt! Nàng xem Thái phi là mẹ đẻ của Hãn nên lần lượt buông tha cho bà, nhưng mà bà lại không biết điều cứ hãm hại nàng hết lần này đến lần khác. Xem ra không nên nhân nhượng với bà nữa!

Trong lòng phần hận làm cho Băng khuôn mặt trở nên trắng bệch, cắn răng trừng mắt nhìn vào Tào Triệt nói “Thả ta đi!”

“Thả người đi? Hiện tại người lại muốn trở về bên người của hoàng huynh sao? Đi nói cho hẳn biết dã tâm của bốn vương? Ta lúc đầu còn nghĩ người là Nghiên Nhi, còn có tình cảm với Lâm Diễm, nhưng mà hoá ra người đối với hoàng huynh cũng không phải vô tình nha, quả thật lòng phụ nữa là khó hiểu nhất. Người có nên nói cho bốn vương biết người trong lòng người là ai?”

“Ta yêu ai không yêu ai liên quan gì đến người. Người yên tâm, ta sẽ không nói cho Hoàng Thượng biết chuyện của người.” Bởi vì cho dù nói hẳn cũng không chắc đã tin ta.” Nàng chậm rãi nói.

“Không sai, người yêu ai không phải là chuyện của ta, nhưng người là nữ nhân duy nhất mà hoàng huynh yêu, chuyện đó hẳn người cũng biết, hồi ở sơn tran mùa hè, lúc người bị thương hoàng huynh đã soạn một mật chỉ đưa cho Lâm Diễm và Tô Trần, người có biết mật chỉ đó viết gì không?” Tào Triệt thần bí hỏi.

“Là cái gì?” Nếu là mật chỉ, hẳn làm sao mà biết được nội dung trong đó. Lâm Diễm cùng Tô Trần chẳng lẽ đều là người của hẳn? Lâm Diễm thì có thể nhưng Tô Trần thế nào lại là người của Cẩn vương.

“Đại khái là hẳn nói nếu có chút gì bất trắc, có ý muốn truyền ngôi lại cho bốn vương, nói vậy thì khi đó hẳn nhất định muốn chết cùng người, vì nữa nhân mà hẳn sẵn sàng từ bỏ tất, không luyến tiếc, chứng tỏ hẳn thống khổ thế nào?”

Tào Triệt ngả ngớn nói khiến cho Băng rung mình, hoá ra hẳn không phải là muốn ngôi vị hoàng đế, mục đích của hẳn có phải là muốn nhìn thấy Hãn đau khổ? Đây là ý gì? Làm như thế thì hẳn được gì?

“Người muốn chính là muốn làm cho Hoàng Thượng đau khổ?” Nàng lúc này mới biết vì sao lúc ở sơn trang nghỉ hè hẳn lại làm tổn thương nàng đến vậy. Hãn yêu nàng đến thế, thậm chí muốn chết cùng nàng mà hôn mê nàng lại gọi tên kẻ khác, là nam nhân thì làm sao chịu nổi đau khổ đó, huống chi hẳn lại là một đế vương cao ngạo như vậy?

“Không sai, ta muốn làm cho hắc mất đi hết thấy, làm đến cuối cùng hắc thống khổ sống không bằng chết, để hắc biết được tất cả những điều mà hắc có được đều có thể bị kẻ khác lấy mất.”

“Người điên rồi.” Bằng không chút khách khí mắng Tào Triệt, trong nháy mắt thấy kinh sợ người này. Nếu mà mục đích của hắc là thế thì hắc đúng là một kẻ điên, nói không chừng nội tâm của hắc đã đến cảnh giới khác mà không phải người thường nào cũng hiểu được.

“Điên? Người điên mà có thể làm được như bốn vương?” Tào Triệt thông thả đi đến bên giường, thanh thân nằm xuống mép giường nói: “Bốn vương mệt rồi, nơi này chỉ có một cái giường, người nếu muốn có thể ngủ chung với bốn vương!”

“Ta không có hứng thú ngủ cùng một kẻ điên.” Bằng biết hắc không có ý định muốn thả nàng đi, nhưng âm lời hắc vừa nói là hắc muốn Hắc mất đi tất cả, vậy thích khách ám sát họ ở Sơn trang nhất định không phải là người hắc sai khiến.

Tào Triệt không sao cả cười cười, lập tức nằm trên giường nhắm mắt, làm như không có hứng thú nói chuyện, hắc căn bản không lo nàng có cơ hội trốn thoát.

“Đợi chút,ta có vài vấn đề muốn hỏi! Người biết ai là người sai thích khách ám sát hồi ở sơn trang?”

Bằng biết hắc không ngủ liền đặt câu hỏi.

Tào Triệt nghiêng mặt, ánh mắt đùa cợt: “Người lúc trước nhất định nghĩ đến thích khách là do bốn vương sai khiến đi? Cái đó cũng khó trách, người vẫn cho rằng mục tiêu của bốn vương là ngôi vị hoàng đế.” Về mặt của hắc bỗng nhiên trầm tĩnh, mang theo một tia tiếc hận nói: “Hiện tại nói cho người chân tướng cũng không phải muộn, chuyện lần đó người bị Hoàng huynh hiểu lầm cùng Úy Phong Kỳ thông đồng và thích khách đều do một yêu nữ gây nên. Nhưng mà nàng đã chết, người không cần phải truy cứu nàng ta làm gì.” Văn Tình! Người thật sự là một yêu nữ nha, người cũng cho rằng điều ta muốn chính là ngôi vị hoàng đế, người căn bản không biết trên đời này ta kinh thường nhất chính là nó. Người tự mình đứng ra gây bao chuyện thì rốt cục được gì a?

“Yêu nữ? Đây chính là lời mà người dùng để nói người chết vì người đó sao? Nói như thế thì Tĩnh phi kia hy sinh vì người đúng là uổng phí!” Bằng nghe hắc nói thế tưởng nữ nhân đó chính là Tĩnh Phi. Tĩnh Phi vì Cẩn Vương chịu điều tiếng xấu, Hắc vẫn nói Tĩnh Phi luôn bình thản như mặt nước hồ, nam nhân mà nàng ấy yêu e rằng không phải Hắc là chính là Cẩn Vương đi.

Tuy trong lòng rất muốn biết sự thật, nhưng nếu hắc đã nói cho nàng biết thế thì nhất định là hắc không có ý muốn để nàng đi rồi, nàng nên làm cái gì bây giờ?

“Làm gì mà cần nói đến người khác nữa, không bằng người cứ nói về chính mình đi?” Tào Triệt xoay người dựng lên, có ý đồ gọi chuyện nàng.

“Người là muốn nói ta vì Hoàng Thượng mà hy sinh tất cả sao?” Bằng bữu môi nói thẳng: “Người nghĩ ta là người ngu ngốc vậy sao? Không phải Thái phi ở đằng sau đây ta một cái thì ta làm sao mà lại thay hắc nhận lấy một kiếm!”

“Quả thực như thế sao?” Tào Triệt vẻ mặt không tin, khoe miệng cười giống như kinh bỉ hoàng huynh hẳn được tưởng bỏ một hồi, nếu hẳn biết sự thực thì thế nào?

“Tin hay không tùy người, người đã biết thân phận của ta, ta cũng không cần giấu giếm cái gì, người tưởng ta thực lòng yêu Hoàng thượng sao?”

“Người không phải đã yêu hẳn rồi sao?”

“Đương nhiên không phải, người mà ta yêu từ đầu đến cuối chỉ có mình Diễm, về phần Hoàng Thượng...” Bỗng chợt cười, “Đương nhiên đều là giả, lúc trước còn Nhược Nghiên, ta đã đáp ứng vì nàng mà trả thù cái chết của cha nàng, đương nhiên là phải làm Hoàng thượng tin tưởng ta, người nói xem ta không giỏi thủ đoạn có được không?”

“Nói như vậy cũng hợp lý, nhưng mà Hoàng huynh đối với người thâm tình như vậy, cả một năm trời chỉ độc sủng một mình người, người chẳng hề không động tâm với hẳn? Tâm của người không lẽ làm bằng sắt đá? Đúng rồi người nói thời điểm Nhược Nghiên còn ở lại là có ý gì? Nàng ở lại khi nào, đi khi nào?” Khi hẳn áp giải Tề Lệ vào kinh tham gia đám tang Thái hậu, liền cảm thấy nàng đã thay đổi thành người khác, người mà cười sáng lạng với hẳn lúc đó tuyệt đối không phải là Nghiên Nhi, nhất định là nàng!

“Nàng vẫn ở đó, chỉ là bí mật không hiện thân mà thôi, người mà người nhìn thấy đều là ta, đến khi yêu nữ mà người nói ám hại ta và Uy Phong Kỳ thì nàng mới chết.” Đợi chút, “yêu nữ” đã đem thư của Uy Phong Kỳ đặt dưới gối của nàng thì nhất định còn cầm lá thư của Lâm Diễm cho nàng. Vậy thời gian lâu như vậy không có lộ ra, mà người bên nàng lúc đó không thể nào là Tú Nhi, hay Tĩnh Phi đã chết được, vậy kẻ đó là ai?

“Thì ra là thế.” Cẩn vương hiểu rõ gật đầu.

“Cho nên người hẳn là hiểu được ta là đối với Hoàng Thượng không có tình ý gì, ta chỉ có một mình Diễm là người yêu duy nhất, với lại ta không biết hẳn cũng ở cùng một thời điểm đối với ta, nên chỉ có thể giả vờ ở lại bên cạnh Hoàng thượng. Nhưng mà...”

“Có gì khác sao? Người không cần bốn vương nói cho người Diễm là ai không? Nếu người đã bám vào thân thể Nhược Nghiên thì nhất định hẳn cũng vậy.” Tào Triệt ung dung nằm xuống, ngay từ đầu đến cuối nàng đã yêu một mình Diễm thì hẳn nhất định không nói cho nàng biết hẳn là ai, thân phận nàng bị hẳn vạch trần mà không có lấy một chút hoảng loạn, chính điều đó càng khiến hẳn không bỏ nàng xuống được.

“Người không nói ta cũng biết, Diễm chính là Mộc Viễn Trạch.” Tuy rằng trong lòng không dám chắc chắn một trăm phần trăm, nhưng mà Bỗng vẫn nói như khẳng định chắc chắn.

“Người vì sao có thể khẳng định như thế?”

Bỗng biết Tào Triệt không nhìn thẳng vào nàng, nhưng nàng vẫn làm bộ chắc chắn nói, “Người đừng đã quên, hẳn đã từng ở sơn trang nghỉ hè một thời gian, kỳ thật ta sớm nhìn ra hẳn chính là Diễm.”

“Người đã nhìn ra hắc chính là Diễm, trong lòng lại yêu hắc, vì sao không cùng hắc đi, thành một đôi uyên ương không rời. Hắc đến thế giới này là để tìm người, nếu biết người chính là Băng thì hắc nhất định mang người đi. Người hắc không biết công phu hắc thừa sức đưa người đi không?” Nghe Tào Triệt nói thế nàng càng khẳng định hắc chính là Diễm.

“Sau đó lại bị Hoàng Thượng đuổi giết sao? Ta chỉ muốn cùng hắc sống bên nhau bình an, tuy rằng ta biết hắc chính là Diễm, nhưng cũng không có gì để hắc tin ta là Băng, nếu hắc có biết đi chẳng nữa, liệu lĩnh đưa ta rời đi thì hai bọn ta chỉ có mà thành một đôi ma cùng chết thì đúng hơn.”

“Nói như thế thì trong lòng người có tính toán khác.”

“Không sai, ta chuẩn bị chờ Hoàng Thượng với ta không còn chút hứng thú gì nữa thì thừa cơ hội đó trốn khỏi cung, không nghĩ người lại giúp ta một phen, ta cảm tạ người không hết!”

“Phải không? Bốn vương còn có một chuyện khó hiểu, người đã đối hoàng huynh vô tình như thế, vì sao thấy hắc sủng hạnh An Tiểu Viện thì bộ dáng lại thống khổ như thế? Theo lý mà nói không phải rất hợp ý người mới đúng.”

“Người không biết.” Băng nhất thời cũng không biết mình lại nhanh ý đến thế nói luôn: “ta đây vốn rất ích kỷ, nếu mà hắc đã chạm qua nữ nhân khác mà buổi tối còn muốn động vào ta thì ta cảm thấy ghê tởm thế nào!”

“Như vậy người nói thế với bốn vương là có ý gì? Chủ ý muốn gì?”

“Vương gia lúc trước không phải nói muốn cùng ta làm một vụ giao dịch sao? Hiện tại sao không nói xem?”

“Không cần phải nói nếu không cho phép người về cung, việc này không cần nhắc lại.”

“Nhưng mà người có từng nghĩ, ta có thể giúp ích cho người, để ta hồi cung đối với người mà nói nhất định là có lợi. Nhưng mà hiện tại người không để ta hồi cung, vậy người có thể để ta tự do, thế nào?” Băng nhả lại trao đổi với hắc, vì thế có thể có cơ hội hồi cung, thậm chí không tiếc đem chính mình biến thành một nữ nhân vô tình với Hắc.

“Ha.... Người có thể giúp ích gì cho bốn vương?” Tào Triệt một bộ cảm thấy hứng thú nói.

“Vương gia không phải muốn cho Hoàng Thượng mất đi hết thầy đó sao? Để hắc chịu thống khổ? Nay tiến hành không phải là quá thuận lợi đi?”

Tào Triệt vuốt cằm, thừa nhận sự tình lúc này thực sự không mấy thuận lợi, mà nàng đó chính là chuyện xấu lớn nhất. Từ lúc hắc áp giải Tề Lệ về kinh, hắc không biết vì sao cứ bị nàng hấp dẫn, lại thêm lúc nàng cười với hắc như thế hắc đi điều tra và biết được Hoàng huynh an bài nàng ở Thanh Dương cung, không biết hắc đã lén vào đó nhìn nàng ngủ bao nhiêu lần thật lâu. Lúc trước hắc muốn cùng nàng giao dịch chính là muốn nàng yêu Hoàng huynh, sau đó rời đi làm hắc thống khổ. Hiện tại cho dù nàng biết được Diễm chính là Mộc Viễn Trạch thì thế nào? Hắc vẫn như cũ không đạt được tâm của nàng.

Chương 65

“Người có lẽ không biết, Hoàng Thượng đối với người sớm không tín nhiệm như trước nữa, người biết ai làm người thành ra thế không?”

“Là người, là người khuyến khích Hoa thái phi dùng tuyết liên hãm hại bốn vương, nhưng mà người làm thế được gì, người không sợ chính mình dẫn sói vào nhà, gây ông đập lưng ông sao? Người ở trước mặt Hoàng huynh nói tốt cho bà điên đó, nhưng mà bà ta có cảm kích người không? Người và bà ta hợp sức hãm hại bốn vương nhưng mà bốn vương còn bình yên vô sự, người lại thiếu chút nữa bị bà ta hại chết lúc ở sơn trang nghỉ hè, người hình như là mất nhiều hơn được. Lần này bà ta lại thiết kế hoàng huynh sủng hạnh An Tiểu Viện, chỉ sợ sau này người không còn đó mà làm cái gì là giao dịch.”

“Đó là ta không cẩn thận suy tính, nhưng mà có nói gì đi nữa, nếu ta và người liên thủ thì Thái phi đó có là cái gì?” Bằng tâm tính có chút nóng lòng cầu thành, nàng sợ Cẩn vương bác bỏ đề nghị của nàng, như vậy nàng muốn hồi cung thì quả thật là chuyện xa vời.

Cẩn vương trầm ngâm nửa ngày, mới chậm rì rì nói: “Bốn vương còn chưa xem Thái phi vào mắt, nhưng mà bà ta hiên ngang nổi sóng gió gây trở ngại, nhưng mấu chốt vẫn là người.” Hoàng huynh vốn đa nghi, nàng hồi cung không có lý do hợp lý thì không được, khó tránh hẳn nghi ngờ thêm hẳn vào, truy cứu người gây chuyện thì người khổ vẫn là nàng.

Tào Triệt chần chờ làm cho Bằng nghĩ lầm hẳn vẫn đang không tin lời của nàng, nàng âm thầm cắn răng nói: “Vương gia vẫn là không tin vào ta?”

“Không phải.....” Hẳn thực mâu thuẫn, nếu tương lai muốn đánh bại Hoàng huynh thì không thể thiếu nàng, nên không có lựa chọn nào khác.

“Nếu không phải vậy thì mời Vương gia đưa ta hồi cung, ta sẽ nghĩ biện pháp hóa giải lòng nghi ngờ của Hoàng Thượng đối với người, cứ như vậy người làm việc nhất định là thuận lợi hơn nhiều, chờ tới khi nào người đạt được mục đích của người rồi thì cho ta rời khỏi hoàng cung, người thấy yêu cầu của ta thế nào?”

Tào Triệt không thể không thừa nhận đây là một đề nghị rất có lợi cho hẳn, sau sự kiện ám sát ở sơn trang nghỉ hè vừa rồi, hoàng huynh đối so sánh nàng ấy còn quan trọng hơn ngôi vị hoàng đế, có thể thấy được nàng chiếm vị trí quan trọng thế nào trong lòng hoàng huynh.....Tương lai khi hẳn cướp đi hết tất cả mọi thứ của hoàng huynh, nếu mà hoàng huynh biết được nàng là nhân vật quan trọng tham dự vào kế hoạch đó thì nhất định hẳn sẽ thống khổ không chịu nổi, đây không phải là điều hẳn muốn sao?

Nhưng mà cách nào mới đem nàng về hoàng cung mà không bị hoàng huynh nghi ngờ? Nàng chung quy cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, dù được trời ban cho nhan sắc khuynh quốc khuynh thành thì đối với nàng mà nói hẳn vốn không có chút hứng thú, nhưng mà cũng không nên bỏ qua nàng. Đưa nàng về cung phải tính thấu đáo nếu không tránh khỏi sự nghi ngờ của hoàng huynh với hẳn, từ đó càng đề phòng hẳn hơn nữa.

“Hiện tại ta đã rời khỏi hoàng cung hơn nửa canh giờ, trong cung nhất định đã nháo nhào đi tìm

người, về cùng người tính giải thích với hoàng huynh thế nào?”

“Ta vì sao phải giải thích? Người nên giải thích là hần mới đúng!” Bằng thản nhiên nói, như thể khẳng định nàng không phải là người ngu ngốc, không có gì mà phải lo lắng tìm cớ để nàng trở về cho hợp lẽ.

“Nói cũng đúng.” Tào Triệt cười, hần quả nhiên lo hão, nếu mà hoàng huynh biết được bị nàng bắt gặp sủng hạnh An Tiểu Viện ở trong lăm nguyệt trong đình, sợ là xin tha thứ còn không kịp chứ đừng nói là nghĩ đến hỏi tội ngược lại nàng.

“Nói như vậy, Vương gia đồng ý rồi phải không?” Bằng tâm tình lúc này mới được nói lỏng, hết thấy mọi việc đúng như trong tính toán của nàng.

Tào Triệt cũng không trả lời, chính là gạt đầu, theo sau đó là nụ cười giả tạo, không nói một lời nhìn trời, nội tâm không biết là đang tính cái gì.

Bằng không nhịn nổi nói thẳng: “Có đồng ý hay không thì vương gia cứ nói, cười thế là có ý gì?”

“Bốn vương vốn tưởng người sốt sắng muốn nhanh chóng trở về bên người hoàng huynh, hoá ra là người muốn cho kế hoạch của bốn vương nhanh thành công để người và Diễm có thể tự do bên nhau...” Hần đột nhiên cảm thấy ghen tị với hai người bọn họ, ít nhất hai người đó có thể chiếm được nàng, lòng của nàng có một khắc nào dành cho hần chưa? Chẳng lẽ vĩnh viễn hần vẫn không chiếm được sao?

“Được!” Tào Triệt đồng ý với đề nghị của nàng, nhưng sao thái độ của hần lại sáng khoái đến thế? Hay là hần lại có âm mưu gì khác?

“Vừa hay nhân cơ hội này có thể trừ bỏ Thái phi, sau đó ta đợi xem người làm gì cho ta!” Tào Triệt nói tiếp.

Bằng đồng ý sau chuyện này phải trừ bỏ Thái Phi là điều tốt, còn về chuyện khác thì sau khi rời gian mật thất này hãy hay, về đến Hoàng cung rồi nàng có tuân theo hần hay không lúc đó còn tùy thời cơ.

Bất luận thế nào, nàng cũng phải bảo vệ được mình, không để rơi vào hiểm cảnh như lần này nữa, đồng thời phải thuyết phục Tào Hần nên đề phòng Cẩn Vương, nay trong hoàng cung không biết có bao nhiêu tai mắt của hần, nếu không lập tức đề phòng thì muện mất....

Bằng sau đó cảm thấy cả người đều bị Tào Triệt ôm và bay lên không, một lúc sau mở mắt đã thấy mình đứng trước hoàng cung nguy nga tráng lệ, trùng trùng điệp điệp lầu cao huy hoàng...

Bằng lúc này đứng bên hồ Tâm Liên, phía sau này không đến chục bước chính là nơi tổ chức yến tiệc Trung thu của các đại thần, nơi nàng đứng đúng chỗ hai ngọn đèn trong đình rọi ra, ánh sáng chiếu vào làm thần sắc nàng có chút thay đổi như người vừa nhìn thấy mà, hoảng sợ đến tái nhợt.

Là nàng yêu cầu Cẩn vương đem nàng tới đây, chỉ nơi này ánh sáng ít, lại âm u ít người qua lại, hơn nữa đứng chỗ này mới nhìn hết thấy được vào bên trong Nguyệt đình. Nàng không cần nói Cẩn Vương cũng biết ý định của nàng là gì, bởi hần vốn thông minh như thế nhất định là đoán ra diễn biến tiếp theo.

Nàng đang đợi, chờ chính mình bị người khác phát hiện. Dù biết hần bị kẻ khác khống chế tâm tính, nhưng dù nguyên nhân nào đi nữa, chuyện hần sủng hạnh An Ý Liễu cũng không thể tranh cãi....

Đứng tại nơi này hình như nàng còn có thể nghe được các đại thần lần lượt kính rượu Thái phi, sự tức giận bị kìm nén trong nàng bùng lên, hai tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt càng thêm lạnh giá.

Hoa thái phi, nàng sớm đã cảnh cáo bà ta, nhưng mà bà ta bỏ ngoài tai, dám rat ay động thủ, bà ta tưởng nàng là nữ nhân yếu đuối sao?

“Là ai ở đó?”

Thị vệ thấy có người liền quát hỏi, Bạng nhanh chóng thu sự giận giữ lại, lại làm ra vẻ yên lặng không nói, như thể bị kích động quá mức nên không biết nói thế nào.

Hồ Quyết phụng chỉ âm thầm điều tra khắp hoàng cung, đang muốn từ hoa viên hồi Thanh Dương cung bẩm báo, không ngờ từ xa thấy một người áo trắng đơn bạc đứng bên cạnh hồ Tâm Liên, gió đêm thổi từng đợt kiến cho người đó như mờ như ảo, hệt như một bóng ma dọa người.

Không thấy người đó lên tiếng trả lời, hần đến gần thì thấy đó chính là Hoàng hậu nương nương, gánh nặng trong lòng hần đã được vứt bỏ, quỳ xuống vui vẻ nói: “Ty chúc Hồ Quyết tham kiến hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng đang tìm người, người như thế nào mà lại đứng một mình bên hồ, nhờ không may bị trúng gió thì sao? Để ty chúc hộ tống người trở về Thanh Dương cung!”

Bạng không nói gì với Hồ Quyết, thái độ hững hờ, lẳng lặng cứ thế đứng yên không nhúc nhích, mi mắt hơi hạ như thể đang che dấu cảm xúc, làm cho ai chứng kiến cũng nhận thấy là người đáy lòng đầy ưu thương.

Hồ Quyết thấy tình hình không ổn liền phái một thị vệ trở về Thanh Dương cung bẩm báo với Hoàng thượng là đã tìm thấy Hoàng hậu, nhưng mà hoàng hậu vẻ mặt ưu thương cứ đứng bên hồ không muốn trở về Thanh Dương cung.

Nghe được tiếng bước chân dồn dập, Bạng biết là hần đã đến, lòng không khống chế được kích động, gió lạnh cũng không làm tiêu tan hết phiền muộn trong lòng nàng, nàng vẫn cứ cúi đầu, cảm nhận hần dần dần tiến đến gần nàng, lẳng nghe hô hấp của hần dồn dập, khuôn mặt hần nhất định là kinh hoàng lắm.... Bởi hần nhất định phát giác nơi này có thể nhìn thấy rõ ràng sự việc trong Nguyệt đình! Hần có biết hần bị rơi vào cạm bẫy của Thái phi? Sao hần không giải thích lời nào với nàng?

“Nhược Nghiên, nàng..... đều thấy? Nơi này gió thổi lạnh lắm, về Thanh Dương cung đi!” Thái độ ưu thương của nàng lúc này chứng tỏ nàng đã thấy hết!Nhưng mà hần không có phát sinh chuyện gì với nàng ta, khi tỉnh lại đã đem áp giải An Tiểu Viện vào cung nhân tà, sao mà thái độ của nàng lại như tan nát hết cỗi lòng vậy?

Hắn vì sao không hướng đến nàng giải thích lời nào, thậm chí không buồn hỏi tâm tư nàng thế nào mà chỉ muốn đưa nàng về Thanh Dương cung ư?

“Thiếp tình nguyện thiếp là một người mù chứ vĩnh viễn không muốn nhìn thấy màn khó coi kia! Vĩnh viễn không cần nhìn thấy người!” Bỗng giận dữ quay đầu hướng về phía hắn âm thanh giận dữ hét, mục đích cuản nàng chính là khiến mọi người trong cung chú ý, nhất là Thái phi kia.

“Nàng ở đó tức giận cái gì, nàng nên chú ý thân phận hoàng hậu của nàng.” Nàng nói thế không biết đến cảm giác lo lắng của hắn khi nàng biến mất hay sao, Hắn tức giận, hắn thật sự chưa làm chuyện gì có lỗi với nàng, có lẽ hắn quá dung túng cho nàng, thậm chí đem cả chuyện khuê phòng ra mà nói trước mặt bao nhiêu người, thế mà nàng dám nói to đến vậy, bảo thế thì thế diện của hắn để ở chỗ nào?

Tào Hãn bụng đầy lửa nóng, mới vừa rồi áp chế được dục hoả xong, sao mới vừa thấy nàng liền như cỏ khô gặp lửa, lập tức bùng lên? Hắn làm sao vậy? Không giống như bình thường, chỉ là một dã thú bị dục vọng khống chế....

“Hoàng Thượng nếu đã không muốn thấy, thì không cần ngại cứ phế bỏ thiếp lần nữa, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, Hoàng Thượng nếu là thích An Tiểu Viện như vậy thì lập nàng làm hoàng hậu đi, thiếp tuyệt đối không oán thán, người cần gì phải bày bộ mặt đó đạo nạt thiếp, người....”nàng chưa kịp nói hết lời bị hắn đánh gãy.

“Hỗn xược! Còn không câm mồm cho trẫm!” Tào Hãn một mặt chịu đựng dục vọng dày vò, lại nghe nàng ăn nói khó nghe, không khống chế được nặng lời với nàng.

“Ngày hội trung thu, Hoàng Thượng sao không cùng hoàng hậu đi ngắm trăng, ở đây làm cái gì vậy?”Hoa thái phi trong mắt lóe tinh quang, dáng vẻ ung dung chậm rãi đi tới.

Lúc này nhạc tại yến tiệc đã dừng, tất cả các đại thần đều tham gia hội Trung thu đang nhìn từ xa lại, Đế hậu khắc khẩu, ai cũng không dám lên tiếng, Lâm Diễm thu hồi bước chân của hắn, ngừng thần quan sát tình hình, Tô Trản thì coi sự việc không liên can đến mình thản nhiên ngồi ăn uống như thường, nhưng vẻ mặt không kém phần hứng thú theo dõi màn kịch, chỉ có Thái phi lấy thân phận tiền bối đến như thế can ngăn Đế hậu,

“ Bãi tiệc!” Tào Hãn cao giọng nói, hắn biết rõ sự tình đến cuối cùng thì người chịu thua chính là hắn, nên càng không muốn các đại thần trong triều chứng kiến, nếu không mặt mũi đế vương của hắn biết để chỗ nào.

Hoàng thượng hạ chỉ bãi tiệc, các đại thần chỉ còn nước tuân lệnh mà rời khỏi hoàng cung, thị vệ cũng biết ý nên lui đi thật xa. Chung quanh đã không còn có ai là người ngoài, chỉ còn lại Tào Hãn, Băng và Hoa thái phi mà thôi, đây chính là thời cơ mà Băng chờ đợi, nhưng mà sao không thấy Cẩn vương xuất hiện vậy!

“Thái phi vì sao không hỏi xem hoàng thượng mới vừa rồi cùng An Tiểu Viện ở Nguyệt đình làm cái gì?” Băng thản nhiên tự tại lại gần chỗ Thái phi hỏi, làm như không biết gì, nhưng trong lòng thì thâm hiểm

mắng bà không biết an phận, đây chính là trái do chính bà gây lên, lần này nàng nhất định không hạ thủ mà lưu tình.

“Nhược Nghiên, nàng nói thế là như thế nào? Có chuyện gì chúng ta hỏi Thanh Dương cung rồi nói sau được không?” Tào Hãn vẫn không nghĩ ra ý nàng vừa nói, nhưng mà nơi này không tiện để nói chuyện nên làm bộ khuyên nhủ nàng trở về, xem thái độ của nàng nhất định là không xem lúc hăn trách phạt An Tiểu Viện, nếu không nàng đã không nháo đến như vậy, đến ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho hăn nói.

“Bản cung còn tưởng rằng Hoàng Thượng vừa rồi là về Thanh Dương cung, làm sao mà lại ở Nguyệt đình. An Tiểu Viện cũng ở trong đó sao?” Hoa thái phi vẻ mặt kinh ngạc lập tức phản lại lời nói của Băng, thêm vào: “Hoàng hậu vì gì mà tức giận với Hoàng thượng? Nhưng đừng quên, ngươi là Hoàng hậu, làm hoàng hậu thì nên rộng lượng chút, khuyên Hoàng Thượng thường xuyên sủng hạnh các phi tần khác mới đúng, chẳng lẽ Hoàng Thượng chỉ có thể sủng một mình ngươi? Không nên có tâm tư độc sủng nha!”

Băng sợ chính là mình không kiềm chế được mà chửi Hoa thái phi âm lên, nhưng mà cố nhịn, cắn môi dưới như thể chịu uỷ khuất không nổi. Thái độ đó làm Tào Hãn đau lòng, lạnh giọng với Thái phi nói: “Thái phi ít nói vài câu, đêm đã khuya, người cũng nên trở về cung nghỉ ngơi.”

Hoa thái phi tức tối cắn chặt răng, ngượng ngùng nói: “Bản cung cũng vì....” Bà làm như vậy là vì ai chứ! Tề Nhược Nghiên tâm địa bất chính, thâm sâu khó lường y như cô cô của nàng Tề Phấn, giữ nàng ta lại bên người chỉ là thêm tai họa, đáng tiếc là hăn lại không biết điều này. Cũng may hôm nay nàng ta nhìn thấy Hoàng thượng sủng hạnh An Tiểu Viện trong Nguyệt đình nên chắc thương tâm quá mới nháo âm lên, nháo như thế thì chỉ làm Hoàng thượng thêm chán ghét, nước cờ này bà đi thật là xuất sắc a!

“Hoàng huynh! Thần đệ đã trở về!”

Nghe được tiếng Cẩn Vương sang sảng ở xa truyền đến, Băng gương mặt lên nhìn, chỉ thấy hăn đã thay đổi một thân bạch ngọc giờ thành màu xanh thẫm, tóc thì vẫn như cũ bấn loạn do bay qua bay lại, đến trước mặt ba người, đến gần mới thấy rõ quần áo hăn dính không ít bụi đường, cả người trông phong trần mệt mỏi như từ ngàn dặm xa trở về.

“A! Mẫu phi, hoàng tẩu cũng ở đây sao....Mọi người cùng nhau ngắm trăng hả?” Tào Triệt vẻ mặt thản nhiên cười như không biết gì, quan tâm hỏi han, diễn đạt đến nỗi Băng cũng phải khâm phục vài phần.

Băng thản nhiên nhìn Tào Triệt liếc mắt một cái, hăn đến thật sự là đúng lúc nha....

“Cẩn vương đã về!” Hoa thái phi miễn cưỡng cười chào lại. Trong lòng không biết sao Cẩn Vương lại hồi kinh lúc này, và dự ý của hăn là gì.

“Triệt, đi đường bình an chứ?” Tào Hãn quan tâm hỏi. Nhớ tới nguyên nhân kiến Triệt rời kinh lòng hăn không khỏi cảm thấy áy náy.

“Hoàng huynh, tất cả đều ổn, đệ vốn định trở về sớm hơn, nhưng mà trên đường gặp một số người nên việc trở về mới chậm trễ như vậy, thần đệ muốn đến cùng các đại thần tham gia tiệc Trung thu nhưng mà

yến tiệc hình như đã tan rồi sao?” Tào Triệt tao nhã mà cười, khí độ nho nhã như thể một người chưa từng trải qua mưa gió bên ngoài.

Tào Hân thấy Tào Triệt mấy tháng bên ngoài vẻ mặt mệt mỏi, nhưng đã quên hết u buồn khi rời kinh, tâm cũng vui vẻ nói: “Triệt, ta và đệ từ biệt mấy tháng, yến tiệc tuy đã tan, nhưng mà ta và đệ vẫn có thể cùng nhau uống thêm vài chén, thuận tiện đệ có thể kể chuyện đi đường mà đệ gặp cho huynh biết.”

“Trung thu trăng tròn, vốn là dịp cả nhà đoàn viên mới phải, dân gian đều thế, nên đệ mới vội vã hồi kinh, nơi này lại không có người ngoài, chúng ta có thể tìm một chỗ vừa ngắm trăng vừa uống rượu, trên đường đi đệ cũng gặp không ít các chuyện kỳ lạ muốn nhân cơ hội này kể cho mọi người cùng nghe, mẫu phi, hoàng huynh, hoàng tẩu, mọi người nghĩ như thế nào?”

Tào Triệt làm như rất hưng phấn, Tào Hân đương nhiên cũng không muốn làm mất đi nhã hứng của hắn, Bằng cũng không có phản đối, Thái phi thì chỉ lên tiếng như rất kinh ngạc chứ không biết là có từ chối hay không. Tào Triệt quay đầu chỉ về phía Nguyệt đình nói: “Nguyệt đình cách đây không xa, không bằng ta đi đến chỗ đó được không?”

“Vương gia nói đến Nguyệt đình kia, chỗ đó được lắm.” Bằng ngữ khí mỉa mai, ánh mắt hướng về phía Tào Hân một sự bi thương nổi lên.

“Triệt, nguyệt đình đó gần hồ nước, đêm nay gió lại lớn, không bằng đến chỗ khác được không?” Tào Hân trên mặt hiện chút khó xử, nhưng vẫn không muốn làm mất hứng Triệt hướng về phía Triệt muốn đi chỗ khác, Bằng nhìn hắn như vậy, nếu mà vào đó không biết sẽ thế nào nên đi chỗ nào cũng được, miễn không phải vào đó.

“Nguyệt đình được lắm, bản cung mới uống được mấy chén, gió có thổi mạnh càng giúp tan đi mùi rượu khiến người ta không dễ say, Hoàng thượng sao phải đổi chỗ?” Hoa thái phi nói xong liền dõng bước hướng về phía nguyệt đình. Xem thái độ bát nháo vừa rồi của đế hậu thì nhất định An Tiếu Viện đã được sủng hạnh, mới dùng có chút kế nhỏ đã khiến Tề thị kia chống đối với Hoàng thượng, xem rồi nàng ta được sủng ái thêm bao lâu nữa? Hoàng thượng hiện tại sủng nàng thật, nhưng mà quân vương vô tình, hiện có thể dung túng nàng nhưng rồi sẽ chán ghét nàng.... Đến lúc đó xem nàng còn có cái gì?

“nguyệt đình đúng là một nơi tốt, không cần thay đổi!” Lữ dâng trả lời, Bằng cùng Triệt liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau tiến về phía Nguyệt đình.

Tào Hân bất đắc dĩ, chỉ có thể thỏa hiệp.

Bên trong Nguyệt đình đã được dọn sạch sẽ hết mọi dấu vết, đám nô tài lại chuẩn bị ít điểm tâm và rượu lên cho mọi người. Bằng hướng mặt về phía hồ Tâm Liên đứng, ngửi thấy trong đình vẫn còn mùi hương kỳ dị, đây hoá ra chính là mùi hương khiến người ta ý loạn tình mê “lộ tê hương”.

“Này không phải là mùi của lộ tê hương sao? Trong cung vì sao lại đốt loại hương này?” Tào Triệt theo sau bước vào đình, vẻ mặt giả vờ kinh ngạc nói. Lời vừa nói ra, Hoa thái phi sắc mặt cứng lại, trong lòng tự hỏi Cẩn vương vì sao lại biết được đây chính là mùi của Lộ tê hương.

“Lộ tê hương?” Tào Hãn mặt lộ vẻ khó hiểu, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Mùi hương này có gì không ổn sao?” Hãn lúc trước đã sinh nghi nô tài cố tình đốt hương trong đình kiến hãn sinh ảo giác nhìn nhầm An Tiểu Viện thành Nhược Nghiên, lúc này thấy Tào Triệt nói thế thì hãn càng có thể khẳng định hãn đoán đúng.

“Hoàng huynh, mùi hương này thúc giục dục tính trong người, nhưng mà chỉ dùng để chữa trị khi bị thương, ngoài ra không được lạm dụng...” Tào Triệt quay mặt về phía Hãn, sau đó lại nhìn sang Băng chần chờ nói: “Hoàng tẩu bệnh nặng mới khỏi, càng không thể dùng này hương.....”

“Vương gia hiểu lầm, hương này không phải do ta sai người gây lên.” Băng lạnh lùng đáp, sắc mặt không chút thay đổi so với lúc trước.

“Nhược Nghiên, nàng.....” Hãn nghĩ Nhược Nghiên nghĩ lộ tê hương này do hãn bày ra sao? Sao nàng có thể hiểu lầm hãn đến như vậy.

“Hoàng Thượng, thái phi nói rất đúng, thiếp thấy bản thân lên khoan dung độ lượng một chút, An Tiểu Viện dù sao cũng là phi tần danh chính ngôn thuận của người, người có sủng hạnh nàng cũng là chuyện bình thường. Hoàng Thượng không có sai, sai nhân là thiếp mới đúng, không nên cố tình gây sự, không nên làm cho Hoàng thượng trước mặt quần thần mất thể diện. Không biết An Tiểu Viện lúc này ở nơi nào? Thiếp vốn rất hợp với nàng ấy, từng tặng cả tử thủy vòng cho nàng ấy, nay nàng ấy nhận được ân sủng, thiếp nghĩ mình nên vui mừng chúc mừng mới đúng.” Băng nói một cách thản nhiên, nàng thật sự không tin là mình lại có thể nhìn thấy tính trẻ con trong người An Tiểu Viện lúc này đang hiện hữu trong lời nói của mình. Không biết tiếp theo nên diễn làm sao đây?

Tào Hãn còn chưa kịp nói gì, Tào Triệt lại có vẻ mặt kinh ngạc hô: “Cái gì? Hoàng tẩu sao có thể đem tử thủy vòng, tín vật quan trọng như vậy tặng cho người khác?”

“Tín vật quan trọng? Cái vòng đó có gì đặc biệt sao?” Băng phối hợp với Tào Triệt làm như thế không biết, vội vàng hỏi lại.

Tào Hãn thở dài một tiếng, “Tử thủy vòng là vật gia bảo của Tào gia, là tín vật truyền từ đời này qua đời khác, nàng thật sự không nên đem nói tặng cho An Tiểu Viện.”

Tuy Cẩn Vương lúc trước có nói ý nghĩa của Tử thủy vòng cho nàng rồi, nhưng Băng vẫn không làm ra vẻ hối hận, lẩm bẩm nói: “Thiếp không biết.....” Kinh ngạc là giả, hối hận là thật sự, nàng nếu sớm biết rằng tử thủy vòng quan trọng như vậy thì làm gì có chuyện tặng nó cho An Tiểu Viện đâu! Một sai lầm lúc lơ đãng lại có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, hối hận lúc này thì có ý nghĩa gì đâu?

“Nàng không nhớ chuyện trước kia, nên cũng không thể trách nàng được!” Tào Hãn lấy từ trong tay áo ra tử thủy vòng, hướng về tay nàng nói: “Đây, ta đeo lại cho nàng!”

“Đợi chút!” Tào Triệt vội vàng ngăn cản, khuôn mặt trở lên nghiêm túc thận trọng nói: “Hoàng huynh, có thể đem tử thủy vòng đó cho đệ xem được không?”

Hoa thái phi sớm đã bất an, lại thấy Cẩn Vương nhìn tử thủy vòng không chớp mắt, nhất định hãn đã

biết được chỗ không ổn thoả trong đó rồi, lòng không yên.

Băng khuôn mặt bình tĩnh, nhưng mà ánh mắt lại chứa không ít hàn băng, nàng đã cho Thái phi không biết bao nhiêu cơ hội, nhưng mà bà không biết quý trọng, vậy đừng trách nàng độc ác.

“Lại gì thế? Chẳng nhẽ chiếc vòng tay này lại có gì đó không ổn?” Tào Hãn nhìn chăm chăm vào chiếc vòng trên tay hắn, phát giác chiếc vòng này hình như sáng hơn trước nhiều, đưa vòng cho Triệt, nhíu mày nói: “Đệ xem, rốt cuộc có gì không ổn?” vòng tay này là vật gia truyền của tổ tiên, thật không chấp nhận được nếu có gì xơ xuất.

“Không sao, nhưng mà chiếc vòng này đã bị dính mân phạm dịch, chỉ cần ngâm trong nước ba ngày là ổn thôi.”

“Mân phạm dịch là cái gì?”

“Lộ tê hương, mân phạm dịch đều là bí dược của gia tộc Tây Lĩnh Dao, lộ tê hương thúc giục dục vọng, mân phạm dịch kiến người ta sinh ảo giác, nếu mà tách ra thì không có gì đáng ngại, nhưng nếu mà người hít phải lộ tê hương mà gặp đối tượng đeo vật nhúng mân phạm dịch sẽ sinh ra ảo giác, coi người mà mình nhìn thấy chính là người trong lòng...Hoàng huynh, trong cung vì sao lại có người có bí dược của gia tộc Tây Lĩnh Dao? An Tiểu Viện là người của Tây Lĩnh Dao?”

“Thái phi, người làm sao vậy? Có phải là cảm thấy trong người không khoẻ phải không?” Băng làm như thể quan tâm hỏi thái độ hoảng hốt của Hoa thái phi, ở góc độ Tào Hãn không nhìn thấy lại làm ra vẻ trên đùa bà.

“Người.....” Hoa thái phi trong lòng kinh sợ, mình mới vừa có bày ra chút chuyện mà đã bị Cẩn Vương vạch trần, mỗi câu hắn nói như thể vô hại nhưng mà lại ngấm ngầm đánh vào trọng tâm màn kịch của bà, nếu mà giờ cho người đi điều tra nhất định sẽ biết ai trong cung này là người có liên quan đến gia tộc Tây Lĩnh Dao, bà nhất định.....

“Trẫm nếu là nhớ không lầm, gia mẫu của thái phi chính là người Tây Lĩnh Dao!”

Hoa Thái phi trong lòng kinh ngạc, đánh đổ một chén trà trên bàn xuống đất, nước trà bắn tung toé lên, nhưng mà vẫn cố làm gia vẻ bình tĩnh nói: “Hoàng thượng nói vậy là có ý gì?” Bà không tin được là hoàng thượng lại nhớ rõ xuất thân của bà đến vậy.

“Thái phi trong lòng biết rõ.”

“Bản cung không rõ, mời Hoàng Thượng nói thẳng.”

Tào Hãn một tiếng hừ lạnh, “Người đâu! Thái phi mệt rồi, đưa về Vinh Hỉ cung tĩnh dưỡng, không có ý chỉ của Trẫm không được tùy ý ra ngoài.”

Vậy là sự việc kết thúc, Băng và Tào Triệt liếc mắt nhìn nhau, tưởng sau khi vạch trần được sự việc sẽ kiến Thái phi kia bị trừng trị nghiêm khắc, nhưng mà ai ngờ hắn lại chỉ hạ chỉ cho giam trong Vinh Hỉ

cung.....

Ngắm lại thì cũng không có vấn đề gì, lời nói của Mao Đại Đồng với hân mà nói không có ảnh hưởng gì lớn, tuy không có căn cứ chính xác chứng minh Thái phi là mẹ đẻ hân, nhưng trong lòng hân nhất định đã có nghi ngờ, nên đương nhiên không nặng tay trừng phạt bà.

“Đêm đã khuya, Triệt, người đi một đoạn đường dài nhất định là rất mệt mỏi, không bằng người cứ ở lại Cảnh Dương cung nghỉ một đêm đi!” Ngày trung thu đoàn viên không nghỉ lại thành như vậy, nháo một hồi như thế, tâm tình đâu mà ngắm trăng nữa!

“Cũng tốt, vậy thần đệ cáo lui.” Tào Triệt trước khi rời đi không quên cấp cho Băng một ánh mắt cảnh cáo rồi mới bước đi.

Tào Hân sắc mặt mệt mỏi, ngừng thần nhìn khuôn mặt oán hận của Băng, trầm giọng nói: “An Tiểu Viện đã bị áp giải vào cung nhân tà, xử trí như thế nào thì nàng tới đó quyết định đi!”

Băng biểu hiện biến hoá, An Tiểu Viện tâm tư đơn thuần, việc này nói chung đều do Thái phi phía sau giật dây, nàng ta thực chỉ là một người vô hại. Hân không xử trí thái phi mà lại sai người đem nàng ta tới cung nhân tà, như thế thật là quá thể!

“Nhược Nghiên, nàng đi đâu mà không cho đám nô tài trong Thanh Dương cung biết mà lại một mình bỏ vào Ngự hoa viên?”

“Khi thiếp đi thì bọn họ còn mãi thưởng trăng và trêu đùa nhau nên không muốn họ mất vui. Thiếp định làm cho Người bất ngờ một phen, nhưng mà thay vì bất ngờ lại chứng kiến một màn kinh hồn mà thôi.”

Tào Hân phân bua: “Nàng có xem sự tình hết từ đầu đến cuối không?”

“Không có, thiếp không xem hết!” Băng lúc đó thấy hân bế An Tiểu Viện đặt ở trên bàn liền nên không nhìn vào đó nữa, chỉ năn nỉ Cẩn vương mang nàng rời đi, chẳng lẽ tiếp sau đó có cảnh tượng gì cần phải chứng kiến sao?

“Nếu đã không nhìn được, sao không ra ngăn cản? Trong lòng nàng không tin tưởng ta đến thế sao?” Tào Hân lúc này không khỏi cảm kích cơn gió kia, đã làm cho hân thanh tỉnh kịp thời, không phạm phải sai lầm lớn, nhưng mà lòng lại đầy giận dữ vì nàng nhát gan, không tín nhiệm hân.

“Thiếp.....” Đúng vậy! Lúc ấy nàng vì sao không đi ngăn cản chứ? Vì sao mỗi lần đều là lui bước? Vì sao gtrong tình cảm nàng đều trở nên yếu đuối đến ngay cả bản thân cũng cảm thấy hổ thẹn!

“Ta không chạm vào nàng ấy.”

Băng kinh ngạc, hai mắt mở lớn, chỉ là một câu nói đơn giản nuhwung mà ngôn từ lại có sức mạnh đến thế, khoog biết cảm xúc rõ ràng thế nào, nhưng Băng nhìn vào ánh mắt ảm đạm của hân nên cảm nhận được bi thương của hân....

Một nam nhân như vậy trên đời có mấy người? Huống chi hẳn lại là đế vương....

“Thực xin lỗi.....” Trong lời nói phát ra ngèn nghẹn nơi cổ họng, nước mắt chảy dài xuống khuôn mặt diễm lệ hàm ý thật lòng xin lỗi, nàng đến gần hẳn, dựa vào lòng hẳn nghe tiếng tim hẳn đập từng hồi, cảm nhận sự ấm áp từ hẳn. Trên người hẳn vẫn còn lưu lại mùi của Lộ tê hương, trong miệng vẫn liên tục lẩm bẩm: “Thực xin lỗi”, như nói hết sự áy náy của mình vì không tin hẳn, hoặc cũng chính là giải phóng hết mọi tự ti trong lòng nàng.

Tào Hãn thờ dài, hai tay rộng lớn ôm lấy cả người nàng đang run run khóc trong lòng hẳn nói: “Ta nguyện dùng cả cuộc đời này để sống cùng với nàng đến đầu bạc giai lão, nàng có tin ta không?”

“Thiếp tin chàng! Thiếp tin chàng!” Bằng liên thanh nói, lời hứa hẹn của hẳn mang sự bi thương nhưng lại đem đến cho nàng sự ấm áp, nàng ruột cục đã chờ lời hứa hẹn của nam nhân nàng yêu từ kiếp trước đến lúc này, giờ rút cục nàng đã chờ được.... Bằng vùi đầu trong lòng Tào Hãn khóc liên tục, nước mắt chảy xuống làm ướt cả vạt áo của hẳn. Nàng lúc này đang ngập tràn trong hạnh phúc nhưng mà có một cảm giác sợ hãi không ngừng bám lấy tâm trí nàng, thân thể của nàng chính là tiềm ẩn của sự lo lắng, một khi thân phận bại lộ thì nàng không biết lúc đó kết cục như thế nào....

Mà vận mệnh tương lai của nàng hiện tại nằm trong tay Cẩn Vương, hẳn lúc này còn cần dùng đến nàng nên mới cùng nàng hợp tác, mục đích là để sau này rời khỏi Hãn. Nếu một ngày hẳn phát hiện nàng lừa hẳn thì....Hậu quả không thể tưởng tượng nổi! Nghĩ đến đây, Bằng không khỏi run sợ, càng ôm chặt thân hình của Hãn vào lòng, giống như thể tiếp nhận từ hẳn dũng khí cùng Cẩn Vương hợp tác.

Tào Hãn nhẹ vỗ về lưng của nàng, từng động tác vô cùng thân thiết, làm cho nàng tin tưởng vào hẳn. Bằng cảm thấy bình an nên không có ngẩng đầu lên nhìn vào hẳn nên không phát hiện trong mắt hẳn có một tia sáng quỷ dị loé lên....

Bao nhiêu năm rồi không có đặt chân về lại lại Cảnh Dương cung? Trung thu năm hẳn mười ba tuổi qua đi, hẳn được ban danh hiệu Cẩn vương, rời hoàng cung về sống tại phủ riêng, nên không có quay lại nơi này, nơi này có thay đổi gì không?

Tào Triệt chậm rãi đi vào đại điện của Cảnh Dương cung, từng bước từng bước, nơi này đối với hẳn mà nói hình như mới rời đi có hôm qua, chưa từng thay đổi tí nào, thậm chí ngay cả nội quan canh giữ ngoài cửa điện hẳn đều biết mặt, hoàng huynh thật là có tâm.....

Hơn mười năm trôi qua như chớp mắt, cái thay đổi chính là tâm tình của hẳn, càng ngày càng trở lên thêm thâm tàng bất lộ (thâm sâu khó lường), trải qua rèn luyện mà trầm tĩnh hơn, không còn là đứa trẻ hèn mọn một lòng muốn được Thái hậu yêu thương, hẳn nhìn thấu cuộc đời từ âm u lạnh giá đến ấm áp, bình an, oán hận bức hẳn không từ thủ đoạn từng bước từng bước làm mình trở lên lớn mạnh, càng lúc càng muốn nhiều, nhiều đến nỗi chỉ muốn huỷ diệt tất cả....

Tào Triệt ngẩng đầu đi vào trong điện đèn đuốc sáng ngời, thư an bừa bãi những bài văn thơ hẳn từng học qua, trên vách tường có treo thanh kiếm hẳn từng luyện qua. Năm tháng trôi qua, hoàng huynh có lẽ vẫn là hoàng huynh năm đó, hẳn cũng đã không nề hà phụ tá bên hoàng huynh bao năm. Để đạt được giấc mộng

trở thành minh quân, hẳn sẵn sàng từ bỏ hứa hẹn hẳn đó, ruồng bỏ giấc mộng chính mình mà đi ngược lại với quy tắc của bản thân...

Thân là Hoàng tử, trên người bọn hắn đều là huyết mạch phụ hoàng, là con cháu Tào gia, vì cố gì mà hẳn lại phải chịu thua kém hoàng huynh, dựa vào cái gì mà từ nhỏ đã nhận được biểu dương của phụ hoàng, sủng ái của mẫu hậu. Dù hẳn có cố gắng thế nào thì chỉ nhận lại được ánh mắt lãnh đạm của họ?

Hắn lúc đó cứ tưởng vì hẳn làm chưa thật sự tốt, chưa đủ vĩ đại nên mới liều mạng rèn luyện, sáng sớm luyện kiếm, đêm khuya thì học văn thơ, chỉ mong nhận được ánh mắt tán dương của phụ hoàng, nhưng mà cơ hội như thế với hẳn thật hiếm có.... Lúc đó hẳn còn nhỏ nên nghĩ bất công đó chỉ vì Hoàng huynh là con trưởng, còn hẳn là con ái phi không được sủng sinh ra nên mới phải chịu vậy.

Cũng may mẫu hậu còn tốt, đôi khi cũng quan tâm đến hẳn, dành cho hẳn chút tình cảm, cho hẳn thêm khát vọng yêu thương, tuy ít trên đầu ngón tay nhưng mà cũng đã an ủi tâm linh hẳn rất nhiều. Đến khi hẳn trưởng thành hơn một chút, năng lực của hẳn bộc lộ làm mẫu hậu cảnh giác với hẳn, ít khi tiếp xúc chuyện trò hơn hẳn mới biết, Đại Cảnh vốn đã có một thái tử tư chất thông minh tuyệt đỉnh thì không được phép tồn tại thêm một hoàng tử cũng tài năng xuất chúng. Hắn lúc này mới bắt đầu tỏ ra một người chỉ ham mê phong hoa tuyết nguyệt, làm như thể một nhân sĩ, để mẫu hậu biết được hẳn không có dã tâm muốn tranh giành với hoàng huynh, hẳn chỉ muốn làm một người bình thường mà thôi. Vài năm sau hẳn biết được Thái hậu làm chuyện tráo đổi con với Hoa phi thì tâm tư của hẳn ngày đêm bị hận thù giầy vò. Cùng không phải là con do Thái hậu sinh ra, dựa vào cái gì mà Hoàng huynh được bà toàn tâm toàn ý yêu thương, mà đối với hẳn lại khắt khe đến vậy. Bề ngoài từ ái của bà để lại ấn tượng năm hẳn tám tuổi đều bị sụp đổ hoàn toàn, huỷ diệt lẽ sống của hẳn. Tất cả sau hơn mười năm hẳn mới phát giác được bí mật đó, nếu không phải ngẫu nhiên xâm nhập Điệp Cốc thì có khả năng cả đời này hẳn cũng không hay biết gì....

“Răng rắc” khi tay hẳn chạm vào cán bút ngọc thì làm cán bút vỡ làm hai, nhìn vào đó hẳn nhớ đến nữ nhân đó, anngf từng nóng, thà làm nữ tử ngọc vỡ....

Văn Tình, người chính xác là một yêu nữ a!

Người hôm đó ở bữa tiệc tại sơn trang chỉ cần nhìn liếc mắt một cái hẳn đã biết đó không phải là Lâm phu nhân của Nam tướng quân Lâm Diễm-Văn Tình, nữ tử đó chỉ là một người có hình dạng bên ngoài giống với nàng mà thôi. Nhưng mà hình như Văn Sở không biết gì cả, nói vậy hẳn và Văn Tình chưa từng có thân mật, để biết nguyên nhân vì sao chắc ngoài hẳn ra không ai có thể biết được. Trong lòng biết rõ Văn Tình vốn có tình với hẳn. Nhưng mà hẳn đối lại là sự lợi dụng nàng, nàng hiển nhiên cũng biết rõ điều đó. Một nữ tử xinh đẹp như thế, lại là một nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh vì sao biết rõ hẳn vô tình mà lại không có chút nào phản đối, cứ để hẳn lợi dụng kia chứ? Nàng cứ nghĩ hẳn muốn có được ngôi vị hoàng đế, muốn có được Nghiên Nhi nên mới liều mạng sắp đặt kế hoạch ám sát hoàng huynh. Cuối cùng lại chết dưới đường kiếm của hoàng huynh và Lâm phu nhân giả đó....

Nàng không hiểu hẳn nên hẳn cũng không tài nào hiểu được nàng. Hắn vốn chỉ nghĩ nàng bất quá chỉ là sát thủ nhỏ bé không địa vị trong Minh Tinh, nhưng nay xem ra hẳn đã lầm, một sát thủ nhỏ bé thì làm sao có thể điều động hơn hai mươi người giỏi nhất của Minh Tinh lâu nhất tề hành động, địa vị của nàng ở Minh Tinh lâu nhất định cao hơn người. Nàng bên cạnh hẳn hai năm vậy mà thân phận thật của nàng hẳn cũng không hề biết, có thể thấy hẳn thật là một kẻ thất bại. Lúc hẳn ngao du giang hồ nghe tin Minh Tinh lâu tự nhiên biến mất hai tư người, nên rất có khả năng họ bị tận diệt ở trong sơn trang nghỉ hè. Bởi nếu chỉ là

hồ mưa gọi gió trên giang hồ thì nhất định lúc này bọn họ đã an toàn rút ra, nhưng nay lại biến mất không lý do thì suy nghĩ của hắc nhất định là chính xác. Nhưng mà sự việc này nhất định còn có ẩn tình khác.

Đám thi thể đó đa số tay chân đều bị chặt gãy hết nhưng vẫn có thể nhận diện được hình dạng ngoài trừ một thi thể. Thi thể đó đã bị thay đổi hoàn toàn, không tài nào nhận diện được khuôn mặt nhưng hắc lại có cảm giác vô cùng quen thuộc, chỉ đến khi nhìn thấy “Lâm phu nhân” thì hắc mới biết thi thể đó là ai... Lâm phu nhân kia giờ chính là đầu mối duy nhất, Úc Văn Tình và hai mươi bà người kia đều bị chết không còn một ai, nàng có hối hận không Văn Tình? Minh Tinh Lâu lúc này đang có thế lực cực lớn, lâu chủ kia có phải sẽ đem hết oán hận đổ lên người hắc chăng? Nghĩ đến bản thân chính mình cùng với một tổ chức giang hồ giãy dụa không rõ ràng thì Tào Triệt cảm thấy đau đầu.

Làm hắc đau đầu đầu chỉ có một việc này? Hắc lắc đầu, cố gắng xua đi hình ảnh nữ nhân tuyệt sắc đó cười với hắc ngày càng rõ ràng khiến cho tâm hắc không khỏi rung động....

Băng quả thực không thể tin được trước mặt là một nữ nhân sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, hai mắt vô thần, vẻ mặt uể oải. Nữ nhân đó mấy ngày trước còn vui vẻ hoạt bát như một đứa trẻ khi được ăn điểm tâm chỗ nàng An Tiểu Viện. Nhưng mà chỉ mới có ba ngày mà nàng đã hoàn toàn biến thành một người khác, cặp mắt linh động có thần nay đã mất đi linh khí, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn nay lại càng thêm gầy yếu, trong khuôn mặt nàng lúc này chỉ còn buồn khổ và tiếc hận.

“Tội thiếp An Tiểu Viện khấu kiến hoàng hậu nương nương.” An Tiểu Viện theo quy củ hành lễ với Băng, đầu cứ cúi xuống không có chịu ngẩng lên nhìn nàng.

“Ý Liễu, mau đứng lên, ta biết chuyện đó không phải lỗi của ngươi, hai ngày ngươi chịu ủy khuất rồi.” Nàng nhất thời đã quên An Tiểu Viện tồn tại, khi nhớ đến nàng thì nàng đã bị đày ở cung nhân tà được ba ngày, nên mới sai người đưa nàng ta tới. Giờ phút này nàng nhìn thấy An Tiểu Viện biến thành người như vậy, trong lòng lại càng thống hận hành vi của Hoa Thái phi, bà ta muốn thì có thể nhắm thẳng vào nàng vậy mà lại đổ hết mọi tội lỗi lên người An Tiểu Viện vô tội, không chút lương tâm! Nàng ấy dù sao cũng là một đứa nhỏ a...

“Tội thiếp thực xin lỗi người, tội thiếp không nên ở trong nguyệt đình, không nên câu dẫn Hoàng Thượng.....”

“Nói bậy bạ gì đó! Việc này cùng ngươi không quan hệ, là có người cố ý bày trò để người mắc bẫy, người không nên tự trách mình, nói gì thì ngươi cũng là phi tần của Hoàng Thượng, cho dù.....” Cho dù cái gì Băng nói không được, nàng muốn bieder hiện là một hoàng hậu khoan dung độ lượng đến trấn an An Tiểu Viện nhưng cũng không thể nói việc mà nàng không mong muốn ra khỏi miệng được.

An Tiểu Viện che mặt mà khóc, tiếng khóc nước nức nở vang lên làm cho bộ dạng của nàng càng thêm bất lực, Linh Nhi không đành lòng đến bên nàng ngồi xuống an ủi: “Tiểu Viện chủ tử, đừng khóc, Hoàng Thượng đem chuyện của người toàn quyền giao cho nương nương xử trí, nương nương nếu đã nói không phải lỗi của người thì không có việc gì! Người xem, nương nương còn biết mấy ngày hôm nay người ở trong cung nhân tà chịu khổ liên sai ngự thiện phòng làm rất nhiều món điểm tâm mà người thích ăn đến ddaay...”

“Nương nương.....” An Tiểu Viện ngập ngừng rồi cục cựa ngừng mặt lên, hai mắt đầy lệ đỏ bừng, đôi mắt đã có chút tinh quang nhưng còn rất e ngại.

“Sự việc đã qua, mau đứng lên đi!” Bằng cũng cười trấn an, An Tiểu Viện mặc dù vẫn hoảng sợ, nhưng trong mắt cuối cùng cũng có thần thái, trải qua sự việc lần này, nàng có thể biết được không phải ai có ý tốt đều có thể vui vẻ nhận. Mấy ngày này, lòng nàng vẫn không chút nào yên tâm. Hoa thái phi đó vẫn an nhàn trong Vinh Hỷ cung tận hưởng an nhàn, Hãn cũng không có ý trừng phạt bà, uy khuất của An Tiểu Viện nàng có thể lý giải, nhưng mà uy khuất của nàng thì ai có thể hiểu đây? Hãn sao? Hãn thân là đế vương trong lòng vốn chỉ có quốc gia đại sự, hãn làm sao có thể san sẻ nỗi lo với nàng được, nàng cũng không thể không biết chừng mực mà làm phiền lòng hãn!

Mới hôm trước, nàng định hướng chuyện nhắc đến Cẩn Vương, ai ngờ chưa kịp nói hãn đã nói: “Triệt là người thế nào trong lòng ta biết rõ, nàng không cần bận tâm, chuyện nàng lên bận tâm chính là làm sao sinh cho ta một hoàng tử thì hơn.” Nàng không rõ hãn nói cái hãn biết rõ là cái gì, hôm qua định nhắc lại thì bị hãn áp vào lòng hôn triền miên, cố ý để nàng không được nói chuyện về Cẩn Vương nữa. Một khi đã nhắc tới thì liền đổi đề tài sang chuyện khác hoặc trực tiếp ôm nàng vào lòng, cùng nàng vận động, làm nàng mơ màng rơi vào phong tình, không còn năng lực nói gì hết....

An Tiểu Viện đi rồi, Cẩm Hồng luôn lo lắng không vui nói: “Nương nương, thứ cho nô tỳ nói thẳng, độc bá sủng hạnh của hoàng thượng là điều tối kỵ trong cung, đã có một vài thái giám nói với Hoàng Thượng điều này, đều bị Hoàng Thượng gạt đi không thêm để ý, trong triều các quan cũng có một vài người ngầm ngầm phê phán, nếu mà cứ như thế người sẽ trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích, người có phải nên khuyên nhủ Hoàng Thượng.....” Đáng tiếc nương nương đến nay có một khuyết điểm duy nhất chính là chưa có con, nếu không những người đó cũng không dám nói vậy.

“Người bên ngoài nói gì thì cứ để họ nói, ta cũng không phải là thánh nhân gì, lời này ta không thích nghe.” Bằng nhúu mày phiền chán, nàng biết Cẩm Hồng cũng vì muốn tốt cho nàng, cũng là lời tâm huyết, nhưng mà trong nàng không thoải mái, bảo nàng đem nam nhân của chính mình đẩy cho nữ nhân khác thì nàng không bao giờ làm được.

“Vâng.” Cẩm Hồng bất đắc dĩ thở dài, trong lòng chỉ ngóng trông hoàng hậu nương nương sớm mang long thai, nếu không cho dù có Hoàng Thượng chiếu cố, thì với nương nương mà nói càng ngày càng bất lợi.

Chương 66

Buổi chiều mùa thu, ánh mặt trời không chiếu xuống không quá gắt, sen ở trong hồ Tâm Liên đã đi vào thời kỳ úa tàn, để lại trong đó là làn nước trong xanh có thể nhìn rõ được đàn cá trong hồ. Tào Hãn cùng Tào Triệt, hai huynh đệ mỗi người cầm trong tay một cái cần câu, đang vào hồ câu cá.

“Triệt, trước đây ta không hiểu vì sao ngươi lại thích yên tĩnh, có lẽ vì thế mà ngươi luôn câu cá giỏi hơn ta, nhưng mà hôm nay ta nhất định không chịu thua ngươi! Đây là con cá thứ ba đó...” Tào Hãn hưng phấn giương cần câu lên, bỏ con cá chép vào trong chậu nước, con cá chép quẫy mạnh hết sức trong chậu đó mà không cách nào thoát khỏi vận mệnh cá trong chậu của nó.

“Hoàng huynh hôm nay sao lại có hứng phấn đi câu cá?” Tào Triệt không chút để ý đến con cá trong chậu, đã lâu lắm rồi huynh đệ bọn hằm mới có tâm trạng vui vẻ như vậy khi đi câu cá.

“Hôm qua đi qua hồ thấy cá trong hồ bơi lội ta mới nhớ đến lúc nhỏ chúng ta hay vào hồ câu trộm cá để nướng ăn, càng nghĩ càng thấy vui vẻ, ngày đó chúng ta đi tìm khắp nơi cành lá khô để nướng cá ăn, kết quả bị phụ hoàng phát hiện, phạt chúng ta đứng gác suốt hai canh giờ!” Tào Hãn một lần vui vẻ kể lại chuyện xưa.

“Chuyện lúc đó như thế nào mà đệ không nhớ rõ lắm? Nhưng mà thần đệ còn nhớ lúc đó Phụ hoàng mặt đỏ tía tai quát mắng chúng ta, cấm chúng ta sau này không được phép đến hồ Tâm Liên câu cá!” Tào Triệt cười cười, lại hỏi: “Đúng rồi, hồ Tâm Liên này bao nhiêu năm rồi đều tàn tạ đầy rong rêu, không được tu sửa, nay sao đột nhiên lại sạch sẽ như thế?”

“Nhược Nghiên hồ nhìn có vẻ hiu quạnh, làm nàng không được vui... Sạch cũng tốt, ít nhất rất thuận tiện cho chúng ta câu cá.”

“Ta nhớ rõ hoàng tẩu trước kia không phải thích nghe nhất chính là âm thanh thê lương tàn tạ sao? Cho dù mất trí nhớ nhưng mà hứng thú trước kia cũng thay đổi cả chứ?” Tào Triệt làm ra vẻ vô tâm hỏi. Thích nghe âm thanh thê lương là Nghiên nhi, không phải Băng, hoàng huynh chẳng lẽ chưa từng nghĩ ngờ qua nàng?

“Có lẽ mất trí nhớ nên thay đổi tính tình cũng là chuyện thường, mất trí nhớ vốn là chuyện khó lý giải, nên chuyện gì là cũng không có gì là kỳ quái!” Tào Hãn nhẹ nhàng băng quơ cười nói.

Tào Triệt chợt tắt mi, cảm giác cần câu trong tay khẽ nhúc nhích, vừa định nhấc lên thì thấy xa xa có một bóng hình xinh đẹp tuyệt mỹ đang đi lại, hẳn đối với Băng hô to nói: “Hoàng tẩu, mau tới bên này, chốc lát nữa có cá nướng ăn đó!”

Một là hoàng đế, một là Vương gia, bọn họ không đi bàn chuyện đại sự quốc gia, không đi lục đục với nhau, như thế nào mà ngồi đó câu cá? Lại còn bảo nàng chờ ăn cá nướng? Băng chậm rì đi lại chỗ bọn họ, không biết vì sao mấy ngày hôm nay nàng làm gì cũng thấy mệt mỏi, hơn nữa lại luôn có cảm giác thèm ngủ, như thế ngủ bao nhiêu cũng không đủ.

“Tình thần có thấy ổn hơn không?” Tào Hãn đem cần câu để một bên, kéo Băng qua quan sát sắc mặt nàng! Không sai, sắc mặt hồng hào, khí sắc có vẻ rất ổn.

“Tốt hơn nhiều rồi, thiếp mới vừa ngủ trưa dậy, Linh Nhi muốn thiếp đi ra ngoài dạo, Hoàng Thượng cùng Vương gia ở đây câu cá sao?” Băng nhớ trước khi vào cung nàng và Tào Triệt có định ra lời hứa hẹn, khi đó nàng chỉ nghĩ đến làm sao có thể hồi cung nói cho Hãn biết con người thật của Cẩn Vương, nhưng mà nàng căn bản không có cơ hội nói về Cẩn Vương, nàng không thể không thừa nhận Cẩn Vương đúng là chu toàn trong mọi việc, người bị quán vào vẫn là nàng.

“Đúng vậy! Ta đã câu được đến ba con cá, một hồi nữa sẽ cho nàng ném thử tay nghề của ta, cá nướng chính là sở trường của ta đó!” Tào Hãn hưng phấn nói, đối với tay nghề nướng cá làm như hăn tin tưởng đến mười phần.

“Hoàng huynh nướng cá mùi vị đúng là tuyệt hảo đó, hoàng tẩu một khi đã ăn nhất định không thể quên được!” Tào Triệt thản nhiên cười, nhìn điệu bộ thấy hăn lúc này mà đêm hôm đó thật không tin đó là một người. Hăn có thể làm được như thế quả là nhân tài a. Băng hối tiếc lúc trước nàng không học một chút tâm lý học.

“Vậy còn chờ gì nữa mà không nhóm lửa nướng đi a!” Bụng băng sôi lên từng hồi khi bị lời nói của Triệt hấp dẫn, trời đánh còn tránh miếng ăn, nàng lại là con người luôn coi trọng ẩm thực, chỉ cần nghĩ đến mùi cá nướng thơm ngào ngạt thì nhất thời hai mắt đã loang loáng, nói có chút khẩn cấp.

Củi lửa đã sớm được chuẩn bị, cá cũng có sẵn, giết có nhóm lửa chính là Hãn một mình tự làm, Băng chỉ ngồi im nhìn hăn làm mà không mở lời nói câu nào, đối diện với Tào Triệt, nàng đương nhiên không dám cùng Hãn quá thân mật. Tào Hãn cao hứng nên cũng không nhận thấy không khí dị thường giữa bọn họ.

Sau khi chuẩn bị hết thủy, Tào Hãn tiếp nhận con cá đã được đánh sạch vẩy xiên vào cây trúc từ tay thái giám, kéo Băng đến chỗ đồng lửa ngồi nói: “Vậy là được rồi, cứ chờ lát nữa là được!”

Tào Triệt vẫn ở hồ Tâm Liên tiếp tục câu cá, bộ dáng thản nhiên tự đắc, đột nhiên ngửi thấy mùi vị hấp dẫn bay đến, không kìm được nhìn về phía bọn họ, thấy Tào Hãn cùng hoàng tẩu đang vui vẻ bên nhau nướng cá, động tác của hăn lúng túng, không tí tư chất gì mà có thể trở thành một đầu bếp được....

Băng nhìn hăn hứng khởi như thế không khỏi cười nhẹ, tiếng cười đó vọng vào tai Tào Hãn kiến hăn quay đầu lại, giả bộ giận hờn nói: “Nàng cười cái gì? Không muốn ăn cá nướng hử?”

“Hoàng huynh là thật người không hiểu tí gì về tình cảm, hoàng tẩu rõ ràng là đang hạnh phúc cười, trên đời này có mấy nam nhân tự tay nướng cá cho nữ tử ăn đây? Hoàng tẩu chỉ sợ là người duy nhất a!” Tào Triệt quay đầu về phía bọn họ nói, vẻ mặt lười biếng ý cười.

“Người nói đúng! Ta muốn Nhược Nghiên trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời này, là nữ nhân được sủng ái nhất!” Tào Hãn cười, ánh mắt không giấu nổi thâm tình với nàng, giống như hăn đã giảng thiên la địa võng khắp nơi, nàng một khi đã rơi vào lòng hăn rồi thì có giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được.

Băng nhợt nhạt cười, trong lòng cũng căng thẳng, Cẩn vương hiển nhiên là Cẩn vương, trong lời nói ra đều có ẩn ý. Đêm đó nàng với hần giao dịch, nàng từng nói người là lòng nàng yêu nhất là Diễm, nhưng mà đó là cố để có thể trở lại, bắt đắ dĩ thành người cho hần lợi dụng. Nhưng mà lời nói vừa rồi của hần ám chỉ có thể chiếm tình cảm của Hần, không được phép yêu hần....

Tào Hần một lần nữa cho thêm hương liệu vào con cá, rồi ném thử, thấy ưng ý hần liền đem cá đến trước mặt Băng nói: “ Đây, nàng mau ném thử xem có vừa miệng không?”

Cũng không biết có phải do lời nói của Cẩn Vương kiến nàng không vui không, rõ ràng là mùi hương tuyệt vời, nhưng mà khi đưa cá đến gần, Băng lại nổi lên một cảm giác ghê tởm buồn nôn, đẩy con cá ra xa, che miệng không ngừng nôn khan.

“Nường nường.....” Linh Nhi chạy nhanh lại bên nàng vỗ nhẹ vào lưng nàng.

“Nhược Nghiên, nàng làm sao vậy?” Tào Hần kinh sợ, nhưng mà lòng lại có phần vui mừng, có phải nàng....

“Không có việc gì, thiếp có chỗ cảm thấy không thoải mái...” Thật khó khăn mới có thể áp chế cơn nôn khan đó, Băng cũng âm thầm kinh hãi, nguyệt sự của nàng đã trễ hơn mười ngày, nàng mong là mình vẫn may mắn, không phải....

Ánh mắt hai người đều nhìn vào con cá nướng trong tay Hần, Băng lại được một trận nôn khan nữa, Tào Hần ném cá nướng trong tay đi, hướng về phía Thái giám đứng bên cạnh quát: “Còn không mau đi truyền ngự y!”

“Nhược Nghiên, nàng không phải là có thai rồi chứ?” Trong mắt Tào Hần mong chờ hỏi. Đợi lâu như vậy, đây không phải là kết cục mà hần mong chờ sao?

Băng ngẩn người, trong lòng không rõ, nhìn về phía bụng mình, có thai sao? Nơi này không phải là có một đứa nhỏ đấy chứ?

“Chúc mừng hoàng huynh hoàng tẩu đã có quý tử!”

Âm thanh trong trẻo của Tào Triệt vọng lại kiến Băng thức tỉnh, gương mặt nhìn vào Cẩn Vương đang tiến dần về phía họ, mắt hần cười như thế là có ý tứ gì? Là hần đang cao hứng nghĩ đến lúc Hần khóc vì thống khổ sao? Nếu thật sự ông trời cho nàng một đứa nhỏ, vô luận thế nào, dù có phải huỷ diệt cả thế giới, nàng cũng không bào giờ để đứa bé thành vật hi sinh vô tội.

Tào Hần vui mừng ôm Băng vào lòng, cười sảng khoái khi nghĩ đến cảnh hần và nàng sắp trở thành phụ hoàng và mẫu hậu, thậm chí ngốc nghếch nói: “Nhược Nghiên, chúng ta sẽ làm phụ hoàng mẫu hậu tốt nhất”

“Ngự y còn chưa có chuẩn đoán, người đừng vui mừng quá thế!” Băng đội cho hần một gáo nước. Nếu có thể lựa chọn, nàng hy vọng đứa nhỏ sẽ sinh ra trong một hoàn cảnh yên bình, có thể an ổn trưởng thành, không mong đứa nhỏ trở thành bậc vĩ nhân, chỉ cần có thể cả đời bình an vui vẻ là tốt rồi....Mà hoàn

cảnh hiện nay hiển nhiên không thích hợp như vậy a!

Nàng thật sự mang thai!

Lời nói của ngự y hoàn toàn dập tắt hết hy vọng của nàng, nàng hốt hoảng đến ngay cả việc trở về Thanh Dương cung lúc nào cũng không biết, cả người như ở trên mây, phiêu diêu mơ hồ không có chút cảm giác.

Nàng phải làm mẫu thân sao? Từ trước đến giờ không có ai dạy nàng làm như thế nào mới trở thành một mẫu thân tốt, lúc trước nàng chỉ toàn tâm toàn ý vì Diễm, không có chuẩn bị tinh thần cho việc trở thành mẫu thân của một đứa nhỏ, mẫu thân, đó là một người rất vĩ đại, nàng có thể đảm nhiệm được sao?

“Nhược Nghiên, nàng không vui sao?” Khi nghe tin nàng thật sự có thai, hân vui mừng đến phát điên, nay bình tĩnh lại mới để ý đến Nhược Nghiên biểu tình hình như có gì đó nghiêm trọng, không có chút gì gọi là thẹn thùng khi được trở thành mẹ.

“Không phải, tại thiếp chưa từng làm mẫu thân, lo lắng mình có thể làm không tốt... “Bằng thật cần thận tìm tòi, không muốn hân hiểu lầm nàng.

“Nha đầu ngốc, ta cũng chưa từng làm qua phụ thân a!” Tào Hân nhẹ cốc vào trán nàng một cái, rồi sau đó hân nhẹ lên nói: “Không cần lo lắng, chúng ta nhất định cho đứa nhỏ này mọi thứ tốt nhất trên đời, ta sẽ phải thật nhiều cao thủ võ lâm bảo vệ nó, mời những thái sư học rộng tài cao dạy nó học. Nếu mà hoàng tử thì liền lập nó làm Thái tử đem bồi dưỡng thành một minh quân. Nếu là công chúa thì nuông chiều hết mực, đến năm nàng hai mươi tuổi sẽ tìm một phò mã ôn nhu làm bạn cả đời với nàng, nàng nói xem có được không?”

“Người tưởng thực xa, nhất định sẽ là một phụ thân tốt!” Bằng hướng mũi hân véo nhẹ, ôn nhu tựa vào vai hân mà cười, tưởng tượng từng ngày từng ngày chứng kiến con của bọn họ trưởng thành đúng là rất hạnh phúc a! Nhưng mà liệu hạnh phúc đó có bị chi phối không? Khó có thể đoán trước được uy hiếp rình rập xung quanh nó!

Tin tức hoàng hậu mang thai giống như cuồng phong mạnh mẽ quét hết mọi góc ngách trong hậu cung. Trong Vinh Hỷ cung, Hoa Thái phi tức giận đập đổ cả chén trà trong tay Đỗ Lan mới đưa lên, trong miệng không ngừng sỉ vả: “Tiện nhân! Tiện nhân! Đừng tưởng rằng người có thể thuận lợi sinh hạ hoàng tử!”

Đỗ Lan không dám tránh né chén trà bay đến trán nàng, cảm nhận máu từng dòng chảy từ đó xuống, khi cúi xuống thấy vạt áo đã bị máu đỏ nhiễm hồng, nàng dùng ống tay áo lau nhẹ máu trên mặt. Mặc dù không dám lên tiếng, nhưng lời nói đầy hăm dọa của Thái Phi cũng khiến nàng tâm hồn phiến loạn.

Thái phi chẳng lẽ muốn ám hại đứa nhỏ trong bụng hoàng hậu nương nương sao? Điều này sao có thể.....

Trong cung Minh Tú, An Tiểu Viện vẫn thất thần như cũ, không mấy thay đổi ngồi bên cửa sổ đã từ bao giờ, ánh mắt trống rỗng vô thần nhìn vào gốc cây cổ thụ ngoài cửa sổ. Đối với nàng mà nói vào cung nhân tà ba ngày dài tựa ba năm, làm cho tâm hồn vốn thuần khiết thiện lương vĩnh viễn không thể xóa mờ

vết thương lòng u ám đó.

Một câu nói của Hoàng hậu thì có thể đưa nàng từ địa ngục về với nhân gian, nàng không quên cảm kích, đồng thời cũng thức tỉnh nàng địa vị trong hoàng cung này quan trọng thế nào. Nàng bắt đầu có khát vọng quyền lực, trước kia quyền lực với nàng mà nói không có ý nghĩa đến vậy, nhưng nhờ trải qua sự việc lần này nàng mới biết, nó có thể quyết định sinh tử của một người. Mà khát vọng sống của nàng còn dài, yếu đuối chỉ làm cho người khác càng dễ bắt nạt chèn ép nàng mà thôi. Đối với nàng mà nói, nàng không muốn thành người như thế sống đến vài chục năm sau, nàng muốn mình trở lên thật mạnh, từ đó mới có thể thay đổi vận mệnh chính mình, không cần nhìn sắc mặt người khác, không cần lo người khác quản chế!

Từng giọt lệ rơi như mưa trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng như cạn khô dần, đôi mắt không hề còn sự hồn nhiên vô tư nữa mà thay vào đó trở lên yêu mị kiêu diễm phong tình đến cực điểm....

Tiếng gió mưa không ngừng rít bên ngoài nhưng trong tấm điện thì lại thật yên tĩnh nhàn nhã. Bể khó chịu nằm trong lòng Tào Hãn. Có lẽ mang thai thời kỳ đầu chính là nguyên nhân khiến cho cảm xúc gần đây của nàng biến đổi, vui buồn thất thường. Đôi khi chỉ nhìn một cảnh như gió thổi lá khô rụng xuống mà đã muốn khóc, đôi lúc lại tự nhiên muốn ăn các loại hoa quả trái mùa đến mức nếu không được thỏa mãn thì cảm thấy vô cùng khó chịu. Đôi lúc lại muốn cùng với các cung nữ học cách làm áo ngắn hay những bộ quần áo nho nhỏ, khổ cho nhi tử của mình nhưng do không thông thạo nên đã cắt hỏng không biết bao nhiêu là vải quý...

Thậm chí có đôi khi nàng vô duyên vô cớ hét ầm lên, làm mất hết hình tượng bản thân rồi ngay sau đó lại cảm thấy hối hận vô cùng, tính khí nóng nảy thất thường của nàng khiến cho đám nô tài trong cung ai nấy đều khúm núm, ngay cả Hãn cũng luôn phải ôn nhu chịu đựng tìm từng lời thật tốt để ca ngợi, vỗ về nàng như thể nàng chính là Bồ Tát sống vậy.

Ngay như lúc này, nàng lại một lần nữa đem hết cơn chiều vừa ăn vào phun ra không còn một chút, thân thể mệt mỏi kiến tâm trạng tức tối khó chịu, hướng về phía hãn không nhân nhượng quát mắng: “Đều là chàng không tốt! Đã nói là thiếp không muốn sinh đứa nhỏ, bây giờ chỉ có mình thiếp chịu khổ đến chết, thế mà chàng còn ở đó mà vui sướng!”

Nô tài nghe nàng nói với Hoàng thượng như thế đều sợ chết khiếp, nhưng mà hãn vẫn an nhàn an ủi nàng: “Đúng, đều là tại ta không tốt, Nhược Nghiên nàng nhẫn lại chút, qua thời gian này thì sẽ không khó chịu như vậy!”

Lời an ủi của hãn như càng đổ thêm dầu vào lửa càng khiến nàng tức giận thét lên chói tai: “Ta không muốn sinh!” Lời nói chói tai đến vậy nàng nghe còn thấy đau, nhưng mà hãn vẫn bình tĩnh trấn an nàng, từng hồi, từng hồi vỗ lưng an ủi nàng, trấn an sự nôn nóng của nàng.

Hiện tại nghĩ lại thì lời nói lúc này thật quá đáng, nàng nhìn hãn vậy mà thấy đau lòng, hãn ấm áp bao dung như vậy mà nàng lại không thể khống chế cơn giận mắng nhiếc hãn không ngừng, lúc thích thì cứ gào lên cho thoải mái, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy thật hối hận, Nói chung là làm khổ cả hai người.

“Hân, những lời mà lúc này thiếp nói chàng đừng để ở trong lòng, đó không phải lời nói thật tình của thiếp!”

“Ta biết, ta đã sớm hỏi qua ngụy y, nữ tử mang thai thời kỳ đầu đều như vậy, lúc đầu ta còn không tin, ai ngờ nàng đúng là thế thật...” Tào Hân không giận an ủi nàng.

“Lời này là có ý gì? Thiếp là như thế nào?” Bỗng ánh mắt gương lên, con người trong suốt như sắp sửa bùng thêm một trận tức giận mới.

“Tính tình trở lên táo bạo, hỉ nộ vô thường a! Xem như lần này ta thu được không ít kiến thức, ôi...” Tào Hân đau hô một tiếng, ánh mắt trừng trừng nhìn vào đôi tay nhỏ bé của nàng đang nhéo thật mạnh vào đùi hân: “Đừng..... Ta hiện tại thật sự không tìm được nếu mà nàng cứ trêu chọc ta...”

“Ai trêu chọc chàng!” Bỗng thoáng chốc đỏ mặt, nhanh chóng thu hồi cánh tay để về trước ngực hân: “Đúng là không đứng đắn, nếu không cẩn thận dưỡng thai cho tốt, đứa nhỏ này lớn lên biến thành một con quỷ háo sắc thì làm sao!”

“Dưỡng thai?” Tào Hân hoang mang khó hiểu, “Như thế nào dưỡng thai?” Nàng không phải là mới nghĩ ta từ mới gì rồi chứ.

“Chính là khi cục cưng còn ở trong bụng, nếu mà giáo dục hân thật tốt thì tương lai hân mới trở thành một đứa nhỏ thông minh được!” Giải thích như vậy quả thật là hợp lý, bởi nàng đôi lúc không tránh khỏi dùng ngôn từ thời hiện đại để nói chuyện, nếu không cẩn thận giải thích rất dễ gây hiểu lầm. Tào Hân giống như hiểu được ý nàng nói, liên tục tán thành: “Có đạo lý, vậy ngay ngày mai ta sẽ bắt đầu tìm một vài học sĩ giỏi đến dạy thái tử tương lai có được không?”

“Không phải thái tử, là công chúa! Nhất định là công chúa!” Bỗng nhận không được cãi lại hân, nàng thật sự đã thừa nhận chuyện mình sắp trở thành mẹ của một đứa nhỏ, nghĩ đi nghĩ lại thì thấy nếu sinh nữ nhi thì tốt nhất, vì nữ nhi với mẹ có thể trở thành tri kỷ, cùng nàng có thể trao đổi tâm tư.

Thấy nàng khẳng khái nói thế, Hân cũng nghĩ nếu là một công chúa kế thừa sự mỹ mạo của Nhược Nghiên thì thế nào cũng là một công chúa xuất chúng a! Nghĩ lại thì thật đau lòng, vì đứa nhỏ này mà thời gian này nàng ăn không ngon, cứ ăn vào là nôn ra bằng hết, đã vậy lại cực khổ mang thai mười tháng, lại phải trải qua sự thống khổ khi sinh nở cũng là nàng....

“Được, được rồi, nàng nói là công chúa thì đó là công chúa cũng tốt mà, như thế nào mà lại khóc thế kia? Cẩn thận sau này chính là sinh ra một ma khóc nhè đi...”

“Đáng ghét!” Bỗng dấm liên hồi vào ngực của hân, đồng thời lau đi hàng lệ vừa chảy ra. Tào Hân biết nàng lần đầu có thai, thân thể không khoẻ nên cảm xúc khó tránh được lên xuống thất thường, lên rất cẩn thận từng li từng tí với nàng: “Nhược Nghiên, ta không phải là trọng nam khinh nữ, nhưng trước kia ta từng nói qua, ta thật sự không muốn nàng phải chịu khổ sinh thêm lần hai, chỉ lần này mặc kệ là nam hay là nữ, chỉ một đứa nhỏ là đủ rồi....”

“Vậy nếu là nữ nhi, ngôi vị hoàng đế chẳng phải là khôn có người thừa kế sao?” Bỗng quay lại thân

mình, đột nhiên như nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt lộ ra sự tức giận nói: “Chẳng lẽ chàng muốn cho các phi tần khác sinh hoàng tử cho chàng?” Hãn nếu dám nói thế thì nàng liền cắn chết hãn!

“Nói bậy bạ gì đó! Cuộc đời này trừ nàng ra, ta không bao giờ chạm vào nữ nhân khác nữa, nếu mà nàng cảm thấy hậu cung quá nhiều người chướng mắt thì cứ đưa toàn bộ các nàng ấy đến Tĩnh Nguyệt am đi, được không?”

Bằng thiếu chút nữa lại động lòng vì lời nói đó, nhưng mà nghĩ nếu thật sự làm như vậy, chính mình sẽ trở thành người như trong lời nói của Cẩm Hồng, trở thành cái đích cho mọi người nhắm tới. Phi tần trong cung đều là con em của các đại thần, nhà họ một khi mà đã nháo loạn lên thì không biết bao nhiêu là phiền toái sẽ ập xuống. Các nàng ở trong cung cũng rất yên phận, chưa làm cái gì quá đáng đến nỗi phải bị giải đến Tĩnh Nguyệt am làm ni cô, thật sự có chút không đành lòng....

“Việc đó không cần, chỉ cần chàng có tâm đối với thiếp là được rồi.”

“Nhược Nghiên, suy nghĩ nhiều đối với nàng mà hài tử trong bụng đều không tốt, có ta ở đây, nàng đừng lo cái gì cả, chỉ cần nàng thanh thần an thai là được rồi.” Tào Hãn nhẹ nhàng lau đi khoé mắt chưa khô của nàng, thương tiếc nói.

“uhm...” Nhẹ nhàng đồng ý, nhưng mà trong lòng cũng bất đắc dĩ thở dài. Thật sự là không nên lo lắng cái gì sao?

Mây đen che hết ánh sáng của mặt trăng, một bóng áo đen lặng lẽ không một tiếng động thâm nhập thư phòng phủ Cẩn Vương, tự nhiên đẩy cửa vào, trong phòng vẫn chưa có đốt đèn, nhưng thị giác tuyệt vời làm cho hãn biết người đó có ở trong căn phòng này. Người mặc đồ đen đó thi lễ rồi đứng qua một bên như chờ mệnh lệnh tiếp theo.

“Người đã đến rồi hả?” Trong bóng đêm, giọng nói của Tào Triệt càng trở nên trầm thấp.

“vâng, Vương gia.” Hắc y nhân lạnh lùng đáp.

“Hoàng hậu sao?”

“Không được tốt.”

“Vì sao lại không tốt?” Không ngờ nhận được câu trả lời như thế, Tào Triệt thanh âm cất cao chút lộ sự lo lắng hỏi. Hoàng huynh gần đây tâm tình rất vui sướng, nàng thế nào mà lại không tốt.

“Tính tình không tốt.” Câu trả lời ngắn gọn, xúc tích không dài dòng của người mặc đồ đen nói với hãn.

“Tính tình không tốt?”

“Vâng”

“Người sao không nói rõ ràng một lần xem nào? Cái ta hỏi là người hoàng hậu sức khoẻ tốt không, chứ không phải hỏi tính tình của nàng!”

“Nường nường tốt lắm, long thai cũng rất ổn định.” Hắc y nhân cuối cùng cũng chịu nói nhiều hơn một chút.

“Ta biết rồi, người trở về đi!” Tào Triệt âm thầm thở dài, hỏi cái tên đầu gối này không bằng hắc cứ mạo hiểm tiến cung xem nàng còn hơn....

“Vâng” Hắc y nhân xoay người lập tức muốn đi.

“Đợi chút, Hoàng Thượng giờ phút này đang làm cái gì?”

“Phê duyệt tấu chương, nường nường đã ngủ, bên trong tẩm điện cũng không còn ai khác.” Như biết Tào Triệt muốn làm cái gì tiếp theo lên hắc đi thẳng vào vấn đề.

Tào Triệt gật đầu nói“Người đi đi.”

Hắc y nhân thoắt cái đã ra khỏi thư phòng, không để lại dấu vết. Tào Triệt đứng dậy, khoé miệng vẫn như thường lệ lộ ra nụ cười nhưng mà lại như có vẻ tiếc nuối gì đó....

Hoàng huynh nếu đã không ở trong Thanh Dương cung thì không bằng đêm nay hắc vào xem hoàng tấu vì sao tính tình không tốt đi.

Nàng vẫn đang say giấc. Ánh đèn đuốc chiếu rọi vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng càng thêm rung động lòng người. Mang thai đã làm cho nàng đầy đặn hơn trước, gò má hồng hào diễm lệ hiển nhiên là của người được sủng ái nhất. Cả căn phòng hình như trở lên ngọt ngào hơn vì có hơi thở đều đều của nàng.Tào Triệt không kiềm chế được bản thân mình muốn đụng vào da thịt trắng mịn như tuyết kia, nhìn nàng ngủ say như vậy hắc thở dài.

Bỗng nhiên có cảm giác tay ai đó sờ vào cổ mình, nàng giật mình tỉnh giấc mê ma nói nhẹ nhàng: “Hãn, vì sao trễ như vậy rồi mà chàng mới về...”

Khóe mắt run rẩy nhìn chăm chăm nữ nhân đang ngái ngủ không có mở mắt nhìn người đến là ai, hắc cảm giác không cam lòng tức giận như vừa bị đâm một nhát vào lồng ngực bật tiếng cười lạnh.

Đang buồn ngủ có cảm giác ai đó chạm vào gò má và cổ mình,nàng vốn tưởng đó là Hãn nên mới như thường lệ hỏi han, nhưng mà người đó lại bật tiếng cười lạnh khiến nàng trong nháy mắt tỉnh táo lại, âm thanh này không phải của Hãn, người này là Cẩn vương!

Nàng thật sự kinh hãi, người nguy hiểm như vậy vào trong phòng mà còn không phát hiện ra, nếu thật sự là hắc muốn rat ay với nàng thì có phải nàng đã chết một cách không minh bạch sao?

“Vương gia đúng là có lòng tốt, lẽ nào đêm khuya không ngủ được nên mới cố ý đến đây hỏi thăm ta?” Bằng trợn mắt nhìn Cẩn Vương, ngôn ngữ mỉa mai trên trọc để che dấu đi sự chột dạ lo lắng. Không biết hẳn có nhận ra nàng đang nói một đằng nghĩ một nẻo không?

“Đúng thế.” Tào Triệt nhíu mày, chậm rãi thu hồi cánh tay, “Nghe nói người gần đây tính tình không tốt nên mới đến xem người thế nào, người đã mang thai thì tâm tình nên bình thản mới tốt.”

Bằng cười nhạo một tiếng nói: “Đa tạ Vương gia quan tâm, đứa nhỏ này căn bản chính là cái phát sinh ngoài ý muốn, ta nỡ thế nào mà có thể bình thản không lo nghĩ được đây? Không biết là đứa nhỏ này có làm đảo lộn kế hoạch của Vương gia hay không, nếu không lầm, thì Vương gia nhất định hy vọng đứa nhỏ này biến mất vĩnh viễn!” Nàng cố ý làm ra vẻ thư thả nói để gợi xem hẳn có hành động gì tiếp theo.

“Không, kế hoạch có thay đổi, đứa nhỏ này đến đúng thời điểm.”

Bằng tâm lý căng thẳng, hẳn quả nhiên là muốn đem đứa nhỏ này thành lợi thế.....

“Vương gia có phải đang hy vọng ta sinh hạ đứa nhỏ này?” Mặt Bằng mang cười nói nhưng tâm lại lo lắng từng hồi.

“Không sai, Đại Cảnh cần có người thừa kế.”

“Ta không hiểu.....” Hẳn không phải muốn cho Hẳn mất đi hết thảy sao? Vì sao còn nói muốn cho đứa nhỏ này kế thừa Đại Cảnh?

“Bằng, người không cần phải hiểu, chỉ cần người đừng quên những gì mình đã nói, ta nhất định sẽ làm cho đứa nhỏ này bình an lớn lên, nếu không..”

“Vương gia không cần phải uy hiếp ta, ta hiểu được phải làm cái gì, tự do của ta nằm trong tay Vương gia! Tóm lại, ta nói được làm được, chỉ cần Vương gia đừng quên thoả thuận lúc đó!” ý của hẳn nói là sẽ không loại bỏ đứa nhỏ này, Bằng tâm trở lên nhẹ nhõm hẳn.

“Đó là điều tất nhiên, đến lúc đó, người cùng ta liền cùng nhau rời đi.”

“Hy vọng ngày đó ta sẽ không phải chờ lâu.” Bằng nói những lời trái với lòng, nếu có thể, nàng hy vọng ngày đó không bao giờ đến.

Thấy Tào Triệt cười bí hiểm, sự tự tin của hẳn kiến Bằng không thể không lưu ý, đối lập với suy nghĩ bên trong, bên ngoài hẳn là một người có phong thái rất nho nhã, người như thế càng kiến nàng thấy sợ. Lúc trước tưởng hẳn mơ ước có được ngôi vị Hoàng đế nên mới cố ý vạch ra bao nhiêu kế hoạch nhằm làm hại Hẳn, nhưng mà từ lúc biết không phải thế thì nàng không biết hẳn thật sự muốn cái gì đi nữa. Hẳn là người có năng lực thế nào? Hẳn trăm phương ngàn kế tính toán nhiều năm như vậy nhất định là còn có mục đích nào khác nữa?

Sau khi Tào Triệt rời đi thật lâu, Bằng vẫn ngồi đó đặt hàng loạt các câu hỏi về vấn đề này, nếu mà không tính toán cẩn thận tương lai của nàng và Hẳn ổn thoả thì nhất định Cẩn Vương sẽ hoài nghi.

Trời biết, nàng căn bản là không thấy Hãn đối với Cẩn Vương sinh nghi vấn gì, Hãn luôn xem Cẩn Vương là người thân cận nhất, nàng mà cứ nói này nói nọ đến Cẩn Vương nữa thì không phải chính là làm khó mình sao....

Tào Hãn phê duyệt tấu chương xong trở lại tẩm điện trong Thanh Dương cung ngủ, vén màn che nên thấy Băng thất thần ngồi đó như đang suy tính chuyện gì nên hỏi: “Nhược Nghiên, đêm đã khuya, như thế nào còn không ngủ? Suy nghĩ cái gì thế?”

“Chàng về rồi.” Trở về bình thường, sắc mặt nhợt nhạt nói: “Không có gì, thấy chàng không có ở đây, thiếp ngủ không được! Sợ sẽ bị kẻ nào đó vào bắt đi mất!”

“Làm gì có chuyện như thế? Trong ngoài Thanh Dương cung bày có đến mười mấy đội thị vệ, nàng cứ an tâm ngủ ngon.” Tào Hãn mâu quang chớp động, không hề nói thêm cái gì, cời áo đi ngủ.

Băng yên lặng đến gần hãn, định mở miệng nói nhưng mà không thể nói thành lời.

“Nhược Nghiên, nàng có chuyện muốn nói với ta sao?” Tào Hãn trầm thấp hỏi.

“Không có a!” Băng giả bộ thoải mái cười cười, “Ngày mai chàng còn phải lâm triều sớm, mau ngủ đi!” Có lẽ cả ngày mệt nhọc nên không lâu đã thấy Hãn hô hấp ổn định hình như đã vào giấc ngủ.

Băng si ngốc nhìn thật kỹ khuôn mặt tuấn mỹ của hãn, mày rộng tô như hình kiếm rất có khí khách, mi dài cao che đôi mắt đen thâm thúy, mũi dài cong cho thấy hãn nhất định là một người có nột tâm kiên định, cho dù là đang ngủ nhưng đôi môi vẫn kiên định mím lại. Nàng không kìm được nhẹ nhàng đụng vào đôi môi hãn lẩm bẩm: “ Đến khi nào thì mới có thể thấy lại được nụ cười, giọng nói sang sảng của chàng.... Có lẽ sẽ không bao giờ thấy lại được nữa!”

Âm thầm thở dài một tiếng, Băng chậm rãi nhắm mắt lại thu vào trong lòng hãn đi vào giấc ngủ.

Cảm giác thiên hạ trong lòng hãn đã ngủ say, Tào Hãn lúc này mới mở mắt, ánh mắt thâm thúy ẩn chứa sự suy ngẫm, tay hãn vuốt lên mái tóc dài của nàng, trong miệng chậm rãi nói ra một câu: “ Mặc kệ nàng là ai, không được phép phản bội lại ta, cũng đừng mong rời khỏi ta, nếu không...”

Nếu không như thế nào, hãn không có nói thêm gì đi nữa vì lúc đó nàng vô thức nhích người sát thêm vào hãn làm hãn lo lắng, hãn rất tin tưởng nàng, nàng sẽ không bao giờ làm vậy.....Nhất định sẽ không!

Từng ngày thấy bụng ngày một to thêm, cảm xúc của Băng cũng dần chuyển biến, lần đầu tiên thấy thai nhi cử động trong bụng nàng cảm thấy thật cảm động, lần đầu tiên từ khi sinh ra nàng mới biết cùng sinh mệnh trong bụng hoà làm một quả là một cảm giác hạnh phúc. Đứa nhỏ này hiếu động như vậy, có lẽ là một nam nhi cũng nên!

Mùa đông đến, bên ngoài trời giá rét nhưng mà bên trong Thanh Dương cung vẫn ấm áp như mùa xuân, Băng đang vuốt chính bụng mình qua lớp áo choàng ấm áp, khuôn mặt hồng hào hạnh phúc như vầng trăng mỉm cười tự tin vì sắp được làm mẹ. Tính ngày thì thai nhi đã được năm tháng, mà mọi chuyện vẫn

bình thường trôi qua, không có phát sinh chuyện gì, Cẩn Vương cũng không giống như quỷ bất ngờ xuất hiện trước mặt nàng nữa. Những ngày quá bình an như thế lại khiến nàng có chút lo lắng, bởi thường khi quá yên lặng thì nhất định sắp có sóng gió bão táp động trời xảy ra.

Năm nay thời tiết lại xảy ra không ít thiên tai, nào là mưa đá trăm năm mới có một lần, phá huỷ hết toàn bộ mùa màng của người dân, đã vậy khắp nơi lại xảy ra đại dịch người chết không ít. Lương thực thiếu thốn, không ít hộ dân bỏ nhà chạy loạn, gia quyến chia lìa, một bộ phận khác thì lại tự tập cướp kho lương triều đình, tình hình địa phương vì thế càng thêm rối loạn. Có lần nàng vô ý nghe Tào Hãn nhắc đến chuyện này, còn nói chưa tìm được người đi chấn thiên tai, lòng nàng lập tức chấn động, liền nói Cẩn Vương là người thích hợp nhất. Nàng tính thực sự không có một ai có thể thích hợp hơn Cẩn Vương, gần nhất có thể cứu tế cho dân tỵ nạn để làm yên lòng dân, với lại Hãn rất tín nhiệm Cẩn Vương, không sợ hãn không nhận nhiệm vụ này. Hơn nữa Cẩn Vương mà đi thì ít nhất đi phải vài ba tháng, nàng có thể an ổn không cần lo lắng hãn xuất quỷ nhập thần đến gặp nàng.

Hãn lo lắng tính toán thật lâu mới gật đầu đồng ý với đề nghị của nàng, bởi chỉ có Cẩn Vương mới thích hợp, nhưng ánh mắt thâm thúy của hãn cứ nhìn nàng không rõ đang suy nghĩ cái gì... Nàng từ đó có thể đoán hoá ra Hãn không phải là không có chút phòng vệ nào với Cẩn Vương đâu!

Cẩn Vương nhận chỉ đi cứu tế ngày ngày cấp báo sự khó khăn thiếu thốn, công việc nhiều không kể hết, lại vào dịp cuối năm nên Tào Hãn càng thêm bận rộn, Bằng thông cảm cho hãn, rất ít khi trách mắng hãn như trước. Chỉ khi buổi chiều trở về nàng và Hãn mới có thời gian trò chuyện về cục cựa nào là oán hận trách hãn cùng đám nô tài thông đồng bức nàng ăn quá nhiều, lại thêm chuyện cục cựa đá nàng đúng lúc nàng đang ngủ trưa, nháo kiến nàng không tài nào yên giấc, trách cục cựa càng ngày càng nặng kiến cho lưng nàng càng ngày càng ê ẩm....Đổi lại thấy ánh mắt hãn nhìn nàng thương tiếc kiến cho tâm tư nàng thoải mái hơn gấp nhiều lần được mát xa. Lúc này hãn không phải là đế vương đứng trên vạn người nữa là là một trượng phu (chồng) rất yêu thương (vợ) của mình. Điều đó cho thấy hãn nhất định là một người cha tốt, chỉ cần nghĩ đến tương lai sau này bọn họ ngày ngày bầu bạn như vậy thì nàng liền cảm thấy dù có phải trả bất kỳ giá nào cũng thoả đáng.

“Nương nương, An Tiểu Viện lại đến thăm người.” tiếng Cẩm Hồng vui vẻ nói vọng vào từ gian ngoài.

Bằng nhìn qua bức màn che thấy người đi theo sau Cẩm Hồng là An Tiểu Viện cười nói: “Ý Liễu, thời tiết càng ngày càng lạnh, người không cần mỗi ngày đến thăm ta, cẩn thận gió lạnh lại kiến người sinh bệnh.”

“Thần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương! Nương nương, thần thiếp không cần người chiều như vậy, chỉ cần người không chê thiếp mỗi ngày đều đến làm phiền người là được!” An Tiểu Viện ánh mắt sáng ngời, đôi môi anh đào làm vẻ nũng nịu hồn dỗi nói với nàng.

“Mau ngồi đi! Nói cái gốc cái gì đó, ta mong người mỗi ngày đều đến còn không được!” Bằng cười lắc đầu, để nàng ngồi xuống mới nghiêm túc nói: “Ý Liễu, ta luôn xem người như tỷ muội, có nói vài câu hỏi muốn hỏi người, người cứ thật tâm trả lời ta là tốt rồi.”

Mấy tháng qua, Ý Liễu từng chút một thay đổi trong mắt nàng, cô gái hồn nhiên đơn thuần không còn

nữ, thay vào đó là nữ nhân quyền rũ thuần thực, có lẽ nàng giả ngây ngô để không làm người khác chú ý đến gây khó dễ cho mình. Đôi khi nàng thừa nhận Hãn rất có mắt chọn nữ nhân, không nói đến các nữ nhân khác trong cung, chỉ nói ngay Ý Liễu này, hãn nhất định thấy nàng có tiềm chất mới tuyển nàng vào cung khi nàng mới chỉ có mười ba tuổi....

“Vâng, nói cái gì ạ? Nương nương cứ nói, Ý Liễu nhất định thành thật bẩm báo!”

Băng vung tay lên, chờ cho nô tỳ trong điện trừ Linh Nhi đều lui hết ra ngoài mới chậm rãi nói: “Ý Liễu, người nay cũng đã mười bảy tuổi rồi....Người có từng nghĩ rời khỏi hoàng cung này hay không?”

“Nương nương nói vậy là có ý gì, Thiếp từ khi vào cung đã là người của Hoàng thượng, thiếp chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi đây, nương nương có phải muốn đuổi thần thiếp đi? Nương nương, Ý Liễu không có ý tranh tình cảm với người, người đừng đuổi thiếp đi...” Nàng dựa vào cái gì muốn nàng rời khỏi hoàng cung! Chẳng lẽ trong cung này chỉ có thể có một nữ nhân duy nhất làm chủ? Nàng dựa vào cái gì mà độc chiếm Hoàng thượng....

“Người đừng vội a! Không phải ta muốn đuổi người đi, người cứ nghe ta nói đã.” Băng trấn an vỗ vỗ đầu An Tiểu Viện.

“Đúng vậy! Tiểu Viện chủ tử, người không ngại cứ nghe nương nương nói đã, nương nương cũng là muốn tốt cho người.” Linh Nhi đã ở một bên ôn nhu khuyên.

“Nương nương.....” An Tiểu Viện mắt lã chã tuôn lệ, đầm đìa đáng thương kiến cho người ta không đành lòng.

Băng trầm ngâm một lát nói: “Ý Liễu, người tâm tư đơn thuần, là một người thật thà, ta cảm thấy người không thích hợp ở mẫu trong hoàng cung này, mấy ngày nay ta đã suy tính rất nhiều làm thế nào cho người một nơi an ổn sống, nếu người đã không muốn thì ta đương nhiên cũng sẽ không ép người, cái này không phải là muốn đuổi người đi, người hãy còn trẻ, ta chỉ là hy vọng tương lai của người thật tốt, có thể tìm được một người thật tình với người, không muốn người cả đời trong cung làm trẻ mất tuổi xuân.”

“Nương nương, thần thiếp chưa từng nghĩ như vậy, cũng không dám suy nghĩ như thế.” An Tiểu Viện nghẹn ngào, nước mắt làm che đi đôi mắt đẹp, môi run rẩy khiếp sợ. Nương nương rõ ràng muốn đem nàng đuổi khỏi hoàng cung, còn tưởng rằng nàng thật sự không tính toán chuyện trước kia, nhưng mà đó chỉ là mặt giả tạo bên ngoài, kết cục vẫn là muốn đuổi nàng đi, nàng sao có thể nhắm mắt làm ngơ!

“Hiện tại cần thận suy nghĩ cũng không muộn, người còn có tương lai rất dài phía trước! Hiểu rõ rồi thì đến nói cho ta, ta sẽ đi nói với Hoàng Thượng.” Nay trong triều thanh niên tài俊 không ít, để Ý Liễu chọn một lang quân như ý hãn không phải là việc khó, chỉ cần nàng mở lời, Hãn không chừng không nói gì.

“Nhưng mà.....” Nàng không cần rời đi! Cái gì mà hy vọng nàng tương lai tìm được một người thật lòng yêu nàng, tất cả đều là giả, Hoàng hậu đến cuối cùng vẫn là bất đồng với các phi tần khác, nàng đúng là người thâm hiểm!

“Không vội, người cứ từ từ nghĩ, chuyện này là chuyện quyết định cuộc sống của người, ta không ép

người!” Bạng ôn nhu cười, đột nhiên ai lên một tiếng, muốn cười cũng không cười được, trở mắt nhìn vào bụng mình nói với về giáo huấn (dạy dỗ) nói: “Lại nghịch ngợm, mới đó mà đã làm âm ỉ, trưởng thành không biết thế nào?”

“Nương nương, có phải là hoàng tử động đây?” An Tiểu Viện nóng lòng muốn thử sờ vào bụng nàng, nhưng mà chân chừ rồi rút tay lại.

“Đến đây, Ý Liễu, sờ thử xem, không có việc gì.” Bạng kéo tay Tiểu Viện sờ vào bụng mình, đưa nhỏ hình như biết được có người khác tiếp cận lại nhẹ nhàng giật mình.

“A! Giật giật! Tiểu hoàng tử thật sự ở trong này cử động!” An Tiểu Viện kích động nói, mơ hồ nghĩ đến đây nhất định là một đứa nhỏ hoạt bát.

Bạng bất đắc dĩ nói: “Như thế nào mọi người đều nói đây là một hoàng tử nhỉ? Công chúa không tốt sao?”

“Nương nương, công chúa đương nhiên cũng tốt a! Mọi người đều nói trong bụng người là một Hoàng tử, vì mọi người đều ngóng Hoàng thượng có người kế vị a!” An Tiểu Viện cười che dấu sự ghen tị. Nếu mà người mang thai là nàng thì tốt biết bao, hoàng hậu vì thế cũng không có cơ nào có thể đuổi nàng đi được, mẫu băng tử quý mà! (mẹ được quý trọng nhờ con)

“Mặc kệ là hoàng tử hay là công chúa, thần thiếp chỉ hy vọng người bình an là tốt rồi.”

“An Tiểu Viện nói lời này rất đúng!” Tào Hãn diện mạo hiên ngang tiến vào, ầm áp nhìn An Tiểu Viện liếc mắt một cái. Lời này thật sự chính là mong ước của hãn, đứa nhỏ dù là nam hay nữ cũng không quan trọng, quan trọng là nàng có thể bình an.

“Tạ Hoàng Thượng khích lệ! Thần thiếp nói đều là lời nói thật long, nương nương là người thiện lương như vậy, ông trời nhất định phù hộ nương nương bình an sinh hoàng tử.” An Tiểu Viện sắc mặt ửng đỏ lùi qua một bên, Hoàng Thượng rút cục cũng để ý đến nàng, nàng cảm thấy thật thoải mái.

“Hoàng Thượng hôm nay trở về sớm thế.”

“Trong lòng ta cứ nghĩ đến nàng, muốn đến xem thế nào, hôm nay đứa nhỏ có nháo nàng hay không?” Trước mặt An Tiểu Viện mặt, Tào Hãn cũng không che dấu sự ôn nhu quan tâm nàng.

“Hoàng Thượng không phải trở về xem thiếp, chỉ sợ là đến xem đứa nhỏ này đi!” Bạng bĩu môi, bất mãn liếc mắt nhìn hãn.

“Nàng nha! Ngay cả đứa nhỏ cũng ganh tỵ sao...” Tào Hãn không biết nên khóc hay cười nhẹ nhàng lắc đầu. Đầu tiên là thời kỳ đầu mang thai, nàng tính tình táo bạo buồn vui thất thường, bây giờ lại giống như một đứa nhỏ, mang thai đúng là làm nữ tử biến đổi khác thường đến thế, nhưng mà hãn thích nàng như vậy!

“Hoàng Thượng, nương nương, thần thiếp cáo lui trước.” An Tiểu Viện nhẹ giọng cáo lui, bởi nếu ở

lại nàng nhất định không tìm được mà phát điên mất, Hoàng thượng sao lại dịu dàng thăm thiết với hoàng hậu như vậy, đối với nữ nhân khác trong cung đúng là không công bằng...

“Về đi! Về sau thường đến trò chuyện với hoàng hậu, biết không?” Tào Hãn không quên dặn dò. Cuối năm việc nhiều, hãn không thể thường xuyên bầu bạn với nàng, mà trong hậu cung chỉ có An Tiểu Viện là gần gũi với nàng nhất, mẫu chốt chính là An Tiểu Viện không giống với các nữ nhân khác trong hậu cung lòng dạ khó lường nên hãn yên tâm chút.

“Vâng, thần thiếp nhất định thường đến trò chuyện cùng nương nương.” An Tiểu Viện đáp ứng yên lặng rồi đi. Không ai phát hiện nàng biến hoá khó ngờ, Băng thì đắm chìm trong hạnh phúc nên một lòng một dạ tin tưởng Tào Hãn không chú ý đến nàng...

Chương 67

Hậu cung vẫn như cũ duy trì vẻ bên ngoài sóng yên bể lặng, Hoàng Thượng có chỉ, người ở các cung khác không cần báo kiến hoàng hậu, nhưng mà các cung khác đó cứ đưa đến mọi lễ vật vào Thanh Dương cung, Cẩm Hồng cẩn thận mỗi một vật phẩm đều tự mình kiểm tra sau đó mới dâng lên cho Bạng xem qua. Châu báu loá mắt, đủ các loại bảo vật quý giá từ ngọc ngà đến vải vóc, quần áo lót cho trẻ sơ sinh cũng tinh xảo không kém. Bạng biết các nữ tử đó nhất định là hện nàng thấu xương, muốn lấy lòng chủ yếu là Hoàng thượng mà thôi.

Đương nhiên cũng không thiếu kẻ lòng dạ khó lường, Cẩm Hồng liên tiếp phát hiện có các loại thảo mộc có thể làm xảy thai lẫn lộn trong đó. Muốn đi bẩm báo cho Hoàng thượng như bị Bạng ngăn cản nói:

“Về sau mấy thứ này cứ thu hồi là được, cũng không cần thiết phải báo cho ta, vất vả lắm mới bình yên như thế không cần làm nổi lên phong ba, Hoàng thượng cũng đã có rất nhiều chuyện phiền lòng, không cần đem việc này làm phiền hân.” Nàng thầm nghĩ đợi khi bình an sinh đứa nhỏ này xong thì mời đến tính chuyện với các nàng.

Cẩm Hồng tuân chỉ phải đáp ứng, tìm một phòng đem toàn bộ lễ vật khoá vào không nói đến chuyện đó nữa.

Mới hôm trước được tin Cẩn Vương bẩm tấu là thiên tai còn nghiêm trọng nên không thể hồi kinh đón năm mới. Bạng thật sự thấy mừng, nhưng mà còn tin không tốt đó là thám tử lén vào Hoàng cung nguyệt quốc gửi tin cấp báo Nguyệt quốc đã bắt đầu rục rịch chuẩn bị quân đội, Tào Hân cũng bắt đầu nghênh chiến chuẩn bị, Lâm Diễm được cử làm chủ soái thống lĩnh ba quân, dẫn hai mươi vạn quân tới biên giới, để ngừa Nguyệt quốc đột nhiên tập kích.

Mấy tin đó không phải là Hân nói cho nàng, có lẽ hân muốn nàng an tâm dưỡng thai, dù có việc gì quan trọng trong triều cũng không nói cùng nàng, nàng biết đều là do Tú Nhi vào cung thăm kể cho, nàng cũng đã nói chuyện Lâm Diễm giả tạo chứng cứ ám hại Tề Lệ cho Tú Nhi nghe, thấy nàng nửa ngày mới căn rắng nói một câu:: “Không thể tưởng được hân lại là người như vậy.”

“Nên cũng là may mắn, ta thấy Hoàng Thượng lựa chọn không sai, may là người cũng không có gả cho hân, không phải sao?” May mắn đâu chỉ có thế, nếu mà Nhược Nghiên biết được sự thật như thế thì không biết có chịu nổi không?

Tú nhi không nói gì, thở dài rồi cáo lui ra về, nàng biết Tú Nhi nghĩ gì nhưng không dám an ủi nàng, cứ để nàng rời đi.

An Tiểu Viện bị bệnh, nói là nhiễm phong hàn, nên không đến nói chuyện cùng nàng được, Bạng sai Linh nhi mang theo thuốc bổ đến thăm nàng, trở về Linh Nhi nói nàng bệnh không nhẹ, sốt cao không giảm, thần chí không rõ ràng.

Bạng nghi ngờ có phải Ý Liễu thân mật với nàng nên giở trò ám hại, cử thái ý đi khám lại, xác định đúng nàng bị phong hàn mới an tâm, sau đó còn an bài người đến hầu hạ.

Tháng này Băng thấy mình càng ngày càng mập thêm, phát hiện bụng mình sắp thành một quả cầu tròn, tưởng tượng cục cưng ngày ngày lớn lên, cảm thấy vô cùng thoả mãn cùng mong chờ, chờ đến ngày đứa nhỏ chào đời. Băng cũng đã thích ứng với việc đứa nhỏ cứ thỉnh thoảng lại đá vào bụng nàng vài cái, nếu mà đứa nhỏ yên lặng không cử động lại cảm thấy không quen.

Hôm nay sau bao ngày mưa gió mới có một ngày nắng ráo, Băng đang ở trong đình viện phơi nắng thì đứa nhỏ lại không an phận bắt đầu nháo, hơn nữa càng lúc càng đập mạnh vào bụng nàng hơn kiến nàng không thể để yên được, vỗ vỗ cái bụng tròn tròn nói: “Cục cưng a! Hôm nay thế nào mà lại không ngoan nữa rồi? Hay là con đã muốn vội vã ra ngoài này thế? A....” Đứa nhỏ này thật là...Thấy nàng nói thế lại phản ứng lạnh hơn!

“Được..được, mẹ biết con muốn nhanh chóng ra ngoài này, con cứ ngoan đi, mẹ cam đoan hai tháng nữa sẽ sinh ra con, được không?” A...Hai cái, nói thế là đứa nhỏ trong bụng liền đập thêm hai cái nữa như thể muốn phản đối như thế là không tốt!

“Cục cưng a! Không thể cứ đá mẹ như vậy a! Cần thận mẹ tức giận lại cho con ở trong đó hai năm đấy!” Cuối cùng cũng chịu yên tĩnh, đứa nhỏ này cũng rất thức thời nha!

Băng vui vẻ lẩm bẩm một mình, nô tài hầu hạ đứng một bên đều cười trộm nàng, Linh Nhi nghe nàng nói với cục cưng trong bụng như thế cũng cảm thấy buồn cười nói thêm vào: “nương nương, nếu mà người mang thai lâu như vậy, thì Hoàng thượng nhất định là sốt ruột muốn chết! Hơn nữa tiểu hoàng tử khi chào đời phải gọi người là mẫu hậu mới phải...”

“Mẫu hậu là kêu cho người khác nghe, người không biết là kêu mẹ thân thiết hơn sao?” hai từ Mẫu hậu này nghe mà đã thấy lạnh như băng, chỉ có từ ngữ mang tính hoa mỹ thôi chứ không nói lên sự thân thiết như kêu là mẹ, nàng không muốn đứa nhỏ khi sinh ra kêu nàng như vậy.

“Nhưng mà nô tỳ chưa thấy ai xưng hô với mẫu thân như vậy...” Linh nhi làm vẻ khó hiểu. Ở trong dân gian gọi mẫu thân chính là mẫu thân, không giống như nương nương gọi là mẹ.

“A... a! Tiểu tử thôi, con nếu cứ không ngoan thì mẹ thật sự muốn đánh con đó! A...” Hiển như là lời uy hiếp của nàng với cục cưng không có hiệu quả.

Linh Nhi vui vẻ cười, “Nương nương, người làm sao có thể đánh được a! Tiểu hoàng tử hiện tại không biết sợ nữa rồi!”

“Vậy cứ nhớ đó, chờ đến khi hản sinh ra ta sẽ tính toán một thế, đến lúc đó sẽ đánh đến khi mông hản nở hoa ra mới thôi!” Băng ngoài miệng thì sinh ý ác độc nhưng mà trên mặt vẫn lộ vẻ hạnh phúc cười.

“Tốt lắm tốt lắm, mẹ không đánh con được không, con ngoan nha, mẹ đó là nói giỡn thôi!”

“Nương nương còn nói đó là giỡn sao? “ Linh Nhi kinh ngạc hỏi

“Đó là chuyện đương nhiên, không tin người xem.” Băng không nghĩ gì nói một câu, đứa nhỏ này liền

an phận, ngay cả Linh Nhi và đám nô tài đều cứng họng không nghĩ lại có hiệu quả như thế...

“Không tốt sao? Ta đây nói được làm được.”

“Nương nương, người đừng nói như thế nữa, đừng dọa tiểu hoàng tử.”

Băng bực mình, những người này thực không có khiếu hài hước!

Buổi tối, Băng bị tiểu tử thối đó đập mạnh liệt đến quận đau liên bưng tỉnh, cố sức ngồi xoa bụng và chân bị trượt rút, trong lòng than vãn quả thật mang thai một đứa nhỏ không phải là chuyện dễ dàng.

“Làm sao vậy?” Tào Hãn cũng tỉnh, thân thiết hỏi.

“Chân rút gân, không có việc gì, thiếp tự mình xoa một lúc là được, chàng cứ ngủ đi!” Biết hãn vất vả, Băng không muốn hãn mất giấc ngủ.

“Ta giúp nàng xoa, nàng cứ nằm xuống đi!” Tào Hãn thật cẩn thận đỡ nàng nằm xuống, động tác nhẹ nhàng, lực đạo vừa phải giúp nàng xoa bóp chân giảm bớt cơn đau.

“Hãn, gặp chàng là hạnh phúc lớn nhất của thiếp.” Thấy hành động của hãn nàng cảm động, vì hãn nàng có thể nguyện ý làm hết thảy, kể cả việc phá bỏ giao dịch với Triệt, cùng hãn cả đời bên nhau...

Tào Hãn nở nụ cười, mang chút ỉu rĩ nhưng mà khuôn mặt vẫn biểu lộ sự thỏa mãn, “Cho nên, nàng nhất định vĩnh viễn ở bên ta có đúng không?”

“Nói gì vậy, thiếp không ở lại bên người chàng thì còn thế nào?” Băng bị câu hỏi bất ngờ của hãn làm giật mình. Hãn sao vô duyên vô cớ lại hỏi như vậy? chẳng nhẽ hãn nghĩ đến ngày có thể nàng sẽ rời đi sao?

“Cũng đúng nha, nếu mà nàng cứ như cũ vui buồn bất thường, trừ bỏ ta ra nhất định không ai muốn nàng.” Tào Hãn vẫn tiếp tục xoa bóp nhưng mà vẫn mở miệng trêu chọc nàng.

“Đúng vậy đúng vậy! Hoàng thượng anh minh, người thực rất giỏi nha! Được rồi, thiếp đã không thấy đau nữa, mau ngủ đi!” Băng không đành lòng kiến hãn mệt nhọc thúc giục hãn đi ngủ.

“Một lát nữa nếu lại rút gân, ta sẽ giúp nàng xoa, ngủ đi!”

“Được” Băng mỉm cười ngọt ngào.

Không âm ỉu oanh liệt, không kinh động nổi sóng, bình thản nhưng rất chân thực, đó chính là hạnh phúc mà bất kỳ một người phụ nữ nào nếu đã trải qua quá nhiều biến cố mong muốn được. Băng chính là người phụ nữ đó nên có lẽ tình cảm nàng dành cho Hãn chính là thứ tình cảm sâu nặng nhất, không gì có thể chia cắt.

Đêm đó, Băng nằm mơ thấy trong mơ có một thiên sứ rất xinh đẹp đáng yêu, một tiểu cô nương vui vẻ

bắt bướm trong ngự hoa viên, thỉnh thoảng lại khanh khách cười với nàng...Tiểu cô nương lớn tiếng kêu “Mẹ” rồi chạy về phía nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nở nụ cười hồn nhiên không lo nghĩ, nụ cười đó trong sáng đến nỗi có thể tẩy đi hết thảy cát bụi trong lòng người. mùi hương từ người của tiểu cô nương đó bay vào mũi nàng khiến nàng cảm giác thật sự rất thân thiết, ôm mãi không muốn rời tay.

“Mẹ, phụ hoàng đến đây!”

Nàng mỉm cười quay đầu nhìn lại,nhìn thấy Hân trong bộ y phục trắng, đầu tóc đều bạc như thế bốn mươi mấy tuổi... Tại sao có thể như vậy?! Hân sao lại có thể già đi nhanh đến vậy?

Sáng sớm tỉnh lại, người bên cạnh không có, Băng ngồi nghĩ đến giấc mộng đêm qua, càng nghĩ càng thấy buồn cười. Nàng sao lại mơ thấy Hân già đi kia chứ? Cái tiểu cô nương kêu nàng là mẹ đó nhìn không quá ba đến bốn tuổi, nếu giấc mộng đó là thật thì cô bé đó chính là cục cưng trong bụng nàng, mà như thế thì Hân mới cùng lắm được ba mươi tuổi thôi? Làm sao có thể tóc trắng hết cả đầu già nua như vậy?

Đứa nhỏ trong bụng giật mình, hình như là theo nàng tỉnh giấc, Băng nhẹ nhàng vuốt bụng tròn vo: “Cục cưng, dậy sớm vậy! Con là một cô nương đúng không? Mẹ tốt hôm qua ngủ mơ thấy con nha...”

“Uy! Con thế nào lại đá mẹ? Nữ nhi thì không nên thô lỗ như thế! Nói gì thì con cũng là một công chúa, mà công chúa thì không nên có bộ dáng như thế!” Băng giáo huấn đứa nhỏ trong bụng mới sáng sớm đã không chịu an phận.

“Nương nương, người tỉnh rồi! Hoàng Thượng nói nương nương mang thai nhất định là một tiểu công chúa, vậy nên phải chuẩn bị đặt tên cho công chúa, không biết người đặt tên gì a?” Linh Nhi vén bức màn lên bước vào trong tấm điện, vừa vào vừa nói.

“Đặt tên?Đặt tên gì được? Ta vì sao lại không biết?” Đặt tên khi nào, vì sao không nói cho nàng? Hân sao có thể khẳng định đây là một công chúa? Chẳng nhẽ hân cũng nằm mơ giống nàng.

“Lúc ấy người còn ngủ say, Hoàng Thượng viết tên đó ra giấy rồi đi vào triều, bảo nô tỳ khi nào người tỉnh dậy thì lấy cho người xem đây!”

Linh Nhi sáng sớm thấy Hoàng thượng trên mặt khó hiểu ngồi nghĩ sâu xa cái gì đó, Linh Nhi không biết vì sao Hoàng thượng lại khẳng định nương nương mang thai là tiểu công chúa, nhưng mà thấy Hoàng thượng nói cái gì như: “ Đó chính là hình dáng thật của nàng sao?” Hoàng thượng miệng nói ai nàng không biết, đương nhiên nàng càng không dám hỏi và nói lại với hoàng hậu, nhiều nhất hai tháng nữa là nương nương sẽ sinh, nàng không muốn nương nương phiền lòng.

“Mau đem tới cho ta xem!”

“Vâng” Linh Nhi đáp ứng chạy ra gian ngoài lấy tờ giấy đưa đến cho Băng.

Bốn góc giấy không có chữ gì khác ngoài một chữ “ Minh”, rạng rỡ sinh huy hoàng sao? Cái này hình như là muốn đặt tên cho con trai hơn là con gái nha? (“Hoàng Thượng còn nói cái gì sao?”

“Hoàng Thượng còn nói nường nường phải cố gắng đi lại nhiều, sẽ giúp ích cho việc khi sinh, ngoài ra không nói gì khác!”

Tào Minh..... dù nghĩ thế nào thấy đây cũng không giống tên một bé gái cho năm, Băng đối với cái tên này cũng không thấy hài lòng, nhưng mà tên dù sao cũng chỉ là một cái danh hiệu để gọi, Tào Minh thì là Tào Minh đi, có liên hệ gì đâu?

(chú ý: cái tên Minh này do ta tự ý đổi tên nha, bản dịch tên Hân đặt cho con là “ Dập”, mà ta thấy chả hiểu ý nghĩa là gì, vì dập là trong từ dập tắt, biến mất, nên mới đổi tên thành “Minh” cho sát nghĩa với cụm từ rạng rỡ sinh huy hoàng, vì minh trong từ bình minh, chính là một ngày bừng sáng sau đêm tối, mong mọi người hiểu được ý ta).

Buổi tối Tào Hân trở về đã khuya, Băng không chịu đi ngủ cố chờ hân trở về. Tào Hân về đến tấm điện thấy nàng chưa ngủ, khoác áo choàng, nở một nụ cười trong suốt như thể rất hạnh phúc khi thấy hân trở về, lòng ấm áp nói với nàng: “Sao giờ này mà còn chưa đi ngủ?”

“Chờ chàng về! thiếp muốn cùng chàng nói chuyện!” Băng hướng về phía hân cười ngọt ngào. Biết hân lúc này chính sự bận rộn nên về trễ cũng không oán trách.

“Hử? Vậy nàng có gì muốn nói với ta? Có phải là không vừa ý với cái tên ta đặt cho nữ nhi?”Tào Hân cởi áo khoác ngoài, cười ôm nàng vào lòng.

“Nói thực ra, thiếp cảm thấy cái tên Tào Minh đó thật sự chả giống với tên của một cô nương tí nào, nhưng mà điều thiếp muốn nói là vì sao chàng lại có thể khẳng định thiếp sẽ sinh nữ nhi, chẳng nhẽ chàng có năng lực tiên toán trước sự việc?”Băng dựa vào vai hân, hơi ấm quen thuộc khiến nàng buồn ngủ không cưỡng lại được.

“Bởi vì ta qua có mơ thấy một giấc mộng...”

“Mộng? Có phải chàng thấy một tiểu cô nương tầm ba bốn tuổi bắt bướm trong ngự hoa viên không?”Băng bị lời nói của hân thức tỉnh kinh ngạc quên cả buồn ngủ.

“Đúng, ta còn mơ thấy nàng.....” Tào Hân trong mắt nổi lên sự kinh ngạc hỏi: “Làm sao mà nàng biết ta mơ giấc mơ như thế?”

“Bởi vì thiếp cũng mơ thấy.....” Thực sự có chuyện trùng hợp như vậy sao? Bọn họ đến ngay cả tâm linh cũng tương đồng rồi sao? Ngay cả mơ cũng giống nhau: “ A, mà chàng nói xem, lúc đó chàng mơ thấy thiếp làm sao? Bộ dáng thế nào? Có phải là già đi hay không?”

“Nàng cũng mơ thấy? Nói nhanh lên nàng mơ thấy điều gì!” Tào Hân kinh ngạc. Bọn họ thế nào mà lại có chung một giấc mộng?

“Uhm..... Đầu tiên là nhìn thấy trong hoa viên có một tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp đang bắt bướm, sau đó nàng hướng về phía thiếp cười, gọi thiếp là mẹ, tiếp theo chàng xuất hiện, sao đó chúng ta đều chung vui chơi đùa, làm náo loạn hết cả khuôn viên đó lên, thực sự rất vui vẻ. Vậy chàng thì sao?”

Băng quyết định không nói đến hình dạng hắc lúc đó, nếu trong giấc mơ quái dị như thế mà lại nhắc đến chuyện đó thì không có gì là vui vẻ.

“Không khoác biệt nhau là mấy, xem ra chúng ta đúng là cùng mơ một giấc mộng..” Tào Hãn có chút dăm chiêu nói. Giấc mơ đúng là gần giống nhau, trong mơ bọn họ thật sự rất vui vẻ, nhưng mà hình dạng của nàng lại biến đổi thành một người khác, là một nữ tử xa lạ hắc chưa từng gặp, nhưng hắc không nghi ngờ gì đó chính là nàng, bởi trừ bỏ nàng ra, hắc tuyệt đối không cùng nữ nhân khác sinh con, nên nữ tử đó nhất định là nàng...

“Khó trách chàng mà lại khẳng định thiếp sinh nữ nhi!” Băng nhìn hắc thản nhiên cười: “Thật là kỳ diệu, chúng ta có đúng là tâm linh tương thông không nha?”

“Không sai, chúng ta là đúng là chung một ý nghĩ nên mới có thể mơ cùng một giấc mộng.” Tào Hãn ôm lấy nàng cười, tay vươn tới bụng nàng xao bụng tròn vo nói: “Minh nhi hôm nay ngoan không?”

“Tuyệt đối không ngoan! Hãn, nếu đúng là mơ đúng thì sao đứa nhỏ này lại có thể nghịch ngợm như vậy được, không biết là thiếp sẽ sinh nữ nhi hay nam nhi đây?” Băng tỏ vẻ lo lắng, nàng thật sự mong cực cực trong bụng là một nữ nhi, vạn nhất mà là một nam nhi thì không biết thất vọng đến nhường nào?

“Nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều làm gì, dù sao cũng đợi hai tháng nữa là sinh rồi, đến lúc đó nàng sẽ biết Minh Nhi này là nam hay nữ mà thôi!” Tào Hãn buồn cười nhìn khuôn mặt lo nghĩ của nàng. Nàng thật sự muốn sinh một nữ nhi hay sao? Nàng chẳng hề thật sự không biết chỉ có sinh hoàng tử mới đảm bảo cho nàng sau này có lợi nhất.

“Hãn, sinh một đứa nhỏ có phải là rất đau không?” Nếu nói không sợ là giả dối, mỗi đứa nhỏ khi sinh ra thì mẫu thân đều phải chịu vô vàn đau đớn, nơi này không có bác sĩ sản khoa, không có thuốc gây mê, nếu mà mình không sinh dễ dàng thì thế nào, mới nghĩ đến thôi đã thấy sợ hãi.

Đau đớn nàng còn có thể chịu được, nhưng mà chẳng may xuất huyết thì làm sao? Chẳng may đứa nhỏ sinh ra có cái gì không tốt thì sao? Trời ạ! Đều không có các dụng cụ y tế hiện đại kiểm tra, nếu chẳng may cực cực không khoẻ mạnh thì sao?

Trời.....Lúc này không cần lo lắng, cực cực hiếu động như vậy, nhất định sinh ra sẽ có sức khoẻ tốt nhất....

“Nàng không cần sợ! Có ta ở đây, nàng cùng Minh Nhi sẽ không xảy ra chuyện gì!” Hãn cũng lo lắng không kém! Nhưng mà hắc chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng, không được cho nàng thấy sự sợ hãi của chính mình, cái đó chỉ càng làm tình hình tồi tệ thêm.

“Đến lúc đó chàng phải ở bên cạnh thiếp được không? Nắm chặt tay của thiếp không được buông ra biết không? Thiếp mặc kệ cái mơ cung quy nhằm chán đó!” Cái gì mà máu làm hoen ố thư phòng, Hoàng thượng vạn kim không được tiếp cận nơi không may mắn đó, nàng là người sinh đứa nhỏ cho hắc nên nhất định hắc phải ở bên cạnh nàng mới được!

“Được, đều nghe lời nàng! Đến ngày đó, ta nhất định ở cùng với nàng, cho đến khi nàng bình an sinh

Minh Nhi, ta muốn tận mắt thấy Minh Nhi chào đời, muốn được là người đầu tiên nghe tiếng nó khóc.”

“Uhm..... Cuống rồn cũng cho chàng tự tay đến cắt.....” Băng áp lực không kìm được cơn buồn ngủ ập đến, miệng triền miên nói mơ hồ.

“Được, mau ngủ đi!”

“Uhm..... Ngủ ngon.” Băng thỏa mãn an tâm đi vào giấc ngủ. Đã lâu rồi không nghe thấy hắc gọi tên nàng là Nhượng Nghiên, tuy đơn giản không nói nhưng mà nàng thật sự không thích mỗi khi hắc gọi tên Nhượng Nghiên đó, ít nhất khi hắc không gọi nàng mới có thể coi mình chính là nữ nhân mà hắc yêu nhất, và hắc cũng không xem nàng là nữ nhân khác.

“Ngủ ngon.....”

Tào Hắc ánh mắt thâm thúy dừng lại nhìn nụ cười ngọt ngào của nàng, đã lâu rồi hắc từng hoài nghi Nhượng Nghiên không phải là Nhượng Nghiên lúc trước, nhưng mà hắc vẫn luôn né tránh không dám thừa nhận. Nhưng mà trải qua bao nhiêu chuyện, giờ nhớ lại mới thấy có nhiều điểm đáng ngờ, lúc đầu là dám dùng dao lén mưu sát hắc, vậy người mà bị hắc ngay sau đó bẻ gãy cánh tay đã không phải là nàng rồi! Hắc sớm đã nghĩ đến Nhượng Nghiên không có phong cách hành sự như vậy, nào là đốt cháy Tú Lâm Uyển, lại ở trong Thục viện cung bình chân như vại nhìn mẫu hậu rất là thờ ơ...

Lúc ấy hắc chỉ đem hết tất cả đổ cho nguyên nhân là nàng mất trí nhớ, không hề nghĩ tới linh hồn của nàng đã biến thành một người khác.

Là do hắc đêm đó tàn bạo đối với Nhượng Nghiên khiến cho nàng linh hồn tiêu tán sao? Có trời chứng giám, đó không phải do hắc cố ý! Là bao nhiêu năm phần hận trong lòng mới khiến hắc mất đi ý chí, làm cho hắc biến thành một tên cầm thú làm tổn thương nàng, hoàn toàn quên mất nàng là một người bị bệnh tim bẩm sinh!

Nhượng Nghiên mất, hối hận là điều tất nhiên, nhưng mà có lẽ biết hắc sẽ hối hận nên ông trời mới cho nàng xuất hiện trong diện mạo của Nhượng Nghiên làm hoá đi mọi hận thù trong lòng hắc. Càng không nghĩ đến nàng càng ngày càng chiếm vị trí quan trọng trong lòng hắc, càng ngày hắc không rời xa được nàng, hắc nghĩ có lẽ tất cả đều vì nàng có duyên cớ nào đó mới biến thành Nhượng Nghiên, nhưng mà hắc từ lâu đã không coi nàng là Nhượng Nghiên khi trước nữa, mới biết trong lòng hắc lúc này chính là nàng, nàng có phải là Nhượng Nghiên hay không đối với hắc không quan hệ gì hết...

Tên của nàng là Băng sao? Vì sao Triệt lại biết được tên thật của nàng? Triệt có kế hoạch gì? Bọn họ trong lúc đó giao hẹn cái gì? Có phải là nàng cùng với Triệt sẽ bỏ đi với nhau? Đêm đó hắc trở về Thanh Dương cung thấy Triệt đã đứng bên thoả thuận với nàng, hắc thật không thể tin vào tai mình khi nghe nàng vào Triệt nói với nhau như thế. Hắc nấn ná không hỏi gì, nhưng mà cũng không tìm được câu trả lời thích đáng.

Đêm trung thu nàng biến mất lạ kỳ, xuất hiện càng thêm khả nghi, có phải tất cả là do Triệt gây lên?

Hắc không dám hỏi nàng, không dám hỏi Triệt, lại càng không dám tin người hắc tín nhiệm nhất và

người hăn yêu nhất lại đi phản bội hăn.....

“Băng.....” Hăn nhất định nhớ kỹ tên của nàng, lời vô nghĩa tự nhiên chậm rãi nói ra: “Nàng sẽ không phản bội của ta đúng không?”

Trong lúc ngủ mơ Băng hoàn toàn không biết gì cả, chỉ bất giác trả lời theo phản xạ.

(Mười sáu tháng năm là một ngày cả Băng và Tào Hăn đều phải khắc cốt ghi tâm, là một ngày có sung sướng vào đau khổ, nổi đau và nước mắt đan vào nhau dây dưa từng ngày.

Ngày này, chiến sự với Nguyệt quốc bùng nổ.

Ngày này, là ngày Tào Hăn sinh ra.

Ngày này, là ngày Băng chết do sinh khó.

Ngày này, cũng là ngày bọn họ chia lìa.)

Đêm ngày mười năm tháng năm.Tào Hăn ở ngự thư phòng cùng các đại thần thương thảo đối sách chiến sự trắng cả một đêm, Băng cảm thấy người không được khoẻ, tính thời gian sinh nở thì vẫn chưa có đến ngày, trong lòng sợ hãi chờ mong, nhìn bụng mình bất an, ngự y từng nói có khả năng là nàng mang song thai, không nhìn được nói với cục cưng trong bụng: “Đại bảo nhị bảo a! Các con ngoan ngoãn xếp hàng trong bụng mẹ đi ra ngoài này có biết không? Đến lúc đó tuyệt đối đừng có ai ở lại bên trong đó quá lâu không chịu ra nha! Người nào nhanh chân sẽ được mẹ thưởng, chậm chân thì không có phần...”

Bỗng nhiên, Băng biến sắc, liếc mắt một cái thấy ngoài cửa sổ hình như có người, cố nén không hét lên, trừng mắt đề phòng người tiếp theo bước vào là Cẩn Vương!

Hăn sao lại có mặt ở đây? Hồi kinh từ khi nào mà lại xuất hiện bên cửa sổ mà không trực tiếp đứng trước mặt nàng, chẳng nhẽ hăn đến là vì....

“Nhiều ngày không gặp, hoàng tấu khí sắc rất tốt thì phải.” Tào Triệt ra vẻ thân thiện hàn huyên, trong mắt lộ vẻ khả nghi nham hiểm cười.

“Vương gia đêm khuya đến đây cứ nói thẳng suy nghĩ của mình đi?” Băng cố chần định bản thân cười nói thản nhiên nhưng mà thực chất tâm không khỏi đánh trống từng hồi (hồi hộp)

“Không sai, bốn vương là tới nói cho người biết tất cả mọi việc đã được bố trí thoả đáng, chờ sau khi người sinh hạ hoàng tử thì lập tức cùng bốn vương rời đi!”

“Đều được chuẩn bị thoả đáng?” Băng kinh ngạc lặp lại lời nói của hăn.

“Hoàng tấu biểu tình như vậy là muốn nói gì?”

“Không phải, ta chỉ là.....”

Tào Triệt trào phúng gần giọng nói: “Băng, người tưởng ta là một tên ngốc sao? Người cho rằng ta không biết ánh mắt đó của người đang che dấu điều gì? Người cho là người có tình với hần có thể dấu nổi ta sao? Nói cho người biết, điều mà các người nói mỗi đêm ta đều nghe hết không sót một từ..”

“Vậy chẳng? Người có biết ta chính là lừa người để người đưa ta hồi cung? Người cho rằng người có thể uy hiếp ta sao? Ta cũng không việc gì phải sợ người đi khoe hoàng huynh của người, chúng ta cứ thử xem hần hiện tại tin ta hay người, hơn nữa ta cũng không tin kế hoạch của người có thể dễ dàng được thực hiện.” Nàng rõ ràng thừa nhận tất cả, nghĩ rằng dù sao Cẩn vương cũng không có khả năng bắt nàng đi được, thân hình nàng lúc này so với trung thu năm trước thật không gì có thể che dấu được.

“Ha ha, người xem ta là kẻ ngốc cũng không quan trọng, nhưng mà người chớ nên xem hoàng huynh là kẻ ngốc. Theo ta thấy, nếu mà hoàng huynh biết được thân phận của người thì chỉ sợ người có giấu trời giấu bể gì thì cũng không thoát khỏi tay hần được.” Đêm đó, khi đang nói chuyện với nàng, hần phát hiện có người đứng ở ngoài điện, hần cố ý kêu tên thật của nàng ra, ai ngờ hoàng huynh không phản ứng, không biết sự việc này thế nào, chả nhẽ hoàng huynh đã quên đi tình cảm bao năm dành cho Nghiên Nhi? Điều này nghĩ kỹ thì cũng không lấy làm lạ, một nữ tử đặc biệt như nàng, không cần đáng vẻ kịch cỡm như người khác, không cần nịnh hót bên tai thì người yêu nàng đương nhiên không khó hiểu....

“Không có khả năng.....” Băng không tin lắc đầu. Hần làm sao có thể ở biết được thân thế của nàng mà tâm tĩnh vẫn bình ổn như vậy? Khó trách gần đây hần không gọi tên nàng là Nhược Nghiên, khó trách mỗi khi nhắc đến chuyện của Cẩn Vương hần đều có vẻ mất tự nhiên, nàng lúc ấy còn khó hiểu, chả nhẽ đúng như Cẩn Vương nói Hần đã biết được cái gì rồi? Hần là làm sao mà biết được? Lần Cẩn Vương lén vào Thanh Dương cung nói chuyện với nàng chả nhẽ hần đứng ngoài nghe hết sao?

“Người nghĩ sao?” Tào Triệt ung dung chờ Băng hoàn hồn. Tào Triệt vẻ mặt hiền nhiên đã cho Băng thấy điều mà nàng đang nghĩ là đúng, Băng như hiểu ra căn rằng lạnh lùng nói: “Là người! Đêm đó người cố ý gọi tên ta, cố ý nhắc đến chuyện ta và người thoả thuận rồi đi...”

“Không sai, ta quả thật cố ý, người có biết lúc ấy ai ở ngoài điện?” Khuôn mặt tuần tú của hần nở nụ cười tà mị trên tức nàng để khẳng định cho nàng biết người đêm đó đứng ngoài điện không ai khác chính là Hần...

Sự tình vì sao lại biến thành như vậy? Nàng làm hết thảy đều vì muốn được ở lại bên người hần mà! Lời nói của nàng và Cẩn Vương đêm đó nghe rất dễ hiểu lắm, tính hần đa nghi như vậy mà không phản ứng điều gì, có phải vì nàng đang mang thai nên hần mới nhẫn nhịn không bộc phát ra? Chờ đến khi nàng sinh đứa nhỏ hần mới tính đến chuyện của nàng? Không...

“Làm như vậy đối với người mà nói có ích lợi gì?”

“Ta chỉ là muốn nhìn xem hoàng huynh có phản ứng gì thôi, nhưng mà...” Tào Triệt một bộ đáng tiếc nuôi biểu tình.

“Nhưng àm không nghĩ tới Hoàng Thượng một chút phản ứng cũng đều không có?” Băng châm chọc

liếc hăn một cái, “Người có biết vì sao không?”

“Ta nguyện ý được chỉ dạy!” Tào Triệt một bộ chăm chú lắng nghe.

“Bởi vì hăn yêu ta hơn cả Nhược Nghiên, cho dù hăn biết được ta không phải Nhược Nghiên, hăn vẫn yêu ta như cũ không thay đổi, người đã hiểu chưa?” Rõ ràng không có tự tin vào lời mình nói, nhưng mà nàng vẫn không chịu được thái độ của Cẩn Vương, cố ý tìm lời lẽ châm chọc hăn.

Tào Triệt như được chỉ dạy, gật đầu nhú mày nói: “Dù vậy, trong lòng người chẳng lẽ cũng đã hoàn toàn quên đi người tình trước đó của người? Các người không phải tình cảm rất sâu đậm sao? Người không muốn cùng hăn nối lại tình cảm trước kia sao? Không muốn được tự do sao?”

“Chuyện của ta không nhọc người quan tâm, người tốt nhất nên lo lắng cho chính người thì hơn! Người dù là huynh đệ hăn tin tưởng nhất nhưng nay ta và người xảy ra chuyện này, hăn yêu ta nên ta không cần lo lắng, chỉ sợ người sẽ lâm vào tình cảm nguy hiểm mà thôi!” Trong bụng truyền đến từng trận quặn đau, Băng nín thở nhẫn nại nói.

“Vậy chẳng? Ta không ngại cùng người chờ xem!” Tào Triệt sắc mặt trầm xuống. Nàng nói là sự thật, hoàng huynh tuy mặt ngoài không có gì biến đổi, nhưng bao nhiêu năm qua vẫn âm thầm điều động nhiều việc, bao nhiêu người mà hăn âm thầm bố trí bên cạnh hoàng huynh đều đã bị thay thế không ít làm hăn cũng phải lo lắng không yên, nếu mà hai người bọn hăn đối đầu nơi trận tuyến, hăn nhất định sẽ thất bại.

“Được thôi, vậy mời Vương gia về cho!” Băng cố nén một trận đau khác từ bụng truyền đến, ngóng sao cho Cẩn Vương về thật nhanh, hình như cục cứng trong bụng nàng đã muốn đi ra ngoài này rồi!

Tào Triệt nhìn Băng chăm chú một hồi rồi mới rời đi. Băng hoang mang, ánh mắt đỏ của hăn không biết là có ý gì, nếu không phải biết hăn lâu nay thì nàng còn tưởng nhầm nàng hăn có thâm tình gì đó với nàng...

Không kịp nghĩ tiếp, một trận đau khác lại kéo thần trí nàng trở về.

“Người đâu! Linh Nhi, Cẩm Hồng.....ta sắp sinh!” Băng vô lực ngã trên giường, bị trong bụng từng hồi quặn thắt mãnh liệt gây đau đớn vô cùng khiến cho tâm trí nàng khó chịu.

Trong Thanh Dương cung trên dưới rối loạn, Tào Hãn nhận được tin báo cấp tốc trở về, liền bị Lộ Tam đứng ngoài điện ngăn lại, ánh mắt lo sợ nhìn vào hoàng thượng sắc mặt khẩn trương cúi đầu khuyên can: “Huyết phòng hoen ố, mời Hoàng Thượng ở ngoài điện chờ.”

“Cút ngay!” Tào Hãn một cước đá văng ra Lộ Tam, lại một cước nữa đá văng cả cửa điện ra lập tức nghe được tiếng kêu thất thanh từ trong tấm điện truyền ra khiến hăn mất hết thần hồn.

“Lộ công công, người không sao chứ!” An Tiểu Viện tiến lên nâng Lộ Tam ngã nhào dậy.

“Ôi! Tiểu Viện chủ tử, người đến thật đúng lúc.”

“Nương nương đối với ta rất tốt, ta vì nương nương là không ngại cả đêm đứng đây cầu cho người bình an!” An Tiểu Viện khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn, nhưng mà ánh mắt không rõ đang tính toán cái gì.

Một bức màn che chia tấm điện làm hai gian, năm ngự y đứng ở bên ngoài đang bàn tính cách nên kê đơn thể nào để hoàng hậu bình an sinh tiểu chủ tử. Từ gian bên trong một tiếng kêu thất thanh phát ra lộ vẻ vô cùng đau đớn.

“A! Hoàng Thượng.....” Các ngự y thấy hoàng đế hoang mang rối loạn khẩn trương xông vào, nhất thời sửng sốt, Hoàng Thượng vạn kim sao có thể vào nơi hoen ố không may mắn này?

“Các người không có nghe thấy hoàng hậu kêu đau sao? Sao còn không mau sử lý đi?”

“Vâng, chúng thần đang chờ người sắc thuốc, khi hoàng hậu nương nương uống vào nhất định sẽ thuận lợi sinh hạ hoàng tử.” Một ngự y đến nói trấn an đáp lời. Tâm nói là sinh đứa nhỏ không đau! Hoàng thượng vì hoàng hậu mà tâm loạn hết cả rồi....

“Hần –” Băng nghe tiếng giọng nói quen thuộc vọng vào, nàng nắm lấy tay Cẩm Hồng thủ thủ hỏi: “Là hoàng thượng tới sao? Ta hình như nghe thấy tiếng của Hoàng Thượng!”

Cẩm Hồng tuy là cung nữ già lâu năm trong cung, nhưng mà đối với việc đỡ đẻ bà không có kinh nghiệm, bà so với Băng còn lo lắng hơn gấp nhiều lần nên làm sao có thần trí mà nghe gian ngoài họ nói cái gì, nghĩ rằng Hoàng thượng sao có thể vào điện được, nên mới an ủi nói với Băng: “Nương nương, người chắc là nghe nhầm đấy ạ, Hoàng thượng ở ngoài điện chờ người mà! Người nên ráng sức sinh hoàng tử đi, sau đó mới có thể gặp được Hoàng Thượng.”

Băng nghe Cẩm Hồng nói như vậy, vừa đau đớn vừa tức giận thét chói tai: “Quân vô hí ngôn, Hoàng Thượng nói sao có thể không giữ lời! Không sinh! Ta không cần sinh! A..... đau quá.....!” Đau quá, không biết đến khi nào đau đớn này mới có thể chấm dứt đây? Chỉ dựa vào một đám cung nữ không có kinh nghiệm bên cạnh thì nàng có thể thuận lợi sinh đứa nhỏ sao? Sinh một đã không dễ dàng gì rồi mà nàng lại là song sinh, nơi này điều kiện chữa bệnh lại kém, nàng có khi nào chết vì khó sinh?

“Đến đây, đến đây! Không phải sợ, ta vào cùng với nàng!” Tào Hãn nghiêm mặt nhìn đám ngự y: “Còn thất thần làm cái gì? Còn không mau nghĩ cách giảm bớt đau đớn cho hoàng hậu, nếu trong vòng một nén nhang mà còn không sinh được, trẫm nhất định hỏi tội các người!”

“Người còn đứng đó mà thường thức! Làm sao mà có thể sinh nhanh thế được? Còn không mau tiến vào!” Băng thở phì phò cắt lời của hãn. Hãn tưởng nàng là gà mái đẻ trứng sao? Còn hạn định thời gian.....

“Nương nương sao có thể ra lệnh Hoàng Thượng đi vào.....” Băng sắc mặt đỏ hồng lấm tấm đầy mồ hôi, bà cố lau cho sạch, chỉ thấy trướng màn bị nhấc lên, Tào Hãn đã nhanh chân tiến vào trong tấm điện vội nói: “Hoàng Thượng, nương nương mạnh khỏe, tỉnh người.....” Trời ạ! Hoàng Thượng sao thần sắc lại kinh hoảng như thế....

“Trẫm ngồi ngay trên đầu giường, các người không cần quản nhiều.” Nói xong ngồi ngay xuống đầu

giường, bàn tay to nắm lấy cánh tay trong suốt như bạch ngọc của nàng nghiêm mặt nhìn nàng nói: “Nàng yên tâm, ta đã hứa là sẽ nắm tay nàng, bảo vệ nàng, sẽ không sao, nàng đừng sợ...”

“Thiếp không sợ.....” Người sợ e rằng chính là hắc đi? Nếu không phải cơn đau cứ thế hành hạ nàng thì nàng đã cười nhạo hắc rồi. Đường đường là một đế vương thế mà nhìn thấy nữ nhân sinh con mà bị dọa đến mặt trắng toát: “Hắc, tay chàng không cần nắm chặt đến vậy!” Hắc hình như lo lắng hơn nàng nhiều, điều này làm nàng tự tin hơn so lúc nói chuyện với Cẩn Vương, hắc nhất định là yêu nàng!

Tào Hắc hít sâu lấy hết ý trí quyết tâm, cuối cùng cũng định thần bình tĩnh hơn, ôm lấy đầu Băng đặt lên đùi hắc, nắm chặt lấy tay nàng thêm nữa như thể truyền thêm sức mạnh cho nàng.

Trong miệng bắt đầu khô dần, dưới chân máu hồng nhọt (nước ối) vẫn không ngừng chảy ra làm ướt hết cả váy áo nàng, đau đớn cứ thế kéo đến thêm từng trận kịch liệt, Băng sức đã kiệt mà đứa nhỏ vẫn chưa có đi ra....

“Vì sao còn không sinh được? Vì sao còn không sinh được?” Tào Hắc không biết đã hỏi câu đó bao nhiêu lần. Sớm biết như thế thì hắc không cần cái gì là người thừa tự, cái gì là hậu thế! Nàng vì thế cũng không phải chịu vất vả đau khổ đến vậy....

Băng thấy tinh thần hắc càng lúc càng hốt hoảng như vậy, ngược lại còn an ủi hắc: “ Nhất định sinh được, nhất định được!” Có hắc ở bên an ủi, nàng nhất định tin mình làm được, nàng còn muốn cùng hắc ngày ngày đi ngắm mặt trời lặn, bất luận kẻ nào cũng đừng mong ngăn cản nàng!

Nàng và hắc cứ thế cùng cứng rắn chịu đựng, nhìn nhau đầy tin tưởng vài hứa hẹn.

“Chàng đều biết thiếp định nói gì phải không?”

“Uhm.....”

“Vậy chàng còn đối xử với thiếp như trước không?”

“Uhm, vẫn như trước, không bao giờ thay đổi!”

“Cám ơn chàng, gặp chàng quả nhiên là hạnh phúc lớn nhất đời thiếp.”

“Ta cũng vậy!”

Đám nô tài đứng đó thấy đế hậu nói chuyện mà không hiểu gì hết, cũng không dám lên tiếng phá ngang, vì họ biết lúc này trong mắt đế hậu chỉ có đối phương mà thôi.

Sắc trời dần chuyển, hoàng tử vẫn chưa có chào đời, hoàng hậu thì đã kiệt sức, ngự y hình như cũng nói là khó sinh, Cẩm Hồng, Linh Nhi bất an nhìn nhau, chỉ sợ nếu cứ kéo dài như vậy thì hoàng hậu nương nương lành ít dữ nhiều! Vào lúc trời sáng hắc, ngự y kê thêm một bát thuốc bổ đưa lên, Băng cả người vô lực sau khi uống bát thuốc đó vào mới thấy có chút khí lực, lại thêm một trận cực hạn đau đớn kiến toàn

thân nàng run lên kêu la thảm thiết, lấy hết sức rặn hình như cảm thấy có cái gì đó ấm áp vừa ra khỏi cơ thể mình, mang đi toàn bộ khí lực, cũng làm cho đau đớn của nàng giảm bớt nhiều đi.

“Sinh! Sinh rồi! Là một tiểu công chúa!” Các cung nữ trong tấm điện cùng nhau kêu lên hân hoan.

“Nữ nhi của chúng ta sinh rồi!” Tào Hân vui mừng rõ nét trên mặt, cầm khăn lụa lau đi mồ hôi trên trán Bãng, hoàn toàn quên mất lời ngự y nói là nàng mang song thai.

Oa oa tiếng trẻ con khóc nỉ non vang lên, Bãng vừa mới thả lỏng lập tức nhú mào lên, trong bụng lại đau đớn nổi lên từng đợt, nói như đứt hơi: “Còn có một.....”

Tào Hân sắc mặt lại là biến đổi, ngự y lúc trước bảo nàng mang song thai, hẳn nhất thời vui mừng mà quên mất, thấy nàng đã mệt mỏi đến cực điểm, tất nhiên lòng hẳn cũng đau đến vạn phần. Cũng may lần này thuận lợi, không lâu sau đứa nhỏ thứ hai đã được sinh ra. Bãng như trút được gánh nặng mệt mỏi đi vào giấc ngủ, thậm chí chưa kịp nhìn hai cục cưng bảo bối lấy một lần.

“Hoàng Thượng, là một tiểu hoàng tử! Long phượng song sinh chính là điềm lành a!” Cẩm Hồng vui mừng nói.

Mọi người đều tranh nhau đến xem tiểu hoàng tử, Tào Hân tâm trí vẫn nặng nề ở bên người Bãng như cũ, thấy từ người nàng máu đỏ tươi cứ thế không ngừng chảy ra thấy mà ghê sợ, làm hẳn bất giác linh cảm có chuyện chẳng lành.

“A.....!” Cẩm Hồng xoay mình một tiếng thét lên kinh hãi, “Bãng huyết..... Nương nương băng huyết!”

Chương 68

“Tiểu Viện chủ tử, người bệnh nặng mới khỏi, lại đứng đây chờ hơn một đêm, cũng may nương nương đã bình an sinh long phượng, người nên yên tâm hồi cung nghỉ ngơi một chút đi!” Lộ Tam trên mặt vui mừng khuyên An Tiểu Viện hồi cung.

An Tiểu Viện trên mặt hơi tái có chút tiều tụy, nhưng tinh thần lại có vẻ vô cùng tốt, cười nói: “Ta còn chưa thấy tiểu hoàng tử và tiểu công chúa, trở về cũng không ngủ được...”

Đang lúc này, Cẩm Hồng hét lên như thế kiến nàng kinh động choáng váng như thiên lôi vừa đánh xuống trời quang.

Lộ Tam chết lặng lầm bầm: “Băng huyết.....Vì sao lại thế.....” Nương nương thân mình vốn đã suy nhược, mặc dù được thần y chữa trị bệnh tim bẩm sinh, điều dưỡng từ đó đến nay đã khoẻ lên rất nhiều, nhưng mà nàng thế nào cũng không chịu nổi băng huyết! Nếu mà như thế, không phải là nương nương sẽ.....

An Tiểu Viện cúi đầu xuống, rung động che lấp đi ánh mắt phức tạp. Trong điện tiếng người ồn ào, hình ảnh Hoàng thượng thương tâm gào hét như chiếc búa tạ khiến trách đánh vào lương tâm nàng, truy vấn nàngTrong mắt lệ cứ thế trào ra, nàng tự trách, tự xám hối, hoàng hậu đối xử với nàng như với muội muội, cho dù nương nương có muốn đuổi nàng ra khỏi cung thì nàng cũng không thể bị ma ám quỷ dẫn đường, vứt bỏ hết lương tâm cho chó ăn, lấy oán báo ơn!

Trong Vinh Hỉ cung, Hoa thái phi cũng một đêm không ngủ, mong chờ cùng lo lắng đợi tin tức báo về, không cần nói cugx biết là bà ta đợi cái gì.

“Thái phi, hoàng hậu nương nương sinh hạ long phượng song tử sau thì băng huyết.” Đỗ Lan sau khi thám thính tình hình ở Thanh Dương cung cấp tốc trở về Vinh Hỷ cung bẩm báo.

“Hay...ha...Hay lắm! Rất tốt! An Tiểu Viện đúng là rất có phong cách bản cung năm đó!”

Đỗ Lan lui ra đứng ở một bên, không dám nói gì. Thái phi cùng An Tiểu Viện mưu đồ bí mật mưu hại hoàng hậu việc nàng chính là người biết rõ sự tình nhất, nàng có nên đi bẩm báo với Hoàng thượng tin này không?”

“Nha đầu, người lại đây.”

“Vâng.”

“Mấy ngày này bản cung không thể ra ngoài, người đã giúp không ít việc, bản cung quyết định thưởng cho người.”

“Tạ thái phi thưởng.....” Ban thưởng còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy có một mùi hương lạ bay vào kiến nàng mất đi ý thức, ngã nhào ra đất, chưa quá một khắc chết không nguyên nhân, trên mặt hiện sắc xanh tím....

“Nha đầu, người biết quá nhiều.... Hoa thái phi dấu không được sự thống khoái trong lòng nhìn khuôn mặt kẻ nằm dưới đất vụn vẹo.

Tề Phấn, người hại ta giả ngây giả dại hơn hai mươi năm, người có từng nghĩ đến có ngày đưa cháu gái mà người yêu quý nhất sẽ chết trong tay ta không? Ha ha ha.....

Hoa thái phi vẫn đang đắc ý cười đột nhiên sắc mặt cứng đờ, tiếng cười vì thế mà im bật, hai mắt mở lớn kinh hãi như nhìn thấy quỷ hiện hình chỉ kịp nói:

“Cẩn vương.....” thì lập tức khuôn mặt vụn vẹo ngã bên cạnh xác Đỗ Lan, thân mình run rẩy một hồi, sắc mặt mất dần khí huyết rồi cũng tắt thở chết.

Thanh Dương cung

Sắc mặt nàng dần chuyển sang tái nhợt, hô hấp yếu ớt như thể sinh mệnh nàng theo các dòng máu nơi thân dưới không ngừng chảy ra, Tào Hân vẫn như cũ nắm chặt lấy tay nàng, thần hồn cũng theo nàng mà dần dần tán loạn, hai đứa trẻ khóc nỉ non không ngớt như thể biết được tánh mạng mẹ đẻ bị đe dọa.

Các ngự y rối loạn tra hết các loại sách y này đến sách y kia, như thể không ngờ được sự tình sẽ như thế này, Hoàng hậu nương nương thế nào mà lại bị băng huyết, Hoàng hậu nếu mà xảy ra chuyện gì thì tính mệnh bọn họ nhất định không yên.

Một thân ảnh cao to như cuồng phong xoẹt qua đám nô tài đứng ở trước điện, không để ý đến sự kinh ngạc của đám nô tài cứ thế đẩy cửa vào trong điện như vào chỗ không người, nhắc rem trong điện lên đi vào.

Xông vào mũi là hăng là mùi máu nồng đậm, chướng màn chia tấm điện làm hai, các ngự y bên ngoài ai lấy đều mang vẻ mặt sợ hãi, thấy hăng bước vào đồng loạt hành lễ chào: “Vương gia”.

Tào Triệt mặt trầm như nước, ừ một tiếng, tức tốc vén rèm bước vào bên trong.

“Vương gia.....” Tào Triệt chưa bao giờ có sắc mặt nhìn lạnh lùng đến thế kiến cho lần đầu tiên nhìn thấy Linh Nhi phải phát run.

Cầm Hồng hoảng loạn khi nhìn thấy nương nương băng huyết, quay ra thấy Vương gia như thế mà không khỏi giật mình kinh hãi, Vương gia bình thường luôn vô lo vô nghĩ, bình thân kia mà....

“Hoàng huynh.” Tào Triệt nhẹ nhàng tiến đến gần bên Tào Hân, trong giọng nói kèm theo sự lạnh lùng, ánh mắt mang giận dữ và lo lắng.

Tào Hân quay đầu lại nhìn, trên mặt mang theo sự đau xót vào mệt mỏi, không nói được một lời ngẩng đầu nhìn Tào Triệt

“Hoàng huynh có biện pháp gì để cứu tính mạng nàng không?” Tào Triệt không nhanh không chậm hỏi như thể hỏi hôm nay thời tiết thế nào?

Tào Hãn khòe môi run rẩy, Triệt nói như thế là có cách cứu tính mạng nàng sao? Hãn cam tâm tình nguyện đổi hết tất cả mọi thứ trên đời này để nàng được an khang (mạnh khỏe), bất luận đó là cái gì, Triệt nghĩ cái gì đều nói hết đi! Cái gì hãn đều có thể cho, chỉ cần có nàng....

“ Các người lui ra đi! Đem Minh Nhi, Huy nhi ra luôn thế đi!” Tào Hãn nhìn vào hai đứa con bé bỏng còn quần tã của mình còn đang nhăn mặt oa oa khóc lớn, nàng còn chưa được nhìn thấy chúng lần nào đâu....

Tiếng hai đứa nhỏ nỉ non khóc xa dần, trong tấm điện lại quay trở về sự yên tĩnh vốn có, yên lặng đến nỗi chỉ nghe được tiếng hơi thở mỏng manh của Băng.

Tào Triệt tiến vài bước đến, lấy từ trong tay áo ra một bình ngọc tinh xảo, bên trong đó có một viên thuốc màu trắng, Tào Hãn chưa kịp phản ứng hãn đã đem viên thuốc đó nhét vào miệng nàng, miệng cử động rồi dần dần nuốt viên thuốc đó vào trong.

“Người cho nàng uống cái gì?” Tào Hãn cả kinh, nhanh tay tóm lấy tay Tào Triệt giằng co.

“Bảo mệnh dược.” Tào Triệt sắc mặt không thay đổi, chỉ cần uống viên tuyết nhan ngọc lộ hoàn này vào thì tính mạng của nàng mới được đảm bảo: “ Tính mạng của nàng tạm thời được đảm bảo, nhưng mà thời gian không lâu, người trên đời này có thể bảo vệ tính mạng cho nàng chỉ có Mộc Viễn Trạch, người có biết nàng vì sao mà thế này không?”

Không đợi Tào Hãn nói lời nào, hãn nói tiếp: “Thái phi cùng An Tiểu Viện hợp mưu, cho vào canh tắm bổ của nàng loại thuốc kiến cho nàng khi sinh con thì bị băng huyết, người nhân từ với người khác nhưng lại thiếu chút nữa hại chết nàng...”

“Cái gì?” Thái phi cùng An Tiểu Viện? Thái phi thì có thể lý giải nguyên nhân là bà ta hận Thái hậu nên mới làm vậy, còn nàng đối với An Tiểu Viện như tỷ muội thì nàng ta sao dám làm thế với nàng?

“Không tin sao?” Tào Triệt hừ lạnh một tiếng, “Ta đã xử trí Thái phi rồi, về phần An Tiểu Viện thì để lại cho hoàng huynh.”

“Người.....” Hãn sao có thể không hỏi ý kiến hãn mà đã ra tay diệt trừ khẩn trương đến vậy...

“ Bà ta đáng chết! đáng chết từ lâu rồi! Nếu không bà ta, Băng sao lại có thể lâm vào nguy hiểm như hôm nay? Thái phi nếu là kẻ chủ mưu thì chính người là kẻ đồng lõa. Lần trước ở sơn trang, nếu không phải ta gặp được Mộc Viễn Trạch mời hãn đến đó tương cứu thì người cho là nàng còn có thể sống đến ngày hôm nay sao? Lúc người ở Nguyệt đình sủng hạnh An Tiểu Viện, tuy thần trí không rõ ràng, nhưng người có từng nghĩ vì thế mà kiến nàng thương tâm rơi lệ? Người một lòng muốn có người kế vị, nhưng mà có nghĩ đến với nàng lại là một cuộc phưu lưu mạo hiểm không? Nay nàng rơi vào cảnh ngộ như thế, người có thể làm gì cứu nàng?”

“Ta từng nghĩ đến là người muốn ngôi vị hoàng đế, thì ra thật không phải vậy.” Tào Hân sắc mặt ửng đỏ, “Người âm thầm sử trí bao nhiêu đại thần trong triều, âm thầm an bài bên cạnh ta bao nhiêu tai mắt, người tưởng ta không biết sao?”

Tào Triệt không thèm quan tâm cười lạnh nói: “Ngôi vị hoàng đế? Ta không cần cái ngôi vị đó, ta chỉ muốn nàng!” Lúc trước hân tương kế tựu kế đưa nàng hồi cung, chính là muốn cho nàng hiểu được hoàng cung này chính là một nhà giam, không thích hợp cho một linh hồn hiện đại như nàng tự do tự tại, chuyện này đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm trí hân, lại còn kiến nàng rơi vào cảnh tính mạng nguy kịch.

“Người muốn nàng? Vậy người có từng hỏi qua nàng có muốn bên cạnh người chưa?” Tào Hân đùa cợt Triệt, hân dừng tưởng suy nghĩ của hân là đúng.

“Nàng muốn ở cung ta hay không với ta mà nói không quan trọng! Hoàng huynh nếu muốn nàng còn có thể sống thì hãy đem nàng giao lại cho ta, bởi chỉ mình ta mới có thể tìm được Mộc Viễn Trạch, không một ai trên đời này biết hân đang ở nơi nào.”

Thấy ánh mắt Tào Hân vẫn không chút thay đổi, hân trừng mắt nói tiếp: “Hoàng huynh nếu là không tin thì cứ thử xem, ta chỉ sợ nàng không sống được đến lúc đó, người cũng đâu nhẫn tâm nhìn nàng hương tiêu ngọc vãn (chết) phải không? Nàng nếu có gì bất trắc thì tất cả đều là lỗi của người! Nàng yêu người sâu vô cùng, người sao có thể nhẫn tâm như thế với nàng?”

Tào Hân sắc mặt càng lúc càng thêm ửng đỏ, không thể tưởng tượng được Triệt lại có quyết tâm đến vậy, hân đây là lần đầu tiên hân thấy Triệt vì một cái gì mà bất chấp tất cả đến vậy, nhất là cả ngôi vị hoàng đế hân cũng kinh thường....

Quay lại nhìn Băng trên mặt không có chút huyết sắc, Tào Hân im lặng. Hân nên làm cái gì bây giờ? Sự việc trước mắt hân chỉ có hai sự lựa chọn, nhưng mà hân thật sự muốn chọn cả hai con đường đó!

“Thời gian không có nhiều, tuyết nhan ngọc lộ hoàn này chỉ có tác dụng trong thời gian một ngày, ta lại chỉ có mười viên, tương đương với mười ngày lưu giữ mạng cho nàng, hiện tại đã dùng một viên, nếu mà người cứ chần chừ thì không có thời gian để ta cứu nàng, chín ngày mà tìm được Mộc Viễn Trạch cũng không phải chuyện dễ, hy vọng người tính toán thận trọng.” Tào Triệt áp chế lo lắng chậm rãi nói.

Tào Hân vẫn như không nghe thấy Triệt nói gì, cứ nắm chặt lấy nàng không muốn buông ra, ánh mắt chăm chú quyến luyến nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của nàng, như muốn ghi tạc hình ảnh của nàng vào sâu trong óc, không bao giờ quên.

Băng hôn mê nên không hề hay biết khi tỉnh lại thế giới của nàng đã thay đổi, vận mệnh biến chuyển khiến nàng không kịp phòng bị, nàng chỉ có thể làm một con thuyền nhỏ chịu để dòng nước đưa đi, đi tới nơi nào thì không biết, chỉ có thể chờ mà thôi.... Tiếng vó ngựa không ngừng vang bên tai, Băng nghĩ có lẽ là nàng nằm mơ, trong cung thế nào mà lại có tiếng vó ngựa lớn đến vậy? Nhưng mà sao cả giường của nàng đều lắc lư như vậy. Giường của nàng vốn không phải cái giường bình thường mà là long sàng, nơi ngủ của vua một nước nha! Bốn chân giường lớn đến vậy sao có thể run dữ vậy!

“Hân.....” Nàng vô thức gọi? Cho dù là mới sinh nàng cũng không suy yếu đến mức này? Nàng cố hết sức mới có thể mở nổi mi mắt ra, cả thân mình yếu ớt đến nỗi muốn động đậy thôi cũng thấy khó khăn, thân thể như một đồng bột, không phải do nàng điều khiển vậy! Không nghĩ thấy mùi hương quen thuộc của Hân kiến nàng bất an, trong lòng thầm oán trách, Hân sao không ở bên chờ nàng tỉnh lại? Hân quả thực là một hoàng đế mẫn cán, nhưng mà hôm nay hân không thể vì nàng mà buông chuyện quốc gia xuống được sao? Nàng mới sinh cho hân hai cục cứng, yêu cầu hân ở bên cạnh chăm sóc nàng một chút không phải là quá đáng nha!

“Nàng tỉnh rồi?” Âm thanh trong trẻo không giấu được sự vui mừng, nàng nhất định đang mơ, nếu không làm thế nào mà lại nghe được tiếng Cẩn Vương? Nhưng mà có phải nằm mơ không? Sao mơ lại cảm thấy chân thật đến vậy? Tiếng vó ngựa đều đều, cảm giác xóc nhùng những đoạn đường ghồ ghề, thậm chí nàng còn có cảm giác ở mạn sườn nóng bức....

“Nàng hiện tại nhất định cảm giác cả thân mình rã rời, đây là triệu chứng bình thường, không cần lo lắng.” Âm thanh của Cẩn Vương lại văng vẳng bên tai, đây đúng không phải nàng nằm mơ rồi, không biết chuyện gì đã xảy ra, nàng chắc chắn mình đang ở trên xe ngựa, nhưng nàng mới sinh con, sao lại ở trên xe ngựa Cẩn Vương? Hân sao lại để Cẩn Vương đưa nàng đi?

Hô hấp dồn dập, cố gắng điều khiển mí mắt theo ý mình, trong xe ngựa rộng được trang trí vô cùng hoa lệ, ít nhất phải dài hai thước, trên đỉnh nóc có gắn một viên dạ minh châu để chiếu sáng, nhất định lúc này là buổi tối nên mới có thể sáng đến vậy. Nàng mấp máy môi nói..... “Đã xảy ra chuyện gì? Người làm cái gì vậy?”

“Không vội, nàng cứ uống cái này đã!” Thân mình được hân ôn nhu nâng dậy, một vị ngọt chảy vào miệng, đang khát khô cổ nên Băng có thể dễ dàng nuốt từng ngụm. Nàng không biết Cẩn Vương cho nàng uống gì nhưng trực giác cho nàng biết Cẩn Vương nhất định không hại nàng!

“Được rồi, người có thể nói cho ta được chưa? Vì sao ta ở trên xe ngựa của người? Người muốn đưa ta đi đâu?” Sau khi uống bát chất lỏng đó Băng cảm giác tinh thần tốt hơn một chút, thân thể không có vô lực như lúc trước.

“Đưa nàng đi tìm Mộc Viễn Trạch cứu mạng nàng.” Tào Triệt trả lời ngắn gọn. Nếu không phải chỉ có Mộc Viễn Trạch mới cứu được nàng thì hân tuyệt đối không cho nàng và hân gặp nhau. Hai linh hồn đó nếu mà gặp nhau, ai có thể cam đoan là không khơi lại tình cảm lúc trước?

“Cứu mạng ta? Người không hại ta thì đã hạnh phúc lắm rồi.” Nàng không phải đang tốt lắm sao? Cho dù tính mạng nàng có nguy hiểm thì người đưa nàng đi tìm Mộc Viễn Trạch phải là Hân chứ sao lại là Cẩn Vương!

“Thái phi cùng An Tiểu Viện hợp mưu cho thuốc gây băng huyết cho nàng vào thuốc dưỡng thai của nàng, nếu không phải ta lo lắng người mang thai gặp nguy hiểm nên chuẩn bị

tuyệt nhan ngọc lộ hoàn để phòng bị trường hợp chẳng may thì sau khi sinh chỉ sợ nàng không quá nửa canh giờ mất máu mà chết.” Hân lúc trước có luyện được mười viên tuyết nhan ngọc lộ hoàn, nếu không phải Thái Phi và An tiểu Viện giở trò thì không bao giờ hân đem ra dùng...

Bằng tự giễu bản thân mình cười, Cẩn Vương không nhàn rỗi đến nỗi ngồi đây mà vu cáo An Tiểu Viện nên nàng tin lời hăn nói, nàng thật sự là kẻ vô dụng, ngay cả một đứa nhỏ mới mười mấy tuổi cũng có thể hãm hại nàng đến xém tí nữa mất mạng....Làm người tốt quả thật là không dễ, nhìn xem, lòng tốt của nàng đổi lại được cái gì? Cái gì mà ác giả ác báo kia chứ?

“Ta đây có phải là nên đa tạ Vương gia cứu mạng?” Bằng giả cười, cố giấu đi sự bi thương trên nét mặt.

“Bốn vương bất kính từ chối.” Tào Triệt cũng cười, hăn thật sự muốn nàng không phải đau khổ vì hoàng cung nữa, nhưng mà lực bất tòng tâm, đổi lại hăn chỉ nhận được đó chính là sự kính trọng của nàng. Bằng nhìn hăn nói: “thôi, khỏi nói chuyện tầm phào nữa, nói hăn vào trọng điểm đi. Hoàng thượng làm sao cho phép người dẫn ta đi?”

“Hăn không thể không đáp ứng.”

“Vì sao? Người dùng cái gì uy hiếp hăn?” Đau lòng, nàng thật sự muốn biết Hăn vì cái gì mà để nàng ra đi theo Triệt. Nàng vốn nghĩ nàng trong lòng hăn có một vị trí rất quan trọng, nhưng mà không phải vậy, hăn có thể buông tay nàng bất kỳ lúc nào không do dự....

“Người xem nhẹ bản thân mình trong lòng hoàng huynh rồi...” Tào Triệt nhìn ánh mắt nàng liền đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, hăn không đành lòng lừa gạt nàng thêm nữa: “ nếu muốn nói ta uy hiếp gì với hăn, vậy ta chỉ có thể đem chính tính mạng người ra mà uy hiếp thôi, trong lúc đó ta mới biết hăn đối với người để tâm bao nhiêu, chỉ cần người có thể sống, cho dù ta lúc ấy muốn mạng của hăn đại khái hăn cũng sẽ không chút do dự đáp ứng đi.....”

“Ta muốn hồi cung!”

“Không được, tuyệt nhan ngọc lộ hoàn bào chế không dễ, ta thật vất vả mới luyện ra mười viên, trong vòng chín này nếu mà không tìm thấy Mộc Viễn Trạch, ai cũng cứu không được người. Ta mặc dù ở Điệp cốc cùng y tiên học một thời gian, nhưng mà bản thân ta không có năng lực giải thuốc của Thái phi, chỉ có Mộc Viễn Trạch mới có thể cứu mạng người, chờ hăn chữa khỏi cho người thì tùy ý người muốn đi đâu thì đi.” Hăn dừng một chút lại nói, “Ta biết hết sự tình của người và Mộc Viễn Trạch, nhưng nói vậy người không hy vọng hoàng huynh cũng biết hết chứ?” Hăn cố ý mang nàng đi gặp Mộc Viễn Trạch một mình vì hăn không ai được biết bí mật mối quan hệ của nàng và hăn. Hăn sẽ vì nàng mà giấu vãn viên bí mật này dưới tận đáy lòng.

Đúng vậy, cái thế giới âm u, hung tàn, thị phi coi sinh mệnh con người như cỏ rác trước đây nàng tuyệt đối không muốn cho Hăn biết một chút nào....

“Ta không hiểu..... Việc này với người mà nói có lợi gì?” Bằng càng lúc càng thấy khó hiểu, Cẩn Vương hao tổn tâm trí như vậy là vì cái gì? Lòng của nàng trừ bỏ Hăn ra thì không còn vị trí cho bất kỳ ai khác, dù người đó là Diễm..... Cũng không được! Nàng thậm chí quyết định không cùng hăn nhận nhau, nàng muốn vĩnh viễn ở lại bên người Hăn, đến lúc đó, Cẩn Vương thu được cái lợi ích gì?

“Không cần biết thế nào, chỉ cần nàng biết ta không hại nàng là được rồi.” Tào Triệt cười ảm đạm, “Thôi cứ tỉnh dưỡng đi, ta cho vài người vào hầu hạ nàng.”

Hai cung nữ ở bên ngoài xe chui vào bên trong, hành lễ với nàng rồi sau đó thay quần áo cho nàng, tất cả thoả đáng rồi mới lui ra, Cẩn Vương lúc sau đó cũng không có chui vào trong xe, Bạng ngồi nghĩ lại những điều hăn vừa nói, cảm thấy có cái gì đó không ổn, chính xác là thấy quái dị, nhưng mà không biết bắt nguồn từ đâu.

Chương 69

Cần Vương càng nói thì càng thấy hắn là kẻ quái dị, con người hấn đầy những mâu thuẫn không lý giải được, bên ngoài thì có vẻ hấn chẳng hề quan tâm đến sự sống chết của nàng, nhưng mà vẫn đưa nàng đi tìm Mộc Viễn Trạch, cũng chính là Diễm của kiếp trước, muốn Diễm cứu mạng sống của nàng...

Hắn từng nói qua, để cho NHược Nghiên uống “tâm hoàn” là muốn bảo vệ mạng sống của nàng, nó quả thực đã áp chế được bệnh tim cho nàng... Nhưng mà hấn thật sự tốt như vậy sao? Trong thư phòng đêm trung thu với hấn nàng có thể thấy rõ hấn là kẻ háo sắc, kinh thường ngôi vị hoàng đế, nếu nói vì háo sắc mà làm nhiều chuyện như vậy thì nhất định không phải, thân phận như hấn khó gì mà không tìm được người đẹp hơn nàng....

Đang mãi suy nghĩ, đột nhiên bên ngoài xe có tiếng binh đao động chạm, hiển nhiên là có sự cố phát sinh. Nàng nghe được Cần vương quát từ bên trong ra ngoài: “Kẻ nào?”

Nhưng mà bên ngoài không có tiếng trả lời, chỉ nghe được tiếng binh đao động chạm ngày một dồn dập càng lúc càng kịch liệt hơn.

Công phu của Cần Vương đã đạt đến trình độ xuất quỷ nhập thần, không biết kẻ nào to gan đến đây chịu chết, nàng bình tĩnh chờ xem, bên ngoài tiếng binh khí dao tranh chấm dứt, nhưng đột nhiên cửa xe bị người nào đó đá vang, một lưỡi kiếm lợi hại hướng thẳng về phía nàng, nàng lúc này mới biết mình hình như đã phỏng đoán sai rồi.

Chỉ bằng một động tác vô cùng nhẹ nhàng tránh được mũi kiếm đó đâm thẳng vào cổ mình, bên ngoài một kẻ đó tiến vào nhìn nàng không chớp mắt. Nhờ có ánh sáng của viên minh châu trên đỉnh nóc xe, nàng có thể thấy người tới là một hắc y nhân (cả người mặc đồ đen), khuôn mặt lạnh như băng, ánh mắt biểu hiện đó nhất định là một nam tử tuấn tú, nhưng mà từ người hấn nàng thấy toả ra một mùi rất quen thuộc. Sát thủ! Bọn họ là sát thủ! Không phải là sát thủ bình thường, mà là sát thủ có trình độ cao cấp, chỉ hành động khi được giao nhiệm vụ đặc biệt quan trọng! Là ai phái tới? Hoa thái phi sao?

Giơ kiếm lên đâm vào bên trong xem không dự đoán được nữ nhân trong xe lại có thể dễ dàng tránh được đường kiếm chí mạng đó, một nữ nhân sau khi sinh một ngày, lại mất quá nhiều máu mà lại có khí lực tránh được đường kiếm đó thì thật không thể tưởng tượng được. Nhìn bên ngoài nàng ta rõ ràng là một nữ tử yếu đuối, nhưng sao khi thấy bọn hấn lại không kinh hoảng, ngược lại có vẻ như đoán trước được sự việc sắp diễn ra nên rất bình tĩnh.

Nam nhân đó chặn cửa xe kiến Băng không nhìn rõ được bên ngoài tình hình như thế nào, nhưng mà lâu như thế không thấy có kẻ nào đến cứu nàng thì nhất định người bên ngoài cũng đã lâm vào tình trạng vô cùng nguy cấp, ngay cả người có võ công cao như Cần Vương mà không có phương pháp gì thì nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Ai phái các người đến?” Băng kéo dài thời gian hỏi nhưng không mong được câu trả lời từ họ.

Nam nhân mặc đồ đen đó đương nhiên không trả lời câu hỏi của nàng, ánh mắt đầy hứng thú nhìn

nàng. Từ mũi kiếm của hắc đâm huyệt nàng tự nhiên rơi ra một túi gấm, hắc cử nhìn vào đó chăm chăm như không tin vào mắt mình.

Bằng lúc này tưởng mình nhất định không tránh được cái chết, nhưng mà sự việc đột nhiên biến chuyển, nàng theo mắt nam nhân đó nhìn vào túi gấm rơi ra. Nguyên nhân là do hắc đâm huyệt nàng, làm cắt đứt dây đeo túi gấm ở cổ nàng, từ trong túi gấm đó rơi ra chính là hắc diệu thạch mà sát thủ khi đó đâm nàng ở sườn trái trước kia chết giao lại....

“Tình nguyệt bài.....” Nam nhân như không tin vào mắt mình cầm lấy túi gấm, cẩn thận xem xét hắc diệu thạch, làm như thể kiểm chứng xem nó có phải đồ giả không.

Sau đó mặt hắc chợt biến đổi, như thể nhận ra gì đó. Không biết thái độ đó của hắc là gì, nếu là xấu thì nàng tốt nhất nên đề phòng hành động tiếp theo của hắc đi là vừa. Hắc nhanh chóng đóng cửa xe lại, hướng về phía nàng quỳ xuống: “Lâu chủ!” Thần sắc đột nhiên mang chút sợ hãi và cung kính hai tay dâng hắc diệu thạch nên cho nàng nói: “Thuộc hạ không biết trong xe là lâu chủ, lầm tưởng đó là người của hắc, xin lâu chủ trách phạt.” Hoá ra đó là lâu chủ, nên mới có thể tránh được mũi kiếm của hắc dễ dàng đến vậy.

Chuyện gì thế này? Kẻ mới vừa có ý định giết nàng nay lại hướng về phía nàng hành lễ cung kính đến thế, cái gì mà gọi nàng là lâu chủ, Bằng hàm hồ ừ một tiếng, tiếp nhận hắc diệu thạch hay cái hắc gọi là tình nguyệt bài, hoá ra túi gấm này có chứa vật đó nên mới có thể ngăn hành động tiếp theo của hắc. Lâu chủ kia nhất định hình dáng không giống nàng, chả nhẽ tổ chức sát thủ này chỉ nhận tín vật chứ không nhận người? Nói như vậy, à Linh Nhi giả đó là lâu chủ.... Vậy sao trước khi chết nàng ta lại giao tình nguyệt cho nàng?

“Ai phái các người đến?” Lần này không phải câu hỏi kéo dài thời gian, nàng thật sự mong được nghe câu trả lời từ hắc?

“Là phu nhân của Định Nam tướng quân, thuộc hạ vẫn nghĩ nàng ta là lâu chủ, trên tay nàng ta cũng có tình nguyệt bài, thuộc hạ lúc đó không kịp kiểm chứng...”

“Là nàng sai bảo các người đi giết ta cùng Cẩn vương?” phu nhân Lâm Diễm con gái chi phủ Lệ châu, là nghĩa muội Cẩn vương, lần trước gặp nàng đã cảm thấy trên người nàng ta có mùi vị của sát thủ, không biết nàng ta cùng tổ chức sát thủ có mối liên hệ nên không kịp nói nên lời, nhưng nàng ta thế nào lại cử người đi giết Cẩn Vương? Nàng không phải nghĩa muội Cẩn Vương sao? Linh Nhi giả đó chết trên tay nàng, không lẽ do nàng ta muốn cướp lấy tình nguyệt bài này sao? Nàng căn bản không nghĩ đến tình nguyệt bài ở trong tay nàng cho nên mới lấy quyền hành lâu chủ sai người đi giết Cẩn Vương? Đột chút... Cho dù là thế, nàng cũng không có lý gì mà trừ bỏ Cẩn Vương. Trừ phi nàng

Nàng không nghĩ tới tình nguyệt bài dừng ở chính mình trên tay, cho nên liền làm cái sườn trái hóa đi lâu chủ chi quyền? Đột chút..... Cho dù là như vậy, nàng cũng không đạo lý muốn trừ bỏ Cẩn vương, trừ phi nàng tựa như cái sườn trái tình nguyệt bài giống nhau cũng là cái giả hóa, sợ hãi chính mình thân phận bại lộ, thế này mới muốn bỏ Cẩn vương, chính mình chính là bị vô tội liên lụy ở bên trong mà thôi.

“Là, nàng dám can đảm giả mạo lâu chủ, thuộc hạ cái này đi giết nàng!”

Bằng lược suy nghĩ một chút, trong khoảng thời gian này Cẩn vương kia một tiếng thanh lo lắng “Hoàng tấu” Kêu trong lòng nàng muốn cười, của hăn lo lắng không giống giả, nhưng là dư thừa.

“Không cần, tạm thời lưu trữ nàng về sau còn có tác dụng.” Nguy cơ được đến hóa giải, Bằng thoáng lơ lửng, cái kia cái gì lâu sát thủ tổ chức xem ra thế lực không nhỏ, đã có nhiều người như vậy khả cung chính mình xu thế, không cần chẳng phải là lãng phí?

“Các người đi trước lui ra, chỉ cần bí mật bảo vệ ta là được rồi!” lúc này vốn là cơ hội tốt để nàng có thể trừ bỏ Cẩn Vương, nhưng mà nàng vẫn cần dựa vào hăn mới có thể tìm được Mộc viễn Trạch nên không nên giết hăn lúc này.

“Vâng” Nam nhân không chút do dự rõ ràng đáp, hiển nhiên chấp hành mọi mệnh lệnh mà lâu chủ nói ra, không mảy may nghi ngờ.

Sau đó nam nhân đó mở cửa xe bước ra, lạnh lùng ra lệnh cho đám người bên ngoài “Lui!”

Tiếng giao chiến bên ngoài im hăn, bóng đen đó từ trong xe vọt vào đêm đen không một giấu vết như chưa từng có mặt nơi này.

Sau đó Tào Triệt vội vào bên trong xe, hoảng loạn hỏi han “Nàng có làm sao không?” Khuôn mặt hăn tuy có hoảng loạn nhưng không giấu được vẻ vui mừng, hăn mới nghĩ sát thủ đó rời đi sau khi đã giết nàng, không nghĩ tới vào trong xe nàng vẫn bình an vô sự....Nàng làm thế nào mà thoát được. Đám thích khách này đều là sát thủ được huấn luyện rất bài bản, có khả năng là người Minh Tinh lâu, một khi đã ra lệnh thì không bỏ qua đến khi đạt được mục đích, làm sao lại dễ dàng rời đi thế này?

“Ta có thể có chuyện gì?” Bằng suy yếu cười, “Người có biết họ là người thế nào?”

“Theo ta phỏng đoán là sát thủ của Minh Tinh lâu Nàng không có việc là tốt rồi!” Tào Triệt trong lòng không khỏi do dự, động tác nhẹ nhàng đỡ Bằng nằm xuống, sau đó mới dám chiêu hỏi: “Bọn họ thế nào mà đột nhiên lại rút lui?”

“Sao chính người không đi điều tra thế nào?” Hiện giờ nàng đã là lâu chủ của Minh Tinh lâu, tuy không biết dưới trướng Minh Tinh lâu này có bao nhiêu thuộc hạ, nhưng mà số người đó không quan trọng, nếu Cẩn Vương đã nhìn nhận bọn họ không tầm thường thì nhất định họ không tầm thường, sau này nàng chỉ cần đứng giữa làm ngư ông đắc lợi là được....

Lúc trước do mất máu quá nhiều kiến thân thể nàng mệt mỏi, lúc nào cũng chỉ muốn ngủ, nhưng mà không an tâm nên không dám ngủ, hiện tại có thuộc hạ của Minh Tinh lâu nói bảo vệ nàng thì nàng có thể an tâm ngủ một giấc rồi. Tào Triệt sau một hồi suy ngẫm rồi mới nói: “Ta tất nhiên sẽ đi điều tra rõ chuyện này.” Hăn cứ tưởng muốn điều tra là tra được sao? Bằng nhắm mắt lại, không thèm để ý đến lời hăn nói, bởi biết hăn không hại nàng nên không chút sợ hãi dần chìm vào trong giấc ngủ.

Ngủ đi! Ngủ đi! Trong giấc mộng nàng mơ thấy Hăn, thấy hai đứa nhỏ mới sinh mà nàng chưa kịp nhìn thấy mặt....

Tào Triệt toàn thân bất động, chăm chú nhìn nàng ngủ, trong mắt không khỏi tán thưởng nàng, Bao nhiêu biến cố như thế mà nàng vẫn có thể an ổn ngủ được thì nhất định không nữ tử tầm thường nào có thể làm được.

“Băng..... Không biết kiếp trước ngươi là nữ tử thế nào?” bạc môi vu vơ hỏi rồi lại thờ dài.

“Vương gia, tất cả đều đã thu xếp ổn thỏa, có tiếp tục đi nữa hay không?” một nam nhân bên ngoài xe cung kính hỏi vào.

Tào Triệt lập tức ra khỏi xe, thấp giọng hỏi: “Thương tích thế nào?”

“Tiểu Ngũ đã chết đã ngay tại chỗ đã được mai tang, Tiểu Tam cùng Tiểu Lục bị trọng thương, những người khác đều là vết thương nhẹ, không có gì trở ngại.” Trung niên nam nhân mặt không giấu được đau lòng cùng phẫn nộ, đối với cái chết của Tiểu Ngũ hận không thể giết hết đám sát thủ đó để trả thù cho hắn, chỉ có thể thờ dài nói:, “Vương gia, nương nương sao không??”

“Mạnh khỏe không việc gì, lão Ngô, đề cao cảnh giác, lập tức khởi hành, chờ đến khi sự việc ổn định thì sẽ làm mai táng đàng hoàng cho tiểu Ngũ.” Sát thủ của Minh Tinh lâu quả thật không phải người thường, khiến cho thuộc hạ của hắn thương vong không ít, chỉ không biết mục tiêu của bọn họ là nàng hay là hắn.....

Lão Ngô dấu đi sự đau đớn trên mặt, theo mệnh lệnh tiếp tục khởi hành.

Không lâu sau khi đám người đó đi, một đám người mặc đồ đen cũng bí mật đi theo bọn họ, trước khi đi còn thả chim báo tin về phía kinh thành.

Tào Triệt cười ở trên lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn theo chim báo tin, đoán nhất định đám thích khách đó còn quay lại.

Chương 70

Sau khi khởi hành, cái đuôi đó vẫn không xa gần bám theo bọn hắc, hắc ngừng họ cũng ngừng, hắc đi họ liền theo, hắc nghi ngờ đám sát thủ của Minh Tinh lâu đó vẫn chưa có rời đi, không biết họ làm thế là có mục đích gì, hơn nữa cũng không nghĩ thấy mùi sát khí từ họ....

“Vương gia..... Phía sau có người.” Lão Ngô nhất thời phát hiện ra điều dị thường, liền đuổi ngựa đến chỗ Tào Triệt bẩm báo.

“Người mới phát giác sao? Chúng theo ta từ khi ta bắt đầu khởi hành lại.”Tào Triệt không chút để ý nói.

“Người có muốn thuộc hạ dẫn người đi..”

“Không cần, bọn họ nếu muốn làm gì thì đã ra tay rồi, với lại các người không phải đối thủ của họ, không bằng để ta nói chuyện với họ xem sao?” Nói xong liền quay đầu cao giọng nói: “chư vị Minh Tinh lâu, đi theo bốn vương sau không biết có việc gì?”

Lão Ngô lúc này mới biết đám người mặc đồ đen đó là sát thủ của Minh Tinh lâu nhân, sắc mặt có chút trắng bệch, khó trách vừa rồi bọn họ khó có thể chống đỡ nổi, nguyên nhân làm đám sát thủ này có thể vì tiền mà bán cả mạng sống....

Tào Triệt liên tục hỏi ba lần mà không thấy có người đáp, quay đầu tiếp tục đi tiếp.

Lại được rồi một dặm, lão Ngô nhẹ nhàng thở phào, “Vương gia, bọn họ đi rồi.”

Tào Triệt không cho là lão Ngô đúng, cái gì mà đi rồi? không dễ vậy đâu! Bọn họ chỉ là che dấu không cho kẻ khác phát hiện ra nữa mà thôi. Hắc không biết ai có thể mua được người của Minh Tinh lâu, có lẽ do lần trước ám sát hoàng đế chưa thành, lại hao binh tổn tướng nên mang lòng oán hận nên tính trút giận lên người hoàng hậu.

Nhưng xưa nay, Minh Tinh lâu một khi đã ra tay là phải hoàn thành nhiệm vụ, không có chuyện quay về tay không, lần trước ám sát hoàng thượng thất bại là chuyện ngoài ý muốn, lần này nếu không được tuyệt đối bọn họ không rời đi, chỉ sợ nguy hiểm thêm cho nàng....

Ánh mắt hắc lại nhìn về phía xe ngựa. Rõ ràng tên sát thủ đó đã thâm nhập được vào trong xe, nàng lại yếu ớt đến vậy thì lấy cái gì khiến hắc lui ra? Càng đi bên cạnh nàng càng thấy nàng bí hiểm, rất nhiều chuyện nàng có thể dự đoán trong tầm tay, càng kích thích hắc muốn khám phá sâu hơn nữa về con người nàng. Tào Triệt ngẩng đầu nhìn ánh trăng dần khuất, hạ lệnh tắt đèn, đường mờ mịt sáng rồi nên không khó đi lắm.

Lúc này ở phía bắc hoàng cung, trên đài cao, Tào Hãn cũng đang ngửa mặt lên trời nhìn trăng rằm, từ khi Băng bị Triệt mang đi hắc chưa từng rời nơi này nửa bước. Hắc cứ đứng vậy như thể muốn nhìn đến khi nào thấy xe ngựa của nàng đi hết tầm mắt, đây là một kế hoạch quá mạo hiểm, mà hắc thì không có lựa

chọn nào khác ngoài kế hoạch này.

Thái độ của Triệt ưa ngạnh(ngang bướng) như thế, hẳn biết nếu hẳn không để cho nàng đi theo Triệt thì hẳn sẽ mất đi nàng vĩnh viễn, nhưng hẳn cũng không muốn nàng mất đi tính mạng. Hẳn lại không dám chắc trong vòng mười ngày tìm được Mộc Viễn Trạch. Mà Triệt lại tính toán rất kỹ càng mới vào hoàng cung lúc đó, hẳn không có cơ hội thứ hai để lựa cho chỉ có thể để nàng đi. Triệt nói đúng, hẳn lần lượt đưa nàng vào nguy hiểm, ngay cả bảo vệ tính mạng nàng hẳn còn không làm được, hẳn thật không xứng làm chồng nàng.....

“Chuyện gì?” Phát hiện Lộ Tam co rụt đầu tần ngần đến gần hẳn, không dám nói gì đó, Tào Hãn không kiên nhẫn trầm giọng hỏi.

“Hoàng Thượng, người không ăn không uống đứng đây đã một ngày rồi, người hãy hồi cung nghỉ ngơi đi ạ! Nương nương là người mệnh lớn, ông trời nhất định phù hộ người bình yên hồi cung.” Nương nương được Cẩn Vương hộ tống đi tìm danh y, Hoàng Thượng còn lo lắng cái gì?

Lộ Tam an ủi hẳn, hẳn ừ một tiếng, Băng và Triệt rời khỏi hoàng cung tìm danh y trừ người trong cuộc ra không một ai biết nguyên nhân thật sự bên trong là gì, bọn họ đều tin tưởng Triệt, cứ nghĩ Triệt vâng lệnh hoàng thượng thắp tùng hoàng hậu rời cung tìm danh y, có ai biết hẳn thiếu chút nữa muốn xử tử Cẩn vương đâu?

Hẳn hoãn khẩu khí hỏi Lộ Tam: “Tiểu Ngũ có tin tức gì không?” Tiểu Ngũ là một trong mười hai thị vệ bên cạnh Cẩn Vương do hẳn bí mật an bài vào, đáng lẽ giờ này hẳn phải có tin tức bẩm báo rồi mới phải, sao giờ này vẫn chưa thấy có động tĩnh gì?

“bẩm Hoàng Thượng, vẫn không có tin tức gì.” Lộ Tam trong lòng đã sốt ruột, thức đêm mới biết đêm dài, Tiểu Ngũ vì sao mà chưa báo tin tức gì cho Hoàng Thượng?

“Thương Kiệt.”

“Dạ!” Một bóng đen không biết từ nơi nào nhẹ nhàng đi ra, quỳ gối trên mặt đất chờ sai khiến.

“Người lập tức đuổi theo đoàn xe của Cẩn vương xem có phải đã xảy ra chuyện gì không, lập tức hồi báo!”

“Vângg!” Bóng đen vâng lệnh, thoáng một cái đã nhảy lên lầu cao, phi thân đi mất.

Lộ Tam thấy an tâm hơn mới đi đến bên cạnh Hãn nói ngập ngừng: “Hoàng Thượng, người không đi thăm tiểu hoàng tử và tiểu công chúa sao?”

“Đi thăm đi!” Tào Hãn thần sắc âm đạm, nàng không có ở đây, người mà chịu khổ nhất có lẽ không phải hẳn mà là hai đứa nhỏ!

Theo thương lệ, hoàng tử và công chúa đều có cung điện riêng và do các vú nuôi phụ trách chăm lo, nhưng mà hẳn vì nàng mà đã bỏ cái quy định này. Bên sườn Thanh Dương cung đã chuẩn bị hết thảy vật

dụng, nàng từng nói muốn đích thân chăm sóc cho con, cho con ăn từng bữa, nếu không sau này khi lớn lên nó không thân với cha mẹ. Hẳn không lay chuyển được nàng nên chỉ có thể tùy ý nàng làm gì thì làm.

Bước vào bên trong căn phòng, nền trong lòng đều được thắp sáng trưng, toả ra ánh sáng màu vàng chói lọi, bốn vách tường đều dính rất nhiều hình thù cổ quái vui mắt, nhất định là nàng muốn trang trí phòng con cho con vui vẻ, dù thấy nàng đã tổn không ít tâm tư. Tào Hãn vừa vào đến bên trong, Cẩm Hồng cùng Linh Nhi đứng bên hỗ trợ các cung nữ lúc đó mới hành lễ.

“Đều đứng lên đi, Huy nhi và Minh Nhi sao rồi?” Tào Hãn đi đến bên hai cái nôi đặt bên trong đó hai đứa nhỏ, tham lam nhìn vào bên trong đó không rời mắt. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn kỹ hai hài tử, khuôn mặt nho nhỏ, cả người quần đầy ta lốt, nà da phấn nộn có chút nhăn nhăn nhưng mà rất đáng yêu. Hãn cứ si ngốc nhìn vào mặt hai đứa nhỏ, sao đâu đâu nơi chúng hắn đều thấy bóng dáng nàng ở đó....

“Hoàng Thượng yên tâm, hoàng tử và công chúa đều rất tốt ạ! Ngự y đã xem qua, cũng không có di chứng gì chứng tỏ bị bệnh, nói chung tất cả đều mạnh khỏe ạ.” Cẩm Hồng nói. Hy vọng sự khỏe mạnh của hoàng tử cùng công chúa có thể làm cho Hoàng Thượng bớt lo sầu.

“Đứa nào là Minh Nhi?” Trẻ con khuôn mặt giống nhau nên hắn không phát hiện đâu là nữ nhi của mình.

“Bẩm Hoàng Thượng, bên trái là hoàng tử, bên phải là công chúa.” Linh Nhi khó hiểu liếc mắt nhìn Cẩm Hồng, Hoàng thượng vì sao lại không quan tâm hỏi tiểu hoàng tử mà lại hỏi tiểu công chúa?

“Minh Nhi, đến đây, để cho phụ hoàng ôm một cái.” Hãn cũng không quản đứa nhỏ có phải đang ngủ hay không, nói xong liền đi đến bên phải ôm lấy đứa nhỏ, động tác vô cùng cứng nhắc.

“Oa..... Oa.....” Bị giật mình, Minh Nhi cắt tiếng khóc lớn.

“Hoàng Thượng, như vậy ôm không đúng, tiểu công chúa sẽ không cảm thấy thoải mái, phải là như vậy!”

Linh Nhi vừa mới được vú nuôi dạy cho các ôm trẻ nhỏ thế nào, nên nhanh miệng chỉ lại cho Hoàng Thượng.

“Minh Nhi không khóc, ngoan..... Như thế này mới thoải mái đúng không?” Tào Hãn dỗ đứa nhỏ như thể là một người cha rất thành thực như thể sợ đứa nhỏ bị uỷ khuất dỗ dành nói: “Minh Nhi vì sao còn khóc a? Có phải là con muốn có mẫu hậu không? Không cần lo lắng, chờ mẫu hậu trị bệnh khỏi rất nhanh sẽ đã trở lại a.....”

Tiếng khóc của Minh Nhi vừa dứt thì bên trái nôi Huy Nhi liền phát ra tiếng khóc lớn, Tào Hãn chau mày, không hờn giận nói: “Huy nhi, nam nhi không có rơi lệ, có chuyện gì mà phải khóc kia chứ?”

“Hoàng Thượng, hoàng tử vừa sinh, làm sao hiểu được này.....” Cẩm Hồng tiến lên ôm lấy Huy nhi vỗ nhẹ trấn an, Huy nhi vẫn như cũ không quan tâm khóc lớn không nghỉ. Thấy Minh Nhi trong lòng bị Huy Nhi nháo lại khóc lớn lên, Tào Hãn vỗ nhẹ nhàng dỗ tiểu công chúa liếc mắt nhìn Huy Nhi trong lòng Cẩm

Hồng nhú mày nói: “ Thái tử tương lai của một nước sao có thể mít ướt như vậy?”

“Đại khái là tiểu hoàng tử cũng muốn được Hoàng Thượng ôm đây?” Hoàng Thượng hình như đối với Tiểu công chúa và tiểu hoàng tử rất khác nhau, hoàng tử còn nhỏ như vậy sao có thể nghiêm khắc quá.

“Phải vậy không?” Tào Hãn tay phải ôm Minh Nhi, nhú mày vươn cánh tay trái đến tiếp nhận Huy nhi, kỳ tích đã xảy ra, mới vừa đến tay của Tào Hãn, Huy nhi liền ngừng tiếng khóc, an ổn ngủ.

“Nô tỳ nói có sai đây! Tiểu hoàng tử nhất định là thích được Phụ hoàng ôm vào lòng mà!”

Nhìn hai hài tử nhỏ bé trong lòng an ổn ngủ, Tào Hãn càng thêm nóng lòng. Hãn nghĩ đến giấc mộng đó, tiểu cô nương đó cứ gọi một nữ tử xa lạ là mẹ, hãn biết giấc mộng đó có thể là tương lai của hãn, chứng tỏ nàng thủy chung ở bên người hãn không bao giờ rời xa, chia ly lúc này chỉ là thử thách ngăn ngại mà thôi. Hãn cần chính là sự kiên nhẫn chờ đợi, đợi đến ngày nàng quay về....

Thái phi và Đỗ Lan tự nhiên chết một cách bí hiểm nhưng do Hoàng thượng lạnh lùng không cho phép nhắc đến nên không có sóng gió gì nổi lên. Còn An Tiểu Viện thì hãn chỉ cần tùy ý tìm một cơ gì đó rồi lại áp giải nàng ta vào cung nhân tà, hãn không muốn giết nàng, chuẩn bị tất cả để chờ đến khi Băng quay về rồi quyết định.

Sáng sớm hôm sau, Thương Kiệt hồi cung mang đến tin tức xấu. Đoàn xe nửa đêm gặp chuyện, Tiểu Ngũ bỏ mạng, may mà hoàng hậu bình yên vô sự.

Người duy nhất hãn cài vào hàng ngũ của Căn Vương nhanh như vậy đã bị trừ bỏ, chứng tỏ Triệt không muốn sai này có tin tức gì của nàng đến được tai hãn, nếu mà hãn cứ phái thêm người đi kiến cho hãn tức giận, nên lúc này hãn chỉ có thể ra lệnh cho các địa phương thường xuyên mật báo tình hình để biết bọn họ đã đi đến nơi nào.

Một nắng hai sương cả ngày đi liên tục, đoàn người hiển nhiên sắc mặt ai lấy đều mệt mỏi nhưng không ai dám oán thán, Băng cả ngày nằm trong xe hết ăn lại ngủ, tinh thần vì thế mà được khôi phục không ít.

Giữa trưa trong một trấn nhỏ, vì có nhiều người qua lại nên không tiện cho xe chạy đi, với lại hai ngày mọi người đều không được nghỉ ngơi, Tào Triệt đành hạ lệnh tìm một nhà khách để dừng chân, cho mọi người được nghỉ ngơi, đến chiều ít người qua lại thì mới tiếp tục khởi hành.

Một nam tử vô cùng anh tuấn giúp đỡ một nữ tử yếu đuối tiến vào bên trong nhà khách nhỏ duy nhất trong trấn liền hấp dẫn bao cái nhìn, trong lòng ai lấy đều than sao trên đời này lại có một đôi tiên đồng ngọc nữ hạ phàm đẹp đến vậy....

Quần áo trên người họ mặc đều là hàng cao cấp thượng hạng, trưởng quầy không dám chậm trễ liền chạy đến cung kính nói:: “Xin hỏi khách quan là nghỉ trọ hay là ở lâu dài ạ?” Tâm hãn không ngừng mừng rỡ, lần đầu tiên trong đời hãn gặp người thoát tục vậy a, không nhanh chân không chừng không được thấy họ....

“Chưởng quầy, toàn bộ nhà khách này ta đều bao hết, nhanh đi chuẩn bị các món thượng hạng nhất lên phòng bọn ta, cho ngựa của bọn ta ăn, sau đó chuẩn bị nhiều lương khô và cỏ khô, chúng ta còn đi nhiều ngày nữa.” Lão Ngô nói xong rồi vất cho trướng quầy một nén bạc to.

Trướng quầy nhìn thấy linh bạc to mắt sáng lên, nhưng nhìn vào đám người đi cùng của họ có đến mười mấy người không khỏi cười khò: “Khách quan, nhà khách của chúng tôi chỉ có ba phòng, mọi người lại đông như vậy sợ không đủ ở...”

“Việc này không kiến người quản, tội ta khắc biết phân công sau, người dẫn đường đến phòng chính đi!”

Nhà khách chỉ có ba phòng, bên ngoài Tào Triệt và Băng nguyệt trang thành một cặp vợ chồng nên đương nhiên ở trong một phòng, đang dùng cơm Băng hỏi Tào Triệt: “Thời gian chỉ còn có tám ngày, người xác định có thể tìm được Mộc Viễn Trạch ở đâu?” Chỉ sơ là chậm trễ một ngày thì tính mạng nàng không còn giữ được mà quay trở về.

“Biết rõ hần là Diễm, nàng sao vẫn gọi hần là Mộc Viễn Trạch, các nàng không phải là thanh mai trúc mã sao?” Tào Triệt giả mù cảm thán một tiếng, “Lòng của phụ nữ đúng là không biết biến đổi lúc nào?”

“Ta với hần lúc trước ra sao với người có quan hệ gì?” Băng không khỏi đau xót, chuyện nàng và Diễm quen biết từ nhỏ không phải ngày một ngày hai mà có thể nói rõ hết được, khẩu vị ăn uống vì thế mà cũng biến mất.

“Đó là ta nói thế, nàng không cần sốt ruột, ta cam đoan trong vòng bảy ngày nữa là có thể tìm được hần.”

“Người đã khẳng định như thế thì lúc này hần đang ở nơi nào?” Cẩn vương nhất định đã sớm biết Diễm ở nơi nào, nhưng nàng có thể ước tính quãng đường mình đã đi, nếu cứ chạy với tốc độ này thì khẳng định ba ngày sau họ không còn ở trong Đại Cảnh quốc, nói như vậy là Diễm không phải người Đại Cảnh sao? Hần là người của Lan Quốc hay Nguyệt Quốc?

Nói thực ra, thì với nàng hai quốc gia này không có ấn tượng gì tốt, Hoàng đế Nguyệt Quốc hàng năm đều phát động chiến tranh, là một người ngạo mạn, Hoàng đế Nguyệt Quốc lúc này không phải là Úy Phong Kỳ lúc trước lên vào cung bắt cóc nàng sao? Hai nước này nói chung cái gì cũng không tốt, nhưng mà nhất định nàng sẽ phải tới một trong hai nước này....

“Nguyệt quốc, nghe nói là vì người mà hần đang ở Nguyệt quốc.” Tin tức này do Du Du cung cấp, thư nói hần muốn đến Nguyệt Quốc tìm nữ nhân mà hần yêu....

“Cái gì? Làm sao có thể?” Băng kinh ngạc cực kỳ, nàng rõ ràng ở Cảnh quốc, Diễm làm sao có thể cho rằng nàng ở Nguyệt quốc?

“Cụ thể như thế nào ta cũng không rõ, chỉ có thể chờ đến khi nào gặp mặt mới biết được sự thật.” Tào Triệt nhẹ nhàng nhấp từng ngụm rượu, rồi quay sang nhìn Băng chậm rãi nói: “Người của Minh Tinh lâu vì sao lại vẫn đi theo chúng ta? Đêm đó, nàng ruốt cục làm gì mà kiến cho bọn họ rời đi?”

Mặt Bằng mang trào phúng nhìn Tào Triệt liếc mắt một cái, “Không nghĩ người còn nhớ tới việc này?” Nàng vẫn tưởng hẵn không cái gì là không biết.

“Đúng vậy!” Tào Triệt cảm khái thở dài.

“Muốn biết sao?” Bằng cười như châm chọc người đối diện.

Tào Triệt chọn nhú mày “Đó là điều tất nhiên.”

“Muốn biết sự việc trong đó... Chi bằng người kể một chút chuyện liên quan đến Minh Tinh lâu cho ta nghe trước đã.” Tuy rằng ngẫu nhiên có trong tay lệnh bài của lâu chủ, nhưng đối với tổ chức này thế nào nàng một chút cũng không biết, lại càng không dám tùy tiện hỏi người của Minh Tinh lâu, chỉ có thể dựa vào Cẩn Vương để biết thêm chút tin tức.

“Nàng không biết gì sao?” Tào Triệt hơi kinh ngạc, “Nàng muốn nghe chuyện gì?”

“Về Minh Tinh lâu hết thấy ta đều muốn biết, bao gồm cả cái này.....” Bằng mang túi gấm chứa Tinh Nguyệt bài đưa tới trước mặt Tào Triệt sau đó lại nhanh tay thu về.

“Đó là cái gì?” Tuy chỉ trong một cái chớp mắt, Tào Triệt đã thấy rõ trong tay Bằng giấu giếm tinh nguyệt hắc diệp thạch. Đó là vật gì? Với Minh Tinh lâu có quan hệ gì?

“Người có biết chuyện gì không?” Lần này đổi lại là Bằng kinh ngạc. Hay tinh nguyệt bài này chỉ có người của Minh Tinh lâu mới có thể nhận diện.

Tào Triệt lắc đầu, “Cái này và Minh Tinh lâu có quan hệ gì?”

“Trước hết đừng hỏi này nọ, cứ nói chuyện về Minh Tinh lâu trước đi.” Bằng có chút thất vọng, xem ra Cẩn vương đối Minh Tinh lâu hẵn là không biết nhiều chuyện.

Tào Triệt bình thản nói: “Minh Tinh lâu chính là một tổ chức sát thủ thần bí nhất trong chốn giang hồ.”

Câu này là vô nghĩa, nàng đã sớm đoán được! Bằng còn giả vờ ngây ngốc nghe hẵn nói tiếp, ai ngờ Cẩn Vương không có nói tiếp, nàng trừng mắt nhìn hẵn giục: “Nói tiếp đi!”

“Không có gì nữa.” Tào Triệt uống cạn chén rượu trên tay rồi buồn chén xuống.

“Hết rồi? Vậy người có biết sát thủ của Minh Tinh lâu đó bao gồm mấy người không?”

“Nàng thấy lần ám sát ở sơn trang nghỉ hè rồi chứ, có thể nói là vô vàn, tất cả đều mạnh, đã rat tay là không có đường lùi, đương nhiên, còn có nàng là trường hợp ngoại lệ.”

“Nói cách khác Minh Tinh lâu thực lực rất mạnh?” Nàng có chút hoài nghi, dù sao khi nhớ đến đám

sát thủ đó ra tay ở sơn trang nàng có thể nhận xét được các cô gái đó có bao nhiêu lợi hại.

“Không sai, sát thủ của Minh Tinh lâu mỗi người một sở trường, không thể kinh thường, hơn nữa khi đã rat ay không kiêng nể bất kỳ một ai, nên ta mới thắc mắc không biết vì sao nàng lại có thể bình an, lại làm cho bọn hăn rời đi, không biết nàng là người thế nào?”

Băng cười thần bí, “Về sau ngươi sẽ biết.” Lâu chủ đương nhiệm của Minh Tinh lâu chính là nàng, chuyện này tốt hơn hết là không nên nói rõ, nếu không càng kiến sự việc thêm phức tạp.

Tào Triệt bất đắc dĩ cười, hăn đã sớm dự đoán được nàng nhất định không nói rõ chuyện đó, nhưng vẫn cố hỏi: “vậy sao bọn họ cứ đi theo chúng ta, nàng có thể nói tất cả chuyện đó được không?”

“Tổ chức sát thủ Minh Tinh lâu nổi danh như vậy, có bọn họ ở phía sau đi theo có cái gì không tốt? Có bọn họ ở đó, người bình thường nhất định không dám động tay động chân đến chúng ta!” Băng nói một cách đương nhiên.

Tào Triệt gật đầu phụ họa, “Nói có lý.” Mím cười dấu đi suy nghĩ sâu xa trong mắt.

Chương 71

“Người nói bọn họ theo đường thủy đến Nguyệt quốc?” Tào Hân khó tin khi nghe cấp báo của Thương Kiệt về lộ trình của Triệt và Băng. Chẳng nhẽ Mộc Viễn Trạch đang ở Nguyệt Quốc?

“Vâng, thuộc hạ chính mắt thấy bọn họ lên thuyền.” Thương Kiệt khi thấy vậy không quản ngày đêm chạy về cấp báo, quần áo vẫn còn dính đầy tro bụi bám vào bộ quần áo màu xanh của hắn.

“Hoàng hậu thế nào?” Mỗi ngày chỉ cần nghĩ đến bộ mặt tái nhợt của nàng hân liền không nhịn được mà đau lòng. Nàng có khi nào trách hắn đã để cho Triệt mang nàng đi thế không?

“Nường nường tự mình lên thuyền, khí sắc người không được tốt lắm.” Thương Kiệt chi tiết nói.

“Được, người đi đi!” Thương Kiệt từ hôm nhận nhiệm vụ đến nay chỉ có bẩm báo ngắn gọn nhất, nói với Hân không quá bốn câu.

Nguyệt quốc gần đây thường xuyên dục địch chuẩn bị binh mã, không lâu nữa sẽ lại khiêu chiến, bọn họ lúc này mà đi Nguyệt quốc nhất định là nguy hiểm khôn lường, nhưng mà Triệt đã nói rồi, khi nào bọn họ rời khỏi hoàng cung, việc gì hắn cũng không được nhúng tay vào, nhưng làm sao bảo hắn yên tâm cho được. Theo như lời Thương Kiệt, bọn họ ngày đêm đi, mong rằng sớm tìm được Mộc Viễn Trạch.....

Hắn cứ thế suy ngẫm đứng ở ngự thư phòng nhìn ra hoa viên, bên ngoài ánh mặt trời lên cao, nhìn thấy hoa lựu nở rộ làm hắn nhớ đến nàng khi mới mang thai lúc nào cũng kêu muốn ăn quả lựu, nếu mà không được ăn nhất định lại làm ầm cả lên, như một đứa nhỏ xấu tính....Hắn nghĩ thế mà không khỏi cười thầm. “Chờ khi nào nàng về thì nhất định có quả lựu ăn rồi, Băng...”

“Hoàng Thượng, ngự thiện (đồ ăn) có phải là nên dọn vào ngự thư phòng không?” Lộ Tam cung kính bước vào bẩm báo.

“Không, về Thanh Dương cung, xem Minh Nhi thế nào.” Hắn vô cùng nhớ đến tiểu công chúa khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ đó, muốn được nhìn thấy khi nào cục cưng mở mắt, đôi mắt của con thật sự rất giống như ánh hào quang, trong suốt kiến lòng hắn rung động, chỉ cần nghĩ đến trong mộng thấy con, nhất định đó là Minh Nhi! Chỉ cần có Minh Nhi ở đó, nàng nhất định sẽ bình an trở về bên cạnh hắn....

“Vâng....” Lộ Tam chần chờ đáp ứng. Tâm nói Hoàng Thượng như thế nào chỉ nói đến thăm tiểu công chúa, không nói đến việc thăm tiểu hoàng tử?

Chẳng lẽ công chúa ở trong lòng Hoàng Thượng còn quan trọng hơn hoàng tử sao? Cũng không đúng a...Hoàng thượng đã từng lộ ý sẽ sớm lập tiểu hoàng tử làm thái tử, đó chứng tỏ người cũng rất coi trọng hoàng tử....Ý rồng khó dò, tâm tư của Hoàng thượng sao có thể để bọn nô tài như hắn đoán được.

Lên đi đường thủy được hai ngày, Tào Triệt rốt cục đã tới kinh thành Nguyệt Quốc, sau đó tìm một nhà khách nghỉ ngơi.

Bằng đốc lộ chứa tuyết nhan ngọc lộ hoàn, nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của Tào Triệt nhắc nhở: “Đây chính là viên cuối cùng rồi....” Ngày mai không biết sẽ thế nào?

“Yên tâm, tối nay nàng nhất định được gặp Mộc Viễn Trạch.” Tào Triệt phe phẩy cái quạt trong tay, bộ dáng phòng khoáng phong lưu như một đại thiếu gia con nhà quyền quý.

“Vì sao phải chờ tới ban đêm?”

“Sao thế? Nàng không phải vội vã muốn gặp hắn ngay chứ? Cấp tốc muốn hắn biết thân phận thật của nàng, có phải sợ trong lòng hắn có người khác nên không yên tâm?”

“Người đang nói đùa sao? Ta là hoàng hậu Đại Cảnh, hắn là thần y vang danh khắp thiên hạ, ta vội vã muốn hắn là muốn được cứu mạng, chỉ đờ giãn vậy thôi.” Bằng trừng mắt nhìn Tào Triệt. Nàng không cho phép hắn tiết lộ thân phận của nàng, hắn tốt hơn hết đừng nhiều chuyện. Trong lòng nếu nói không vui thì không đúng, nhưng mà Diễm có người khác ngoài nàng cũng kiến nàng không được vui.

Tào Triệt đành thôi không nói nữa, hắn không muốn nàng mất vui đành nói sang chuyện khác: “Thời điểm còn sớm, có muốn cùng tar a ngoài đi dạo không?”

“Chúng ta hiện đang trong địa phận của nước đối địch, không nên đi lại nhiều thì tốt hơn.” Bằng cự tuyệt thẳng thừng lời đề nghị của Tào Triệt. Nếu không phải thân phận bọn họ quá phức tạp, lại đang ở nước đối địch thì nàng thật sự muốn ra ngoài đi dạo nhìn đường phố huyên náo, xem họ buôn bán ra sao, thuận tiện xem phong thổ Nguyệt Quốc thế nào.

“Có người của Minh Tinh lâu đi theo thì sợ cái gì?”

“Đừng quên bọn họ là sát thủ, không phải bảo tiêu (bảo vệ), sát thủ chiến thắng kẻ địch chính là nhờ sự bất ngờ....” Bằng nói xong mới ý thức được mình không nên nói lời này, phát hiện Tào Triệt hình như đã nghi ngờ rồi.

“Nàng còn biết được cả phong cách hành sự của sát thủ?” Tào Triệt hiển nhiên là kinh dị, thu hồi quạt, nghiêm túc nói thẳng với nàng: “Người rốt cục là người thế nào?”

“Bình thường hay không bình thường thì cũng là người là thôi, tất cả chúng ta nói chung đều nằm trên một cái chảo to, luôn bị gò bó bên trong đó....Người nghĩ xem ta là loại người nào?” Bằng đem vấn đề hắc hủi quăng ngược lại cho hắn.

“Nói thế nào nhỉ, tâm kế của nàng người bình thường không thể nào có được!” Hắn lúc trước không có tin chuyện hồn phách người khác lại nhập vào thân thể của kẻ khác được, nhưng mà giờ hắn tin, nàng chính là một minh chứng. Nàng nguy trang bằng việc nói mình mất trí nhớ, lợi dụng thân thể Nhược Nghiên được hoàng huynh yêu say đắm, thậm chí còn kiến cho Hoàng huynh thật sự yêu linh hồn nàng. Nàng còn mấy lần ngầm ngầm sắp đặt kiến cho hắn lâm vào thế khó xử, làm cho hoàng huynh nghi ngờ hắn, người như nàng sao có thể nói ở trong một lòng chảo chịu gò bó được?

“Ta có thể có tâm kế thủ đoạn gì được?” Bằng tự giễu nở nụ cười. “ ở trước mặt người thì người thua

luôn là ta!” Nàng kỳ công sắp đặt như thế nói chung với hần mà nói không hề hần gì, không khác gì gãi ngứa cho hần, còn nàng toàn thân đều dính đầy thương tích. Nhưng mà tình hình đó rất nhanh sẽ thay đổi khác.

“Nàng rất khiêm tốn, ta ở trong tay nàng chịu không ít đau khổ.”

“Làm sao? ta làm gì được người sao?”

Tào Triệt xua tay cười nói: “Làm gì nói mãi chuyện đó! Nàng đã không muốn ra ngoài đi dạo thì hãy nghỉ ngơi đi, ta a ngoài tìm hiểu tình hình một chút.”

“Vậy người cẩn thận một chút.”

“Nàng là đang quan tâm ta sao?” Tào Triệt quay đầu, cười dị thường ám muội.

“Không phải, ta không muốn người làm thân phận bại lộ rồi lại liên lụy kiến ta bị mất mạng theo.”

“Tốt xấu ta cũng mất công bao nhiêu với nàng, nàng không thể đem tâm của nàng đối với Hoàng huynh đặt trên người ta được sao?”

“Lòng của ta không rộng đến vậy, không có chỗ cho người. Với lại người cũng không có tình ý với ta.” Huống chi nàng chỉ vì muốn hần tìm được Mộc Viễn Trạch để cứu mạng nàng mà thôi.

“Nàng làm sao biết được ta không có..” thu bước chân quay về, làm như cố ý gợi ra một đáp án khác.

Băng thân nhiên nhìn vào ánh mắt hần, trong mắt hần chợt hiện lên khát vọng kiến cho tim nàng đập nhanh, không dám cùng hần theo đuổi cuộc nói chuyện này lâu hơn nữa.

“Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi rồi về.” Không chiếm được sự đáp lại Tào Triệt ảm đạm rời đi.

Cửa phòng nhẹ nhàng được đẩy ra, bên trong lại khôi phục lại sự tĩnh lặng như cũ. Băng không khỏi lo lắng, thái độ của Cẩn Vương với nàng gần đây kiến nàng không tài nào đoán được hần muốn gì. Dọc đường đi, mọi chuyện từ ăn, mặc, ở và đi lại của nàng đều do hần an bài, nàng không cảm thấy có chút gì là không khoẻ, ngôn ngữ nói thì ám muội, nhưng mà không có hành động gì quá mức, tổng thể không đánh mất đi hình ảnh phong lưu khiêm tốn bên ngoài của hần...

Mẫu phi của hần là nữ nhi Chu Gia, Chu Gia diệt vong do một tay Thái Hậu bố trí, lúc trước hần không có ý gì vì hần không biết thân thế của nàng, đối với Nhược Nghiên mang hận thù cũng là chuyện thường. Ngày trước hần mòng tâm hoàn giao cho Tú Nhi để Nhược Nghiên dùng, nếu mà không có tâm hoàn đó thì không biết tính mạng Nhược Nghiên thế nào. Xem ra việc hần nói hần đưa thuốc đó cho Nhược Nghiên là muốn cứu mạng nàng không phải là nói dối, hần có tình với Nhược Nghiên như vậy thì đúng là khó tin.

Nhưng mà hần mắt hần vừa rời lộ ra khát vọng như vậy với nàng, hần muốn cái gì đây? Nàng sao?

Khát vọng của hawnsnsm à thế thì hần sẽ thất vọng mà thôi. Đã thế hần còn nói sau này sẽ cho nàng được tự do, không phải rất đối nghịch hay sao? Nam nhân của Tào gia ai lập đều cố chấp bá đạo, muốn là chuyện gì là làm kỳ được không chịu bỏ qua, nếu hần thật muốn muốn nàng, sẽ không nói như vậy, trừ phi là có nguyên nhân khác.....

Còn nguyên nhân đó là gì thì nàng không biết, hiện tại nàng cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, ít nhất nàng trong tay đã không có lợi thế gì, chỉ cần để cho sát thủ của Minh Tinh lâu bảo hộ đến khi nàng hồi phục sức khỏe là nàng lại có thể trở về vòng tay ôm ấp của Hần, một nhà bốn người hạnh phúc từng ngày tận hưởng cuộc sống.

Thân thể của nàng đương nhiên đã bại lộ, nhưng mà Hần không có thay đổi tâm tình với nàng kiến nàng biết mình lo lắng bao nhiêu chỉ là dư thừa. Chỉ cần được ở bên cạnh hần, vấn đề của Cẩn Vương có thể bình tĩnh mà giải quyết. Nàng tin tưởng hần nhất định không bao giờ chiếm thế thượng phong được mãi! Trải qua bao nhiêu sự kiện nàng hiểu được quá mức bi quan sẽ làm người ta thống khổ, nhưng mù quáng lạc quan kết cục cũng không được tốt.

“Mộc thần y, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Băng tiếp đón Mộc Viễn Trạch một cách tự nhiên khi Tào Triệt dẫn hần vào đến cửa, trong lòng không ngừng nhắc nhở, cứ xem hần là thần y thôi, không cần quan tâm linh hồn đang bám vào khối thân thể đó là ai.

“Rất hân hạnh, ta và thiếu phu nhân hình như một năm rồi không gặp.” Mộc Viễn Trạch chấp tay thi lễ, hiển nhiên là trước đó đã có chuẩn bị, cho nên chỉ xưng hô cho có lệ.

“Lần trước may mà có thần nên ta mới khỏi được bệnh, lần này lại phải làm phiền đến thần y rồi.” Tuy rằng bản thân nàng không ngừng báo động đừng có coi hần là Diễm, nhưng mà vẫn ngóng trông hình dáng của Diễm trên người hần, nhưng mà không có đôi mắt đen thâm thúy đó nên cảm giác thật sự đã phai nhạt nhiều.

“Thiếu phu nhân đừng khách khí, trị bệnh cứu người chính là thiên chức của người hành nghề y như tại hạ.”

“Viễn Trạch, không cần nói những lời khách sáo như vậy, nàng mười ngày trước sinh hạ một đôi long phượng tử, có người trong canh tầm bố của nàng có hạ thuốc kiến cho sau khi sinh bằng huyết, ta tìm không ra đó là loại thuốc gì, may mắn trước đó có luyện được mấy viên tuyết nhan ngọc lộ hoàn nên nàng mới có thể sống được đến ngày hôm nay, người mau xem mạch cho nàng đi!” Sự tình hội phát triển trở thành như vậy, hần mới gian nan vất vả như vậy, nếu hần không luôn tự cho mình là đúng, chỉ coi thuốc trong canh đó là loại tầm thường mà đã vội gia tay giết Thái phi thì nàng và hần đã không phải vất vả đến tận Nguyệt Quốc như giờ.

Băng cẩn thận quan sát Mộc Viễn Trạch đang tỉ mỉ bắt mạch cho mình, ngưng thần chú ý bộ dáng của hần hiển nhiên là phong thái của một thần y, làm sao mà có phân nửa hình ảnh của Diễm.

Mộc Viễn Trạch biểu hiện ngưng trọng kiến Băng lo lắng, “Thế nào?” Ngay cả thần y mà còn có biểu hiện như thế này, nàng sẽ không cứu được chứ?

“Không tốt, tình huống này quả thực không tốt.” Mộc Viễn Trạch lắc đầu thở dài, làm như thể tiếc nuối thể hiện ra bên ngoài.

“Không thể nào.....” Bằng rất muốn khóc, nếu mà hắn đã nói bất lực như thế, có phải là bọn họ nên chuẩn bị hậu sự cho nàng không?

“Tuyệt nhan ngọc lộ hoàn với thuốc trong cơ thể người với loại thuốc hỗn tạp kia vào cơ thể kiến cho muốn trừ tận rễ bệnh tình...” Mộc Viễn Trạch vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Chẳng lẽ không hề có biện pháp nào sao?” Tào Triệt ngữ khí dồn dập, mắt lộ lo lắng vô cùng.

“Biện pháp cũng không phải không có, chính là.....” Mộc Viễn Trạch muốn nói lại thôi, có vẻ thập phần khó xử, “Thiếu gia, chúng ta có thể ra ngoài trao đổi được không?”

“Có cái gì không thể nói trước mặt ta sao?” Bằng vừa sợ vừa lo lắng, hai người này định bàn tính cái gì mà muốn giấu nàng, sao không cho nàng được biết kia chứ?

“Nàng đừng vội, chúng ta đi rồi về.” Tào Triệt nói xong liền cùng Mộc Viễn Trạch đi ra khỏi phòng.

Bằng hoảng loạn bất an chờ đợi, nàng định ra khỏi giường để nghe lén, nhưng mà có hai nữ tử mặc áo quần màu lục canh giữ bên giường nên không cho phép nàng thực hiện kế hoạch.

Tào Triệt cùng Mộc Viễn Trạch vào một gian phòng khác, hắn khó nén nôn nóng mở miệng hỏi: “Thần y có chuyện không ngại nói thẳng.” Không nghĩ tới bệnh của nàng lại phức tạp như vậy, ngay cả thần y còn lộ ra sự ngượng ngịu, sớm biết như thế hắn nhất định không cho Thái phi chết dễ dàng như vậy....

“Muốn cứu nàng cũng không phải không có cách nào, chính là xem người có dám làm không?”

“Ta tự nhiên biết cân nhắc, nếu không sao lại không quản đường xá xa xôi vạn dặm để đến Nguyệt quốc? Có biện pháp nào người nói mau, cần cái dược liệu gì quý hiếm sao?” Tào Triệt không ngần ngại nói, không biết cái thuốc mà thần y định nói là vô cùng hiếm hoi, nên mới khó xử đến vậy.

“Không, cần máu của người, một lượng máu lớn, máu của người chính là phương thuốc cứu nàng.”

“Máu của ta?” Tào Triệt sửng sốt, vì sao máu của hắn lại là thuốc cứu mạng nàng.

“Người đã không muốn thì coi như ta chưa có nói qua, trong tay ta hiện có mười viên tuyết nhan ngọc lộ hoàn, người cứ giữ lấy mà đưa nàng trở về!” Mộc Viễn Trạch hiểu lầm ý tứ của hắn, nên hắn coi như chưa có nói chuyện này, lấy từ trong tay áo ra một cái bình nhỏ đưa cho Tào Triệt, định cáo từ đi.

“Không, ta nguyện ý, một khi đã như vậy, người mau lấy máu của ta đi cứu nàng!” Tồn thất một chút máu đối với hắn mà nói có là gì, chỉ cần có thể cứu mạng nàng...

Mộc Viễn Trạch lẳng lặng chăm chú nhìn Tào Triệt một lát, mới mỉm cười nói: “Được. Ta sẽ đem

phương pháp lấy máu cần thận chỉ dạy cho người, chỉ cần người mỗi này kiên trì đến buổi trưa lấy máu cho nàng uống, sau bảy bảy bốn chín ngày thì độc tính trong cơ thể nàng được trừ hết, tất cả không còn gì đáng ngại.”

Mộc Viễn Trạch đồ trong túi mang theo lấy ra một cái bát, trên bát có khắc tinh xảo các đường vân của ngư long, qua màu bát thì đoán đây có thể là đồ cổ, Tào Triệt ngạc nhiên nói: “Đây là vật gì?”

“Đây là cái bát lúc ta còn ở điệp trong cốc tìm được, nhiều năm trước khi người trúng hư nguyên tán (thuốc độc làm tan hết xương cốt), máu của người liền có chứa một loại độc tố, loại độc này lại là thuốc giải đối với nàng. Nhưng muốn cứu nàng có máu của người còn chưa đủ, còn phải có ngư long bát, máu đựng trong bát này mới có tác dụng.” Mộc Viễn Trạch chỉ cho Tào Triệt thấy đường gân ở bát.

“Mà máu đó lấy chỗ nào mới được?”

“Là máu ở động mạch mới được, đêm nay ngoại lệ, người nhớ kỹ về sau mỗi ngày lấy máu ở động mạch không thể quá buổi trưa, tốt nhất thừa dịp máu chưa có kịp đông thì cho nàng uống luôn, còn không có gì khác.” Sau khi bàn giao xong, Mộc Viễn Trạch muốn cáo từ.

“Máu ở động mạch?” Tào Triệt không rõ định hỏi thêm.

“Uhm..... Cắt máu ở cổ tay là được.” Mộc Viễn Trạch giải thích nói.

“Đa tạ!” Tào Triệt trong lòng thở phào một hơi.

“Không cần khách khí, lúc trước người có thể tin vào lời nói của ta đã làm cho ta thập phần cảm kích, nếu không có nhắc nhở của người sao ta có thể tìm được nàng đây?” Mộc Viễn Trạch lộ ra một tia trấn an cười, nhưng mà sâu bên trong mắt lại là sự ưu sầu.

Tào Triệt gật đầu: “Nay người đã tìm được người yêu trong lòng người, coi như đó là duyên phận của người và nàng, nhưng với thân phận nàng hiện nay chỉ sợ...”

“Không có cái gì có thể cản trở chúng ta, Nguyệt hoàng kia chỉ là một tên dừng mãnh không mưu, tánh tình lỗ mãng, ta rất nhanh có thể đem nàng rời khỏi hắn ta.” Mộc Viễn Trạch tự tin cười, lại nói: “Cái bát ngư long đó giao lại cho người.”

“Vô cùng đa tạ, sau này nếu người cần hỗ trợ thì có thể đến tìm ta.”

Mộc Viễn Trạch gật đầu, sau đó thản nhiên rời đi.

Băng càng chờ càng nóng lòng, ông trời thật sự là mắt bị mù, nàng khó khăn lắm mới tạo dựng được cuộc sống tốt đẹp, chẳng nhẽ lại một lần nữa muốn lấy mạng nàng.

Lúc này cửa phòng mở, nàng quay ra nhìn, chỉ thấy Tào Triệt bưng một cái bát đỏ tươi đến trước mặt nàng.

“Ta có phải không còn cách nào cứu được? Các người đi ra ngoài nói gì? Mà người cầm cái gì trong tay?” Lo lắng kiến nàng không ngớt đặt các câu hỏi.

“Đem cái này uống lên đi.” Tào Triệt bưng cái bát ngư long đi đến trước giường. Cái bát ngư long đó sau khi có máu của hắc trở lên đỏ tươi, thỉnh thoảng lại sáng lên ánh long lánh, nhìn rất quý dị.

“Đây là cái gì?” Bằng nhú mày trừng mắt nhìn vào hoa văn khắc trên cái bát, không biết trong cái bát là máu của loài động vật gì, nhưng mà từ đó người thấy nồng nặc mùi máu tươi.

“Là thần y cấp đưa thuốc, nàng cứ yên tâm uống đi!”

“Là thuốc gì? Vì sao các người không muốn cho ta nghe chuyện?” Bằng hoài nghi nhìn Tào Triệt liếc mắt một cái. Mặt của hắc sao lại nhìn có vẻ tái nhợt đến thế?

“Đừng hỏi nhiều như vậy, ta khoong làm hại nàng? Uống nhanh, thuốc này cần nàng phải uống liên tục trong bốn chín này mới được.” Sự hoài nghi của nàng với hắc kiến hắc không vui.

“Không thể nào.....” Nàng không lo lắng Cẩn vương hại nàng, mà là nghĩ đến hơn một tháng cứ uống thứ thuốc quái dị này mà thấy ghê tởm.

“Thừa dịp còn nóng hãy uống đi, nếu mà lạnh rồi công hiệu sẽ kém đi.” Tào Triệt đem bát ngư long cứng rắn nhét vào tay Bằng, thấy nàng không có hứng khởi uống, nhú mày nói: “Uống được hay là chết, chính nàng tự chọn đi!”

“Người không cần kích ta, ta uống là được.” Bằng cắn răng trừng mắt nhìn bát đồ tươi trong tay, nhắm mắt uống một hơi hết, cũng may mà không khổ lắm, nhưng mà máu vào trong miệng không khỏi khó chịu.

“Di –” Bằng kinh dị phát hiện bát máu trong tay dần hết lộ ra hoa văn tinh xảo màu bạc, lên tiếng “Trời ạ! Đây là cái gì bát?”

“Thần y tặng cho ta bát ngư long, nàng nếu thích, chờ hết bốn mươi chín ngày ta liền tặng cho nàng” Tào Triệt lấy khăn lụa lau đi máu đỏ lờ lờ khoé môi nàng.

Bằng đoạt lấy khăn lụa tự mình lau rồi nói:, “Không cần, người cứ giữ cho mình đi!”

Tào Triệt cười cười không nói gì, đem trà thị nữ dâng lên đưa cho Bằng rồi nói: “Đêm nay nàng cứ an tâm ngủ đi, ngày mai chúng ta liền khởi hành về Đại Cảnh, sau đó tìm một nơi yên lặng ở tạm, chờ đến hết bốn mươi chín ngày thì nàng có thể hồi cung!”

“Vì sao không trực tiếp đưa ta hồi cung, không phải sau bốn chín này người có chuyện gì chứ?” Bốn chín ngày này có phải sẽ xảy ra chuyện gì, hắc giấu giếm âm mưu gì nữa chẳng?

“Tự nhiên là có nguyên nhân, nhưng mà nàng không cần biết.”

“Người.....” Băng đang muốn phản bác lại lời hăn, đột nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nói của nam nhân.

“Cần vương gia đại giá quang lâm Nguyệt quốc ta, trăm thật vinh hạnh, không biết nên không nghênh đón từ xa thật là thất lễ!”

Lời nói đó vọng vào không kém phần hưng phấn, người đó tự xưng thân phận kiến cho mọi người trong phòng đều ngẩn người. Ngay sau đó cửa phòng mở ra, một người mặc long bào thêu long phượng kim sắc ngẩng cao đầu hiên ngang đi vào trong phòng- người đó chính là Nguyệt hoàng Vô Hạo.

Băng dùng khước mắt đánh giá Nguyệt hoàng, mày rậm đen, mũi cao, miệng rộng, ngũ quan dung hợp nhìn thấy rõ đây là một nam nhân hào sảng khí phách, một đế vương tài năng và uy nghi, từ đầu đến chân đều toát ra vẻ khí thế. Nhìn hăn thế này nhất định không phải là một quân vương hữu dũng vô mưu dùng chiến tranh để chinh phục quốc gia khác. Hăn vì sao lại phát động chiến tranh với Đại Cảnh?

“Hoàng Thượng, ta đã không còn là Cần vương, đến quý quốc chỉ vì ái thiếp(vợ yêu) ngày trước sinh nở gặp sự cố, nên mới đến đây tìm Mộc Thần y đang ở Nguyệt Quốc nhờ chữa trị....”Tào Triệt trên mặt không thấy bối rối, nhưng mà trong lòng kêu thôi xong, Nguyệt hoàng nếu đã đến đây thì lúc này nhà nghỉ này đã bị bao vây, mười một thị vệ của hăn đã bị khống chế, một mình hăn thì có đơn độc mạo hiểm chiến đấu, nhưng mà còn có nàng chỉ sợ rời khỏi đây là không có khả năng sống.

Băng ưà ngạch quay đầu nhìn Tào Triệt. Cái gì Ái thiếp? Hăn cứ mở miệng là nói xạo a.

Vô Hạo chuyển ánh mắt nhìn vào Băng, bỗng nhiên thở dài: “Nàng là ái thiếp của Vương gia? Thật sự là một quốc sắc thiên hương, khó trách người có thể vì nàng mà mạo hiểm đến vậy....Nhưng mà theo trăm biết, Vương gia vẫn chưa có cưới vợ, nàng là hoàng tẩu của người thì đúng hơn.”

Băng tâm lý khẩn trương, lời nói dối của Cần Vương đã bị lộ, xem ra hoàng đế Nguyệt Quốc đã biết được thân phận của nàng, nếu nàng đã rơi vào tay hăn thì nhất định hăn sẽ dùng nàng uy hiếp Hăn, thế thì thật phiền phức! Người của Minh Tinh lâu đâu rồi? Chẳng nhẽ họ cứ trơ mắt nhìn nàng rơi vào tay của Nguyệt Hoàng mà không quan tâm sao?

Tào Triệt vẫn như cũ sắc không đổi cười khổ nói: “Đó là hoàng huynh nhanh chân đến trước mới có thể đoạt được nàng, ta chưa từng xem nàng như là hoàng tẩu, ta chỉ coi nàng như ái thiếp của ta...”

“Tào Triệt!” Băng thật sự không chịu nổi lời hăn nói, mặt đỏ lên.

“Nghiên nhi..... Ta đã buông tay cả vương vị, từ nay về sau ta không còn là Vương gia, nàng cũng không còn là hoàng hậu, hoàng huynh nói nếu mà sau khi nàng sinh hạ được hoàng tử thì sẽ thả cho nàng được tự do, ta và nàng nay đều là người không có ràng buộc gì, ta đem nàng thành thiếp tử có gì là không đúng?”Tào Triệt ngoái đầu nhìn lại Băng để cho nàng an tâm, mọi việc cứ để hăn xử lý.

“Người sẽ chết rất thảm!” Hăn nói rất thực nếu mà lời này để Hăn nghe được thì nhất định hăn không được phép sống tiếp!

“Vì nàng, ta chết cũng cam tâm tình nguyện.”

Thật là buồn nôn..... Cho dù là đang đóng kịch để lừa dối Nguyệt hoàng cũng không nên diễn thái quá như vậy! Bằng thật sự muốn phun vào mặt hắn nếu không có ai ở đây.

“Thật là một cặp uyên ương số khổ.” Vô Hạo vỗ tay tán dương, ánh mắt cười thật thâm thúy.

“Hoàng Thượng, Mộc thần y mới cho ái thiếp ta phương thuốc chữa bệnh, ngày mai ta sẽ khởi hành đến một nơi non xanh nước biếc để tận hưởng cuộc sống sau này, ngài không làm khó xử bọn ta chứ?”

“Làm sao có thể chứ! Nếu đã đến đây thì cần gì phải đi vội. Mời nhị vị vào trong cung nghỉ tạm một thời gian, trầm với cương vị chủ nhà để tiếp đãi nhiệt tình, mời!”

Tào Triệt chuyển mắt nhìn lại Bằng, có chút bất đắc dĩ do dự, Bằng thản nhiên khoog để ý nhìn thẳng vào Nguyệt Hoàng cười nói: “Hoàng Thượng nếu đã nhiệt tình như vậy thì không thể từ chối, chúng ta cũng không vội rời đi đến vậy! mau đỡ ta đứng lên...”

“Nghiên nhi, nàng mới uống thuốc xong không thể xuống giường đi lại.” Lúc này thật sự nàng nên nằm trên giường, nhưng mà Nguyệt Hoàng đột nhiên lại đến, không biết hắn lấy tin tức đó ở đâu, hắn mà Mộc Viễn Trạch xưa nay liên lạc không có bị bại lộ hành tung đâu?

“Không cần lo lắng, Hoàng Thượng nói thế chứng tỏ đã có chuẩn bị, có phải hay không?” Bằng nói những lời này là đối với Nguyệt hoàng nghe.

Vô Hạo cười không đáp, chỉ làm vẻ mời bọn họ mau đi.

Tào Triệt dùng ánh mắt hỏi Bằng: Thật muốn đi?

Bằng hướng cửa trước bĩu môi, ý chỉ hắn có hai người áo giáp và trường thương có khắc biểu tượng Nguyệt Quốc đi vào, không đi có được không đây? Vấn đề này giờ không phải do họ quyết định, dù sao người của Minh Tinh lâu ẩn thân vẫn chưa bị phát hiện, về sau vẫn còn có cơ hội đào thoát.

Tào Triệt cúi người ôm lấy Bằng bước ra khỏi cửa phòng, thản nhiên bước đi, thấy người của mình không còn ở ngoài liền hỏi: “Người của ta hiện giờ ở đâu?”

“Đã được trầm mời vào cung trước rồi, một lát nữa các người có thể gặp họ.” Bằng liếc mắt nhìn Tào Triệt kinh bỉ ý chỉ người của người thật là vô dụng, kinh địch như vậy nên bị Nguyệt Hoàng khống chế cũng không sai.

Tào Triệt lắc đầu, mười hai vệ của hắn không ai là kẻ vô dụng như vậy, không biết Nguyệt hoàng dùng cái thủ đoạn gì mà có thể không gây ra náo loạn đưa họ rời đi.

Bước ra khỏi nhà nghỉ, đường lớn không có lấy một bóng người chỉ có mấy cái lồng đèn chiếu sáng

hình bán nguyệt, từ trong ra ngoài đều có đại nội thị vệ Nguyệt quốc, ai lấy đều không dám ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, và càng không ai dám động dấy hỏi xem bên trong có chuyện gì.

“Mời lên xe!” Vô Hạo bảo hai người ngồi vào một chiếc xe xa hoa, túm túm nhìn Băng cười nói: “Trẫm chuẩn bị như vậy phu nhân có vừa lòng không?”

“Hoàng Thượng lo lắng chưa toàn quá, không nghĩ một người như ngài mà có thể chu đáo thế, Nhược Nghiên và Triệt vô cùng cảm kích” Băng yêu kiều cười, rửa vào lòng Tào Triệt hơi hạ thấp người tỏ vẻ cảm tạ Vô Hạo.

“Phu nhân vừa lòng là tốt rồi.” Vô Hạo cười híp mí mắt lại, hẳn ý thức được nữ nhân quyền rũ này không đơn giản như vẻ bên ngoài, nàng thật sự rất đẹp, nên có thể làm huynh đệ Tào Hãn, Tào Triệt không ngại hy sinh tất cả bảo hộ mình nàng cũng không sai, nhưng nàng đối mặt với đại biến mà trấn tĩnh đến vậy kiến hãn phải nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Tào Triệt trong mắt lại ẩn hiện âm trầm, nàng làm thế là có chủ ý gì, vì sao lại tỏ vẻ thân mật với hãn như thế trước mặt Nguyệt Hoàng.

Hãn không nói một tiếng ôm Băng vào bên trong xe, xe không chỉ có xa hoa bên ngoài mà bên trong còn bố trí thập phần thoải mái, nhưng mà không có cửa sổ, người bên trong xe không nhìn được tình hình bên ngoài, hơn nữa sau khi khởi hành cũng không nghe được bất kỳ âm thanh nào bên ngoài.

“Người còn không buông?” Băng không nghĩ hãn cứ mãi muốn ôm nàng mãi, nàng hiện tại đang ngồi trên đùi hãn.

“Nàng làm thế có chủ ý gì?” Tào Triệt cũng không buông tay, ngược lại một tay nắm lấy cằm nàng, kiến nàng không thể không nhìn vào hãn, hình như hãn muốn thông qua mắt của nàng tìm nguyên do nàng làm thế với Nguyệt hoàng là nguyên do gì.

“Còn có thể có chủ ý gì? Ta chỉ muốn bình an trở về, nhưng mà hiện tại trời không theo ý nguyện người, nửa đường lại gặp phải Nguyệt Hoàng.”

“Nàng không cần từ chỗ Nguyệt Hoàng tìm được lợi lộc gì, không khác gì đi lột da hổ báo.... Nàng yên tâm, ta khắc có biện pháp đưa nàng trở về an toàn.” Tào Triệt nhíu mày nói. Băng gật đầu đồng ý, trong lòng thầm nghĩ dựa vào kẻ khác không bằng dựa vào chính mình, bởi nàng không dám đặt hy vọng toàn bộ sinh mạng mình vào tay người khác mà không cân nhắc cao thấp.

Sau giữa trưa, cuồng phong gào thét, bầu trời hắc ám đầy mây mù đen thui, tiếng sấm cứ âm âm vang lên, tia chớp thì chốc chốc lại giật lên sáng loà một vùng làm người ta sợ hãi. Mưa cứ thế đổ xuống âm âm, trong không khí phiêu tán mùi đất độc đáo.

Đi vào hoàng cung Nguyệt quốc đã ba ngày, tiến vào cung bọn họ được sắp xếp ở trong một cung điện có mái vòm hoa lệ, từ trong ra ngoài đều được bố trí thị vệ canh chừng cẩn mật đến con muỗi cũng không bay lọt, đương nhiên, bọn họ cũng đừng mong từ đây thoát ra, tiếng là khách, thực chất là giam lỏng.

Nguyệt hoàng cũng không có xuất hiện thường xuyên, không biết hẳn muốn dùng nàng và Cẩn Vương làm gì, là giết hay thả ra không rõ mục đích?

“Mau uống thuốc đi!” Bằng sấu mi quay đầu nhìn về phía bát thuốc mà Tào Triệt đưa, sắc mặt hẳn càng ngày càng nhợt nhạt không có huyết sắc, dù không khổ tâm, nhưng vì hành động của hẳn mà không khỏi cảm thấy áy náy.

“Thuốc này là người tự mình đưa đến?” Bằng lúc đầu đã có nghi ngờ, mấy ngày cùng Tào Triệt chung phòng, ngủ chung giường, nàng đã quan sát hẳn rất kỹ, nhưng hẳn có không lộ ra cái gì nên nàng mới giảm bớt lo lắng. Nhưng mà khí huyết của hẳn mấy ngày nay kiến nàng càng thấy khả nghi, người thế nào cũng không thấy được vị thuốc trong này, thuốc lại cứ ngày ngày đều đặn đưa đến trước mặt nàng, hơn nữa cứ như là nàng bị ảo giác? Sắc mặt hẳn càng lúc càng kém.

Tào Triệt mơ hồ ừ một tiếng.

Thở dài, trừ cả hôm nay đi, thuốc còn bốn mươi năm ngày nữa mới xong! Bằng cứ mỗi lần uống nó vào lại nhìn hẳn rất nghi ngờ không có tự nhiên.

Nàng đem bát ngư long đưa lại cho Tào Triệt, không tránh khỏi thắc mắc nhìn hẳn hỏi: “Người không sao chứ? Sắc mặt như thế nào khó coi như vậy?”

“Nàng không phải đang quan tâm ta chứ?” Tào Triệt đôi mắt sáng ngời, nhợt nhạt cười. Chỉ cần một lời quan tâm của nàng cũng kiến tâm hẳn ấm áp bao nhiêu.

“Nay chúng ta coi như là sống nương tựa lẫn nhau, ta quan tâm người cũng là bình thường.” Bằng lại tinh tế nhìn Tào Triệt vài lần, “Người là không phải đang sinh bệnh chứ?”

“Ta không sao.” Mỗi ngày một bát máu đầy như thế nếu là người thường thì đã có chuyện rồi, hẳn chỉ hy vọng chính mình có thể chống đỡ đến ngày thứ bốn mươi chín, sau đó mang nàng rời khỏi Nguyệt quốc, nếu không phải Nguyệt Hoàng vạch trần lời nói của hẳn thì hẳn nhất định không sao cả, hẳn sao có thể chết được ở nơi này....

“Vậy người ăn hết bát tổ yến trộn đường này đi! Ta chán không muốn ăn.” Tuy là giam lỏng, nhưng Nguyệt hoàng không có khắc khe quá mà vẫn cung cấp cao lương mỹ vị cho họ, nhưng mà nàng không có hứng thú với các món tổ yến, nhưng mà bỏ đi thì lãng phí, nhìn mặt hẳn khó coi như vậy, để hẳn ăn quả là thích hợp.

“Đó là thuốc bổ cho nàng, không ăn không được.”

“Người ăn hay không? Ta không cần ăn tẩm bổ đâu.”

“Xem ra nàng thực quan tâm ta.” Tào Triệt mỉm cười, ngồi vào bàn ăn, cầm bát tổ yến ăn chậm chạp.

Mỗi muốn như thế tinh tế thưởng thức hương vị trong từng miếng tổ yến. Bằng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, mưa to dần dần nhỏ, rốt cục cũng ngừng, sau cơn mưa trời hửng sáng, ánh mặt trời chiếu rọi qua từng

giọt mưa làm khúc xạ từng vòng ánh sáng đẹp lung linh, như một chiếc cầu nhiều màu bắc từ thiên đình này sang thiên đình khác.

Ngoài cung điện, đám thị vệ canh giữ bọn Triệt không vì mưa to mà dám rời đi, không dám động đậy, mặt thì không chút biểu cảm, nhìn như một đám tượng đồng. Nguyệt Hoàng ra lệnh không được lơ là cảnh giác, người bên ngoài nhìn vào muốn cứu viện cũng thấy khó khăn muôn phần.

Bống nhiên ở cửa cung điện mở ra, một thái giám mặt trắng tiến vào nói đêm nay có yến tiệc, Nguyệt Hoàng muốn mời họ tham gia.

Thái giám mới vừa đi, Tào Triệt nhìn Băng dò xét không biết Nguyệt Hoàng muốn bọn họ tham gia yến tiệc là có mục đích gì, thì một nam tử áo trắng đi đến.

“Viễn Trạch, sao ngươi lại tới đây?” Tào Triệt lãnh đạm nói, dù sao bọn họ đã rơi vào tay Nguyệt hoàng, sao hẳn lại mất công tiến vào cung theo làm gì.

“Đừng nói dư thừa, đêm nay thừa dịp yến tiệc đại loạn, đến lúc đó các người hãy tranh thủ cơ hội mà rời đi.” Mộc Viễn Trạch nói xong liền chuẩn bị vội vàng rời đi.

Tào Triệt vội hỏi, “Là người làm cho Nguyệt hoàng mời chúng ta dự yến tiệc?” Cái gì mà nhân cơ hội đại loạn muốn hãm và Băng rời đi, vậy chứng tỏ Viễn Trạch và nữ nhân hẳn tưởng là Băng cũng rời đi sao? Nguyệt Hoàng sủng ái nàng như vậy, nếu mà trong yến tiệc mất tích thì “Tù nhân” như họ có cơ hội đào tẩu sao?

“Nhân của ta vô ý mới làm cho Nguyệt hoàng phát hiện ra hành tung của mọi người, coi như là tat hay họ đều tội đi! Đến lúc đó ta sẽ dẫn các thị vệ rời đi, các người cứ hướng về phía đông nam mà đi, đến đó là lãnh cung, không có người ở, phòng vệ không nhiều, từ đó có một cửa nhỏ, từ đó toả đi nhiều ngõ, ta sẽ giúp các người chuẩn bị một chiếc xe ngựa.”

“Mộc thần y thật sự là có tâm.” Băng chưa bao giờ thấy Diễm có tâm với người khác như vậy, nàng nghĩ đến trừ bỏ nàng hẳn với kẻ nào mà chả lãnh huyết vô tình! Là hẳn đã thay đổi hay là nàng không bao giờ hiểu hẳn?

Mộc Viễn Trạch cười cười, không có tiếp được nói ra, ngược lại cảm khái nói: “Nàng thực may mắn.....”

May mắn? Nàng may mắn? Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, sống trong cừu hận, không bao lâu lại đối mặt với sinh tử, bao nhiêu sự tình phá sinh như vậy mà nói là may mắn. May mắn duy nhất của nàng chính là ông trời cho nàng gặp Hân, nhưng mà tất cả đều đã trôi qua, vận mệnh lại bắt nàng rời xa hẳn, cái gì mà may mắn đây?

“Viễn Trạch! Đa tạ!” Tào Triệt phát giác Băng có cái gì đó không ổn nên hẳn sợ hãi nhanh chóng đuổi khách.

Mộc Viễn Trạch thương xót nhìn Tào Triệt liếc mắt một cái, lắc đầu xoay người đi.

“Hắn đã thay đổi.” Mộc Viễn Trạch đi rồi, Băng như lằm bằm trong miệng, hoặc như là ở cùng Tào Triệt nói chuyện.

“Mỗi người đều đã thay đổi, không ai là không thay đổi cả...Huống chi các người đã trải qua bao nhiêu chuyện như thế.”

Băng cười khổ nói: “Lời này ta từng nghe Tú Nhi nói qua, khó trách nghe quen tai như vậy.....” Nàng biết mọi người đều đã thay đổi, nhưng mà hắn thay đổi khiến nàng thấy hắn thật xa lạ, khổ sở thì vẫn không tránh được.

“Phải không? Nàng nếu đã hiểu được vậy thì không hà tất gì mà phải đau khổ, cứ ngủ một giấc thật ngon, đêm nay chúng ta thừa dịp náo loạn đào tẩu khỏi đây.” Nguyệt hoàng không phải kẻ dễ bắt nạt, đem bọn họ giam lỏng nhất định có nghi ngờ nên có nhiều người theo dõi họ, đêm nay muốn đào tẩu tuyệt đối không dễ, nhưng mà có cơ hội không thể bỏ qua.

“Hắn vì sao lại có thể khẳng định đêm nay có náo loạn? Còn nữa, nữ nhân hắn nhận nhầm là ai?” Trong lòng không khỏi thắc mắc, cái gì mà hắn có thể nhầm lẫn được. Cho dù khuôn mặt đã thay đổi, nhưng mà chỉ cần nhìn cử chỉ, động tác nhỏ thôi thì hắn nhất định không nhận lầm được.....Nguyên do là gì?

“Nàng là ái phi rất được sủng của Nguyệt hoàng, ta nghĩ đêm nay có khả năng hắn chuẩn bị mang nàng đi, cho nên tất nhiên khởi loạn, nàng nếu đã không muốn hắn nhận được chân tướng sự tình thì cần gì quản việc này? Trong lòng nàng còn nhớ đến hắn sao? Cái này khó trách, dù sao nàng và hắn cũng thanh mai trúc mã.....”

“Hắn không cùng người nói qua chuyện của chúng ta?” Băng tâm lý căng thẳng, Diễm rớt cuộc đã nói cho Cẩn Vương biết bao nhiêu chuyện của họ?

“Không nhiều lắm, chỉ nói nàng rời khỏi hắn vì một hiểu lầm, vì nữ nhân khác tên Thuỷ ở giữa châm ngòi, nàng không nghe hắn giải thích sau đó các nàng đều chết!”

“Sau đó thì sao? Hắn nói cho người chúng ta chết như thế nào? Còn có, chỉ bằng đó mà người có thể khẳng định ta là Băng sao?” Băng nhớ lại giấc mộng trước kia, chính mắt nàng thấy ba người bọn họ chết một chỗ....

“Hắn chưa nói, thân phận của nàng kỳ thật cũng cũng không khó đoán, lúc trước ta đã hoài nghi nàng không phải Nhược Nghiên, mất trí nhớ chỉ là nguy trang thôi, lại thêm lời nói của Diễm, và chuyện Hoàng huynh và An Tiểu Viện nguyệt đình, nàng muốn ta mang nàng rời đi thì ta có thể khẳng định nàng chính là Băng.”

“Rất giỏi!” Nói như vậy trước đó tất cả hành động của hắn chỉ là thử nàng. Đôi mắt chuyển đường, bất an hỏi: “Diễm có từng nói trước kia chúng ta làm cái gì?” Thấy Tào Triệt lắc đầu nàng mới yên lòng, tất cả mọi chuyện ở kiếp trước cứ để nói theo thân xác bọn họ biến mất. Nàng không muốn nhớ lại, càng không muốn kẻ khác biết được bọn họ trước kia làm sát thủ trong tổ chức hắc ám đó.

“Nàng đang khẩn trương cái gì? Các nàng làm gì trước đó? Vì sao lại chết chung một chỗ?” Tào Triệt xem thái độ khẩn trương của nàng liên tục đặt các câu hỏi nghi vấn.

“Không nói cho người.” Bằng không chút khách khí nằm vào giường. “Ta muốn ngủ một hồi, người cũng đi nghỉ ngơi một chút, an tâm dưỡng thần.” Tuy nói là thừa dịp loạn đào tẩu, nhưng sự tình thường thường sẽ biến hoá khôn lường, nàng phải nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó còn chuẩn bị đến yến tiệc.

Sau cơn mưa, những đám mây che phủ bầu trời tan hết, để lại bầu trời đêm quang đãng, ánh trăng phản chiếu sáng vằng vặc, trong cung điện đèn treo huy hoàng. Bằng và Triệt cùng ngồi kiệu đi đến toà cung điện to và sáng nhất hoàng cung dự yến tiệc. Bằng cố ý chọn trang sức và trang phục thật lộng lẫy nhưng không tới mức quá phô trương, thêm phấn son trang điểm vào kiến cho dung mạo vốn đã xuất chúng của nàng lại càng thêm toả sáng, kiêu diễm vô cùng, một phần có lẽ do tuổi trẻ, một phần vốn do dung mạo đặc biệt của Nhược Nghiên, không vì mới sinh con mà quá mập mạp khó coi, kích thích cơ thể có tăng thêm chút nhưng không có hao tổn gì tới sự xinh đẹp của nàng, ngược lại có phần thêm thanh tao quý phái. Khi trước nàng đẹp trong mắt người khác là đơn thuần, nhưng nay lại có vẻ thành thực quyến rũ, thần nhiên cười cũng kiến cho lòng người ngây ngất....

Trái lại với nàng, Tào Triệt quần áo cũng không có quá là đặc trưng, ánh mắt tuần lãng như trước, vẻ mặt hơi tái cũng không làm giảm đi sự phong tình của hắn, bộ dáng trong mắt người khác vẫn rất được. Hai người dắt tay bước trên cầu thang ngọc thạch, thái giám ngoài điện cao giọng báo: “Cần vương, Cần vương phi đến!”

Bằng ngẩn ra, Cần vương phi? Là nói nàng sao? Tuy là diễn trò cho Nguyệt hoàng xem, nhưng nếu mà xưng hô như vậy rơi vào tai Hân thì chẳng phải sự tình càng thêm phức tạp sao? Hơn nữa Cần vương cũng từng nói qua hắn đã rời bỏ vương vị, Nguyệt hoàng vì sao còn muốn xưng hô như vậy?

Chỉ đến khi vào trong đình, hai người mới phát giác cung điện to như vậy ngoài trừ người ngồi cao tại thượng ở trên ra thì chỉ có bố trí ba cái bàn, trên bàn đặt sẵn trà bánh mỹ vị, Mộc Viễn Trạch ngồi ở một bàn, thấy họ tiến vào đứng dậy hành lễ:, “Vương gia, Vương phi.”

Bằng không tự giác trên tay dùng sức, nàng thật sự không nghĩ nhìn thấy Diễm ở đây....

Tào Triệt nhẹ nắm một chút tay của nàng để trấn an, nhìn vào đối diện bà không có người liền hỏi Mộc Viễn Trạch: “Hoàng Thượng còn mời ai?”

Mộc Viễn Trạch lắc đầu tỏ vẻ không biết, hai người trao đổi âm thầm qua ánh mắt cái gì đó rồi âm thầm ngồi xuống.

Bên ngoài điện vang lên tiếng Nguyệt Hoàng cười nói: “Phong Kỳ, mời!”

“Hạo huynh khách khí.” Úy Phong Kỳ, cái tên kiến cho người ta nghe không thể quên được tùy ý cùng Nguyệt Hoàng tiến vào.

Diễm không thấy cái gì, nhưng Bằng thì lạnh cả người, hoá ra Nguyệt hoàng mời khách nữa, mà kẻ đó không ai khác là Lan Hoàng Úy Phong Kỳ! Nàng từng chứng kiến Úy Phong Kỳ võ công không hề kém cỏi,

là một nam nhân có khí phách và nham hiểm. Hãn từng gây ra chuyện gì nàng không quên, hãn thế nào mà lại đến dự yến của Nguyệt Hoàng, còn cùng với hoàng đế xưng hô huynh đệ? Nàng nhớ không lầm khi Hãn đoạt lại nàng trong tay Úy Phong Kỳ đã cùng với Lam Quốc ký hoà ước. Nhưng hôm nay Đại Cảnh và Nguyệt quốc sắp xảy ra chiến sự, hãn lại có mặt ở Nguyệt quốc, vậy chứng tỏ hãn đã phản bội giao ước với Hãn, Hãn có biết tin này hay không, có phòng bị hãn hay không? Nếu không khi Đại Cảnh và Nguyệt Quốc chiến sự xảy ra, Lan Quốc ở sau lưng cũng gây chiến nhất định sẽ trở tay không kịp.....

Băng giương mắt hướng Tào Triệt nhìn lại, phát giác hãn đôi mắt u trầm, nhếch cánh môi biểu lộ trong lòng khó chịu, nàng khẽ hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Đừng hoảng hốt, chúng ta hành sự tùy theo hoàn cảnh.” Tào Kích trên mặt không biểu hiện nói.

Hãn trấn định tư thái làm cho Băng cũng cảm thấy an tâm, nói thật, nếu là luận tâm cơ cùng suy tính thì nàng cho rằng Cẩn vương tuyệt không thất bại trước bất kỳ kẻ nào, có hãn đấu với Nguyệt hoàng và Lan hoàng, thật sự không cần nàng lo lắng cái gì, nàng chỉ cần sắm vai một nữ tử suy yếu là tốt rồi, làm tất cả mọi người nghĩ nàng là một nữ nhân mảnh mai vô hại, khi cần mới có thể đánh thắng một cách bất ngờ!

Chỉ trong khoảng khắc, Vô Hạo cùng Úy Phong Kỳ đã vào điện, Nguyệt quốc thịnh hành màu đen, vì thế long bào phần lớn mà màu đen. Lan quốc thịnh hành màu tím, nên long bào phần lớn là màu tím. Úy Phong Kỳ diện Long bào màu tím càng chứng tỏ vẻ tà dị của hãn, trái lại Vô Hạo lại có khí phách đế vương, kiên tồn phong độ nhìn vào dễ chịu hơn nhiều.

Điều làm nàng không thoải mái chính là người bên cạnh của Nguyệt hoàng, ái phi của hãn. Trải qua sự việc đã trao đổi với Triệt trước đó nàng có thể khẳng định nàng ta là ai! Nàng và Diễm có tình cảm, là đôi thanh mai trúc mã tương hợp, người chen ngang phá hai người bọn họ ngoài Thuỷ thì còn có ai nữa? Ngoài Diễm, nàng chỉ có một người tin tưởng khác đó chính là Thuỷ, các nàng không có bí mật gì là không nói, nghĩ đến cuối cùng nàng và Diễm đều bị huỷ hoại trong tay nàng ta mà giận. Nay nàng ta cũng đến thế giới này, còn giả mạo nàng, nàng ta và nàng biết hết bí mật của nhau nên Diễm có tin nàng ta cũng không có gì lạ...

“Tề Nhược Nghiên, vì sao nàng cũng ở nơi này?” Úy Phong Kỳ mang theo sự bất ngờ và hờn hờ, ánh mắt thấy nàng liền loé lên: “Cẩn Vương cũng thế!” Nghe nói Tào Hãn sủng nàng sủng tốt đỉnh, nửa tháng trước vừa sinh hạ một đôi long phượng song sinh, nàng không ở trong cung ở cũ, như thế nào cùng Cẩn vương lại đến Nguyệt quốc?

“Là trăm mời hai vị tiến cung làm khách, như thế nào, Phong Kỳ biết Cẩn vương phi?” Vô Hạo hình như rất ngạc nhiên, hỏi chuyện Úy Phong Kỳ.

“Cẩn vương phi?” Úy Phong Kỳ khó nén giật mình ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tào Triệt rồi lại nhìn lại Băng. Nàng vốn là con gái tội thần được sắc phong hoàng hậu, Tào Hãn lại là sủng ái nàng như thế, vì sao Vô Hạo lại nói nàng là Cẩn vương phi?

Vô Hạo cười nói: “Không sai, nay nàng đã không phải hoàng hậu của Cảnh quốc hoàng hậu mà là ái thiếp của Cẩn vương, về phần tương lai có thể trở thành Hoàng hậu nữa không, cái này còn phải xem ý tứ Cẩn vương.”

“Hoàng Thượng, ta đã từng nói là không màng tới vương vị nữa, ta nay không phải là Vương gia, nàng tự nhiên cũng không phải Vương phi gì.” Tào Triệt cứng nhắc nói, khoé mắt nhìn Vô Hạo khẳng định.

“Đúng vậy, ta đổi ngôi vị hoàng hậu vị cũng không hứng thú, thậm chí nếu làm một thường dân bình thường thì an ổn sống từng ngày không phải hạnh phúc hơn sao.” Bằng thần nhiên bày tỏ lập trường, sao hẳn lại nghĩ đến việc Tào Triệt có hứng thú với ngôi vị Hoàng đế mà nói, coi như ván cờ này hẳn tính sai một bước lớn rồi.

“Bình thần an ổn qua ngày?” Úy Phong Kỳ trầm thấp nở nụ cười, “Hắn không có vương vị thì sao có thể cho nàng an ổn sống qua ngày?”

“Cái này không kiến người phải quan tâm.” Tào Triệt đối với Úy Phong Kỳ không khách khí nói.

“Người làm không được chuyện, thì cần gì để kẻ khác đến đại lao.” Úy Phong Kỳ cao cao ngẩng đầu đáp trả, không khách sáo. Hắn tưởng mình vẫn là thái tử Úy Phong Kỳ vô dụng trước đây đến Cảnh Quốc nhờ cậy sao?

“Trên đời không có chuyện gì mà ta không làm được, không cần biết kẻ nào đến đại lao cho ta, không phải hoàng cung ta cuối cùng cũng giải quyết xong hết sao?” Tào Triệt ánh mắt u ám, là hắn đánh giá sai Úy Phong Kỳ, nên mới dùng hắn đi bắt có nàng, đây chính là mằm tai vạ, vào lúc đó tình thế bắt buộc khiến hắn không thể không làm thế, kẻ ngoài sao có thể hiểu được. Úy Phong Kỳ mặt hơi đổi sắc, ánh mắt như hàn băng toả ra sát khí nhưng cố nén quay mặt vào chính điện.

Vô Hạo biết tình thế không ổn, liền ra vẻ giảng hoà nói: “Hai vị không cần tổn thương hòa khí, tối nay mở tiệc chiêu đãi chư vị đầu tiên là ăn mừng ái phi tránh khỏi bệnh, hai là tẩy trần cho Phong Kỳ, ba là cung bàn đại kế...”

“Hoàng Thượng, các người bàn đại kế chỉ sợ là ta không nên tham dự...” Tào Triệt trả lời dứt khoát, ánh mắt không rời khỏi Úy Phong Kỳ.

“Cần vương nói vậy hãy còn quá sớm, việc này trước hết không nói tới, mọi người không ngại cùng buông thành kiến, ngồi xuống uống rượu thế nào?”

“Được!” Tào Triệt như nể mặt Vô Hạo gật đầu. Mục đích của Vô Hạo là gì hắn đương nhiên biết quá rõ, nhưng không có cơ hội đào tẩu, nên hắn cùng họ lá mặt lá trái một phen, không cần quá kích.

Bằng nhẹ nhàng lôi ống tay áo của hắn, “Làm sao vậy? Vừa rồi không giống con người của người chút nào?” Cần Vương luôn bình tĩnh, không bao giờ tỏ thái độ tức giận như thế với ai bao giờ, thật sự là làm cho nàng giật mình.

Tào Triệt thuận kéo nàng qua người hắn, tay phải nhẹ nhàng viết ra một chữ, sau đó nâng chén lên mời rượu Vô Hạo, mọi người cũng giơ lên chén.

Bằng ngán người, Cần vương vừa mới viết chữ là “Kinh” —Nhược Kinh, Tề Nhược Kinh! Nàng hít

vào một hơi, nâng mắt nhìn vào nữ nhân bên cạnh Vô Hạo, nàng là tỷ tỷ Nhược Nghiên, trong ngày đại hôn mất tích Tề Nhược Kinh! Tính đến nay, nàng mất tích đã hơn sáu năm, khó trách không ai tìm thấy nàng, nàng vì sao lại trở thành ái phi của hoàng đế đối địch?

Nàng nhớ tới ngày mình cùng Nhược Nghiên tồn tại trong một cơ thể, chỉ vì Tề Lệ chết mà nàng bị kích thích quá độ mới tan biến theo. Nếu Tề Lệ không chết thì Nhược Nghiên có lẽ sẽ không biến mất. Như vậy Diễm và Thuỷ vào thế giới này với nàng không giống nhau chẳng? Diễm còn thừa kế được chút tri thức của Mộc Viễn Trạch, trở thành thần y, vậy Mộc Viễn Trạch thật sự đang ở đâu? Thân là con gái Tề Lệ, nàng nhất định không cam tâm tình nguyện thành phi tử Nguyệt hoàng, Thuỷ nhất định là nguyên nhân khiến nàng ấy có thân phận như giờ, vậy Tề Nhược Kinh thật giờ ở đâu?

Vô Hạo vỗ tay hiệu lệnh, mấy cô nương yếu điệu y phục rực rỡ tiến vào bên trong điện bắt đầu múa theo nhạc vang lên, lúc thì di chuyển chậm, lúc thì linh hoạt, lúc thì quyến rũ, điệu múa đúng là thu hút lòng người chứng tỏ kỹ thuật múa không phải là luyện ngày một ngày hai mà có thể múa được, không chê được chỗ nào không đẹp.

Vũ nữ ca hát vừa lui, nhạc cũng tạm nghỉ, Vô Hạo cười hỏi Úy Phong Kỳ, “Phong kì, các nàng vừa nãy người nhìn trúng ai thì tối nay liền thưởng cho người để hầu hạ!” Vô Hạo vốn biết hãn yêu sắc đẹp, mà các cô vũ nữ này tư sắc đều không phải là thường, tất nhiên hãn sẽ chọn được một ai đó.

“Đa tạ Hạo huynh.” Úy Phong Kỳ trong miệng nói lời cảm tạ, nhưng mà vẻ mặt lại thể hiện hình như không có hứng thì, ánh mắt hãn hình như cứ nhìn về phía Băng không chớp.

Băng lạnh lùng nghĩ thầm, tất cả là tại hãn. Nếu lần đó hãn không vào cung bắt cóc nàng gây náo loạn thì không chọc giận Hãn. Đã vậy hãn còn để lại bức thư tình nơi gối của nàng, làm Hãn sinh hiểu lầm với nàng, gián tiếp hại chết Nhược Nghiên, thiếu chút nữa khiến nàng không tỉnh lại được. Hãn và Cẩn Vương nói chung cũng là cùng một giuộc, tuy bên ngoài thì với Cẩn Vương khắc khẩu, hận không thể giết nhau được, bên kia lại ra vẻ hoà khí với Nguyệt Hoàng, đúng là một tên hai mặt.

Úy Phong Kỳ chính là một kẻ tiểu nhân, hãn một mặt ký mình ước với Hãn, một bên lại thân thiết với Nguyệt Hoàng, rõ ràng là muốn Đại Cảnh và Nguyệt quốc giao tranh, đứng giữa là ngư ông đắc lợi, trên đời có chuyện dễ dàng như thế cho hãn sao?

Có thể đi lên ngôi vị Hoàng đế thì hãn tuyệt đối là một kẻ rất khôn khéo, tàn nhẫn, hành động kín đáo không tin bất kỳ kẻ nào, chỉ biết đến chính mình mà không quan tâm đến lợi ích quốc gia! Nàng chờ nhất định có ngày hãn nhận lấy bại vong!

“Hoàng Thượng, trong phòng thảo dân còn luyện thuốc cho nương nương, đã đến thời điểm mẫu chốt, phải đi kiểm tra lại không thì cháy mất hết thuốc....”Mộc Viễn Trạch đứng dậy nói.

“Được, Mộc thần y cứ tự nhiên.” Vô Hạo đối với Mộc Viễn Trạch rất tin tưởng.

“Nương nương bệnh vừa mới thuyên giảm, không nên quá mệt nhọc, phải ngủ sớm một chút!” Trước khi đi Mộc Viễn Trạch quay lại giận dò.

Bằng đánh giá Diễm nhất định rời yến tiệc là muốn hành động, chỉ chờ Tề Nhược Kinh hay chính là Thủy cùng rời điện thì thời cơ đào tẩu của họ đã đến.

“Bằng, nàng có mệt không?” Vô Hạo ân cần hỏi nữ nhân bên cạnh, không biết vì sao, cảm thấy tối nay nàng càng thêm kiều diễm hơn với mọi ngày muôn phần, cảm xúc vì thế cũng vui vẻ.

“Khụ khụ..... Khụ.....” Bằng đang ở uống nước, nghe thấy Vô Hạo gọi ái phi hân như vậy không khỏi giật mình, “Bằng”,, hân kêu nàng ta là Bằng.

Tình yêu có thể kiến con người ta mù quáng đến mức độ này? Một nữ nhân thông minh và quyết đoán tỉnh lặng như Thủy sao có thể làm chuyện vớ vẩn đến vậy, nàng ta giả mạo nàng! Nhưng mà phương pháp này của nàng ta đúng là hữu hiệu, Diễm như vậy liền tiếp cận nàng, sau đó ngây ngốc rơi vào cạm bẫy của nàng...

Tào Triệt một mặt vỗ nhẹ lưng của nàng, một mặt đưa tới một ly nước khác nhỏ, để nàng uống vào khỏi sặc, nhất định hân đã đoán trước được việc này, ái phi của Nguyệt Hoàng không phải là Tề Nhược Kinh mà là Thủy.

“Hoàng Thượng, thiếp không cảm thấy mệt!” Thủy mềm mại cười, vừa cười ung dung nhìn về phía Bằng:, “Muội muội vì sao vẫn vụng trộm nhìn ta?”

“Tỷ tỷ..... Tỷ tỷ..... Người có phải tỷ tỷ của ta?” Bằng nhất định khẳng định.

“Nghiên nhi! Nương nương tuy rằng nhìn có vài phần giống tỷ tỷ nàng, nhưng nhất định không phải.” Tào Triệt hướn về phía Vô Hạo giải thích: “Hoàng Thượng, tỷ tỷ Nghiên nhi nhiều năm trước mất tích, vẫn chưa tìm được, nương nương diện mạo với tỷ tỷ của nàng ấy có chút giống nhau, cho nên thất thố.”

“Hử? là chuyện vài năm trước.” Vô Hạo chỉ là thuận miệng hỏi, bởi các nàng đều là mỹ nữ, nhưng mà không giống nhau về diện mạo nên không khỏi cảm thấy lạ.

“Ước chừng là sáu bảy năm trước.”

Vô Hạo không nói lời nào, nghĩ đến chuyện trước đây. Hân gặp Bằng vào ba năm trước, khi gió mùa thu vàng thổi khiến cát trên xa mạc bay ngập trời. Hân trên đường luyện binh trở về thì thấy xa xa có một bóng người như u hồn đi lạc, một thân đơn bạc không chút sinh lực, cảm giác gió trên xa mạc có thể thổi bay được nàng. Không biết lúc ấy cái gì xui kiến hân liền phi ngựa đến gần, không nghĩ ngờ kéo khăn che mặt của nàng, ấn tượng không bao giờ hân quên chính là dung nhan tuyệt mỹ của nàng sau lớp vải che ấy....

Hân là đế vương, từ nhỏ tự lập có chí lớn đó là thống nhất thiên hạ, hân một mình bước từng bước một đến với giấc mộng đó. Nữ nhân trong mắt hân chỉ là công cụ để sinh con nối dõi tổ tông, nên hân không nghĩ sẽ xuất hiện nữ nhân như vậy trong đời hân, kiến cho lòng hân bị kích thích. Ánh mắt lạnh lùng của nàng kiến hân không kìm lòng muốn tìm hiểu con người nàng, thần thái yếu đuối nhu nhược kiến hân muốn được giang tay che trở cho nàng....

“Người tên là gì?” Lần đầu tiên vì một nữ nhân mà tâm động nên hân không biết phải làm sao, không

biết che dấu nội tâm, trước mặt nàng thất thố.

Nàng cũng không nói lời nào, đoạt lại cái khăn che mặt, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn hăn lướt qua rồi xoay người rời đi, không coi hăn ra gì.

Không thể để cho nàng đi! Lúc ấy trong đầu hăn chỉ có ý niệm duy nhất này, nếu mà buông tha nàng, cuộc đời không nữ nhân nào có thể kiến hăn động tâm được lần nữa.

Chương 72

Hắn lúc đó thống khoái vô cùng, nhưng cũng là việc kiến hân sau này hối hận vạn phần. Hắn như một mãnh hổ vô môi, cường bạo đem nàng về cung, mặc cho nàng kháng cự giãy dụa, hắn cũng không quan tâm. Hắn là đế vương tự nhiên cho mình cái quyền muốn nữ nhân nào thì nữ nhân đó phải phục tùng, dù nàng không tuân theo thì nhất định có ngày hắn sẽ chinh phục được nàng.

Nàng rất ít khi mở miệng nói chuyện, thân thể lại càng không chút manh mối, chỉ nói mình tên Băng, ngay cả họ là gì cũng không chịu nói. Hắn đã phái rất nhiều người đi thăm dò nhưng không thu được kết quả gì, nàng giống như một ngọn gió bí ẩn xuất hiện trong đời hắn vậy.

Hắn bỏ ngoài tai lời chê cười của triều thần, cố ý phong nàng làm phi, ban cho nàng cung điện hoa lệ nhất, cho nàng bao trang sức quý giá, quần áo hảo hạng, vô số người hầu, thậm chí hận không thể đem hết thảy mọi thứ tốt nhất trên đời đến trước mặt cho nàng chọn, chỉ cần đổi lấy một nụ cười trên môi nàng là đủ rồi. Nhưng nàng thủy chung lạnh lùng với hắn, kính thường hắn...Hắn là đế vương mà nàng còn kính thường....

Nhiều ngày tức giận tích lũy đến cực điểm, rốt cục một đêm say rượu hắn chiếm đoạt nàng, cướp đi sự trinh trắng của nàng. Nhìn nàng sau đó ảm đạm vô thần hắn đau lòng cực điểm, hối hận mình không bằng cầm thú. Nhưng mà tôn nghiêm của bậc đế vương kiến hân không được yếu thế, vì thế luôn tìm cách tránh mặt nàng.

Nàng vì đau lòng cố ý tìm cái chết, nếu không phải có thị nữ phát hiện kịp thời thì hắn nhất định chỉ còn được thấy xác lạnh ngắt của nàng.....

“Tránh ra! Ta không nghĩ ngươi là kẻ cầm thú đến vậy! Ta hận ngươi! Ngươi huỷ đi sự trong sạch của ta, thấy ngươi là ta thấy ta dơ bẩn đến mức nào!” Nàng vừa tỉnh dậy liền không kiêng nể mặt mũi hắn, những lời như con dao đâm sâu vào tim hắn, nàng hận hắn thế nào?

Sau khi nàng tự sát, hắn liền sai nhiều thái giám và cung nữ giám sát nàng ngày đêm. Nàng đối với hắn oán hận, tức giận, nhiec mắng thì hắn càng tiếp tục giống cầm thú tàn bạo với nàng. Ngay cả một nữ nhân mà hắn không chinh phục được thì sao có thể chinh phục thiên hạ? Hắn đơn giản nghĩ nàng nhất định sẽ dần học được cách thuần phục hắn, nhưng mà hắn lại sai nữ, sự tàn bạo của hắn không giảm tan được lớp băng trong lòng nàng!

Nàng không hề khóc kêu, không hề tức giận, nhiec mắng, nhưng mà lại giống như một khúc gỗ mặc hắn muốn làm gì thì làm, con người của nàng luôn trong suốt ảm đạm. Dần dần nàng không còn trông đợi hắn, kiến hân tưởng nàng đã hoàn toàn phục tùng, chậm rãi lơ lửng phòng bị với nàng, nhưng mà suýt nữa lại phải hối hận cả đời.

Vào một đêm mùa xuân tối đen, nàng thả người từ trên đài cao nhảy xuống, rơi vào một hồ nước đầy băng tuyết trên mặt, tâm của hắn bắt đầu hiểu và trùng xuống, tự hỏi, đối mặt với hồ nước lạnh thấu xương như thế, nàng lấy đâu ra dũng khí mà nhảy xuống?

Khi cứu được nàng lên thì nàng đã hôn mê bất tỉnh, tiếp theo đó mấy ngày không hề có dấu hiệu tỉnh lại, ngay cả y tiên Diệp cốc cũng không biết xoay sở thế nào. Hãn mang theo thất vọng chán trường xông ra trận mạc, chỉ có ở đó hãn mới hao tổn tâm cơ mà không nghĩ đến nàng, chỉ có một tâm niệm duy nhất là dành được thiên hạ là mục tiêu.

Hãn buồn khổ thông qua giết chóc để hoá giải bi thống trong lòng mình, muốn quên đi nữ nhân một thời kiến hãn dành hết tâm trí, bỏ cả triều chính, lấy lại hưng trí thời nào!

Cảnh Quốc lâm trận đối tượng, là một cơ hội tuyệt hảo cho hãn trong vòng nửa tháng ngăn ngui dẹp tan ba thành trì, đánh ngày đánh đêm thu được bao thắng lợi mà hãn không thấy vui sướng, ngược lại luôn nghĩ về dung nhan tái nhợt tiêu tụy của nàng? Nàng hận hãn như vậy cho nên nàng mới chọn cách ngủ say, có lẽ chính là nàng nguyện không bao giờ tỉnh lại nhìn hãn đi?

Không lâu sau từ trong cung truyền tin nàng đã tỉnh lại, điều này kiến cho tâm hãn như trúng tên, không để ý khí thế quân đội đang hùng hực lui quân trở về ngay lập tức.

Nàng thay đổi, dung nhan kiều diễm vẫn như xưa, nhưng mà ánh mắt không có ảm đạm như trước mà có hồn hơn, tuy rằng sức khoẻ suy yếu nhưng mà không còn chết lặng và lạnh như băng nữa.

Khi hãn gọi nàng là Băng, trong mắt nàng hình như xoẹt qua cảm xúc không thể lý giải thành lời, sau đó nàng nở nụ cười, lần đầu tiên nàng cười với hãn....

Hãn cả đời cũng quên không được nụ cười khi ấy, chính là khoé môi hơi cong lên, không xinh đẹp, cũng không quyến rũ, nhưng cũng đủ kiến hãn mừng rỡ như điên!

Bất ngờ còn ở phía sau, nàng hình như đã quên hết chuyện quá khứ, hay là không muốn nhắc lại, bắt đầu tỏ ra vẻ phong tình độc hữu, nhất là khi nàng nhăn mày hay cười đều kiến hãn động tâm. Hãn đương nhiên không phải kẻ ngốc nhắc lại chuyện trước kia, chỉ cần nàng bên hãn thì hãn không cho phép bất kỳ kẻ nào nhắc lại chuyện cũ.

Chiến sự sau đó chuyển sang thua dần, ba thành trì dần bị Cảnh Quốc lấy lại, tiền khai chiến không đủ, hơn nữa thời tiết ngày một lạnh giá, tuyết phủ dày hơn những năm trước lên hãn chỉ còn cách ra lệnh lui binh....

Băng hình như ý thức được lời nói của hình, mắt dần chuyển sang ướm lệ nói: “Tỷ tỷ, ta là Nghiên nhi nha! Tỷ không nhận ra ta sao? Người chính là tỷ tỷ của ta, sao lại làm bộ không nhận ra Nghiên Nhi? Tỷ tỷ, cha đã chết, hoàng cô cô cũng đã chết, trên đời này ta chỉ còn người thân duy nhất là tỷ tỷ mà thôi....”

“Nghiên nhi, Hoàng Thượng nói không phải, nàng đừng nên nói nữa...” Tào Triệt thấy Băng hình như đang có diễn kịch, càng lúc càng giống thật, hãn thật sự không nhận ra nếu nàng không nháy mắt với hãn. Mục tiêu hiện tại của họ chính là chạy thoát khỏi hoàng cung này, vạch trần Tề Nhược Kinh không có lợi ích gì, chỉ cần làm Vô Hạo không sinh lòng nghi ngờ là tốt rồi.

“Nhưng mà.....”

“Người nhất định nhận sai người, ta là người Nguyệt quốc, là phi tử Hoàng Thượng, không có khả năng là tỷ tỷ của người.” Thủy nói xong đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Băng ôn nhu an ủi: “Người đừng khổ sở, ta mặc dù không phải tỷ tỷ của người, nhưng ta tin tưởng người nhất định sẽ tìm được tỷ tỷ người, chúc tỷ mọi các người sớm một ngày đoàn tụ.”

Băng mờ mịt. Đây là Thủy sao? Trong trí nhớ của nàng Thủy tuyệt đối không làm nhiều chuyện như vậy đối với kẻ khác...

“Băng nhi, đêm đã khuya, nàng mau trở về nghỉ ngơi đi!” Vô Hạo trên mặt có chút suy nghĩ sâu xa ngưng trọng.

“Vâng.” Nàng nhọt nhọt cười, đối với mọi người thì lễ rồi nhanh nhẹn rời đi.

“Hoàng Thượng, Nghiên nhi thân mình vừa mới khỏe, chúng ta cũng cáo lui.” Tào Triệt lạnh lùng nhìn mắt vào mắt Úy Phong Kỳ, hắc đối Nghiên nhi nhất định là có ý đồ đen tối. Lần này hắc đến Nguyệt quốc nhất định là có âm mưu khác, hơn một năm trước, hắc muốn lợi dụng Úy Phong Kỳ để kiềm chế hoàng huynh, sau đó hắc ta cùng hoàng huynh định minh ước, nay lại muốn cùng Vô Hạo mưu đồ bí mật điều bất lợi đối với Đại Cảnh, người như vậy như thế nào có thể để hắc lại trên đời được?

“Không thể tưởng được Vương gia rộng lượng chí lớn hơn người mà còn như vậy, trăm lúc trước đúng là không nhìn ra rồi.” Úy Phong Kỳ trào phúng cười lạnh nói.

Tào Triệt không thèm để ý đến hắc, định cùng Băng rời đi nhưng mà nghe Vô Hạo nói đành dừng chân: “Chậm đã, là Phong Kỳ đệ nói lời này sai rồi, Cẩn Vương gia chí lớn hơn người, vì mỹ nhân mà tình nguyện bỏ cả vương vị, điều này người bình thường có thể làm được hay sao?”

Úy Phong Kỳ cười lạnh, Tào Triệt không nói.

Vô Hạo dừng một chút, lại nói tiếp: “Chính là Vương gia có từng nghĩ đến hay chưa, hoàng huynh của người có thể buông tha dễ dàng như vậy cho các người sao? Chỉ sợ là không thể đi! Người muốn bảo hộ nàng, chỉ có một biện pháp duy nhất chính là làm cho giang sơn đổi chủ. Tào Hãn giết hại lão thần tất nhiên đã làm thần tử và con dân thất vọng, người ở trong triều địa vị lại cao, nếu muốn tranh ngôi vị thì người có khả năng nhất. Nếu người đã kế vị, tự nhiên không ai có thể làm tổn thương đến nàng!” Tào Hãn vẫn chưa hạ chỉ phế truất Cẩn vương vị, hoàng hậu ra khỏi cung việc này vẫn được che dấu cẩn mật, Cẩn Vương nhất định là đang lâm vào thế gian nan, hắc chỉ có thể suy đoán vài phần như vậy. Đại chiến giữa Nguyệt Quốc và Cảnh quốc sắp xảy ra, nếu hắc có thể lợi dụng Cẩn Vương nhất định kế hoạch thống nhất thiên hạ sẽ dễ dàng thực hiện được.

Tào Triệt mặt trầm như nước, làm cho người ta nhìn không thấu trong lòng hắc suy nghĩ cái gì, trầm mặc sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Lời nói của Hoàng Thượng ta nhất định sẽ suy nghĩ.” Trong lòng thì lại cười lạnh, bọn họ cho rằng hắc là kẻ yếu đuối thế sao? Hắc mặc dù rất hận Hoàng huynh, nhưng mà tuyệt đối không có chuyện phản bội quốc gia, bọn họ muốn mượn sức hắc là chứng tỏ bọn họ chột dạ không nắm chắc phần thắng trong tay....

“Triệt, ta thấy mệt.” Tính thời gian Tề Nhược Kinh rời đi đã được một lúc, ở lại đây thêm nữa e là lỡ mất đại sự.

“Hoàng Thượng, tối nay ta sẽ cẩn thận suy tính, ngày mai sẽ cho các người câu trả lời thuyết phục, chúng ta xin cáo từ.”

Vô Hạo gật đầu, gương giọng nói: “Người đâu, đưa phu thê Cẩn vương về Quỳnh lâu.”

Khi về đến nửa đường, bọn thị vệ trong cung dồn dập băng qua phía hai người họ đi về phía chỗ họ vừa rời đi, Băng và Tào Triệt biết được liếc mắt nhìn nhau, xem ra tin tức Tề Nhược Kinh mất tích nhất định đã truyền ra, trong cung tất cả đều náo loạn cả lên, đâu đâu cũng thấy hỗn độn tiếng bước chân. Bọn họ biết thời điểm hành động của mình đã đến.

Mấy hôm mọi người đều đã tìm hiểu một chút địa hình trong cung, đường từ Quỳnh lâu có một đoạn tương đối vắng vẻ, Tào Triệt đang ngồi trong kiệu nháy vọt ra, ra tay với đám thị vệ và phu kiệu. Không ai kịp phản ứng với hành động bất ngờ của hắn, chỉ thấy một mảnh máu đỏ theo gió bắn lên quỹ dị đến kinh người.

Băng ngồi trong kiệu ngửi thấy mùi máu tươi liền bịt mũi lại, đột nhiên cảm thấy kinh khủng, cả người đều căng thẳng. Người đã rời kiệu, nhìn lại thấy đám thị vệ và phu kiệu ngã hết ra đất, sắc mặt không giấu nổi vẻ kinh hãi trợn trừng cả mắt lên....

“Người dùng độc chiêu gì? Bọn họ đều đã chết phải không?” Băng âm thầm kinh hãi, bột phấn hồng đó là loại độc dược chí độc trong tất cả các độc dược, rõ ràng nàng đã hít vào không ít khi hắn tung khỏi kiệu vậy sao bản thân vẫn bình an vô sự?

“Đừng động vào bọn họ, đi mau!” Những người chết thì thi thể không bao lâu sẽ bị phát hiện, Tào Triệt không dám tiếp tục dừng lại, bế Băng phi thân về hướng Đông Nan như đã được Mộc Viễn Trạch chỉ trước.

Trên đường khắp nơi đều là thị vệ, Tào Triệt tuy rằng nóng vội, nhưng càng thêm cẩn thận quan sát từng chút một.

Băng cảm thấy hơi thở của hắn hình như có vấn đề, mang nàng khỏi cung lần đó hắn đâu có tổn sức như bây giờ, hơi thở hỗn hển, có phải hắn bị gì rồi không? Hay là do nàng mới sinh con nên béo quá khiến hắn không bế nổi?

“Người không sao chứ?” Gương mắt nhìn vào hắn, thấy hắn sắc mặt trắng bạch có chút không bình thường, cái trán thì tím tím mồ hôi, nhìn như rất suy yếu, cả thân người cố sức bế nàng, khí nhẹn Băng nói: “Chỉ bằng người bỏ ta xuống dưới,ta tự mình đi được không?”

“Đừng lộn xộn! Rất nhanh sẽ đi ra khỏi nơi này thôi!” Lãnh cung đã ở phía trước, nơi đó có bờ tường cao cao, mơ hồ nhìn thấy rất gần, chỉ cần bọn họ thuận lợi đến được cánh cửa nhỏ ở đó thì nhất định sẽ thuận lợi trốn ra.

Xa xa bước chân đám thị vệ càng lúc càng dồn dập, nhất định là không có người xung quanh đây, Tào Triệt từ phía sau cột trụ phi người lên, nỗ lực đem bản thân và nàng hướng về phía tường cung bay lên.... Cuối cùng cũng đã đến, nhưng cánh cửa nhỏ nơi này khoá mất rồi, từ xa hai người cứ tưởng đó là cánh cửa bình thường, nhưng đến gần mới biết đó là cánh cửa sắt khá lớn, không khỏi choáng váng.

“Người mau phá khoá đi!” Bạng trần đầy mong chờ nhìn Tào Triệt nói.

“Làm sao mà phá khoá này được?” Tào Triệt cười khổ lắc đầu, trong tay hắn không có kiếm, mà hắn lại không phải kẻ trộm, không thể nói mở khoá là mở được.

“VẬY BẾ TA BAY QUA!” Bạng nói xong mới ngẩng đầu nhìn bước tường cung, cao đến hơn ba người trông lên nhau cũng chưa chắc đi qua được. Cẩn Vương dù có lắp thêm cánh cũng chưa chắc đã bay cao thể được.

Tào Triệt không cam lòng, dùng quyền ra hết sức đánh vào cánh cửa sắt đó, nửa ngày mà không thấy nó suy chuyển, sức lực thì mất không ít, hắn càng không cam lòng đánh phá bốn phía, nhưng mà cánh cửa đó cứ đứng trơ trơ ra đó.

“Kẻ nào ở đó?”

Tiếng động kéo một thái giám đến đó, Bạng giật mình quay lại nhìn Tào Triệt hoảng sợ, nhưng mà hắn sắc mặt như một xác chết, cả môi hắn đều trắng đến vậy, cứ như sawso xỉu đến nơi....

Hắn thế nhưng vẫn còn cười với nàng? Hắn có biết bộ dạng hắn giờ suy yếu đến mức nào rồi không? Hắn nên làm gì giờ? Vừa mới nghĩ thế hắn nhanh chóng kéo nàng nấp vào một bụi cây gần đó nhanh như chớp.

“.....Rõ ràng mình vừa thấy có âm thanh từ đây vọng ra, còn thấy bóng hai người....Chẳng nhẽ lại có ma?”

Một thái giám cầm lồng đèn lại xem xét tình hình, miệng lẩm bẩm, Bạng liếc mắt nhìn thấy bên hông hắn có một cái chìa khoá, có thể đây chính là chiếc chìa khoá mở cửa sắt này, dùng mắt hỏi Tào Triệt hiển nhiên hắn hiểu ý gật đầu, xem ra hắn cũng nghĩ như nàng.

Bạng ám chỉ hắn đi lấy chìa khoá, thấy thân mình hắn lão đảo như sắp đổ, thiếu chút nữa là té ngã ra đất. Nhanh tay dìu hắn, để hắn dựa vào nàng cho vững, thấy thái giám đó sợ hãi vì nghĩ có ma nên chạy càng lúc càng xa. Bạng chỉ nghĩ có lẽ Cẩn Vương có phải là bệnh cũ tái phát nên hắn mới suy yếu như vậy. Nàng liền rút tram cài trên đầu, hướng về phía thái giám đó chạy đến....

Nàng làm vậy là có ý gì? Tào Triệt thân thủ muốn ngăn nàng lại nhưng mà nàng chậm một bước, hắn mới bước được có vài bước thì thể lực không chống đỡ nổi liền ngã quỵ dưới đất. Hắn tuyệt vọng ngẩng đầu lên, trước mắt một màn làm cho hắn cả người cứng ngắc.....

Cường bộ của nàng mau lẹ như vậy, thân thể nhanh nhẹn như vậy, trang sức trên đầu sáng loá dưới ánh

trăng chớp loáng một cái đã đuổi kịp tên thái giám đó...Nàng muốn cướp lấy chìa khoá bên hông của tên thái giám đó sao? Tên thái giám đó thân mình rắn chắc, nàng lại yếu đuối nhu nhược như vậy, sao có thể là đối thủ của hắn?

Tên thái giám thấy phía sau có người đuổi theo, nhất thời dựng tóc gáy, run rẩy đến tột cùng, chả hề có ma thật, quay lại nhìn thấy một khuôn mặt như tiên tử nhưng chứa đầy sát khí. Hoàng hôn hắn làm rơi cả đèn lồng xuống đất, há mồm lắp bắp: “Tiên.....” nữ tha mạng.....

Tào Triệt cả người cứng ngắc, thái giám kia chỉ cần hô mỗi tiếng nhất định là đám thị vệ gần đó sẽ xông đến thế là bọn họ xong đời....

Hắn nháy mắt không thấy bóng dáng của nàng đâu, tuyệt vọng đợi thị vệ xuất hiện, nhưng hắn nhìn thấy chỉ một lúc sau nàng đã cầm cây trâm trên đầu vừa lấy xuống, giật lấy chìa khoá, không chút nhút nhát đâm vào gáy tên thái giám....Động tác rat ay nhanh chóng, thuần thục rõ ràng như vậy nhất định nàng không phải là một người yếu ớt. Nàng thậm chí còn giật lấy chìa khoá khi tên thái giám đó chưa ngã xuống đất, động tác lưu loát rút cây trâm làm máu tên thái giám đó phun ra không ngừng chết tại chỗ. Nàng xoay mình, khuôn mặt không chút biến sắc lạnh nhạt chứng minh đây không phải là lần đầu tiên nàng làm chuyện này?Nàng rốt cuộc người thế nào?

Bằng đem cây trâm dính máu vứt đi thật xa, nhanh chóng đi đến cánh cửa sắt đó mở khoá, nhẹ nhàng thấy cửa khoá đã được mở. Nàng vui sướng bước ra khỏi cửa đó, sau đó quay đầu nhìn về phía Tào Triệt, hắn suy yếu như thế ngay cả đứng lên còn khó khăn, nếu nàng không dìu hắn khỏi đây hắn nhất định không có sức mà đi theo nàng.

Diễm nhất định đã mang Thuỷ đi rồi, Nguyệt hoàng nổi giận nhất định sẽ tính hết lên đầu Cẩn Vương, cho dù có giết hắn cũng không phải là không có khả năng, bởi vậy nàng không phải có thể vĩnh viễn thoát khỏi hắn sao?

Tào Triệt lẳng lặng nhìn Bằng, sự do dự cuồn cuộn của nàng sao hắn lại không nhìn ra? Từ trước đến giờ nàng luôn hận hắn thấu xương! Nàng có vất bỏ hắn ở đây cũng không là lạ, nhưng mà không có máu của hắn nàng cũng không sống được mấy ngày...Nhưng hắn tuyệt đối không vì thế mà nói ra chuyện này, dù chết cũng không được nói, sống hay chết cuối cùng là do nàng....

“Ta đi đây.” Bằng không nhìn sự ưu thương trong mắt hắn, trên mặt lạnh giá biểu lộ cảm xúc của nàng, đối với nàng không giết hắn là đã nhân từ với hắn lắm rồi, nàng không còn nợ gì hắn nữa....

Nàng cất bước đi, bỏ lại hắn, hắn nghe tiếng vó ngựa xa dần mà không khác gì tâm rơi vào hồ băng lạnh, lạnh đến thấu xương. Tào Triệt cất tiếng cười to, trên gương mặt lại lại xuất hiện sự đau thương tột độ. Tiếng bước chân bọn thị vệ càng lúc càng gần, chờ đợi họ đến không chút muốn rời đi, cánh cửa mở phía trước mà hắn không có tí khát vọng nào rời đi, từ lâu hắn đã không coi trọng tính mạng mình, dù có chạy thoát thì có ý nghĩa gì??

“Cười cái gì mà cười! Người điên rồi sao?”

Tiếng nói mềm mại ở phía cửa quát lớn vọng vào, nghe như tiếng gió thoảng êm nhẹ, hắn không thể tin

vài mắt mình quay lại nhìn Băng. Nàng không phải đã đi rồi sao? Hẳn rõ ràng nghe được tiếng vó ngựa chạy rất xa nữa!

“Chúng ta cùng nhau đi! Mau!” Băng kỳ thật cũng không biết được mình nghĩ cái gì, khi bước lên cửa xe nàng do dự, có lẽ chính là do ánh mắt quá ưu thương của Cẩn Vương khi đó, có lẽ là do nàng thật sự thay đổi, biết quan tâm đến kẻ khác, không thoải mái khi bỏ hẳn một mình lại đây....

“Không còn kịp rồi.....” Tào Triệt cười khổ, tiếng bước chân bọn thị vệ đã rất gần, lúc này mà muốn đi đã không còn kịp.

“Nằm úp xuống! Đừng nói nói!” Băng một phen đẩy ngã hẳn, cả mình cũng vội vàng nằm phục người xuống.

Một mảnh mây đen không tính trước nhất thời bay qua, che lấp chỗ hai người nằm, cả hai im lặng không phát ra một tiếng động nghe ngóng.

Thấy thi thể thái giám gần đó, lại thấy cửa mở, một tên chạy ra xem vào nói: “ Vệ Đài, bọn họ lên ngựa chạy theo hướng đường nhỏ, có tiếng vó ngựa gần đây...”

“Người đi bẩm báo Hoàng Thượng, những người khác theo ta đuổi theo bọn họ! Đóng cửa lại, bọn họ trốn không thoát!”

“Vâng!”

Bọn thị vệ đuổi theo dấu vết xe ngựa để lại, Băng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, may mắn những người này không có điều tra chung quanh, trừng mắt nhìn Tào Triệt vẫn đang mỉm cười, “Ngây ngô cười cái gì? Người còn có thể đi sao?”

Tào Triệt cười chậm rãi đứng lên, phúi đi bụi đất dính nơi áo quần, nhẹ nhàng hỏi Băng: “Vì sao đi rồi lại trở về?” Tuyệt vọng sau đó lại thấy nàng về kiến hẳn như người chết sống lại, trong lòng vui mừng nghĩ ít nhất nàng có quan tâm đến hẳn một chút!

“Không biết.” Là thật không biết, đầu óc của nàng loạn rồi. Thân thể nàng có lẽ còn một chút lương thiện của Nhược Nghiên nên mới thế, cũng có thể tình yêu Hân dành cho nàng kiến cho lớp băng dày trong lòng nàng tan chảy lúc nào không hay, tóm lại nàng không muốn làm người kiếp trước mà ngoài Diễm ra không quan tâm tới bất kỳ kẻ nào.

“Đi thôi.” Tào Triệt không có hỏi lại, lấy một thuốc viên nuốt vào. Nàng phân tâm chính là đã cho hẳn câu trả lời đích đáng, dù có còn nghi hoặc nhưng nơi này không tiện để hỏi nhiều.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?” Băng bị Tào Triệt lôi kéo xuyên qua khu phố đi vào các góc nhỏ để tránh đám thị vệ, rõ ràng lúc trước hẳn không đi nổi vậy mà mới ăn một viên thuốc liền khoẻ lại như chưa xảy ra chuyện gì.

“ Sắp đến rồi!” Chỉ cần đi qua ngõ nhỏ này, không xa đây có một túp lều, bọn họ có thể ở tạm đó

tránh đám thị vệ.

Ai ngờ vừa đi gần hết ngõ nhỏ, một đám thị vệ trang bị đủ đao kiếm chặn đường bao vây họ lại. Bằng tâm lý hốt hoảng, Cẩn Vương lại không thể tin tưởng, bằng này người mình hăn đối phó được soa? Là hăn mang nàng đi linh tinh mới kiến đám thị vệ tóm được...

“Hoá ra là Cẩn vương cùng Vương phi!Người đâu! Đem bọn họ áp giải về cho Hoàng Thượng định đoạt!” Một thị vệ hình như là thủ lĩnh ra lệnh cho đám người còn lại.

Trào Triệt trên mặt không còn trấn định như trước, trong lòng không khỏi lo lắng, nhắc một cây thương trong tay một thị vệ vừa bị hăn đánh trọng thương, ánh mắt bất đắc dĩ cười khổ, hăn suy yếu đến mức cả cầm thương còn không nổi thì sao có thể chống lại được cả đám người này?

Cũng may mà đám thị vệ này không muốn giết họ, nên hăn có thể cầm cự được một chút, sau đó thì sao hăn không biết. Đành tùy ông trời định đoạt bọn họ vậy!

“Vương gia!” Không biết từ nơi này hơn mười người thanh thoát đánh đến, giết hết đám thị vệ đó sau đó đưa Tào Triệt và Băng đến một nơi an toàn.

“Lão ngô, là các người!” Tào Triệt vui vẻ, ngày đó Vô Hạo nói hăn tiến cung sau đó mới có thể gặp họ, nhưng sau đó hăn thông báo người của hăn đã đào tẩu, hăn cứ nghĩ Vô Hạo đã giết hết bọn họ, không nghĩ đúng là bọn họ chạy thoát được thật, còn hiện ra đúng lúc cứu hăn và nàng kịp thời!

“Vương gia mau dẫn nương nương rời đi, nơi này cứ giao cho ty chức phụ trách!” Lão Ngô không chút chậm trễ thúc giục Cẩn Vương.

Lão ngô không tin vào mắt mình, rõ ràng hăn và mười một thị vệ không có rat a, vậy mà đám thị vệ kia đều lăn ra chết, trên mặt không có chút huyết sắc.....

“Là kẻ nào?” Lão Tam quát nhẹ một tiếng, trước mắt máu tươi từ đám thị vệ đó chảy ra xối xả thì không thấy bóng dáng kẻ nào hết, kẻ nào mà lại rat ay nhanh vậy, cả bóng dáng cũng không lộ ra?

“Minh Tinh lâu.....” Lão ngô nghĩ ngay đến đám người có thể rat ay nhanh đến vậy chỉ có thể là họ nói.

“Minh Tinh lâu vì cái gì mà phải giúp chúng ta?” Lão Lục ngẩng đầu lau đi máu của đám thị vệ bắn trên mặt, nghi hoặc hỏi.

Lão ngô lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu, Tào Triệt chăm chút đăm chiêu nhìn khóe miệng hình như đang mỉm cười của Băng khó hiểu, nói: “Thôi, mặc kệ họ, chúng ta đi mau!!” Đánh nhau tuy rằng ngăn ngại, nhưng cái khó bảo đảm chính là không có đám thị vệ khác ập đến ngay sau đó, sớm đi mới là đúng nhất.

Lại là mật thất không có cửa sổ như lần trước Tào Triệt đưa nàng vào khi rời khỏi cung. Băng đánh giá trang trí bên trong một vòng, gian mật thất này so với ở Cảnh quốc không lớn hơn là mấy, nàng liếc nhìn Tào Triệt cảm thán nói: “ Người ngay cả ở Nguyệt quốc cũng có cú điểm như thế này sao trước kia

còn để ta đến ở nhà khách? Là sợ sau khi ta trở về nói cho Hoàng thượng biết sao?” Hắc mọi việc tính sâu xa như vậy, đối với ngôi vị hoàng đế thật sự không hứng thú sao? Hay là hắc không tính cho nàng trở về?

“Không sao cả, người muốn nói với hắc cái gì thì cứ nói thôi!” Tào Triệt cước bộ lược từ tốn tiến đến cái giường đặt trong phòng, thân mình mềm nhũn liền nằm xuống.

Hắc thật sự là mệt mỏi, nhiều năm Thái hậu sai người hạ độc hắc, nếu không phải năm hắc tám tuổi may mắn thâm nhập vào đúng Điệp cốc thì làm sao hắc có thể sống thêm được đến ngày nay, hắc lúc này hắc đã mục xương, nhưng có sống mà mất máu đối với bản thân hắc mà nói là việc tối kỵ, ngày này lấy máu cho nàng kiến công lực hắc hao tổn không ít, tối nay lại cố sức quá kiến tổn thương không nhỏ đến lục phủ ngũ tạng....Còn bốn mươi năm ngày, thật sự hắc không biết hắc có chống trọi được đến lúc đó không.

“Người sao lại suy yếu đến vậy?” Băng đến gần bên giường, quan sát mặt hắc không một tia huyết. Không phải nàng lòng dạ hẹp hòi, nàng thật sự sợ những người như thế này, Thái phi, An Tiểu Viện, nàng đều rat ay cứu giúp họ nhưng kết quả nàng nhận được là gì? Các nàng báo đáp nàng cái gì? Nàng sợ khi quay lại cứu hắc, đến lúc nào đó hắc cũng như họ lấy oán báo ơn, lúc đó nếu có hối hận đã muộn.

“Không có việc gì, ta dùng huyết để chế phẫn độc, cho nên kết quả thành ra như vậy, qua hai ngày thì không sao nữa.”

“A! Hoá ra phẫn độc màu đỏ người tung đó là làm từ máu người!” Băng nhớ đến thứ bột độc màu đỏ mà hắc tung khi đám thị vệ và phu kiện đưa nàng về cung bị trúng phải chết. Trời ah, chả nhẽ máu hắc có độc sao? Có thể dùng nói trực tiếp bào chế thành độc được? Loại độc này chỉ cần hít phải sẽ kiến đối phương lập tức tử vong.

“Vậy vì sao ta không có trúng độc?” Nàng cũng hút vào không ít a!

“Ta đã cho nàng ăn thuốc giải độc trước đó!” Tào Triệt giải thích nói, khẽ cười một chút, ánh mắt tao nhã nhu tình nhìn Băng cười, “Nàng không có bỏ lại ta lúc đó, ta thật sự rất vui.”

Băng cười gượng, ánh mắt né tránh cái nhìn của hắc, nói: “Cho nên người phải biết báo đáp ân nghĩa đó, chỉ cần người bỏ đi kế hoạch của mình, thành thức xin lỗi hoàng huynh của người là được, người có biết không?” Nếu nàng có thể cảm hoá được Cẩn Vương thì có làm gì cũng đáng.

“Ta cho tới bây giờ không phải xin lỗi bất kỳ kẻ nào, có xin lỗi là bọn họ phải xin lỗi ta!”

“Bọn họ?” Bọn họ là ám chỉ ai? Bọn họ làm cái gì mà phải xin lỗi hắc, làm cho hắc trở thành kẻ hận đời đến vậy?”

“Bọn họ! Phụ hoàng, Thái Hậu, Thái phi..... Bọn họ mỗi người đều phải xin lỗi ta!” Hắc cảm giận ngữ khí phun ra từng người, như thể một kẻ từ nhỏ đã chịu không ít uỷ khuất.

“Uhm! Cho dù bọn họ có lỗi với người đi chăng nữa thì hoàng huynh người có lỗi gì với người? Người không nên đều đem hết mọi việc đổ lên đầu hắc, hắc có làm gì mà có lỗi với người đâu?” Băng nói

với giọng hoà hoãn: “ Người hắc cũng biết, trên đời này người mà Hắc tin tưởng nhất chỉ có mình người, nhưng mà người lại lợi dụng lòng tin đó của hắc làm ra bao chuyện bất lợi, người có biết hắc sẽ khổ sở bao nhiêu không?”

Tào Triệt không nói, hắc căn bản không bao giờ nghĩ đến chuyện đó, hắc chỉ biết từ khi hắc mới có tám tuổi, Thái hậu đã không muốn hắc được sống tiếp, trong lòng hắc trừ bỏ hận thù ra thì không còn có gì khác, cái gì mà tình cảm huynh đệ như tay với chân, tất cả đều là giả dối, cái gì mà tình cảm mẫu tử, lại càng giả dối. Thái hậu làm tất cả không phải đều vì hoàng huynh hay sao? Phụ hoàng không coi trọng hắc, mẫu hậu coi hắc là cái gai trong mắt, hắc thật không biết trời cao đất dày cứ thế bộc lộ thông minh từ quá sớm nên mới gọi nên sát khí của mẫu hậu. Hoàng tộc luôn đổ kị cái gọi là hơn người, nên bà mới dùng loại độc được có tính ôn hoà, khi trúng vào kiến hắc chết không có nguyên do....

Băng nói đúng, hoàng huynh không làm gì có lỗi với hắc, thậm chí khi biết bao nhiêu việc hắc từng gây lên cũng không có truy cứu hắc...

Thấy hắc trầm mặc, Băng còn nói thêm, “Hoàng Thượng bề ngoài lãnh khốc, kỳ thật trong nội tâm là một người rất nặng tình cảm, điểm này hắc là người biết rõ hơn ta, nếu mà người có cái gì uỷ khuất, bất mãn sao không nói hết ra cho hắc biết?”

“Không cần phải thế.” Tào Triệt lộ vẻ sâu thâm cười, càng hiện sự tiều tụy, “Chờ nàng khỏi hắc hồi cung sau này cần phải cẩn thận hơn nữa. Không cần tùy tiện làm người tốt, nơi đó cứu người đừng mong người ta đáp lại. Ta không biết lý do gì mà Minh Tinh lâu lại bảo hộ nàng, nhưng mà hoàng huynh rất đa nghi. Hồi cng rồi không nên cùng họ qua lại nữa. Còn nữa, kêu hoàng huynh cẩn thận Lâm Diễm và Tô Trần, Tô Trần kỳ thật là con cháu chu gia, lúc quan binh truy lùng Chu gia, hắc đi ra bên ngoài học võ nên mới tránh được kiếp nạn, sau đó đổi sang họ mẹ. Hắc hận nhất chính là người của Tề gia, hắc biết Hoàng huynh không phải là con do Thái hậu thân sinh nên mới không làm loạn, nhưng mà tương lai không chắc được hắc có nổi loạn không, còn về phần Lâm Diễm....Ta tin nàng có thể khống chế hắc một cách dễ dàng. Còn nữa, nàng biết rồi, nay Diễm và Thuỷ đã ở chung một chỗ, mà Nguyệt Hoàng đó là một kẻ có tình, nàng nên khuynh hoàng huynh nên để quận chúa Cẩm Tú đến lúc cần dùng...”

Tào Triệt thao thao bất tuyệt, Băng tâm lý nghi ngờ, lời hắc nói cứ như là di ngôn trước khi chết. Hà là do hắc thương tích quá lớn.

Băng ngồi ở đó nghĩ từng lời nói của Cẩn Vương. Hắc đã ngủ, không dám nghĩ một người như Cẩn Vương lại nói ra những lời như vậy, nhìn hắc lúc này khác hắc Cẩn Vương bưng bưng khí thế lúc trước, mà chỉ là một đứa nhỏ khao khát tình thân...Hắc thật sự là một người đáng thương, là một hoàng tử mà không được phụ hoàng yêu, máu của hắc lại chứa kịch độc, một người bình thường sao lại có kịch độc trong máu kia chứ? Nhất định là có kẻ ám hại. Nhìn dáng vẻ hắc có vẻ độc được này đã nằm trong cơ thể hắc rất nhiều năm rồi, có phải độc được đó làm cho sức khoẻ hắc suy yếu đến vậy? Là ai có thể hạ độc thủ tàn ác đến vậy?

Tay áo của Tào Triệt tự nhiên xô lên trên, lộ ra một dải băng cuốn nơi cổ tay, máu từ dải băng đó thấm hồng cả ra bên ngoài...

Hắc cắt cổ tay để chế tạo độc được?

Băng gõ vào vách tường, chỉ trong chốc lát lão ngô bước vào hỏi:, “Nường nường có gì phân phó?”

“Ta hỏi người, Vương gia vì sao lại trúng độc?”

“Trúng độc? Vương gia trúng độc?” Lão ngô kinh ngạc mở lớn hai mắt. Vương gia trúng độc sao không nói? Bên ngoài lúc này có cả một đoàn binh, bảo hãn làm sao đi tìm được đại phu?

“Ta cũng không rõ……” Băng thấy lão Ngô chạy vội tới trước giường, vẻ mặt kích động hô to: “Vương gia! Vương gia!”

“Chuyện gì?” Tào Triệt từ trong giấc ngủ bừng tỉnh: “chả nhẽ có quan binh tới cửa điều tra?” Không lẽ quan binh phát hiện ra chỗ này, nếu không lão Ngô đã không hoảng sợ đến vậy?

“Quan binh đã sớm đi qua, cũng không có phát hiện ra nơi này, Vương gia, ngài trúng độc sao?” Lão Ngô trong lòng kỳ quái, Vương gia trừ bỏ sắc mặt kém một chút thì không có gì khác thường, cũng không giống người bị trúng độc?

“Trúng độc?” Tào Triệt không hiểu gì, trầm giọng nói: “Ta đang yên đang lành sao lại trúng độc, người đi ra ngoài đi!”

Lão Ngô đáp ứng một tiếng, tâm nói nường nường như thế tự nhiên lại dọa hãn, trước khi đi còn nhìn Băng một cách trách cứ.

Cửa hầm lại khép lại, Băng nếu có chút dăm chiêu nhìn Tào Triệt, “Đối với người hộ vệ trung thành với người như thế mà người còn không nói thật? Người chả nhẽ không tin tưởng mình có thể giải độc sao?” Nàng không nghĩ ngại nói ra, hãn và thần y quan hệ tốt như thế, vì sao không đem độc ép ra ngoài?

“Vì sao phải nói cho bọn họ biết? Độc này căn bản không có thuốc giải, đến ngay cả Y Tiên Điệp cốc cũng chỉ có thể áp chế độc để kéo dài tính mạng cho ta, nói cho họ biết chỉ càng thêm bất an, dù sao độc này cũng đã ở trong người ta mười tám năm nay, nhất thời không chết ngay được, không cần nói cho người khác.”

Nguyên lai là như vậy, Cẩn vương so với Hãn, năm nay cũng chỉ hai mươi sáu tuổi mà thôi, giảm đi mười tám năm, nói cách khác hãn tám tuổi đã bị trúng độc! Trời ạ! Là ai phát điên mà lại đi hạ độc thủ đối với cả một đứa trẻ? Người trong Hoàng cung chả nhẽ không có chút nhân tính nào sao?

“Làm gì mà kinh hãi đến vậy? Ta không cần nàng thương hại!” Tào Triệt nhìn nàng, nàng đang thương hại hãn sao? Hãn không cần bất kỳ kẻ nào thương hại, không cần!

“Ta không phải là đang thương hại người mà ta khâm phục người!”

“Khâm phục?” Tào Triệt tự giễu nở nụ cười “ta có gì đáng giá để nàng khâm phục, nàng có biết ai hạ độc thủ với ta không?”

Băng vốn là không biết, nhưng nhìn thái độ hằn, nàng lập tức hiểu ra, “Là Thái Hậu sao?” Nhớ tới người cực kỳ yêu thương Nhược Nghiên khi đó, Băng không thể tin được bà chính là người có thể ra tay hạ độc thủ với một đứa trẻ tám tuổi? Hình ảnh tốt đẹp về Thái hậu trong nàng hoàn toàn bị phá hỏng, sao bà có thể độc ác đến vậy, đối mặt với một đứa nhỏ có tám tuổi mà ra tay không thương tiếc. Cẩn Vương cũng là một người kiên cường, đối mặt với hoàn cảnh như vậy mà có thể trưởng thành một người như thế này đúng là một kỳ tích!

“Trừ bỏ bà ra còn có ai đây?” Tào Triệt bi thương rống lên một câu, trong ánh mắt bị che kín bởi hận thù, cười lạnh nói: “Tề gia sẽ có nay kết cục hôm nay tất cả đều do bà ta gây lên, là ông trời báo ứng bà ta!”

“Thái Hậu đã chết hai năm, mà Tề gia cũng đã sụp đổ, người không thể vì thế mà buông hận thù sao?” Người nếu mà cứ sống trong thù hận nhất định sẽ thống khổ, cứ thế mãi đến một lúc nào đó sẽ bị chính thù hận nuốt chửng, rơi vào trong chính bi kịch do mình tạo nên...

Tào Triệt ngây người, thần sắc khôi phục như thường, thậm chí lộ ra sự bất cần đời vốn có, cười nhìn Băng một cách ám muội: “Muốn ta buông đi thù hận trong lòng chỉ có một cách....”

Băng nhú mày, chậm rãi đợi câu dưới.

Tào Triệt cười hắc hắc, “Nàng phải rời bỏ hoàng huynh, ở với ta một chỗ, thế nào?” Biết rõ điều đó không có khả năng, hằn chỉ mà muốn đùa cho vui, đáy lòng hằn luôn biết hằn không nên tham lam như vậy, chỉ cần có thể cùng nàng làm bạn những ngày tới hằn cũng nên thỏa mãn....

“Năm mơ!” Băng phản bác, “Ta muốn nghỉ ngơi, còn có phòng khác không?” Lúc này đã ra khỏi hoàng cung Nguyệt quốc nên nàng và hằn cũng không cần sắm vai vợ chồng, càng không cần phải cùng hằn ngủ chung giường!

“Không có, phòng này chỉ có một gian như vậy!” Tào Triệt chậm rãi rời giường, “Nàng ngủ đi! Ta ngủ dưới đất!”

Băng cũng không chối từ, nằm ở trên giường nhưng mà trong đầu luôn nghĩ làm sao có thể khuyên can Cẩn Vương, làm hằn mang nàng về cung. Phương thuốc mà Diễm đưa cho hằn chỉ có mình hằn biết, nàng đương nhiên không thể chạy một mình, không có được của hằn nàng có sống được không! Nghĩ vậy nàng thấy mình thật may mắn không có bỏ lại hằn trong hoàng cung, nhưng mà lúc đó thật sự nàng không có tính toán như vậy, cứu hằn hoàn toàn xuất phát từ nội tâm...

Trên đất trải một tấm chăn rất lớn, Tào Triệt nằm trên đó nhưng cảm thấy không ổn, nói thế nào đi nữa từ nhỏ đến giờ đây hằn không có chút kinh nghiệm ngủ dưới đất, chỉ có nàng hằn mới đặc cách làm vậy, nhưng là hằn cam tâm tình nguyện, hằn không biết lòng hằn thay đổi với nàng từ lúc nào.

Trước đây nàng là đứa cháu mà Thái hậu yêu thương nhất, hằn chỉ dám đứng xa nhìn nàng, naoáng một cái nhiều năm đi qua, khi hằn biết mình trong thân mang kỳ độc, mang theo oán hận về cung thì lúc đó nàng đã thành hoàng hậu, là hoàng tẩu của hằn.

Khi đó, hần hận Thái Hậu hận thấu xương, lại giận chó đánh mèo trút hết lên người của Tề gia, nàng tự nhiên cũng không ngoại lệ, thấy nàng bị hoàng huynh bỏ mặc, hần âm thầm cao hứng, hần tận hết sức lực giúp hoàng huynh cắt bỏ hết thế lực của Thái hậu, cũng từng bước gây dựng thế lực cho mình, rốt cục cũng đợi cho đến ngày Tề gia hoàn sụp đổ. Lâm Diễm xuất lực không nhỏ, lập công bắt được Tề Lệ, để hần áp giải về kinh với tội danh phản quốc hần không hỏi vui mừng. Trước đêm về kinh một này, nàng lấy thân phận cung nữ trốn khỏi cung, gặp hần muốn hần để cho Tề Lệ một con đường thoát, nàng nguyện ý làm tất cả vì hần...

Là nàng tự mình giao ước. Hần ác ý đem nàng lên giường, nhe răng cười sau đó xé rách vạt áo của nàng, sau đó phát dục lên người nàng. Hần lúc đầu chỉ muốn dọa nàng thôi chứ bản thân hần sao có thể động vào nữ nhân Tề Gia chứ, khác nào làm ô uế chính mình. Nàng khóc, hai mắt đầm lệ lên án hành động cầm thú của hần, một bên gọi: “Diễm ca ca cứu ta” Nghe thế hần thấy phiền lòng, lập tức rời khỏi người nàng đi ra ngoài.

Khi hần trở về vào Hoàng cung, vẫn là khuôn mặt đó, mỹ mạo đó nhưng mà liếc mắt một cái nàng hình như đã thay đổi, không yếu đuối như trước mà cười rạng rỡ với hần khiến hần kích động nao lòng... Kiếp này hần và nàng vô duyên, nếu có kiếp sau, chỉ nguyện hần và nàng là thanh mai trúc mã, làm bạn cả đời, bất luận kẻ nào cũng không chia lìa được họ....

Từ trong mật thất nên không biết bên ngoài là ngày hay đêm, Bằng chỉ có thể thông qua thời gian ăn cơm mới có thể đoán thời gian, thông qua số lần được uống thuốc...

Nơi này nhất định là một quán rượu, thuận tiện cho từng người ăn ngủ nghỉ, lại thuận lợi thám thính tin tức bên ngoài, lấy quán rượu làm cứ điểm đúng là một chủ ý sáng suốt.

Nàng đã được uống thêm ba lần thuốc, chứng tỏ đã qua thêm ba ngày, ba ngày này Cẩn Vương rất ít khi ở trong mật thất, đến tận bữa cơm chiều hần mới trở về ăn cơm cùng nàng, sau đó lại không ở lại mà vội vàng rời đi, hần cũng rất ít cùng nàng nói chuyện, cho dù nàng tìm hần nói chuyện, hần cũng cố lảng tránh, cho dù nàng nói gì hần cũng không nói, nàng vẫn ngủ giường, hần vẫn ngủ đất như không có chuyện gì xảy ra.

Thuốc đều đặn cứ đến giờ là Lão Ngô lại mang đến phòng, sau đó lại nhìn nàng với ánh mắt phức tạp đến khi nàng uống hết bát thuốc đó, vẻ mặt đau khổ cầm bát rời đi, để lại nàng một mình trong mật thất đối mặt với không gian tĩnh lặng đến đáng sợ ngăn người buồn rầu.

Không ai tới hầu hạ nàng, chuyện gì đều phải tự mình làm, cái này không có gì đáng ngại, nhưng mà mấy ngày không được thấy bên ngoài trời nàng thật sự sắp điên rồi, đây khác gì là bắt nàng ngồi tù, ngồi tù còn có lúc được ra ngoài, nàng ngay cả quyền này cũng bị tước đoạt.

Có ai biết rằng một mình trong căn phòng bí kín với nàng biết bao sợ hãi? Nàng lại nhớ đến những lần làm nhiệm vụ trước kia, một mình nàng trong căn phòng đầy máu tanh bước ra, tuy nói là phải làm nhưng mà tâm nàng không khỏi sợ chính những bóng ma đó cứ hiện về ám ảnh nàng...

Phiền chán cùng sợ hãi cuối cùng khiến nàng không chịu được nữa, thấy Tào Triệt về mặt mỗi mặt kéo

bước vào phòng, cửa vừa đóng lại nàng liền phóng về phía hắc hắc lên:: “Ta muốn đi ra ngoài!”

“Nàng đi ra ngoài làm cái gì? Hiện tại khắp nơi đâu đâu cũng có quan binh kiểm soát, Nguyệt hoàng có chỉ, bất luận kẻ nào dâng đầu ta và nàng lên đều được thưởng vạn lượng bạc, nếu bắt sống được thì tiền thưởng tăng lên với vạn lượng vàng, khắp kinh thành đều có hình ta và nàng, nàng muốn đi ra ngoài chịu chết hay sao?” Tào Triệt không hề bình tĩnh như mọi ngày quát lại nàng, chứng tỏ hắc hắc cũng rất mệt mỏi, vẻ mặt hắc hắc vì thế càng tái nhợt, tức giận như xói mòn hết sức lực còn lại của hắc hắc.

“Chết với biến thành một người điên thì có khác gì nhau, ta không phải của phạm nhân của người, người dựa vào cái gì đem ta nhốt tại nơi này?”

“Không ai xem nàng như phạm nhân, nhẫn nại thêm vài ngày nữa thì ta sẽ để nàng đi.”

“Đi như thế nào?” Đối với lời nói như có lệ này, Băng không muốn nghe, nàng có cảm giác mình như đã đến cực hạn, không chịu nhún nhường quát tiếp:: “Chính người điên thì có, có phải người muốn tất cả mọi người bị người bức điên hết mới vừa lòng? Nói cái gì mà chờ vài ngày? Ta muốn người lập tức mang ta trở về! Hiểu chưa? Lập tức! Nếu không đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!”

“Cái gì?” Tào Triệt tựa tiểu phi tiểu cười nhạt, “Nàng chuẩn bị ra tay thế nào?”

Lạnh như băng mặt nói, “Ta không phải nói chơi với người, nói cho người biết nếu ta muốn giết người thì không phải không có khả năng!” Hắc hắc chưa từng hỏi nàng giết thái giám trong Nguyệt cung như thế nào, nhưng nàng biết hắc hắc nhất định là không phải không có ngai ngồi.

“Thì sao? Nàng có phải muốn giết ta?” Không thể không thừa nhận, nàng giết người thủ pháp quả thật lưu loát rõ ràng, nhưng nàng nếu lúc trước không có bỏ hắc hắc lại thì hiện tại sao lại muốn giết hắc hắc kia chứ? Đêm đó nàng còn khuyên hắc hắc và Hoàng huynh hoà giải, nàng mặc dù không nói rõ nhưng mà nàng có ý tốt vì hắc hắc, nên hắc hắc có thể khẳng định nàng nhất định không giết hắc hắc, mà nếu nàng thật sự làm như vậy, lúc này hắc hắc cũng không có lực để chống trả.... Có lẽ, có thể chết trong tay nàng cũng không phải là oan ức cho hắc hắc, ít nhất có thể làm cho nàng vĩnh viễn nhớ kỹ hắc hắc, cả đời cũng đừng mong quên được hắc hắc!

“Đừng cho là ta sẽ không dám!” Những lời này chỉ là nàng tức giận mà phát ra, nàng đương nhiên không thể giết hắc hắc, thuốc cứu mạng nàng còn trong tay hắc hắc mà! Lý do này cũng chỉ là do nàng tự ép mình chấp nhận chứ đối với hắc hắc nàng không đành lòng ra tay....

“Nàng sẽ không làm thế.” Tào Triệt như là đoán được lòng của nàng có tâm tư, chẳng hề để ý khẳng định.

“Người đừng cho là ta không dám...” Băng hận nghiêng răng lợi, hướng về phía của hắc hắc reo lên: “Người có biết ta hiện tại là ai chẳng?”

“Là ai?” Tào Triệt nửa ngày mới hỏi một câu, còn hỏi không chút để ý.

“Lâu chủ đương nhiệm của Minh Tinh lâu là ta!” Nhìn đến Tào Triệt lưng rõ ràng cứng đờ, Băng cuối cùng cũng cảm giác được lời nói của mình làm hắc hắc giật mình.

“Nàng có nói dối cũng không nên khoa chương như vậy! Nàng nếu mà là lâu chủ Minh Tinh lâu thì ta chính là ông trời....Đây là...?” Đang định đùa với nàng nhưng hắc cứng đờ cả mặt khi nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của nàng giơ lên tinh nguyệt bài trước mắt hắc, kiến hắc không khỏi há hốc mồm.

“Đây là tín vật chứng minh ta là lâu chủ của Minh Tinh lâu -tinh nguyệt bài, vậy ta hỏi người có tín vật gì chứng minh mình là ông trời không?” Bắng ngoài miệng thốt khoải, trong lòng lại ở ảo não do bại lộ thân phận quá sớm. Vì sao nàng luôn xúc động như vậy, không chịu học Thuỷ kia luôn ẩn nhẫn bình tĩnh trước mọi sự việc dù có biến lớn đến mấy....

“Không có.....” Tào Triệt định thần trở về, ánh mắt sâu xa suy tính, hoá ra đây chính là nguyên nhân kiến cho đám sát thủ đêm đó vào xe ngựa rồi mà lại lui ra, sau đó lại cứ bám theo bọn hắc, rồi lại đột nhiên xuất hiện giết đám quan binh trong ngõ nhỏ, nguyên nhân hoá ra là vậy....

“Ngày mai để cho người của Minh Tinh lâu đến gặp ta.”

Hắc không có nói gì mà đang nghĩ gì nàng không biết, lặp lại lời nói lúc nãy: “Ngày mai để cho người của Minh Tinh lâu đến gặp ta.” Bắng nhắc lại như ra lệnh cho Cẩn Vương, không sợ hắc không đáp ứng, hắc không phải nói nàng nhẫn lại thêm mấy ngày nữa sao? Hắc tính gì mà mang nàng đi được? Nàng muốn cho hắc hiểu được, hắc không làm được thì nàng tính cách khác để trở về!

Chương 73

“Tinh nguyệt bài vì sao ở trong tay nàng?” Tinh nguyệt bài chính là tin vật của lâu chủ Minh Tinh lâu, là nhân vật lớn trong giang hồ, làm sao có thể ở trên tay nàng? Minh Tinh lâu chỉ nhận tín vật không nhận người, dù ai có nói gì chỉ cần cầm trong tay tín vật thì lập tức trở thành lâu chủ và có thể khống chế toàn bộ Minh Tinh lâu.....

“Là lâu chủ tiền nhiệm giao cho ta...Còn nhớ rõ đám thích khách ngày đó ám sát Hãn trong sơn trang nghỉ hè chứ? Nàng chính là một trong số đó, người hãn biết nàng là ai chứ?” Tinh Nguyệt bài trong tay nàng thì chứng tỏ chỉ có người đóng giả Linh Nhi đó giao lại cho nàng, mà nàng có khuôn mặt thế nào hãn là Cẩn Vương biết rõ?

“Văn Tình.” Nếu lâu chủ Minh Tinh là người trong đám thích khách đó, nên rất có khả năng Văn Tình là một trong hai mươi tư người đó. Lúc trước hãn từng nghĩ ngờ Văn Tình là người có địa vị khá cao ở trong Minh Tinh lâu, nhưng mà không ngờ nàng lại là lâu chủ...

“Văn Tình? Là thiên kim của tri phủ Lệ Châu, là Lâm Phu nhân?” Không có khả năng a! Văn Tình hiện nay đang sống yên ổn lành, người giả Linh Nhi nhất định không phải nàng!

“Người đó chinh là người do nàng ấy an bài đóng giả mình. Ta đã tra rất rõ ràng, lúc vào ám sát có hai mươi tư người, thi thể tìm thấy cũng có hai mươi tư cái, nhưng có một thi thể dung nhan bị huỷ không nhận dạng được, đó chính là Văn Tình. Các nàng lúc đó đều bị trúng mê dược, nếu không hành động tuyệt đối không thất bại, cao thủ đại nội trong sơn trang có giỏi đến mấy cũng không làm thương tổn các nàng đến vậy. Ta đoán các sát thủ đó lúc trước nhất định là ở nhà Lâm Phu nhân, nên người có thể hạ mê dược chỉ có thể là nàng gây lên, tâm ý của nàng ta khó đoán được là gì nên nàng tốt nhất nên trừ bỏ nàng ta ngay, để ngừa hậu hoạn.” Trong nhà Lâm Diễm còn một Úc Văn Tình giả không biết có âm mưu gì nhưng lưu giữ nàng tương lai nhất định gặp hoạ.

“Ta biết rồi.” Bằng đồng tình với Cẩn Vương. Hãn vẫn như trước ân cần dặn dò nàng như thế đã suy yếu đến cực điểm, muốn buông trôi hết thảy.

“Sáng sớm ngày mai ta nhất định sẽ cho nàng gặp người của Minh Tinh lâu, nàng tính để họ làm cái gì?”

“Gặp mặt người tự nhiên biết.” Bằng không muốn nhiều lời, cùng y nằm xuống.

Một đêm không nói chuyện.

Một đêm này nàng ngủ không yên giấc, khi vừa nhắm mắt lại thấy có tiếng cửa mật thất mở ra, thấy mấy bóng người tiếp theo đó đi vào, nhìn kỹ quả nhiên là người của Minh Tinh lâu.

“Lâu chủ có gì phân phó?”

Bằng nhìn người sáng sủa nhất ngồi ở gần Cẩn Vương hỏi: “Người tên là gì?” Người này đến rất

nhanh và có vẻ làm được việc nhất.

“Thuộc hạ tên Ma Quái” (tên này tên Sĩ Lượng nhưng mà không biết nên dịch thành thế nào nên ta đổi tên cho hợp với đoạn sau)

“Ma Quái? Quý Quái đâu?” Đã có Ma Quái thì nên có thêm tên Quý Quái đi! Bằng tâm lý đoán.

“Quý Quái có nhiệm vụ khác, nay không ở Nguyệt quốc, lâu chủ có gì muốn phân phó cho hãn sao?”

“Không, việc này cứ giao cho người đi làm đi!” Quả nhiên là có tên khác tên Quý Quái thật.....

“Mời lâu chủ phân phó.”

“Được, đi giết Nguyệt hoàng cùng Lan hoàng, người có thể làm được không?” Trừ bỏ được hai kẻ đó, thế giới liền hòa bình, ý tưởng của nàng chỉ có đơn giản như vậy, tuy rằng biết rất nhanh hai nước đó sẽ lập hoàng đế mới nhưng ít nhất có thể hoà hoãn gây chiến với Đại Cảnh, làm hai nước đó rơi vào thời kỳ hỗn loạn, để cho nàng có thêm thời gian trở về bên Hãn.

“Lâu chủ có điều không biết, Minh Tinh lâu không giết người của hoàng tộc Nguyệt quốc.”

“Vì sao?” Đây là cái gì quy củ gì thế?

“Thuộc hạ không biết, đây chính là quy định của lâu chủ đời thứ nhất của Minh Tinh lâu lập nên, người của Minh Tinh lâu không được cãi lời.”

“Ma Quý, ta hỏi người, hiện tại ai là lâu chủ của Minh Tinh lâu?” Bằng thanh âm mềm nhẹ giống như lông hồng, nhưng ánh mắt lại sắc bén không kiến cho người ta nhìn vào mà ớn lạnh.

Dù sao nàng cũng từng là sát thủ trong một tổ chức lớn, nàng biết nếu cấp dưới cãi lời cấp trên thì hậu quả sẽ thế nào. Nay nếu nàng đã là lâu chủ, lời của nàng đương nhiên chính là lời vàng ý ngọc, không kẻ nào được cãi lời, cái gì mà lâu chủ đời thứ nhất, không phải là đã chết từ lâu rồi sao, xuống gặp Diêm Vương mà kiện.

“Là người.” Ma Quái không khỏi rùng mình vì thấy nàng đáng sợ đến vậy.

Bằng cũng không chịu nhường bước tiếp tục hỏi: “Ta đây hỏi lại người, cãi lời của lâu chủ, theo quy củ của bản lâu thì sẽ xử trí như thế nào?”

“Chém tới tay chân, phế hết võ công cho tàn phế, nếu nặng hơn moi tim cho chết.”

“Người biết thế là tốt rồi, đi đi!”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Tình thế bắt buộc, Ma Quái cũng không phải người không thức thời, lúc này nhận lệnh mà đi.

“Chờ đã!” Tào Triệt trầm mặc từ này đến giờ lúc này mới lên tiếng, “Như thế không ổn.”

Ma Quái nhẹ nhàng thở ra, dừng lại cước bộ, chậm rãi đợi xem sự tình có đường cứu vãn nữa không.

“Có gì không ổn?” Bằng nhú mày khó hiểu trừng mắt nhìn Tào Triệt, chăm chú lắng nghe hần muốn nêu ra cao kiến gì.

“Nguyệt hoàng mặc dù hiếu chiến nhưng cũng là vì lợi mà chiến, ít nhất còn biết đến thời thế. Nay hần một mặt phô trương thanh thế cho Đại Cảnh xem, một mặt mượn sức Úy Phong Kỳ, kỳ thật thấy hần có phần không nắm chắc phần thắng với Đại Cảnh, trận này không đánh cũng không bại. Nhưng nếu mà hần chết, tiểu thái tử còn nhỏ lên triều, dù có thuận lợi kế vị cũng bị bá quan trong triều, đặc biệt là hoàng thúc của hần Doanh Châu vương cướp mất hết quyền hành. Người này chiến đấu sa trường quanh năm, thiện chiến vô cùng, một khi đã ra chiến trường là giành chiến thắng, đối với Đại Cảnh ta mà nói đó là bất lợi.” Tào Triệt phân tích đạo lý rõ ràng, Bằng nghe liên tục nhú mày.

“Ma Quái, để Nguyệt hoàng lại, giết Lan hoàng và cái người là Doanh Châu vương, ta cho người thời hạn nửa ngày.” Cẩn vương nói nhiều như vậy không phải là ý tứ này sao? Nói rõ chính không nói, chính là vòng vo không nên giết Nguyệt Hoàng. Trong lòng hần dù sao Đại Cảnh là quan trọng nhất, mọi chuyện đều vì quốc gia mà lo lắng nên hần chỉ cố ép bản thân buông tay tất cả lý tưởng, thực là phí phạm nhân tài.

“Vâng.” Ma Quái trong lòng thở dài, cuối cùng cũng vẫn là giết đi một tính mạng người trong hoàng tộc Nguyệt Hoàng... Lâu chủ đương nhiệm nhìn mảnh mai như vậy nhưng không khỏi lộ cường thế kiến hần lần đầu tiên nhìn thấy còn phải lép vế, không dám kháng lại mệnh lệnh của nàng...

Ma Quái sau khi rời khỏi, Tào Triệt lại đến gần Bằng nhìn nàng với vẻ tán dương.

Bằng từ từ cười, “Úy Phong Kỳ khẳng định là bí mật đến Nguyệt quốc, hần chết ở trong này, Nguyệt hoàng nhất định phải đau đầu.”

“Úy Phong Kỳ chỉ là một tên đạo tặc, nếu không phải lúc trước Hoàng huynh giúp hần thì sao hần có thể đăng cơ làm hoàng đế. Nay đăng cơ được lại tính bội ước, cấu kết với Nguyệt Hoàng ám hại Đại Cảnh...” Đặc biệt không tha thứ cho hần vì dám nhìn nàng với ánh mắt như vậy trong đêm yến tiệc.

“Người có biện pháp nào đưa tin hần chết ở Nguyệt quốc về đến Lan quốc không?” Tam quốc thế lực ngang nhau, thực lực Lan Quốc chắc cũng không nhỏ, nếu có thể làm cho Lan Quốc và Nguyệt Quốc xảy ra mâu thuẫn gây lên chiến tranh thì đối với Cảnh Quốc đó chính là cục diện tốt nhất.

Tào Triệt mím môi mà cười, vui vẻ gật đầu, “Nàng và ta đúng là cùng một ý tưởng. Lan Quốc vẫn còn có bốn vị Vương gia khác, Úy Phong Kỳ mà chết, bọn họ khẳng định vội vàng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, chỉ sợ không rảnh mà truy cứu Nguyệt quốc, nhưng có thể giảm bớt hậu họa với Đại Cảnh, với lại thêm việc Doanh Châu vương chết, tất cả càng thêm loạn...”

“Càng loạn càng tốt, không phải sao?” Điều mà nàng muốn chính là như vậy, có như thế mới giúp ích cho nàng.

Tào Triệt đạm cười không nói, về bên ngoài và tính cách bên trong nàng thật bất đồng, nhưng hẳn thích chính là nàng như vậy. Tuy hiện thời nàng không có chút kiến thức nào về thời đại lúc này, nhưng mà hẳn có thể yên tâm không bao lâu nàng có thể thích nghi với hoàn cảnh mới dễ dàng.

Úy Phong Kỳ bí mật sang đây, lại bí mật rời hoàng cung đi tiêu dao nên man mẫn thoát chết, nhưng mà Doanh Châu vương kia không có may mắn như vậy, buổi trưa hôm đó Tào Triệt tự mình vào đưa thuốc cho nàng báo tin hẳn chết.

Nhíu mày nín thở uống cho xong bát thuốc, Băng nhìn khuôn mặt tái nhợt càng ngày càng giống quỷ của Triệt, liếc mắt hỏi: “Người mỗi ngày đi ra ngoài không sợ ai nhận được sao?”

“Đợi chút..... Cho nàng xem như thế này có nhận ra được ta không?” Tào Triệt bộ dáng thản nhiên, vòng vo quay lưng lại, sau đó lấy ra một mặt nạ da người đội lên mặt, nhất thời khuôn mặt hẳn biến đổi thành một người hoàn toàn khác mà nàng không quen biết, hẳn quay lại hỏi mỉa cười: “Thấy thế nào?”

“Thay đổi khuôn mặt?” Băng nhớ đến lúc nhỏ có xem kịch, người ta có tô vẽ lên mặt cho khuôn mặt biến đổi, nhưng mà hẳn như thế này không kiến nàng khỏi tò mò, liền đến gần sờ vào khuôn mặt đó, chỉ cảm thấy nó không khác gì khuôn mặt bình thường, tán thưởng nói: “thật sự là tốt quá, như thế nào mà người không lấy ra ngay từ đầu?” Văn Tình kia đóng giả Linh Nhi cũng là dùng phương pháp này.

“Lúc trước có người bên ngoài nên không tiện, ta đã cho người làm cho người của ta và nàng, nhưng ngày mai mới có thể đưa đến.” Tào Triệt kéo miếng da mặt đó xuống cẩn thận cất vào trong vạt áo.

“Ngày mai có thể đưa đến? vì sao không nói sớm?” Nếu có cái này, bọn họ có thể trà trộn vào dân thường mà rời khỏi kinh thành một cách an toàn, nhưng mà hẳn lợi dụng không nói sớm điều này, chính là muốn nàng sai người của Minh Tinh lâu đi giết Doanh Châu vương..... Thật sự là đa mưu túc trí!

“Tối hôm qua vốn định nói cho nàng hay, nhưng mà nàng lại uy hiếp ta.” Tào Triệt cười một cách vô tội.

“Người..... Quên đi!” Băng chỉ có thể tự nhận mình không thông minh, ai chính là người làm cho nàng không kiên nhẫn kia chứ?

“Cái mặt nạ của nàng ngày mai có thể đưa đến, đến lúc đó chúng ta lập tức rời đi, cái này có kiến nàng vui không?”

“Có cái gì mà cao hứng, còn không phải là chuyển đến một nhà lao khác sao?”

Tào Triệt đột nhiên sắc mặt khế biến, không nói thêm cái gì bỏ ra ngoài.

“Gặp quỷ sao? Sao lại hoang mang rối loạn khẩn trương ra ngoài làm gì?” Băng lầm bầm, đột nhiên phát hiện cái ghế hẳn ngồi có cái gì đó đỏ thẫm như máu, nàng nghi hoặc đến gần lấy tay lau đi, máu không còn lại nhiều, nhưng mà giọt máu đó rơi đúng chỗ nàng có thể nhìn rõ ràng.

Trong phòng chỉ có nàng và Cẩn Vương, nàng không bị thương thì chả nhẽ người bị thương là Cẩn Vương? Nhìn hăn cư xử không được tự nhiên cho lắm thật sự rất giống bộ dáng của người bị thương.

NHỚ có lần hăn nói máu hăn có chứa độc, Băng nhìn máu dính ở đầu ngón tay, nhất định buổi tối nay hăn trở về phải hỏi hăn cho ra nhẽ, ai ngờ một đêm hăn không có trở về, ngày hôm sau lúc nàng đang ăn điểm tâm mới trở lại, sắc mặt trắng bạch khác thường.

“Làm sao vậy? Sắc mặt của người không khỏe, có phải sự tình có cái gì biến đổi?” Tào Triệt vẻ mặt khác thường kiến Băng không khỏi lo lắng, nàng không muốn tiếp tục bị nhốt ở nơi này? Nàng chịu đủ rồi, đến hôm nay đã là cực hạn, buổi sáng chải đầu pháp hiện mình có một sợi tóc trắng rụng ra, nếu cứ tiếp tục ở nơi này, có phải ngày nào đó đầu nàng trắng hết, hoá thành bạch mao ma nữ.

“Không có, mặt nạ của nàng vừa rồi mới đưa đến, chờ nàng ăn xong điểm tâm chúng ta liền rời đi.”

Băng nghe vậy lập tức ném chiếc đĩa, “Không ăn, hiện giờ đi luôn!” Hăn nói thế thì nàng làm gì có tâm tư mà ăn nữa chứ.

Mang mặt nạ vào, Băng tò mò đến cực điểm không biết gương mặt mới của mình thế nào liền đến gương soi. Chỉ thấy người trong gương là một khuôn mặt lớn, mặt to như hai cái bánh bao, mí mắt nhỏ, mũi thấp, sắc mặt vàng vọt, trên mặt còn loang lổ tàn nhan, xấu đến mức không muốn nhìn lại lần hai.

“Da của nàng vốn trắng tự nhiên, nếu đem mặt nạ này mà da tay trắng như thế sẽ kiến kẻ khác nghi ngờ, sẽ rất dễ bại loojơ thân phận.” Tào Triệt đi về phía nàng đưa cho nàng một hộp như hộp phấn bôi lên chân tay nàng.

Băng nhú mày nhìn khuôn mặt giả của Tào Triệt không có nét gì là xấu xí, giận dữ nói: “Vì sao làm mặt nạ của ta xấu đến vậy, người có phải muốn trả thù ta không? Gương mặt người sao không có xấu đến vậy?”

“Ta không quan tâm, dù sao cũng chỉ là gương mặt nguy trang, không cần quá coi trọng.” Nếu mà để dung nhan của nàng không biến đổi đến vậy thì sẽ gây chú ý, đáng tiếc nàng không hiểu được điều này.

“Dù sao đối mặt với khuôn mặt này là người mà...” Băng thầm lẩm bẩm, nàng tuyệt đối không muốn nhìn khuôn mặt này lần hai. Phấn nộ giật hộp phấn trên tay hăn tự mình bôi vào tay, thấy cổ tay dần biến thành màu vàng vọt, hình dung đến khuôn mặt vàng vọt của nàng cũng như thế không khỏi lo lắng hỏi Tào Triệt: “Bôi cái này vào có tẩy đi được không?”

“Yên tâm, trong một tháng có dính nước mới lộ.” Tào Triệt còn tưởng rằng nàng là lo lắng nhan sắc bị nước làm lộ hết khuôn mặt và da giả này, nói thế để nàng an tâm.

Một tháng?! Kia nàng thật sự không muốn trong một tháng đó mỗi ngày đều phải nhìn nản da vàng vọt này.

“Đi thôi!” Băng cuối cùng nhìn thoáng thành người phụ nữ xấu nhất kinh thành thôi.

Ra khỏi mật thất, đi thông qua bậc thềm bằng đá, lúc này là ban đêm nên không thấy rõ khung cảnh xung quanh, nhưng mà bên ngoài là không không gian khác tạp nham, bên ngoài có bày biện khá nhiều bàn ghế. Bên ngoài chờ bọn họ không ít người, trừ bỏ mặt Cẩn Vương là nàng vừa nhìn qua thì không có một gương mặt nào là nàng quen cả. Một nam nhân cao lớn, khuôn mặt xấu xí, ánh mắt thâm thúy đến gần cung kính với họ nói:

“Vương gia, chuẩn bị đã xong hết. Chỉ cần chờ đến khi cửa thành mới là chúng ta có thể đi.” Hoá ra là lão Ngô.

“Nhiều người đi lại không tiện, các người lưu lại chờ tin tức của ta.”

“Vương gia, này.....” Mọi người hai mắt nhìn nhau, Vương gia nay nay là một thường dân bình thường, lẽ nào muốn một mình dẫn nương nương đi theo.

“Các người lo lắng gì chứ, chẳng phải có một nam nhân khuôn mặt xấu xí đi theo bảo vệ rồi sao?! Hắn có khuôn mặt như thế, xấu xí bội phần thì làm gì kiến kẻ khác chú ý.” Bỗng bên cạnh không khỏi thán phục, bọn họ hoá thân thành một đám người xấu như vậy, nếu mà cha mẹ thân sinh sinh được đứa con như vậy không khỏi sầu não.

Mọi người lại xúm vào khuyên Cẩn vương, nhưng ý hắc đã quyết không ai dám nói thêm chỉ có thể bất đắc dĩ nghe lệnh. Nghe bọn họ nói chuyện, nàng biết có một nam nhân xấu xí đến đưa nàng và hắn đi, cũng chính hắn là người hộ tống nàng và Cẩn Vương rời Đại Cảnh.

Lão ngô cầm vài bộ quần áo vải thô cho bọn họ thay, sau đó đưa họ ra bên ngoài, bên ngoài là một viện nhỏ, ngoài cửa có một nam nhân trực đầu đánh xe ngựa chờ sẵn.

“Các người chuẩn bị cái xe rách nát này sao?Chiếc xe này có thể đưa chúng ta về Đại Cảnh sao?” Bỗng không phải người soi mói, nhưng mà chiếc xe như thế thì làm sao đủ khả năng đưa nàng trở về.

“Trước ra khỏi thành đã rồi lại đổi xe khác, hãy nghe ta nói, chúng ta nay là một đôi theo lão gia chạy từ quê lên Kỳ An đây tìm người thân, nhưng đến đây mới biết người thân đó đã mất, chỉ có thể trở về cố hương, đi xe này là lựa chọn đúng nhất, lên xe đi.”

“Lại là vợ chồng?” Vì sao cứ phải là vợ chồng, huynh muội không được sao?

Tào Triệt lơ đãng nhíu mày mà cười, làm tư thế tỉnh bơ.

Bỗng phần nộ vung tay áo, bước lên xe, sợ lên xe không cẩn thận có thể kiến chiếc xe này vỡ nát mất luôn. Không gian bên trong một người vào thì vừa đủ, nếu mà hai người vào thì không biết sẽ chật chội thế nào, nhưng mà nghĩ đến việc có thể vì thế mà rời đi Kỳ An thì tâm rất vui vẻ nhảy nhót, không khoẻ chật chội thì cũng nề hà gì.

Tào Triệt đối với mọi người phất phất tay, xoay người lên xe.

“Cẩn thận một chút!” Bỗng ra tay giúp đỡ một bước của Tào Triệt, tấm ván gỗ đặt dưới chân hình như

muốn vợ làm đôi. Nàn vừa định nói hăn không cần vào bên trong nhưng lắc một cái hăn đã tóm cả nàng và hăn ngồi yên trong xe rồi.

“Phu ngựa, đánh xe!” Tào Triệt nói với người bên ngoài đánh xe đi, khoé miệng không khỏi ẩn hiện ý cười. Nam nhân xấu xí bên ngoài tiếng ồm ồm đáp ứng rồi đánh xe ngựa chậm rãi đi ra khỏi tiểu viện.

“Không được! xe này sập mất! Nếu ta hoặc người không đi xuống thì nhất định xe sẽ sập!” Bạng lo lắng chiếc xe không chịu nổi sức nặng của hai người vì vừa đi xe vừa kéo kẹt kháng nghị lại, nàng tình nguyện xuống đi bộ còn hơn ở trên chiếc xe này mà hãi hùng.

“Ngoan ngoãn ngồi yên đừng lộn xộn, cẩn thận xe thật sự sập mất giờ.” Tào Triệt cho tay dựa lên tường xe, nhìn nam nhân đánh xe bên ngoài, thấy hăn càng lúc nàng cười thâm tình, thậm chí có phần vui sướng khi gặp họa.

Bạng tò mò nhìn theo ánh mắt của Triệt, cách một tấm màn che, không có cửa nên có thể nhìn rõ khuôn mặt của phu xe, sao hăn lại cười vui vẻ đến vậy?

“Nương tử, vừa rồi vì phu lên xe vô ý suýt nữa làm sập xe, may có nương tử giúp vì phu một tay...” Tào Triệt âm thanh không lớn lắm nói, hăn nhất định là cố ý nói cho tên đánh xe nghe, thấy hăn ánh mắt nhất thời ngưng thần sáng loé lên.

“Nơi này không có người thương thức hành động của người đâu, người tốt nhất lên giữ đến khi quan binh thì hơn.” Bạng hung hăng trừng mắt nhìn hăn. Hăn làm thế là có ý gì, sao lại nói thế lúc này? Nơi này vốn không có người ngoài, hăn không nên lỡ mồm dùng ngôn ngữ như thế nói chuyện với nàng, đột nhiên lại xưng cái gì “vì phu”, thật sự là khó hiểu?

Bạng từ trong xe ngựa nhìn ra bên ngoài, khắp kinh thành đều là hình dán của bọn họ, mức treo thưởng lại không nhỏ, bất luận là còn sống hay chết đều được nhận ngân lượng, nhưng mà cũng thật là buồn cười, thời nay không có ảnh chụp như thời nàng, ăng mấy bức họa này mà tìm được người thì cũng quá là kỳ lạ.

Khắp nơi đều có quan binh canh tuần, nhưng mà không có ai hoài nghi xe ngựa bọn họ, họ cứ vậy đi một cách thuận lợi ra đến cửa thành. Ra đến cổng, lính canh có kiểm tra lại đôi chút nhưng nhìn họ như vậy không có chút nghi ngờ, Bạng đoán có thể quan binh không nghĩ người xấu xí trong xe lại là người cần tìm lên dễ dàng cho qua. Bạng và Tào Triệt cứ vậy thuận lợi kinh đô Nguyệt Quốc- Kỳ An

“Vì sao chỉ cần biết được chúng ta ở đâu thù đã nhận được mức thưởng cao đến vậy, Ái phi của Nguyệt Hoàng mất tích chả nhẽ hăn không lấy sốt ruột?” An toàn ra khỏi cửa thành, Bạng mới nói nghi vấn trong lòng mình ra hỏi Tào Triệt.

“Hăn như thế nào không vội? Nhưng mà tìm chúng ta là việc công khai cần làm, tìm ái phi thì phải bí mật, hai người chúng ta mà đã đi được thì tìm hai người bọn họ còn khó hơn.” Hai người bọn họ nhất định là về Điệp cốc cư trú, mà Điệp cốc thì nằm trong rừng sâu của Đại Cảnh, Vô Hạo có muốn tìm cũng không có khả năng.

“Người có vẻ biết bọn họ sẽ đi thế nào, nói cho ta biết!” Cẩn vương cười lộ ra như vẻ hăn biết hết sự

ình, không ngại hưởng hấn hỏi thăm.

Tào Triệt liếc mắt nhìn lão đánh xe bên ngoài, cười tùm tùm sát vào Bãng, dùng âm thanh cực nhỏ nói vào tai nàng: “ Kêu ta một tiếng tướng công, ta nói cho nàng nghe.” Bãng không tin vào tai mình nhìn hấn, hấn hôm nay sao vậy, cứ liên tục cười một cách quái dị, trong mắt lại như một tiểu hài tử đang làm trò đùa cho ai đó xem.

Nhe răng nhếch miệng hung tợn phun ra hai chữ: “Tướng công.....” Bãng cố nén giận trong lòng nói, mặc kệ hấn có nói, dù sao người mà nàng đang hình dung không phải là nàng nói mà là xấu nữ có gương mặt xấu xí này nói, nhưng mà hấn vẫn không chút nề hà, cười đáp trả nàng hai chữ: “Nương tử”, nghe mà sờn cả da gà, không sao chỉ cần biết Diễm và Thuỷ chạy đến đâu là được rồi.

Xe ngựa đột nhiên ngừng một cách đột ngột, làm xe phát ra tiếng động như sắp bể làm hai....

“Vô Diện, người dừng xe làm cái gì!” Tào Triệt hướng về phía phu xe thân mình to lớn quát lên: “Còn không mau kéo xe chạy!”

“Vâng, chủ tử.” Phu xe trả lời, lôi kéo dây cương điều khiển ngựa tiếp tục chạy, bàn tay lên gân, nắm chặt thành quyền.

“Ngừng! Ngồi cái xe này chính là dọa người ra, ta không muốn ngồi trên này nữa!” Không biết cái xe rách nát này có thể trụ được đến bao giờ, nhưng mà âm thanh xe phát ra như vậy thật không biết lúc nào gặp nạn, ngồi trong xe có hấn mới an tâm chút, nhưng mà hấn lúc này còn yếu hơn nàng. Với lại ở trong mật thất buồn như vậy, nàng thật sự muốn nhìn thấy trời xanh, hít thở một chút không khí trong lành bên ngoài.

“Nương tử chỉ có nói cứng miệng chứ thật sự rất mềm lòng, sợ ta và ngựa mệt nên mới nói thế có đúng không?”

Hoàng huynh a, người nhọc lòng biến mình thành phu ngựa xấu xí như vậy tưởng ta không nhận ra được sao? Để xen người có thể nhẫn nhịn đến bao giờ!!

“Người không thấy kinh à?” Bãng hung hăng trợn mắt nhìn hấn sau đó mới nhảy khỏi xe, cùng người đánh xe đi dưới đất, vỗ bả vai hấn hỏi: “ Phu xe, tên người thật sự là Vô Diện”

Vô Diện tựa như giật mình, hai mắt cố gắng tránh mặt nàng, nửa ngày mới “ Ừ” một tiếng.

“Uhm.....” Bãng chú ý lúc mà Vô Diện quay đầu vội đi, ánh mắt hấn sao mà quen thuộc đến vậy, tuy hấn cố tránh mặt nàng và cứ cúi gằm mặt xuống như ánh mắt đó của hấn rất có thần, sáng ngời không chút xấu xí, thậm chí có phần thâm thúy làm nàng liên tưởng đến Hấn. Nhất định là nàng nhớ Hấn quá nên mới thấy vậy thôi....

“Vô Diện, phu nhân hỏi người nói, người cần phải trả lời cho lễ độ.” Tào Triệt từ trong xe đi ra nói với phu xe ý nhắc nhở

Vô Diện tay nắm chặt dây cương như muốn kéo đứt đám dây cương đó làm hai, lời Cẩn Vương nói làm hấn trở lên khẩn trương, quay đầu lại nhìn thấy Cẩn Vương hình như rất vui vẻ, nàng nhíu mi nói với hấn: “Người không nói lời nào người ta cũng biết là người không cầm điếu!”

Quay lại nhìn nam nhân tên Vô Diện đó, nàng thật sự nhìn kỹ thấy hấn không quá xấu xí. Đối với nàng mà nói xấu xí cũng có nhiều loại, có loại làm người ta mới nhìn đã chán ghét, có loại xấu kiến ta thấy phản cảm, phu xe này cho người ta thấy hấn là loại thứ hai, nhưng đôi mắt hấn thật sự không hợp với khuôn mặt này. Nhưng nghĩ đến dung nhan bản thân đây tàn nhan, mặt thì như hai cái bánh xe lớn, khẳng định ai có nhìn nàng lúc này cũng muốn chạy vội....

Băng lộ ra với phu xe một nụ cười hiền lành: “Đừng để ý đến hấn, hấn hôm nay có điểm không bình thường!”

Vô Diện không nói chuyện, chỉ lo cho ngựa chạy đi, Băng cũng không để ý đến hấn, chỉ đơn giản nghĩ phu xe này nhất định là một kẻ quái gở không hay chuyện mà thôi. Nàng ngần ngợ hết ngẫm trời đất lại ngẫm đến hoa đại ven đường. Làm một con chim tự do thật là hạnh phúc. Nàng miệng vui vẻ hát, tùy hứng hái hoa đại ven đường làm thành một vòng hoa đội đầu, cười tủm tủm hướng đến Vô Diện: “Đến đây, Vô Diện, cái này cho người!”

“Đưa ta!” Không đợi Vô Diện đưa tay lấy được vòng hoa nơi tay nàng, Tào Triệt đã nhanh tay cướp lấy nói: “Có phu nhân nào mà lại làm vòng hoa không đưa cho tướng công mà lại đem tặng nô tài!”

“Người hôm nay sao lại kỳ quái thế, ta làm vòng hoa tặng ai đó là quyền của ta, trả lại cho ta!” Hấn nhất định hôm nay bị 9j thần kinh rồi, cứ muốn gây sự như một đứa trẻ vậy.

“Không đưa!” Tào Triệt cướp được vòng hoa trên tay nàng đắc ý, đeo nó lên cổ không muốn trả lại.

“Người cười giống y như một tên ngốc vậy!” Hấn cười như một tên ngốc, đeo vòng hoa vào càng nhìn càng thấy hấn ngốc hơn.

“Đó không phải trùng hợp quá sao? Tướng công ngốc và nương tử xấu xí đúng là một đôi trời sinh! Vô Diện, người thấy ta nói có đúng không?” Ha ha...Hoàng huynh, người mà cứ dùng lực nửa nhất định đám dây cương đó sẽ đứt từng đoạn.

“Vô Diện, chúng ta đi đừng để ý đến tên ngốc đó!”

“Vô Diện, bình thường người không phải rất hay nói sao? Sao hôm nay lại ít nói vậy?”Tào Triệt hỏi.

“Thuộc hạ trong lòng sốt ruột.” Vô Diện đáp.

Băng cảm thấy hấn không có chút gì gọi là sốt ruột mà giống một vẻ như đang hờn dỗi thì đúng hơn, nhưng mà cố kìm nén mà thôi.

“Có cái gì phải gấp, chúng ta không vội trở về, ta còn muốn du sơn ngoạn thủy một phen nữa! Có đúng hay không nương tử?”

Hắn không muốn hồi cung gặp Hãn sao? Bằng vẻ mặt phức tạp nhìn hãn, nhưng mà không được ép hãn quá, chỉ cần hãn đưa nàng toàn vẹn về là được rồi.

Trên đường đi qua một cái xe ngựa lớn, đi qua họ không vấn đề gì nhưng mà nàng ghe tai nghe được họ nói cái gì, hoá ra xấu nam và xấu nữ đi bên nhau cũng gây ra chấn động đến vậy.

“ Công tử, người nhìn xem hai người đi bên ngựa kia xấu quá!”

“Đúng vậy! Ta lớn như vậy còn chưa từng gặp qua người nào xấu xí như vậy, Lý gia đại tỷ, chúng ta cách bọn họ xa chút.”

“Uhm! Cách xa tốt hơn, công tử, người xem bên cạnh xe còn có một tên ngốc nữa! Xem hãn còn đeo hoa lên cổ nữa kìa...”

Cứ thế không ít lời bàn tán về họ tuôn ra....

Bằng không kìm được đến gần hai cô nương đang nói chuyện đó hỏi: “ Nhị vị cô nương nói chuyện tiểu cũng không cần lớn tiếng như vậy đi! Xin hỏi chúng ta gây hại gì cho các người chẳng?”

“Chúng ta nói sai rồi sao? Các người vốn xấu xí vô cùng, chả nhẽ ta lại không được nói thế?” Tên công tử đó tự cao tự đại thấy mình cao hơn Bằng nửa cái đầu hống hách nói vì nàng chỉ đứng dưới tầm mắt hãn.

“Nói không sai, có sai chính là cái này!” Bằng giơ một quyền lên đâm thẳng vào mắt của hãn, cho hai mắt hãn thâm đen thành con gấu mèo luôn.

“Nương tử, mấy người này tự nhiên làm mình xấu rồi, ăn mặt bên ngoài thì loè loẹt, ăn nói cục cằn, không một chút lễ giáo hiểu biết, chúng ta không cần chấp nhặt với họ, đi mau, cứ ở đây lại dính thêm xui xẻo!” Tào Triệt ở bên nói, thấy hai nữ nhân bên cạnh mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Tướng công nói rất chí lý!” Bỏ đám ngốc đó, Bằng xoay người về bên cạnh Vô Diện, vỗ vai hãn vì thấy hãn đang ngây ngốc nhìn nàng cười, không nhin được Bằng hỏi: “Ngây ngốc làm gì? Còn không mau đi?”

Đi được một đoạn, Bằng quay lại nhìn hai nữ nhân còn ngây ra ở đó chưa có rời đi, không nhin được cười thật to, làm kinh động cả chim chóc bên đường.

“Cười đến chết mất, các người có thấy bộ mặt các nàng vừa nãy không? Lúc thì hồng, lúc thì trắng, thật sự rất lợi hại, mà mắng người cũng thật thô tục!” Triệt cười lớn theo nàng.

“Khó trách, đây là lần đầu tiên có người dám cười ta được.”

“Đi rồi lâu như vậy nàng cũng mệt rồi, vẫn là lên xe ngựa nghỉ ngơi thì hơn.!” Nàng còn chưa sinh

con được một tháng thì đã lang bạt giang hồ, nhưng mà không thấy nàng kêu khổ lấy một lời, ngược lại một chuyện nhỏ nhặt như vậy lại khiến nàng cười vui vẻ đến vậy...

“Ta không thấy mệt, mấy ngày nay ta thấy mình như người chết rồi, đi bộ một chút cũng tốt.” Nói thực là bản thân nàng có thấy mệt, nhưng mà nhìn thấy cái xe như thế nàng tình nguyện đi bộ còn an toàn hơn là ngồi trên đó...

“Nàng nếu sợ xe không chịu nổi thì ta đi bộ, nàng cứ lên xe ngồi đi...”

“Chủ tử, phía trước có hai điều lối rẽ, chúng ta đi thế nào điều?” Vô Diện quay lại hỏi Tào Triệt về đường đi tiếp theo.

“Đi cái đường nhỏ kia, phía trước sẽ có một thị trấn tên là Bạch Vân, chúng ta đến đó đổi xe ngựa!” Hoàng huynh, xen người có thể chịu được bao lâu?

“ Vâng!”

“Vô Diện, người không sao chứ?” Bằng nghi hoặc nhìn mặt của Vô Diện, cảm giác như mặt hắc càng lúc càng đen hơn. Vô Diện vẫn như trước cảm mặt mà đi, không để ý đến nàng dù chỉ là một cái liếc mắt. Xem ra hắc thật sự không muốn cùng nàng nói chuyện, sợ nàng gây âm ỉ sao?

Ngựa đi với tốc độ rất chậm nên đến giữa trưa mà chưa có đến thị trấn tên Bạch Vân, Tào Triệt nhìn thời gian không có sai biệt gì mấy so với hắc tính toán nên ra lệnh dừng xe, nói với phu xe: “Vô Diện, người đi xuống sông bắt mấy con cá về nướng làm cơm trưa, làm nhanh ta đói bụng lắm rồi!” Lại nói với Bằng: “Nàng lên xe đừng có đi đâu, ta đi một lúc rồi về!”

“Người muốn đi đâu? Ta và người cùng đi!” Nhất định là sắp đến thời gian uống thuốc, Cẩn Vương chính là muốn mượn cớ đi chuẩn bị thuốc, nàng muốn chờ bỏ nghi hoặc trong lòng muốn đi xem hắc làm gì, đến lúc đó mới biết được thuốc đó được làm ra thế nào.

“Ta đi vào trong rừng đi tiện, nàng cũng muốn theo sao?” Tào Triệt trêu đùa lại: “ Vi phu với nàng có gì mà ngại, nếu nàng cũng muốn thì chúng ta cùng nhau đi! Vi Phu không để ý đâu!”

“Ai muốn cùng người đi tiện kia chứ!” Trước mặt Vô Diện hắc thản nhiên nói ám muội như vậy, cho dù hắc có là Vô Diện đi nữa cũng không nên cứ luôn miệng gọi nàng một tiếng nương tử, hai tiếng nương tử chứ, rồi cái gì mà vi phu! Hơn nữa nàng cảm thấy hắc nói hình như không phải để nàng nghe mà muốn cho Vô Diện nghe thì đúng hơn!

Tào Triệt cười hớ hớ tiêu sái vào trong rừng cây.

Gió quất nhẹ vào mặt, hương hoa đại thoảng đưa, thuận lợi đi đến một gốc cây đại thụ to ngồi dựa lưng vào đó, xem Vô Diện đi đến song trầm mình trong nước dùng cây xiên cá, chờ món cá nướng của hắc. Vô Diện động tác lưu loát, không bao lâu đã bắt được hơn mười con cá lên bờ, bộ dáng hình như còn muốn bắt nữa, Bằng hô: “Vô Diện, như thế đủ rồi, ta đã kiếm được củi lửa, mau lên nướng cá đi.” Sáng ra không có ăn hết điểm tâm nên giờ bụng nàng đói meo.

“Loại này việc nặng nhọc này để cho nô tài làm mới đúng, hoàng hậu nương nương không nên tự mình làm.” Vô Diện mang đám cá đó lên nhìn số củi mà nàng kiếm được không ít, vẻ mặt tự trách bản thân.

“Thuận tay mà thôi, đừng nhiều lời, nhanh nhóm lửa lên nướng cá đi, ta đói đến chết mất!” Đói bụng làm Băng không kiên nhẫn thúc giục.

“Vâng, vâng, lập tức làm ngay đây ạ!” Vô Diện tay chân luống cuống đánh lửa, một hồi lâu mà lửa không có.

“Người có thể nhóm được lửa hay không? Lui ra để ta làm cho!” Băng đến đoạt đá lửa trong tay hắn, làm vài động tác thì đã có lửa rồi nói: “Được rồi, người mau cá nướng đi!”

Chờ đến khi xiên cá được yên vị, Vô Diện một bên xát muối vào cá vừa nói: “Hoàng hậu nương nương, người thật sự không vội mà hồi cung sao?”

“Đừng gọi ta hoàng hậu nương nương, vẫn là kêu phu nhân thì hơn!” Vạn nhất kêu thuận miệng có người ngoài nghe thấy thì nguy to...

“Uy! Cá nướng không được gần lửa quá, người thế nào mà ngay cả nướng cá cũng không xong?” Cẩn Vương sao lại cho một tên nô tài vụng về như thế này theo bọn họ? Nàng đành tự làm vậy.

“Phu nhân?” Vô Diện nghe nàng nói thế không khỏi ngẩn người, âm trầm một lúc...

“Người làm sao vậy?” Hắn có ánh mắt nhìn nàng như vậy là sao? Một nô tài xấu xí như vậy sao lại có ánh mắt chứa hàn khí bức người đến vậy? Hắn muốn làm cái gì?

“Nương nương chuẩn bị khi nào hồi cung?” Vô Diện ý thức được mình, liền cúi đầu hỏi lảng tránh ánh mắt nàng.

“Xem tình hình rồi tính!” Không biết Vô Diện là loại người nào mà cứ quan tâm việc nàng trở về đến vậy?

“Hoàng hậu nương nương chẳng lẽ không nhớ đến Hoàng Thượng, không nghĩ đến tiểu hoàng tử và tiểu công chúa mới sinh sao?” Vô Diện một tay làm cá, một bên trầm giọng hỏi.

Âm thanh Vô Diện trầm thấp khiến Băng giật mình, không thể không khẩn trương nhìn vào mặt hắn..Không có khả năng...Nhất định là nàng nghe nhầm, sao lại có thể nghe giọng của hắn thành giọng nói của Hãn kia chứ...

Dung mạo thì có thể thay đổi, chỉ cần tỉ mỉ chế tác một cái mặt nạ là được, nhưng mà âm thanh thì? Âm thanh hắn vừa nói vừa rồi thật sự rất giống của Hãn? Hắn có phải là Hãn không?

“Người là ai?” Nếu hắn thật sự là Hãn, vì sao không nhận nàng? Không có khả năng đó được, Hãn

sao có thể bỏ lại quốc gia, bỏ lại hai đứa nhỏ, biến mình thành Vô Diện đến Nguyệt quốc được.....

“Ta là Vô Diện, là nô tài Vương gia, nường nường nghĩ đến nô tài là ai?”

Cách đồng lửa dấy lên là khói, Băng nhìn kỹ lại Vô Diện, con người mắt hắc màu đen cùng cái mũi nhọn nhìn như đã từng gặp đâu rồi nhưng mà không nhớ được là ở đâu, khi nào...

“Vô Diện, ta không phải không muốn hồi cung, mà ta hiện tại không thể quay về!” Băng thở dài nói tiếp: “Người có biết không? Ta không có lúc nào là không nhớ tới Hoàng Thượng, nhớ tới hai đứa nhỏ của ta, từ khi bọn chúng sinh ra, ta còn chưa kịp nhìn mặt chúng thế nào, không biết hình dáng chúng ta sao, người có biết vì thế mà trong lòng ta có bao nhiêu đau khổ và giày vò?”

“Là vì Vương gia?” Nghe Băng nói tâm sự trong lòng, Vô Diện khuôn mặt vắn vẹo hoà hoãn một chút.

“Xem như vậy!” Lời nói vừa rồi chính là lời nói xuất phát từ nội tâm nàng, nhưng mà hắc có lắng nghe nàng thế là được rồi.

“Nếu nô tài tương trợ nường nường trốn đi, nường nường có nguyện đi hay không?”

“Không phải ta có nguyện ý không hay không mà vấn đề là...” Hắc không biết rõ là nàng căn bản không thể đi. Cẩn Vương hàng ngày đều giấu kín bí kíp làm thuốc của nàng, nàng không cách nào khám phá nó được làm từ những gì, nên nàng và hắc mãi bị cột vào nhau, muốn dứt ra mà không dứt được....

“Nường tử, đến lúc uống thuốc rồi.” Tào Triệt từ trong rừng cây đi ra, trong tay bưng bát ngư long đưng thuốc.

“Ăn qua cá mà vẫn uống thuốc được sao?” Băng nhíu mày nhìn bát thuốc, màu đỏ, lại bắt đầu hoài nghi bát thuốc này chính là máu của Cẩn Vương, tâm không khỏi kinh dị.

“Thần y nói qua rồi, thuốc này phải uống đúng giờ, uống lên rồi ăn cá!” Tào Triệt ngồi bên cạnh đồng lửa, thuận tay đưa bát ngư long lên trước mặt Băng: “Nào uống đi! Nghe lời, đừng lấy tính mạng chính mình ra đùa dỡn!”

“Được rồi, ta tự mình uống.” Băng liếc nhìn đầu cá thơm ngon mà Vô Diện nường đã gần xong, cầm bát thuốc uống một hơi, quay ra hỏi Tào Triệt: “Người đi mà không mang theo dược liệu, cũng không phải là tiên trên trời mang thuốc đến, như thế nào mà thuốc này vẫn còn ấm nóng đến vậy, chả nhẽ tự nhiên nó vậy?”

“Vi phu có biện pháp của mình, nường tử đừng nên phân tâm về điều đó.” Tào Triệt cười, “Thơm quá, mau nường thêm nữa đi!”

“Còn một lát nữa mới được ăn, chủ tử cứ chờ thêm tí nữa!”

“Ta đây đi ngủ một giấc nhỏ, làm phiền nường tử tí nữa đánh thức vi phu dậy!” Tuy rằng bản thân hắc

mang mặt nạ nường Băng có thể nhận thấy được sắc mặt hần lúc này rất khó coi, tuy hần cười thoải mái nhưng mà nếu không phải quá mệt mỏi thì sao lại muốn đi ngủ lúc này?

“Người nhanh đi ngủ đi…….”

“Chủ tử yên tâm, một hồi nô tài sẽ đánh thức chủ tử.” Vô Diện đáp lại.

Tào Triệt bí hiểm cười đứng dậy chỗ mát mẻ dưỡng thần, Băng nhìn Vô Diện thêm một cái định nói cái gì nhưng mà lại thôi.

Bỗng nhiên nàng ngộ ra điều gì đó mà bừng tỉnh, nếu không phải nàng nhớ Hần quá mức sinh tưởng tượng Vô Diện là Hần thì nhất định Cẩn Vương cũng có chút nhận ra gì đó....

Hần rất thiếu kiên nhẫn, nếu mà có đeo mặt nạ thành Vô Diện đến đây cũng không lấy làm lạ! Cẩn Vương nhất định cũng đã nhận ra điều này mới chỉ cho một người đi theo bảo vệ mình, trên đường đi còn cố tình nói những lời nói ám muội với nàng để kích thích Hần, chính là muốn ép Hần bại lộ thân phận. Có như thế hần mới thấy mình đã thành công chăng?

Đúng là trò chơi của con nít, nếu hần đã muốn buông xuống hận thù bao nhiêu năm, kiên trì không hồi cung như một đứa nhỏ giận dỗi bỏ nhà đi sao? Được rồi! Nếu bọn họ đã muốn chơi thì nàng chơi cùng họ, nhân cơ hội này hoá giải luôn hiểu nhầm bao năm giữa hai huynh đệ họ.

“Vương gia ngủ rồi.” Vô Diện nhẹ giọng nói.

“Uhm, mấy ngày nay hần thực vất vả, hơn nữa sức khỏe của hần cũng không được tốt như trước!”

“Nường nường uống thuốc gì?”

“Ta cũng không rõ, phương thuốc là thần y kê đơn, nhưng mà người biết chỉ có mình hần, vừa rồi người cũng thấy rồi đó. Hần không cho ta nhìn xem thuốc được bào chế thế nào, ta nghi ngờ đó chính là máu của hần, mỗi ngày đều cho ra nhiều máu như vậy, cho dù là người sắt cũng không chịu được.”

“Vừa rồi không người được mùi vị của máu.” Vô Diện cẩn thận đánh giá.

“Uống vào hương vị cũng không giống máu lắm, nhưng có thể là do cái bát ngự long đó, buổi trưa ngày mai người không ngại đi xem, thuốc đó ta đã uống hơn bốn mươi ngày rồi, ta không muốn hần vì cứu ta mà huỷ đi chính mình, người có hiểu không?” Băng thừa nhận về phương diện tình cảm nàng luôn là người ngu ngốc, nhưng một nam nhân bỏ cả tính mạng để cứu mình sao không để ý cho được. Bản thân nàng mà còn không hiểu hoá ra nàng đúng là kẻ ngốc thật sự!

“Nường nường đau lòng vì Vương gia?”

“Người chẳng lẽ không đau lòng vì chủ tử của mình sao?” Băng mỉm cười hỏi lại. Hần kỳ thật cũng là một người rất nặng tình, Cẩn Vương tuy mắc nhiều lỗi thật, hần cos phần nô nhưng mà vẫn không bỏ được

người đệ đệ này, càng không nhẫn tâm nhìn hắt hao phí sinh mạng mà không để ý.

Vô Diện hàm hồ ừ một tiếng, không nói thành lời. Băng cũng như bị điểm huyết không nói thêm gì nữa.

Nơi đây mặc dù cách đường không xa, nhưng họ đi là đường nhỏ, người qua lại rất ít, khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh thanh tịnh, bỗng nhiên có tiếng vó ngựa vọng lại kiến tất cả đều hỗn loạn, ba người ngồi bên cạnh đồng lửa ăn cá nướng vì thế mà giật mình kinh hãi.

“ Vô Diện, người nghe xem có bao nhiêu người và mã?” Công lực hình như bị đánh mất hầu như không còn, Tào Triệt trong lòng lo lắng, e sợ là có quan binh truy đuổi theo bọn họ.

“Đại khái vào khoảng một trăm người và ngựa.” Vô Diện trầm giọng lắng nghe về hướng vó ngựa vọng lại.

“Mau tránh vào trong rừng cây!” Băng phản ứng đầu tiên là đứng lên bỏ chạy, lại bị Tào Triệt một phen giữ chặt, chỉ nghe hắt trầm giọng nói: “Không còn kịp rồi, đồng lửa đã dẫn họ đến, nếu mà chúng ta chạy càng kiến họ thêm nghi ngờ.”

“Không cần kích động, cho dù là truy binh cũng không sợ, bọn họ không biết được sự thực chúng ta là ai.” Vô Diện quay đầu lại nói, vẫn tiếp tục bình tĩnh cầm cá nướng trên tay ăn tiếp.

“Nói rất đúng!” Băng ngượng ngùng cười cười, nàng hình như là khẩn trương quá độ.

Trên đường bụi đất mịt mù, tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, chẳng mấy chốc đoàn người ngựa đó đi qua ba người bọn họ như một trận gió thổi qua rất nhanh, cát đá vì thế mới dần ổn định trở lại. Sợ gió đất bắn vào, ba người chờ đoàn người qua hắt mới ngồi ăn cơm trở lại.

Tào Triệt hỏi Băng: “ Nàng thấy ai là người dẫn đầu đoàn người này?”

“Là Nguyệt hoàng, hắt sẽ không vô duyên vô cớ mang theo nhiều người như vậy về nơi núi rừng, đường mòn không dấu chân người này đâu, người nói xem có phải họ phát hiện ra điều gì chẳng?” Tốc độ của đoàn người đó đi qua quá nhanh, không thấy rõ mặt từng người nhưng mà người mặc long bào đó nàng không nhầm lẫn vào đâu được.

“Rất có thể, nhưng mà không cần quá lo lắng, người của Điệp Cốc không phải là ai cũng có thể tìm được.”

“Chỉ hy vọng như thế đi!” Băng không biết có phải Nguyệt hoàng đã phát hiện ra phi tử của hắt và thần y bỏ trốn với nhau không, nhưng mà nghe Tào Triệt nói thế thì không cần phải lo lắng cho họ.

Xoay mặt thấy Vô Diện nghiêm mặt, ánh mắt khó hiểu không thể không nói chân tướng sự việc cho hắt hiểu nên Băng mới giải thích: “Nhờ có sủng phi của Nguyệt Hoàng và Mộc thần y nên ta và Vương gia mới có thể trốn từ hoàng cung ra được đây, thật đúng là nên cảm ơn họ hỗ trợ..”

“Nướng tử, nàng cùng một nô tài nói nhiều như vậy làm cái gì?” Tào Triệt tựa tiểu phi nhìn Băng và Vô Diện nói, đột nhiên nghiêm nghị ác ý chỉ vào Vô Diện sai bảo: “Ta còn chưa ăn no, người đi nướng thêm vài con cá nữa đi!”

“Người một mình ăn liền năm con cá, còn nói là chưa ăn no?”

“Năm con thì sao có thể no được?” Tào Triệt phân bua, liếc mắt nhìn Vô Diện: “ Vô Diện, còn không mau đi làm đi!” Haha, Hoàng huynh sức chịu đựng cũng tốt a!

“Vâng..... Chủ tử.” Vô Diện nói rõ ràng nhưng mà như hàm răng nghiền vào nhau phát ra tiếng vang lênh, ngoan ngoãn đi tắm rửa vào cá nướng cho hăn ăn.

Tào Triệt ha ha cười, Băng bĩu môi, bất đắc dĩ thở dài, không nghĩ người nghĩ nhiều và bị thù hận che mất lý trí như Cẩn Vương mà cũng có lúc như trẻ con, đây chính là hăn mượn cớ trả thù Hăn thì đúng hơn! Hăn cũng là, nơi này chỉ có ba người bọn họ, chàng cũng nên nói rõ thân phận thật cho hăn biết cho xong! Mọi người lúc này công bằng nói chuyện, không phải vấn đề đã được giải quyết rồi sao?

Ông mặt trời xuống đến chân núi thì ba người bọn họ mới đến được thị trấn Bạch Vân mà Tào Triệt nói.

Bạch Vân là thị trấn khá lớn, trên đường người ra lại ồn ào, náo nhiệt, nơi nơi trong trấn đều có xe ngựa thồ hàng hoá đi tới đi lui, thương nhân buôn bán tấp lập, chính vì thế mà tiếng ngã giá, cò kè không ngớt bên tai.

Băng không thể không ngồi trên xe ngựa, chính vì thế làm cho Vô Diện chật vật một mình lôi xe ngựa đi trong đám đông.

“ Vô Diện, người đi hỏi xem nhà khách gần nhất ở đâu, đêm nay chúng ta nghỉ tại thị trấn Bạch Vân này một đêm.” Tào Triệt phấn phó cho Vô Diện, thảnh thơi cao hứng ngó đầu ra ngoài xe xem hàng hoá nơi này buôn bán thế nào?

Băng bất đắc dĩ lắc đầu, Cẩn Vương này đúng là đùa người thành nghiện, một hồi thì hăn nói muốn uống nước, một hồi nói buồn muốn nghe người hát, một hồi thì lại muốn Vô Diện đi hái quả dại bên đường ăn...Tóm lại hăn đem Vô Diện sai tới sai lui, chỉ đáng thương cho Hăn đã kéo xe vất vả lại bị hăn sai đông sai tay, làm bao nhiêu việc, nếu là nàng thì nàng đã nổi điên lâu rồi, nhưng mà Hăn vẫn ần nhẫn đến tận bây giờ. Nhưng mà ngẫm lại những trò này với Hăn có là gì, chàng đang cơ hơn mười năm mới nắm được hoàng quyền, nhẫn nhịn được tới hơn mười năm thì những việc nhỏ nhặt này của Cẩn Vương mà nói không đáng kể chút nào...

Cuối cùng cũng đến nhà khách, Băng xoa xoa hai chân đau xuống xe, đi một ngày mà ăn cá không nên không tiêu, nàng muốn ăn cơm, sau đó tắm rửa một chút, lại muốn được ngủ một giấc thật ngon.

Tiểu nhị của quán gặp đủ số người ở lại nhà khách rồi nên thấy ba người bước vào đơn đả ra đón tiếp: “Ba vị quan khách dừng chân chỉ để dùng cơm hay là muốn nghỉ lại?”

“Tiểu nhị, trước tiên chuẩn bị vài món ăn ngon, thêm một bình rượu hảo hạng, sau đó đi chuẩn bị cho chúng ra một gian phòng hảo hạng, một gian nhà dưới, đây là ngân lượng thưởng cho người, đi nhanh đi!” Tào Triệt nói chuyện với tiểu nhị xong quẳng cho hăn đồng tiền thưởng, không cho Bạng có cơ hội xen vào.

“Được rồi!” Tiểu nhị rõ ràng đáp ứng đi ngay.

“Người sao lại chỉ nói thuê có hai phòng?” Đã đi ra ngoài rồi, mà cứ lấy hết cứ này cứ nọ kích Hăn! Hăn chơi võ này thật là ác...

“Có cái gì không đúng? Đừng quên, chúng ta là vợ chồng, chẳng lẽ nàng muốn cho người ra chú ý?” Tào Triệt nói với vẻ đương nhiên, khóe môi nhếch lên cười ác ý.

Thấy biểu tình Vô Diện cứng đờ, Bạng chán nản, nàng không hiểu Cẩn vương vì sao cứ ra oai với họ trong mọi lúc thế này. Lúc trước trong hoàng cung Nguyệt quốc nàng và hăn vì tình thế bắt buộc mà phải ngủ chung mấy ngày, nhưng mà hăn rất có quy củ, không làm cho nàng và hăn gần quá mức mà cách một cái gối. Ở trong mật thất thì nàng ngủ giường, hăn ngủ đất, nói chung bọn họ là trong sạch. Hôm nay hăn lại nói mơ hồ như vậy không phải sẽ kiến cho Hăn hiểu lầm hăn thêm sao, hăn thấy như vậy hưng phấn lắm sao?

Lúc sau tiểu nhị đưa thức ăn lên bàn, cười tủm tỉm nói: “Ba vị khách quan, này mấy thứ đồ ăn đều là đặc sản của tiệm, đảm bảo ngài ăn xong khen không dứt miệng...”

“Còn ăn cái gì, tức đã đủ no rồi.” Bạng quang chiếc đũa ra, trừng trừng liếc mắt với Tào Triệt, nói: “Tiểu nhị, dẫn ta về phòng!”

“Khách quan, này.....” Tiểu nhị không hiểu chuyện gì, còn tưởng là do mình tiếp đón khách không chu đáo nên làm khách bất mãn.

“Tiểu nhị, nường tử ta tính tình không được tốt.....”

“Ai là nường tử người! Người còn dám nói bậy một câu nữa thử xem!” Bạng không sợ người khác chú ý lớn tiếng quát, tuy đã cố đè âm thanh nhưng mà sức uy hiếp không giảm đi chút nào.

Tào Triệt đối tiểu nhị cười khố, tiểu nhị một bộ hiểu ý bộ dáng, hướng hăn gật gật đầu, cười tiếp đón Bạng nói: “Vị phu nhân, xin mời theo lối này.” Tâm không ngừng nói nữ nhân xấu như vậy mà không biết đường ngoan ngoãn với tướng công một chút, nàng không sợ người ra hươu (bỏ vợ) sao...

Chương 74

Đêm đã khuya, Vô Diện ngủ tại căn phòng lớn dưới tầng, bên cạnh đều là gia nhân và người làm trong quán, người nào người lấy ngáy to như sấm, trong phòng không những bấn mà còn thối hoắc, hơn nữa muối nhiều như ong cứ bay vo ve loạn xạ, hăn làm sao mà ngủ, nghe thấy cửa phòng động mở, có người tiến đến, dưới ánh trăng nhìn rõ người đó là Tào Triệt, hăn nhắm mắt lại giả vờ ngáy to ngủ.

Tào Triệt vừa đến vừa lăm bằm trong miệng: “Nương tử hôm nay tính tình nóng nảy, bực tức, khuyên can mãi cũng không chịu cho ta vào phòng.....”

“Vô Diện, tỉnh lại.” Hăn lay lay người Vô Diện, Vô Diện giả vờ hừ hừ vài tiếng, làm bộ như bị đánh thức ngơ ngác nói: “Chủ tử.....”

“Ngủ tránh qua một bên, hôm nay tiện này không còn phòng khác, đêm nay ta chỉ có thể tới nơi này ngủ với ngươi.” Tào Triệt nói xong liền nằm xuống bên cạnh Vô Diện.

“Chủ tử, phu nhân.....”

“Ta đã sai tiểu nhị mang cơm và canh gà vào phòng, nàng ăn liền ngủ rồi.” Tào Triệt buồn ngủ mông lung nói, trên mặt hiện lên một chút gì đó như là mỉm cười.

“Chủ tử, ngày mai còn phải đi nhiều, mau ngủ đi.”

“..... Có muối....., thật ồn ào.....”

Một đôi bàn tay to cao thấp phải trái vỗ hết lũ muỗi xung quanh, vô số muỗi chết trong đó, trong phòng liền yên tĩnh không còn tiếng ong ong...

Sáng sớm ngày thứ hai, Băng rửa mặt chải đầu sau đó lại mang mặt nạ vào, cẩn thận xem xét có hở tí nào không rồi mới đi ra khỏi phòng, thấy Tào Triệt đứng đợi ngoài cửa không biết đã bao lâu.

“Đêm qua ngủ có ngon giấc không?” Tào Triệt nghiêm nghiêm nhìn nàng cười, quan tâm hỏi han nàng.

“Không có người nào đó quấy rối, ta đây ngủ ngon hơn bao giờ hết.” Kỳ thật nàng nói thế chứ cả đêm nàng không tài nào ngủ được, Hăn ngủ với hơn mười gia nhân dưới nhà không chăn gối thì nàng làm sao mà ngủ ngon được!

“Vậy là tốt rồi! Tối hôm qua ta cùng Vô Diện ngủ chung, ngủ cũng tốt lắm, sáng sớm ta đã gọi Vô Diện đi mua xe ngựa, hiện tại chúng ta xuống ăn điểm tâm chờ hăn.” Tào Triệt làm như thể không nhận thấy sự tức giận của nàng vẫn nhã nhặn cười nói.

“Ngươi.....” Băng thở dài một hơi, nàng có thể nói cái gì đây? Hăn hiện tại lấy việc nô dịch (sai bảo) Hoàng huynh làm trò vui, không biết trong lòng nàng đã nhìn ra hết sự tình....

Ăn xong điểm tâm, hai người ngồi chờ ở đại đường nhà khách, đợi mãi không thấy Vô Diện trở về, Băng bắt đầu lo lắng đứng ngồi không yên: “Như thế nào lâu như vậy còn không trở về? Bây giờ đã là giữa trưa, không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ? Sao mà đi mua cái xe ngựa thôi mà lâu vậy?”

“Nàng cứ ở đây chờ, ta đi tìm xem thế nào!” Tào Triệt chờ lâu cũng đã không kiên nhẫn.

“Không cần đi nữa, hắn đã trở lại!” Liếc mắt một cái thấy có thân ảnh cao lớn đi vào trong nhà khách, Băng vui sướng reo lên.

“Chủ tử, mọi việc đều đã chuẩn bị tốt, xe đã đứng ngoài cửa..” Vô Diện đi vào cửa nói.

“Vừa mới sai người làm chút việc mà tốn thời gian đến vậy, làm chút việc nhỏ mà còn không xong thì nói chi đến việc lớn!” Tào Triệt làm vẻ tức giận trách cứ nô tài, ánh mắt cũng không khỏi nghiêm khắc, nhưng mà vẫn có chút bồn chồn.

Vô Diện khoé miệng rung rẩy, yết hầu rung lên nhưng mà cuối cùng vẫn nhịn xuống không nói cái gì.

“Thất thần làm gì? Còn không mau đi ra xe đi!” Tào Triệt lại quát lớn, ngược lại quay mặt vào nói với Băng vẻ ôn nhu:

“Nương tử, đến đây, để vi phu giúp nàng lên xe.”

“Người tránh ra một bên cho ta.” Băng đẩy người hắn ra đi lên trước mặt, ngay cả nhìn hắn cũng thấy khó chịu, tự mình đi ra khỏi đại môn, đánh giá xe ngựa xem có chắc chắn hay không.

Vô Diện ở lại quỳ tính tiền, chưởng quầy bị hắn làm sợ không nhẹ, đến cả tính tiền cũng tính sai mấy lần.

“Khách quan, phu nhân còn tức giận không nhỏ đâu, hơn nữa lại còn nói hắn ra ngoài miệng, vị phu nhân này của ngài this tình thật không hiền, từ nhỏ đến giờ tôi mới gặp qua nữ nhân đã xấu mà tính tình khó chịu đến vậy, nàng ấy có phải thường xuyên làm ngài khó chịu không?” Tiểu nhị đứng bên cạnh Tào Triệt thắc mắc.

“Người thì biết cái gì! Không có nghe người ta nói qua, thương cho roi cho cọt, ghét cho ngọt cho bùi à?”

Tiểu nhị chỉ ngậy ngốc nhìn xe ngựa càng lúc càng đi xa, nhất thời nghĩ người trên xe đúng là quái nhân, phu xe thì vừa xấu vừa đần độn, đi mua xe mà mất hơn nửa ngày, còn phu nhân vị khách quan thì đã xấu lại còn ăn nói không kèp nép với phu quân...thế mà quan khách đó cũng chịu được!

“Ta nói người có thôi đi không, không để người ta yên tĩnh lấy một khắc nào hả? Người nói từ này đến giờ đã hơn nửa canh giờ, người không thấy phiền sao? Người không phiền thì cũng nên nghĩ đến người

khác một chút được hả? Một chết đi được!” Bằng hận không thể lấy bằng dính dán ngay vào miệng Cẩn Vương lúc này được để tai nàng được yên tĩnh một lát.

Hắn quả thực như ăn phải cái gì đó, trên cả đường đi hôm nay hắn cứ nói không ngừng nghỉ, cứ như miệng của lão thái giám già trong cung, cứ đem hết chuyện này đến chuyện nọ ra bắt bẻ kẻ khác. Lúc thì hắn kêu là phải mua quần áo mới cho hắn, lúc thì là lương khô. Hắn mua không ăn được, cứ lải nhải không ngớt, tuy Vô Diện không nói một lời nào nhưng Bằng ngồi trên xe với hắn thấy rất bức mình.

Tào Triệt không chịu yên lại còn mở miệng phê phán: “ Dù sao hắn chỉ là một tên nô tài vô dụng!”

Bằng như muốn ngã khỏi ghế ngồi, người mà hắn đang phê phán là Hoàng huynh của hắn mà, hắn sai lên sai xuống như một nô tài còn chưa đi còn không chịu buông tha cứ nói này nói nọ mãi.

“Trà.” Tào Triệt muốn uống trà, đương nhiên bộ dáng làm cho Bằng tưởng hắn muốn nàng đưa trà đến trước mặt hắn, nên đành ngoan ngoãn dâng lên trước mặt hắn một ly trà.

Tào Triệt cảm thấy mỹ mãn uống trà xong rồi trà, ngẩng đầu lên nhìn trời: “Đến lúc rồi, Vô Diện mau dừng xe lại, người ở lại với Phu nhân, ta đi một lát lại về.” Lúc này đã là giữa trưa, đến giờ lấy thuốc cho nàng rồi.

“Vâng, chủ tử.” Vô Diện đáp ứng, cùng Bằng trao đổi ánh mắt.

Bằng nhìn bóng Tào Triệt khuất trong rừng cây mới quay ra nói với Vô Diện: “còn không mau đi theo xem thế nào?” Vô Diện gật đầu, theo bước chân Triệt vào trong rừng.

Thời tiết có chút nóng lực, nhớ đến thời điểm năm ngoái thời tiết này Hắn đã đưa nàng đến sơn trang nghỉ hè tránh nóng, trong lòng nảy lên ngọt ngào. Tuy bản thân nàng không thể khẳng định 100% được mình uống là máu của Cẩn Vương nhưng mà Hắn đi theo rồi nhất định sẽ chứng minh được điều nàng đoán là đúng, đồng thời sẽ có cơ hội cho hai huynh đệ họ hoà giải....

Dưới bóng cây to trong rừng, Tào Triệt vén tay áo để lộ băng cuốn nơi cổ tay ra, nơi đó vẫn còn dấu vết của vết máu lưu lại hôm trước, sau đó lấy từ trong tay áo bát ngư long. Hắn thân nhiên cởi băng, máu từ cổ tay cứ thế từng dòng chảy từ đó vào trong bát, một màu máu đỏ tươi đỏ thắm cứ thế rơi vào trong bát sau đó lưu chuyển thành một màu đỏ quý dị....

“Triệt! Người.....”

Tào Triệt giật mình, tay trái run lên, vài giọt máu đỏ sẫm vì thế mà rơi ra áo, nhuộm áo đỏ thành màu đỏ hoa lệ, biết rõ người đến là Vô Diện nên hắn không ngạc nhiên, ngược lại còn cười một cách yếu ớt nói: “Ta còn tưởng Hoàng huynh không định lên tiếng!”

Triệt quả nhiên đã nhận ra hắn, nên mới cố ý nói này nói nọ trên đường đi muốn làm khó dễ hắn...

“Người đang làm cái thì thế? Mau dừng tay lại!” Tào Hãn xông lên phía trước, đâm vào huyết đạo của hắn, làm máu ngừng chảy ra. Bát thuốc đó đúng là máu của hắn, một người thì có được bao nhiêu máu

kia chứ, mỗi ngày hẳn đều lấy một lượng máu lớn như vậy thì duy trì được bao lâu...

“Ta đang cứu nàng, hoàng huynh nhìn không ra sao?” Tào Triệt nhìn xem phân lượng máu trong bát đã đủ, chậm rãi từ trong tay áo lấy một chút thuốc bột rắc vào miệng vết thương, sau đó lấy vải băng lên vết thương đó, sau đó đem bát đựng máu của mình đến trước mặt Hãn nói: “Có biết vì sao máu của ta có thể cứu mạng nàng không? Bởi vì máu của ta có độc, lấy độc trị độc. Hoàng huynh có biết vì sao máu của ta lại có độc không?”

“Vì sao?” Tào Hãn vẻ mặt ngưng trọng. Triệt trúng độc sao? Chuyện này là từ khi nào?

“Bởi vì ta trẻ người non dạ, không biết trời cao đất dày, mới có tí tuổi đã tỏ ra là kẻ hiểu biết, là một thiên tài nên mới rước hoạ vào thân.”

“Là người đó làm ư?” Tào Hãn thanh âm trầm thấp, hỏi không phải là nghi vấn mà là khẳng định.

“Mẫu hậu? Hừ! Bà ta từ trước đến giờ chỉ xem người là con, ta trong lòng bà ấy mà nói là một kẻ gây nguy hiểm cho ngôi vị thái tử của người mà thôi! Nếu không phải phụ hoàng có ít con thì bà ta sẽ hạ thủ ngoan độc hơn thế, làm sao cho ta sống thêm được đến hơn mười năm nay? Nhưng mà bà ta tính đã làm, ta may mắn lạc vào Điệp cốc, y tiên mặc dù không thể giải hết độc cho ta nhưng mà có thể dùng được kéo dài tính mạng cho ta...” Trên mặt hãn cười mờ ám: “Bà ta nhất định không biết được người bại sau cùng là bà ấy!”

“Thần y hiện tại nơi nào?” Tào Hãn cũng không nói tiếp, ngược lại hỏi sang vấn đề khác.

“Người muốn tìm thần y làm cái gì?” Tào Triệt kinh ngạc, khó hiểu được vì sao hãn hỏi thế.

“Người mỗi ngày cho nhiều máu như thế, rất có hại cho thân thể, ta tìm thần y tìm biện pháp khác.”

Tào Triệt nhẹ nhàng nở nụ cười, mang theo một tia áy náy và sự thoải mái trong lòng, chậm rãi nói: “Hoàng huynh, ta lừa người nhiều năm như vậy, người không trách ta một chút nào sao?”

“Mặc kệ như thế nào người đối với ta mà nói Triệt là người ta tin tưởng nhất, người cũng không làm gì khiến ta thất vọng.” Tào Hãn trầm mặc nhìn Tào Triệt đau đớn nói.

“Hoàng huynh, ta làm như vậy cũng không phải là vì người.” Nếu không phải thế sự như thế bất đắc dĩ, hẳn lại như thế nào dễ dàng buông tay.....

“Ta biết.....”

“Nếu biết thế sao còn nói vậy? Người không giống hoàng huynh trước kia!” Nếu mà là Hoàng huynh trước kia thì hẳn nói những lời nói ám muội như thế với nàng mấy hôm nay nhất định sẽ rất tức giận, nhưng mà huynh ấy vẫn cứ nhẫn nại đến giờ, không phải bị huynh phát hiện lấy máu thì không biết còn đến thế nào...

“Ta tin nàng, cũng tin người.”

Hắn không một chút nguy tạo cười nhẹ cho Tào Triệt biết hắn không hề thay đổi so với trước kia mà thôi, đối với hắn mà nói hắn người mà hắn tin nhất chỉ có nàng và đệ đệ này... Hai người cứ như đứng lặng trao đổi đáy lòng bao lâu nay luôn giấu kín

“Phu nhân, xin người rủ lòng thương xót, cứu lấy đứa nhỏ đáng thương này đi.”

Một phu nhân xinh đẹp tha thiết líu lấy cánh tay Băng xin nàng cứu lấy đứa nhỏ bé bỏng trong tay bà với ánh mắt vô cùng tha thiết....

Không biết đây là chuyện gì nữa, Băng ngờ ngác hỏi: “Đứa nhỏ làm sao vậy”...Người đâu rồi, vừa nãy mới còn đứng đây là giờ bỏ đi đâu rồi, Băng chỉ kịp nhớ người phụ nữ đó mặc áo màu lam.

Băng vội nhảy khỏi xe, thấy phu nhân đó thân ảnh chạy đã xa, xem ra kinh công không tầm thường, nàng không thể đuổi kịp chỉ kịp gọi với theo: “ Phu nhân...người mặc y phục màu lam kia, sao lại chạy đi bỏ lại đứa nhỏ cho ta..”

Phu nhân áo lam quay đầu lại, thê lương nói: “ Lưu Tịnh nhìn thấy phu nhân cũng là người làm mẹ, cho nên nhất định có thể thông cảm mà ra tay cứu lấy đứa nhỏ này, phu nhân xin người làm ơn, Lưu Tịnh nếu có thể may mắn thoát chết, tất sẽ có ngày tìm phu nhân và đứa nhỏ, nếu không thể thì xin phu nhân thương tình bảo hộ và chiếu cố đứa nhỏ này dùm....Kiếp sau ta xin làm trâu ngựa báo đáp ân tình phu nhân!”

“Không được! Ta không thể giúp người chiếu cố đứa nhỏ này được....” Trời ạ! Vì sao muốn cho nàng gặp loại sự tình này! Lưu Tịnh này rốt cuộc gặp phải chuyện gì, đến ngay cả đứa nhỏ của mình mà nàng ta cũng không cần? Xem thái độ của nàng cũng rất luyện tiếc a!

“Hết thầy xin phu nhân chiếu cố, đứa nhỏ kêu Nông Tình.” Nói xong, phu nhân áo lam đó không nói thêm gì nữa quyết tâm rời đi không cho Băng có cơ hội nói chuyện.

A! Chạy mất rồi! Ôm tiểu oa nhi trong lòng, Băng hoàn toàn choáng váng.

“ Này! Người có thấy một phụ nữ mặc áo màu lam ôm đứa nhỏ đi qua đây không?” Phía sau Băng truyền đến giọng hỏi thô lỗ của một nam nhân.

Lạnh như băng tức giận trả lời: “Không thấy”

Nam nhân đó vẻ mặt hung hãn không sợ nàng mà tiến tới vài bước về phía nàng, thấy trong lòng nàng ôm một đứa nhỏ, ánh mắt như chó săn mỗi sáng loé lên, thân thủ muốn cướp đứa nhỏ trong tay nàng.

“Các người muốn làm cái gì? Rõ như như ban ngày mà muốn rat ay cướp người sao? Có còn vương pháp nữa hay không?” Băng cố gào lên thật lớn, nhưng mà không biết họ có nghe được không? Không phải bản thân nàng trông cậy vào đám người Minh Tinh lâu cứu nhưng quả thật từ khi Hắn đi cùng họ thì đám người đó như không khí bay biến mất không chút dấu vết.

Đầu lĩnh dẫn đầu đoàn người đó sùng sốt hỏi: “Đây là hài tử của người?”

“Không phải của ta, chẳng lẽ là của các người? Người muốn có đứa nhỏ đến vậy không bằng tự mình sinh đi, làm sao lại muốn cướp hài tử của ta!”

“Ít nói nhảm đi, đem đứa nhỏ giao ra đây!” Đầu lĩnh đó ánh mắt hoài nghi, mặt tức giận, cả đám người vây nàng ở giữa cố ý muốn đe dọa nàng vì thế mà giao đứa nhỏ.

“Tướng công! Vô Diện, có người muốn cướp đứa nhỏ của ta! Mau tới cứu ta!” Bỗng gào lên thật to, bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó, sau đó lại la lên: “Những người khác không cần lại đây!” Thiếu chút nữa đã quên người của Minh Tinh lâu nhất định khoảng cách cũng không quá xa, vạn nhất mà bọn họ thấy nàng nguy hiểm mà xuất hiện thì không biết nên giải thích thế nào với Hãn....

“Người cầm mõm cho ta!” Một đao sắc bén xém chút nữa cắt vào mặt Băng, Băng nghiêng đầu tránh được nhưng mà hàn khí từ trong đao phả ra cũng khiến nàng rất hai bên má.

“Đuổi theo!” Đầu lĩnh đám người đó hô, bởi thấy người mặc áo lam đứng cách đó không xa. Băng quay đầu nhìn hoá ra phu nhân đó đáng lẽ chạy xa rồi nhưng vì an nguy của nàng và đứa nhỏ nên quay lại, đây chính là tình thương vĩ đại của người mẹ sao?

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vô Diện từ trong rừng vọt ra, kích động rút đao chạy về phía nàng thấy có hơn mười bóng đen đang đuổi theo ai đó rồi đi được một đoạn.

“Không có việc gì, bọn họ đi rồi.” Băng ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, nhìn bóng người áo lam đó, yên lặng cầu mong nàng có thể tránh được kiếp nạn không bị bắt kịp, tuy không biết nàng là người thế nào nhưng nhất định là gặp biến cố lớn lắm mới giao đứa nhỏ cho người mà nàng mới gặp lần đầu. Ánh mắt kiên định bảo hộ đứa nhỏ đến cùng khiến nàng không khỏi rung động. Băng có quyết tâm, nếu mà phu nhân đó không quay lại tìm đứa nhỏ, chờ đến khi nàng ấy trưởng thành nàng sẽ nói cho đứa nhỏ đó biết nó có một người mẹ vĩ đại đến nhường nào, nàng tên là Lưu Tịnh....

“Đứa nhỏ này là thế nào?” Tào Hãn không biết trong lúc hẩn vắng mặt đã xảy ra chuyện gì? Sao đám người đó lại đuổi theo một người phụ nữ? Đứa nhỏ này từ đâu ra mà nàng lại ôm nó như thế nó chính là con nàng vậy?

Băng bình tĩnh day đầu lại nhìn, không che dấu kích động nơi đáy lòng, trong lời nói lại có phần trêu chọc với Hãn: “Vô Diện cảm thấy thế nào? Hay ta nên gọi là Hãn mới đúng?”

Tào Hãn trên mặt xẹt qua một tia không được tự nhiên, Băng bắt đầu ảo tưởng giờ phút au lớp mặt nạ đó là khuôn mặt đỏ bừng của Hãn. Đáng tiếc là thời điểm này không có máy ảnh nếu không nàng nhất định chụp một bức làm kỷ niệm.

“Đem đứa nhỏ ném xuống, chúng ta đi mau!” Tào Triệt nội lực mất hết, đến chậm hơn Hãn một chút, thấy trong lòng Băng là một đứa nhỏ, không nghĩ ngợi nhiều lạnh giọng nói.

“Ném xuống? Không..... nếu là nàng trước kia thì nhất định nàng sẽ làm theo lời hã, thậm chí thấy hã làm thế là nên. Nhưng mà nàng giờ đã là một người khác, thân phận cũng là một người mẹ, nên lòng của nàng rất đồng cảm với người phụ nữ đó. Nhìn đứa nhỏ mềm yếu trong tay không khỏi luyến tiếc không muốn buông tay...”

Trên đường đi không ít tiếng nói huyên náo khắp nơi rộn lên, không biết từ đâu mà nhiều người đến vậy, đối với nàng thì chỉ này chỉ nọ, trầu đầu vào bàn tán xôn xao... Băng tức giận hờn dỗi vịn vẹo cái mặt nạ trên mặt nàng, đúng là như người ta nói, nàng cứ như quỷ dạ xoa hiện hình.

“ Nhìn cái gì mà nhìn, một đám người vô dụng.” Mới lúc này khi đám người đó vây hãm nàng và truy đuổi phụ nữ áo lam đó thì không biết họ lẫn trốn chỗ nào, khi thấy sự việc yên xuôi thì mới ló đầu ra nói này nói nọ, một chút tinh thần thương cảm cũng không có, khó trách Nguyệt quốc bại trận.

“Vị phu nhân này là người nước khác đến phải không ạ?” Một lão bá làm ra vẻ quen biết tiến lên nói: “ Người của Đông phương gia chúng tôi không dám trọc, phu nhân này nên làm theo lời công tử đó nói, mau buông đứa nhỏ xuống chạy đi!” Cuối cùng còn lắc đầu về mặt ảo não nhìn Băng.

Đứa nhỏ lúc này lại thức dậy như con mèo con khóc nỉ non như thể biết được vận mệnh mình mà sợ hãi.

Băng vỗ nhẹ đứa nhỏ, nhướn mày nhìn qua đám người đồng cảm qua đường, nàng không cần biết đám người Đông Phương gia có lợi hại gì mà những người này sợ đến vậy, cùng lắm cũng chỉ là đám trâu bò hồ báo nơi thôn quê mà thôi, nàng đường đường là Hoàng hậu Đại Cảnh, là lâu chủ Minh Tinh lâu, chả nhẽ không có khả năng bảo hộ một đứa nhỏ qua đường mà phải vất nó xuống. Băng thân nhiên ôm đứa nhỏ vào lòng đi về phía xe ngựa...

“Băng, đem đứa nhỏ buông xuống.” Tào Hãn thân thủ ngăn cản Băng bước lên bục xe. Đông Phương gia ở Nguyệt quốc có địa vị hết sức quan trọng, nếu đứa nhỏ này quả thật cùng Đông Phương gia có liên quan, giữ ở bên người cũng không có chuyện gì tốt.

Kinh ngạc và oán hận hành động này của Hãn, Băng khoé môi kể cong lên nụ cười cứng nhắc, ngữ điệu mềm nhẹ không dấu nổi thất vọng hỏi Hãn: “Nếu đây là con của chúng ta, chàng có muốn thiếp buông tay không??”

Thái độ Tào Hãn cũng làm cho nàng ý thức được Đông Phương gia là người không đơn giản như nàng nghĩ, nhưng mà nàng quyết tâm thực hiện nguyện vọng của Lưu Tịnh đó, tuyệt đối không bỏ đứa nhỏ lại phía sau. Nếu mà hã trả lời không vừa lòng nàng thì nàng không...

Nàng nhất định sẽ điều động lực lượng của Minh Tinh lâu đến bảo hộ đứa nhỏ này, chính là nàng thật sự thất vọng nếu hã làm thế...

Tào Hãn lắc đầu, trong mắt tràn đầy sùng nịnh cùng bất đắc dĩ, không nói gì thỏa hiệp với quyết định của nàng.

“Còn không lên xe?” Lên xe ngựa Băng liếc mắt nhìn Tào Triệt bất động tại chỗ. Hãn vẫn đứng đó

bằng bát ngư long trong tay nhưng không biết thả hồn đi suy nghĩ cái gì.

Tào Triệt không đồng ý với quyết định này của Hãn nói: “ Việc này chỉ sợ không ổn.”

“Trước hết cứ ên xe, nơi đây không nên ở lâu.” Tào Hãn tiếp nhận bát ngư long trong tay hãn, ý bảo hãn lên xe, hãn biết lưu lại đứa nhỏ là không ổn nhưng nàng đã muốn thế thì hãn làm sao kiến nàng thất vọng được?

Tào Triệt thở dài, chỉ còn cách lên xe.

Lúc trước đến là đường thủy nhưng mà Tào Triệt nói lúc này đường thủy nhất định canh phòng nghiêm ngặt nên về Đại Cảnh chỉ có thể đi đường bộ, tuy rằng hao phí thời gian hơn so với đường thủy, nhưng có vẻ an toàn hơn cả, Tào Hãn tỏ vẻ đồng ý, Băng đối với việc này không biết gì nên không cần nói thêm, chỉ cần có thể trở về Đại Cảnh an toàn thì dù đi đường nào cũng không quan trọng.

Đi đường, Tào Hãn hỏi Băng lai lịch đứa nhỏ Băng mới đem sự việc kể lại, sau đó thắc mắc hỏi: “Đông Phương gia là làm cái gì?”

“Đông Phương gia mặt ngoài là thương nhân buôn bán, nhưng mà thực chất không có đơn giản như vậy, đế vương của Nguyệt quốc đối với Đông Phương gia cực kỳ khoan dung, thậm chí nói là dung túng, thế nên cho dù người của Đông Phương gia không làm quan, nhưng ở Nguyệt quốc vẫn có địa vị vô cùng cao quý, cho dù có là quan nhất phẩm trong triều đối với người Đông Phương gia cũng không dám bất kính, mà bí mật bên trong thì có người trong hoàng tộc Nguyệt quốc và Đông phương gia biết, người ngoài không ai biết vì sao thế!” Tào Hãn đối với việc này không hiểu nhiều lắm, ngược lại đoán nói: “Cái nữ nhân tên Lưu Tịnh đó với người của Đông Phương gia nhất định có cái gì đó bất kính lắm, nếu Đông Phương gia cũng không truy đuổi một nữ nhân đến vậy, càng không vô duyên vô cớ chém giết người ta và đứa nhỏ.”

“Bọn họ thật sự muốn cướp đi đứa nhỏ này, là Lưu Tịnh đi rồi quay lại như họ đi theo chỗ khác, nàng ấy cũng không giống nữ nhân chuyên gây chuyện thị phi, ta không tin nàng có gì bất kính với Đông Phương gia mà đến nỗi vậy.” Có thể là Lưu Tịnh giao hoạt nhưng nàng ấy cũng rất xinh đẹp, vẻ ngoài cao quý nhất định thân thể không phải là người thường, cái gì mà bất kính với Đông Phương gia đâu?

“Nàng chỉ nói tên chưa nói họ là gì phải không?” Lên xe trầm mặc từ đó đến giờ Tào Triệt mới mở miệng hỏi.

“Không có, người nghĩ tới cái gì?”

“Đông Phương gia chủ nhân kêu Đông Phương Lưu Hoan, người nói kia nữ nhân kêu Lưu Tịch, người đuổi theo nàng là người của Đông Phương gia, cái này không phải kéo quá đi?” Tào Triệt thản nhiên phát ra nghi vấn.

“Ý của ngươi là, Lưu Tịnh chính là người của Đông Phương gia?” Nếu thật sự là như vậy, vì sao nàng lại bị người trong nhà đuổi giết?

“Chỉ là hoài nghi mà thôi, dù sao nữ tử của Đông Phương gia luôn luôn thần bí, nghe nói Đông Phương gia có gia quy nghiêm ngặt, nữ nhân một ngày chưa xuất giá thì cấm không được ra ngoài, có lẽ đây là trùng hợp không biết chừng?” Triệt chỉ vào đứa nhỏ trong lòng Băng hỏi: “Đứa nhỏ này là nam hay là nữ?”

“Ách..... Ta không biết, nhưng mà Lưu Tịnh nói của nó kêu là Nông Tình, kêu thế nhất định là một cô nương đi!” Băng hồn nhiên đáp trả.

“Là nam hay là nữ cũng không quan trọng, quan trọng là chúng ta nên làm sao với đứa nhỏ giờ?” Tào Hãn luận sự nói, “Nếu chúng ta đem nó mang về, như vậy cho dù Lưu Tịch may mắn tránh được người của Đông Phương gia đuổi giết cũng không thể tìm được đứa nhỏ này nữa, nói cách khác đứa nhỏ này vĩnh viễn mất đi mẹ của nó, hơn nữa nó theo chúng ta cũng rất nguy hiểm...”

“Không quan hệ, nếu thật sự là như vậy, ta có thể đem nó thành đứa con thật sự của mình.” Nàng không cần nhiều đứa con như vậy, nhưng mà tình mẫu tử không cho phép nàng bỏ trách nhiệm với nó được, nó nhỏ bé như vậy, đáng thương như vậy thì nàng đã không nỡ bỏ, dù có là đúng hay sai, vì sao Hãn lại như muốn nàng thay đổi chủ ý.

“Hoàng tẩu, thứ lỗi cho ta nhắc cho người nhớ một điều, người đừng quên mình là Hoàng hậu Đại Cảnh, mà đứa nhỏ này là người Nguyệt quốc, trên người nó mang là máu của Nguyệt quốc nhân, thử hỏi nàng có cái gì tư cách gì để biến nó thành con của mình?” Tào Triệt liếc mắt nhìn Tào Hãn một cái, thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng hãn không khách khí.

“Oa.....” Tiểu Nông Tình đột nhiên khóc lớn lên, cũng không biết là vì đói bụng ay là biết bản thân mình sắp bị vứt bỏ mà sợ hãi nữa.

“Đừng khóc, đừng khóc, tiểu Nông Tình ngoan, ta sẽ không bỏ con lại đâu!” Băng một bên trấn an khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng khóc lớn, một bên thì chờ mong quyết định cuối cùng của Hãn, không thất hãn phản ứng gì, trầm giọng nói: “Quả nhiên là huynh đệ, tâm ý tương thông, ăn ý phi thường, nếu như theo cách nói của các người, ta là Hoàng hậu Đại cảnh mà ngay cả lưu giữ một đứa nhỏ mà cũng không được thì ta có tư cách gì làm Hoàng hậu!”

“Nàng nói gì vậy!” Tào Hãn cả kinh, chỉ vì một đứa nhỏ không rõ lại lịch mà nàng lại nói như vậy, đứa nhỏ này đối với nàng quan trọng thế sao?

“Nó chỉ là một đứa nhỏ....” Băng mềm nhẹ lau đi nước mắt trên mặt tiểu Nông Tình, ôn nhu nhìn Hãn nói: “Hãn, nó so với hai đứa nhỏ của chúng ta chắc không cách nhau quá mấy ngày, mẹ của đứa nhỏ biết thiệp mới làm mẫu thân nên mới giao đứa nhỏ này cho thiệp. Thiệp từ khi sinh con không được nhìn thấy chúng dù chỉ một lần, đối với thiệp mà nói đã thống khổ bao nhiêu, Nhưng mẹ con họ mà nói, phải chia ly, giao con cho một người không quen biết thì nhất định nàng ấy thống khổ đến mức nào? Các người nói xem, thiệp sao có thể vứt bỏ đứa nhỏ này được? Thực xin lỗi, mặc kệ các người nói gì ta cũng không làm nổi, nếu các người còn bức ta thì....” Tay nàng chậm rãi chuẩn bị lấy từ trong ngực áo ra một cái túi gấm, trong đó chứa tinh nguyệt bài của mình chủ Minh Tinh lâu. Nếu Hãn không chấp nhận tiểu Nông Tình, nàng không còn cách nào khác ngoài cách giao tiểu Nông Tình cho người của Minh Tinh lâu nuôi dưỡng, để nó phải cố gắng mà sống vậy....

Tào Triệt biết nàng định làm gì đó đại đột liền nghĩ tìm cách ngăn nàng lại, nàng tốt nhất không nên cho Hoàng huynh biết được thân phận của nàng trong Minh Tinh lâu thì tốt hơn cả? Không được, thân phận lâu chủ của nàng không thể làm cho Hoàng huynh biết được.

Hắn giải nan bằng cách cười thoải mái, nói: “Mau đừng nói như vậy, chúng ta làm sao dám bức nàng kia chứ? Nói gì thì Nông Tình còn nhỏ, chúng ta không nói thì nó làm sao biết được thân thế của nó, mang nó về không có trở ngại gì hết, đúng không? Hoàng huynh.”

“Uhm.” Nàng gật đầu lia lịa với vẻ vui mừng hơn hở, quên luôn đi điều mà nàng đang định làm! Họ nhận Nông Tình, cho nó ở lại!

Nàng dần có ấn tượng tốt hơn về Tào Triệt sau lần này, tuy hắn ngoài miệng nói một khác, nhưng trong lòng luôn nghĩ cho bản thân nàng. Bề ngoài có vẻ ôn hoà của hắn kiến hắn có khả năng xoay chuyển mọi suy nghĩ của hắn, hắn thì không có cách nào khác chỉ có thể thoả mãn yêu cầu của hắn, thậm chí yêu cầu đó có chút phi lý....

Màn đêm buông xuống, bọn họ cuối cùng cũng đến thôn Dương gia, trong thôn này mọi người đều mang họ Dương, họ tìm mãi mới được một nhà cho họ ở trọ một đêm, nhà này thực hiếu khách, mấy người chưa nói gì họ liền nhiệt tình mời vào trong nhà tiếp đón chu đáo.

Băng không màng tới việc bản thân đói bụng, lôi kéo ngay lão bà nhà này đi vào nấu một ít nước cơm để cho Tiểu Nông Tình đang khóc vì đói bụng ăn.

Đứa nhỏ này từ lúc đi cùng họ đến giờ đều là do Tào Triệt ôm, không biết đứa nhỏ thế nào nhưng mà nó không thích nữ nhân ôm nó mà chỉ chịu cho nam nhân ôm mới không khóc! Chỉ đến khi đói mới khóc đòi ăn, cứ thế oa oa kiến cho ai nghe cũng đau lòng!

“Đáng thương cho đứa nhỏ, ngay cả khóc cũng không còn sức, vừa hay trong thôn có nhà có con dâu mới sinh, sữa lại có nhiều, ta và người mang nó đến đó xin sữa cho nó bú!” Lão bà bà hảo tâm đề nghị nói với Băng.

“Thật tốt quá!” Băng mừng rỡ, dỗ tiểu Nông tình: “Đừng khóc, sắp có sữa ăn rồi!”

“Chị dâu, vẫn là ta cùng bà bà cùng đi thì hơn! Người cùng ca ca đi cả một ngày trời cũng mệt lắm rồi, cứ đi nghỉ ngơi trước đi!” Tào Triệt ôn nhuận cười, hoàn toàn tiếp nhận chuyện hắn là anh trai và nàng là chị dâu của hắn, làm lão bà bà trong nhà nhìn thấy rất cảm động.

“Còn tưởng rằng vì này chính là cha của đứa nhỏ chứ! Hoá ra là không phải! Được rồi, ta đây sẽ dẫn vì này đi đến nhà đó, Lão Tam, Lão Tam, con dẫn bọn họ đi vào tây phòng nghỉ ngơi, còn con dâu thì đi làm chút đồ ăn cho bọn họ, ta đưa hắn đi!”

“Cám ơn bà bà!” Băng cùng Tào Hãn cùng nói một lời.

“Cảm tạ cái gì, ra bên ngoài bươn trải không dễ dàng gì...”

“Nương (mẹ), tối rồi, người đi ra ngoài cũng nên cầm theo đèn lồng.” Lão Tam cẩn thận mang đèn lồng giao cho bà bà.

“Vẫn là con ta thận trọng hơn cả.” Lão bà bà cười tủm tỉm tiếp nhận đèn lồng, dẫn Tào Triệt đi ra khỏi nhà đến phía đông thôn.

Lão Tam đem Tào Hãn cùng Băng đến tập phòng, đứng ở ngoài cửa, cười nói: “Hai vị cứ vào trong đó mà nghỉ ngơi, trên bà đã chuẩn bị sẵn trà nước nóng, một lát nữa sẽ có cơm ăn!”

“Thực phiền các vị!” Băng không biết làm thế nào để biểu đạt sự cảm tạ của mình với họ, người đơn thuần chất phác như họ thời hiện đại mà nói không còn tồn tại, người với người thì sự tin tưởng đã đến cực điểm, càng không nói chuyện vô duyên vô cớ cho ai đó ở trong nhà mình.

Tào Hãn cũng nói cảm tạ với Lão Tam, lão Tam hồn hậu cười rồi ngượng ngừng gãi đầu đi.

Trong phòng bài trí đơn giản lại sạch sẽ, Tào Hãn cùng Băng bốn mắt nhìn xung quanh, dưới ánh nến là hai khuôn mặt xấu xí cứ thế nhìn nhau kiến Băng thấy khó coi, Băng xích lại gần Hãn nói, “Thật không biết người nhà này lại đối xử với hai người xấu xí như chúng ta nhiệt tình đến mức vậy..”

“Có thể thấy được không phải ai trên đời đều có thể trông mặt mà bắt hình dong, sáng mai khi chúng ta đi thì hậu ta cho họ một chút tiền bạc mới được!” Tào Hãn đỡ Băng ngồi xuống, rót một ly trà nóng cho nàng, chính hãn cũng rót một ly và uống cạn, tuy biết bên trong là trà thô, không ngon nhưng mà uống vào thời điểm này lại thấy nó có vị thật ngon và thơm đến lạ lùng.

“Hãn, tiếp uống thuốc có phải là máu của hãn không?”

“Đúng như nàng nói, nhưng mà chỉ có máu của hãn mới có thể cứu được tính mạng nàng!”

Tuy rằng đã sớm có chuẩn bị tâm lý cho câu trả lời này nhưng mà nghĩ đến vẫn không khỏi cảm thấy sợ hãi. Nàng uống nhiều máu như thế không khỏi thấy sợ, huyết chi Căn Vương có kịch độc trong máu, nếu mà người thường uống vào nhất định đã chết, nhưng nàng không sao chứng tỏ máu nàng cũng có độc, chẳng nhẽ đây chính là truyền thuyết lấy độc trị độc?

Bản thân càng nghĩ càng thấy kinh hãi, năm đó nếu không phải Thái hậu không cướp con của Hoa thái phi, Hoa thái phi cũng không vì thế mà phát điên trút hết mọi hận thù lên đầu nàng, thông đồng với An Tiểu Viện hạ độc kiến nàng sau khi sinh con bằng huyết mà chết... Nếu Thái hậu không hạ độc Căn Vương kiến hãn từ một đứa nhỏ thuần lương trăm phương ngàn kế trả thù, huỷ diệt tất cả thì sự tình đâu có đến mức này...

Vì sai lầm của người trước mà giờ thế hệ sau mới lâm vào cảnh bi đát đến vậy. Nàng cũng không vì thế mà phải sống dựa vào máu Căn Vương... Thái hậu chính là kẻ đầu sỏ gây ra tất cả sự kiện này, nhưng mà giờ nói ai là kẻ chủ mưu cũng đã muộn, huynh đệ bọn họ có chung một nhận thức hay không sau này mới là điểm mấu chốt.

Băng trầm mặc làm cho Tào Hãn cảm thấy bất an, từ đường đi đến giờ, nàng và Triệt ở chung có gì đó thân cận không...

“Chàng không nên tới.....” Băng kéo Tào Hãn khẩn trương ngồi xuống, hấn vì nàng mà bỏ lại quốc gia đại sự chạy đến tận đây.

Nàng xoa lên khuôn mặt ngăm đen của hấn như muốn từ đó cảm nhận hơi ấm quen thuộc, ánh mắt của hấn luôn sâu như vậy, kiên định như vậy nhưng vẫn khiến nàng không khỏi bị thu hút.

“Biết nàng gặp nạn, ta có thể không đến được sao?” Nhẹ nàng ôm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng đang sờ trên mặt mình, ôm nàng vào lòng, hưởng thụ mùi thơm trên cơ thể nàng không bao giờ muốn buông tay.

Sự ấm áp của hấn nan sang cơ thể nàng! Vui đầu sâu vào lòng hấn, cảm nhận mùi hương quen thuộc của hấn nói: “Hấn, thiếp thích mùi hương trên người chàng...” Nàng và hấn cùng nghe hơi thở của nhau, cùng cảm nhận sự ấm áp của nhau. Băng bỗng nhiên nhớ ra điều gì sức hỏi: “Bọn nhỏ còn nhỏ như vậy, chàng sao có thể bỏ lại chúng kia chứ?” Oán trách cũng là một sự ngọt ngào đối với họ, hấn một mình đi đến Nguyệt Quốc đã chứng tỏ cho nàng thấy địa vị của nàng trong lòng hấn quan trọng thế nào!

“Có Cẩm Hồng cùng Linh Nhi chiếu cố chúng nó, nàng không cần lo lắng.” Tào Hãn cẩn thận ôm chặt thêm thân thể mềm mại trong lòng hấn. Định nâng đầu nàng lên nhìn mặt nàng như bị nàng tránh né.

Băng biết giao bọn nhỏ cho Cẩm Hồng và Linh Nhi nàng có thể yên tâm, các nàng nhất định sẽ thay nàng chiếu cố chúng thật tốt.

“Làm sao vậy? Để cho ta nhìn mặt nàng xem nào?” Nàng vì sao phải trốn tránh không cho hấn xem.

“Có cái gì mà đẹp, xấu đến chết đi được!” Trên mặt thì to như hai cái bánh bao, đã vậy còn nhiều tàn nhan, hấn muốn xem làm gì?

“Đừng nhìn, chúng ta cứ thế này mà nói chuyện không tốt sao?”

Biết tâm tư trong lòng của nàng, Tào Hãn cười khẽ nhẹ vỗ về nàng nói: “Được rồi, thời gian này nàng có khoẻ không?”

“Tốt lắm, Cẩn vương chiếu cố thiếp rất tốt. Kỳ thật hấn cũng có nỗi khổ của hấn, chàng có biết không năm đó Thái Hậu..”

“Ta đều đã biết.” Tào Hấn không muốn sự việc năm đó dây dưa thêm đến nàng, nàng vừa định nói hấn đã chặn lại, chuyển sang chuyện khác: “Băng, thừa dịp hiện tại không người, không muốn cùng ta nói chuyện của nàng sao?”

Đối với hấn mà nói thì hấn vẫn luôn mong nàng tự mình nói với hấn sự thực này hơn cả.

“Hân, chàng có tin trên đời này người có linh hồn không?” Hân nếu không tin linh hồn tồn tại thì nàng sẽ rất khó giải thích tất cả với hân.

“Người đương nhiên là có hồn, không có hồn phách, chẳng phải thành cái xác không hồn sao?” Người không có hồn phách há có thể sống ở thế gian này sao, nàng như thế nào hỏi một câu hỏi ngốc nghếch đến vậy?

“Tốt lắm, thiếp nói cho chàng biết, thiếp đến từ một thế giới khác, chỉ có linh hồn thiếp xuyên qua đây, bám vào cơ thể Nhược Nghiên, sau đó gặp chàng...” Bằng chậm rãi nói vắn tắt về việc vì sao nàng đến đây, nhưng mà không có nhắc đến Diễm, cũng không nói nguyên nhân mình vì chết mà xuyên đến đây. Nàng cảm thấy nếu nói hết cho hân thì tương lai của nàng và Hân nhất định sẽ bị bịt kín lại, không còn được như hiện tại, tốt nhất là không nói, cứ lừa gạt chính mình là hơn cả...

“Đúng là một nhân duyên, vậy trước kia nàng...”

“Đừng hỏi nữa, Hân, đừng hỏi nữa được không?” Nàng thật sự không muốn đem quá khứ âm u của mình kể hết cho hân nghe, đó là khoảng thời gian đen tối mà nàng không muốn chạm đến, đến khi nào nàng có đủ dũng khí đối mặt với nó rồi thì nàng sẽ nói cho Hân biết tất cả...

“Được, ta không hỏi, nàng không muốn nói ta sẽ không bức nàng.....”

“Hân, thiếp thay thế được Nhược Nghiên, chàng thật sự không ngại? Thiếp.....” Hân đối với nàng trước nay không thay đổi, nhưng mà trước đó hân yêu Nhược Nghiên nhiều như vậy năm, hân thật sự bỏ được sao? Khoảng ký ức của Hân và Nhược Nghiên từ thời còn ngây ngô nàng sao có thể thay thế vào đó được!

“Nàng ngốc! Cần thận nghe một chút, người trong lòng ta hiện tại là nàng, nàng không nghe được nó nói gì sao?” Nhược Nghiên chỉ là một hồi ức đẹp, một giấc mộng, mà mộng thì không thuộc sở hữu của hân. Sự xuất hiện ngoài ý muốn của nàng nhưng lại để lại trong lòng hân bao ấn tượng, sự quật cường của nàng, sự mềm mại của nàng, sự quyến rũ của nàng, sự ương ngạnh của nàng, tất cả bất tri bất giác cứ thế in sâu vào trong lòng hân, hoá giải hết thu hận trong hân, biến hân từ một người thô bạo hành một kẻ biết tha thứ và yêu thương. Sao hân có thể vì một giấc mộng mà vất bỏ đi sự chân thật trước mắt kia chứ?

Bùm bụp, bùm bụp, từng nhịp tim của hân trầm ổn đập lên mạnh mẽ như hữu hẹn với nàng, cam đoan với hạnh phúc mà hân mang lại cho nàng là chân thật.

Chưa một lần nàng nghĩ hân có thể nói những lời này với nàng, lòng của nàng kiêu ngạo, hân có gọi tên nàng!

“Nghe thấy được..... Hân đang nói, hân yêu thiếp, thiếp có nghe sai không?” Cảm giác ngọt ngào lan tới toàn thân, giống như thể đang đắm chìm trong ánh sáng bình minh ấm áp mùa hạ, mỗi cái khớp hoạt đều như những giọt sương đọng trên lá từng chút một bay lên....

“Nàng không có nghe sai.” Tào Hân thanh âm nhất khoát khẳng định, con mắt hân chứa đầy tình cảm với nàng biểu đạt thành lời.

“Chàng nói với hần, thiếp cũng yêu hần.” Nàng từng nghĩ ngoài trừ Diễm ra thì nàng không bao giờ có thể dành tình cảm của mình cho bất kỳ ai như vậy, nhưng mà giờ tình cảm của nàng đều đặt hết ở trên người Hần.

Từng nghĩ đến trừ bỏ Diễm, nàng nếu không khả năng đem cảm tình đầu chú ở người khác trên người. Hần tuy cường chế, bá đạo nhưng hần chân thành và chân tình, nàng không thể kháng cự lại cam tâm tình nguyện bị hần chin phục, vì hần thống khổ, vì hần thương tâm, vì hần rơi lệ, vì hần trả giá, tất cả đối với nàng mà nói đều xứng đáng...

Ầm...một cước cánh cửa phòng bị ai đó đá văng ra, kiến hai người đang ôm nhau đành rời nhau ra, Tào Triệt nhíu mày ôm Tiểu Nông Tình khôn ngừng khóc đi vào, trên tay còn mang theo một bát sữa đi vào, khuôn mặt không giấu khỏi lo lắng.

“Tiểu Nông Tình không chị bú sữa của người phụ nữ đó, chỉ có khóc, vậy phải làm sao giờ?” Tào Triệt đặt sữa trên bàn mang theo oán hận như thế oán trách hai người là một đôi cha mẹ vô trách nhiệm.

“Nó vì sao không ăn? Chẳng lẽ là muốn đói đến chết mới được?” Thật khó khăn lắm mới được ở với nàng một lúc thì lại bị nó phá hỏng, Tào Hần đã không hờn giận nhưng mà thấy tiểu Nông Tình khóc không ngừng, âm ỹ hần càng phát buồn bực.

“Ta sao biết, ta lại chưa từng làm cha mẹ.” Ngụ ý muốn nói bọn họ hai người kia đã làm cha mẹ rồi hần có phương pháp đối phó.

“Có phải bị bệnh hay không?” Băng lo lắng đứng lên, đứa nhỏ vạn nhất sinh bệnh không tìm được phương pháp trị liệu thích đáng rất dễ mất mạng, nếu chỉ có mình Nông Tình thì không sao, nhưng mà còn mẹ của Lưu Tịnh sau này tìm nàng đòi đứa nhỏ, nàng biết ăn nói thế nào với người ta.

“Có bệnh không bệnh ta còn không biết sao, nó không hề bị bệnh, chính là đói bụng.” Tào Triệt vẫn ôm đứa nhỏ trong lòng, một bên lấy một cái khăn nhỏ trong áo ra thấm ướt lau nước mắt cho Nông Tình, “Đừng khóc a! Tiểu Nông Tình, người đói rồi phải không? Sao không chịu bú sữa?”

“Ô oa..... Ô oa.....” Tiểu Nông Tình tiếp tục khóc thương tâm.

“Cái này là cái gì?” Băng tò mò thấy cái bát đặt trên bàn, từ trong đó phát ra mùi hơi tanh.

“Đây là sữa mà ta bảo người đó vắt ra đem về, chờ đến khi nào nó đói thì cho nó uống!”

“Đem Nông Tình đến cho ta, ta thử xem.” Băng tiếp nhận Nông Tình, Dương lão Tam đem cơm chiều đi vào trong phòng, đặt cơm trên bàn cười nói: “Ở nông thôn nên chỉ có cơm rau dưa, mong là các vị không chê, còn cái thìa nhỏ này để cho đứa nhỏ uống sữa, không biết có dùng được không?”

“Đa tạ Dương Tam ca, chúng ta đúng là đang phát rầu vì điều này đây, có cái thìa này là tốt rồi, thật sự là đa tạ!” Tào Triệt cao hứng đến cực điểm đáp tạ.

“Các người ăn trước, ta đến cho Nông Tình ăn.” Bạng xưng phong nhận việc, mặc dù nàng đã trải qua 10 tháng mang thai sinh hạ hẳn một trai một gái nhưng mà đối với việc chăm sóc trẻ con nàng không có một kinh nghiệm nào! Không bằng nhân cơ hội này chăm sóc Nông Tình, sau này còn về chăm sóc cho hai đứa nhỏ nhà nàng.

Ba người vây quanh cái bàn, Bạng lấy một cái bát khác đổ một ít sữa ra đó, dùng thìa nhỏ từng chút một đưa đến miệng nhỏ nhắn của Tiểu Nông Tình, dỗ nói: “Nông Tình ngoan, ăn một chút.....”

“Xem đi, nó chính là không chịu ăn!” Tào Triệt chau mày, khẩu khí tuy cứng rắn nhưng mà lại vì đứa nhỏ mà đau lòng.

“Như vậy mà không được thì còn có biện pháp nào không?” Tào Hãn khẩu khí không kiên nhẫn cũng vì đứa nhỏ mà lo lắng.

“Ta có biện pháp.” Bạng ném muỗng nhỏ, hết nhìn đông tới nhìn tây đứng lên.

“Biện pháp gì? Nàng muốn làm cái gì?” Huynh đệ họ đều trầm lời như một đồng thanh nói.

“Chỉ có một biện pháp đó là tìm một cái ống nhỏ gì đó, trên làm to hơn một chút, sau đó đổ sữa từ trên vào thẳng miệng nó! Nhất định nó phải nuốt!”

“Không ổn!” Tào Hãn nói lời phản đối.

“Tàn nhẫn!” Tào Triệt thật đúng là sợ nàng sẽ làm như thế với tiểu Nông Tình, nhanh tay cướp đứa nhỏ trong tay nàng ôm gặt gao vào lòng.

Bạng nhún vai, “Vậy người nói xem làm sao bây giờ?”

Tào Hãn không lên tiếng, Tào Triệt đột nhiên như nghĩ ra cái gì đó hạ quyết tâm, sau đó ngửa đầu uống bát sữa vào trong miệng...

“Uy! Người như thế nào lại lấy sữa của tiểu Nông Tình uống..... A!” Trời ạ! Hãn dùng miệng bón sữa cho tiểu Nông Tình ăn.....

Tào Hãn ngây người, Bạng cũng ngây người, có phải là Cẩn Vương lúc trước mãnh liệt phản đối nàng đem theo đứa nhỏ không đây?

Từng ngụm, từng ngụm, tiểu Nông Tình cứ thế ăn, không có nhổ ra, cũng không khóc, cái miệng nhỏ nhắn cứ thế nhu động từng chút một ăn sữa từ miệng Tào Triệt, Tào Triệt vui mừng sau đó cứ thế đến khi đứa nhỏ ăn no mới ngẩng đầu lên, đặc ý dào dạt nhếch miệng mà cười, “Thế nào? Phương pháp của ta so với của nàng như thế nào?”

“Lau miệng đi người” Bên miệng tuy nói vẻ giận dỗi nhưng mà chính là nàng đang rất buồn cười, đặc ý Bạng nhìn không được sẽ giấu cợt hân, “Phương pháp của người đúng là thiệt hại quá lớn! Người chiếm

tiện nghi của Tiểu cô nương nhà người ta, người đó phải chịu trách nhiệm!”

“Hừ……” Tào Triệt ngón trỏ lau đi chút sữa còn dính trên môi nhỏ giọng nói: “Tiểu Nồng Tình đang ngủ, đừng âm ỹ kiến nó tỉnh dậy.” Hãn ôm tiểu Nồng Tình đặt trên một góc giường rồi mới trở về bàn ăn cơm với mọi người.

“Hãn, người xem hãn kia, nói cho chàng biết người khác mà nhìn vào nhất định sẽ nghĩ Tiểu Nồng Tình chính là con hãn a!”

“Nói không sai.” Tào Hãn đồng ý gật đầu, Triệt bộ dáng rất giống một người cha.

Tào Triệt nhu hoà nhìn vào Tiểu Nồng Tình: “Cũng không biết vì sao ta lại làm vậy, từ lúc ôm nó trong lòng,ta có một cảm giác khác lạ từ trước đến giờ ta chưa từng trải qua, cụ thể nó là gì ta cũng không rõ, nhưng mà cảm thấy chính là rất thích nó, không đành lòng nhìn nó chịu một chút uỷ khuất nào.”

“Này đại khái chính là duyên phận của người với người, tiểu Nồng Tình gặp người cũng là may mắn của nó, nếu không khẳng định là cũng bị ta hành hạ.”

“Miễn bàn phương pháp của người là gì, mà đứa nhỏ đó cứ người ôm thì không khóc, người ruốc cục có uy gì?”

“Là uy con vịt, haha……” Hãn cười chính bản thân mình.

“Tốt lắm, không nói chơi nữa.”Tào Hãn hạ giọng nói: “Đứa nhỏ này thân thể chúng ta cũng không rõ ràng, cũng không biết vì sao người của Đông Phương gia muốn đổi với nó thế nào, sáng sớm ngày mai khi chúng ta rời khỏi thôn Dương Gia thì lập tức đổi mặt nạ, sau đó đi đường mòn đến Ngũ lăng thành, Ngũ lăng ngoài nằm trong núi Ngũ hành sơn, có một con sông nước chảy ôn hoà,từ đó có đường đi dễ dàng thuận lợi cho chúng ta tìm đường trở về, tiết kiệm được hơn mười ngày đi bộ và tránh được đạo quân truy sát của Nguyệt Hoàng.”

“Nhưng mà trên đường đi trên sông đó có rất nhiều đạo tặc (cướp), nếu mà không may có thể trạm trán với chúng!”Tào Triệt do dự, cũng không muốn vì tiết kiệm vài ngày đi đường mà mạo hiểm.

“Trên sông chỉ là mấy đám cướp cạn mà thôi, không đáng lo, nếu mà gặp họ thì chỉ đưa tiền là xong, không cần lo lắng!”Tào Hãn bình tĩnh ngữ khí quyết định, nếu hãn và hai người đi như vậy nhất định không tránh khỏi nghi ngờ của quan quân.

“Làm gì sốt ruột như thế? Ta cho rằng vẫn là đi đường bộ tốt hơn, cho dù là đi đường thủy thì sông Ngũ lăng đó và Đại Cảnh ta không có tương thông, rất khó để trở về bình an, chúng ta sao không bàn tính kỹ lại?” Tào Triệt biết được ý định của Tào Hãn là gì, hãn nhất định là đoán được Mộc Viễn Trạch trở về Điệp Cốc thì phải đi đường đó? Hãn muốn gì?

“Không cần nhiều lời, cứ đi theo đường thủy đó đi.”Tào Hãn giải quyết dứt khoát, không tiếp thụ bất kỳ ý kiến nào. Lần trước hãn có tin tức tình báo biết được Điệp Cốc ở trong núi Tú Lam, chỉ cần đi đường

thủy là có thể đến được đó, không thể trơ mắt nhìn Tào Triệt tự mình huỷ hoại bản thân được, nhất định còn có phương pháp khác để cứu cả nàng và hân...

“Không cần vì ta mà hao tổn tâm tư.” Tào Triệt cười khố, độc trong người hân đến cả Y Tiên cũng bó tay không trị được, Hoàng huynh khố tâm đi về núi Tú Lam như vậy nhưng mà không biết trở về nhất định là tay không rồi thất vọng thêm mà thôi...

“Không thử sao biết ” Tào Hân buồn và nói.

“Các người đang nói cái gì thế?”Băng không hờn giận ra tiếng hỏi. Vì sao mỗi lời huynh đệ hân nói mà nàng nghe đều không hiểu gì hết, Hân muốn Cẩn vương thử cái gì?

“Nhanh ăn cơm đi! Ăn xong rồi đi ngủ cho sớm, sáng mai còn có sức mà đi.”

Băng chậm rãi ăn cơm, không hài lòng khi thấy Huynh đệ bọn họ có gì đó giấu giếm nàng, nhưng mà nhìn huynh đệ hân lúc này hoà hợp như vậy không còn ngăn cách, không có lục đục với nhau, trong lòng nàng cảm thấy vui mừng khôn siết, dù đồ ăn trên bàn đạm bạc nhưng mà đối với nàng mà nói ngon hơn cao lương mỹ vị trong cung nhiều lần, nếu mà họ không muốn nói thì thôi kệ họ vậy...

Sáng sớm hôm sau, hậu tạ ngba người nhà Dương gia xong ba người hướng ngũ lẳng thành đi.

Trên đường đi ba người thay đổi hình dạng, đến khi đến một toà thành nhỏ vào trong một tiệm cơm ăn và nghe ngóng tình hình. Bàn bên cạnh họ là một đám thương nhân đang bàn tán rằng Nguyệt Hoàng có hạ chỉ, ngoài trừ tàu thuyền của quan binh còn không bắt kỳ một thuyền nào được lưu chuyển trên sông Tú Lam, không biết duyên cớ là gì.

Tào Hân sắc mặt ngưng trọng, nói nhỏ: “Nguyệt hoàng có phải đang dùng kế dương đông kích tây không? Hân điều quân đi lên biên quan Tây Bắc là kế nghi binh? Hân muốn tiến binh ở sông Tú Lam này chăng?

Tào Triệt chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói: “Khả năng không lớn, theo ta thấy, là Nguyệt hoàng nhất định không biết được hành tung của Mộc Viễn Trạch nên đóng quân ở đây ôm cây đợi thỏ.”

“Ta vẫn không nghĩ ra được ái phi của Nguyệt Hoàng trong cung được hân sủng ái không ít, vì sao lại mạo hiểm cùng Mộc Thân y bỏ trốn?”Tào Hân nhíu mày thắc mắc bởi nghe nói Nguyệt hoàng đối với cái vị tên Băng phi đó sủng ái tột độ, nàng vì sao còn muốn trốn đi? Trên đời này có nữ nhân không coi trọng vinh hoa phú quý sao?

“Bởi vì yêu.” Băng buông chiếc đũa, thản nhiên nói. Thủy yêu Diễm đây là điều không cần hoài nghi,nhưng mà tình yêu của nàng là tình yêu ích kỷ, cuối cùng vì thế mà mất đi nhân tính, hại luôn cả tính mạng nàng, huỷ luôn đi Diễm và cũng là huỷ luôn đi cuộc đời nàng. Hiện tại Băng không biết nên hận nàng hay là thương hại nàng nữa. Mọi người đều có cơ hội đầu thai làm người mới, chuyện của kiếp trước cần gì phải lôi vào kiếp này? Nàng nên chúc phúc cho họ mới phải...

“Huynh nhất định không biết vị Băng Phi đó là người phương nào?”Tào Triệt cười liếc mắt nhìnTào

Hãn.

“Hả? Nàng là người phương nào?” Tào Hãn nghi hoặc nhìn Tào Triệt.

“Là người quen, huynh nên cẩn thận suy nghĩ một chút nha.” Tào Triệt liếc mắt nhìn Băng, dừng nói về gợi lên tò mò.

Tào Hãn thấy thái độ của Triệt và Băng như vậy càng không tránh khỏi tò mò suy ngẫm xem lời Triệt nói có nghĩa là gì.

Ăn xong rồi cơm, ba người tiếp tục ra đi, Nông Tình cũng tỉnh dậy, Tào Triệt lại bón sữa cho nó ăn, Băng luôn trêu hấn gọi hãn là “Vú em”, Tào Triệt giận dữ đem tiểu Nông Tình nhét vào trong lòng nàng, nói: “Là nàng nên chăm sóc Nông Tình mới phải, chính là nàng không chăm nó, đừng có mà lên mặt chê cười ta? Ta mặc kệ!”

“Hắc hắc..... Người bỏ được sao?” Băng cười gian trá, chỉ cần nhìn hành động của hãn chăm sóc Nông Tình thời gian qua là nàng biết hãn quý nó đến mức nào, ngay cả tơ tóc của nó cũng là hãn thay cho, nếu để nàng chăm sóc nó thì đối với Nông Tình mà nói chính là “cực hình”.

“Nhược Kinh như thế nào trở thành sủng phi của Nguyệt hoàng, hãn có biết được thân phận thật sự của Nhược Kinh?” Vẫn không lên tiếng chỉ lo lái xe Tào Hãn đột nhiên quay đầu lại nói một câu.

Băng ngẩn ra, trừng mắt nhìn Tào Triệt liếc mắt một cái, trách hãn trong lúc ăn cơm nhiều chuyện. Trong lòng nàng kỳ thật không muốn Hãn biết được chuyện này, chỉ có thể khẳng định Tề Nhược Kinh đã được thay đổi thành con người khác, trong người nàng lúc này là Thủy. Thủy và Diễm ở cùng nhau nàng đã quyết sẽ chúc phúc cho họ, không muốn vạch trần thân phận của hai người để làm tăng thêm chuyện không hay, nếu mà ngày đó đến thật thì nàng thật sự không chấp nhận được.

“Không sai, nàng ta quả thật là Tề Nhược Kinh, về phần nàng là như thế nào đến Nguyệt quốc thì không ai biết được, nhưng mà nàng không nhận ra được chúng ta là ai, hình như là nàng ta bị mất trí nhớ?” Tào Triệt không để ý đến cái liếc mắt của Băng. Mặc kệ nàng ta có là Thủy đi chăng nữa, nhưng mà nàng ta có thể ức chế được Nguyệt Hoàng, điều này đối với Đại Cảnh mà nói là có lợi, hãn không thể giấu diếm Hoàng huynh được...

“Mất trí nhớ.....” Tào Hãn nếu có chút dăm chiêu nhìn Băng liếc mắt một cái. Nàng cũng không phải là Nhược Nghiên trước kia, vì sao chuyện này hình như có phần giống với chuyện của Nhược Nghiên đến vậy?

“Nguyệt hoàng đối với Nhược Kinh sủng ái vô cùng, chỉ cần chúng ta đi trước một bước tìm được nàng thì.... Trận này không đánh thì chúng ta cũng nắm chắc vài phần thắng!”

“Đúng là Cẩn Vương có khác!” Băng thở dài, kinh thường nhìn Cẩn Vương. Hai nước giao chiến sao lại lôi một nữ nhân vào cuộc, hãn muốn lợi dụng nàng làm bình phong ký hoà ước chiến tranh sao? Nếu đúng nàng là Nhược Kinh thì nhất định sẽ hy sinh thân mình vì đất nước, nhưng mà kết cục thì sao, trái tim nàng sẽ nhận lấy tổn thương, cuối cùng chính là tự mình khổ đau!

Tào Triệt khẽ nhú mày, nghiêm mặt nói: “Nàng cũng biết một khi đã giao chiến, bao nhiêu dân chúng hai nước sẽ trôi dạt khắp nơi, bao nhiêu gia đình vì thế là ly tán không? Hy sinh một người như nàng mà đổi lại sự yên bình của trăm họ, có cái gì kaf không đúng? Hơn nữa đối với nàng ta mà nói không có cái gì là hy sinh, nàng được Nguyệt Hoàng sủng ái như vậy thì nhất định hẳn không bạc đãi nàng.”

Hắn không trách nàng kinh thường hẳn, nhưng mà hắn chỉ giận nàng thân phận là Hoàng hậu Đại Cảnh, quyết tâm ở cùng Hoàng huynh trăm năm mà không biết vì Đại Cảnh mà lo lắng, chỉ vì một người dây dưa không rõ mà không để ý đến đại cục.

“Triệt nói không sai, chúng ta nhất định phải tìm được Nhược Kinh trước Nguyệt hoàng.” Tào Hãn nói, vỗ nhẹ lên vai Băng nói: “Nàng không phải là Nhược Nghiên sao đối với chuyện của Nhược Kinh lại quan tâm như thế?”

“Ta.....” Băng á khẩu không trả lời được câu hỏi này của hắn, đối mặt với sự nghiêm nghị của Cẩn Vương, nghi vấn của Tào Hãn thì chỉ ó thể nói cái gì, đành nói: “Ta chỉ là cảm thấy nếu mà như thế thì ta cảm thấy không công bằng với Nhược Kinh...Các người có từng hỏi qua nàng chuyện này thì chưa?”

“Nàng nếu là Nhược Kinh trước kia thì nhất định sẽ đồng tình với cách này của ta và Hoàng huynh, đáng tiếc là nàng lại mất trí nhớ...” Tào Triệt khẳng định nói, Nhược Kinh nhất định sẽ không phản đối, phiên chính là Nhược Kinh hiện không còn là Nhược Kinh mà là Thủy, theo như tính cách Băng lúc mới đến đây mà nói nàng ta cũng nhất định không phải là người theo sự an bài của người khác nên không dễ đối phó, lại thêm việc nàng ở gần Diễm hay chính là Mộc Viễn Trạch thì tình hình càng thêm phức tạp. Sự việc này càng lúc càng không dễ giải quyết.

“Hiện tại nói những việc này có ích lợi gì, nói không chừng nàng đã ở trong tay Nguyệt hoàng rồi!” Băng biết việc này là không có khả năng, với năng lực của Diễm đó là giỏi chiến đấu, cộng thêm Thủy thủ đoạn thì đám binh lính đó có là gì kia chứ? Hãn có muốn tìm họ cũng rất khó, nếu Cẩn Vương gia mặt may ra mới tìm được vì hắn và Diễm giao tình sâu đậm....

“Cái đó cũng rất tốt, chúng ta có thể chính quang minh chính đại đi đòi lại Nhược Kinh, nàng ta với thân phận con gái của tướng quân địch quốc cũng kiến Nguyệt Hoàng đau đầu, nói không chừng việc quân mà tâm đều không xong, chúng ta có thể nhân cơ hội đó chế ngự hắn, đồng thời tiến đánh kiến hắn trở tay không kịp.”Tào Triệt nói nhẹ.

“Vừa mới còn nói cái gì mà vì nước vì dân, như thế nào đã xoay ra chế ngự kẻ khác được?” Băng nhin không được nói lại với hắn, kỳ thật trong lòng cũng hiểu được lập trường của hắn làm như vậy rất hợp tình hợp lý. Tào Triệt không để ý tới nàng, ngược lại đối với Tào Hãn cười nói: “Đại ca, ta nói không lại nàng, huynh đừng nên có im lặng như vậy, tốt xấu gì cũng nên quản nàng đi!”

“Kêu đại ca cũng vô dụng, đại ca người cũng quản nổi!” Băng đem tiểu Nông Tình sắp khóc đưa đến trước mặt Triệt nói: “Tiểu Nông Tình hình như là chưa ăn no, người vẫn là tiếp tục làm việc vú em của người đi!” Tương lai chuyện như thế nào không ai có thể đoán trước, mỗi người đều có con đường riêng của mình, Diễm cùng Thủy tương lai hội như thế nào, người có thể quyết định không phải nàng, nàng cần gì phải buồn lo vô cớ đâu!

“Đi... –” Tào Hãn cười giơ roi, vó ngựa phi đập mạnh tăng tốc làm bụi đất trên đường bị sới lên mù mịt. Bọn họ không cần biết tình hình thế nào thoải mái vui đùa thả lỏng bản thân như những người dân bình thường, huynh đệ đồng lòng, phu thê viên mãn, không có thù hận với việc quốc gia, không bận lòng vì thiên hạ, như vậy thật là tốt....

Đáng tiếc bọn họ không phải như vậy mãi được, sinh ra trong gia đình hoàng gia thì không được như con dân bình thường, nhiệm vụ của họ là làm cho quốc gia phồn vinh hưng thịnh, dân chúng an cư lạc nghiệp, là trách nhiệm phụ hoàng giao lại cho hãn và là nhiệm vụ của bậc đế vương không thể trốn tránh được....

Chương 75

Tào Triệt tinh thần càng ngày càng kém, thân thể cũng là ngày càng lụn bại, bởi vì đội mặt nạ bên ngoài nên không ai biết được sắc mặt thật sự của hắn, nhưng mà cái mà hắn không giấu được chính là cặp mắt vô thần, chỉ cần nhìn thôi cũng nhận ra được, đối mặt với sự thân thiết của Băng và Tào Hãn với mình,, hắn tự trấn an mình cười, nói là không có việc gì, không cần lo lắng.

Mỗi ngày đến giữa trưa thì hắn lại biến mất một thời gian sau đó trở về lại bưng thêm một bát máu đỏ tươi trở về, mỉm cười để cho Băng uống được.....

Hôm nay cũng không ngoại lệ, khi sắp đến Ngũ lăng thành, giữa trưa Tào Triệt lại bảo dừng xe, đưa Tiểu Nồng Tình cho Băng bế loạng choạng muốn xuống xe.

Băng kéo vạt áo hắn lại nói, “Người đừng đi, thuốc đó ta sẽ không uống nữa!” Bộ dạng hắn lúc này như sắp té xỉu đến nơi rồi làm gì còn hăng hái như thời nào.....

Hiện tại Tào Triệt ở nàng trong mắt là si, là ngốc, vì một nữ nhân vĩnh viễn không bao giờ có được cam nguyện hao tổn sức lực chính mình, hắn việc gì phải làm thế chứ?

Tào Triệt kéo tay nàng khỏi vạt áo, muốn thoát khỏi những lực của nàng hiện giờ hơn hắn kiến hắn không đi được tức giận quát lên: “Buông ra!”

“Không được!” Nhìn hắn với bộ dáng này thì nàng nghĩ mình đúng là một con ma cà rồng, ngày ngày vì tính mạng mình mà uống máu hắn.

“Băng, buông ra đi! Để cho Triệt đi.” Tào Hãn lên tiếng, khuyên bảo Băng, sau đó đỡ Tào Triệt xuống xe, lo lắng nhìn thân mình lắc lư đi không được của hắn, hỏi: “Triệt, người có khỏe không?”

“Không có việc gì, chỉ còn mười hai ngày nữa, ta còn chịu đựng được.” Tào Triệt híp mắt tính thời gian,đột nhiên cả kinh nói: “Không còn kịp rồi.....”

“Làm sao vậy?” Tào Hãn kinh hỏi.

“Lấy máu không được qua thời điểm giữa trưa, tuyệt đối không được sai một khắc!” Bị Băng níu kéo hiện tại đã chậm trễ một lúc, hắn chỉ có thể đứng luôn tại chỗ này mà lấy máu không vào được trong rùng rùng nữa!

Bất chấp nhiều như vậy, hắn cầm bát ngư long đưa cho Tào Hãn, “Cầm!”

Tào Hãn tiếp nhận, Tào Triệt đã vạch tay áo lên để lộ ra miếng vải băng quấn quanh cổ tay, mỗi ngày hắn đều rạch vào đấy lên vết thương không có kịp lành lại, không biết vết thương đó rạch bao lần nhưng mà dưới tay hắn da trắng bệch đến đáng sợ, từng giọt máu tươi cứ thế trào ra chảy vào bát ngư long, màu trắng của bát dần biến thành màu đỏ thẫm...

Đây chính là lần đầu tiên Băng thấy cảnh tượng này, không khỏi kinh hãi, không phải nàng sợ máu, với thân phận sát thủ bao năm, máu nàng nhìn thấy không ít nhưng mà nay có người vì nàng mà ngày ngày cắt máu cho nàng trái tim nàng không tránh khỏi đau từng đợt....

Huyết chậm rãi chạm vào lưng thành của bát mới ngưng, Tốt lắm.” Tào Triệt điểm huyết đạo trên cánh tay, đang muốn vì miệng vết thương bôi thuốc, lại bị Tào Hãn đoạt được, khàn giọng nói: “Để ta.”

Tào Triệt cười cười, không nói gì.

“Uống thuốc.” Băng bó xong, Tào Triệt đem bát ngư long tới trước mặt Băng nói, không có bị sai giờ.

Băng hoàn hồn, nhìn bát máu đỏ tươi sáng thấy được cả bóng mình trên đó, ngẩng đầu nhìn hãn, mỏng manh run giọng, “Ta nói ta không thể uống...”

“Được không?” Tào Triệt cũng không khuyên nàng, đem ngư long bát buông, lên xe ôm Nông Tình, mỗi một người xuống, thần nhiên nói: “Không uống một ngày như kiếm củi ba năm thiêu một giờ, ba người sáu ngày nàng uống thuốc đều đổ xuống sông xuống biển, bây giờ là thời điểm quan trọng, nếu nàng không uống thuốc đủ bốn chín ngày thì nàng sẽ chết không nghi ngờ, nàng tự mình quyết định đi!” Viễn Trạch chưa từng nói qua nếu không uống được đủ ngày thì thế nào, hãn chỉ có thể nói thế để nàng ngoan ngoãn uống thuốc mà thôi.

Băng kinh ngạc trừng mắt nhìn cái bát trong tay, ánh mắt mơ hồ, run run bắt đầu chậm rãi đưa bát lên, lại nhìn Tào Hãn, nàng biết nếu cứ thế là sai, nhưng mà không uống thì ba sáu ngày đó đều uống phí sao....

Tào Hãn đối nàng gật gật đầu. Chỉ cần kiên trì thêm mười hai ngày, Triệt chỉ cần điều dưỡng thật tốt thì có thể hồi phục được, chỉ cần tìm được Mộc thần y thì sẽ giúp được hãn, sau đó sẽ không có việc gì, hết thủy đều sẽ tốt...

Băng cười khổ đem bát ngư long đó nín thở uống hết vào, mùi vị mặn chát hoà lẫn vào nhau vì trong máu đó có lẫn cả nước mắt của nàng.

“Lệ này vì ta mà chảy sao?” Thấy nàng uống hết vào, Tào Triệt vừa lòng nở nụ cười, nhưng kinh ngạc thấy nước mắt nàng cứ thế rơi ra không ngừng, nhẹ nhàng lau đi thở dài một tiếng.

Băng cũng chậm rãi lau đi lệ trên mặt, thấy hãn đã ngủ, còn cẩn thận ôm tiểu Nông Tình một bên, nàng nhẹ nhàng đến gần, vạt tay áo hãn lên, sắc mặt biến đổi, quả nhiên là da hãn trắng bệch không còn tí máu nào, đoán chắc mặt thật của hãn cũng thế, đau lòng lại rơi lệ, Tào Hãn đi vào bên trong đặt tay lên vai nàng an ủi kiến nàng ổn định tinh thần hơn.

Nàng lau đi lau lại lệ trên mặt, thanh âm phát ra run run, “Hãn, nhìn dáng vẻ của hãn, ta lo lắng hãn còn dấu diếm chúng ta rất nhiều điều...”

Tào Hãn hiểu ý nàng muốn nói gì, nắm lấy tay nàng an ủi: “Triệt kỳ thực rất kiêu ngạo, tâm tư của hãn không bao giờ được biểu lộ, càng không bao giờ nói ra ngoài, nhưng mà ta tin hãn không bao giờ đem tính mạng mình ra đùa giỡn. Nàng có biết vì sao ta chọn đường đi sông Tú Lam không, ta tin Diệp Cốc nắm

trong khu vực sông Tú Lam này, điều đó cũng có nghĩa là Mộc Thần Y và Tề Nhược Kinh cũng ở đây, chỉ cần chúng ta về được đất của Đại Cảnh, vô luận như thế nào ta cũng mang Triệt đến Diệp cốc.”

“Hân, người thật là một ca ca tốt.” Băng nở nụ cười, nguyên nhân nàng lo lắng không dám nói cho hân biết vì trong đêm trước khi rời mật thất Triệt căn dặn nàng rất nhiều, cứ như di ngôn của người sắp chết, nếu không biết rõ tình trạng mình sao hân lại nói như vậy?

“Ngủ lắng thành cũng sắp đến, chúng ta trước tiên ở trong thành nghỉ một đêm, ngày mai sáng sớm đi tìm thuyền sau.”

“uhm.”

Tào Hân mạnh tay phát ngựa khởi hành, tận lực đem xe ngựa đi thật nhanh về phía trước.

Tào Hân đau lòng buông tay Băng ra nhả nhủ với nàng. Nàng vì hân mà chịu không ít khổ sở vậy, tại hân kinh thường Thái Phi, đánh giá sai An Tiểu Viện, mới đưa nàng đặt hiểm cảnh, may mắn có Triệt.....

“uhm.”

Tào Hân tuy đánh xe anh nhưng mà rất vững vàng, chọn đoạn đường tốt một chút để Triệt có thể an ổn ngủ.

Băng đưa mắt nhìn toà thành xa xa tường cao ngất ngưỡng, thành lâu với ngói đỏ sậm lưu ly phản xạ ánh mặt trời, thực bất hạnh, nàng lại có dự cảm không mấy tốt đẹp, tiến gần đến cửa thành như con thú chuẩn bị đưa đầu vào lồng, bên trong đó là một đồng lang soi há miệng chờ cắn nuốt....

“Hân, đừng vào thành!” Nàng thân thủ nhanh chóng vọt lên nắm dây cương, con ngựa bị kéo đột ngột dừng khẩn cấp kiến bốn vó vì thế mà chao đảo.

“Vì sao? Nàng cũng mệt rồi, Triệt cũng cần tìm một nơi tốt một chút để tĩnh dưỡng.”Tào Hân khó hiểu nhìn nàng thỉnh thoảng đòi dừng xe ngựa, quay lại hỏi.

Xe ngựa không thể tránh khỏi xóc nảy một chút làm Tào Triệt bừng tỉnh, dọa cho tiểu Nồng Tình khóc, Tào Triệt bế Nồng Tình dỗ, gấp giọng hỏi đã xảy ra chuyện gì.

“Thiếp có dự cảm không hay gì đó, cho nên chúng ta không nên vào thành vội, chúng ta trực tiếp đi tìm thuyền rồi đi ngay đi.” Dự cảm của nàng xưa nay luôn chính xác, có lẽ lần này cũng không ngoại lệ, mà nàng đương nhiên cũng sẽ không tự tin mạo hiểm đi vào trong thành chỉ vì cần nghỉ dưỡng một đêm, đồng thời đẩy người quan trọng nhất Đại Cảnh lâm vào nguy hiểm, tuyệt đối không làm được!

Tào Hân thấy xe mình cách thành hơn trăm bước nữa là tới cổng, trên cổng còn có ba chữ “Ngủ lắng thành” to có thể thấy được rõ ràng, bên ngoài cổng thành không có mấy người kiểm tra, đám người đó lúc đứng lúc ngồi nhàn nhã thì lấy đầu ra mà bảo là có dự cảm không hay?

Đang lúc ba người nghỉ dừng chân thì thấy từ trong thành lao ra một đội kỵ binh đem đám người trong ngoài thành đuổi hết vào trong. Sau đó một tướng quân to cao trên ngựa hô to: “Hoàng Thượng có chỉ, đóng chặt cửa thành, bất luận kẻ nào cũng không thể ra vào.”

Tào Hãn mày khễ nhúc nhích, thầm kêu một tiếng nguy hiểm thật, nếu không phải nàng kịp thời ngăn cản thì bọn họ lúc này cũng đã bị vây khốn trong thành không đi đâu được.

“Nguy hiểm thật!” Tào Triệt nói nhỏ, “Nguyệt hoàng như thế nào đột nhiên hạ chỉ phong toả Ngũ lăng thành?”

“Mau nhìn!” Bằng chỉ nhanh về một hướng, chỉ thấy từ trong thành có bóng hai người nào đó thoát ra, thế như chẻ tre đánh ngã người quan binh trên ngựa, nhanh chóng cướp lấy ngựa phóng đi lúc cổng thành chưa kịp đóng hết lại.

“Hai người kia là người thế nào?” Tào Hãn hí mắt nhìn theo hướng hai người đó đào tẩu, thấy quan binh thi nhau phings theo họ, nhưng mà đoán chắc đám quan binh đó rất khó có thể đuổi kịp họ.

Lúc trước còn tưởng rằng Nguyệt hoàng vì dự đoán được bọn họ đã vào trong thành nên mới hạ chỉ phong toả thành, xem ra không phải là như thế, hai người đó mới chính là mục tiêu chính của Nguyệt hoàng.

“Không thấy rõ được mặt, nhưng mà thấy thân hình hình như là Viễn Trạch cùng Tề Nhược Kinh.” Tào Triệt có chút dăm chiêu nói.

“Nhất định là bọn họ, xem ra bọn họ cũng muốn theo đường sông trong Ngũ lăng thành đi, so với chúng ta đúng là cùng chí hướng! Vậy con đường này không thể đi được rồi.” Bằng tâm tình trầm trọng, vẫn tưởng rằng bọn họ có thể thuận lợi về Đại Cảnh, xem ra lúc này không thực hiện được rồi. Nguyệt Hoàng đã biết được hành tung của Thuỷ và Diễm nhất định sẽ không cho họ thực hiện được ý đồ đó, không chừng toàn bộ Ngũ Lăng thành này đã bị bao vây, chặt đứt hết đường trở về của họ.

“Không thể nào, chúng ta đoán được bọn họ muốn đi thế nào, nhưng Nguyệt hoàng không thể nào biết được, cho dù hẳn biết Viễn Trạch muốn dẫn Nhược Kinh về Diệp cốc, hẳn cũng không thể nào biết được Diệp cốc là trên ngọn núi Tú Lam, cho nên chúng ta hiện tại lập tức đi vào sông Ngũ lăng, thừa dịp Nguyệt Hoàng còn chưa phát hiện ra, lập tức thuê thuyền thì mọi sự tất trong kế hoạch.”

Tào Triệt bình tĩnh nói.

“Có đạo lý.” Bằng bót phiến lòng cười.

Tào Hãn cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý với cách nói của Tào Triệt, lúc này thay đổi đường đi, đi cách Ngũ Lăng thành ra, theo hướng tây hai mươi dặm tiến thẳng đến sông Ngũ Lăng mà đi.

Tháng sáu thời tiết tựa như mặt của tiểu Nông Tình, biến ảo không ngừng, vừa rồi vẫn còn là bầu trời xanh sáng sủa, đi được thêm vài dặm thì mây đen kéo đến, ánh nắng bị che phủ hoàn toàn, cuồng phong nổi lên làm bụi đất bay mờ mịt khiến người đi đường không tài nào mở mắt ra được.

Tào Hãn lái xe cũng khá vững nhưng vất vả một hồi mới đánh được xe đến bờ sông, bờ sông mênh mông mà chỉ có lác đắc vài ba chiếc thuyền đậu đó, không thấy có bất kỳ ai trên thuyền, hình như thời tiết thay đổi nên tất cả đều đã vào khoang thuyền trú ẩn.

Tào Hãn xuống xe, chạy tới bên mấy chiếc thuyền đó thuê với số tiền lớn nhưng mà tất cả các lái thuyền đều lắc đầu nói trời sắp mưa to lên không muốn ra sông, hắn đành quay lại xe buồn nản lắc đầu nói: “Trời sắp mưa to, không có lái thuyền nào muốn ra sông, chỉ có thể chờ trận mưa này đi qua rồi xem tình hình thế nào.”

Bằng ngược lên nhìn mặt sông quan sát, thấy xa xa có một chiếc thuyền reo lên: “chiếc thuyền kia hình như là muốn đi thì phải!” Trên chiếc thuyền đó là hai người bộ dáng luống cuống đang chèo thuyền ra khỏi bến, vì sao lúc hắn mới tới hỏi thì lại không nói là muốn ra sông đi, sao họ lại nói dối như vậy?

Tào Hãn nhìn lại, thấy đó chính là chiếc thuyền lúc nãy hắn có hỏi qua, lúc ấy trên thuyền là một cặp vợ chồng trung niên nói chuyện với hắn, giờ lại đổi ý chống thuyền rời đi.

Hắn mày rậm vừa nhú, “Chúng ta đi! Trước cứ lên đó sau đó tính tiếp! ta đi trước, mọi người theo sau!”

Tào Hãn một bước đã nhảy lên thuyền, lại gần hai vợ chồng người lái thuyền nói với ông chủ thuyền: “Nhà dò đợi chút, nếu là đã muốn đi, không ngại mang theo chúng ta!”

Thân thuyền đang đưa, chính vì vội chống thuyền rời bến mà cặp vợ chồng đó bị bất ngờ bởi việc Hãn lên thuyền. Hai người đó y phục rộng thùng thình, quần áo đều là vải thô, trên đầu đội khăn che kín mít chỉ hở có mắt ra. Ông chủ thuyền thấy Hãn lên thuyền, ánh mắt biến đổi, bàn tay lên lực như thể muốn đánh Hãn xuống sông.

Tào Hãn tránh được lực đạo đó, vận người bay về phía sau ông chủ thuyền, cầm đao lên khống chế được ông ta, dí dao vào cổ ông rồi lớn giọng nói với nữ nhân trên thuyền “Không muốn hắn chết thì hạ đao xuống, lui xa một chút!” Tào Hãn lạnh lùng nhìn nữ nhân ôm hận đã khai đao đành lui xa mấy bước, Hãn đánh mắt lên tiếng nói: “Triệt, người vào trong khoang thuyền đi, Bằng, cầm lấy dao chế ngự nữ nhân đó!”

Tào Triệt xem tình thế thấy đã ổn gật đầu, ôm Tiểu Nông Tình tiến vào trong khoang thuyền, Bằng xoay người nhặt dao trên bong tày, để lên cổ nữ nhân đó, nhẹ giọng nói: “Thật có lỗi, chúng ta chỉ muốn đi nhờ thuyền của các người, không muốn làm tổn hại gì đến các người đâu!”

Thấy ông chủ đồ đánh giá nàng, nàng không hờn giận nhú mày uy hiếp nói: “Nhìn cái gì vậy! Đây không phải là lão bà của người sao? Không muốn nàng có việc gì thì chống thuyền đi!” Nàng biết chính mình hiện tại có bao nhiêu phần xấu, hắn cũng không cần ánh mắt quái dị như thế nhắc nhở nàng!

Mơ hồ nghe được một trận tiếng vó ngựa, hình như là kỵ binh của Nguyệt quốc đuổi tới, Tào Hãn dời dao trong tay, lấy cây trúc cao đưa chon nam nhân đó nói: “Mau cho thuyền đi!” Không biết vợ chồng này là người thế nào, nhất định không phải là vợ chồng đánh cá bình thường, trời mưa gió này muốn rời thuyền đi đâu. Nhưng mà mặc kệ, chỉ cần buộc hắn chờ mình ra được sông mới là quan trọng.

Nam nhân đó bắt được cây trúc trong tay hắc, cuống quít chống cho thuyền đi, nhưng mà tựa như không bắt được nhịp lên mãi chiếc thuyền đó không đi được, cứ quay vòng vòng trên mặt sông.

Tào Hãn lấy thêm một cây trúc nữa tiến lên hỗ trợ, hai người mất thật lớn khí lực rốt cục mới nắm giữ được lực đi, đem thuyền đó ra sông.

Trên mặt sông sương mù dần dần dày thêm, bên bờ cảnh vật đều trở lên mờ lung, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng của đám truy binh xa xa, nhưng muốn đuổi theo bọn họ thì cũng còn khó khăn, yên Tào Hãn hướng kia nam nhân nói nói: “Ta cũng không quản người thuộc loại người nào, chỉ cần có thể đem thuyền này ra sông Tú Lam được thì ra sẽ thả cho các người đi.”

“Đa tạ.....” Nam nhân mở miệng nói chuyện, lại thừa dịp Tào Hãn tinh thần lơ lửng một chút lấy tay vung cao cây trúc đưa hắc lui khỏi Tào Hãn mấy bước, trong tay giơ lên bắt ra ba cái kim châm thẳng hướng yết hầu của Hãn.

Nữ nhân trên thuyền biết được nam nhân của mình sẽ hành động thế nào liền bất ngờ xoay người, tránh lưỡi dao đang dí vào cổ mình của Băng, sau đó ra lực đánh thật mạnh vào tay nàng, nhưng mà nàng may mắn né được lực đánh tiếp theo khi nàng ta hướng vào bụng nàng đánh tiếp, trong lòng lại thầm hô nguy hiểm thật, lần này nếu như bị đánh trúng, nhất định hắc phải chết không thể nghi ngờ.....

Nàng bảo vệ được mình, nữ nhân đó lại tiến tới công kích thêm, nhìn động tác của nàng ta vì sao cảm giác quen thuộc như vậy? Chẳng lẽ là.....

Tình thế nháy mắt đã bị nghịch chuyển, nam nhân thấy nữ nhân sắp chế ngự được Băng, giương giọng nói: “Người trong khoang thuyền đi ra đi!”

“Dừng tay! Viễn Trạch! Là ta!” Tào Triệt vừa từ trong khoang thuyền đi ra, liếc mắt một cái nhìn đến nam nhân trong tay chuẩn bị tung kim châm vào cổ Tào Hãn, trong lòng sáng ngời như thể nhận ra được nam nhân đó là ai.

Nam nhân nghe được tiếng hắc, rõ ràng chấn động, “Vương gia?”

“Là ta, Viễn Trạch, mau buông bọn họ ra!” Tào Triệt thân thủ nhanh chóng kéo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra tướng mạo sẵn có, chính chỉ bộ dáng càng tái nhợt đáng sợ

“Thật sự là Vương gia! Băng, mau buông ra nàng.” Diễm thu hồi kim châm, “Vị này là.....”

“Hắc là hộ vệ của ta. Từ lúc từ biệt ở Kỳ An thật không nghĩ còn có ngày gặp lại các người ở đây.” Tào Triệt cười cười, đối Băng nói: “Nhược Nghiên, bỏ mặt nạ ra đi!”

Tào Hãn trần mặc không lên tiếng. Nghĩ rằng Triệt nói như vậy tự nhiên có lý do của hắc, hắc vẫn là nên tạm thời yên lặng xem xét tình hình.

“Hoá ra là Mộc thần y!” Băng cười kéo mặt nạ xuống, lộ ra dung mạo khuynh thành, lại nhìn về phía nữ nhân trùm kín mặt cổ thì thầm lên tiếng: “Tỷ tỷ.....” Khó trách đối với động tác của nàng mà lại thất

quen thuộc như vậy, nàng là Thủy mà! Các nàng từng trải qua thời kỳ huấn luyện như nhau, tự nhiên đối với hành động của nhau thấy phương thức quen thuộc, âm thầm may mắn chính mình vừa rồi không có phản bác lại Thủy quá nhanh, nếu không nàng ta nhất định sẽ nhận ra thân phận của nàng.

“ai là tử tử người! Ta sớm nói ta không phải, là người nhận sai người.” Thủy trắng mắt liếc Băng một cái, đi đến bên cạnh Diễm, hỏi Tào Triệt: “Chúng ta chuẩn bị theo theo sông ngũ lãng rồi về sông Tú Lam trở về Cảnh quốc, Vương gia định đi đâu?”

“Như thế vừa dịp, chúng ta cũng là muốn đi con đường này.” Tào Triệt ánh mắt nhìn Tào Hân ra hiệu

Tào Hân hiểu ý, cẩn thận đánh giá Thủy. Không sai, nàng thật là Nhược Kinh, vài năm không thấy, đã trút bỏ được bóng dáng của một cô gái ngây ngô thừa nào, thấy nàng vừa này công kích Băng có tiến có lui thì nhất định không còn là tiểu cô nương nhu nhược nữa, nàng rốt cuộc ở Nguyệt quốc đã trải qua những gì? Vì sao Mộc thần y lại kêu tên nàng là Băng?

“Mộc thần y, Vương gia ngày ngày cắt máu giải được cho nương nương, thân mình từ từ suy yếu, có thể có phương pháp nào trị được?” Tào Hân cấp bách hỏi.

Diễm lắc đầu: “Không thể có phương pháp nào khác!” Ít nhất trong tâm trí hân thì không có phương pháp gì có thể chữa trị được cho Cẩn Vương.

Hân nhớ tới ngày chính hân đã tự kết liễu tính mạng mình, tỉnh lại thì phát hiện chính mình đi tới một thế giới xa lạ, biến thành người tên Mộc Viễn Trạch, hơn nữa lại kế tục hết thủy trí nhớ của truyền nhân Diệp cốc y tiên, trở thành một thần y. Biết lúc đó Viễn Trạch muốn đến kinh thành Cảnh quốc tìm Cẩn Vương nhưng do hân vội vã tìm Băng, đương nhiên sẽ không dựa theo trí nhớ của Mộc Viễn Trạch mà làm việc, đi khắp tìm kiếm tin tức của Băng. Lại ở Lệ Châu vô ý đụng tới Cẩn vương, lúc này hân mới kể hết thủy cho Cẩn Vương chuyện của mình, mong hân giúp mình tìm được Băng, sau đó hân nhận được lệnh đến sơn trang nghỉ hè để giải bỏ được tính của “tâm hoàn”, ai ngờ gặp đám thích khách ám sát, thuận tay cứu được tính mạng hoàng hậu và chữa luôn cả bệnh cho nàng, không nghĩ tới có ngày gặp lại, hai người đúng là có duyên phận.....

Đối với hân mà nói, Cẩn vương thật sự rất ngốc, vì một nữ nhân không yêu hân mà cam tâm tình nguyện giao cả tính mạng mình, nếu không phải hân ngày ngày lấy máu của chính mình cứu nàng thì ít nhất hân có thể bình an sống thêm ít nhất mười năm đến mười tám năm nữa, nhưng mà hiện tại có thể sống thêm nửa năm cũng đã là kỳ tích.

So với Cẩn vương mà nói, hân may mắn hơn nhiều, tuy rằng trải qua sinh tử, nhưng ít ra ông trời còn cho hân tìm được Băng, làm cho họ quên hết hiểu lầm lúc trước, không nhớ đến quá khứ, không còn tổ chức bóng ma nào trở ngại, so với trước rất tốt! Diện mạo thay đổi thì có làm sao, linh hồn mới là quan trọng nhất, dù ở thế giới xa lạ, chỉ cần có thể cùng Băng ở cùng một chỗ, cho dù là địa ngục hân cũng cam nguyện.

“Thật sự không có cách nào sao? Người không phải thần y sao? Ngay cả bệnh tim bẩm sinh của ta người cũng có thể chữa khỏi, vì sao bệnh của hân lại không được chứ?” Băng khuôn mặt hoảng sợ trắng bệch nói. Nàng đơn giản chỉ nghĩ bệnh của mình mà hân còn có thể chữa lành thì bệnh mất máu đối với

Triệt mà nói không quá làm khó hãn, sao giờ hãn lại nói không có cách nào chữa được? Nói như vậy không phải tuyên bố Cẩn Vương sẽ chết sao?

“Nếu sư phụ còn thì may ra còn có biện pháp nào đó, đáng tiếc là lão nhân gia đã quy tiên rồi.” Diễm kinh dị phát hiện nàng đối Tào Triệt rất quan tâm, động lòng, trầm ngâm một lát còn nói thêm: “Chúng ta đang chuẩn bị về Điệp cốc, các người nếu là nguyện ý, có thể cùng chúng ta đi về đó, ta sẽ cố tra tư liệu của sư phụ xem có thể tìm được phương pháp nào đó giải độc cho Vương gia.”

Mưa to mưa tầm tã, sóng biển cuộn cuộn, mọi người tiến vào trong khoang thuyền tránh mưa gió, chỉ có thể để cho thuyền cho mưa gió và thủy triều đưa đi, nếu là chiếc thuyền đánh cá khác thì nhất định không thể để yên thế được mà mọi người đều phải vật lộn rồi, nhưng mà chiếc thuyền này lại tương đối chắc chắn nên họ đi vào trong cũng không hề gì.

Trong khoang thuyền năm người ngồi đối diện với nhau, một bên là Diễm và Thủy ngồi, đối diện là Tào Triệt, Bạng cùng Tào Hãn, Bạng ở giữa hai người đó.

Diễm thấy tiểu Nông Tình trong lòng Tào Triệt thắc mắc hỏi: “Đứa nhỏ này từ đâu ra?”

“Là ở trên đường đi thấy đứa nhỏ đáng thương cho nên quyết định mang theo nó.” Tào Triệt che giấu lai lịch thật sự của Nông Tình, nhìn Nông Tình ngủ an ổn, ôn nhu nói: “Đứa nhỏ này thật sự ngoan, trừ phi là đói bụng, bằng không cũng không khóc.” Nguy rồi, lúc vội vã lên thuyền không có mang theo con dê cái đó, nếu mà Nông Tình đói bụng thì nên làm thế nào cho phải?

“Mộc thần y, người không biết đó thôi, Vương gia rất thương đứa nhỏ này, cả ngày tình nguyện ôm nó không buông tay, ta mới tặng cho hãn một cái tên mới....” Thoát được truy binh, Bạng rất là thoải mái, tâm tình tốt lên trêu ghẹo nói.

“Hả? Là cái gì danh hiệu gì mới?” Diễm cảm thấy hứng thú truy vấn.

“Vú em.”

“Ha ha..... Vú em?” Diễm cười to hai tiếng, bốn cột nhìn Tào Triệt cười nói: “Không thể tưởng được Vương gia còn có tài năng khác độc đáo như vậy!”

“Nguy rồi, lúc này quên không đem theo con dê cái đó lên thuyền, mau trở về đó xem thế nào!” Tào Triệt vội la lên, căn bản không đem chuyện Diễm đang cười hãn mà để bụng, trong lòng chỉ vì Nông Tình sẽ bị đói bụng mà lo lắng.

“À quên..... Có chuyện ta quên chưa nói, chúng ta cũng không giỏi lái thuyền.” Diễm nhún vai, lại nghiêm trang nói.

“Cái gì?” Tào Triệt, Tào Hãn trằm miệng một lời.

“Kỳ thật chúng ta không biết lái thuyền thế nào, nhưng mà do vội quá nên mới chủ động lấy cái thuyền đánh cá này.” Nếu chiếc thuyền này là du thuyền như ở hiện đại thì không thành vấn đề với Diễm.

“Vậy các người chuẩn bị điều khiển nó như thế nào mà về được Đại Cảnh?” Tào Triệt hỏi ngược lại. Theo như bản đồ trước đây hẳn từng xem qua, thì sông Ngũ Lăng đi đến địa phận sông Tú Lam cũng phải mấy trăm dặm, nếu bọn họ không biết điều khiển thuyền này thì làm sao đi được đường thủy, nói chi thì hẳn và Hoàng huynh cũng đâu có biết điều khiển thuyền.

“Chúng ta cũng không thực sự muốn tự mình điều khiển thuyền, do trời mưa gió không nhà thuyền nào chịu đi, lại thấy trong thuyền không có người nên quyết định tự mình đi. Lúc đầu chỉ đơn giản nghĩ nó không quá khó nhưng mà lên thuyền mới biết điều khiển nó khó khăn thế nào, đang luống cuống thì các người xuất hiện.” Diễm thoải mái cười nói: “Nhưng mà không cần lo lắng, trận mưa này đến mau thì đi cũng mau, hơn nữa chúng ta đang thuận gió mà đi nên không cần chúng ta động thủ.”

Tào Triệt ngẫm lại cũng đúng, đối mặt với vấn đề đó không khó bằng chuyện đồ ăn của Tiểu Nông Tình, Thủy buồn cười liếc mắt nhìn hẳn nói, “Trên thuyền còn có chút gạo và nước, một hồi nó đói bụng thì chỉ cần thổi cơm lấy nước cho nó ăn là được.” Cẩn Vương sao có thể vì một vấn đề nhỏ mà bộ dáng biến thành thế này, thật khác xa so với hẳn lúc ở yến tiệc Nguyệt cung, là một nam nhân trầm ổn, hiện tại hẳn quả không hổ danh vú em, làm người ta nếu nhìn không thể nhận ra, thật sự không có hợp với phong cách vốn có của hẳn....

Thuyền cứ thế đi, được một buổi, Tào Hãn ra đứng trên mạn thuyền xem xét, rốt cục thì có thể rời khỏi Nguyệt Quốc, mọi người tâm tình đều được thả lỏng, trên mặt đều tươi cười.

Băng nhắm mắt dưỡng thần, từ lúc nàng đến thế giới này đến giờ, mọi tình huống diễn ra đều phức tạp. Trong mắt Hãn thì hai người ngồi đối diện chỉ là Mộc Thần y và Tề Nhược Kinh, sự thật thế nào chỉ có Triệt biết, nhưng mà hẳn nhất định sẽ không nói cho Hãn biết, mặc kệ là hẳn mục đích gì, là vì lợi dụng Tề Nhược Kinh đến ngăn cản hai nước giao chiến cũng tốt, hoặc là vì nàng mới giấu diếm thân phận của họ cũng tốt, tóm lại, đối với điểm này nàng dù không muốn nhưng cũng phải cảm kích hẳn.

Mà Diễm đang tưởng Thủy là nàng, nàng thì đã thấy bình thường, để cho Thủy thay thế nàng đến yêu Diễm, cái này không phải là tốt sao? Dù sao người trong lòng nàng lúc này là Hãn, không còn đâu Băng yêu Diễm trước kia, kết cục như vậy đối với nàng và Diễm là tốt lắm rồi, không nên làm tổn thương người nào nữa....

Mà bản thân nàng cũng muốn che dấu một sự kiện nữa đó là thân phận thật sự của Tề Nhược Kinh, nàng ta mới chính là đứa con ruột của Thái Hậu, khi mới sinh ra đã bị chính mẹ đẻ mình hạ lệnh xử tử, may mắn sống sót, tuy ý thức của nàng không còn tồn tại để biết được thân phận thật của nàng nhưng mà thân thể nàng còn tồn tại, không thể để cho Thủy lợi dụng, không được để nàng ta biết....

Điều đau đầu chính là làm thế nào cho Cẩn Vương buông tha được ý nghĩ cố chấp của hẳn. Hai nước giao chiến làm sao có thể bỏ qua không cho Tề Nhược Kinh dính vào. Dù cho Nguyệt Hoàng có để ý nàng bao nhiêu nhưng hẳn tuyệt đối không phải con người vì một nữ nhân mà buông tha dã tâm của mình. Diễm này nàng không dám chắc.

Mưa to quả nhiên không kéo dài lâu, mây đen nhanh chóng tan đi như lúc nó xuất hiện, chỉ có gió vẫn thổi đẩy thuyền đi, ánh mặt trời lại chiếu rọi. Băng từ trong khoang thuyền đi ra, hít một hơi thật sâu không

khí trong lành mát lạnh sau cơn mưa, chỉ thấy cảnh vật trước mắt hoàn toàn khác lạ, sông trở lên trong xanh lạ thường, hai bên sườn mà núi nón cây cối xanh tươi um tùm trải dài đến lưng chừng núi.

“Nhanh như vậy đã đến sông Tú Lam rồi sao?” Bạng vui mừng hỏi Hãn, thuận tiện còn chỉ một góc bên bờ. Lần trước nàng đến Nguyệt Quốc cũng theo đường sông Tú Lam, so với lúc đó cảnh vật không mấy khác biệt lắm.

“Làm sao nhanh như vậy được, vẫn còn ở trong sông Ngũ Lăng mà, hai bên núi này chính là núi Võ Lăng, phía đông còn kêu là Đông Ngũ lăng, phía tây chình là Tây Ngũ lăng, với tốc độ này thì mai chúng ta mới có thể đến được sông Tú Lam.” Tào Hãn căn cứ vào tốc độ gió vừa lòng nói.

“Chàng làm sao có thể biết tường tận như vậy được?” Một người mới đi lần đầu như hãn sao có thể nói chắc chắn như vậy, còn biết đâu là bờ đông bờ tây, giống như hết thấy Nguyệt quốc hãn đều thông thuộc vậy.

“Ta từng cẩn thận đọc qua lịch sử và bản đồ Nguyệt quốc cùng Lan quốc, tự nhiên sẽ biết đôi chút.”

“Để làm gì? Chàng muốn thống nhất thiên hạ sao?” trước kia nàng không có lo lắng đến vấn đề này, thống nhất thiên hạ là giấc mộng của tất cả các bậc đế vương, Hãn đương nhiên cũng không ngoại lệ.....

“Đó là tâm nguyện chưa thực hiện được của phụ hoàng, ông từng muốn có một thiên hạ thái bình nên mới muốn bỏ ra nhiều công sức, tìm hiểu lòng dân, xây dựng một quốc gia giàu mạnh cả về kinh tế và quân sự, đáng tiếc chưa có thực hiện được.” Tào Hãn buồn bã nói.

“Cho nên chàng mới muốn thay thế phụ hoàng hoàn thành tâm nguyện đó? Ủy Phong Kỳ cùng Nguyệt hoàng có khả năng đã kết thành đồng minh.....” Nếu thật sự là như vậy, tương lai hãn muốn thống nhất thiên hạ còn phải đi một con đường rất dài, Ủy Phong Kỳ nham hiểm xảo hoạt, Nguyệt hoàng Vô Hạo trầm ổn kiên nghị, nếu là hai người bọn hãn liên kết cùng tuyên chiến với Cảnh quốc, cục diện sẽ trở nên rất gian nan. Nhưng mà trước mắt bọn người Nguyệt Hoàng còn khó khăn nên mới muốn Cẩn Vương tương trợ, nhưng mà đáng tiếc bọn hãn đã chọn lầm người.

“Không, sinh thời, ta chỉ muốn cho dân chúng Đại Cảnh có thể an cư lạc nghiệp, không hề bị chiến loạn quấy nhiễu, không hề trôi giạt khắp nơi, như thế là đủ lắm rồi.” Quả thật hãn cũng từng ôm mộng thống nhất thiên hạ, nhưng mà trải qua trận chiến với Nguyệt Quốc năm ngoái, tuy rằng đại thắng nhưng mà cũng đã làm chết vô số tướng lĩnh và dân chúng, quốc khố hao tổn hơn phân nửa, trong vòng ba năm khó có thể khôi phục.

Thống nhất thiên hạ là điều đương nhiên tốt, nhưng mà đổi lại biết bao nhiêu máu của người dân mới được? Vì dã tâm đế vương mà làm dân bao nhiêu dân chúng rơi vào cảnh thống khổ đây? Chiến tranh đẫm máu, chiến sĩ tử chiến vô tội. Hãn không muốn như vậy, hãn tình nguyện bỏ dã tâm đó chỉ mong dân chúng an ổn sống cuộc sống thái bình, không còn có ai cơm ăn không no, quần áo không đủ mặc, lại thêm mỗi ngày kinh hãi vì chiến tranh, như thế là được rồi.

Bạng dự đoán được tâm ý của hãn dù không cần hãn nói cho nàng biết, nói tiếp: “Cho nên, chàng mới quyết định nhận lời đề nghị của Cẩn vương?”

Lợi dụng Tề Nhược Kinh đến ràng buộc bước chân và tham vọng của Nguyệt hoàng?

“Việc này không vội.”

Băng cùng quan điểm gặt đầu, biết hàm ý của hần là gì, không vội chỉ cần đợi cho thương thế Cẩn Vương được chữa khỏi thì sau đó quyết định cũng không muộn.

“Hai người đang nói cái gì mà lặng lẽ thế?” Thủy theo từ trong khoang thuyền chui ra, cười tủm tỉm nhìn hai người, “Ta đang nấu cháo, các người cứ chờ một chút đi! Hoàng hậu nương nương, người đừng nên nhìn ta như vậy, ta thực không phải tỷ tỷ người.”

“Ta cũng hy vọng là không phải……” Băng nói thầm một câu, xoay người cúi đầu vào trong khoang thuyền.

Nếu Thủy quả thật đã vào trong cơ thể của Tề Nhược Kinh thì thật không biết nó sẽ là chuyện xấu hay chuyện tốt, ý tứ của Hần cũng đã rõ ràng, nếu như khi nào Cẩn Vương chữa trị xong thì nhất định sẽ lợi dụng Tề Nhược Kinh đến để kiềm chế Nguyệt hoàng, mà khi cái thời điểm đó đến thì không biết Diễm sẽ làm những gì...

Trong khoang thuyền tràn ngập hương vị của cháo, Băng hít cái mũi một hơi, từ trưa đến giờ sau khi uống thuốc nàng cũng chưa có ăn cái gì vào bụng, giờ thật sự thấy đói. Tiểu Nồng Tình hình như cũng cảm nhận được hơi cháo, không chịu nằm yên mà kêu khóc, Cẩn Vương ra sức dỗ cũng không được, nhìn hần đường đường là một Vương gia tôn quý mà quả thực vì một nữ nhi mà đau lòng như một vị phụ thân tận tâm vậy.

Diễm vừa ăn cháo một bên nhin không được khước miệng cười lên: “Lúc trước còn không tin, xem bộ dáng Vương gia hiện tại thật đúng là làm người khác nhìn vào sẽ nghĩ lầm Nồng Tình là con gái người thật đó!”

“Đứa nhỏ này mệnh khổ, mới sinh ra không bao lâu đã bị mẫu thân nó vứt bỏ, lại bị một người không có trách nhiệm nhặt được, đối với nó không quan tâm, ta không thương nó thì ai thương nó giờ?” Tào Triệt vừa nói vừa cố ý liếc nhìn Băng.

Băng chán nản, cũng không biết là ai cả ngày ôm Nồng Tình không chịu buông tay, nàng có ý tốt muốn thay hần bế Nồng Tình một chút mà hần cũng không cho, bộ dáng khẩn trương như sợ nàng sẽ làm đau nó vậy, giờ lại ngồi đây ám chỉ nàng không quan tâm, thật sự là không biết nói gì với hần....

Nói đến cũng kỳ quái, Nồng Tình khóc đến mấy cũng chỉ có hần dỗ là nín ngay, đứa nhỏ này không biết nhìn trúng hần điểm gì mà thích hần vậy, nếu sau này hồi kinh nhất định khiến hần nhận Nồng Tình là con gái nuôi, để trong Cẩn Vương phủ cho hần nuôi dưỡng, tin rằng hần nhất định không ngược đãi nó.

Cơn mưa to đó nổi lên thế mà có tác dụng không nhỏ, không có bóng dáng truy binh nào đuổi theo họ nữa, Băng phỏng đoán người của Minh Tinh lâu vì thế mà cũng mất dấu nàng luôn, nhưng mà không lo, họ đã biết được thân phận Hoàng hậu của nàng, khi hồi cung nhất định sẽ tìm cách liên lạc. Nếu ngày mai có

thể tiến vào đất Đại Cảnh thì mọi nguy hiểm có thể tạm lắng, có người của Minh Tinh lâu hộ vệ hay không cũng không quan trọng.

Đến chạng vạng, họ đến một làng trại nhỏ, dừng lại mua chút đồ ăn lại tiếp tục khởi hành, không có sữa nên Tiểu Nông Tinh chỉ có thể tiếp tục uống nước cơm, Tào Hãn vì thân phận hộ vệ cho Cẩn Vương bất đắc dĩ thành phu thuyền, hãn đường đường là một bậc đế vương mà phải làm việc nặng nhọc không tránh khỏi oán hận và bất mãn.

Lại đi được không bao lâu thì sông Ngũ Lãng trở lên uốn lượn bên hẹp bên co, từng khúc từng khúc làm dòng nước thêm mạnh đẩy thuyền đi mau hớn, Bạng cảm thấy sự tình hình như quá thuận lợi nên không tránh khỏi bất an, nhưng mà không dám nhắc kiến người khác cũng vì thế mà lo lắng thêm.

Đến ngày hôm sau, trên đoạn giao nhau của sông Ngũ Lãng và sông Tú Lam thì mọi người đều cảm thấy cao hứng cực kỳ vì chỉ cần đi hết mấy dặm nữa thôi là về đến đất Đại Cảnh. Nhưng mà niềm vui đó không kéo dài được bao lâu thì thấy xa xa có đến năm sáu cái thuyền chiến của Nguyệt quốc, trên cột cờ cao có cờ của hắc long đón gió bay phấp phới, xem ra đã chờ bọn họ khá lâu rồi, chỉ cần đến là như cá mắc lưới, lại nhìn phía sau thuyền của họ có hai con thuyền lặng lẽ đi theo, không cho bọn họ có đường lui.

“Khó trách trên đường không có lấy bóng một đội truy binh nào, hoá ra là đã ở đây chờ chúng ta.” Tào Triệt sắc mặt ngưng trọng, tình thế thập phần nguy hiểm, một con thuyền đánh cá bình thường sao có thể đối kháng được với thuyền chiến của Nguyệt quốc chứ?

“Nguyệt hoàng thế đã tự mình đến đây.” Diễm ngưng thần nhìn theo con thuyền lớn nhất nằm ở trung tâm, một người mặc long bào đen đứng trên đó không ai khác chính là Nguyệt Hoàng Vô Hạo, dăm chiêu nói nhỏ: “Xem ra có người đem hành tung của chúng ta tiết lộ cho hãn biết trước.”

“Còn có ai biết được hành tung của chúng ta kia chứ? Quên đi, cũng không có thời gian truy cứu chuyện này nữa, Nguyệt hoàng đã ở ngay phía trước, mặt sau là truy binh cũng sắp đến nơi, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?” Bạng tâm lý lo lắng, nàng thật sự không muốn bị Nguyệt hoàng bắt lấy, trận này nên đánh thế nào, trên thuyền có Hoàng đế Đại cảnh, Vương gia đều đã bị nắm trong tay, trận này cần gì phải đánh kia chứ! Đương nhiên, thân phận của Hãn vẫn chưa có bại lộ, một khi rơi vào tay Nguyệt hoàng thì vẫn có cơ hội lừa gạt được hãn!

“Sợ cái gì, ta đã có biện pháp ứng phó.” Diễm không chút hoang mang chỉ vào Tào Hãn nói, “Vô Diện, đem thuyền hướng về bên phải cập bờ.”

Bên này nếu có thể thấy rõ ràng được người trên thuyền thì Vô Hạo tự nhiên cũng không ngoại lệ. Nhìn thấy Tào Triệt cùng Nhược Nghiên vào lúc đó kinh ngạc không chớp nổi mắt, lập tức thoải mái, Cẩn vương bọn họ thừa dịp loạn đào tẩu hoá ra là cùng Mộc thần y và Bạng Nhi cùng bày mưu, bọn họ trước chia ra đào tẩu sau đó hẹn nhau ở sông Ngũ Lãng này cùng đi, vừa vịn hãn giăng lưới bắt hết cả đám, đừng ai mong có thể thoát được khỏi tay hãn.

Vô Hạo trầm thấp nhìn vào người ngồi xa xa bên trong khoang thuyền, thì thầm nói: “Bạng nhi, vì sao phải rời đi ta? Vì sao phải đi cùng hãn?”

Một quả pháo nặng bắn cầm chừng về phía thuyền của họ, làm bắn tung bọt nước lên khiến cho thuyền chao đảo.

“Hắn muốn bắn chìm thuyền chúng ta chắc!” Băng cố giữ mình ổn định, thấy nữ nhân của hắn âu yếm bên nam nhân khác hắn điên rồi lên mới nã pháo.

“Hắn sẽ không làm thế, đừng để ý đến hắn, mau đem thuyền cập bờ.” Thủy không nhìn Vô Hạo lấy một cái, coi như hắn không tồn tại dứt khoát từ trong khoang thuyền đi ra.

Diễm giúp đỡ Tào Hãn cho cho thuyền cập bờ nhanh hơn, càng lúc càng nhiều đạn pháo nã vào nhiều hơn, tuy rằng không đánh trúng thân thuyền nhưng làm cho thuyền rơi vào trong dòng nước bắn lên tung toé, toàn thân Băng ướt đầm, nàng tức giận vọt vào khoang thuyền, “Người còn nói sẽ không..... Vừa rồi quả pháo đó thiết chút nữa thì nện trên đầu ta.”

“Băng nhi, nàng dám phản bội trẫm!”

Vô Hạo tiếng giận dữ cùng tiếng đạn pháo rơi xuống âm âm, nghe hết sức điếc tai, Thủy bình tĩnh đối diện với nam nhân bên đó như nàng và hắn không có chút vương vấn. Băng lau đi bọt nước trên mặt, thiếu kiên nhẫn nói: “Người có thể hay không làm cho hắn đừng bắn pháo nữa được không? Người có thể không sao cả nhưng tiểu Nồng Tình còn nhỏ, người xem nó bị dọa thành cái gì rồi?”

“Đúng vậy! Băng cô nương nếu mở lời thì Nguyệt hoàng nhất định nghe.” Tào Triệt một bên ôm Nồng Tình trấn an, một bên đưa cho Thủy một cái chủy thủ (như dao ngắn)

Thủy tiếp nhận chủy thủ, theo cửa sổ nhìn khoảng cách bên bờ, đứng dậy ra ngoài mạn thuyền khoang thuyền, lấy dao đó dí vào cổ thanh mảnh của mình thiếu chút nữa theo thuyền lay động mà đâm vào cổ mình mấy lần, Vô Hạo xem mà kinh hãi, hạ chỉ đừng bắn pháo, lớn tiếng nói: “Băng nhi, nàng là đang uy hiếp trẫm?”

“Không phải, ta thích lấy dao kề vào cổ mình là ý muốn của ta với người không quan hệ, người nếu thích nã pháo như vậy xin cứ tự nhiên.” Thủy ngữ khí lạnh lùng căn bản không có đem chuyện sinh tử bản thân để vào trong lòng.

Đột nhiên tiếng nã pháo dừng hẳn thay vào đó là thuyền của Nguyệt Hoàng đã áp tới gần kề, thấy thuyền còn cách bờ hơn chục bước. Nguyệt Hoàng tức giận mặt xanh nét, nàng không quan tâm đến tính mạng như vậy sao, không ngoan ngoãn nghe lời hắn như thế!

Bên cạnh bờ là núi, từng bụi cây thấp bé như vậy không đủ để cho người có thể lẫn trốn, nếu mà binh lính truy lùng nhất định bọn họ chỉ còn có đường chết.

“Nhảy xuống!” Diễm ném thanh gỗ trên thuyền xuống là cầu kéo ngắn khoảng cách với bờ. Nhảy xuống, bọn họ thì có thể bơi đến bờ, Cẩn Vương ôm Nồng Tình thì sao?

Băng còn tại chần chờ, Diễm cùng thủy đã nhảy xuống trước, lại vừa thấy nước chỉ đến eo hai người

đó nên quay đầu đối Tào Triệt nói: “Mau nhảy, nước không sâu.”

Mọi người đều nhảy khỏi thuyền, Tào Hãn một tay kéo Băng, một tay giúp đỡ Tào Triệt, đập nước vào trong bờ. Thấy thế đám binh lính Nguyệt Quốc cũng thi nhau nhảy xuống theo, hướng về phía bọn họ bơi vào.

“Bên kia núi có đường tắt có thể về thẳng Điệp cốc, các người đi theo ta.” Diễm ôm lấy Thủy, quay đầu đối bọn họ nhỏ giọng nói.

Tào Hãn lòng nóng như lửa đốt, Triệt công lực mất hết, nhiều ngày lấy máu nay đã cực suy yếu, Băng cũng không hề biết khinh công, hãn dù có công lực trong người, kéo hai người thì triển cũng khó, cũng may nơi này cách bờ không quá xa hãn mới có thể ráng sức thêm chút, hơn nữa dưới lòng sông là đá cuội nên đi cũng không khó.

Băng thấy Tào Triệt đi cố hết sức, một phen ôm lấy tiểu Nông Tình, gấp giọng nói: “Nông Tình để ta bế, Hãn, chàng công hãn đi!”

Khi Hãn và Băng đi được một lát đã không thấy bóng dáng của Diễm và Thủy, tí nữa thì mất phương hướng với họ, nhưng mà thấy xa xa có bóng dáng người động đậy tuy bị cỏ dại che mất nhưng mà cũng không đến nỗi mất dấu hãn.

“Hai người đi vào trước, ta sẽ ngăn cản họ đi sau.” Băng thúc dục Tào Hãn đưa Tào Triệt đi trước.

Tào Hãn chân chờ chưa động, Tào Triệt biết hãn lo lắng cái gì, thấp giọng nói: “Không cần lo lắng, năng lực của nàng huynh còn chưa biết được thế nào, ta từng tận mắt chứng kiến rồi, đi nhanh đi!” Nàng lưu loát giết Thái giám đó trong nháy mắt không hề chân chừ, nếu đã muốn họ đi trước thì nay cũng đã nắm chắc phần thắng.

Tào Hãn tuy rằng không tin, nhưng cũng đành tin lời Triệt, chỉ có thể đi trước, Băng bất đắc dĩ lắc đầu, mới theo sát sau đó chui đi vào.

Tiếng truy binh đuổi theo dồn dập phía sau, Tào Hãn chạy càng nhanh thì bị cây cối trên mặt đường va vào chân có cảm giác càng lúc càng đau, hãn cũng cố chịu, bởi vì nếu không chạy nhanh thì hãn càng lúc càng mất dấu Mộc Viễn Trạch cùng Nhược Kinh,, vừa đi vừa nóng lòng nói: “Như thế nào vẫn chưa có thấy thần y?”

“Đừng đi vào đây không có lối rẽ, bọn họ nhất định còn ở phía trước.” Băng thở phà phò hồi đáp. Mới ôm Nông Tình chạy như vậy đoạn một đoạn đường mà nàng liền cảm giác mệt như sắp đứt hơi, trong lòng ai oán thở dài, quả thực thân thể yếu đuối này cản trở nàng không ít....

Ai ngờ đang nói thì chợt nghe tiếng Diễm nói: “Nhanh lên.Ở bên cạnh, mau vào!”

Nhìn vào theo tiếng của Diễm thấy có một lối đi vào trong một cái động đen thui, Băng thấp người chui vào, Tào Hãn đi ở cuối cùng theo sự phân phó của Diễm, sau đó hang động đó được đóng cửa vào lại. Bên trong mật đạo tối om không lấy một tia sáng, cũng may là có không khí lưu thông nên cũng không

gây cảm giác khó thở.

Băng đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, vừa nãy trên thuyền do bị nã pháo tiểu Nồng Tình khóc rất lớn vì sợ, mà khi đưa vào tay nàng bế thì nó không có khóc tí nào, tiểu hài tử sinh mệnh là thực yếu ớt, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?”

“Nồng Tình đâu? Nàng có phải đem Nồng Tình vứt bỏ rồi hả?” Tào Triệt cũng thấy ra không tự nhiên, lo lắng tìm lloanj lên trong bóng tối, không may đụng phải Thủy, Thủy không hờn giận khề quát một tiếng: “Người sờ loạn cái gì!”

Băng vội vàng ra tiếng nói: “Không có, ta làm sao có thể đem Nồng Tình vứt bỏ đâu! Nồng Tình? Nồng Tình người không sao chứ?” Nàng vỗ nhẹ Nồng Tình trong lòng vài cái, đứa nhỏ vẫn là không lên tiếng, nhất thời trong lòng lạnh băng, ánh mắt lo lắng, nếu Nồng Tình có xảy ra chuyện gì thì tất cả đều là lỗi tại nàng cả!

Diễm đốt một cái đuốc cũ trong động lên, ánh lửa mỏng manh chiếu mấy người đang chập vậ, ánh mắt nhìn Nồng Tình trong lòng Băng.

“Nồng Tình làm sao vậy? Mau đưa Nồng Tình cho ta!” Tào Triệt thanh âm phát run, một phen đoạt lấy Nồng Tình, tuy ánh sáng không rõ lắm nhưng mà vẫn nhìn rõ hăn khuôn mặt trắng bệch vì lo lắng cho đứa nhỏ.

Nồng Tình khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ánh mắt nhắm chặt, môi trắng bệch, Tào Triệt hướng về phía Diễm xin giúp đỡ, Diễm sờ vào người Tiểu Nồng Tình, dò xét bắt mạch, lắc đầu nói: “Đứa nhỏ vẫn còn quá nhỏ, bị kinh sợ, lại thêm trên đường nẩy xóc, làm sao trải qua được...”

Băng chỉ cảm thấy cả người rét run, không phải bởi vì quần áo ướt đầm, cũng không phải bởi vì trong mật đạo không khí âm lạnh, chỉ vì một cái sinh mạng vô tội bởi vì của nàng sơ sẩy mà bị chết, thân thể nhất thời uể oải, ảo não đến cực điểm bao phủ toàn thân nàng....

“Sẽ không..... Nồng Tình sẽ không chết.....”

“Vương gia.....”

“Người không phải thần y sao? Ngay cả cái đứa nhỏ mà còn không cứu được thì còn xưng cái gì là thần y!” Tào Triệt căn bản không cho Diễm có cơ hội nói chuyện đầu đuôi, bi thương gào lên kiến cho tất cả mọi người đều bị điếc tai.

“Triệt! Nhỏ giọng chút!” Tào Hân quát khề nói. Cứ ở đây tranh cãi ầm ĩ chẳng lẽ là muốn dẫn quan binh tới sao? Chỉ có một đứa nhỏ mà thôi, Triệt dù có khổ sở đến mấy cũng nên biết phân nặng nhẹ chứ, không lên làm ầm lên chốn này.

Diễm nhìn Tào Hân đáng giá, sao một hộ vệ thông thường có thể nói với chủ tử của mình như thế? Dám gọi thẳng tên chủ tử?Hăn là người thế nào?

Tào Triệt suy sụp lui về phía sau từng bước, dựa lưng vào vách núi, hai mắt vô thần đờn nhò trong tay, cảm xúc bị thương lan tràn, Bắg cảm thấy khó chịu đau thương chỉ còn có thể đối với hắh lắh bắh nói: “Thực xin lỗi.....”

“Oa.....”

Thần y mới tuyên bố đứh nhò không còn cách nào cứu thì đột nhiên Nồng Tình lại khóc một tiếng, tiếng khóc kia mỏng manh giống như con mèo nhò nức nở lọt vào tai Bắg kiến ai nghe cũng phải động lòng, ưu thương ngưng trọng, bầu không khí trở thành hư không, mọi người trong lòng đều là buông lỏng.

“Nồng Tình, người không chết.....” Tào Triệt vui mừng ánh mắt chuyển sang hoài nghi, nhìn về phía Diễm nói: “Thần y mới vừa rồi không phải nói Nồng Tình đã chết sao?” Hắh cố tình nói dối Nồng Tình đã chết là có rắp tâm gì?

“Vương gia, ta chưa bao giờ nói qua Nồng Tình đã chết, đứh nhò quá nhò, xóc nảy trên đường kiến nó bị bế khí quản, chỉ cần dùng hai cái ngân trâm đâm vào hai huyệt đạo trên người nó là có thể bình thường, ai ngờ Vương gia không cho ta nói hết câu đã giắng lấy Tiểu Nồng Tình, hiện tại thì tốt rồi, không cần thông huyệt nữa.” Diễm bất đắc dĩ cười nói. Bởi vậy có thể thấy đứợc, Vương gia là thật tâm yêu thương đứh nhò này, đứh nhò này thật sự là may mắn.....

“May mắn Nồng Tình không có việc gì.....” Bắg lắh bắh, buộc chặt tâm tình đột nhiên trầm tĩnh lại, thế này mới biết thế nào là đau đớn, cả người vô lực.

“Nồng Tình không có việc gì, người không cần tự trách.” Tào Triệt cười với nàng một cách ấh áp, trên khuôn mặt trắng bệch đã có chút khí sắc.

Bắg thấy hắh cười mỏng manh lo lắng. Nồng Tình không có việc gì, người có việc là hắh mới đúng, hắh có biết mặt mình khó coi đến mức nào không? Hắh so với Nồng Tình mà nói càng kiến người ta phải lo lắng hơn, hy vọng Diễm tìm đứợc cách trị độc trong hắh, chỉ có thể mới có cơ hội cứu sống tính mạng Cầh Vương....

“Tốt lắm, hiện tại Nồng Tình không có việc gì, chúng ta có thể đi rồi phải không?” Thủy lạnh nhạt nói.

Bắg chú ý tới Thủy tuy rằng trên mặt lãnh đạm, nhưng cũng không ít lần quan tâm đến tiểu Nồng Tình, trong mắt lại tràn ngập thiện ý và quan tâm, ấh chứa sự ấh áo nề nề. Kỳ thật, nàng cũng rất ấh mộ tiểu Nồng Tình, các nàng thân thể cũng không kém gì nó, đều là người từ khi sinh ra đã bị cha mẹ vứt bỏ, nhưng mà bọn họ không có vận khí như tiểu Nồng Tình, tìm đứợc một người thật lòng yêu thương mình như Vương gia. Bọn họ đứợc người ta nuôi dưỡng thành cỗ máy giết người, thời thơ ấu chỉ có học các kỹ năng làm thế nào để giết chết đối thủ nhanh nhất, khi chưa trưởng thành, hai tay đã nhiễm đủ máu tươi, cả đời không có quyền định đoạt số phận cho mình. Tiểu Nồng Tình so với họ thật sự là may mắn hơn, nên cũng khó trách Thủy cũng biểu lộ cảm xúc chân thật

Chương 76

Mật đạo dài mà khúc chiết (quanh co), thả nghiêng xuống phía dưới, đi không được, Diễm vừa đi vừa đùa nghịch cho giảm không khí căng thẳng và giấu thêm một ít cơ quan nếu quan binh có vào cũng gặp không ít trở ngại. Băng thì vừa đi vừa tính vào mật đạo lâu như vậy không biết phải đi bao lâu mới có thể lại thấy ánh mặt trời.

Tiểu Nông Tình quả thực thì bị dọa đến không nhẹ, trên đường đi cứ khóc liên tục, Tào Triệt ra sức dỗ mà nó cũng không chịu nín, Băng lo lắng nó khóc nhiều quá sẽ không tốt mới cẩn thận nói: “Vương gia, nếu không người quá thương tâm vì nó thì làm sao mà nó cứ khóc mãi như vậy, dỗ mãi mà cũng không nín!”

“Đại khái chắc là đứa nhỏ đói bụng, đừng lo, hiện tại còn không xa nữa là tới Điệp cốc, trong cốc có mật, đến lúc đó có thể cho nó ăn.” Diễm chậm rãi nói, càng lúc càng đi mau hơn.

Thủy đột nhiên cất nhẹ hát một bài, tiểu Nông Tình dần dần ngừng tiếng khóc, tựa hồ như bị tiếng hát êm tai đó hấp dẫn, Tào Triệt cảm kích đối với nàng gật đầu.

Băng yên lặng cúi đầu đi tới, không nghĩ tới Thủy vẫn còn nhớ rõ bài hát này, đã vậy lại còn hát lại lúc này, nàng thật sự không muốn nghe Thủy hát bài hát này, vì bài hát đó khiến nàng nhớ lại kỷ ức xa xôi....

Nàng nhớ khi mới ra nhập tổ chức, mỗi khi tắt đèn đi ngủ thì có một tỷ tỷ hát bài này lên, bài hát này làm cho căn phòng chứa hơn mười đứa nhỏ đi vào giấc ngủ, nhưng rồi một ngày tỷ tỷ đó cầm dao hướng về phía nàng sau đó chết dưới dao của Diễm....

“Nhanh lên.” Diễm vừa đi vừa quay lại giục mọi người đi nhanh hơn, sau đoạn đường đó cuối cùng cũng kết thúc, bên kia là ánh sáng chói loà của mặt trời khiến cho mọi người vốn đang quen với sự tối tăm của mật thất không khỏi cảm thấy chói loà.

Tào Triệt ôm tiểu Nông Tình cũng hép mắt lại tránh ánh sáng trực diện, sau đó mới từ từ mở mắt đánh giá xung quanh.

“Nơi này cũng chưa có gì là thay đổi.”Tào Triệt cảm thán nói. Hắn rời khỏi Điệp cốc đến nay đã hơn mười năm, nhưng cảnh đẹp vẫn như trước, hết thấy đều nguyên vẹn trong trí nhớ hắn, thảo mộc vẫn được trồng khắp nơi, chính là khác nó đã cao to hơn trước.

Tào Triệt đã đến Điệp cốc lên đường nhiên chuẩn bị tâm lý, không cảm thấy lạ lùng, nhưng mà những người lần đầu vào Điệp Cốc thì lại mỗi người một cảm giác khác nhau, nhưng hầu hết đều ngạc nhiên vạn phần, nơi này đúng là quỷ dị khác thường.

Bốn phía vây quanh Điệp cốc đều là núi, vách núi thì hiểm trở, nhìn là có thể nhận ran gay, nếu mà muốn đi từ đỉnh núi xuống cốc là không có khả năng, lúc mọi người đến cốc là lúc hoàng hôn, ngẩng đầu nhìn trời chỉ có thể thấy được từng đám mây bị ánh sáng nhuộm tím, cảnh đẹp không thể rời mắt, cộng thêm các loài hoa trong Điệp cốc nở rộ toả hương thơm ngát, bóm lượn dập chồn đúng là cảnh tượng yên bình

mỹ lệ.

Xa xa có một thác nước theo đỉnh núi trút xuống, hiện ra một màn tinh cầu vòng, tiếng nước ào ào chảy như muốn gột hết dơ bẩn trên người khi tiến đến nơi này, cảm giác thật an bình, dù có nghe lâu cũng không chán ghét....

Thấy mọi người đứng xem trở lên ngây ngốc, Diễm cười nói: “Chư vị, đi bên này, nếu muốn đi thăm Điệp cốc, ngày mai cũng không muộn.”

“Nơi này thật đẹp.” Thủy thu hồi ánh mắt, đạm cười nói: “Nơi này tên là Điệp cốc, như thế nào chỉ thấy được này mấy con bướm?”

Diễm lôi kéo tay nàng, vừa đi vừa nói chuyện: “Khuya rồi, nàng nếu muốn xem bướm, ngày mai ta sẽ đưa nàng đến một nơi...”

Băng bữu môi, kéo đầu Tào Hãn, nhỏ giọng nói: “Thiếp cũng muốn được thấy bướm nơi này, ngày mai chàng phải đưa thiếp đi xem!”

Tào Hãn nhíu hạ mi, đang muốn đáp ứng, Băng lại cười nói: “Thiếp nói đùa thôi, hiện tại quan trọng nhất là làm cho thần y giải được độc tố trong máu Vương gia, sau đó mau chóng hồi kinh, nước không thể một ngày không có vua, thiếp cũng nhớ bọn nhỏ đến muốn phát điên...”

“Đừng ôm quá lớn hy vọng, chất độc của ta ngay cả Điệp cốc y tiên cũng phải chịu bất lực, huống chi là đệ tử y tiên đâu.....” chính là chất độc trong người hãn không phải là khó giải mà do tích tụ trong cơ thể đã lâu, độc tố vì thể biến hoá khôn lường, năm đó Y Tiên phải đem hết tinh lực mới duy trì thêm được mười mấy năm sinh mệnh cho hãn, cho dù Viễn Trạch có kế thừa được tất cả chân truyền của thần ý đi chăng nữa nhưng mà y thuật của hãn không tài nào bằng y tiên nên hãn căn bản không dám ôm hy vọng.

Tào Triệt bi quan tuyệt vọng nói thế làm cho Băng hờn giận, buông đầu Tào Hãn ra, thẳng chỉ vào Tào Triệt nói: “Tặng người một câu, trên đời này không có cái gì gọi là tuyệt vọng, chỉ có người lâm vào tuyệt vọng, cũng chính vì người không ôm hy vọng, người khác còn có thể làm như thế nào?”

“Nói rất đúng! Vương gia thật sự không cần quá bi quan, phương pháp bình thường mà còn không được, ta còn có phương pháp khác.” Diễm quay đầu, trong ánh mắt có một loại tự tin sáng rực.

Cái sáng rực đó Băng thấy thật quen thuộc, truy hỏi nói: “Người còn có cái phương pháp nào khác?”

“Thay huyết.” Đây chính là phương pháp cuối cùng mà hãn muốn nói đến, nhưng mà quan trọng ai có thể tình nguyện cung cấp máu cho hãn đây?

“Thay huyết? Máu thì làm sao có thể thay?” Tào Triệt kinh ngạc. Quả thực là còn có phương pháp này sao, đây là phương pháp y tiên truyền lại hay là phương pháp do hãn nghĩ ra.

“Chỉ cần có người nguyện ý cung cấp máu thì ta sẽ có biện pháp để đổi, đem toàn bộ máu trong cơ thể người thành máu khác, độc tố vì thế tự nhiên được giải...”

“Máu này không phải là tùy tiện ai cũng có thể cung cấp?” Bằng tâm lý cân nhắc nói, nhóm máu bất đồng là không thể truyền máu, nếu mà phát sinh chuyện đông máu bất ngờ không phải hấn chết tức thời sao? Người đời trước không biết nhóm máu, Diễm tuy có biết cách nhưng mà làm cách nào xét nghiệm được.

“Tốt nhất là từ người thân cung cấp, cung nhóm máu thì sự việc mới thành, Vương gia còn có huynh đệ tỷ muội cùng mẹ nào không?” Diễm hỏi Tào Triệt.

“Không có, không ai cùng chung máu với ta.” Tào Triệt vỗ về Nông Tình khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như thể đang nói chuyện này với hấn không có quan hệ gì vậy.

“Có, có nhân nguyện ý!” Bằng bình tĩnh nhìn phía hấn, ở hấn rốt cục ngẩng đầu lên nhìn nàng, kiên định nói: “Hoàng Thượng coi trọng nhất chính là tình huynh đệ, Hoàng Thượng nhất định đồng ý.” Bằng nhìn về phía Tào Hấn nhợt nhạt cười, nàng biết mình nói đúng.

“Hoàng Thượng? Nương nương, Hoàng Thượng chỉ sợ không thể nào.....” Diễm không tin lắc đầu.

Hấn không tin Hoàng thượng sẽ vì huynh đệ mình mà làm thế, Tào Triệt cũng không dám tin tưởng, trộm dò xét ý Tào Hấn thấy hấn gật đầu, trong lòng thấy mọi sự đều phức tạp rồi rem, khó có thể miêu tả thành lời.

“Có muốn cá với ta không?nếu là ta thắng, hàng năm mùa hè người đều phải rộng mở đại môn hoan nghênh ta đến Điệp cốc của người nghỉ hè, thế nào?” Bằng mới vào Điệp cốc đã thấy thích nơi này, nơi nơi đều có cỏ hoa và cánh bướm ngập tràn, nghỉ hè tại nơi này quả là rất thú vị, không tiếc để đánh cược.

“Nếu mà người đã muốn tới chúng ta đương nhiên nhiệt liệt hoan nghênh, chúng ta cũng hy vọng Vương gia có thể khoẻ mạnh, nhưng mà Viễn Trạch trị bệnh Vương gia, chẳng lẽ không được lấy một chút thù lao?” Thủy nhíu mày hỏi lại, cũng không gặp bao nhiêu chân thành.

“Bằng, vị này là hoàng hậu nương nương Cảnh quốc, không thể vô lễ.” Diễm nhắc nhở nói, rất nhanh nàng sẽ trở về cung đình, đặc tội hoàng hậu nương nương đối bọn họ mà nói cũng không có ưu việt.

“Như vậy xin hỏi hoàng hậu nương nương, Vương gia nếu mà khoẻ lại thì đối với chúng ta mà nói có gì lợi lộc?” Thủy khôn thuận theo ý Diễm không buông tha nói. Đối với nàng ta mà nói những người này thân phận thật phức tạp, khi ở trong Hoàng cung Nguyệt Quốc, Vô Hạo đã giới thiệu Nhược Nghiên này chính là Cẩn Vương phi, sao tự nhiên đã biến thành Hoàng hậu nương nương của Đại Cảnh, sau đó lại có chắc chắn Hoàng thượng sẽ vì Cẩn Vương mà bỏ ra máu mình. Nếu mà Diễm có thể cứu được Cẩn Vương thì muốn nàng đáp ứng một số chuyện không phải là quá khó!

“Vậy người muốn như thế nào?” Bằng vòng vo đảo mắt nhìn Thủy hỏi thẳng vào vấn đề, nàng không thể nào đoán được nàng ta muốn gì nên chỉ có thể hỏi thẳng.

“Kỳ thật cũng không phải là việc gì quá khó, ta chỉ muốn cùng Viễn Trạch im lặng ở Điệp cốc sống một cuộc sống bình lặng, chỉ cần Cảnh quốc có thể cam đoan điểm này, Viễn Trạch tự nhiên sẽ toàn lực cứu trợ, nếu không.....” Thủy không nói hết lời mình ra cũng kiến cho người nghe hiểu được ý nàng ta là

gì.

Băng không nghĩ tới nàng ta lại đưa ra yêu cầu như vậy, kỳ thật yêu cầu này cũng không có gì là quá đáng, dùng nó để đổi lấy tính mệnh Cẩn vương thật là có lợi, trong lòng nàng đương nhiên vỗ tay tán thành, nhưng mà điều kiện đưa ra có tính uy hiếp như vậy, Hãn sẽ đồng ý sao?

“Tính mạng Bốn vương vốn không có gì đáng giá, yêu cầu của các người sợ là chúng ta không thể đáp ứng.” Tào Triệt quả quyết cự tuyệt, căn bản không nhìn tới Băng đang nhìn về phía hãn.

Thủy cười nhẹ, “Không cần vội vã trả lời ngay, các người cứ trở về thương lượng lại đi.”

Diễm cũng gật đầu nói: “Ta cũng cần nhiều ngày để chuẩn bị một số thứ, nương nương không ngại cứ viết thư cho Hoàng Thượng hỏi xem thế nào, sau đó cho chúng ta câu trả lời thuyết phục.”

Còn thư từ cái gì! Hoàng Thượng chí tôn đang ở ngay trước mặt các người! Băng tâm lý nói thầm, ngoài miệng lại nói nói: “Nói cũng đúng, chúng ta nhất định sẽ lập tức báo tin gấp cho Hoàng Thượng.”

“Vậy là tốt rồi! Điệp cốc cũng không có gì hay chiêu đãi chư vị, phòng xá tuy nhỏ cũng may thập phần thanh tịnh, mời theo ta đến.”

Diễm ở phía trước dẫn đường, ba người đi theo sau, đi lên một con đường mòn màu đá vụn, sắc trời so với trước đã đi vào tối, nhưng mà con đường đó lại rực rỡ như huỳnh quang, hồng, lam, lục, trắng, tím, lần lượt thay đổi kéo dài về phía trước, xa hoa, đẹp mắt phi thường. Dọc theo con đường mòn lên một đoạn chính là mấy toà nhà thanh lịch được cây cối xung quanh ngăn cách thành từng nơi riêng biệt.

Lúc này trong toà nhà đó có ánh đèn rọi ra, hiển nhiên là có người ở bên trong, Diễm thấy thế kinh ngạc nói “Cứ tưởng những người này đã đi rồi, ai ngờ vẫn còn ở lại..... chư vị đây có muốn giấu diếm thân phận với họ không?”

“Không ngại, người chỉ cần nói chúng ta là bằng hữu của người là được.” Tào Triệt không sao cả nói.

“Những người đó là loại người thế nào?” Băng nhiều lời một chút hỏi, nàng như con chim sợ cành cong, Điệp cốc mà óc người ngoài đến ở không tránh khỏi lo lắng.

“Là người nhà bên ngoài của mẫu thân Du Du, ta cũng không biết họ là người thế nào, các người không cần để ý đến họ, những người đó không chừng cũng sắp đi.”

Đi vào bên trái toà nhà đó Diễm hô lớn nói: “Du Du, Du Du, ta đã trở về!”

“Sư thúc đã trở lại!” Một cô gái nhanh nhẹn xinh xắn như hoa hồ điệp phi ra bên ngoài đến trước mặt mọi người, nhìn từng người một cách tinh quái.

Nhìn thấy Tào Triệt, Du Du giống như không tin vào mắt mình, ánh mắt trong suốt cứ đưa đi đưa lại, còn cố tình cấu vào da mình một cái sau đó mới chậm chạp kêu lên: “Vương gia?” Vương gia như thế nào

cùng sư thúc quay về Điệp cốc?

“Tiểu nha đầu, như thế nào nhìn thấy ta đến đây, ngươi lại tỏ vẻ không vui đến vậy, lẽ nào ngươi không chào đón ta?” Tào Triệt cố ý nhìn chằm chằm vào Du Du cười nói.

“Hoan nghênh! Hoan nghênh! Làm sao có thể không chào đón đâu! Vương gia có thể đến đây, Du Du vui mừng còn không kịp! Người lần này phải ở lâu lâu mới được!” Du Du cười sáng lạn, vẻ mặt hân hoan, làm cho người ta nhìn vào mà thấy sung sướng.

“Lần này ta còn phải ở đây dài dài, đến lúc đó ngươi chớ có kêu phiền!” Tào Triệt khẽ cười nói.

“Dù Ngươi có ở lại bao lâu thì Du Du cũng sẽ không phiền!” Du Du thấy được Băng, sững sốt một lát, “Vị tỷ tỷ này xinh đẹp quá.....” Nàng nghĩ đến Văn Tình tỷ tỷ đã là người đẹp nhất thiên hạ, nhưng mà tỷ tỷ này so với Văn Tình tỷ tỷ mà nói không hề kém cỏi, thậm chí còn hơn, vì sao tỷ ấy lại đi cùng Vương Gia, Văn Tình tỷ tỷ đâu?

“Du du! Ngươi phải nhớ kỹ, ở trước mặt người nhà của ngươi, không thể gọi ta là vương gia, đã biết sao?” Nhớ không lầm thì có lần Du Du đã từng nói, mẫu thân của nàng là người Nguyệt quốc, cứ tưởng rằng đến khi về Cốc thì những người đó đã đi rồi ai ngờ vẫn còn ở lại, nhưng mà cũng nên vì họ ở lại mà thấy quá phiền toái...

“Đã biết, sư thúc, con biết mà!” Du Du xinh đẹp cau cái mũi nhỏ.

“Hoá ra đây chính là Du Du mà Viễn Trạch thường nói với ta, quả nhiên là một tiểu cô nương hoạt bát.” Thủy mỉm cười, có vẻ rất gần gũi nhưng vẫn hàm chứa sự đề phòng

Băng tâm lý buồn cười, Thủy đúng vẫn là Thủy, luôn coi sự việc nghiêm trọng, ai ai cũng có thể thấy được Du Du là một tiểu cô nương vô hại, chỉ có nàng ta là quá đa nghi!

“Vị tỷ tỷ này là.....” Du Du ngoái đầu lại nhìn, chần chờ đoán xem sao tỷ ấy lại đi cùng Diễm.

“Du Du, ngươi nên gọi nàng là sư thúc mẫu mới phải.” Diễm kéo Thủy lại gần, trịnh trọng giới thiệu.

“Sư thúc mẫu.” Du Du rất có lễ độ chào nàng. Sư thúc đi đến Nguyệt Quốc một thời gian không quá dài mà đã mang về một sư thúc mẫu, sáng mai không chừng sẽ đi đến trước mộ Gia gia ra mắt, gia gia mà biết cũng nhất định mừng lắm!

“Du Du, ngươi có từng đem hành tung của chúng ta nói cho người khác biết?” Nguyệt hoàng canh giữ ở hộ khẩu và biên giới như vậy hình như là đã biết được lộ trình của họ từ trước, lúc trước hẳn từng truyền tin cho Du Du về lộ trình của mình, hẳn hôm nay hồi cốc không phải là nghi ngờ nàng mà chỉ thuận miệng vừa hỏi thôi.

“Dạ..... Ngày ấy nhận được thư của sư thúc con từng nói cho biểu ca (anh họ) biết, biểu ca còn nói phải đợi sư thúc trở về gặp mặt một lần!” Du Du nghĩ lại nói.

“Biểu ca của người sao lại muốn gặp ta?” Diễm kỳ quái hỏi. Trong trí nhớ của Viễn Trạch thì không hề có tư liệu nào về người thân của Du Du, hiện tại sao tự nhiên biểu ca của nàng lại muốn gặp hẳn?

“Biểu ca chưa nói, sư thúc có cần phải gặp huynh ấy không?”

“Không cần, chúng ta hiện tại đều đã mệt cả rồi, người hãy cố gắng tiếp đãi các vị khách đây cho thật tốt, ta và sư thúc mẫu người cũng phải đi nghỉ ngơi, ngày mai gặp biểu ca người sau cũng được!” Những người râu ria bản thân Diễm xưa nay không hề muốn gặp, nhưng mà cũng không thể cứ thế mà tránh mặt họ được, đặc biệt là người nhà của Du Du đang trong tầm nghi vấn của hẳn.

Trong một căn phòng khác của Điệp cốc, một nam nhân tuổi trẻ tuấn lãng mỉm cười rời cửa sổ, trong tay không ngơi phe phẩy cái quạt nhẹ giọng phân phó người phía sau: “Đi thông báo Hoàng Thượng, tối nay canh ba tiến vào cốc.”

“Thiếu chủ, bọn thuộc hạ có thể bắt được họ lập tức, vì sao.....”

“Đây là chuyện mà Hoàng Thượng muốn tự mình làm,, chúng ta không cần nhiều chuyện?”

“Vâng.”

Diễm dắt Thủy đi vào một căn phòng khác của toà nhà gần đó, Du Du dẫn ba vị khách vào căn phòng khác bên toà trúc lâu, trúc lâu cao thấp được phân thành hai tầng, tầng một là phòng khách, tầng hai là phòng ngủ, bên trong được quét tước sạch sẽ không có lấy một hạt bụi nhỏ, bàn ghế được bố trí đơn giản thoát tục, đẩy cửa vào có thể ngửi được mùi hương thơm của thảo mộc, thấy mà sáng khoái.

Du Du cùng với Tào Triệt cũng không xa lạ nên không ngừng hỏi đông hỏi tây, Tào Triệt trả lời các câu hỏi của nàng nhưng mà cũng không tránh khỏi phiền chán, cái chính là hẳn muốn che dấu thân phận của Tiểu Nông Tình, chỉ nói là trên đường vô ý nhặt được, Du Du cũng thấy muộn nên buồn ngủ không truy hỏi quá nhiều

Với đôi mắt tinh thông y thuật của Du Du Tào Triệt không có giấu diếm bệnh tình của mình, Du Du thần sắc phức tạp chăm chú nhìn Bằng một hồi lâu, nhưng không có nói cái gì, Bằng mơ hồ đoán được nàng suy nghĩ cái gì, hơn phân nửa là hiểu lầm quan hệ của nàng và Cẩn vương, nhưng nàng cũng biết với sự thông minh của Du Du thì không bao lâu cô nương ấy sẽ biết được chân tướng mà thôi.

Mọi người đều được thưởng thức một bữa tối ngon lành, lại có mật ong hảo hạng cho Tiểu Nông Tình ăn, nên rất nhanh nó không còn khóc nháo nữa mà ngủ ngon lành. Bằng cũng mệt mỏi, sau khi dùng cơm xong không còn muốn cùng họ nói chuyện nữa mà đi lên lầu nghỉ ngơi, để cho Tào Hân dưới lầu làm hộ vệ.

Bên kia toà trúc lâu có chỗ ngồi uống trà mát mẻ, hương trà thơm ngát nên tinh thần Tào Triệt cũng vì thế mà thoải mái hơn hẳn cùng Du Du nói chuyện phiếm, cũng bởi vì lòng hẳn có chút gì đó nghi ngờ nên muốn tìm hiểu một chút, nếu không sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng không thể cứu vãn.

“Du Du, trước kia ta nhớ không lầm có lần người nói mẫu thân người là người Nguyệt Quốc đúng không?” Cha mẹ Du Du qua đời từ khi nàng còn rất nhỏ, nên nàng rất ít khi nói chuyện về cha mẹ, qua cha

một phen vấn đáp, Tào Triệt mới biết được mẫu thân Du Du đúng là người Nguyệt quốc.

“Tại ngày trước người không có hỏi nên ta nói làm gì.” Du Du bướng bình lè lười. Vương gia là người Cảnh quốc, Cảnh quốc với Nguyệt quốc mỗi năm đều có tranh chấp, nàng đương nhiên không muốn trước mặt hân nhắc đến chuyện mẫu thân nàng là người Nguyệt quốc!

“Tiểu nha đầu.....” Tào Triệt cốc nhẹ lên đầu Du Du, cười nói: “Ta đây hiện tại hỏi, người có thể nói đi!”

“Uhm..... Vậy người muốn biết cái gì?” Du Du hai tay chống má, nháy mắt to tròn lanh lợi chăm chú nhìn Tào Triệt cười.

“Thí dụ như mẫu thân người tên gọi là gì a? Người không đến mức ngay cả cái này cũng không muốn nói a?”

“Uhm, cái này ta có thể nói cho người biết nha, mẫu thân ta kêu Đông Phương Tử, ta trước kia cũng không biết Đông Phương gia ở Nguyệt quốc có thanh danh hiêm hách như vậy, không lâu biểu ca có nói ta mới được biết, huynh ấy còn nói muốn ta về Đông Phương gia cùng huynh ấy, nhưng mà ta đã cự tuyệt!” Du Du đột nhiên mặt lộ vẻ khó chịu nói, “Lúc ấy ta từng nói, ta từ lâu không có mang họ Đông Phương, khiến cho hân tức giận dựng cả lông mày lên, lúc đó nhìn thật buồn cười.”

“Biểu ca người có phải là Đông Phương Lưu Hoan?” Tào Triệt tuyệt không cảm thấy buồn cười. Mẫu thân Du Du đúng là người của Đông Phương gia! Người lần này tiến vào Điệp cốc lẽ nào là thiếu chủ của Đông Phương gia sao? Du Du nói từng đem hành tung Viễn Trạch nói cho biểu ca biết, mà Nguyệt Hoàng nhất định được hân báo tin mới biết đường chặn đường đi của họ, người của Đông Phương gia và hoàng gia Nguyệt Quốc quan hệ tuyệt mật không ai biết, hành tung của Viễn Trạch nhất định là do Đông Phương Lưu Hoan tiết lộ cho Nguyệt hoàng.....

Nói như vậy, Điệp cốc hiện tại không còn là nơi an toàn, không chừng giờ họ chính là cảnh cá chậu chim lồng mà thôi...

“A! Người biết biểu ca ta sao?” Vương gia chẳng lẽ cũng biết Biểu ca, nhưng mà may mà ngày mai có thể gặp rồi, vốn nghĩ chỉ có một mình sư thúc về cốc, ai ngờ người không chỉ dẫn theo sư thúc mẫu mà còn có cả Vương gia đến đây, Điệp cốc đã lâu không náo nhiệt như vậy, thật sự là quá tốt!

“Chỉ là nghe nói chứ chưa gặp qua.” Tào Triệt giấu giếm sắc mặt lắc đầu, mặt lộ vẻ thờ thái cười nói: “Du Du, thời điểm cũng không sớm, có chuyện gì chúng ta ngày mai nói sau được không?” Không có gì ngày mai, đêm nay bọn họ nhất định phải rời khỏi Điệp cốc!

Du Du vừa lưu luyến không muốn nói lời cáo từ rời đi, Tào Hân đã phi thân từ lầu hai xuống, Tào Triệt ôm lấy Nông Tình lo lắng chờ ở dưới lầu, xem ra hoàng huynh cũng cho rằng nơi này không được ở lâu, nhưng mà cái chính là họ không biết họ có còn có cơ hội rời đi nữa không. Hân biết Du Du chỉ vô tâm, mà thêm chuyện nữ nhân tên Lưu Tình giao Nông Tình cho Băng cũng chỉ là chuyện trùng hợp, với lại thêm chuyện bọn họ ngẫu nhiên gặp Thủy và Diễm ở bờ sông cũng là ngoài ý muốn. Nếu mà lúc này bọn họ đều bị rơi vào tay Vô Hạo thì Đại Cảnh không cần đánh cũng sẽ lâm vào tình thế nguy ngập...

Băng ngủ không sâu giấc, vì thế khi Tào Hãn vừa đẩy cửa vào thì nàng liền bừng tỉnh. “Ai?” Trong phòng không có lấy một ánh đèn chiếu sáng nên tất cả đều mờ mịt, chỉ thấy có hình bóng là quen thuộc, thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: “Hãn, chàng sao lại vào đây...?” Hãn hiện tại thân phận là tùy tùng của Cẩn vương, vậy mà buổi tối lại chạy vào trong phòng nàng há chẳng phải để người khác thêm hoài nghi sao?

“Đứng lên, đi mau thôi! Nơi này không thể để lại!” Tào Hãn không khỏi phân trần, ôm lấy Băng mắt còn đang buồn ngủ vọt xuống dưới lầu.

Băng còn không biết đã xảy ra chuyện gì, thất thanh hỏi: “Làm sao vậy? Chàng không phải còn muốn ở nơi này để Cẩn Vương giải độc sao? Vì sao đột nhiên phải đi? Chuyện gì đã xảy ra? Nói cho thiếp biết?”

“Đông Phương Lưu Hoan hiện tại đã ở trong cốc, chỉ sợ không lâu nữa Nguyệt hoàng cũng sẽ đến đây, chúng ta không thể ở lại nơi này?” Tào Hãn hướng Băng giải thích.

“Đông Phương Lưu Hoan chính là biểu ca của Du Du có phải không?” Băng thực dễ dàng đoán được ý của Hãn. Nàng nhớ rõ Cẩn vương có nói qua thiếu chủ Đông Phương gia tên là Đông Phương Lưu Hoan, lúc ấy hãn còn muốn tránh không muốn thu nhận Nông Tình vì có nghi ngờ nó là người Đông Phương Gia, tình hình lúc đó không tiện làm rõ nhưng hiện tại bọn họ phải rời khỏi Điệp Cốc thật nhanh.

“Hãn đúng là biểu ca của Du Du!” Tào Hãn buông Băng ra nói, “Triệt, người mang nàng đi trước, ta đi thông báo cho thần y biết.” Độc tố trong người Triệt còn cần hãn giải, nếu hãn không đi thông báo cho bọn họ, Nguyệt Hoàng có thể nhân từ tha cho Nhược Kinh nhưng mà thần y thì nhất định sẽ chết trong tay hãn, một khi hãn chết thì Triệt cũng vô phương cứu chữa.

“Không, bọn thiếp sẽ ở lại đây chờ chàng.” Băng không muốn đi trước, không muốn một lần nữa chia lìa với Hãn.

“Ta đây đi một chút sẽ trở lại ngay!” Tào Hãn cũng không nhiều lời, chạy gấp hướng về lầu chính. Nghĩ rằng nếu mà hãn nhanh chóng đến đó thì cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Lúc này trong lầu chính ánh đèn long lánh, Diễm dặt tay Thủy đến bên cửa sổ ngắm trời đêm trong cốc, từng đàn đom đóm lấp lánh như ánh sao, hương hoa trong cốc từng hồi đem mùi thơm đến như giúp họ tẩy đi mệt mỏi và lo âu.

“Diễm, chúng ta không bao giờ phải xa nhau nữa đúng không?” Những lời này nàng đã không biết hỏi qua hãn bao nhiêu lần, nhưng hỏi nhiều thế đối với nàng mà nói vẫn không đủ, mỗi đêm khi cùng hãn tĩnh lặng một mình thì nàng lại muốn hỏi hãn, hỏi xem hãn có bao nhiêu phần trăm tín nhiệm nàng.

“Ông trời nếu đã cho chúng ta lại gặp nhau thì bất luận kẻ nào cũng không thể mang chúng ta tách rời nhau, Băng nàng có tin ta không?” Một lần lại một lần hỏi, không hiểu vì sao hãn cứ cảm thấy nàng không tin tưởng hãn?

“Ta đương nhiên tin tưởng người!” Thủy thở dài, “Nhưng còn có tên Nguyệt hoàng đáng ghét đó

nữa....”

“Nàng không phải đã đưa ra điều kiện trao đổi với Hoàng Hậu Cảnh quốc rồi sao, chỉ cần bọn họ đáp ứng thì chúng ta cần gì phải lo lắng?” Kỳ thật cũng không cần rắc rối đến thế, với công phu và võ công của Viễn Trạch thì hẳn có thừa khả năng giết chết Nguyệt Hoàng, nhưng mà hẳn không muốn làm như vậy, đời trước sát nghiệt quá nặng, kiếp này hẳn không muốn tay mình lại muốn máu tươi thêm nữa, hẳn thật sự muốn có một cuộc sống mới trong sạch, cùng Băng ở trong Điệp Cốc cả đời hưởng thụ an nhàn. Băng vẫn là người hiểu hẳn nhất, biết hẳn như vậy nên mới đưa ra điều kiện trao đổi với Hoàng hậu nương nương, tất cả cũng vì tương lai của họ....

“Chàng cũng đã nhìn ra sao? Nhưng mà Ta vẫn cảm thấy cái tên Vô Diện đó thân thể không tầm thường...” Nếu không phải là Hoàng hậu cùng Cẩn Vương nói chuyện vô ý cứ nhìn về phía Vô Diện thì nàng cũng không tùy tiện đưa ra điều kiện đó, trực giác của nàng nói cho nàng biết hẳn tuyệt đối không phải là một hộ vệ tầm thường.

Diễm đồng ý gật đầu, “Ta cũng có nghi ngờ thân phận hẳn, hẳn có thể chính là hoàng đế Cảnh quốc, thân hình của hẳn cũng tương đối giống như với Hoàng đế Cảnh quốc ta từng gặp...” Hẳn cười lắc đầu, “Nhưng mà khuôn mặt hẳn thật sự là...” Hoàng đế cho muốn thay đổi khuôn mặt cũng không nên biến mình thành một kẻ có bộ dạng thế chứ.

“khuôn mặt của hẳn thật sự là xấu không gì sánh kịp, ta còn chưa từng gặp người nào có khuôn mặt xấu như vậy.....” Thủy đột nhiên thêm lời, sau đó nghe được tiếng động, hình như là có người đi vào cửa, nhìn ra thấy khuôn mặt âm u, đen xì không hồn không giận, không biết được hẳn đứng đó từ bao giờ và nghe được gì, đúng là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến.

“Vô Diện, sao người lại tới đây?” Diễm thấy kinh ngạc, trời đã khuya, hẳn sao đột nhiên lại đến đây?

“Dung mạo là cha mẹ ban tặng, sau lưng nói này nói nọ người khác đúng không phải việc làm của quân tử.” Tào Hãn không tức giận nói lại, nhưng mà hẳn không muốn đôi co cùng họ, lập tức nói: “Thần y, Điệp cốc hiện tại đã không phải là nơi an toàn, Nguyệt hoàng sắp đến nơi này, ta đến để thông báo cho hai vị biết.”

“Không có khả năng! Cửa vào Điệp cốc vốn rất bí mật, Nguyệt hoàng tuyệt đối không thể tìm ra!” Điệp cốc cửa vào bố trí trận pháp, không phải cứ muốn vào là vào được, trừ phi Nguyệt hoàng có trong tay người nào đó tinh thông trận pháp, nếu không dù có tìm được cửa vào cũng không thể nào vào tận bên trong Điệp cốc, nếu có đi theo đường mật đạo mà không phá giải được cơ quan trong đó thì cũng đừng mong đến đây.... Hẳn vì sao khẳng định là Nguyệt hoàng sẽ đến đây vậy?

“Nếu là trong cốc có nội ứng của Nguyệt hoàng thì hẳn muốn vào không hề khó,, thần y tốt nhất vẫn là tin lời của ta thì hơn, nếu không chỉ sợ hối hận cũng không kịp.” Tào Hãn cũng không nói ra Đông Phương Lưu Hoan ở ngay trong cốc, bởi hẳn biết nếu đã nói thế thì Thần y nhất định cũng đã đoán được kẻ nội ứng đó là ai.

“Người là nói..... Nội ứng là biểu ca của Du Du?”

“Các người đi hay là không đi?” Thời gian cấp bách, Tào Hãn cũng không kịp giải thích, đã thấy sắc mặt hai người đối diện đột nhiên thay đổi...

“Nếu đến đây, cần gì phải đi vội vã đâu?”

Tiếng nói như gió đêm dễ nghe nhưng lại khiến cho Tào Hãn cả người ớn lạnh, hắn đi vào lúc nào mà hắn không hề phát hiện được, xoay người lại nhìn thấy công tử trẻ tuổi ở ngay sau phía lưng mình, trong tay còn cầm một cái quạt liên tục phe phẩy, hắn bước vào phòng như thể vô tình đi du ngoạn bình thường không vui không buồn khiến người ra không dám kinh thường.

Tào Hãn tay phải khinh động, rút nhanh kiếm ra khỏi bao, kiếm được vung lên nhanh chóng bổ về phía công tử đó, mắt loé tinh quang, mặc kệ hắn có là ai, đã tới nơi này là không tốt, cứ ra tay sau đó mới tính tiếp.

Cây quạt của công tử cũng đồng thời vung lên va vào kiếm của Hãn kêu cái choang, lực đạo đưa ra chứng tỏ hắn không phải kẻ tầm thường, từng hồi đấu kiếm với Hãn không hề nao lung, vừa đánh trả Hãn hắn vừa cười nói: “Kiếm pháp hay....đáng tiếc là hữu dũng vô mưu, người không biết tình thế như thế nào mà đã rat ay, sao không đợi xem tình thế thế nào sau đó ra tay cũng không muộn...”

Tào Hãn trái tim nhảy rộn, mới vừa rút kiếm ra công lực đã mất hết, thân mình khó điều khiển chỉ có thể lui dần về phía sau từng bước, tai còn nghe rõ Thần y giận dữ quát kẻ: “Người vừa hạ được gì trong phòng?”

Tào Hãn kinh hãi. Người này hạ được gì mà ngay cả thần y cũng không nhận ra? Triệt cùng Băng thì sao? Bọn họ có sao không?

“Thần y cũng không biết đây là cái gì được sao?” Tên công tử khẽ cười một tiếng, “Ngày sau nếu có cơ hội chắc chắn sẽ nói cho người biết.”

“Biểu ca! Người đang làm cái gì!” Phát giác có động, Du Du cũng tỉnh dậy, chạy ngay về phía lầu chính, thấy tình hình như thế mà kinh hãi.

“Du Du, nơi này không có chuyện của người.” Tên công tử đó đang nắm chủ tình thế, ngăn cản không cho Du Du can thiệp vào.

“Biểu ca.....” Du Du vừa kêu một tiếng liền không thể nói gì thêm nữa, hung hăng nhìn hai nữ tử bên trái nàng điếm vào huyết cam trên người nàng...Hai nữ tử đó không biết dùng phương pháp gì mà nàng không cách nào giải được huyết đạo đó...

Nàng kia cười nheo mắt lại, giống như đang nói với Du Du rằng: Ta điếm vào huyết cam của rồi thì người nói làm sao được?”

“Người chính là biểu ca Du Du? Người tới Điệp cốc có cái gì mục đích?” Điếm chỉ cảm thấy toàn thân công lực nư hoá đá, hắn ruốt cục đã hạ thuốc gì mà hắn không biết, mục đích của hắn là gì?

“Không sai, tại hạ Đông Phương Lưu Hoan, tiến đến Điệp cốc thứ nhất là muốn Du Du trở về Đông Phương gia, thứ hai là có việc muốn thỉnh giáo thần y, chưa từng biết sự tình lại có biến đến vậy, Thần y lại cùng Băng phi mà Hoàng Thượng sủng ái nhất bỏ trốn với nhau, vốn ta không định xen vào nhưng mà không thể không quản, thật sự là làm cho người ta khó xử a!”

Đông Phương Lưu Hoan nhìn vào mắt Diễm với vẻ cực kỳ bất đắc dĩ, coi như thể hắn bị bắt buộc làm việc này, bỗng nhiên vừa cười nói: “Nhưng mà làm cho người ta không nghĩ tới là lại có thu hoạch lớn đến vậy...” Hắn vừa nói vừa cố ý liếc Tào Hãn một cái.

“Người là người của Nguyệt hoàng?” Diễm cũng không biết Đông Phương gia với Nguyệt Hoàng có quan hệ thế nào, chỉ nghĩ hắn là người của Nguyệt hoàng, hối hận mình không nhận biết được sự tình sớm hơn, nếu không đã không rơi vào hoàn cảnh này.

Đông Phương Lưu Hoan cũng không trả lời vấn đề của Diễm đưa ra, chỉ bình tĩnh nhìn Tào Hãn một hồi, trầm giọng nói: “Các hạ sao không lộ mặt thật của mình ra?”

Tào Hãn không thể nào phản ứng kịp thời, chỉ thấy Đông Phương Lưu Hoan tiến về phía mình, sau đó mặt hắn lạnh lẽo, sau đó thấy hắn tiến khỏi mình, trên tay còn cầm mặt nạ mà hắn đội lên, sau đó hắn nói: “Thật sự là ngoài dự đoán của mọi người a! Tại hạ thật không biết người lại là Cảnh đế. Tại hạ thất lễ.”

Tào Hãn biết hết thảy đều xong rồi, thần y thì mất hết công lực, mình thì bại lộ thân phận, mà Đông Phương Lưu Hoan một thân thâm sâu khó lường, bọn họ muốn đào tẩu trước mặt hắn khác gì giấc mộng bong bóng, hắn chỉ có thể mong Triệt và Băng đừng có rơi vào tay Đông Phương Lưu Hoan

“Thiếu chủ, người đã được mang đến.”

Hy vọng cuối cùng của Tào Hãn thế là đã bị dập tắt, bốn thị vệ áo anh đi theo thiếu chủ Đông Phương gia đã bắt được Băng và Tào Triệt, tay kiếm trong tay hắn tự nhiên không còn khí lực, uể oải rơi xuống đất kêu keng một tiếng, cố gắng đứng nhìn Băng nép người và Tào Triệt đang bị giải vào trong phòng. Tuy nhiên không vì thế mà hắn mất đi khí phách của bậc đế vương, vẫn cao cao tại thượng bình tĩnh xem tiếp sự tình.

Băng buồn bã nhìn về phía Tào Hãn, rõ ràng chỉ cách xa nhau năm bước chân nhưng nàng lại cảm thấy như xa cách vạn dặm. Lúc này nàng hy vọng người của Minh Tinh lâu đột nhiên xuất hiện, lúc đó nàng nhất định sai bọn họ giải quyết hết lũ người kia sau đó an toàn rời khỏi chốn này, không biết người tên Quý Quái kia lúc này có biết thế không?

Khi này cùng Cẩn Vương đứng chờ Hãn thì bốn người áo xanh xuất hiện, nàng liền đoán Tào Hãn đi chuyển này lạnh ít dữ dội, cùng với Cẩn Vương trao đổi ánh mắt sau đó ngoan ngoãn để lũ người đó áp giải tới đây quả nhiên tình thế biến đổi. Thân phận Tào Hãn đã bị vạch trần, hơn nữa không biết vì cái gì mà hắn và Diễm cùng Thủy đều không hề nhúc nhích, Cẩn Vương nhỏ giọng nói với nàng có thể họ trúng mê dược...

Tào Hãn chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, thần chí điên đảo, dần dần không còn nhìn rõ bộ mặt

của nàng và người khác, trước mắt đột nhiên tối đen không còn sức chống cự ngã quy về phía trước. Kiểm rơi cách Bằng tầm hai bước, cùng Diễm và Thuý rơi vào hôn mê, không biết gì nữa.

“Hân –”

“Hoàng hậu nương nương đừng vội, bọn họ chỉ tạm thời hôn mê mà thôi, sau đó sẽ từ từ tỉnh lại, không có ảnh hưởng gì khác, “ Đông Phương Lưu Hoan vui vẻ nói, khoe mắt nhếch lông mày khoan khoái ra lệnh: “Mọi sự đều tốt, cũng không nhất thiết phải chờ đến canh ba, lập tức mở cốc nghênh đón Hoàng thượng.” Không ngờ lần này có thể giúp Hoàng Thượng đoạt lại Băng Phi và còn bắt được Hoàng Thượng và Hoàng hậu, Vương gia Cảnh quốc, nhất định Hoàng thượng sẽ ban cho hân phần thưởng hậu hĩnh, đồng thời kiến cho Hoàng gia nợ Đông Phương gia một ân tình, ha ha....

“Chờ đã! Ta có lời muốn nói.” Bằng bình tĩnh ngăn cản bước chân dám cận vệ của Đông Phương Lưu Hoan, trên gương mặt có phần tái nhợt nhưng lại vô cùng trấn định bình tĩnh nhìn vào khuôn mặt hờ hững của Đông Phương Lưu Hoan.

Thấy Đông Phương Lưu Hoan đang muốn mở cốc nghênh đón Nguyệt hoàng, nàng lên tiếng ngăn cản, cũng không hy vọng có thể làm cho Đông Phương Lưu Hoan thay đổi chủ ý, nhưng mà nếu có thể cầm chân hân một lúc thì mới có cơ hội đào tẩu.

Tào Triệt vẫn ôm chặt Nông Tình, biết nàng nhất định sẽ làm gì, quay đầu nháy mắt với Du Du, Du Du cũng hiểu được hân muốn nàng làm gì.

Tào trúc lâu này tuy bề ngoài vô cùng bình thường nhưng mà kỳ thật bên trong đều được bố trí theo trận pháp, cây cối và bồn hoa đều có thể di chuyển theo hình chữ thiên, phân làm mười sáu quẻ, nếu một khi đã khởi động trận pháp nhất định kiến người ra lạc vào không phân biệt được phương hướng. Đây chính là trận pháp do Y Tiên đích thân bố trí, để ngừa có kẻ lẻn vào Điệp Cốc gây rối, Du Du đã từng được học cách sử dụng nhưng bao năm qua không có chuyện gì kiến cho trận pháp này bỏ không, xem ra hôm nay chính là ngoại lệ.

“Hà? Hoàng hậu nương nương có chuyện gì xin mời nói thẳng.” Đông Phương Lưu Hoan có thái độ nhã nhặn so với nội tâm nham hiểm của hân đúng là vô cùng bất đồng.

Bằng nhú nhú mày, đối với loại người giả dối như thế này nàng luôn chán ghét, nhưng mà không thể cùng hân so đo trong hoàn cảnh này nên bình tĩnh nói: “Không biết Phương gia đã tìm được Lưu Tịnh chưa?”

Đông Phương Lưu Hoan nghe vậy, sắc mặt nhất thời ngưng lại, tiến lên vài bước vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ nương nương biết nơi nàng ấy rơi xuống? Có thể chỉ chỗ đó cho tại hạ?”

Hân làm như hân và nàng thân cận lắm sao. Bằng nhú mày lùi xa khỏi hân, khoảng cách đã an toàn, chân nàng cũng vừa tới kiếm, có thể hất kiếm lên sau đó...

Bằng mỉm cười, “Ta nếu đem nơi mà Lưu Tịnh rơi xuống báo cho Đông Phương công tử biết thì đổi lại ta được gì?”

Thừa dịp hấn ngậy người trước câu hỏi của nàng, mũi chân Bằng đảo chiều, hất kiếm dưới đất lên nhanh chóng thu kiếm vào trong tay, thân thể nhanh nhẹ hướng về phía mục tiêu, đã lâu không luyện nên lực đạo không theo hướng mong muốn nên chỉ có thể làm cho gáy cổ Đông Phương Lưu Hoan bị cắt một vết, sau đó nhanh chóng áp sát và hấn, kề kiếm vào cổ hấn rồi nói: “Đông Phương công tử, người lập tức cho người lùi xa một chút, nếu không ta nhất thời sợ hãi run tay thì người sẽ nhận đủ.”

Đông Phương Lưu Hoan trên mặt không hề nao lung lập tức ra lệnh cho thủ hạ rút lui.

“Thiếu chủ!” Thiếu chủ rõ ràng là có thể tránh được đường kiếm đó, sao lại cố tình để cho Hoàng hậu khống chế?

“Lui ra.” Giọng vẫn không hề thay đổi lạnh lùng ra lệnh, mọi người chỉ có thể vâng lời lui ra. “Hiện tại nương nương có thể nói cho tại hạ biết nơi mà Lưu Tịnh rơi xuống?”

“Đương nhiên có thể.” Tự cho là mình đã chiếm được thế thượng phong lạnh như băng cười nói: “Chỉ sợ lời nói thật này nhất định khiến Đông Phương công tử thất vọng rồi, bởi vì ta căn bản không biết.”

Đông Phương Lưu Hoan từ trước vẫn giữ vẻ bình tĩnh, không hờn giận khi nghe nàng nói thế trên mặt chợt hiện lên sự nghiêm khắc kinh người.

Du Du trước giải á huyết của chính mình sau đó dời người dần đến bên cạnh bồn hoa, đây chính là chìa khoá khởi động cơ quan. “Du Du, đợi chút.” Tào Triệt thấy nàng muốn động thủ vội lên tiếng ngăn cản, hấn đối với trận pháp cũng không quen thuộc, trận pháp vừa động, phương hướng không còn như trước, nhất định sẽ làm mất tung tích của những người khác, trước tiên hấn cần tập trung mọi người lại một chỗ.

Tào Triệt đi tới phía Hấn, muốn nâng hấn dậy thấy hấn đã mở mắt nhưng thần trí còn mê man “Hoàng huynh, người.....”

“Các người là ai? Vương gia! Du Du!” Mộc Viễn Trạch lắc lắc cái đầu rồi bắt đầu quan sát xung quanh, trong mắt mê hoặc không hiểu sự tình. Nhớ rõ là lúc trước hấn theo ước hẹn với Vương gia đến Kinh Thành, trên đường lại gặp một đôi cầu nam nữ muốn khống chế hấn cướp của, sao lại...

Sao lại như thế nào? Hấn xoa xoa thái dương, sao sự tình lại như thế này, hấn về Điệp cốc khi nào, những người ở đây ngoài Vương gia và Du Du thì hấn không biết một ai hết, Điệp cốc thâm sơn bí ẩn, những người này vào bằng cách nào? Còn ở tại nơi chém giết lẫn nhau....

“Triệt, ta không thể cử động....” Tào Hấn chống tay đứng lên, thấy cả người chao đảo không thể đứng vững như hấn bị bệnh nặng mới hồi phục. Thấy Bằng đang kề kiếm vào cổ Đông Phương Lưu Hoan thì kinh ngạc, quơ quơ đầu, xem ra hấn đang tỉnh lại.

Sự tình sao lại biến đổi thế này, hấn giật mình thấy Đông Phương Lưu Hoan trên mặt sát khí bùng bùng, không hề lưu tình sau đó lách người tránh khỏi mũi kiếm của Bằng sau đó đánh mạnh vào bụng nàng, máu đỏ từ trong miệng nàng từ đó phun ra, thân thể như bị cắt đứt từ từ ngã xuống... Hấn muốn đến với

nàng mà chân như bị hàng ngàn tấn chì buộc lại, không thể nào di chuyển nổi một bước....

“Sư thúc, Vương gia, mau vào phòng!” Du Du quát to một tiếng, phi thân đến chỗ Băng ôm lấy nàng sau đó một cước đá văng bồn hoa, khởi động cơ quan.

Cả căn phòng khói phun mờ mịt như sương, không ai có thể nhìn thấy gì nữa.

Tào Triệt mờ mịt bất động, cả người giống như bị mất hồn, Nông Tình thê lương khóc cũng không thể ngừng, Triệt cố hết sức mới có thể kéo được Hãn vào phòng, đúng lúc Viễn Trạch và Du Du cũng nhanh chóng đi vào phòng.

“Băng, nàng cảm thấy thế nào?” Tào Hãn theo hướng Du Du vào phòng muốn bế lấy Băng, ai ngờ tác dụng thuốc mê vẫn còn suýt nữa làm nàng rơi xuống, miễn cưỡng chống đỡ, hai đầu gối cũng mềm nhũn ngã quỵ gối, đầu gối đụng vào nền nhà vang lên tiếng thanh thúy.

Dù thế thì hãn cũng không hề thấy đau đớn chút nào, hai mắt đỏ đậm, muốn giáo huấn nàng một hồi nhưng mà cũng bất lực: “Băng.....” Hãn thật sự muốn lau đó máu tươi không ngừng chảy ra nơi khoe miệng nàng nhưng mà máu vẫn cứ không ngừng đổ ra, dù lau mấy cũng không hết, máu đỏ tươi, sắc mặt nàng trở lên nhợt nhạt, thần sắc vô hồn, cả người hãn như sụp đổ vì biết hãn sắp sửa mất đi nàng...

“H...ã..n.....” Băng nhẹ nhàng kêu tên hãn nhưng mà phải dồn khí lực của toàn bộ cơ thể mới có thể kêu được tên hãn nên không nói được câu đầy đủ. Đối với nàng lúc này mà nói đến hô hấp thôi cũng khiến cả người đau nhức, lực phủ ngũ tạng toàn bộ bị đảo lộn hết lên không còn hoạt động bình thường, đau đớn toàn thân. Nàng phải dùng hết khí lực mới không để mình bị kéo vào vô tận hắc ám, nàng giống như đang thấy tử thần đến gần nàng mang theo vẻ mặt kinh khủng nhe răng ra cười cợt, cao hứng muốn lôi linh hồn nàng đi mặc cho nàng giãy dụa.....

“Băng, đừng nói nói..... Nàng nhất định không sao, có thần y trong này, nàng nhất định không có việc gì.” Tào Hãn hoảng hốt nhìn về phía Mộc Viễn Trạch cầu cứu, Mộc Viễn Trạch cứ như khúc gỗ di động liêu lĩnh đến gần Hãn và nàng bắt mạch.

“Du Du, chuyện gì đã xảy ra nơi này?” Hãn không biết sự tình thế nào, thần trí đều hỗn loạn, nhưng với ánh mắt khẩn cầu của Hãn hãn không thể không vì họ mà xem mạch cho nàng. Hãn giúp đỡ Hãn đặt Băng xuống nền sau đó mới xem mạch cho nàng, sắc mặt trầm xuống, suy sụp lắc đầu nói: “Ngũ tạng tất cả đã bị tổn hại nghiêm trọng, không còn cách nào chữa trị.”

Tưởng là có thể cứu được nàng, nhưng mà hy vọng của hãn đều tan như bong bóng nước, hãn không cách nào chấp nhận kết quả như vậy.

“Không..... Người xem lại đi! Mau cứu nàng a!” Tào Hãn cố chấp lắc đầu, hãn không tin, không tin nàng sẽ chết như vậy, lần trước nàng trúng kiếm trước ngực, Thần y không tốn nhiều công sức mà có thể cứu được nàng, thậm chí ngay cả bệnh tim bẩm sinh của nàng cũng chữa khỏi được, hiện tại nàng chỉ bị đánh một chưởng thôi sao có thể nói là không có cách nào chữa được?

Khó có thể cứu trị sao? Nàng quả nhiên là đã đến lúc phải chết....Băng tâm lý chua xót một mảnh,

đường đường là đế vương mà hai đầu gối Hãn phải quỳ dưới đất thành khẩn xin cứu nàng, cả người thần sắc mệt mỏi vì nàng....

Nàng nắm chặt tay hãn, tay hãn sao lại lạnh như băng vậy, mà còn run run nữa, nàng có thể cảm giác được sự thống khổ của hãn phát ra từ đó bất đắc dĩ thêm chua xót khổ sở vài phần....

Hai mắt đắm lệ mờ ảo, tầm nhìn mơ hồ, Băng nuốt cố gắng nuốt hết lệ vào trong để lấy hết tinh lực nhìn hãn lần nữa, cuối cùng nàng cũng thực hiện được, nàng muốn lần cuối ghi tạc hình ảnh của hãn trong lòng, nếu có kiếp sau thì mong sao cuộc đời nàng không gặp phải đau khổ như vậy nữa... Một viên thuốc vị bạc hà được cho vào miệng của nàng, hương vị của nó kích thích tất cả các giác quan trong cơ thể nàng, áp chế đau đớn cũng vì thế mà được giảm đi không ít, rốt cục nàng cũng có thể thoải mái thở nhẹ nhàng...

“Sư thúc, con thật sự không biết biểu ca lạ làm khó dễ mọi người thế này, con thật sự không biết...” Du Du khoé mắt vô tội thanh minh, bởi nàng thật sự không biết biểu ca lại là người độc ác đến vậy, chẳng nhẽ biểu ca thật sự là người của Nguyệt Hoàng phái tới cốc gây rối loạn?

Mộc Viễn Trạch mờ mịt không hiểu Du Du nói cái gì, xoay mặt nói với Tào Hãn: “Ta vừa cho nàng ấy dùng xong hoàn hồn đan, trong nửa canh giờ còn lại nàng sẽ có thần trí thanh tỉnh đồng thời cũng không để nàng chết một cách thống khổ.”

Nửa canh giờ? Nói cách khác, nàng còn có thể sống thêm một tiếng sao? So với cuộc đời một người mà nói sao mà nó ngắn ngủi quá vậy, nhưng mà trong một tiếng này Băng cũng đã thỏa mãn, ít nhất nàng còn có một giờ để cùng Hãn ở chung một chỗ, một giờ cùng hãn nói hết tâm sự trong lòng mà bao lâu nay nàng vẫn luôn giấu kín.

“Sư thúc! Hoàng hậu nương nương thật sự không còn cách nào cứu được sao?” Du Du lệ rơi lã chã, lo lắng hỏi. Sư thúc ngay cả hoàn hồn đan mà còn dùng đến thì chẳng nhẽ Hoàng hậu nương nương thật sự sẽ phải mất mạng nơi Điệp cốc này sao?

“Hoàng hậu nương nương?” Mộc Viễn Trạch mờ mịt lặp lại câu nói của Du Du, xoay mặt tức thì nhìn vào Tào Triệt như muốn chứng thực cho hãn biết nàng ấy có thực sự là Hoàng hậu nương nương không, nhưng mà ánh mắt Tào Triệt lúc này trống rỗng, cả người như cây gỗ không nhúc nhích, dù Nông Tình trên tay hãn vì hoảng sợ có khóc lớn hãn cũng không để ý nó lấy một tiếng.

“Vương gia? Người làm sao vậy?” Du Du phát giác hãn có vẻ không bình thường, thân thiết tiến đến gần hỏi han hãn.

Tào Triệt thân mình chấn động, giống như từ trong mộng tỉnh lại, vẻ mặt như chết lặng ánh mắt chuyển vô nhẹ Nông Tình, hướng về phía Mộc Viễn Trạch hỏi lại: “Thật sự không cứu?”

Mộc Viễn Trạch bất đắc dĩ lắc đầu, “Nàng ấy vốn đã bị trúng độc, nay ngũ tạng lại bị tổn thương nặng, cho dù có sư phụ ở đây cũng e là...”

Tào Triệt nản lòng nhắm mắt, rõ ràng là lòng hãn đang đau đớn như bị ngàn nhát dao đâm vào, ánh mắt lại giãy lên giật giữ như muốn đòi mạng. Hãn có cảm giác hãn chính là sát tinh (người mang lại vận

đen) của nàng, muốn nàng có được cuộc sống thật tốt, nhưng mà đổi lại hắt lại luôn đưa nàng lâm vào nguy hiểm, hiện tại chính là hại chết nàng...Hắt chưa lúc nào hận bản thân hắt như lúc này, thậm chí mong rằng hắt chưa từng được sinh ra trên đời này...

Nếu không phải vì muốn giải độc cho hắt thì giờ phút này bọn họ đã bình an hồi cung, nhưng mà hiện tại, nàng lại phải chết ở nơi này, là hắt hại chết nàng, là hắt hại chết nàng!!!!

“Du Du, người theo ta vào phòng, ta có lời muốn hỏi người.” Mộc Viễn Trạch đối Du Du nói, trong lòng hắt nghi ngờ trăm mối, Vương gia hiện tại tinh thần hoảng loạn chắc không thể giúp hắt giải đáp thắc mắc, chỉ có thể mong chờ vào Du Du mà thôi.

Mộc Viễn Trạch khác thường chỉ có Tào Triệt phát hiện ra, nhưng mà hắt chỉ cho rằng có thể là do mê được Đông Phương Lưu Hoan hạ nên mới gây tác dụng như vậy, cũng không muốn nghĩ nhiều lắm.

Ngoài phòng ừ ừ âm thanh không dứt bên tai, là do trận pháp được khởi động tạo thành tiếng như vậy. trận pháp này một khi đã khởi động thì những người ngồi trong toà nhà này chính là nơi an toàn nhất cốc, cho dù là ai có công lực mạnh đến thế nào cũng đừng mong dùng sức mà phá được, đồng thời cũng không lại gần được trong vòng trăm bước.

Tào Triệt ôm Nông Tình dựa vào cửa mà đứng, không ai biết trong lòng hắt đang suy tính cái gì.

Có lẽ là nhiều nên mệt quá hay Tào Triệt cũng không có lực mà đỡ nữa nên tiểu Nông Tình rất cục cựa im lặng nhắm hai mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn còn đọng lại nước mắt, bộ dáng đáng thương khiến người ta nhìn vào cực kỳ đau lòng.

Tào Hắt ngồi dưới đất, đem Băng ôm chặt vào trong lòng không cho nàng chạm người vào mặt đất lạnh giá, trên mặt hắt thể hiện sự đau đớn thống khổ đến vạn phần, hắt không ngừng kêu tên của nàng như là sợ sau này hắt sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội nào gọi tên đó nữa...

“Hắt.....” Băng nhìn vào mặt hắt, trên mặt hắt có văng lên một ít máu đỏ, nàng cố sức nhẹ nhàng lau đi, nhìn vào quầng mắt đỏ sẫm của hắt, ôn nhu nói: “Hắt, còn nhớ rõ giấc mộng kia không?” Trong chốc lát giấc mộng đẹp để trước khi sinh con lại hiện về trong tâm trí nàng và hắt, nhưng chung quy sự thật thật là tàn khốc, hạnh phúc đó của hắt và nàng vĩnh viễn chỉ là ảo ảnh...

“Nhớ rõ, ta làm sao mà quên được.... Ta sẽ chờ nàng đến khi đó...!” Nàng là muốn dùng cái giấc mộng đó để hoá giải đau đớn trong lòng hắt sao? Chung quy mộng vẫn mãi là mộng, hư vô mờ mịt không tài nào nắm bắt được, sao hắt có thể sống mà chờ đợi nàng bao năm tháng kia chứ, không có nàng thì cuộc sống của hắt có ý nghĩa gì? Sống như vậy khác nào chính là giày vò hắt, bắt hắt ngày đêm tưởng niệm về nàng...

“Không, chàng không cần chờ, hãy quên thiếp đi!” Băng thở dài một tiếng, “Sau này nếu chàng gặp được một người nào đó thích chàng thì chàng hãy sống một cuộc sống mới thật hạnh phúc đi nha!” Nàng không thể cho hắt một tương lai như ý nguyện, ai biết giấc mộng đó sau này có thành hiện thực không? Nàng có quyền gì mà bắt hắt chờ nàng vì một tương lai mờ mịt như thế kia chứ?

Tào Hân cứng đờ cả người không nói lời nào, Băng biết hân có ý gì, nàng tiếp lời: “Hân, đồng ý với thiếp, đừng là chuyện gì điên rồ! Đồng ý với thiếp được không? Đừng làm thiếp bất an..” Nàng nhớ đến lần khi nàng trúng kiếm, hân từng nói với nàng nếu mà nàng chết thì hân cũng không muốn sống mà không có nàng, nàng muốn hân bình an sống tiếp, thậm chí tình nguyện để hân quên nàng, tiếp tục làm một đế vương bề ngoài thiên hạ, chiếu cố hai hài tử mới sinh mà nàng không có cơ hội nhìn mặt....

“Ta đáp ứng nàng.”

Hân hứa hẹn quá nhanh khiến nàng nghĩ hân hứa không thật lòng, Băng vội la lên: “Quân vô hí ngôn, thiếp không muốn đến lúc chết rồi mà còn nghe lời nói dối của chàng, hai hài tử của chúng ta còn nhỏ như vậy, chàng phải thay thiếp chứng kiến bọn chúng trưởng thành, nhìn bọn chúng thành gia lập thất, sinh con cháu, không được để cho bọn chúng chịu bất kỳ một uỷ khuất nào, chàng có thể đồng ý với thiếp không??

“Ta.....” Nhìn bọn nhỏ thành gia lập thất và sinh con thì mất bao lâu? Hai mươi năm? Nàng muốn hân cô tịch (cô đơn) sống mà không có nàng trong hai mươi năm sao? Nàng có biết từng giây từng phút mà không có nàng đối với hân mà nói có bao nhiêu thống khổ?

“Hân, đồng ý với thiếp!” Hân còn chần chờ cái gì! Có phía là đang tính vì nàng báo thù, sau đó bỏ hết thảy theo nàng mà đi!

“Ta..... Đồng ý, ta sẽ nhìn bọn nhỏ lớn lên, nhìn bọn chúng thành gia lập thất sinh con, không cho bọn chúng chịu bất kỳ uỷ khuất.....” Hân nghen từng lời hứa hẹn với nàng. Hai mươi năm là thời gian hân có thể làm được rất nhiều việc, cho bọn hại chết nàng trả giá đắt nhất có thể! Vô Hạo, Đông Phương Lưu Hoan, ta muốn cho các người chết không có chỗ chôn...

Băng biết mục đích của mình đã được đáp ứng, thoải mái nở nụ cười, nhưng rất nhanh lại biểu hiện nghiêm trọng nói: “Hân, có một số việc thiếp vẫn chưa dám nói với chàng, hiện tại là lúc nên nói hết rồi. Thái phi thật sự là mẹ đẻ của chàng, chuyện năm đó thiếp không thể nói hết lời được, chỉ có thể nói rằng lời của thái giám tên Mao Đại Đồng đó đều là sự thực, còn nữa, Tô Trần là trưởng nam của Chu gia, lúc gia tộc hân gặp nguy là lúc hân ở bên ngoài nên may mắn trốn thoát, sau đó theo họ mẹ, trong lòng hân nhất định hận Thái Hậu tận xương, có lẽ vì thế mà cũng hận chàng thấu tủy, chàng cần phải thận trọng với hân...”

“Những điều đó ta đều biết, Băng, đừng nói nữa...” Thời gian của bọn họ còn không nhiều, nàng sao còn muốn nói những lời này...

Những chuyện trọng đại như vậy mà hân coi như không quan trọng sao? Băng bất đắc dĩ cười, “Vậy thiếp sẽ nói cho chàng biết những chuyện của thiếp được không?” Hiện tại không còn gì lo lắng, tốt hơn hết để hân biết nàng thật sự là ai đi! Cho hân biết quá khứ của nàng với bản thân nàng mà nói cũng không phải là gì vui vẻ, nhưng cũng làm cho hân hiểu được nàng không tốt đẹp như hân tưởng, chính vì thế có thể làm hân nhanh chóng quên đi nàng để tìm kiếm một nữ tử khác!

Nàng hướng vào trong tay áo sờ soạng, nhưng mà bên trong không có gì, túi gấm chứa tình nguyệt bài đã biến mất, có lẽ lúc bị Đông Phương Lưu Hoan đánh vào người nên nó đã văng ra, nhưng mà không thấy cũng tốt, nàng cũng đang định muốn Hân vứt nó đi thay nàng...

Nàng dùng ngữ khí bình thản nhất thuật lại: “Sinh thời thiếp vốn là một cô nhi, lúc nhỏ đã bị nhét vào một tổ chức sát thủ cùng những đứa trẻ không cha không mẹ khác được nuôi dưỡng để trở thành những công cụ giết người. Vào một ngày cuối cùng của năm, bọn thiếp được chia thành năm người một tổ và bị nhốt vào trong một căn phòng, nếu muốn ra khỏi đó chỉ còn cách giết hết những người còn lại, không đến mười tuổi, tay của thiếp đã nhiễm đủ máu của các bạn đồng hành...Năm mười năm tuổi thiếp được giao nhiệm vụ đầu tiên đó là đi giết sạch một tổ chức từ thiện nổi tiếng thế giới, đổi lại thiếp được thưởng một số tiền cho tiêu sài một tháng..”

“Băng, đừng nói nữa.....”

“Không, thiếp muốn nói.” Hãn nghe không nổi nữa sao? Nàng đã thành công phá hủy hình tượng chính mình trong lòng hãn chăng? Hãn phải biết rằng nàng là con người vô tình, lãnh huyết, tham lam tiền bạc, chính vì thế hãn mới có thể ghét nàng và hận rằng hãn đã yêu sai người rồi?

“Băng, nàng không cần cố gắng làm thay đổi ấn tượng của ta về nàng, mặc kệ kiếp trước nàng là người thế nào, ta đối với nàng vĩnh viễn không thay đổi, nàng có hiểu ta nói gì không?”

“Đừng cho là thiếp đang bịa chuyện lừa chàng, thiếp là đang nói thật..”

“Không, đó không phải là nàng, nàng tâm địa thuần thiện không thua gì Nhược Nghiên, là người vì người khác mà lo lắng, nàng đừng cho là mình đã hiểu hết tình đời, nên lúc nào cũng đánh giá người khác tham lam như thế, ta không mong nàng phải tốt đẹp hoàn thiện mới yêu nàng, nàng cũng không cần vì cái kiếp trước đó mà xấu hổ...Băng, mặc kệ kiếp trước nàng thế nào, đó đều không phải là ý muốn xuất phát từ nội tâm nàng và bản tính của nàng, mà tất cả đều do hoàn cảnh ép buộc, không phải lỗi của nàng, nàng không cần vì thế mà tự ti chán ghét chính mình.”

Cảm động vì tấm lòng và lời nói của hãn dâng lên trong lòng nàng như thủy triều, Hãn hiểu thấu lòng nàng như bản thân nàng luôn hiểu thấu Triệt vậy, nhưng mà tất cả đều đã muộn, nếu lúc trước nàng nói hết với hãn thì không cần đi đến nước này, giờ phút này nàng có muốn làm gì thì cũng không còn cơ hội nữa rồi...

Hối hận chính là lòng nàng lúc này, nếu biết có một nam nhân yêu nàng như vậy thì nàng không bao giờ muốn rời hãn mà đi...

Dung nhan trắng bệch của nàng vì hạnh phúc mà dần đỏ lựng lên, mọi nở một nụ cười tuyệt mỹ như đoá hoa đầu mùa xuân nở theo gió toả hương, “Hãn, có câu thiếp đã từng nói không phải một lần, nhưng hiện tại thiếp muốn nói lại cho chàng nghe, Hãn, gặp chàng là hạnh phúc lớn nhất đời thiếp.”

“Ta cũng thế.” Có thể gặp gỡ nàng, làm sao không phải là hạnh phúc lớn nhất đời hãn kia chứ!

“Hãn, lạnh quá! Ôm chặt thiếp.....” Băng không chỉ có cảm thấy cả người rét run, mí mắt cũng dần dần muốn nhắm lại, nàng thật sự muốn ngủ rồi...

Tào Hãn rất nhanh chặt thêm nàng vào trong lòng hãn, đau thương nhìn dung nhan nàng dần từ ửng đỏ

chuyển về trắng bệch, hãn biết sinh mạng nàng đang dần dần trôi đi, hoàn hồn đan nhất định sắp hết công hiệu, nàng đã đến lúc phải rời xa hãn, vĩnh viễn rời xa hãn.....

“Băng. Ta đồng ý với nàng không có làm gì ngốc nghếch, nàng cũng đáp ứng ta, chỉ cần có một cơ hội thì nàng nhất định phải trở về bên cạnh ta, nàng có đồng ý với ta không? Ta sẽ chờ nàng, vì đối với ta chờ nàng cũng là hạnh phúc. Hai mươi năm, ta sẽ chờ nàng hai mươi năm, hai mươi năm sau, khi mà bọn trẻ trưởng thành, thành gia lập thất mà nàng không có xuất hiện thì ta liền..”

“Được..., ta đồng ý với chàng.” Băng mỉm cười đáp ứng, nếu hãn cho rằng chờ đợi cũng là một loại hạnh phúc, nàng làm sao làm vỡ tan hạnh phúc đó của hãn kia chứ?

Tào Triệt bộ dạng trầm ngâm, không nhúc nhích mà cứ đứng nguyên tại chỗ, thủy chung không muốn quấy rầy hai người đang nói những lời chia ly, hãn hoàn toàn biến mình thành vật trang trí trong phòng, lúc này mãi hãn mới ngẩng đầu lên, chậm rãi đi tới trước mặt hai người ngồi xổm xuống nhìn nàng và hãn.

“Cẩn vương, chờ thần y giúp người thay máu trong người, người cần phải giúp Hãn bảo vệ Đại Cảnh, không được để chàng ấy lui về phía sau, biết chưa?”

“Ta đã biết phải làm gì, ta sẽ làm.” Tào Triệt trên mặt không biến sắc nói, đối với hãn mà nói lời này chỉ làm cho nàng an tâm mà thôi. Kỳ thật bảo vệ Đại Cảnh Hoàng huynh đã có đủ người cần dùng, không có hãn thì cũng có gì quan trọng!

Hãn muốn làm lúc này chính là kiến kẻ hại chết nàng phải chôn cùng với nàng!

Người nằm bên cửa sổ lúc này, Tề Nhược Kinh cũng động dậy mở mắt, dưới thân lạnh như tảng băng kiến nàng muốn dậy, nhưng mà khung cảnh trước mắt với nàng mà nói sao lạ lắm vậy, nhất là nơi này sao còn có: “Hoàng Thượng, Vương gia..... Nghiên nhi!” Nghiên nhi vì sao trước ngực vạt áo đều nhúng toàn là máu đỏ tươi vậy?

Nơi này là nơi nào? Theo trí nhớ của nàng thì nơi cuối cùng mà nàng đứng chính là đài cao, dưới đó là một cái hồ băng lạnh thấu xương, nàng đã nhảy xuống đó thăm muốn làm cho hồ nước trong suốt đó tẩy đi hết nhơ bẩn trên người nàng, nhưng sao nàng còn chưa có chết mà lại ở nơi xa lạ thế này?

Vì sao Hoàng Thượng cùng Cẩn vương cũng ở nơi này, bọn họ cứu được nàng rời khỏi Nguyệt quốc rồi sao? Nếu là ở trong

cung thì làm gì có phòng nào như vậy...

Nàng muốn đứng lên, nhưng cảm giác rất là khó khăn, rõ ràng tay chân muốn đến với Nhược Nghiên nhưng sao không thể cử động, nàng cố lết thân mình về phía Nhược Nghiên, nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn lạnh như băng của muội ấy nói: “Nghiên nhi, Nghiên nhi, muội làm sao vậy?” Ai, ai đã làm muội ấy như vậy, càng gần muội ấy lại càng thấy được mùi máu tanh nồng tào ra, nàng hình như cũng cảm nhận được tử thần đang muốn đến cướp đi muội muội thân yêu nhất của nàng...

Năm năm, năm năm không gặp, Nghiên nhi đã trưởng thành, nhưng vì sao muội ấy lại nhìn nàng với

ánh mắt xa lạ như vậy, Muội ấy không nhận ra nàng sao? Nàng là tỷ tỷ của muội ấy mà!

“Nghiên nhi..... Muội không nhận ra tỷ tỷ sao?” Tề Nhược Kinh run giọng hỏi, mặc cho ai đều có thể nhìn thấy Nhược Nghiên mặt trắng bệch, sức khoẻ không được tốt nhưng sao lại có thể để muội ấy như vậy mà không cứu muội ấy? Năm năm qua, dù là ngày hay đêm nàng cũng luôn mong có một ngày nàng có thể gặp lại Nghiên Nhi, vì sao đến lúc được gặp mà ông trời lại bắt nàng và muội ấy sinh ly tử biệt?

“Nhược Kinh? Người là Nhược Phinh?” Tào Triệt khó nén được kinh ngạc trong lòng mình, nhìn vào khuôn mặt đầy ưu thương của Tề Nhược Kinh. Nàng hình như là đã thay đổi, đúng là Tề Nhược Kinh không thể nghi ngờ, đôi mắt long lánh tinh quang xảo quyết của Thuỷ đã không còn mà thay vào đó là sự nhu mì ngày nào. Chẳng nhẽ Mộc Viễn Trạch cũng thế, chẳng lẽ Đông Phương Lưu Hoan hạ thuốc mê lại kiểm cho Diễm và Thuỷ đồng thời tiêu tán linh hồn?

Hắn trao đổi ánh mắt với Băng, kiến nàng nhanh chóng hiểu được sự tình, nắm lấy tay Nhược Kinh yếu ớt mỉm cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ khôi phục trí nhớ thật là tốt, thật tốt quá!”

Tào Hân hiểu ý, vòng vo khẩu khí nói: “Nhược Kinh, người bị giam tại Nguyệt quốc, là Triệt cùng Nghiên nhi đi cứu người về, nhưng mà lúc trước người mất trí nhớ nên không có nhận ra Nghiên Nhi, chính vì thế mà làm nàng ấy rất thương tâm, hiện tại thời gian của nàng ấy không còn nhiều, người,....” Hân ngẹn ngào nói, nhưng mà ruột cục không nói hết lời.

“Nghiên nhi, là tỷ tỷ thực xin lỗi muội.....” Tề Nhược Kinh khóc không thành tiếng, vì sao tỉnh lại mà phải đối mặt với sự thực tàn khốc thế này? Vì sao ông trời muốn nàng mất trí nhớ để nàng và Nghiên Nhi mất đi khoảng thời gian thân thiết cuối cùng? Nghiên nhi thiện lương như vậy, tốt đẹp như vậy, vì sao ông trời muốn cướp đi tính mạng muội ấy kia chứ?

“Tỷ tỷ, tỷ không cần trách mình, có thể nghe được tỷ tỷ gọi muội là Nghiên Nhi thì muội đã hạnh phúc lắm rồi, thật hạnh phúc...” Nhược Nghiên, người có thấy được không? Tỷ Tỷ của người đã trở lại, nghe nàng gọi người là Nghiên Nhi người hẳn cũng rất hạnh phúc!

Rốt cuộc không thể chống cự cơn buồn ngủ lâu hơn nữa, Băng chậm rãi hướng vào Hân nhắm mi mắt nói:, “Buồn ngủ quá.....” Thật sự buồn ngủ quá, giống như từ trước đến giờ nàng chưa có được ngủ vậy, biết là ngủ lần này thì không tỉnh lại được, nhưng mà nàng không cách nào chống cự lại sự dụ hoặc này, nàng chỉ muốn ngủ một lát thôi, một lát thôi...Nàng còn muốn nói với Hân rất nhiều, rất nhiều điều nữa!

“Băng — đừng ngủ! Không.....”

“Nghiên nhi —”

Tất cả những người trong phòng đều hoảng hốt hét lên, mắt nàng đã nhắm lại rồi, khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh nắng chiều rơi vào trầm tĩnh dần, im lặng như người đang ngủ thật, nhưng mà cánh tay đã buông thong xuống, trên ngực không hề phập phồng hô hấp như trước nữa....

“Nàng đi rồi.....”

Tào Triệt trên mặt bình thản nói, hăn không nói ra từ “chết” mà lại nói ra từ “đi” như thể đối với nàng mà nói sự ra đi này chỉ là tạm thời, sớm hay muộn gì thì nàng cũng sẽ trở lại bên mọi người...

“Nàng nhất định trở về.....” Tào Hãn lẩm bẩm nói. Nàng nhất định sẽ trở về, nàng đã đồng ý với hăn rồi mà! Hăn nhất định sẽ chờ nàng hai mươi năm.

“Nghiên nhi, Nghiên nhi.....” Tề Nhược Kinh cực kỳ bi thương, đối với nàng mà nói tất cả sự tình đều mù mịt nhưng mà muội muội đáng thương này căn bản không còn gì khác ngoài bi thương và bang hoàng, nàng không biết mình có thể làm cái gì, chỉ có thể khóc nức lên và rồi ngất đi.

Tào Triệt cởi áo ngoài để trên mặt đất, nhẹ nhàng đem Nông Tình đang ngủ say đặt ở trên đó, chăm chú nhìn nó một hồi lâu, sau đó với ngữ khí phó thác nói với Tào Hãn: “Hoàng huynh, sau này tiểu Nông Tình xin nhờ huynh chiếu cố giúp ta.”

Tào Triệt nói những lời như vậy không kiến khởi Tào Hãn giật mình, ánh mắt đỏ hoe hướng về phía Tào Triệt hỏi:, “Người nói những lời này là có ý gì?” Triệt sao có vẻ gì đó kiên quyết đến vậy? Hăn thương yêu Nông Tình như thế, sao lại đột nhiên đem đứa nhỏ này giao phó cho hăn? Hăn biết Bằng rời đi đối Triệt là một đả kích lớn, nhưng hiện tại hăn chuẩn bị làm cái gì?

“Hoàng huynh, ai hại nàng như vậy thì nhất định kẻ đó phải trả một cái giá đắt nhất đời hăn.” Tào Triệt nói xong đứng dậy, tiêu sái phui vạt áo bị uốn nếp, “Nông Tình liền giao cho huynh, hoàng huynh cứ xem nó như là đứa nhỏ của đệ sinh ra vậy!”

Hăn xoay người hướng về phía cửa phòng mà đi, cánh cửa kẽ mở làm ánh sáng bên ngoài lọt vào, chỉ thấy bên ngoài sương mù dày đặc phủ kín đường đi lối lại, ngẩng đầu cũng không xác định được phương hướng, cúi đầu không thấy đường đi, chỉ có âm thanh ù ù bên tai, những kẻ bên ngoài không có lấy động tĩnh gì vì có lẽ biết trận pháp khởi động nguy hiểm cỡ nào.

“Triệt! Quay lại!” Tào Hãn hét lớn một tiếng, nhưng mà cũng không ngăn được bước đi kiên quyết của Triệt. Có vì Bằng mà báo thù cũng không cần nóng lòng như vậy! Triệt vốn không phải là người liều lĩnh đến vậy, vì sao lúc này lại đánh mất bình tĩnh vì Bằng báo thù làm gì, nếu vội vàng như vậy nhất định sẽ chuốc lấy thương vong. Hăn tiếp tục gào lên: “Triệt, đừng làm chuyện điên rồ, mau trở lại!”

Tào Triệt quay đầu, sương mù dày đặc làm cho hình ảnh của hăn trở lên mờ lung mờ ảo, hăn nói giọng khàn khan về phía Hãn: “Hoàng huynh. Từng ta làm không ít chuyện sai lầm, nay chính là lúc ta chuộc lại sai lầm lúc trước.

“Triệt, mau quay lại! Ta không trách đệ về chuyện quá khứ đâu...” Tào Hãn vội la lên, hăn nói như vậy vì thực sự mong Triệt có thể vì thế mà quay lại, nhưng hăn không thể bỏ Bằng xuống được, gân xanh trên mặt hăn vì thế mà nổi lên từng hồi. Triệt lúc này lấy hết công lực trong người hướng ra bên ngoài mà đi, hăn biết thân mình hăn có bao nhiêu suy yếu, nhưng chỉ cần nghĩ đến Đông Phương Lưu Hoan đã giết chết Bằng thì hăn không ngăn nổi mình đi báo thù cho nàng. Hăn biết lần này đấu với Đông Phương Lưu Hoan chỉ có đi mà không có về.

Cánh cửa đó nhanh chóng được đóng lại, hăn hít một hơi sâu, nuốt xuống cổ họng từng ngụm chua xót,

bước vào làn sương mù đặc bên ngoài.

Đông Phương Lưu Hoan trầm trán với bọn Diễm, Thủy, Triệt và Hãn thì cơ quan trong căn nhà đột nhiên khởi động khiến hãn bị tách khỏi bọn họ, đang lung túng không biết làm sao có thể thâm nhập vào căn nhà thì hàng loạt mũi tên bên ngoài bắn ra tua tủa, muốn bảo vệ tính mạng mình hãn chỉ còn cách rời xa khỏi ngôi nhà đó, nhưng không may mũi tên vẫn bị trúng một phát tên. Mũi tên cắm sâu vào gân cốt lên hãn không thể tự tiện rút ra, chỉ có thể nhin đau chặt đứt cây tên còn mũi tên vẫn ở trên đùi. Đứng yên tại chỗ không dám cử động sợ nếu không lại làm cơ quan khởi động tiếp biến hãn thành còn nhím với hàng ngàn mũi tên găm trên người.

Tào Triệt khước môi nhếch lên cười vô vị, mâu quang lạnh lùng vết máu nơi cổ tay hãn chảy vào trong cây đuốc bập bùng như làm ngọn lửa cháy thêm mạnh, hận thù trong lòng hãn vì thế mà càng dâng lên.

“Đông Phương Lưu Hoan, ngày tử của ngươi đã đến.”

Trong sương mù dày đặc truyền đến âm thanh lạnh giá, giống như âm thanh của quỷ từ địa ngục lên đòi mạng Đông Phương Lưu Hoan vậy.

“Người ở đâu?” Đông Phương Lưu Hoan hãy còn bình tĩnh cố gắng hỏi xem người đó có đáp lại không để hãn còn xác định xem kẻ đó ở đâu, nhưng mà người đó không trả lời, xung quanh lại rơi vào yên lặng đến đáng sợ, cả khung cảnh đêm trở lên tĩnh mịch như thể chốn hoang vu.

Phía đông nam đột nhiên xuất hiện ánh sáng, trong sương mù dày đặc nhìn như thể thấy ma chơi, hãn vừa tiến lên một bước thì mười mũi tên hướng đến phía hãn mà bắn loạn xạ, hướng mũi tên gần nhất lao đến bay lên tránh, nhưng chân còn bị thương lên thì triển kinh công không được tốt, đến khi thân mình rơi xuống thì trên lưng hãn đã trúng thêm ba mũi tên nữa. Cả người Đông Phương Lưu Hoan mềm nhũn, ngã quỵ gối, tay để nơi ngực còn tay kia chống trên đất để thân mình không bị ngã nhào, ngược mắt lên nhìn thấy đốm lửa đó gần đến phía mình, trong ánh lửa bập bùng hãn không thấy được hình dạng người cầm đốm lửa đó là ai mà chỉ thấy được đôi mắt đỏ ngầu của kẻ đó như quỷ hiện hình.....

Hãn thấy hãn nếu không phải may mắn nhất định đã bị các mũi tên trong trận pháp bắn chết rồi, vậy mà kẻ đó còn dám bước đến gần hãn như thế chẳng lẽ không bị tên bắn chết. Hãn nín thở chống đỡ trong lòng bất an nhìn đôi mắt đỏ ngầu đó cứ dần dần đến gần, ánh lửa cũng vì thế mà không ngừng khuếch tán lên toàn người hãn hiện dần lên hình dạng.

Hãn biết lần này hãn đúng là sai lầm nhất đời hãn, muốn phá được trận pháp trong cốc chỉ có người trong cốc mới biết, hãn đáng lý ra chỉ cần chờ đến canh ba cửa cốc được mở thì có phải là xong nhiệm vụ không, đằng này hãn lại muốn lập công vì thế mới rơi vào trận pháp lời hại này. Nha đầu Du Du kia đúng là kín miệng không nói cho hãn biết tí gì về trận pháp cài nơi này....

Cũng may canh ba cũng sắp đến, canh ba mà đến thì cốc sẽ được mở để nghênh đón Hoàng thượng vào cốc, chỉ cần hãn chống đỡ được đến lúc đó...

Đáng tiếc hãn đợi không được, máu nơi vết thương của hãn ngày càng chảy ra nhiều, đối với hãn lúc này mà nói nửa khắc cũng là rất khó, hãn cố nín thở nhưng hô hấp bây giờ còn khó, cả ngực đều bị đè nặng

không thở được, máu trong người bùng bùng nóng lên từng đợt như thể muốn phun trào ngược ra, sắc mặt hắt trở lên tím tái....

Tiếng kêu rên của Đông Phương Lưu Hoan trở lên im lặng, Tào Triệt nhanh chóng từng bước đến chỗ của hắn, máu trên người hắn không ngừng theo tay chảy xuống nhuộm đỏ cả đất xung quanh. Hắn tập tễnh từng bước đi, cả người đầy tên bắn găm vào như một con nhím đang xù lông lên khi gập dứ, đứng trước mặt Đông Phương Lưu Hoan, hàng ngàn mũi tên theo bước chân hắn bắn về phía bọn họ, cả người hắn và Đông Phương Lưu Hoan thành cái bia cho các mũi tên cứ thế găm vào.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, hắn muốn được nhìn thấy ánh sao và mặt trăng lần cuối cùng, nhưng trước mắt chỉ có một màu đỏ thẫm, chua xót cười không còn sức chống đỡ nổi ngã gục vào đất.

Băng, ta đã làm cho Đông Phương Lưu Hoan chết cùng chôn cùng nàng, ta cũng sẽ theo nàng đi xuống hoàng tuyền, kiếp này vô duyên, nếu có kiếp sau, ta sẽ cầu xin ông trời cho chúng ta từ nhỏ đã quen biết, thanh mai trúc mã, không có âm mưu tính kế, không cần nàng lừa ta gạt, chỉ cần sớm có thể cùng nàng ngày ngày làm bạn, làm một đôi thần tiên thì không còn gì phải hối hận cả đời....

Mộc Viễn Trạch từ trong căn phòng khác đi ra, vẻ mặt lo lắng và khó hiểu.

“Du Du, ta từng nói với con nàng là sư thúc mẫu của con?” hắn nhìn vào Tề Nhược Kinh đang vì mất Nhược Nghiên đau thương quá độ mà té xỉu dưới đất.

Bao nhiêu khó hiểu của hắn thắc mắc mà hắn không giải trừ được hắn đành lôi Du Du vào trong căn phòng bên trong để hỏi cho ra nhẽ. Du Du nói với hắn người mà hắn dặt về nói là sư thúc mẫu vốn chính là ái phi được sủng ái nhất của Nguyệt Hoàng. Hắn điên rồi sao lại đi trêu chọc vào phi tử của Nguyệt Hoàng kia chứ, không những chỉ trêu chọc mà hắn còn mang nàng ấy về cốc... Chẳng nhẽ do mất trí nhớ nên hắn phát điên rồi sao? Còn nữa, người hắn tự nhiên trúng một loại độc được gì không biết làm cho công lực trên người mất hết, không biết có biện pháp nào mới có thể giải được.

“Vâng” Du Du gật đầu, “Sư thúc, sư thúc mẫu té xỉu rồi, người không đến xem nàng có sao không?” Bỗng nhiên trong phòng phát hiện không có bóng dáng Tào Triệt, kinh hoảng hỏi: “Vương gia đi đâu rồi?”

“Hắn đi ra ngoài.” Tào Hân dờ dẩn trả lời.

Hắn mất đi Băng, mất đi Triệt, tất cả nợ này hắn nhất định đòi lại hết trên người Nguyệt hoàng.

“Hoàng Thượng, Vương gia không quen với trận pháp này, người ra ngoài làm cái gì kia chứ?” Du Du vội vàng muốn đi ra.

Mộc Viễn Trạch vội vàng hô lớn: “ Không được! Con không được phép ra ngoài, ra đó không tài nào mà trở về được.” Viễn Trạch sắc mặt nghiêm trọng chạy gấp vào căn phòng trong lấy từ trong hộp gỗ ra một loại dược...

“Sư thúc.....” Du Du vừa muốn cãi lại gì đó nhưng đã bị hắn nhanh tay nhét một viên thuốc vào trong miệng.

“Du Du, hiện tại không thể ra đi!”, bộ dáng ngăn cản không có Du Du ra ngoài, Tào Hân cũng được hân đưa cho một viên thuốc, chần chừ rồi từ từ mới đưa lên nuốt vào trong miệng.

Đợi mọi người đều nuốt viên thuốc mà mình đưa cho, Viễn Trạch mới đến gần Nông Tình cho vào cái miệng nhỏ nhả cái nó một viên thuốc, thấy nó từ từ nuốt Viễn Trạch mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, dò xét xem mạch cho Tề Nhược Kinh, nàng quả nhiên do quá kích động nên mới ngất đi, nhìn lại Băng trong lòng Tào Hân âm thầm nói: “Hoàng Thượng, thảo dân đã gắng hết sức, nhưng do thương tích của hoàng hậu nương nương thật sự quá nặng.....”

Tào Hân không hề phản ứng, mất đi nàng đối với hân mà nói là nỗi đau quá lớn, lớn đến nỗi kết thành thù hận tràn ngập trong trí óc và trong cả người của hân, hận thù thúc giục hân lập tức tiến quân san bằng chín châu mười sáu quận của Nguyệt Quốc!

Du Du vội la lên: “Sư thúc, vì sao không thể ra ngoài? Chẳng may Vương gia mà lâm vào trận thì nhất định sẽ gặp nguy hiểm!” Vương gia một khi đã bước nhầm dù chỉ một bước thôi cũng kiến cho hàng vạn mũi tên găm trên người, nhẹ thì tàn phế, nặng thì mất mạng..

“Du Du, Vương gia đã không còn muốn sống nữa rồi!” Mộc Viễn Trạch ưu thương nói. Lúc này hân thì thấy máu ngoài thềm cửa là đã biết đó là máu do Vương gia tháo dải vải quấn ở tay ra.

“Không đau! Sư thúc gạt con! Vương gia sẽ không chết!” Du Du sợ hãi nói. Sao sư thúc có thể nói như vậy chứ, cho dù Vương gia không tinh thông trận pháp nhưng Vương gia cũng không tài nào đem tính mạng ra đặt cược....

Mộc Viễn Trạch trên mặt ưu thương làm cho Du Du biết điều hân nói nhất định là đúng, nhưng mà nàng không muốn chấp nhận sự thực đó mới nói tiếp:, “Con muốn đi ra ngoài xem thế nào!” nói rồi liền nhanh chân đến gần cửa ra vào.

Trùng mắt nhìn thấy sương mù phía trước đã bị máu nhuộm thành màu đỏ, nàng không dám tin vào mắt mình, sương mù đáng lẽ ra phải là màu trắng chứ sao lại có màu đỏ quỷ dị như vậy?

Mộc Viễn Trạch sớm biết sẽ là như vậy, liền nói với Du Du: “ Triệt một khi đã vào trong trận pháp thì không một kẻ nào bên ngoài còn sống sót.” Vương gia quả nhiên đã vào trận, đồng thời còn lấy máu chính mình làm dấu chỉ đường. Rốt cục chuyện này là vì cái gì?

Hân đắm chiêu nhìn nữ nhân đang được Hoàng Thượng ôm trong lòng, khuôn mặt trắng bệch đương nhiên chứng tỏ là hoàng hậu đã chết, lắc đầu bỏ đi suy nghĩ vớ vẩn của chính mình, sao có thể có chuyện đó chứ? Hoàng hậu nương nương là nữ nhân Tề Gia, Vương gia hận Tề gia thấu xương sao có thể vì nàng mà không để ý đến tính mạng mình được?

“Hoàng Thượng, nếu có gì không tiện xi người cứ ở lại trong cốc thêm một thời gian nữa. Có gì người cứ phân phó cho thảo dân là được.” tuy ngoài miệng nói thế nhưng Mộc Viễn Trạch trong lòng lại hận không thể sớm đem những người này nhanh chóng tống khỏi cốc, hân mất trí nhớ đúng là thành người điên rồi nên mới đem những người không quen biết đến nơi này...

Tào Hân trong lòng suy ngẫm nhìn Mộc Viễn Trạch, hân với thần y trước đây đúng là hai người hoàn toàn khác nhau, ở hân không chỉ không có thần thái như trước kia mà ngay cả đối Nhược Kinh cũng như thế là người xa lạ, thậm chí lạnh lùng không hỏi han đến nàng ấy một chút nào. Hân bèn thăm dò nó: Trong này thực lạnh, thần y vì sao không giúp phu nhân ngồi lên?”

“Hoàng Thượng, chuyện lúc trước là do thảo dân mất trí nhớ mà gây lên, hiện tại một chút cũng không nhớ rõ.” Mộc Viễn Trạch cười khổ nói.

Tào Hân kinh ngạc, lại là mất trí nhớ! Thần y sao cũng lại mất trí nhớ! Lúc trước cũng chưa từng nghe nói qua chuyện như vậy, nhưng mà giờ chứng kiens hân mới thấy kinh ngạc hơn, sao lại có chuyện như vậy?

Du Du vào bên trong trận pháp, gió đêm thổi tan máu trong sương, tầm mắt dần dần minh bạch nhìn rõ vạn vật xung quanh, cách đó không xa là hai người đã chết kiến Du Du kinh hãi hét lên chói tai: “Vương gia, biểu ca.....”

Tào Hân cùng Mộc Viễn Trạch nghe thấy tiếng hét của Du Du bên ngoài vọng lại, sắc mặt nghiêm trọng, Mộc Viễn Trạch thở dài không ngờ Điệp Cốc mà sư phụ một tay kiến tạo lại có một ngày chịu tai bay vạ gió này....

Tào Hân cắn chặt hàm răng, sắc mặt trầm lãnh.

Xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, Mộc Viễn Trạch chạy nhanh ra cửa lớn, nhìn ra bên ngoài, dưới ánh trăng có thể thấy được một đội kỵ binh đang hướng về phía này mà chạy đến, áo giáp nghiêm trang, cờ hiệu rõ ràng là đội quân của Nguyệt hoàng đã vào cốc....

“ Có nhiều người quá... Sư thúc.....” Du Du mở to mắt nhìn đoàn kỵ binh đang phi tới với tốc độ của gió. Những người này sao có thể vào được trong cốc? Sao trong cốc không có báo động gì hết?

“Là Nguyệt hoàng.” Tào Hân vừa nghe tiếng vó ngựa là biết ai đang đến, Hân nhìn lại Băng trong lòng hân, dù hân có ôm nàng chặt cỡ nào thì thân thể đã lạnh như băng của nàng cũng không có ấm lại được, Tề Nhược Kinh và Nông Tình còn nằm trên mặt đất, thần y cũng trúng mê dược của Đông Phương Lưu Hoan, công lực cũng mất, Du Du thì chỉ là một tiểu nha đầu sao có thể đối mặt với Nguyệt Hoàng và đám kỵ binh đó chứ, hân có cách nào ngăn cản được cục diện này đây? Chẳng nhẽ ông trời cũng muốn hân chết nơi này sao?

“Nguyệt hoàng.....” Mộc Viễn Trạch lui về trong viện, đảo mắt nhìn người ngất trên mặt đất Tề Nhược Kinh, hoàng mang, lo lắng. Nguyệt Hoàng đến nơi này nhất định là vì nàng ấy! hân đã làm chuyện tốt gì thế này, cùng phi tử của người ta bỏ trốn hiện tại đã bị người ta lần tới tận cửa!

Tề Nhược Kinh đứng lúc này tỉnh lại, mở mịm nhú mày không hờn giận nhìn vào Mộc Viễn Trạch nói: “Người vì sao lại nhìn ta như vậy?” Nàng đâu có biết người này là ai mà sao lại nhìn nàng với ánh mắt đó!

Mộc Viễn Trạch phiến muộn dời tầm mắt đi chỗ khác, ngậy ngốc nhìn thi thể của Triệt và Đông Đông

Phượng Lưu Hoan còn nằm đó, gọi Du Du nói: “Du Du, còn không mau khởi động lại trận pháp!” Lúc này khởi động trận pháp chính là cách duy nhất ngăn đám người đó tiến gần đến chỗ bọn họ, cũng có thể giết được không ít kỵ binh.

Trận pháp lại một lần nữa được khởi động, sương mù dày đặc lại bao phủ trúc viện, mấy ngàn người Nguyệt quốc hiên ngang tiến vào bên trong cốc, thấy toà trúc viện sừng sững phía trước không khỏi vui mừng thúc ngựa càng nhanh hơn tiến về phía trước. Bỗng nhiên có một người tóc bạc như tiên nhân, có khí cốt đạo tiên hô lớn nói: “Hoàng Thượng dừng bước! Phía trước có biến!”

“Như thế nào?” Vô Hạo dừng ngựa khó hiểu hỏi, Điệp cốc là nơi thâm sơn, bên trong mà có sương mù che phủ cũng là chuyện thường, như thế nào mà Thần Quẻ của Đông Phương gia lại nói là phía trước có biến.

“Hoàng Thượng, sương mù này không phải là sương mù bình thường, nơi này nhất định có bố trí trận pháp, cự kỳ nguy hiểm, nếu mà không mau tiến lên sơ sẩy là mất mạng!”

“Nhanh đi xem xét tình hình đi.” Vô Hạo khoát tay nói, bảo người đó đi kiểm tra. Cái gì mà bố trí trận pháp, làm sao có gì mà ngăn được mấy ngàn kỵ binh tinh nhuệ của hãn gia chứ? Băng Nhi hiện tại đang ở bên trong, nàng nghĩ thế là có thể thoát khỏi tay hãn được sao? Buồn cười!

Chỉ trong chốc lát Thần Quẻ đã trở lại, nói khẽ với Vô Hạo: “Hoàng Thượng, lão đã kiểm tra, trận này được bố trí theo chữ thiên, hợp lại của mười sáu quẻ trong tử vi, quả thật rất linh động kỳ diệu.”

“Người có thể có biện pháp gì phá trận?” Vô Hạo nhíu mày, trận pháp bày theo kiểu này nổi tiếng mấy trăm năm nay nhưng đã thất truyền, thiên hạ còn có người bố trí được sao? Chẳng nhẽ không cách nào phá trận?

Thần Quẻ cười đắc ý, “Lão nếu mà không phá được trận này thì sao dám xưng là hủ Thần Quẻ? Chẳng phải là có tiếng không có miếng sao?”

“Vậy mời Thần Quẻ tiên sinh nhanh chóng phá trận.” Vô Hạo trong lòng hừ lạnh một tiếng, hãn vốn ghét những kẻ tự phụ như vậy, làm như thế muốn quảng cáo với thiên hạ là mình giỏi lắm!

“Hoàng Thượng chờ chút!” Thần Quẻ khom người cáo lui rồi phi thân vào trong sương mù.

Không lâu sau, sương mù dày đặc dần tan hết, tiếp theo đó hầu như không còn chút nào làm hiện lên tào trúc lâu bừng sáng trong màn đêm lạnh giá.

Vô Hạo quất ngựa vào trong viện thì thấy Thần quẻ đã đứng trong viện, bên ngoài còn có hai thì thể, một người là Cẩn Vương Tào Triệt, một là thiếu chủ Đông Phương gia Lưu Hoan. Trên người sắc mặt ai lấy đều tím ngắt do trúng nhiều tên.

Vô Hạo trong lòng khiếp sợ, hai người này vì sao lại chết như vậy?

Băng nhi.....

“Băng nhi –” Hắc biến sắc, thúc ngựa phi thẳng vào trong phòng.

Cám ơn trời đất! Băng Nhi của hắc vừa vịn ngồi trên ghế, nhưng vì sao thái độ của nàng lại bình tĩnh đến thế?

Chương 77

“Hoàng Thượng, trừ bỏ Đông Phương thiếu chủ và Cẩn vương, các thi thể khác đều đã được tìm thấy, đều là người Đông Phương gia, tất cả đều bị trúng độc mà chết.” Một quan binh sau khi xem xét xung quanh vào bầm báo.

Đông Phương Lưu Hoan chết thật thảm, những kẻ khác thì chết một cách ly kỳ, Vô Hạo vì thế mà cảnh giác nhìn xung quanh căn phòng hoài nghi có thể nơi này cũng có cạm bẫy.

“Không cần tìm nữa, những người còn lại đều đã đi rồi.” Tề Nhược Kinh ngồi trên ghế thản nhiên nói.

“Đi rồi?” Vô Hạo thấy thế xuống ngựa, âm trầm tiến về phía nàng nói: “Còn Nàng vì sao không đi?” Bọn họ có thể đi bí ẩn như vậy nhất định là căn phòng bên trong có chứa mật đạo, sao nàng không cùng bọn họ đi kia chứ? Nàng không phải thà chết muốn cùng ở với Mộc Viễn Trạch sao? Vì sao lại ở lại chờ hắn? Mộc Viễn Trạch sao lại đồng ý với nàng thế?

Tề Nhược Kinh chậm rãi ngẩng đầu lên, từ từ thở dài một tiếng. Gió đêm bên ngoài ù ù thổi, ánh nến nhẹ lay động, thời gian trong căn phòng này như thể bị dừng hết lại vậy.

“Ta là cố ý đợi người đến...” Tề Nhược Kinh bình tĩnh đến lạ thường nói, trong mắt ẩn nhẫn không phát ra phần nộ nhìn hắn. Nàng cố bình tĩnh hết sức ngồi trên ghế để che dấu tâm trạng khẩn trương hết sức.

“Hoàng Thượng, Thần què đi rồi, còn mang theo thi thể của Đông Phương thiếu chủ!”

“Theo hắn đi!” Vô Hạo tức giận rống lên, không kiên nhẫn hỏi: “Nàng nói nàng đang đợi trẫm?” Chẳng lẽ nàng hồi tâm chuyển ý cuối cùng cũng lựa chọn về bên hắn?

“Đúng.” Nhược Kinh bình thản trả lời Vô Hạo không chút do dự.

Bên trong mật đạo, Du Du đem cái chết của Cẩn Vương đổ hết lên đầu Nguyệt Hoàng, không quan tâm thần y bên cạnh ngăn cản muốn ra giết sạch đám người đó. Bọn họ rời đi nhưng Nhược Kinh nhất quyết ở lại trong phút cuối...

“Tốt lắm, vậy nàng theo trẫm hồi cung.” Vô Hạo hướng vào đôi tay mảnh khảnh của nàng định kéo đi nhưng nàng vẫn ngồi im đó không chịu nhúc nhích, chỉ nhìn hắn thở dài.

Nàng muốn ở đây kéo dài thời gian sao? Vô Hạo không thể không hoài nghi nàng muốn cầm chân hắn cho bọn người kia trốn thoát.

“Theo trẫm hồi cung!” Hắn gầm nhẹ lên, nàng biết nếu nàng theo hắn trở về, hắn có thể không quan tâm đến chuyện nàng phản bội hắn! Hắn vốn là một đế vương chưa từng phải ăn nói kèp nép với bất kỳ một ai bao giờ, chứ đừng nói là nữ nhân như nàng, nhưng nay vì nàng mà hắn đã bỏ cả tôn nghiêm đó, nàng còn muốn thế nào nữa?

“Không còn kịp rồi.....” Tề Nhược Kinh thở dài thắm đặm mà cười.

Đột nhiên cuồng phong gào thét, thổi tắt ánh nến trong phòng làm căn phòng chìm vào bóng đêm, bên ngoài người ngựa bị động mà hoảng hốt kinh động như thể bị dội một gáo nước lạnh lên đầu trong mùa đông lạnh giá.

“Nàng nói thế là ý gì?” Vô Hạo bị động gào lên, quay đầu ra cửa nhìn, chỉ thấy dưới ánh trăng bình lính tinh thần hoảng loạn điên cuồng giơ đao kiếm lên tự chém giết lẫn nhau như thể không phải mình chết thì ta chết vậy, không hề lưu tay như thể gặp kẻ thù truyền kiếp. Trong nháy mắt một đoàn quân mấy ngàn người ngựa cứ thế mà loạn lên, nhiều kẻ còn bị ngã khỏi yên ngựa rồi bị ngựa dẫm chết...

“Dừng tay!” Vô Hạo hướng về phía quân lính gào thét như thể muốn đánh thức quân lính khỏi tình trạng điên cuồng này, nhưng hăn căn bản không thể làm gì, bọn họ vẫn như cũ giết không phân thắng bại, hùng hực khí thế, hiển nhiên mệnh lệnh của hăn đối với họ không còn tác dụng gì hết.

Đột nhiên trong người hăn từ đâu trào ra một cổ dục vọng điên loạn thúc giục muốn hăn rút kiếm ra nhảy vào cuộc chiến bên ngoài. Vô Hạo liều mạng căn răng áp chế dục vọng đó, trong lòng nghĩ nhất định là có nguyên nhân gì không tầm thường thì nếu không hăn cũng sẽ như đám binh lính kia nhảy vào chém giết đến khi mất mạng mới thôi...Đúng là âm mưu ngoan độc, thủ đoạn gian ác.

Quay đầu lại nhìn nàng vẫn bình thản như cũ, hăn bỗng nhiên cười một tràng thật lớn, lập tức xoay người nhìn nàng nói: “Băng nhi, ta biết nàng hận ta, nhưng không nghĩ tới việc nàng hận ta đến mức muốn nhìn ta chết.....” hăn rốt cục hiểu được vì sao nàng lại ở lại nơi này, chẳng phải là muốn nhìn hăn chết sao! Khó trách người ta nói thâm hiểm nhất chính là lòng dạ đàn bà, hăn hận chính mình không thể không được yêu nàng, yêu nàng nhiều như thế nhưng nàng lại muốn nhìn hăn chết...

Đáp lại câu nói của hăn nàng chỉ có thể thở dài đau đớn...

“Băng nhi, đều là giả đúng không? Từ lúc nàng tỉnh lại thì nụ cười của nàng, nhu tình của nàng dành cho ta tất cả đều là giả dối đúng không?” Nói xong lời này mặt hăn đã đăm lẹ, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa vài phần điên cuồng. Nàng không trả lời hăn khiến cho sự điên cuồng của hăn càng lúc càng trở lên khó kiểm soát.

Nàng ngay cả cãi lại hăn cũng không nói được sao? Hăn càng hy vọng nàng mở miệng nói gì với hăn thì ngược lại hăn nhận được chỉ là sự câm lặng, cho dù nàng nói nàng chỉ lừa gạt hăn thì còn dễ chịu hơn sự câm lặng này....

Nàng vì sao cứ ngồi bất động ở đó, hay là đằng sau cái ghế đó chính là một cơ quan dẫn tới mật đạo bí mật trong cốc. Nàng một khi đã thấy hăn chết rồi mở cơ quan đó trốn đi, nhưng nàng tưởng là có thể trốn khỏi hăn được sao? Hăn làm sao để nàng toại nguyện như vậy? Nàng phản bội hăn, nàng phụ tình hăn, nàng đáng chết!

Mũi kiếm trong tay hăn loé hào quang, máu tươi từ thân kiếm chậm rãi chảy xuống, từng giọt từng giọt tích tụ thành một mảng đỏ thẫm. Tề Nhược Kinh thở hổn hển, cả ngực đau nhức, máu từ trong miệng nàng phun ra, thần chí bắt đầu chao đảo mờ lung, tầm mắt nhìn theo đường kiếm lên cánh tay kiện trắng của

hắn, bả vai rộng của hắn và cuối cùng chính là khuôn mặt mà nàng muốn khắc cốt ghi tâm của hắn.

Nếu giết nàng có thể làm cho hắn thấy dễ chịu thì như vậy là đủ rồi....

“Nếu..... chàng không phải Nguyệt hoàng..... thì tốt biết bao nhiêu...” Nhược Kinh chỉ còn sức nói một câu ngắn ngủi đứt quãng từng hồi rồi hương hồn theo gió mà đi không một tiếng động.

“Băng nhi.....” Vô Hạo rút cuộc cầm không nổi thanh kiếm trong tay nữa, thân kiếm rơi khỏi tay hắn chạm vào mặt đất kêu cái choang. Mắt hắn đỏ hoe, điên cuồng gào thét đem thân thể của nàng ôm chặt vào trong lòng. Hắn rất muốn hỏi nàng câu cuối cùng nàng nói là có ý gì, ánh mắt quyến luyến kia của nàng nhìn hắn có dự ý gì, nhưng hắn biết dù hắn có hỏi bao nhiêu đi nữa thì nàng cũng không thể nào trả lời hắn được nữa....

Ngoài kia gió không ngừng gào rít lên cùng với tiếng binh đao chém giết và tiếng la hét thảm thiết.

Dần dần rồi âm thanh đó yếu dần, bình minh đã sáng lên, ánh mặt trời như thường lệ trải dài trong cốc, một nơi vốn là nơi thanh tịnh, đào nguyên chốn trần gian sau một đêm biến thành địa ngục trần gian, máu tràn lan khắp nơi, thi thể binh lính chất thành đống, thỉnh thoảng vẫn còn có vài thi thể yếu ớt thoi thóp thở....

Mấy ngày sau, Thừa tướng Nguyệt quốc chờ không thấy đạo quân của Nguyệt hoàng không có tín hiệu hồi âm liền phái binh mã đến Điệp cốc tìm, nhưng mà đập vào mắt chính là thảm cảnh, cả một đoàn quân tinh nhuệ hàng ngàn dũng sĩ chỉ trong một thời gian ngắn mà bỏ mạng nơi này. Kỳ quái hơn là không tìm thấy một xác chết nào của kẻ địch, mà đáng lo nhất chính là không tìm thấy bóng dáng của Hoàng thượng, đến còn sống hay đã chết cũng không rõ....

Một đêm tối âm u, gia chủ Đông Phương gia Đông Phương Kiệt lưu luyến đang ngồi trong hoa viên ẩm trà, khuôn mặt trầm ổn che dấu sự lo lắng, con dâu của ông, vợ của Đông Phương Lưu Hoan chờ đợi đã hơn ba canh giờ, sao đến giờ mà còn chưa có tin tức gì, có phải là có gì bất trắc không?

Đang lúc lo lắng muốn vào bên trong viện xem tình hình thế nào thì tổng quản tất tả chạy đến báo tin mừng.

Cố tổng quản thờ không kịp nói với vẻ vui mừng khôn tả: “Lão gia, thiếu phu nhân sinh một thiên kim tiểu thư, mẹ và con đều được bình an, xin lão gia đừng lo lắng.”

“Hay! Hay lắm!” Đông Phương Kiệt thở phào nhẹ nhõm, trên mặt tươi cười nói: “Ta muốn đi xem đứa cháu ngoan của ta đi!”

Vừa đi đến cửa viện bà đỡ lại vui mừng chạy ra báo tin, thiếu phu nhân không chỉ có sinh hạ thiên kim mà còn vì Đông Phương gia sinh thêm một trưởng tôn, Đông Phương Kiệt vui mừng không kìm hãm được, lập tức cho người treo đèn lồng đỏ, phát thiệp báo hỉ với họ hàng và bằng hữu các nơi để đến ăn mừng Đông Phương gia có người nối dõi, đặt tên cho trưởng tôn là Triệt, trưởng nữa tên là Băng, với ý nghĩa là vang danh oanh liệt như Triệt, Băng thanh ngọc khiết.

Qua ba ngày sau, Thần Quẻ mang theo xác Đông Phương Lưu Hoan về đến Đông Phương gia, vui mừng lại biến thành tang tóc, Đông Phương Kiệt vì cái chết của con trai học máu, mừng rỡ không được bao lâu nay nghe tin dữ kiến thân mình suy nhược, chống đỡ không đến ba tháng sau thì từ trần.

Đông Phương Kiệt vừa chết, Đông Phương gia rã mất đầu, không ai coi thiếu phu nhân Đông Phương gia ra gì, cùng không nể mặt gì trưởng tôn mới sinh là Triệt, thì nhau tranh quyền đoạt lợi, không ai chịu nhường ai, không bao lâu sau, Đông Phương gia phân tán, một Đông Phương gia đang cường thịnh bỗng chốc rơi vào suy tàn.

Đông Phương gia suy tàn, Nguyệt Quốc trong triều cũng rung chuyển bất an, Hoàng đế không có lấy một tin tức, sinh tử không rõ, nhưng nước một ngày không thể không có vua, sợ lại giấy lên một trận tranh quyền đoạt lợi nên các đại thần bèn đưa một Hoàng tử ngu ngốc mới có sáu tuổi đăng cơ, Đổ thừa tướng và Lục bộ thượng thư làm hai người phò tá thiên tử.

Năm năm sau

Sáng tinh mơ, ông mặt trời còn chưa có dâng lên, chim chóc vừa mới bắt đầu thức tỉnh trên các ngọn cây, hoa trong vườn bắt đầu chớm nở toả hương thơm, một tiểu nam nhi trắng ngần mặc một cái yếm thêu uyên ương màu đỏ ở ngực lén lts đi đến căn phòng đối diện một cước “Oành” đá cánh cửa mở ra, đi thẳng vào bên trong vén màn trướng trèo lên cái giường lớn trong căn phòng đó....

Bên trong màn trướng có một tiểu nữ nhi da thịt trắng như tuyết đang ngủ, nghe thấy có động và có người trèo lên giường mình bèn thò cánh tay nhỏ nhắn xoay người đẩy cái người bên cạnh còn đang hú hí cười quát âm lên: “Đi xuống! Đi xuống! Về phòng người mà ngủ!”

Nhìn lại người thấy hăn chỉ mặc có độc một cái yếm, khuôn mặt phấn nộn đáng yêu của tiểu nữ nhi đó càng thêm tức giận nói: “Người có phải cố tình không mặc quần áo thế không?...”

“ Ta không xuống! Ta sẽ ngủ cùng tỷ! Với lại nói lại nha, ta có mặc quần áo, là do mẫu thân thuê cho ta! Tỷ không phải cũng mặc thế sao?”

“ Cái gì! Người mà còn ăn nói linh tinh, cẩn thận ta đánh người bây giờ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé bùng lên tức giận, cánh tay nhỏ bé giơ lên hung hăng đánh mạnh một cái vào đùi hăn một cái đét.

“Oa..... Tỷ tỷ đánh đệ đệ, còn có thiên lý không đây....? Nương..... Tỷ tỷ lại đánh Triệt nhi, nương.....”

“Đáng chết người!” Tiểu nữ oa thấp giọng rủa một tiếng, bưng kín lỗ tai, “Cầu xin người có thể vào mỗi ngày đừng có lên vào phòng ngủ của ta có được không! Trước kia như thế nào không biết người ngây thơ như vậy...”

Năm trước bọn họ còn ngủ chung phòng, nhưng mà khi sinh nhật tuổi thứ năm đến, nương bèn phân bọn họ mỗi người một phòng, nhưng mỗi sáng sớm hăn không chịu ở trong phòng hăn mà cứ lén vào phòng nàng nháo một hồi như thế, hăn không thấy như vậy phiền sao?

“Trong lòng ta buồn mà!” Đông Phương Vi Triệt đột nhiên đổi bộ dáng phụng phịu làm nũng với nàng nói: “Băng, ta rõ ràng từng hướng lên cầu xin ông trời cho chúng ta từ nhỏ quen biết, thanh mai trúc mã, cả đời ở cùng một chỗ, sao mà ta biết tương lai thành ra như thế này?”

“Ông trời đâu có phụ lời khẩn cầu của người! Chúng ta không phải là từ nhỏ quen biết sao? Tỷ tỷ và đệ đệ không phải là cả đời ở chung một chỗ sao, chỉ là huyết thống cùng nhau nữa mà thôi! Ông trời đúng là an bài không sai!!!!Ha ha...” Đông Phương Vi Băng cười híp mắt.

“Triệt nhi, con sao lại chạy đến phòng của Băng nhi thế?” Một tiếng nói ôn nhu điềm tĩnh nhẹ nhàng từ bên ngoài vọng vào, trên mặt nàng khí chất thanh nhã tiến vào giáo huấn hẳn, nhưng đôi mắt của nàng không khỏi toát lên nàng là một nữ tử kiên cường.

“Nương –” Đông Phương Vi Triệt nhảy xuống giường, nhào vào trong lòng nàng làm nũng nói: “Nương, tỷ tỷ lại đánh con! Người xem!” Hắn chỉ vào dấu ấn bàn tay của Băng còn trên đùi hẳn, đáng vẻ tỏ ra đáng thương tố cáo, nhưng lại xoay mặt nhìn Băng cười gian xảo.

“Đáng đời người! Ai cho người tự tiện lên giường của ta!” Băng hung ác trừng mắt nhìn hẳn, giường mắt không cam lòng nhìn mẫu thân như muốn kêu oan: “Nương.....”

“Băng nhi, con là tỷ tỷ, Triệt nhi không hiểu chuyện, con phải từ từ chỉ cho đệ đệ, đánh người là không đúng!” Âm thanh ôn nhu ngay cả giáo huấn cũng không kiến cho các con của nàng vì thế mà giận dữ.

“Vâng, con biết rồi.” Băng làm bộ biết sai, nhìn sang bên Triệt bộ dáng làm nũng trong lòng nương không khỏi thấy hẳn đúng là một người trẻ con. Nếu không tự mắt chứng kiến thì nàng làm sao biết Cẩn Vương thâm trầm tâm cơ tính toán tái sinh lại thành một người như vậy....

“Triệt nhi, con nữa. nương không phải đã nói với con là không thể cùng Băng Nhi ngủ chung giường nữa sao, con vì sao không nghe lời nương?”

“Nương, chỉ là con thích ngủ chung với tỷ tỷ thôi! Với lại chúng con chỉ mới có 5 tuổi mà thôi, ngủ thêm vài năm nữa cũng không can hệ gì mà!” Triệt tiếp tục làm nũng.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, ta không cần ngủ với người!” Tuy rằng nhìn thấy hẳn mỗi ngày như vậy đã thành thói quen nhưng Băng vẫn không cảm thấy nổi cả da gà khi thấy hẳn làm nũng.

“Băng nhi nói rất đúng đây! Triệt nhi, con nghe cho kỹ, nếu ngày mai con còn làm như thế ta nhất định sẽ đi nói cho thầy con biết, thôi đi ăn sáng thôi còn đến thư phòng học.” Không còn muốn phân xử dây dưa thêm với các con nàng liền buông Triệt ra xoay người rời khỏi phòng.

Không có quy củ, làm sao mà giáo dục Triệt thành một người như mong đợi đây, nó là con trưởng của Đông Phương gia, có trọng trách trấn hưng Đông Phương gia, bao gánh nặng đặt trên vai nó, nếu mà hẳn không kiên nhẫn, quyết đoán, không hiểu thời thế thì làm sao có thể điều khiển được người khác, nếu cứ yếu đuối thế thì tương lai nàng có thể mong chờ gì ở nó đây? So với Băng mà nói thì có phải hơn không, Băng nhi thật sự tốt hơn, đáng tiếc sinh ra lại là nữ nhi....

Băng cùng Triệt hai mắt nhìn nhau, đều cảm thấy hôm nay nương có gì đó thất thường, nhìn qua hình như là có tâm sự trong lòng.

Một lúc sau thị nữ tiến vào hầu hạ hai người rửa mặt chải đầu, mặc quần áo, dùng bữa, sau khi thỏa đáng liền đem hai người đến thư phòng.

“Băng nhi, Triệt nhi, mau tới đây chào sư phó đi.” Nàng vẫy tay với hai hài nhi đến chào một người râu tóc bạc phơ, khuôn mặt nghiêm khắc: Vị này là Cù phu tử, ngày trước là sư phó của nương, sau này chính là phu tử của các con, mỗi ngày phu tử sẽ thay nương dạy các con học, các con phải chăm chỉ học hành, đã biết chưa?”

“Nương, Triệt nhi đã biết!” Triệt ngoan ngoãn thi lễ bái kiến sư phó. “Đông Phương Vi Triệt bái kiến sư phó.”

Lão nhân nhìn hẩn đánh giá một phen, ưng ý gật đầu.

Băng thì ngược lại, không có tiến lên, ngược lại còn lui về phía sau từng bước nói: “Nương a! Con không muốn đọc sách.” Nàng thật sự không muốn mỗi ngày đều vùi đầu vào đống sách hán khó nuốt đó, nàng thậm chí muốn thật mau lớn lên...

“Nói bậy!” Khuôn mặt nương vì thái độ của Băng mà tức giận nói: “Còn không mau đi bái kiến phu tử, Băng nhi!”

Băng quật cường không chịu tiến lên, không cam lòng làm theo ý nương kiến cho sắc mặt hơi chuyển sang trắng bệch.

“Công chúa, nếu tiểu thư không muốn, cũng không cần miễn cưỡng.” Cù phu tử thân nhiên nói.

“Băng nhi!” Không chịu trước thái độ ư ngạnh của con, nhưng biết con tính tình bướng bỉnh nàng cũng không biết làm sao bây giờ.

“Tỷ tỷ, tỷ không cần chọc nương tức giận, học bài cũng có rất nhiều cái lợi ích, mau tới bái sư đi!” Triệt cau mày nói một câu, nhìn vào mắt nàng ám chỉ nhiều ý tứ.

Nếu không phải là vì nương sắp bị nàng làm cho tức giận đến lâm bệnh, và thêm ánh mắt của Triệt thì nàng đã không bái sư, nhưng cuối cùng nàng cũng đã bái, sau đó nhìn nương vui mừng thì nàng cũng cảm giác rất vui vẻ.

Kết quả, học bài lợi ích thì chưa có thấy, hại thì hiển lên tức thì, đó là mỗi buổi sáng không được ngủ nương thêm nữa. Bình thường mỗi ngày khi trời còn chưa sáng thì nàng và Triệt đã bị kêu dậy, sau đó đến thư phòng học bài, sau khi ăn xong tập viết, sau đó lại học bài, lại tập viết.....

Như vậy qua ba ngày, Băng hận đến nỗi không thể dùng lửa thiêu rụi thư phòng cho hả giận, càng giận hơn là Cù phu tử cứ mở lời ra là khen Triệt là thiên tài trăm năm mới gặp, làm nàng càng thêm ghen tị, chình vì thế chỉ cần có cơ hội là Băng liền lập tức trốn khỏi thư phòng...

Băng nhàm chán nằm ở trên giường, nhìn màn ngăn người, đôi khi nàng cảm thấy vận mệnh giống như đang đùa bỡn mọi người, nàng chết trong tay Đông Phương Lưu Hoan, Triệt giết chết Đông Phương Lưu Hoan trả thù cho nàng thế mà bọn họ lại đầu thai biến thành con của hã, nhớ đến mà thật buồn cười....

Nghe thấy cửa phòng mở, Băng lười biếng đứng lên, thấy Triệt đến đây, tùy ý hỏi: “Hôm nay nghe được cái gì?” Ngày ấy Triệt sáng khoái báỉ sự, sau nàng mới biết hã muốn thông qua Cù phu tử mà hỏi thăm tình hình bên ngoài.

Bọn họ mà nói từ lúc có ý thức thì chỉ có ở trong viện này, không được bước chân ra ngoài nửa bước chỉ đừng nói là đi thăm hỏi tình hình bên ngoài. Nếu không phải người trong Đông Phương gia còn kiêng nể thân phận công chúa của mẫu thân thì mẫu tử bọn họ nhất định đã bị đuổi khỏi Đông Phương gia từ lâu rồi.

“Rối loạn, hoàng huynh ngự giá thân chinh, hơn nữa rất nhanh sẽ đánh đến kinh thành, ta thấy Nguyệt quốc thật muốn xong rồi.” Triệt phe phẩy đầu, nhưng bộ dáng lại rất vui sướng khi thấy Nguyệt quốc gặp họa, loại ngữ khí mà hã có thật không hợp với tuổi của hã chút nào.

“Người cao hứng cái gì, thực sự nếu mà đánh tới kinh thành, người cho là Hã sẽ bỏ qua cho Đông Phương gia?” Băng liếc mắt nhắc nhở hã: “Đừng quên chúng ta hiện giờ là con của Đông Phương Lưu Hoan, nếu đúng là có ngày như thế đến thì người cho là chúng ta có cơ hội gì đây? Nói không chừng đến lúc đó loạn đao chém giết vung lên, chúng ta chính là thành thây ma mà thôi...” Nói ra mà thấy rung mình, Hã nhất định hận Đông Phương Lưu Hoan thấu xương, tuyệt đối không có khả năng nào lại hảo tâm đối xử tử tế với con cháu của Đông Phương gia, nói không chừng thời điểm tử của nàng cũng không còn xa nữa...

“Vậy người nói làm sao bây giờ? Chúng ta lại không có cách nào thông báo cho hoàng huynh.” Triệt sầu mi khổ sở suy ngẫm, bọn họ đến ngay cả cửa của Đông Phương gia cũng chưa được bước đến, vậy làm gì có cách nào mà liên lạc với Hoàng huynh được.

“Ta mới không cần hã biết được thân phận chúng ta...” Băng cúi đầu nói, nàng thực sự không muốn Hã thấy bộ dáng này của nàng, nàng không tin nghĩ đến cảnh tượng mình, một nữ nhi mới có 5 tuổi thâm tình chân thành kêu tên của hã, hã lúc đó sẽ có biểu tình ra sao, là kinh ngạc, là không tin hay là thất vọng...

“Vậy Chúng ta trốn đi!” Triệt thốt ra, chỉ cần không ở lại nơi này là được!

“Chạy đi đâu a? Chúng ta hiện tại mới chỉ có năm tuổi, không phải hai mươi năm tuổi, người có thể tìm được đường đi sao?’ cho dù là người có tìm được đường đi chẳng nữa thì người đi bằng cách nào?” Băng kinh thường suy nghĩ nông cạn của hã. Khuynh phong viện này là nơi mẫu tử bọn họ cư trú, nơi này chỉ là một nơi rất nhỏ trong Đông Phương gia, bọn họ xác định trốn được sao?

“Ta còn tưởng.....” Triệt ở trong phòng thông thả bước đi, thân hình tiểu hài tử béo ục ịch vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ sâu xa, nhìn mà thật là buồn cười. Băng thật sự nhìn mà không nén nổi chỉ vào hã nói: “Ha ha ha..... Bộ dáng của người làm ta cười chết mất.....”

“Cười cái gì mà cười, không sợ cười đến đau bụng hả?Băng Nhi không phải con nói đau bụng

sao?” Nương ân cần bên một chén nước mặt đến hỏi.

“Nương, tỷ tỷ chê cười con đó!”

“Nhìn bộ dáng của người thực sự rất buồn cười mà!” Băng vẫn không nín cười nói.

“Đến đây, Băng nhi, Triệt nhi, mau uống mật đi.” Nhìn hai hài tử khả ái, trên mặt nàng không che dấu nỗi u sầu. Đại quân Cảnh quốc đã đánh đến gần kinh thành, một khi đổ bộ vào kinh thành thì nước khó giữ, đừng nói là chấn hưng Đông Phương gia? Chỉ cần hai hài tử có thể bình an lớn lên là được rồi....

Một tháng sau, kinh thành Kỳ An của Nguyệt quốc bị công phá, đại quân của Đại cảnh tiến vào kinh đô nhưng không nhiều dân (phá nhà, cướp bóc của dân), thậm chí thấy dân chúng đói khát còn cho mở quân lương phát trần nên lòng dân càng lúc càng nghiêm về Đại Cảnh.

Ngồi trong điện, Tào Hãn một thân trường bào cao cao tại thượng ngồi trên ngai vàng, quỳ bên dưới là hoàng đế ngu ngốc mới có mười bốn tuổi của Nguyệt quốc sợ hãi, thân mình vì thế mà không ngừng run lên....

Tất cả quần thần trong triều đều kỳ quái không hiểu nguyên nhân gì mà Hoàng đế Đại Cảnh chỉ sử chém toàn bộ người Đông Phương gia, còn các quý tộc khác của Nguyệt quốc đều cho bọn họ đất phong và chức tước.

Mạng của hoàng đế và các đại thần đều trong tay Hãn nên sao không đáp ứng yêu cầu của hãn kia chứ? Tuy Đông Phương gia và hoàng thất quan hệ mật thiết nhưng lúc này không phải là lúc mà có thể đứng ra bảo vệ được...

Vì thế kết cục của Đông Phương gia đã định, đó chính là chu di cửu tộc.

Tào Hãn cười lạnh, hãn biết hoàng thất và các quan viên bên ngoài thì có vẻ nguyện trung thành với hãn nhưng thực chất chỉ là một lũ sợ chết mà thôi, căn bản không có ai đáng để hãn tin dùng.

“Đại tướng quân!”

“ Có thần!”

“Lãnh một vạn binh đến san bằng Đông Phương gia!”

“Vâng!”

Một vạn binh mã được đào tạo nghiêm khắc theo Đại tướng quân chậm rãi tới Đông Phương gia, chỉ khoảng nửa khắc đã vây chặt Đông Phương gia không có đường cho bất kỳ ai thoát ra.

“Phá cửa! Giết!” Tô Trần ra lệnh cho đám quân lính xông lên.

Khí thế đại quân ngất trời không gì có thể ngăn cản, lập tức xông vào đại môn gặp ai là giết ngay lập tức, xuống tay tàn nhẫn vô tình, máu chảy thành sông, tiếng kêu la nổi lên bốn phía vô cùng thâm trầm...

Tô Trần một mình cưỡi ngựa quẹo vào một cái sân. Trong nhà này thiếu phu nhân ở nơi nào? Bỗng nhiên bắt gặp một kẻ đang muốn trốn ra ngoài, ngay lập tức chặn lại kẻ kiếm vào cổ hắt lạnh giọng tra hỏi: “Nói! Thiếu phu nhân nhà các người ở nơi nào?”

“Tha mạng..... Tướng quân tha mạng..... Tiểu nhân chỉ là hạ nhân trong phủ...”

“Ít nói nhảm! Thiếu phu nhân hiện tại nơi nào?” Tô Trần không kiên nhẫn quát hỏi.

“Thiếu phu nhân luôn luôn ở trong khuynh phong viện, chỉ cần theo hướng nam là có thể đến được nơi đó, tướng quân..... Tha mạng a.....”

“Cút đi!” Tô Trần một cước đá văng ra người nọ, kéo ngựa xoay người theo hướng nam chạy về khuynh phong viện.

Người nọ còn cảm ơn trời phật là số mình may mắn không chết nhưng đi chưa được vài bước thì liền chết dưới loạn đao của quân lính.

Bên ngoài tiếng chém giết vọng vào bên trong khuynh phong viện, tiếng người làm thì nhau chạy toán loạn và kêu la. Thị nữ trong viện thì ngược lại không có chạy mà chạy nhanh đến phòng ngủ của hai đứa nhỏ cùng với thiếu phu nhân, lôi kéo chúng giấu xuống gầm giường, nhét vào tay chúng cây đàn mộc tương lý cầm, không cho chúng giãy dụa hay tranh cãi ầm ĩ, sau đó nhét cả hai vào bên trong một cái hòm giấu đi.

“Băng nhi, Triệt nhi, các con nghe đây, bên ngoài nếu có gì đi chẳng nữa các con tuyệt đối cũng không được lên tiếng, đợi đến khi nào an toàn mới được bước ra các con biết hay chưa? Các con nhớ kỹ đó, sau này nếu thoát được thì đi gặp Cù phu tử bảo ông ấy thu lưu các con..”

“Nương, mau đưa thùng này ra ngoài, nếu mà nhét như vậy chúng con cũng không ra được.” Triệt vỗ thùng kêu lên.

Băng không nói gì, hé cửa hòm nhìn ra bên ngoài quan kễ hở rồi ảo não nói: “Đừng ầm ĩ nữa, nương đã đi rồi.”

“Chúng ta làm thế nào mà ra ngoài được đây!” Triệt dùng sức đẩy cái cửa bên trên thùng bị chặn bởi gầm giường nên không tài nào mà mở ra được, chỉ có kêu ầm ầm khi đập vào gầm thôi. Nếu là hãn trước kia thì chút việc này không có làm khó được hãn, nhưng hãn hiện tại chỉ là một đứa nhỏ năm tuổi thôi, làm sao mà làm ván giường xê ra được.

“Đừng nói nữa, có người đến!”

Hai người tự nhiên biết nên im bật nghe ngóng không gian tĩnh lặng bên ngoài, đầu tiên là tiếng vó ngựa, tiếng vó ngựa ngừng sau đó là tiếng hai người đối thoại.

“Thiếu phu nhân?”

“Người muốn giết cứ giết, làm gì cần nhiều lời!”

Băng cùng Triệt nhìn nhau, Triệt nhỏ giọng nói: “Là Tô Trản.” Băng đồng ý gật đầu, hai người tiếp tục nghiêng tai lắng nghe.

Lại là một trận tiếng vó ngựa, nói nhao nhao ồn ào như là có rất nhiều người đến đây, tiếp theo là quát ầm ầm của Tô Trản vô cùng giận dữ.

“Tướng quân.....” Quân lính xông vào khó hiểu, bọn họ chỉ là muốn giết một nữ nhân của Đông Phương gia thôi, sao sắc mặt tướng quân có vẻ giận dữ như vậy??

“Nàng ta là công chúa Nguyệt quốc, Hoàng Thượng có chỉ, chỉ diệt trừ tất cả người Đông Phương gia, còn không có nói gì đến việc giết chết công chúa Nguyệt quốc! Đi ra! Các người đến nơi khác đi!” Tô Trản sắc mặt giận dữ quát thủ hạ đi nơi khác. Nhìn vào thân thể liễu yếu đào tơ của công chúa vì trúng kiếm mà ngã đi thật đáng thương. Tuy rằng hắn không xác nhận được thân phận thật của nàng nhưng qua phong thái của nàng thì đoán nàng chính là công chúa Nguyệt quốc được gả cho thiếu chủ Đông Phương Lưu Hoan. Tô Trản lập tức đến gần điểm vào huyết đạo của nàng sai đó gọi tâm phúc đến báo cho họ biết thân phận của nàng rồi ra lệnh cho họ đem công chúa đến cho Hoàng thượng xử trí.

“Hoàng huynh quả nhiên là có hạ chỉ như vậy thì nường nhất định không có việc gì, nhưng chúng ta neeys mà rơi vào trong tay huynh ấy thì chết không nghi ngờ...” Hoàng huynh a hoàng huynh, huynh có biết một mệnh lệnh trong lúc tức giận của huynh có thể hại chết đệ và nữ nhân mà huynh yêu nhất không?

“Hả..... Hắn nghe được, hắn vào đó” Qua kẽ hở Băng phát hiện Tô Trản đang đến gần gầm giường nơi nàng và Triệt trốn. Băng đã rất cẩn thận không có phát ra tiếng động nào nhưng vẫn không thể qua được đôi tai cú của Tô Trản, hắn ánh mắt loé lên sự nghi ngờ nhìn vào bên trong gầm giường, xoay người vừa thấy cái đàn mộc tương lý bên trong đó. Không mất nhiều công sức hắn liền lôi cái hòm ra khỏi gầm giường, thân thủ nhanh chóng mở nắp hòm ra, nhìn vào bên trong thấy hai tiểu oa nhi, khoé miệng khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười thập phần hiền lành nhìn hai đứa nhỏ.

Băng rung mình, hắn cười thế là có ý gì, đúng là quái nhân.

Triệt hét to: “Không được động tay, chúng ta là.....”

“Các người là con của thiếu phu nhân phải không?” Tô Trản tự cho là đúng nói tiếp nói, còn trấn an vỗ đầu nhỏ của Triệt nói, “Đừng sợ, đừng sợ, ta không phải tới giết các người.” Trước đó hắn đã từng hỏi thăm, thiếu phu nhân năm năm trước đã sinh đôi một nam nữ, trước mắt có hai đứa nhỏ này trốn đây hắn là con của nàng rồi.

Xác định Tô Trản không phải tới để giết mình, hai người đều nhẹ nhàng thở ra, Triệt bị hắn vỗ vào đầu trừng mắt nhìn đoán mục đích của hắn. Tô Trản không giết nường vì người là công chúa, nhưng mà con bọn họ là con cháu của Đông Phương gia nha, hắn làm sao lại phải làm như vậy?

Bằng mắt chuyển động linh hoạt nhìn vào hắc hủ: “Tướng quân cùng nương là chỗ quen biết phải không??”

“Chưa từng gặp qua.” Tô Trần buồn cười nhìn tiểu nha đầu nghiêm trang đánh giá hắc hủ, ánh mắt đột nhiên chú ý đến nàng và hỏi: “Người tên là gì?”

“Vi Bằng, Đông Phương Vi Bằng, tướng quân thật sự không giết chúng ta sao?” Bằng cố ý nhấn thêm vào hai chữ Đông Phương.

“Còn người?” Tô Trần lại xoay mặt hỏi Triệt.

“Ta gọi là Đông Phương Vi Triệt.” Triệt đương nhiên cũng cố nhấn mạnh vào hai chữ đó, hy vọng có thể vì thế mà kích thích Tô Trần điều gì đó nhưng hắc hủ nhiên không để ý.

“Bằng nhi, Triệt nhi, các người đáng lẽ ra phải gọi ta một tiếng dưỡng mới phải.”

Lời nói của Tô Trần làm Bằng và Triệt cùng trợn tròn mắt. Bằng thầm nghĩ, dưỡng. Trước là Đông Phương Lưu Hoan hoang đường thành phụ thân nàng, nay thì có Tô Trần là dưỡng của nàng, thế giới này đúng là điên hết rồi, nàng không thể chấp nhận sự thực này...Càng đừng mong nàng kêu hắc hủ là dưỡng.

“Dưỡng.....” Triệt thì lại ngược lại rất biết nghe lời mở miệng gọi hắc hủ là dưỡng một cách bình thản, dù sao trước mắt cũng chỉ có đại tướng quân này mới có thể cứu được tính mạng bọn họ.

“Cô cô thì sao?” Bằng trực tiếp không có xưng hô gọi hắc hủ là dưỡng mà nói luôn vào vấn đề để thừa nhận quan hệ họ hàng với Tô Trần, đồng thời đưa mắt nhìn Triệt vì hai người đều đang mong hắc hủ giải đáp thắc mắc trong lòng mình, Tào Hãn làm sao có thể để cho Tô Trần cưới nữ nhân mang họ Đông Phương gia làm vợ đây?

“Cô cô của các người e là đã...”

“Tướng quân hình như ở bên trong viện?” Tiếng nói âm ỉ bên ngoài vọng vào đánh gãy lời nói của Tô Trần, hắc hủ nhanh chóng đè thấp đầu Bằng vào Triệt xuống nhẹ giọng nói: “ các người tạm thời cứ trốn trong tày đừng có lên tiếng, đến khi trời tối thì dưỡng sẽ quay lại đón các người đi, đây dưỡng có một ít bánh hoa quế đường mà cô cô các người thích ăn, nếu đói bụng thì cứ ăn lấy một ít, ngoan, đừng sợ!” Nói xong từ trong người lấy ra một bao giấy đưa cho Bằng, sau đó khép cái hòm lại, một lần nữa đẩy vào bên trong gầm giường sau đó đi ra khỏi phòng.

Trong bóng đêm, nghe được tiếng bên ngoài nói chuyện, Tô Trần xác nhận đã xử lý sạch sẽ, có người còn nói Đông Phương gia hai trăm sáu mươi ba người đều đã phải đền tội, Tô Trần sau đó hạ lệnh rút lui, một trận vó ngựa vang lên, không gian liền vì thế mà trở lên yên ắng.

“Ta đã biết!”

Triệt thành linh nói một tiếng khó hiểu kiến Bằng nhảy dựng lên nói: “Người nói biết cái gì?” Kinh ngạc còn chưa đủ hay sao mà hắc hủ còn muốn lấp lửng dọa nàng thêm nữa.

“Ta biết Nông Tình đứa nhỏ của ai?”

“Ta biết Nông Tình là đứa nhỏ của ai rồi!” Triệt như bưng tỉnh ngộ ra nói. Khó trách vì sao trước kia Đông Phương Lưu Tịnh muốn chạy trốn, khó trách đêm đó khi ở Điệp cốc, Băng mới nói biết chỗ Lưu Tịnh rơi xuống mà có thể làm cho Đông Phương Lưu Hoan khẩn trương đến vậy, cũng khó trách người Đông Phương gia không một ai dám nhắc đến nàng vậy vì đơn giản một điều nữ nhân Đông Phương gia là lại sinh cho Tô Trần một đứa nhỏ....

“Người biết rồi sao? Ai ngờ tiểu Nông Tình mà người yêu thương nhất lại là con của Tô Trần, người lúc này thấy thế nào? “Băng không nhìn ra cảm xúc của hắn lúc này, nhưng nàng biết, hắn nhất định có suy ngẫm trong lòng, nhưng mà dưới khuôn mặt của đứa trẻ năm tuổi thì có lẽ không có giấu giếm gì được qua sắc mặt thản nhiên đó. Có lẽ đây chính là con người thật của hắn, thiên chân vô tư, không suy ngẫm đa mưu tính kế, tất cả chỉ là do hoàn cảnh bức ép mới kiến hắn thành một Cẩn Vương đạo mạo nhưng thâm hiểm, làm tất cả để tranh giành với người khác dù có kết cục thế nào.

Nàng nhẹ nhàng cốc một cái lên đầu của hắn, sau đó chọc vào bên hông của hắn một cái vì nàng muốn phá vỡ bầu không khí yên lặng này, ít ra bên trong này còn có thể hé mở cho một chút tia sáng vào và bên trong cũng không chật chội lắm để cả hai khó chịu.

Thấy hắn liền ngay lập tức phản ứng lại trước hành động của nàng bằng cái bĩu môi rồi lại rầu rĩ không vui, Băng nhìn không được cười nhéo nhẹ vào má hắn rồi nói: “Làm sao vẻ mặt lại mất hứng đến vậy? Người không nghĩ mà xem, Tô Trần lúc này hiển nhiên là dưỡng của người, Nông Tình chính là biểu muội của người, với lại nhìn thái độ Tô Trần là hắn nhất định sẽ mang chúng ta trở về, đến lúc đó không phải là người có thể thấy được Nông Tình của người sao?”

“Thật sự là như vậy có tốt không.....?”Triệt liền quên luôn cả cái nhéo của nàng, bộ dạng vô cùng cao hứng nhưng ngay lập tức lại không vui, mắt biết hoàng huynh không đời nào tha thứ cho tội Tô Trần dám cưới nữ nhân của Đông Phương gia....Trừ khi huynh ấy không biết....Nhưng mà chuyện Nông Tình là đứa nhỏ của Đông Phương gia cũng không có gì là bí mật, huynh ấy đến lúc biết có thể tha mạng cho Nông Tình không? Đến lúc đó hắn có thể xin hoàng huynh nể tình hắn mà tha cho Nông Tình được không?

Thật nhiều vấn đề cứ thế miên man hiện lên trong đầu hắn, càng nghĩ càng thấy khó có đường đi, mặc cho Băng liên tục chọc hắn cười nhưng hắn cũng không phản ứng, nàng đành nhẹ nhàng sờ đầu hắn nói: “Đệ đệ ngoan, đừng lo lắng, nói chung vận khí của tỷ tỷ tốt lắm, người theo ta nhất định không thiệt đâu!”

Triệt bất đắc dĩ nhìn nàng liếc mắt hờn dỗi hung hăng đẩy tay nàng ra khỏi đầu hắn, hắn thật sự không quen mỗi khi nàng giả vờ quan tâm hắn như tỷ tỷ hắn thật, nhìn không được liền dội cho nàng một gáo nước lạnh: “Tỷ cũng đừng có mà vui mừng sớm, nhớ lại thân phận hiện giờ của chúng ta đi! Chúng ta cũng là con cháu Đông Phương gia đó, đã thế lại còn là con của Đông Phương Lưu Hoan!” Nhìn lại Băng một cách đánh giá nói thêm vào: “Hơn nữa, chỉ bằng tỷ hiện tại thì cho rằng khi Hoàng huynh nhìn thấy tỷ thì phản ứng thế nào, cho dù huynh ấy có biết rõ thân phận của tỷ thì huynh ấy sẽ lại lập tỷ làm Hoàng hậu sao? Ha Ha ha ha.....”

Đến lúc đó không phải là muốn người trong thiên hạ đều có cớ để cười chê hay sao? Hắn thì không

sao, Hoàng huynh có nhận ra hắc không cũng không quan trọng, nhưng đối với nàng mà nói thì đúng là một tương lai mù mịt không có đường đi!

Bằng biết lời hắc nói là thật nhưng vẫn không tìm được hung tợn quát hắc: “Không cho cười! Sớm hay muộn sẽ có một ngày như vậy!” Nàng đến lúc nào đó nhất định sẽ gặp hắc, nhưng mà không phải là bộ dạng hiện tại, trong lòng nàng đã có kế hoạch sẵn. Tuy dung mạo nàng không bằng Nhược Nghiên nhưng mà một tiểu cô nương da thịt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, đáng yêu dị thường, nhất định khi trưởng thành sẽ là một cô nương xinh đẹp, không đến nỗi khuynh thành nhưng cũng sẽ khiến cho người khác nhìn vào mà phải loá mắt, thấy mà khó quên!

Đợi đến thời điểm đó, nàng nhất định biến mình thành cô nương xinh đẹp nhất xuất hiện trước mặt Hắc, nàng không trông mong hắc nhìn nàng như từng nhìn Nhược Nghiên, cũng không mong trong lòng hắc chỉ có hình ảnh của Nhược Nghiên, nàng chính là muốn hắc yêu con người hiện tại của nàng, đến khi hắc yêu nàng thực sự nàng mới nói cho hắc biết thân phận thật của nàng, nói với hắc nàng đã trở lại!

Nàng tin ông trời cho nàng cơ hội đầu thai để nàng có thể thực hiện được nguyện vọng trong đáy lòng nàng....Nhưng với thân phận con gái Đông Phương Lưu Hoan quả thật có chút xấu hổ....

Triệt ủy khuất xoa đầu, “Lại đánh ta.....”

“Tỷ tỷ đánh đệ đệ là chuyện thường trong thiên hạ, ai cho người dám nói thế với ta, cái này chính là báo ứng! Hơn nữa, người xưa từng nói, yêu cho roi vọt, người không thấy đúng sao?Ta rất yêu đệ đệ!”Bằng xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của hắc lại nói, ai bảo hắc là đệ đệ của nàng! Trước kia hắc hại nàng đau khổ như vậy, đúng là đáng bị đánh!

Nhưng mà nhớ đến hắc từng liều lĩnh cắt máu trị độc cho nàng, lại vì nàng mà lao vào trận để giết chết Đông Phương Lưu Hoan trả thù, lại cùng nàng đầu thai, tuy biểu đạt tình yêu của hắc có chút kỳ quái, nhưng nàng vẫn rất cảm động, cho nên nàng mới luôn cố gắng chiều cố đệ đệ này!

Sắc trời dần chuyển sang u ám, người ngồi lâu trong hòm đến êm ấm, hai người thật sự rất muốn ngủ, bao bánh hoa quế tấm đường Tô Trần đưa cho hai người đã ăn hết nhưng mà vẫn đói, thêm nữa khát nước vô cùng!

Triệt thê thảm than thở, “ Khát nước quá, bụng đói quá....”Tô Trần như thế nào còn chưa quay lại a!

“Cố chịu đựng thêm tí nữa đi!” Bằng miệng lưỡi đều khô, không còn chịu được nữa nhưng vẫn cố trấn an hắc nói: “Người đừng có mà biểu hiện như thế người là đứa nhỏ năm tuổi thật ấy!” hắc tuy bề ngoài vào tuổi chỉ là đứa nhỏ năm tuổi nhưng mà hắc hơn hai mươi rồi a!

“Ta vốn chỉ có năm tuổi mà nên đương nhiên bộ dáng là của đứa nhỏ năm tuổi rồi....” Âm thanh non nớt yêu đuối thâm trầm nói lại: “ Bằng, người có biết không, năm năm này đối với ta mà nói là năm năm hạnh phúc nhất, có một mẫu thân thực sự yêu thương ta, đối với ta cái đó chưa từng có được...”

“Không sai, nàng là mẫu thân tốt nhất.” Bằng tràn đầy đồng cảm. Không một ai có thể nhìn ra nàng là thân phận công chúa cao quý, trước mắt họ mà nói, nàng chỉ có một thân phận, đó là một mẫu thân toàn tâm

toàn ý đem tình yêu thương đặt hết lên người các con của mình, nàng cẩn thận quan tâm bọn họ, cho bọn họ tình cảm sâu đậm thân thiết nhất của một người mẹ, tình cảm đối với họ mà nói chính là cái họ khuyết thiếu khi ở kiếp trước, giờ được bù lại, đáng tiếc thời gian đó quá ngắn ngủi, chỉ có năm năm...

“Đáng tiếc, chúng ta sẽ phải rời xa nàng, không còn cơ hội gặp lại!” Bằng hồi tiếc thở dài. Tô Trần che giấu bọn họ, không nghi ngờ chính là muốn đưa bọn họ đến Đại Cảnh, điều này cũng có nghĩa là bọn họ không còn được hưởng tình yêu thương của mẹ nữa, đây chính là điều họ tiếc nhất!

“Sẽ không, nàng đối với tỷ có công sinh dưỡng, Hoàng huynh cảm kích nàng còn không kịp đâu! Tương lai nếu tỷ lại đăng cơ, đến lúc đó muốn gặp lại nàng thì có thể xin với hoàng huynh mà!” Triệt đột nhiên cười hắc hắc, “Tương lai ta chính là quốc cữu, so với thân phận Cẩn Vương là nói tự tại hơn...”

Bằng không có lên tiếng nói gì. Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, sai đó thấy cái hòm gỗ được mở ra, cái đập vào mắt họ chính là cái đầu của Tô Trần.

“Bằng nhi, Triệt nhi, đừng có buồn!” Nhìn vào hình dáng hai đứa nhỏ uể oải hẳn không khỏi cảm thấy đau lòng, “Đến, uống nước đi, sau đó ăn chút gì đó rồi dưỡng đưa các con đi!”

Ăn lừng dạ rồi để Tô Trần phái một tâm phúc đi suốt đêm, trên đường kèm thêm mười người có võ công tương đối phái đi bảo vệ bọn họ dọc đường, đến khi đến phủ tướng quân rồi cho người an bài từ trên xuống dưới.

Không có Bằng trong hoàng cung nên đối với hắn mà nói về nơi này thật không muốn tí nào, một năm hắn ở lại trong cung không đến mấy ngày, thậm chí cả việc trong triều hắn cũng không giải quyết trong hoàng cung mấy. Đôi khi hắn thấy hắn thực có lỗi với Bằng, hắn không làm được những gì hắn hứa hẹn với nàng. Hắn không mấy khi triệu kiến bọn nhỏ, năm năm thời gian như vậy thật dài, nhưng đôi lúc lại thấy thật là ngắn ngủi thoáng một cái đã trôi qua, nháy mắt bọn nhỏ là trưởng thành. Mỗi khi nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của bọn nhỏ thì hắn lại thấy nàng, ánh mắt bọn nhỏ sợ hãi nhìn hắn kiến tim hắn đau nhói nên hắn càng không thể gần gũi với bọn nhỏ được. Bởi càng nhìn bọn nhỏ hắn càng nhớ nàng, nếu cứ nhìn thêm hắn sợ hắn không chịu đựng được nên tránh gặp bọn nhỏ chính là làm hắn bớt đau thương...

So với bọn nhỏ thì hắn thân thiết với Nông Tình hơn, đứa nhỏ này luôn im lặng rất ít nói chuyện, nhìn vào đôi mắt trầm tĩnh của nó hắn không sao không quan tâm được. Hắn nhớ Triệt yêu thương đứa nhỏ này đến thế nào, trước khi chết còn đem đứa nhỏ giao phó cho hắn, mong hắn yêu thương như con của hắn. Triệt cuối cùng vì Bằng mà chết nên hắn không muốn so đo Nông Tình là đứa nhỏ của Đông Phương gia mà hắt hủi nó. Hắn phong cho Nông Tình làm quận chúa tôn quý, dưỡng dục ở trong cung.

Hắn đã đợi nàng năm năm, vậy mà nàng còn chưa có xuất hiện, cũng không có một tia hy vọng nào cho thấy sắp trở về, hắn không biết hắn còn chịu được bao cái năm năm nữa.

Hắn từng hứa chờ nàng hai mươi năm, nhưng mà mới có năm năm hắn đã chống đỡ không được, chỉ có đem binh đi ra chiến trường mới kiến hắn có thể làm mình bận rộn để quên đi nàng, không nhớ đến nàng. Nhưng sau trống trận dồn dập, khói bụi mịt mù thì khi đêm đến hắn lại tưởng nhớ đến nàng như thủy triều dâng, ào ào kéo đến kiến lòng hắn đau nhói...

Hắn phải chờ đến khi nào, cô tỉnh đến bao giờ? Hắn còn phải thống khổ chờ đến đến khi nào nàng mới trở về? Nàng có thật sự trở về sao....

Chương 78

Từng ngày trôi qua trong tướng quân phủ đối với Băng và Triệt mà nói là những ngày thoải mái nhất, Tô Trần bên ngoài chinh chiến, một năm không về phủ đến mấy ngày, bọn họ đương nhiên trở thành tiểu chủ nhân duy nhất của tướng quân phủ, không giống trước kia trong Đông Phương gia sống ăn nhờ ở đậu, ngày ngày nhìn nét mặt người khác.

Quản gia đối với bọn họ nhất mực nuông chiều và nghe lời, muốn cái gì thì sẽ có cái đó, muốn làm gì là làm liền tay. Mỗi người trong phủ đều phải nhìn sắc mặt họ bởi vì tướng quân rất thương yêu và coi trọng lũ trẻ, không ai dám đối với họ nửa lời trách mắng.

Vào đến phủ tướng quân bọn họ mới biết nhiều chuyện đều không như họ dự đoán ban đầu, phu nhân của phủ bốn năm trước đã qua đời, đối với người trong phủ thì nữ nhân họ Đông Phương không ai hay biết, có thể hẳn cố tình không công khai thân phận phu nhân của hắn chính là Đông Phương Lưu Tịnh.

Tô Trần đối với phu nhân là một kẻ thâm tình hết mực, phu nhân hắn mất đã bốn năm cũng không có ý định cưới vợ mới về, còn hung tợn hơn nếu kẻ nào dám nói nửa lời đến chuyện hôn nhân đại sự với hắn thì lập tức cho khâu miệng lại, cũng không cho bất kỳ kẻ nào bước đến cửa phòng thê tử của hắn.

Bọn họ lại nghe nói tướng quân cùng phu nhân từng có một đứa con gái, nhưng vô ý nên thất lạc bên ngoài, tướng quân không biết bao lần đã phái người đi tìm nhưng không tìm được. Đến lúc này hai người có thể khẳng định chính là hắn đang phái người đi tìm Nông Tình.

Chẳng lẽ Tô Trần không hề biết Nông Tình là con của hắn?

Rất nhiều ngày sau đó bọn họ còn nghe nói trong cung có một quận chúa tên Mẫn Điệp, là do năm năm trước Hoàng Thượng mang từ bên ngoài mang về cung trực tiếp phong cho thân phận quận chúa, bọn họ đoán Mẫn Điệp quận chúa hẳn là chính là Nông Tình.

Khó trách Tô Trần cùng Lưu Tịnh không tìm được nữ nhi của mình. Lưu Tịnh càng không thể ngờ được trong lúc nguy cấp lại giao nữ nhi của mình cho người nào....

Với lại trong lúc nhận Nông Tình bọn họ cũng đâu có biết thân thế của Nông Tình chính là con của Đông Phương Lưu Tịnh và Tô Trần! Cho dù hiện tại đã biết, cũng không có phương pháp nào để hai người có thể nói ra sự thật Nông Tình là con của Tô Trần bị thất lạc bên ngoài....

Có một chuyện nữa khiến họ thắc mắc đó chính là Hắn đã biết thân phận của Tô Trần chính là con trưởng của Chu gia vậy mà sao vẫn còn trọng dụng hắn đến vậy? Hay là Tô Trần đã thay đổi, buông mỗi hận cũ trong lòng?

Đương nhiên, bọn họ chỉ có thể ở đây mà thảo luận chứ không dám nói hết những suy ngẫm trong lòng cho kẻ khác biết. Nếu không bàn luận thì họ cũng không biết dành thời gian rảnh để làm gì cho qua hết thời gian này. Băng thì có hơi khác so với Triệt, nàng ngày ngày mong ngóng mình có thể lớn thật nhanh. Triệt thì phát hiện bản thân hắn cũng không có thích hợp luyện võ nên chuyển hướng một lòng hướng vào y

thuật...

Thời gian thấm thoát trôi qua, nhóang một cái đã năm năm nữa trôi qua.

Ba năm trước đây, triều đình tạm hoãn tấn công với Lam quốc, tất cả để cho dân chúng nghỉ ngơi lấy lại sức chờ cơ hội khác, đồng thời tạo điều kiện cho việc vạch kế hoạch phá huỷ Lan quốc chu đáo hơn.

Đầu hạ thời tiết hiển nhiên là khô nóng, Băng mặc áo mỏng màu xanh ngọc, tóc búi cao cài trâm ngọc, chân đi một đôi giày thêu của nam nhi, trong mắt người khác nàng hiển nhiên biến thành một công tử thế gia an nhàn sung sướng.

Nàng bước nhanh đi qua hành lang thông qua hoa viên, bước trên cầu hình mái vòm hương vào bên trong đình, không ngoài dự đoán của nàng, Triệt hiển nhiên là ở trong này!

Bước nhanh vài bước vào đình, cầm lấy một quả đào trên đĩa ăn, mơ hồ không rõ hỏi: “Ta muốn đi ra ngoài đi dạo, người có không đi?”

Triệt buông quyển sách trong tay ra, nhìn lên thấy bộ dáng của nàng đúng như một tiểu công tử nhũm mày. Triệt tuy mới có mười tuổi nhưng đã là một thiếu niên tuấn mĩ, tuy trên mặt vẫn có nét trẻ con nhưng bộ dáng thản nhiên điềm tĩnh cùng phong thái trí thức hơn người dù chỉ nhũm mày thôi cũng khiến người ta luyến tiếc không muốn dời mắt.

“Tỷ nghĩ là ta có thể đi được chăng!” Nhìn hắn bộ dạng như muốn trách cứ nàng, Băng nuốt miếng đào trong miệng xuống nhìn hắn bĩu môi rồi đi ra khỏi đình.

Thật đúng là tội nghiệt! Ngay cả nhũm mày thôi mà cũng khiến cho người ta phải hoa mắt rồi! Nàng rõ ràng đã cùng hắn sống chung mười năm nay, đây chính là bộ dạng thực của hắn sao?Càng gần đây nàng càng không thể nào nhìn ra hắn có chút hình bóng nào của Cẩn Vương khi trước, hắn hồi sinh qua kiếp này liền chôn vùi quá khứ cũ trong dòng nước, hình ảnh của hắn cũng chính vì thế mà phai nhạt dần trong tâm trí nàng, nàng đôi lúc thầm nghĩ, có lẽ đây mới chính là hắn thật.

“Gần đây sao tỷ cứ đi ra ngoài thường xuyên vậy, thật không biết là bên ngoài có gì mà hấp dẫn đến vậy?” Trước kia nàng không chịu đi ra ngoài đến nửa bước mà nay lại thay đổi nhanh đến vậy?

“Ta hẹn bằng hữu, vốn định lần này giới thiệu người với người đó, nhưng mà người không đi thì thôi!”

“Bằng hữu? Tỷ có bằng hữu hồi nào? Nam hay nữ?? Hắn bao nhiêu tuổi? Các người quen nhau lâu chưa? Tỷ mau nói thật cho ta biết!” Triệt khẩn trương đuổi theo nàng truy hỏi, ánh mắt loé lên sự tức giận, ngữ khí rất bức người. Nàng dám ra bên ngoài giao du bằng hữu, đã vậy còn gặp mặt nhiều lần, thế mà tới giờ mới nói. Thật quá đáng!

Băng quay đầu lại nhìn Triệt ánh mắt tức giận, Nàng có chút ngạc nhiên. Nàng bên ngoài quen bằng hữu là bình thường, hắn ý lại hắn cao hơn nàng cái đầu mà truy vấn tỷ tỷ như nàng sao? Hắn tức giận cái gì kia chứ....

Theo thói quen Băng cốc vào đầu Triệt một cái nói: “ Người quản được sao?’ Đánh xong liền bỏ chạy không muốn nói gì thêm...

“Tỷ.....” Xoa vào cái đầu tự nhiên bị nàng đánh bất ngờ, xem nàng chạy nhanh chưa kìa, hắn có muốn đuổi theo cũng chưa chắc đã đuổi kịp.

Thở phì phò chạy đến phòng lớn định hỏi quản gia xem ai đi với nàng thấy ở phòng phía nam có một người đang đứng ở đó, không biết người đó là ai mà hắn thấy quen thuộc đến vậy.

“Tử Phóng, trong phủ người bố trí cũng thật là đẹp.”Người nọ không quay đầu lại nói.

Nghe người đó nói chuyện, Triệt ngẩn người, khó trách vừa rồi thấy bóng dáng người đó quen thuộc đến vậy, hoá ra là....

“Triệt nhi, sao con lại ở nơi này?” Tô Trần thấy Triệt lại gần hỏi, hắn quay lại kêu một tiếng Dượng rồi nói: “ Con đến tìm tỷ tỷ.”

“Tử Phóng, đứa nhỏ này...” Người nọ quay lại nhìn Triệt, đúng là để vương mặc y phục thường dân đi ra ngoài.

Mười năm trôi qua nhưng mặc hắn vẫn không có chút nào thay đổi nhiều, chỉ có ánh mắt sâu khổ một chút nhưng cũng kiên nghị và thành thực thêm nhiều, con người hắn lúc này đang chăm chú đáng giá Triệt, chỉ vì đứa nhỏ tuần tú này cũng có tên giống với Hoàng đệ của hắn- Cẩn Vương.

“Hoàng Thượng, Triệt nhi là cháu bên phu nhân của thần, cha mẹ đều đã chết nên vi thần đem chúng về nuôi dưỡng.”Tô Trần bình tĩnh nói, “Triệt nhi, còn không mau bái kiến Hoàng Thượng!”

“Không cần đa lễ.” Tào Hãm khoát tay áo miễn không cần Triệt hành lễ nhưng ánh mắt không ngừng rời khỏi Triệt, đối với hắn đứa nhỏ này thật hứng thú, không để ý tới Tô Trần, âm áp đối với Triệt cười cười, hỏi: “Người năm nay bao nhiêu tuổi? Tên đầy đủ là gì?”

“Hồi Hoàng Thượng, thảo dân tên đầy đủ là Ngô Vi Triệt, năm nay vừa tròn mười tuổi.”Triệt cao giọng đáp. Từ khi vào phủ tướng quân, Tô Trần sửa họ của họ thành họ Ngô, lúc này được hỏi đương nhiên là nói thế rồi. Tuy rằng không hẹn mà gặp Hoàng huynh nơi này nhưng hắn cũng không muốn tiết lộ thân phận của hắn là Cẩn Vương, thứ nhất vì hắn không muốn phá hỏng kế hoạch của Băng, thứ hai chính là hắn muốn cho Cẩn Vương năm đó hoàn toàn tan thành mây khói tại Điệp Cốc....

“Uhm..... Cùng Minh Nhi và Huy Nhi bằng tuổi....” Tào Hãn lầm bầm trong miệng một câu, không hiểu cảm giác khi Triệt vừa nói đến tìm tỷ tỷ lại kiến hắn thêm tò mò hỏi: “Triệt nhi còn có cái tỷ tỷ?”

“Hoàng Thượng, sự tình thật là khéo ạ! Triệt nhi cùng với tỷ tỷ của hắn chính là hai đứa nhỏ song sinh.” Tô Trần nói. Năm đó khi tiến quân vào Đông Phương gia san bằng cả nhà chính là lúc hắn vô tình cứu được hai đứa nhỏ này, đối với thân thể của Băng Nhi và Triệt Nhi không một ai hay biết bên hắn không lo lắng Hoàng thượng sẽ nghi ngờ.

Tào Hãn kinh ngạc “Nga” một tiếng, “Sự tình cũng thật khéo! Tỷ Tỷ Triệt nhi hiện tại ở đâu? Trẫm rất muốn trông thấy nó!” Triệt nhi bên ngoài tuần mã lại còn rất thông minh, tỷ tỷ của hãn nhất định sẽ không kém, có lẽ có thể để cho hai tỷ đệ nó vào cung làm bạn với Minh Nhi, Huy Nhi và Nông Tình, vài đứa nhỏ tuổi xấp xỉ, ở chung chắc cũng dễ dàng.

Tô Trần đáp ứng, cao giọng hỏi: “Quản gia, Băng nhi đâu?”

“Băng nhi? Nàng kêu Băng nhi?” Tào Hãn sắc mặt khế biến, hai tỷ đệ này không những là cặp song sinh mà một người còn kêu là Triệt, người kia là Băng sao? Trên đời thực sự có sự trùng hợp đến vậy sao? Ánh mắt hoài nghi chăm chú nhìn Triệt, đứa nhỏ này không hề có vẻ tuần tú như đệ ấy nhưng khuôn mặt cũng thiên chân không lộ ra bất kỳ sơ hở này, dù chỉ mới có mười tuổi nhưng có chút thần khí hơn người...

“Hoàng Thượng, có gì không ổn sao?” Tô Trần có chút khó hiểu, Hoàng thượng vì sao mới nghe đến Băng Nhi thì lại tỏ sắc mặt như vậy? sau đó liền hướng Hoàng Thượng giải thích: “Đứa nhỏ này đều là tên do nhạc phu vi thần đặt với ngụ ý Băng thanh ngọc khiết, oanh liệt như triệt.”

Tào Hãn gật đầu, trầm giọng nói: “Ngụ ý tốt lắm, Băng nhi hiện tại ở nơi nào?” Băng Nhi có phải là Băng Nhi mà hãn tâm niệm hơn mười năm nay? Nếu đúng vậy nói, nàng vì sao không đến tìm hãn? Nàng có biết hãn chờ đợi nàng xuất hiện từng ngày từng ngày một không? Không, có lẽ chính là trùng hợp thôi.

Hãn áp chế tâm tình kích động, bắt buộc chính mình không nên ôm hy vọng quá lớn, nếu không hy vọng càng lớn sẽ kiến bản thân hãn thất vọng càng nhiều, hãn đến lúc đó không thể thừa nhận nổi.

“Hoàng Thượng, tướng quân, Băng nhi tiểu thư đã ra khỏi phủ rồi ạ.” Quản gia vội vàng chạy tới, bái kiến Hãn quỳ xuống đất nói.

Triệt cười tủm tỉm, “Hoàng Thượng muốn gặp tỷ ấy chỉ sợ phải đợi lâu! Tỷ Tỷ một khi đã đi chơi thì nửa ngày mới quay về!” Nàng một khi đã ra khỏi phủ thì chỉ khi nào mặt trời lặn hướng tây mới quay về, hoàng thượng có thể chờ lâu vậy sao? Băng, tỷ nhất định không biết là mình đã bỏ lỡ cái gì? Chờ đến khi nào tỷ về thì nhất định sẽ hối hận không ngừng..! Ha ha ha.....

Tô Trần thấy Tào Hãn có ý chờ, liền phân phó quản gia “Mau cho người ra ngoài tìm tiểu thư hồi phủ!” Thật là, còn tưởng Hoàng thượng đến phủ để bàn chuyện đại sự về tình hình chiến sự với Lan Quốc đâu! Hoàng Thượng sao với Băng Nhi lại có hứng thú đến vậy, giống như không thấy nó thì không yên tâm vậy?

Triệt buồn bực, hãn cố ý không có nói việc Băng giả trang nam đi ra ngoài nên dù có phái đi cả đồng người cũng chưa chắc có tìm được nàng, Tào Hãn quả thật là ở lại chờ, không có ý định rời đi, còn không ngừng hỏi hãn tất cả các vấn đề về nàng ấy nữa....

Tại Vũ Trần lâu có hai tiểu công tử tuần mã vô không phân biệt được tuổi tác, quần áo sang trọng nhìn là biết không phải là xuất thân bình thường, Tiểu nhị đến cửa ân cần hỏi: “Hai vị tiểu công tử đi cẩn thận!”

“Tiểu Huy, ta muốn về nhà, nghe nói đây chính là quán ăn nổi tiếng nhất quả không sai, ngày mai đến

lượt ta mời người!” Băng vừa lòng ăn no xoa xoa cái bụng nói.

“Ngày mai ta không biết có đến được không, hôm nay ta thừa dịp phụ thân không có ở nhà mới trốn đi được!” Tiểu Huy buồn rầu nói.

“Không có việc gì, nếu người có thể đi có thể cho ta tín hiệu gì đó nhận được không?” Băng không chút để tâm đến lời nói của Tiểu Huy nói tiếp: “ Tuỳ tùng của người không mật báo cho phụ thân người đúng không??” Hình như trong nhà tiểu Huy quản lý rất nghiêm nên hăn không dễ dàng đi ra khỏi cửa thì phải, mỗi lần muốn gặp hăn thì theo sau hăn đều có đến bốn thị vệ đi theo bảo vệ như vệ sĩ, cứ như quan lớn trong triều mỗi khi đi tìm hiểu tình hình dân chúng, thật không rõ ai mà có thể gây hại cho một đứa trẻ được chứ?

“Không sợ, bọn họ đều là người của ta, chỉ nghe ta mà thôi!”

“Vậy là tốt rồi! Ta đi trước một bước, lần sau có cơ hội nhất định sẽ cho người gặp đệ đệ của ta!”

Sau khi cùng Tiểu Huy chia tay, Băng mới nhìn ông mặt trời về chiều chậm rì trở về nhà, nghĩ Tiểu Huy cũng đang như nàng đang trở về hà, nói đến mà buồn cười, thời điểm nàng gặp đứa nhỏ này chính là lúc trốn ra ngoài chơi, thấy có người trên đường không cẩn thận đụng trúng người hăn thôi vậy mà cứ như giang hồ tranh hùng, tên đó hống hách gây gỗ với người ta như thế bị gãy hết chân tay vậy. Nàng căn bản không hay để ý đến những việc như vậy nhưng không chịu được việc vốn không có gì quan trọng mà một tiểu công tử như hăn lại hống hách đến vậy. Theo thói quen như cứ sử với Triệt hằng ngày nàng liền xông lên đánh vào đầu hăn, khiến cho tiểu Huy choáng váng, ngăn không cho hăn cậy mình là công tử cao quý. Chính từ lần đó nàng và tiểu Huy không mới quen nhau và thành bằng hữu.

Băng cứ chậm chậm tiến về phía cửa phủ, lại thấy đám gia binh trong phủ hình như rất vui mừng khi thấy nàng trở về, không đợi nàng phản ứng kịp vội chạy đến bế xốc nàng lên, cứ thế ôm lấy nàng chạy về phía phòng khách, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “May quá đã trở lại..... Cuối cùng cũng đã về...”

“Quản gia lão bá, ta rất nặng, người không cần bế ta như vậy sẽ đau lưng người đó...”

“Đừng lo cho cái lưng của lão nô, tiểu tổ tông của ta, người có biết là Hoàng Thượng đã chờ người bao lâu rồi không?”

“Hoàng Thượng? Chờ ta?” Hăn đến đây? Còn đang chờ nàng đã lâu? Nhất định là có duyên có gì đó! Làm sao bây giờ? Trời ạ! Nàng căn bản không nghĩ muốn cho hăn gặp nàng trong bộ dạng của một tiểu hài tử như vậy! Nếu không nàng đã sớm nghĩ biện pháp tiến cung gặp hăn lâu rồi, cần gì ngày ngày ngóng trông từng ngày lớn thật nhanh.

“Đúng vậy! Đúng vậy! tiểu tổ tông của ta, trên đời này ai dám làm cho Hoàng Thượng chờ a!” Quản gia lão bá thở hổn hển,, nhanh chân ôm Băng chạy nhanh vào phía phòng khách, vừa đến cửa đã vội nói: “Hoàng Thượng, tướng quân, Băng nhi tiểu thư đã trở lại!”

Tào Hãn tinh thần phẫn chấn, phút chốc đứng dậy, kích động đến nỗi làm rơi chén rượu trên bàn, muốn nhìn xem hình dáng đứa nhỏ đó ra sao, nhưng không khỏi thất vọng, giọng nói lạnh lùng hỏi: “Người chính là Băng nhi?”

Tào Hãn lạnh lùng nhìn nàng. Đợi lâu như vậy, chờ đến khi nhìn nàng thì ra chỉ là một ngoan đồng (đứa nhỏ nghịch ngợm), bộ dáng không có gì nổi trội, một thân nam trang, tuổi và độ tuấn mĩ không thua gì Triệt nhưng ánh mắt mơ hồ, biểu tình kỳ quái, vẻ mặt không có chút hảo khí nào, nhưng cũng không đến nỗi chán ghét nhưng cũng không khiến hắn thích cho lắm. Đối với hình dáng như vậy kiến hắn vô cùng thất vọng, chính vì thế sắc mặt nhìn nàng càng thêm lạnh nhạt.

Băng để ý thấy sắc mặt Tào Hãn càng ngày càng khó coi, Băng trong lòng liền sinh khó chịu. Hắn có thái độ như vậy là sao? Bộ dạng của nàng khó coi lắm sao? Nàng vô số lần mòng gặp lại hắn, đó là khung cảnh hết sức tốt đẹp nhưng giờ gặp trong hoàn cảnh này nàng muốn sao? Hắn chính là người quấy rầy nàng trước mà, thế mà hắn tỏ thái độ thất vọng như vậy thì nàng nên nói cái gì, muốn an ủi hắn, muốn vượt lên mi mắt sầu khổ của hắn, thậm chí muốn ngay lập tức nhào vào trong lòng hắn, liều lĩnh nói cho hắn biết là nàng đã trở lại, trở về bên người hắn, nhưng mà....

“Thôi, không cần hành lễ, người lui xuống đi!” Tào Hãn không muốn nhìn nàng quay mặt đi, thái độ lãnh đạm như thế nhìn nàng như bao thị nữ tầm thường khác, thái độ đó với sự chờ mong không hề giống nhau chút nào.

Nàng sao có thể là Băng của hắn! Ngô Vi Triệt thì có nét nào đó giống Triệt, nhưng nàng thì hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn, chỉ là trùng tên mà thôi...

Băng cúi đầu nín thở nhịn không cho mình rơi lệ xuống, tuy rằng biết hắn nhất định sẽ thất vọng về hình dáng này của nàng, nhưng nàng chưa từng nghĩ đến một ngày gặp lại hắn lại đối xử với nàng lạnh lùng như vậy....

Cảm nhận được hơi ấm từ từ lan truyền từ tay nàng lên, nàng biết đó chính là tay của Triệt, thể chất hắn từ nhỏ là thiên hàn, một năm bốn mùa sờ vào tay hắn đều thấy lạnh, nhưng lúc này nàng lại cảm nhận được hơi ấm từ đó lan sang, nó truyền cho nàng hơi ấm làm ánh mắt Hãn vừa cấp cho nàng.

“Đừng đau khổ, coi như hắn có mắt không trông, tương lai nhất định kiến hắn hối hận không kịp...” Triệt lặng lẽ nói chỉ có nàng và hắn mới nghe được.

Tô Trần không hiểu được vì sao khi Hoàng Thượng gặp Băng Nhi lại lạnh đạm đến vậy liền hỏi:: “Hoàng Thượng không phải muốn gặp Băng nhi sao? Như thế nào.....”

“Người Trẫm muốn gặp không phải là nàng.” Lạnh lùng liếc mắt nhìn Băng thêm lần nữa, càng nhìn càng thất vọng.

Tô Trần mờ mịt vô đầu, thật sự là không thể hiểu được ý vua, Hoàng Thượng rõ ràng là đợi Băng nhi đến tận chiều, thế nào vừa mới nhìn đến nàng liền nói người mà Người muốn gặp không phải là nàng. Chẳng lẽ còn có một người nào đó tên Băng Nhi sao?

Băng nghe được lời nói của Tào Hãn khoé môi khê nhếch lên nhợt nhạt cười, ánh mắt âm đạm ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nói: “Hừ! Người muốn gặp Người không phải là ta, Người tưởng ta muốn gặp Người làm sao? Người có gì đặc biệt hơn người khác kia chứ? Mặt của người cũng không có gì là đáng để chiêm ngưỡng, đừng tưởng ai cũng muốn gặp, bốn tiểu thư mệt rồi, muốn đi nghỉ, Người cứ tự nhiên!” Nói xong còn tặng thêm cho hãn một ánh mắt xem thường rồi xoay người rời đi. Nàng cũng không sợ hãn để ý, thân phận hãn như vậy mà lại so đo với một tiểu hài tử không hiểu chuyện sao.

Trời ạ! Tiểu hài tử không hiểu chuyện..... Dĩ nhiên là nàng lưu cho hãn một ấn tượng đầu tiên, so với kế hoạch trước đó của nàng thật sự khác xa nhau, thật sự là quá tệ! Nhưng mà cứ nhìn thấy ánh mắt của hãn nhìn nàng lạnh lùng đến vậy nàng cũng không chịu được, nhưng hiện tại muốn hối hận đã muộn...

“Quay lại!” Tào Hãn đuôi lông mày khê nhếch, trên mặt không chút phiền lão, ngược lại còn chó chút hứng thú, chăm chú nhìn vào tiểu thân ảnh ngạo nghễ, con người quen thuộc như ngàn mũi dao nhọn bắn về phía hãn. Sự quật cường như vậy hình như rất quen thuộc.....

Băng không hề sợ hãi xoay người, ngẩng cao đầu, ánh mắt mang sự khiêu khích nhìn Tào Hãn.

“Băng nhi, sao có thể vô lễ như thế với Hoàng Thượng!” Tô Trản không nhẹ không nặng trách cứ nàng, trên mặt mang theo sợ hãi e sợ đứa nhỏ nay làm cho thiên hạ nổi giận nhưng ngược lại hãn lại cười, hình như là Hoàng thượng đang chờ mong nàng vô lễ với hãn....

“Dượng nên nói là Băng nhi trẻ người non dạ, nói năng lỗ mãng, mong Hoàng Thượng không cần để ở trong lòng.” Không quan tâm Tào Hãn có giận hay không nàng nói thêm vào lời của Tô Trản, sau đó phất ống tay áo tao nhã xoay người, tiêu sái đi ra cửa.

Tào Hãn há mồm trố mắt sững sốt một lát, một lúc sau mới hoàn hồn thì đã không nhìn thấy thân ảnh của Băng trong phòng nữa, chỉ thấy bóng của Triệt vội vã đuổi theo Băng, phía sau Tô Trản ghen cười nín không nói gì kiến cho Hãn xấu hổ nói: “Băng nhi, đứa nhỏ này đối với ai cũng vô lễ như vậy sao? Đứa nhỏ này được người nuông chiều quá hư rồi!”

“Hoàng Thượng nói vậy sai rồi, thành thật mà nói, vi thần chính là lần đầu thấy Băng Nhi vô lễ như vậy, đối với sự sùng ái của vi thần không quan hệ a!” Thật sự là ngạc nhiên! Đã bao nhiêu năm, từ khi hoàng hậu mất đi, hãn chưa từng thấy Hoàng Thượng biểu tình như thế bao giờ, không nghĩ tới Băng Nhi có thể khơi dậy hình bóng Hoàng hậu trong lòng Hoàng Thượng, làm cho người nhìn nó đặc biệt như vậy...

Hoàng Thượng sẽ không sùng ái Băng Nhi chứ? Không có khả năng, Băng Nhi mới có mười tuổi, so với Hoàng Thwuongj mà nói khoảng cách tuổi tác quá lớn...

Tô Trản một người tại chỗ miên man suy nghĩ đã lâu, “Hoàng Thượng.....”

“Tướng quân, Hoàng Thượng đã về rồi.” Quản gia một bên nhắc nhở, Hoàng thượng còn lệnh cho chúng nô tài không được quấy rầy tướng quân suy nghĩ, còn nói tướng quân ngày mai sau khi lâm triều đến ngự thư phòng có việc cùng với ngài thương nghị.

Tô Trản vỗ vỗ cái đầu lớn của hãn, hãn nghĩ lại Hoàng Thượng hôm nay đến phủ của hãn nhất định đã

là quái dị, buổi chiều còn nói đợi khi mùa xuân ấm áp mới phát động chiến tranh với Lan quốc, mai còn muốn thương nghị chuyện gì nữa? Không phải là chuyện gì liên quan đến Băng Nhi chứ?

Hắn tâm tư vốn là đơn giản, lúc này lại phải suy nghĩ thật sự đối với hắn mà nói cái gì cũng không rõ ràng nên tốt nhất không thêm nghĩ nữa, có nghĩ nhiều cũng vô ích, đợi ngày mai sẽ biết thôi.

Sau giữa trưa, Băng chán đến chết ngồi ở cửa sổ đánh đàn, cây cầm mà nương đưa cho nàng là Triệt đúng là một cây bảo cầm (đàn quý), thế nhưng mỗi khúc nhạc từ tay nàng đàn ra đều khiến cho người nghe thần kinh bát đảo, hai nha hoàn sớm không chịu nổi liền chạy vội ra khỏi phòng, nàng bực mình lâu lâu:

“Này đánh không hay sao? Chạy cái gì mà chạy kia chứ..”

khó nghe — hảo khó nghe — bên ngoài cửa sổ có con vẹt không sợ chết nói vào, sau đó lại thêm vài câu khác là: đánh người — tỷ tỷ lại đánh người!

“Con chim ngốc, ai biểu người chê bao ta, nếu mà còn nói nữa có tin ra vặt hết lông của người không?” Cái gì nó học cũng không tốt, đã thế còn học cách chế diễu nàng của Triệt.

tỷ tỷ hư lắm! tỷ tỷ hư lắm! tỷ tỷ hư lắm— Con vẹt không hiểu tiếng nàng cứ thế nói không ngớt, cũng không ý thức được nguy hiểm đang đến gần.

“Co chim ngu ngốc, người khá lắm! Nếu ta không cho người biết tay thì ta không tên là Băng.

Con chim ngốc không kịp nói tiếp đã bị Băng lao đến chụp trong tay, “Con chim ngu ngốc, ta trước tiên nhổ hết lông trên cái đuôi của người...”

Ngốc điếu, người nói ta là trước mặt quang người xinh đẹp cái đuôi, vẫn là.....”

Khạc, khạc, ...con vẹt ngốc hoảng sợ tự nhiên lại được tự do, nghiêm chỉnh nhìn tiểu chủ nhân ngồi xổm trên mặt đất không có làm gì khác.

Băng thở dài, nàng đang làm cái gì a! Thế nào mà lại trút giận lên một con chim kia chứ...

Tối hôm qua đợi mãi mà không thấy có tín hiệu của Tiểu Huy, Triệt thì không có hứng thú đối với việc ra ngoài đi dạo, nàng một mình thì càng không có hứng đi một mình nên chỉ có thể ở trong phòng đàn cho hết thời gian, lại bị con chim ngu ngốc đó chọc tức thật sự là mất mặt!

Nàng lại thở dài, đứa nhỏ đó cũng thật đáng thương, mẫu thân sinh ra hắn đã chết, phụ thân lại đối hắn chẳng quan tâm, đối với hắn mà nói khuyết thiếu đi tình thương nên khiến cho tính tình hắn trở lên quái gở và hướng nội, tâm tình hình như cũ không được tốt nhưng chính là không biểu lộ trước mặt nàng mà thôi.

Nhớ tới gia cảnh của Tiểu Huy nàng không khỏi nhớ đến thời gian nàng mười tháng mang thai cực khổ mới hạ sinh được hai tiểu hài tử, nhưng mà bọn nó so với tiểu Huy nhất định là may mắn hơn, ít nhất còn có phụ thân thương yêu chúng nó, không cho chúng nó chịu bất kỳ uỷ khuất nào chứ không như phụ thân của

Tiểu Huy vô trách nhiệm không quan tâm tới hã. Hã nhất định sẽ thực hiện lời hứa với nàng...

Nàng hơi hơi nhú mi, chống má nhìn ra hòn non bộ ngoài hoa viên, nàng không hiểu vì sao mà bản thân luôn không tự chủ muốn gặp tiểu Huy nhiều đến vậy. Khi đi chơi với nàng hã rất ít khi cười, chỉ khi nào nhắc đến tỷ tỷ của hã và biểu muội thì mới tươi cười như một đứa nhỏ. Mỗi khi từ biệt hã lòng nàng tự nhiên lại trở nên buồn chán không muốn trở về nhà.

Loại cảm giác này thực kỳ diệu, thực xa lạ, nhưng cũng thực thân thuộc, đó là cảm giác mà bản thân nàng khôn thể lý giải một cách rõ ràng đó là gì, chẳng nhẽ đây chính là hữu tình (duyên phận)? Nàng và tiểu Huy đúng là có duyên đến kỳ lạ, luân hồi chuyển kiếp đến ba lần nhưng đây chính là lần đầu tiên nàng thấy mình và đứa nhỏ mười tuổi có cái gọi là hữu tình.

Ai — nhớ tới buổi chiều ngày hôm qua thì thật không khoái chá chút nào, Bãg uể oải che mặt cúi đầu rên rĩ một tiếng, Hã nhất định ấn tượng lần đầu gặp nàng kém đến cực điểm, về sau nàng nên làm cái gì bây giờ?

“Bãg, tỷ đang làm cái gì đấy?” Triệt từ bên ngoài cửa sổ nhìn vào nói vọng, tò mò nhìn vào cây đàn cổ, “Tỷ đánh đàn? Ha, ha...xem ra ngày mai mặt trời nhất định sẽ mọc đằng tây!” Nàng không phải đối với cái gọi là cầm kỳ thi họa căm thù đến tận xương tuỷ sao? Như thế nào buổi trưa nay lại có tâm tình mà đánh đàn?

“Người không ở trong phòng ngủ trưa mà còn đến đây cười nhạo ta?” Bãg buồn bã ỉu xìu liếc nhìn Triệt đang cười đến típ mắt lại, ngay cả nổi hứng đánh đàn mà cũng bị hã cười đến vậy.

“Ta nào dám giễu cợt tỷ tỷ đâu?” Triệt phản xạ có điều kiện lấy tay che đầu, nhưng thấy nàng không có đánh mình thì ngăn người, nói: “Dượng vừa rồi vội vàng trở về từ bên ngoài, mang theo một tin tức a! Tỷ không muốn nghe sao?”

“Không nghe, cái đó có quan hệ gì với ta.” Không phải là lại muốn xuất chinh (ra trận) sao?

“ Với chúng ta đương nhiên là có liên quan!” Triệt thấy nàng không dám hứng thú, cũng không thừa nước đục thả câu, rõ ràng nói, “Hoàng huynh ý muốn cho chúng ta vào cung bồi thái tử và còn chúa đọc sách, cái này cũng là truyền thống từ lâu, hoàng tử đến khi mười tuổi nên có bạn tâm đầu ý hợp.”

“Cái gì? Ta không đi!” Bãg thật sự khó nén kinh ngạc trong lòng, nàng đã muốn biểu hiện ra bên ngoài là không tuân (không lễ phép), Hã cư nhiên còn muốn nàng vào Triệt vào cung bồi công chúa và Thái tử đọc sách? Chẳng nhẽ hã không sợ nàng đưa hai đứa trẻ đó lạc lối sao..? Trời ơi, cái gọi là Thái tử và công chúa không phải là bảo nàng gặp hai đứa nhỏ đáng thương đó sao?Làm cho nàng có thể hưởng dẫn chúng học hành... Càng nghĩ càng thấy xấu hổ a! Không đi không đi!

“Chẳng lẽ tỷ không muốn gặp hai hài tử của mình?”Biết rõ trong lòng nàng không muốn, Triệt lại nhìn không được muốn khơi gợi cho nàng. Hã đối với Hoàng huynh mà nói là cực hiếu tâm tình, đối với việc bọn họ tiến cung nhất định không đơn giản chỉ là cùng công chúa và Thái tử đọc sách không mà nhất định có nguyên nhân khác. Hôm qua nàng bất kính với Hoàng huynh như vậy nhất định đã kiến cho hoàng huynh hoài nghi, gợi lên hứng thú của hoàng huynh với nàng. Thử hỏi từ trước ngoài Nhược Nghiên ra làm gì có

nữ nhân nào dám không khách khí với Hoàng huynh như vậy?

“Ta đương nhiên là muốn thấy bọn chúng, nhưng là không phải hiện tại……” Đúng vậy, của nàng xác thực rất muốn trông thấy những đứa nhỏ do chính mình vất vả sinh ra, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến trường hợp kia liền xấu hổ, bọn chúng là đứa nhỏ do nàng sinh ra vậy mà hiện tại tuổi của nàng so với bọn chúng thậm chí còn nhỏ hơn đến một tháng, gặp mặt lại còn phải cung kính khúm núm kêu bọn chúng thái tử, công chúa, nàng làm sao chịu được……

Hơn nữa, nàng nếu cả ngày cùng với mấy đứa nhỏ đó ở cùng nhau, Hãn không chừng còn xem nàng là người đồng lứa với con của hãn, hoá ra nàng không nhiên lại thành như con hãn sao, nàng lúc đó làm sao kiến cho hãn đối với nàng mà yêu say đắm? Một nam nhân bình thường sao có thể yêu một đứa nhỏ mới có mười tuổi kia chứ? Hơn nữa nàng cho hãn ấn tượng đầu tiên kém như vậy, phải làm cho hãn nhanh quên đi ấn tượng đó mới được, nếu không tương lai sao có thể gây chú ý và hấp dẫn hãn?

“Vậy tỷ tự mình đi nói cho Tô Trần biết đi, tỷ không đi nhưng mà ta đi!” Triệt lơ đãng cười cười, biết trong lòng nàng nếu đã quyết định thì bất kỳ kẻ nào cũng không miễn cưỡng được, cho nên cũng không nói thêm cái gì nữa.

“Ha, ngươi là muốn đi gặp Nông Tình đi?” Băng cười nhìn hãn, “Ta nói này, không bằng trong tương lai để cho tiểu Nông Tình gả cho thái tử nhà chúng ta được không? Bọn chúng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình nhất định tốt lắm…… Uy! Ngươi đó là cái biểu tình gì?”

“Thái tử nhà các ngươi?” Triệt không vừa ý hừ lạnh trào phúng nói: “Chờ đến khi nào tỷ đăng vị lại mới nói thế được!” Con đường tương lai phía trước không ai biết thế nào, tuy nghe nói sau khi từ Điệp cốc trở về Hoàng huynh cho giải tán toàn bộ hậu cung, nhưng với tính tình bướng bỉnh của nàng, không có muốn nói cho Hoàng huynh thân phận thật của mình thì kết quả ai dám đoán trước đây?

“Dám xem thường tỷ tỷ ta!” không khách khí với Triệt nàng liền ra tay đánh vào đầu hãn.

“Tỷ tỷ đánh người!”

“Tỷ tỷ đánh người — đánh người —”

Một người một chim thi nhau hét lên, chọc cho Băng cười ra tiếng, tâm tình đồng thời vì thế mà vui đi không ít, cười chỉ vào con chim ngốc đó nói: “Con chim ngốc này học người đó!”

Triệt thấy nàng cười cũng cười theo, nhưng ánh mắt vẫn hàm chứa chút gì đó bất đắc dĩ, vài phần buồn bã, nếu ông trời đã an bài nàng vĩnh viễn không thuộc về hãn thì hãn có thể làm được gì ngoài chúc cho nàng hạnh phúc về sau?

Ngày hôm sau, Triệt vào cung từ sớm, cho đến khi màn đêm buông xuống mới trở về, Băng đợi một ngày, nóng vội khó nhịn, hận thời kỳ này không có di động để có thể hỏi thăm tin tức tình hình trong đó, khi thấy xe hãn vừa mới về đến cổng phủ thì lập tức chạy ra nghênh đón, lôi kéo hãn vào tiểu viện của mình.

Ân cần bưng nước cho hần, lấy lòng cười nói: “Thế nào? Bọn nhỏ thế nào?” suốt một ngày nay nàng chỉ có nghĩ không ngừng đến hai hài tử của mình, không biết chúng hiện tại thế nào, không có mẫu thân chiếu cố nhất định là trong cung là không tốt rồi, nghĩ đến mà đau lòng!

Triệt không nhanh không chậm uống ngụm trà vào miệng sau đó mới chậm rì rì nói: “Rất tốt.” Hai cái hài tử này quả thật là dung mạo bất phàm, thái tử Huy thông minh hiếu học, nhạy bén hơn người, công chúa điềm đạm nhàn tĩnh, tâm tính hiền lành, không có gì không tốt.

“Cái gì kêu rất tốt!” Bằng bất mãn vỗ vào bàn, nàng đợi hần một ngày, hần trả lời cộc lốc như vậy cho có lệ sao?

“Bọn họ từ cách nói năng đến đi đứng đều không tầm thường, cử chỉ thích đáng, đều là những đứa nhỏ được giáo dưỡng tốt, so với chúng ta năm đó trong cung chỉ có hơn, tỷ không cần vì bọn chúng mà lo lắng.” Triệt không rõ nàng quan tâm cái gì, trong cung thiếu gì nữ nhân mưu toan thao quyền muốn làm người đứng đầu hậu cung, tuy không có chịu nhiều thị phi nhưng lại luôn phải đối mặt với không ít mưu toan hãm hại, những đứa nhỏ của nàng so với hần năm đó thật sự là hạnh phúc hơn nhiều.

“Cách nói năng không tầm thường, cử chỉ thích đáng?” Bằng lắc lắc đầu, “Không tốt..... Tuyệt không tốt!” Dựa theo cách miêu tả của hần thì nàng cơ hồ có thể tưởng tượng ra bọn nhỏ theo khuôn phép cũ, không khí trầm lặng, không hề có tinh thần phấn chấn, cũng không có bộ dáng của những đứa nhỏ bình thường, bọn chúng đáng ra phải thừa tinh lực, cử chỉ thông minh hoạt bát năng động, thậm chí có thể là bướng bỉnh náo loạn mới phải, nhưng hiện tại bọn chúng như vậy không phải là không tốt sao? Cái gì mà cách nói năng không tầm thường? Cử chỉ thích đáng? Ngẫm lại liền cảm thấy thật đáng buồn, bọn họ chung quy vẫn là những đứa trẻ theo khuôn phép cũ của hoàng gia mà sống, trưởng thành tự nhiên không phải thành hai khúc gỗ sao? Cứ nghĩ đến tương lai bọn chúng như vậy mà đau lòng, nếu có nàng bên cạnh bọn chúng thì bọn chúng nhất định không thành như vậy.

“Có cái gì không tốt? Ta xem rất tốt, còn nhỏ như vậy đã có phong thái đúng mực của hoàng gia...”

“Người biết cái gì! Người đứng là người của thời kỳ phong kiến giáo điều, trói buộc con người theo khuôn khổ.” Bằng tức giận không chịu được, đáng ra bọn nhỏ phải có tuổi thơ hoạt bát ai ngờ Hần lại giáo dục chúng thành ra như vậy, ép bọn nhỏ thành chính mình năm xưa, đây chính là điều mà nàng không bao giờ muốn nhìn!

“Ta không hiểu ty đang nói cái gì?” Triệt nghi hoặc khó hiểu nhìn nàng tức giận đến đỏ mặt, đây chính là lần đầu tiên nàng phản đối gay gắt đến vậy.

“Quên đi quên đi, không hiểu không thể trách người.” Bằng cảm thấy mình nói thế có vẻ không hợp tình hợp lý nên không muốn nói lại, ngược lại đổi đề tài nói: “Người nói thế nào với Hoàng thượng, sao trong cung còn phái cả ngự y đến?” Nói đến đây, Bằng không hiểu hần nói nàng bị cái gì, nếu không phải nàng phản ứng nhanh không phải là lộ chân tướng rồi sao?

“Tỷ không phải không đi vào cung nên phải tìm một lý do hợp lý sao! Ta đã nói tỷ đột nhiên bị bệnh, không ngờ hoàng huynh lại lập tức phái ngự y đến chữa bệnh cho tỷ!” Triệt đậm cười nói, “Sau lại nghe

ngự y về cung bầm báo nói là tỷ bị cảm mạo nên nóng, Hoàng huynh còn sùng sốt phân phó ngự y chuẩn bị thuốc bảo ta mang về phủ cho tỷ dùng, hiện tại thuốc còn trên xe đấy! Nhưng mà tỷ cũng không dùng được, chỉ có bệnh nhân bị cảm mới được dùng.” Hành động của hoàng huynh thật ngoài dự liệu của hần, có thể thấy hần có quan tâm đến nàng, nàng như một ma lực, người nào không thích nàng rồi cũng sẽ thích nàng, cứ thế phát triển dần cho đến khi yêu say đắm không thể buông...

“Không thể nào? Hần không phải là rất ghét ta sao?” Bạng không thể tin tưởng mắt nhìn, một mắt có một cái gì đó mơ hồ ngọt ngào, trong lòng không ngừng nổi lên sự vui sướng, đôi mắt chậm rãi chuyển sang mộng lung nghi ngẫm.

Triệt cười, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: “Bạng, có đôi khi ta cảm thấy người rất ngốc.....” Đối với cảm tình, nàng đôi khi thật sự rất ngốc, tựa như kiếp trước, nếu nàng sớm thổ lộ cho hoàng huynh biết hết thì không có nhiều chuyện phát sinh đến vậy, sau đó để nó rơi vào tình cảnh không thể cứu vãn, hoàng huynh và nàng vì thế cũng khôn cần sinh ly tử biệt mà khổ sở...

“Cái gì? Người dám nói tỷ tỷ người khờ!” Quả thực là rất đánh đánh!đánh!“Người còn cười!” Đứa nhỏ này có phải là bị nàng đánh nhiều quá đến ầm đầu rồi không? Bị đánh còn cười vui vẻ như vậy! Trời ơi, không phải là bị nàng đánh đến ngốc rồi chứ?

Bạng đánh đủ rồi mới nhúu mày hỏi: “Như thế mà không có thấy người nhắc gì đến Nông Tình? Cái Mẫn Điệp quận chúa đó có phải là nàng không?”

“Là nàng, nàng cũng tốt lắm, chính là tinh thần nhìn qua có chút u buồn mà thôi.” Nhớ đến mới có năm nào ông đứa nhỏ trong lòng giờ đã trưởng thành một tiểu cô nương xinh đẹp đến vậy, dung mạo nàng yêu kiều, là một cô nương tuyệt mỹ nhưng mắt nàng không hiểu sao luôn toát lên sự u buồn, hần không nhìn ra lý do kiến nàng như vậy, Hoàng huynh rất sủng ái nàng, mà thái tử và công chúa cũng thân thiết không ghét bỏ nàng, theo lý thuyết mà nói thì nàng không có gì phải buồn cả, nhưng sự thật lại ngược lại.

“Tốt cái gì mà tốt, người chẳng lẽ nhìn không ra mấy đứa nhỏ đó không có gì vui vẻ sao?” Bạng thở dài, có lẽ hần căn bản không hiểu cảm giác của nàng, thậm chí cho rằng đây cũng là điều bình thường bởi vì kiếp trước của hần có một thời thơ ấu cũng không hề vui vẻ như vậy, nàng có thể hiểu được, đối với hần mà nói chưa từng được hưởng thụ thế nào là tình yêu của mẫu thân, đối với tội nhỏ luôn u buồn chả nhẽ hần không đau lòng sao?

“Mười tuổi thì đã không còn là nhỏ, Nhược Nghiên mười ba tuổi đã vào cung làm hoàng hậu.” Triệt thần nhiên nói. Hần không thể gạt đầu với cách nói của nàng, nếu sinh ra trong hoàng gia, thân phận bọn chúng đương nhiên tôn quý hơn con sinh ra trong gia đình thảo dân bình thường, chính vì thế chúng phải tự lập sớm hơn, nếu không sẽ bị người ta biến thành một khúc gỗ, kết cục là không được coi trọng!

“Ta quả thực không thể thông cái đầu đá của người!” Bạng thở phì phì bỏ lại Triệt chạy.

Hần sao lại lấy Nhược Nghiên ra làm ví dụ, mười ba tuổi Nhược Nghiên hiểu được cái gì? Cho dù Hần khi đó trong lòng có yêu nàng, nhưng nàng có hạnh phúc sao? Cuối cùng không phải vẫn trở thành kẻ hy sinh cho lợi ích chính trị sao?

Nàng sẽ không đi con đường của Nhược Nghiên năm xưa, đương nhiên cũng không hy vọng bọn nhỏ của nàng cũng đi con đường của Nhược Nghiên năm đó, bọn chúng có quyền chọn con đường riêng cho chính mình, làm những gì mà chúng muốn, không bị cái gọi là thân phận con cháu hoàng gia trói buộc, cuối cùng không có cái gì, đến nhận thức cũng không có, làm con rồi cho kẻ khác an bài, cho dù có là phụ thân của chúng cũng không có cái quyền đó!

Liên tục vài ngày, Tô Trần đều ở trong doanh trại quân binh luyện binh, buổi tối cũng ở trong quân doanh không về, Triệt ngày ngày cũng tiến cung đi sớm trở về, còn lại Băng một mình ở nhà không có làm gì, buồn bực cùng con chim điểu ngu ngốc đầu khấu.

Trong thư phòng phía Nam, Tào Hãn nhìn thấy thái tử Huy đang viết chữ, mặc dù còn là trẻ con nhưng lấy tuổi của hắn mà nói thì làm được cũng đã là rất tài, liền khen hắn hai câu, sau đó lại hỏi Triệt: “Tỷ tỷ người thân mình khỏe chưa?”

“Hồi Hoàng Thượng, đã khỏe hơn nhiều rồi ạ!” Triệt đáp một câu, nghĩ rằng nàng căn bản chả có bệnh gì, chỉ là giả bệnh để không phải tiến cung mà thôi.

Tào Hãn gật đầu, cười nói: “Thời tiết tốt lắm, các người cả ngày học rồi, có thể ra ngự hoa viên chơi!”

“Tạ phụ hoàng!” Vài cái đứa nhỏ cùng kêu lên nói.

Triệt chú ý quan sát biểu hiện bọn nhỏ một chút, bọn nhỏ không một chút nào tỏ ra vui mừng khi phụ hoàng cho chúng giải lao, có lẽ Băng nói đúng, chúng không thật sự vui vẻ....

“Ân, đi đi! Triệt nhi, trăm đi thăm tỷ tỷ người đi.” Tào Hãn tâm tình thật tốt, nhắc chân ra khỏi thư phòng. Hắn cũng không hiểu vì sao cứ muốn gặp đứa nhỏ kiêu ngạo đó, tâm cứ phập phồng mong chờ.

Triệt trong lòng hồi hộp một chút, Băng căn bản không bị bệnh, nếu mà bị hoàng huynh biết được, chuyện bé xé ra to tội nàng phi quân chứ...

“Ta muốn trở về phòng mình, các người tự mình đi chơi đi!” Thái tử Huy nói xong vui vẻ rồi chạy bỏ.

Triệt sửng sốt trong chớp mắt, Hãn lần đầu nhìn thấy Thái tử lộ vẻ vui mừng trẻ con đến vậy! Không biết cái gì có thể làm cho Thái tử vui mừng đến vậy?

Khéo léo từ chối không đi cùng Minh Nhi và Nông Tình, hắn bước nhanh chạy theo hướng tẩm cung thái tử, rất xa nhìn thấy có một chú chim trắng từ trong tẩm cung thái tử bay về hướng đông nam.

Trong lòng hắn đặt câu hỏi: Đây là rõ ràng là bồ câu đưa tin, Huy nhi đang gửi tin cho ai? Cố dấu mình sau gốc cây cổ thụ chờ một lúc sau thấy Thái tử đã thay vào mình một bộ thường phục ra khỏi điện, sắc mặt vui vẻ mỉm cười nhẹ nhàng đi theo cửa lách hướng tây chạy ra...

Triệt lòng mang nghi hoặc nhìn theo bóng hắt đi xa,, nhìn hắt như một người rất thân thuộc theo các nẻo đường đi ra khỏi cung kinh ngạc trợn trừng, đường đường là một Thái tử dám một mình ra cung, hơn nữa bọn thị vệ trong cung thế nào mà không phản ứng gì hết, chả nhẽ Hoàng huynh cũng không hề biết chuyện này? Huy nhi ra cung là muốn làm cái gì?

Băng chọc ghẹo con chi ngốc bằng một cành cây nhỏ, đột nhiên nhảy lên vui mừng rời khỏi cái lồng chim, nhìn bên ngoài cửa sổ có con chim bồ câu trắng như tuyết đậu vào, cởi bỏ lá thư giấu nơi chân con chim bồ câu nhì dòng chữ quen thuộc: “đầu đường phố Đông, không gặp không về”.

Là Tiểu Huy! Thật tốt quá, nàng rốt cục cũng không cần ở nhà buồn đến chết!

Hoan hỉ vui mừng thay bộ đồ nam nhi vọt ra ngoài, thấy lão quan gia bên ngoài liền thuận tiện cướp lấy túi tiền trên người lão, đối với sự la ó của lão quản gia nàng chỉ làm ngơ, cao hứng phấn chấn không quay đầu lại hướng cửa lớn chạy đi.

Tào Hãn bị kích động lại cái trang đến Tô phủ, đáng thương không có chủ tử ở nhà, quản gia đối với sự giá lâm của Hoàng thượng nhất thời chân tay luống cuống quỳ xuống đất, miệng hô vạ tuế.

“Trẫm hôm nay là tới là muốn vấn an Băng nhi tiểu thư, nghe nói nàng đã khá hơn, đi mời nàng ra đây!” Nha đầu kia đúng là cứng đầu, nếu không phải hắt tự mình đến vấn an thì nhất định nàng ấy không chịu vào cung.

“Hồi Hoàng Thượng, Băng nhi tiểu thư nàng..... Nàng.....” Quản gia lòng bàn tay đổ mồ hôi, nói năng lộn xộn.

“Vâng! Hồi Hoàng Thượng, như lời người nói, Băng nhi tiểu thư nàng..... Vừa mới ra khỏi cửa...” quản gia không còn cách nào khác là nói thật, nếu hắt mà dám nói dối e rằng cái đầu hôm nay không còn trên cổ hắt nữa.

“Cái gì?” Tào Hãn kinh ngạc, cười chế diễu gật đầu nói: “Tốt lắm, tốt lắm!” Chỉ sợ nàng ấy căn bản không bệnh! Rõ ràng là không muốn tiến cung, cho nên chính là giả bệnh trốn hắt! Tốt lắm! Hắt hôm nay bực mình rồi phải chờ đến khi nào nàng về mới thôi! Xem đến lúc đó nàng nói gì với hắt!

Băng kích động đến thẳng phố đông, từ xa đã thấy tiểu Huy chờ nàng một chỗ, cao hứng hướng về phía hắt vẫy vẫy tay chạy đến: “Tiểu Huy, hôm nay người như thế nào có thể đi ra?”

“Ta phụ..... Phụ thân vừa mới đi, ta cũng liền đi ra, tiểu Băng, nghe nói hoa sen bên hồ đang nở rộ, hôm nay chúng ta đến đó được không?” Tiểu Huy mất tự nhiên cười. Vừa nãy suýt nữa là hắt buột miệng nói ra hai chữ Phụ hoàng, may mà hắt vẫn chưa có nói ra, nếu không tiểu Băng nhất định không đối với hắt như trước nữa.

“Du hồ? Tốt!” Lần trước ở Vũ Trần lâu dùng cơm, hoa bên hồ Liễu Sắc đã đầy nụ, nếu Tiểu Huy đã muốn đi xem hoa sen, vậy thì nàng sẽ bồi hắt đi xem, tuy rằng bản thân nàng đối với việc du hồ không có hứng thú, nhưng mà tiểu Huy hưng phấn muốn đi thì nàng cũng không muốn hắt phật ý, đi với hắt một chuyến cũng không có sao!

“Đúng rồi, hôm nay ta còn dẫn theo một băng hữu, người không để tâm nếu hã đi cùng với chúng ta chứ?” Huy cười hỏi.

“Làm sao thế chứ! Đi càng nhiều người càng vui, đáng tiếc đệ đệ của ta không có nhà, nếu không ta cũng sẽ dẫn hã đi!”

Băng lơ đếnh nói.

“ViTriệt, mau tới đây, tiểu Băng chính là người bạn tốt mà ta nói với người đó!” Tiểu Huy quay đầu hô.

Băng mắt choáng váng, lảng lảng nhìn người phía sau tiểu Huy, đó là Triệt! Dĩ nhiên là Triệt! Nói như vậy.....

Nàng mạnh mẽ lui ra phía sau từng bước, không thể tin chính mình lùi lại đán giá tiểu Huy, cúi đầu nói một câu, “Nguyên lai..... Người chính là thái tử.....” Tiểu Huy dĩ nhiên là Thái tử, là con trai của nàng..... Băng tâm lý lộn xộn, giống như mấy vụn sợi tơ đều bị rối tung lên, không cái gì rõ ràng...Nàng vốn chỉ đơn giản nghĩ tiểu Huy là con nhà quan lớn nào đó chứ chưa từng nghĩ đến nó là Thái tử!

“Tiểu Băng, người nói cái gì?” Tiếng người ồn ào, Tiểu Huy không có nghe Băng nói cái gì trong miệng, chỉ cảm thấy vẻ mặt của nàng hình như đột nhiên thay đổi, vội vàng thân thiết hỏi. Vì sao khi thấy Vi Triệt đi cùng hã thì cứ như thấy quý vậy?

Băng thực không chịu thua kém quay đầu bỏ chạy, nàng cũng không biết chính mình vì sao muốn chạy, cho dù Tiểu Huy là con trai của nàng thì như thế nào? Nàng rõ ràng có tự tin xuất hiện ở trước mặt hã nhưng mà hiện tại tự tin đó đâu rồi, không biết thân phận tiểu Huy là một chuyện, hiện tại đã biết, sự tình đã hoàn toàn thay đổi rồi. Tương lai nàng sẽ quay trở lại bên người Hã, đến lúc đó danh chính thành mẫu thân của Tiểu Huy, nếu mà tiểu Huy nhận ra nàng chính là băng hữu của nó lúc trước thì thế nào?

“Tiểu Băng –” Gặp Băng chạy, Tiểu Huy trong lòng sốt ruột thấy kỳ quái, hăm hăm nghiêng đầu hỏi Triệt, “Sao lại thế này, vì sao tiểu Băng vừa thấy người liền bỏ chạy? Các người có ân oán gì?”

“Chúng ta như thế nào có ân oán gì chứ?” Triệt cười khổ nói, “Nhớ rõ ta và người từng nói về tỷ tỷ của ta chứ? Đó chính là nàng.” Hã theo đuôi Huy Nhi đương nhiên không qua khỏi mắt được đám thị vệ, may mắn giao tình của hã và Huy Nhi không tồi nên hã mới có thể để cho Huy Nhi cho hã đi cùng. Trong thời điểm Băng gặp Huy Nhi hã cũng rất kinh ngạc, hai người cứ tròn mắt nhìn nhau bởi biết rõ thân phận của nhau, nhưng mà Huy Nhi hình như không biết Băng chính là nữ nhi giả trang nam...

“Hả! Tiểu Băng là nữ tử? Tiểu Băng là nữ tử! Tiểu Băng là nữ tử.....” cùng một câu nói mà Huy nhi cứ lập đi lập lại đến mấy lần, từ kinh ngạc chuyển dần sang vui sướng, biến hóa cực nhanh.

Triệt bất đắc dĩ gật đầu, sự tình càng ngày càng rối loạn, còn không hoàng huynh đối với Băng hiện tại ôm tâm tư gì, Huy nhi lại tiến vào, nhìn dáng vẻ kinh ngạc của hã thêm vài phần vui sướng hình như cũng không phải là chuyện tốt, kế tiếp nên làm cái gì mới tốt bây giờ?

“Tiểu Băng — người đừng chạy a!” Huy nhi nhắc chân chạy téo Băng? Nàng vì sao phải chạy? Cho dù là hãn cố tình che dấu thân phận mình, nàng có giận hãn đi nữa thì hãn có thể hướng đến nàng mà đền tội! Nàng cũng che dấu hãn nàng là nữ nhi hãn cũng không hề có ý giận nàng đâu!

Băng ở phía trước đã chạy thật xa, Triệt cùng bọn thị vệ không thể không đi theo phía sau Thái tử, một thị vệ tiến đến chặn chân thái tử lại nói: “Thái tử, không bằng để cho thuộc hạ hạ lệnh đi bắt nàng về...” Lời nói còn chưa hết đã bị Huy Nhi lên án: “Câm miệng! Ai muốn các người nhiều chuyện!” để cho lũ thị vệ này đi bắt Băng thì sau này nàng nhất định sẽ không để ý đến hãn nữa, có người ngốc mới làm như vậy!

“Tỷ tỷ hình như là trở về phủ thì phải!” Triệt phát hiện Băng chính là đang hướng về phía Tô Phủ chạy, hảo tâm nhắc nhở Huy Nhi.

Lúc này muốn khuyên Huy nhi không cần đuổi theo đương nhiên là không hiệu quả. Hãn tuổi tuy nhỏ, nhưng đã cực kỳ có chủ kiến, mà Băng hướng về phía Tô phủ chạy về chứng tỏ lòng nàng đang cực kỳ rối loạn. Chỉ mong Hoàng huynh đến Tô phủ hỏi thăm nàng đã rời đi nếu không...cuộc gặp gỡ này nhất định gây đầy bất ngờ!

Tào Hãn vẫn ngồi tại Tô phủ chờ Băng về để vạch trần chuyện nàng giả bệnh. Hãn không ngờ được thấy nét mặt Băng hoang mang chạy thẳng vào phòng khách mà không có nhìn đường. Băng vừa chạy đến phủ vừa thổ hồn hển, nghĩ lại nàng vừa nảy phản ứng có hơi thái quá, đáng lẽ ra nàng có thể bình tĩnh lại cáo biệt với Tiểu Huy mới phải, vì Triệt không có đời nào tiết lộ thân phận nàng cho Huy biết. Mình giờ mà chạy về bất ngờ như thế, nếu tiểu Huy chạy về theo thì làm thế nào bây giờ?

Nhưng mà giờ có nói gì cũng đã muộn, hy vọng Triệt đủ thông minh không lăm lờ bằng không nàng nhất định đánh bể cái đầu của hãn!

“Hôm nay như thế nào trở về sớm như vậy?” Tào Hãn vẽ mặt tựa tiểu phi tiểu (cười châm chọc) nhìn vào tiểu công nương đang hoang mang rối loạn chạy về. Xem nàng không có phát hiện hãn ngồi trong phòng thì nhất định trong thành có quỷ truy đuổi rồi!

“A....-” Băng sợ hãi kêu lên, nghe tiếng nói mới phát hiện trong phòng còn có người ngồi, hơn nữa người đó lại là người mà nàng không mong muốn gặp nhất! Hãn như thế nào lại tới nữa? Vì sao mỗi lần gặp hãn thì nàng đều để hãn thấy bộ dạng nàng trong trang phục nam nhi, đã thế hãn nhất định biết nàng giả bệnh...

Tào Hãn đứng dậy, chậm rãi đi từng bước về phía Băng còn đang trợn mắt há mồm nhìn hãn, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên nhìn và nói: “Sắc mặt cũng không tệ! xem ra bệnh của người hình như là khỏi hãn rồi!”

“Đúng vậy! Bệnh của ta đã tốt hơn nhiều, tạ Hoàng Thượng quan tâm.....” Băng cười mỉa, cố ý tránh cầm mình khỏi lòng bàn tay hãn, nếu không nhanh tránh khỏi hãn thì nàng sợ nàng sẽ không kiềm chế được nhào vào trong lòng hãn, tìm kiếm cái ôm ấm áp của hãn...

“Nếu đã tốt hơn thì ngày mai cùng Triệt nhi tiến cung đi!” Tào Hãn mỉm cười thu hồi cánh tay. Nếu

nàng đã nói thế thì không cần đợi ngày mai nhất định ép nàng tiến cung. Cho nên hãn không cần trực tiếp vạch trần chuyện nàng giả bệnh, tránh ngược lại khiến nàng giận lên thì không tốt.

“A..... Kỳ thật cũng còn chưa có khỏi hẳn, nếu mà lây sang Thái tử và công chúa thì không được tốt lắm, Hoàng thượng người nói xem có đúng không?” Nói xong Băng giả vờ ho khan vài tiếng, lấy lý do bệnh mình chưa khỏi hẳn, sau đó còn bồi thêm: “A..... Hình như lại phát sốt rồi, ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi, Hoàng Thượng trăm công nghìn việc, chính sự bận rộn thỉnh người nhanh chóng hồi cung!”

Tào Hãn hết kiên nhẫn, đối với việc nàng hết lần này đến lần khác mượn cớ không vào cung tức giận lạnh lùng nói: “Nói thật, có phải là người không muốn tiến cung làm bạn với mấy đứa nhỏ của trẫm hay là muốn tránh mặt trẫm? Còn nhỏ mà đã dối gạt người, trưởng thành còn thế nào? Quên đi, trẫm cũng không muốn so đo với người, nếu người thực không muốn đi thì trẫm cũng không miễn cưỡng người!”

“Ta.....” Băng mở miệng khó nói. Nàng sao lại không muốn gặp hãn kia chứ? Mười năm qua ngày nào nàng cũng tưởng nhớ hãn đến sắp phát điên rồi, nhưng mà... Nàng không nghĩ dám xuất hiện trước mặt bọn nhỏ với dung mạo này, nếu hiện tại không phải là nàng mười tuổi mà mười năm tuổi thì nàng tự tin hơn nhiều, gặp hãn càng nhiều càng tốt. Nhưng trời trêu người con người, nàng gặp hãn khi nàng mới có mười tuổi....

Băng khó có thể khắc chế lo lắng trong lòng, u buồn và bất đắc dĩ làm cho Tào Hãn không khỏi động lòng, lần đầu gặp mặt, đứa nhỏ này đã cho hãn thấy sự ngạo nghễ quật cường, cho hãn cái nhìn ấn tượng không quên. Minh Nhi quá mức e lệ dịu hiền, hãn thật sự muốn cho nàng tiến cung để xem nàng có thể thay đổi được chút gì đó cho Minh Nhi không. Hôm nay gặp nàng thì hãn lại thấy ở nàng có cái nhìn hoàn toàn mới, một đứa nhỏ mới có mười tuổi sao cái nhìn lại phức tạp đến vậy? Như trong lòng nàng chôn dấu rất nhiều điều khó nói không thể rãi bày với bất kỳ ai...

“Có chuyện người cứ nói thẳng.” Hãn thật sự muốn biết trong lòng nàng giấu bí mật gì, muốn thay nàng giải quyết hết nỗi buồn đó, muốn lần nữa nhìn thấy sự cao ngạo, tự tin của nàng...

Băng lắc đầu, tỏ vẻ như thế chính mình không thể nói được, nhìn đến vẻ mặt thất vọng của hãn, tim nàng nhất thời loạn nhịp, đúng lúc này từ bên ngoài vọng vào tiếng nói của Tiểu Huy....

“Tiểu Băng, ta đã biết thân phận của người, ta sẽ không trách người mà, thật sự đó! Người cũng không cần tự giận mình, chúng ta huề nhau, lại như trước kia được không? Tiểu Băng”

Tiếng nói của Tiểu Huy vọng từ xa càng ngày càng đến gần, chỉ cách phòng khách một chút thì lão quản gia ở phía sau đuổi theo thở hồng hộc chạy đến nói: “Triệt thiếu gia..... Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng ở đại sảnh.....”

Đáng tiếc lời nói của lão quản gia không có lọt vào tai Tiểu Huy, nên hãn cứ cao giọng gọi Băng đi vào phòng khách.

“Tiểu Băng.....” Vừa bước vào đến cửa thì tiểu Huy đứng sững người lại, không tiến lên, tròn mắt nhìn người đang ở cung phòng với Tiểu Băng, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa đến trắng bạch, miệng lí nhí: “Phụ hoàng.....”

Băng căn môi dưới, hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Huy liếc mắt một cái, trong lòng không biết bao nhiêu là rối loạn, rõ ràng cả nhà đoàn tụ là chuyện vui vậy mà lòng nàng lại hỗn loạn không chịu nổi!

Tiến vào sao là Triệt bất đắc dĩ thở dài, xem ra lời cầu nguyện trên đường đi của hắn không hiệu quả, chuyện Băng giả bệnh không vào cung đã bị phát hiện, lại còn thêm chuyện Huy Nhi trốn cung cũng đã bị phát hiện...

Tào Hãn cao cao tại thượng ngồi trên ghế chính trong phòng, đế vương uy nghiêm nhìn ba đứa nhỏ, Triệt sắc mặt như thường, đúng là một đứa nhỏ biết bốn phân, Băng thì nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ vẻ mặt kiêu ngạo coi như không có gì, chỉ có Huy Nhi thì cúi đầu hối lỗi bộ dạng như đang đợi hắn trách phạt.

“Huy nhi, người trước tiên nói đi!” Hắn tuyệt đối không biết vì sao Huy Nhi lại ra khỏi cung được, đã thế lại kết bạn với Băng, có lẽ hôm nay mới biết đó là Tỷ tỷ của Triệt nên mới theo về đây!

Tào Hãn gật đầu với suy nghĩ trong lòng mình, thái độ bí hiểm nhìn Băng mình thì thật chặt nói: “Nói như vậy Băng thì cũng là hôm nay mới biết thân phận thật của Huy nhi phải không?”

“Đúng. Nếu mà sớm biết hắn là Thái tử thì lúc ấy ta sẽ không nhiều chuyện xen vào việc người khác.” Băng cố ý châm chọc nói, nếu quả thật nàng biết hắn chính là đứa nhỏ của nàng thì nàng đương nhiên vẫn sẽ quản hắn, nhưng không gặp hắn lúc đó, cũng không vì thế mà đưa bản thân vào cục diện xấu hổ như vậy! Ngày đó khi nàng sinh con, chỉ có đặt tên con gái là Minh, còn hắn sinh sau tên gì nàng chưa kịp biết....

Trong lòng nàng đối với Tào Hãn lại càng thêm oán trách, hắn căn bản không có chiều cố bọn nhỏ được tốt, đến việc Huy Nhi thế nào trốn khỏi cung hắn cũng không hề biết? Đây là chuyện nguy hiểm thế nào! Chẳng may Úy Phong Kỳ sai người làm bị thương Huy Nhi hoặc bắt cóc nói làm con tin thì làn thế nào? Nàng lúc đó nhất định không tha thứ cho hắn!

“Tiểu Băng.....” Huy nhi đáng thương nhìn về phía Băng. Tiểu Băng vì sao tức giận như vậy? Vì sao? Bởi vì hắn là thái tử sao? Vì sao hắn là thái tử nàng lại tức giận đến vậy?

“Các người nay đã là bạn tốt rồi, không phải sao? Một khi đã như vậy, ngày mai người theo Triệt nhi vào cung làm thư đồng cho công chúa!” Tào Hãn không có ý trách phạt ngược lại vẻ mặt ôn hòa như cũ nhắc lại.

“Không, ta chỉ là một bé gái mồ côi ăn nhờ ở đậu nhà người ta, căn bản không có tư cách làm bạn với Thái tử.” Băng cứng rắn không nhìn tới tiểu Huy đang khẩn cầu nhìn nàng, nàng cho rằng một khi bản thân đã nhận lấy thân phận thư đồng công chúa sau này thật khó đối thân phận, nói thế khác nào nàng trong mắt Hãn vĩnh viễn chỉ là một đứa nhỏ, muốn thay đổi chỉ còn cách nói cho hắn thân phận thật của nàng. Nhưng nàng không muốn thế, nàng muốn chính hắn yêu con người hiện tại của nàng, không vì vẻ bề ngoài, chỉ là nội tâm của nàng...Có mấy nam nhân trong thiên hạ này yêu được cô gái mà chính hắn nhìn thấy nàng lớn

lên từng ngày! Với lại Hãn không phải là người như vậy...

“Một khi đã như vậy, trẫm cũng không miễn cưỡng người, nhưng mà trẫm không thể không phạt Huy nhi.” Tào Hãn vẫn như cũ cười đùa nhưng trên mặt lại lộ ra sự lạnh lùng: “Huy nhi nghe chỉ, từ ngày mai trở đi người ở trong cung cấm không được bước ra ngoài chừng ba tháng, không được trẫm cho phép thì không kẻ nào được đến hỏi thăm.”

“Phụ hoàng.....” Huy nhi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch thêm, vội quỳ trên mặt đất, ai oán khóc khẩn cầu nói: “Phụ hoàng, Huy nhi biết sai rồi, xin người đừng cấm Huy Nhi trong cung ba tháng...”

Triệt không tin vào tai mình nhìn Tào Hãn, tuy nói Huy nhi một mình ra cung là không đúng, nhưng mà trừng phạt như thế quá nặng a! Cái này thật không giống tác phong vốn có của huynh ấy, trừ phi hãn là.....

“Hoàng Thượng!” Bạng tức giận đến đỏ mặt. Nàng thật sự đã nhìn lầm hãn, nghĩ đến hãn nhất định sẽ là một phụ thân tốt ai biết hãn đối đãi với bọn nhỏ như vậy! Nàng rõ ràng từng nói qua không được làm cho bọn nhỏ chịu một chút oan ức, xem ra hãn căn bản là không đem lời của nàng nói để vào trong đầu! Thật quá đáng!

Tào Hãn thản nhiên liếc nhìn Bạng một cái, “Như thế nào? Bạng nhi hình như đã thay đổi quyết định?” Trong mắt hãn chợt lóe lên sự thích thú, đáng tiếc Bạng còn tức giận lên không có nhận ra, nhưng Triệt đứng bên thì thấy tất cả, hãn cong khoé miệng lên cười, cuối cùng người thẳng đã phân rõ.

“Đúng! Ta thay đổi chủ ý!” Bạng lớn tiếng nói. Đáng giận, hãn biết nàng không đành lòng làm cho Tiểu Huy bị phạt nên mới dùng cách này để ép nàng tiến cung!

“Tốt lắm! Nhớ rõ thay y phục nữ nhi.” Hãn thấy trong mắt Bạng lúc này bị tức giận lấn áp hết u buồn đột nhiên tâm tình trở lên tốt hơn còn đùa với nàng, xem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì giận mà đỏ bừng lên thật là lý thú!

Chương 79

Mọi việc không theo ý muốn nhưng bản thân nàng có thể làm gì được, tiến cung là việc đã định nếu không muốn tiểu Huy bị phạt. Sáng sớm hôm sau Băng đương nhiên không quen với việc dậy sớm mang theo cơn buồn ngủ lên xe đi vào cung cùng Triệt.

Ngồi trên xe, Băng miễn cưỡng làm cho mình tỉnh ngủ, đẩy vào Triệt nói: “Người nói xem có phải Hoàng Thượng nhìn ra cái gì rồi phải không?”

Tối hôm qua nàng suy nghĩ thật lâu, tuy rằng ngoài miệng Hãn nói không miễn cưỡng nàng, nhưng mà lời nói và hành động thì lại trái ngược nhau, lấy việc phạt tiểu Huy ra ép nàng đáp ứng. Nếu nói hãn không nhìn ra gì thì cũng không đúng, nếu trước kia nàng luôn không ngừng nhắc nhở bản thân mình chính là Nhược Nghiên nhưng đôi lúc nàng thật sự rất sợ mình sơ ý để hãn nghi ngờ. Nhưng hiện tại nàng không cần phải lo nữa, nàng lúc này không còn chút bóng dáng nào của Nhược Nghiên trên người, nàng chính là nàng, không phải sống dưới bất kỳ bóng hình nào, cũng không phải là thể thân của ai, hãn làm sao mà nhìn ra được chứ! Nhưng lời nói của hãn thật sự khiến nàng không khỏi nghi ngờ, trong lòng bất ổn.

“Khó nói.” Triệt trợn mắt nói hai chữ, sau đó lại nhắm mắt lại định thần. Mười năm không gặp, hoàng huynh bên ngoài tuy không có gì thay đổi nhưng hãn có thể rất cảm giác được, trải qua mười năm, hoàng huynh trở nên thâm trầm rất nhiều, cũng thành thực rất nhiều, hiện tại hãn cũng đoán được Hoàng huynh có ý gì với Băng.

“Hỏi người thì thà rằng không hỏi còn hơn!” Băng liếc mắt nhìn hãn nói: “Đừng ngủ, không bằng nhân cơ hội này người kể cho ta về Minh Nhi đi! Nàng lớn lên có giống ta không?” Trước kia nàng không nghĩ tới bản thân vào cung nên không hướng hãn hỏi vấn đề này, sợ nghe xong bản thân khó kiềm chế được sẽ chạy đi gặp đứa nhỏ đó.

Triệt giương mắt nhìn nàng một hồi rồi nói: “Không giống.”

Băng điểm gật đầu, “Cũng đúng, nữ nhi hãn là giống phụ thân nhiều hơn.” Trước kia khi không biết thân phận của Huy Nhi, sau này biết rồi ngẫm lại mới thấy hãn bề ngoài thật sự giống Nhược Nghiên, chỉ có thể ảo não buồn rầu, sao nàng không nhận ra Huy Nhi sớm hơn kia chứ?

Triệt lắc đầu, vui cười nói: “Không phải, trưởng công chúa của Hoàng tộc giống hoàng huynh kiên cường như vậy mà có thể ra ngoài gặp người ta sao? Ý của ta nói chính là Minh Nhi đẹp hơn tỷ!”

Băng tim đập loạn nhịp, hãn nói thế là có ý gì! Trước tiên nói Minh Nhi không giống nàng, còn nói Minh Nhi không giống Hãn, cuối cùng dám cười nói là nàng so với Minh Nhi còn xấu hơn!

“Người có phải muốn ta đánh không?” Liếc Triệt một cái, tay định giơ lên đánh hãn, “Ta muốn là tỷ là có bộ dạng xấu hơn Minh Nhi đó. Tỷ nhìn tỷ xem”. Băng hiện tại rất vừa ý với khuôn mặt nàng, tuy không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng khuôn mặt nàng nhỏ nhỏ hình trái xoan, ngũ quan hài hoà tinh xảo xem không đến nỗi nào thì làm gì đến nỗi xấu như vậy.

Triệt buông tay chặn đỡ khỏi cái đánh của nàng rồi cười nói: “Cho nên ta mới nói Minh Nhi đương nhiên sẽ không giống tỹ.”

“Người đang là nơi đùa giỡn ta là đi!” Bỗng giơ tay lên đánh mạnh vào đầu hắn một cái. Biết hắn có ý tốt muốn giúp nàng khỏi lo lắng nhưng cũng không kiềm được cốc hắn một cái, trong lòng cảm kích sự chăm sóc tận tình của hắn với nàng.

Triệt kéo tay nàng, nắm chặt, con người đen láy có ý cười, “Bằng, tỹ nên nhớ phải luôn nhắc nhở chính mình rằng tỹ đã không còn là Tề Nhược Nghiên, Huy nhi cùng Minh Nhi cũng không phải con của tỹ, bọn họ là thái tử cùng công chúa, còn tỹ chỉ là Ngô Vi Bằng, đứa trẻ mồ côi được Dưỡng đưa về nuôi trong phủ, nếu tỹ bại lộ thân phận thì người khổ chỉ có tỹ mà thôi, đến lúc đó có khóc lóc để thế nào thì cũng đã muộn.”

“Ý của người là.....” Bằng ở trong lòng cân nhắc lời của hắn nói, tổng cảm thấy trong đó có thâm ý khác, mà nàng cũng tin tưởng hắn luôn đứng ở mọi góc độ để xem xét sự tình có lợi nhất cho nàng, nhưng hắn nhắc nàng như vậy là có ý gì, Là muốn nàng hoàn toàn vứt bỏ thân phận cũ để chú tâm vào thân phận mới này hay sao?

“Nhược Nghiên đã chết, tỹ hãy quên nàng đi! Ta tin tưởng Hoàng huynh chân chính yêu tỹ, ta cũng tin sau này hắn sẽ yêu tỹ, vấn đề chỉ là thời gian, không cần lo lắng, làm chính mình là được rồi.” Hắn vỗ vỗ vào tay nàng an ủi.

“Ta rất cảm động, cảm ơn người.” Bằng ôn nhu nhìn hắn cười, trong lòng rối rắm không biết nên bắt đầu sẽ thế nào.

Đúng vậy! Nàng luôn nói đây mới chính là nàng, không được cho mình là Nhược Nghiên nữa, nhưng mà hiện tại và quá khứ cứ thế quấn lấy nàng lẫn lộn không buông kiến cho bản thân nàng hỗn loạn hết cả. Triệt nói đúng, nàng lên quên đi Nhược Nghiên, sống đúng với chính mình, vứt bỏ hết quá khứ, chỉ cần lấy mục tiêu là làm cho Hắn yêu mình là đủ rồi, còn về sau có nói cho hắn biết thân phận thật của nàng không thì không quan trọng.

Nhưng thời gian giằng vò con người, nó có trôi nhanh được sao, khi người ta cần thì nói trôi chậm chậm quá, đến lúc cần nó trôi chậm đi thì nó lại vô tình qua quá mau. Đối với nàng hiện tại một ngày cứ như cả ngàn năm, hận bản thân không thể trưởng thành sau một đêm...

Vào đến cửa cung đương nhiên không thể ngồi xe, hai người đi xuống theo một Thái giám dẫn vào thư phòng, dọc theo đường đi, Bằng nhìn khung cảnh nơi này thực quen thuộc, vẫn vườn ngự uyển, vẫn hòn non bộ khi xưa, làm cảm xúc của nàng không tự kiềm được cứ phập phồng. Sau khi dẫn hai người đến thư phòng thái giám liền cáo lui.

Bằng trước kia vẫn chưa từng đến nơi này, tiến vào bên trong thấy nơi này sao với các cung điện khác trong hoàng cung thật bất đồng (trái ngược). Bên trong không có sự xa hoa tráng lệ vốn có của hoàng cung mà lại chất phác thanh nhã, thật đúng là một nơi thích hợp đọc sách.

Trời còn sớm như vậy mà giữa phòng đã truyền ra tiếng Huy Nhi sang sàng đọc sách, Bằng nhú mào

lại, Tiểu Huy mới mười tuổi mà thôi, có cần vất vả đến vậy không?

Nhưng có lẽ nàng đã hiểu lầm Hãn, hãn đối với sự dưỡng dục bọn nhr rất dễ tâm, không để cho sự xa hoa nơi Hoàng cung biến bọn nhỏ thành những đứa trẻ ngạo mạn. Trên người Tiểu Huy nàng thấy rõ nó không hề có chút gì là Thái tử ăn chơi trác táng, Tiểu Huy tâm tư kỳ thật thực rất đơn thuần, tuy lần gặp mặt đó ấn tượng về hãn không tốt nhưng ngẫm lại mà nói, từ nhỏ tiểu Huy là thái tử, luôn được kẻ khác a dua nịnh nọt mà không bị phân tâm thế là tốt lắm rồi, nếu tương lai hãn làm hoàng đế thì nhất định sẽ là một hoàng đế tốt, là một minh quân điềm đạm khiêm tốn!

Thái giám canh giữ ngoài cửa báo bọn họ vào. Huy Nhi nghe thấy người đã đến thì liền bỏ sách xuống chạy ra đón.

“Tiểu Băng –” Hãn đầu tiên là sững sốt nhìn nàng, sau đó ngại ngùng nở nụ cười. Lúc trước còn tưởng rằng tiểu Băng mặc trang phục nữ nhi nhất định rất kỳ quái, ai ngờ nàng mặc lại đẹp như vậy! “Tiểu Băng, ta thật muốn hảo hảo cảm tạ ngươi, nếu không phải có ngươi, ta nhất định bị phụ hoàng cấm phạt rồi!”

Băng nhìn hãn một cái, không nói chuyện, đứa nhỏ này thật đúng là sợ nàng giận hãn đây! Điểm này so với Hãn mà nói thực giống nhau, đều trong cùng tình cảnh như vậy nên có thể nói nội tâm nhất định rất cô độc, nàng làm bạn với hãn đúng là quan trọng.

Huy nhi xấu hổ đứng ở tại chỗ, định nói thêm gì đó nhưng lại thôi. Hình như tiểu Băng còn giận hãn, có phải là sau này trở đi nàng không để ý đến hãn nữa không?

“Thái tử diện hạ hôm nay đến thật sớm!” Triệt mở miệng đánh tan bầu không khí trầm lặng.

Huy nhi nói quanh co vài câu, cũng không dám nói thêm gì với Băng nữa, từ bên ngoài có một lão nhân tóc hoa râm với chòm râu dài, hình như là thầy dạy đến dạy bọn họ học, chào hỏi mấy câu và xem mặt học trò mới rồi ngồi vào bàn.

Băng không nói lời nào, Huy nhi cũng không dám lắm miệng, Triệt yên lặng đọc sách, trong phòng không khí rất nặng nề, cũng may chỉ chốc lát sau là công chúa Minh Nhi và quận chúa Nông Tình đến, sau khi mọi người gặp qua, lão nhân bắt đầu giảng bài, Băng làm sao có tâm trí nghe ông ấy giảng, chỉ ngồi đó nhìn và đánh giá Minh Nhi cùng Nông Tình.

Minh Nhi quả thực chính là bản sao của Nhược Nghiên như được đúc từ một cái khuôn ra, ngồi trên chăm chú nghe giảng bài, ánh mặt trời mới lên ánh lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đẹp như một bức họa, nhưng tính tình hình như quá nhút nhát e lệ, không giống như tính tình của một công chúa sống trong nhung lụa, vì sao Minh Nhi lại như vậy?

Nông Tình kế thừa dung mạo của Lưu Tịnh, nhưng cái mũi thẳng hình như là của Tô Trần di truyền, bên ngoài vào nội tâm không thể lý giải, con mắt u buồn không giống như đôi mắt của một đứa nhỏ mười tuổi, nàng với thân phận con gái Cẩn Vương được dưỡng dục trong cung chả nhẽ có người dám bỏ mặc nàng?

Thời gian cứ thế dần dần trôi qua, Băng bắt đầu buồn chán, không ngại trước mặt lão nhân ngáp dài,

lão nhân phát hiện được không vừa lòng nhưng nói cái gì như “..... Niệm tình người bị bệnh mới khỏi, đi học thì phải có đúng đi học, không được biểu hiện thái độ uể oải như vậy, nếu còn thế lần sau ta nhất định sẽ phạt người!” Nói xong còn giờ giờ cây thước lên dọa nàng ý cảnh cáo.

Nàng cắn răng nhin, đối với lão nhân này coi như là quý cho xong, buông mình ngồi phịch trên ghế, chẳng lẽ về sau mỗi ngày nàng đều phải chịu như vậy sao? Chỉ sợ không quá mấy ngày thì nàng đã phát điên rồi....

Giữa trưa là thời gian nghỉ ngơi, Thái tử và công chúa bình thường đã hồi cung nghỉ tạm, Băng và Triệt thì ở luôn tại thư phòng. Minh Nhi và Nông Tình đã đi trước, Huy nhi do dự cước bộ hình như là muốn cùng Băng nói chuyện nhưng không biết nên mở miệng nói như thế nào, Băng đành mở miệng nói chuyện trước, nàng thản nhiên nói: “Thái tử điện hạ, kỳ thật ta cũng không phải giận người, lời nói ngày hôm qua của ta người đừng để ở trong lòng!”

“Thật vậy chẳng? Người không tự giận mình?”

“Không giận, không giận! Học đến tận giờ Ngọ đã kiến nàng vô cùng mệt mỏi, đã thế buổi chiều còn muốn nàng tập võ, mau đó mới được trở về dùng bữa mà nghỉ ngơi một chút.” Băng khôi phục thái độ ban đầu với hắn, đầu nàng nghĩ hắn là con của Nhược Nghiên nên đương nhiên cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Huy nhi vô cùng cao hứng đi, thái giám bên ngoài vào mời họ đi dùng cơm, ăn cơm xong, một cái thái giám nhỏ giọng tế nhị nói: “Băng nhi tiểu thư, hôm qua Hoàng Thượng cố ý phân phó nô tài quét dọn một gian phòng để cho người nghỉ tạm, chỉ cách vách với phòng Triệt thiếu gia, nô tài sẽ dẫn người đi xem. Người nếu thấy thiếu cái gì thì nô tài sẽ bổ xung cho hợp ý người ạ.”

Băng sớm đã có chút buồn ngủ, buổi chiều phải bồi Minh Nhi cùng Nông Tình học cầm kỳ thư họa cái gì đó, nàng chính là đang ước mình có một nơi nào đó để ngủ một giấc! Nghe nói phòng đều đã được bố trí, nhất thời vui vẻ lên.

Băng có một giấc ngủ thật tốt, đã vậy lại còn có một giấc mơ rất tuyệt, nàng mơ thấy mình trưởng thành cùng Hân dắt tay nhau đi chậm chậm trong hoa viên, cho bất giác mỉm cười tỉnh dậy...

“Thật hy vọng ngày đó có thể đến sớm một chút.....” Mở mắt ra, khoe miệng thầm cười, tuy rằng đó chỉ là một giấc mộng nhưng mà cũng thật ngọt ngào, nhìn căn phòng bố trí đơn giản thanh lịch cùng với chiếc giường ấm áp nhìn thật dễ chịu.

“Mơ thấy cái gì đẹp lắm sao? Khi nào khi ngủ dậy liền mỉm cười?”

Băng chớp mắt một cái định thần, hoài nghi có phải bản thân mình đã tỉnh thật không, sao lúc này còn nghe thấy giọng của Hân trong phòng kia chứ?

Nháy mắt mấy cái, xác định chính mình thật là đã tỉnh, hơn nữa quanh quần bên mũi là mùi hương quen thuộc của hắn, nên nhất định không phải là mơ..... Băng cứng ngắc cổ, chậm rãi nghiêng đầu nhìn ra, bên ngoài chướng màn nam nhân đang mỉm cười không phải là Hân thì có thể là ai?

“Người..... Hoàng Thượng đến đây lúc nào? Như thế nào không gọi ta tỉnh dậy?” Bảg kích động ngồi dậy, cũng may là nàng không thay y phục cứ thế lên giường ngủ, liền vén rèm lên, sau đó thấy bản thân nên hành lễ với hãh, định quỳ xuống thì hãh đã cầm lấy cánh tay nàng nâng lên.

Tào Hãn cười nói: “Về sau không có người ngoài thì không cần hành lễ. Thật không tưởng tượng được, người mặc y phục nữ nhi lại đẹp đến vậy, bộ quần áo này so với vẻ ngoài người thật là hợp.” Y phục màu hồng nhạt, trên cổ thêu mấy con bướm màu bạc, nơi cổ hơi khoét làm lộ cái cổ phấn nộn, nhìn quả thực là muốn sờ lên đó...

Hãh hiện tại thấy nàng đẹp sao? Lời nói của Tào Hãn có chút chế giễu nàng nhưng đáy lòng nàng không giấu nổi sự ngọt ngào, dù việc nàng vào cung là bị hãh ép buộc, quấy rầy kế hoạch nàng đặt ra ban đầu, nhưng về phương diện khác mà nói đây cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất hãh không xem nhẹ nàng.

“Tiểu nha đầu sao lại đỏ mặt?” Tào Hãn cười nhìn nàng đỏ mặt.

“Chuyện gì?” Nhìn vẻ mặt Triệt ngưng trọng, Bảg cũng bị hãh kéo lên khẩn trương.

“ Tỷ còn nhớ cái sát thủ năm đó giả Linh Nhi ám sát Hoàng huynh không? Nàng mới thật sự là Văn Tình, phu nhân của Vân Sở hiện tại đã là một người khác, nếu ta đoán đúng thì nàng ta chính là một trong 24 sát thủ của Minh Tinh lâu...”

“Hai tư sát thủ Minh Tinh lâu...” Bảg thấp giọng nói: “Người là kẻ đó vẫn giả mạo Văn Tình ở lại bên người Lâm Diễm đến tận bây giờ? Nàng muốn làm gì?” Dừng một chút, thấy Triệt còn đang lẳng lặng xuất thần, lại nói tiếp, “Có chuyện này ta còn chưa từng nói cho người biết, trước kia ta cũng đã là minh chủ trưởng trưởng của Minh Tinh lâu một thời gian, Tình nguyệt bài mà ta cho người xem chính là lệnh bài của lâu chủ, Minh Tinh lâu chỉ nhận người qua lệnh bài cho nên lúc chúng ta bị họ vây mới không bị họ giết, ngược lại còn theo bảo vệ chúng ta. Kỳ thật lệnh bài đó chính là Linh Nhi giả đó đưa cho ta, nếu như lời người Linh Nhi đó là Úc Văn Tình thì nàng chính là lâu chủ của Minh Tinh lâu, nàng là người của người, điểm này chẳng lẽ người không biết sao?”

“Nàng chưa bao giờ nói cho ta biết thân phận chính mình, ta cũng từng phái người đi điều tra chỉ biết nàng là người của Minh Tinh lâu chứ chưa từng nghĩ đến nàng là lâu chủ...” Triệt cười bất đắc dĩ, thật sự là một bước sai lầm kéo theo cục diện đều bị sai hết, nếu hãh sớm biết Văn Tình là lâu chủ thì sự tình không đến như vậy?

“Đúng vậy, cái ả giả Văn Tình đó lại phái người đi giết chúng ta, cũng may lúc đó là tình nguyệt bài trên người ta nếu không chúng ta đã chết trong tay người của Minh Tinh lâu rồi, nhưng mà giờ nói thế có ích gì, mấu chốt chính là nàng ta giả mạo Văn Tình có mục đích gì? Chả nhẽ vì làm sát thủ đến chán muốn đổi lại thành phu nhân tướng quân phủ sao?”

“Ta nghĩ có thể là Văn Tình ra lệnh nàng ta nguy trang thành mình đi theo Vân Sở dự tiệc, còn chính nàng ấy thì đeo mặt nạ biến thành Linh Nhi đi ám sát cho thuận lợi, đáng tiếc kế hoạch đặt ra không theo ý,

nàng và đám sát thủ đó bị người ta hạ thuốc kiến cho công lực bị tiêu hao, người hạ thuốc hẳn chính là...”

“Chinh là ả giả Văn Tình đó.” Bằng tiếp lời: “ Khó trách Linh Nhi giả đó chết dưới kiếm của nàng, khó trách Linh Nhi giả đó lại giao tình nguyệt bài cho ta, nàng nhất định là không muốn ả đó đoạt được chức vị lâu chủ.. Ta hiện tại đã biết, Văn Tình là nữ nhân ngu ngốc mà người nói.....” Vì lựa chọn của bản thân hẳn mà Văn Tình không tiếc hy sinh thân mình, chính vì nàng yêu hẳn đi! Đáng tiếc bản thân hẳn lại không biết quý trọng nàng....

Triệt không nói, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, chân trời chói lóa một màu đỏ, ta dương bừng đỏ một màu huy hoàng, toàn bộ kinh thành nhu được khoát thêm một màu vàng đỏ khác. Nhớ đến thời điểm này chính là lúc Văn Tình thường xuất hiện trong phủ hẳn...

“Đừng ngăn người, chúng ta đang trên đường về nhà! Chuyện gì đã qua thì cứ để cho nó qua đi! Phải biết rằng bản thân người hiện tại là đứa nhỏ ở nhờ nhà người khác –Ngô Vi Triệt chứ không phải là Cầm Vương của Đại Cảnh.” Bằng vỗ vỗ đầu của hẳn, dùng chính lời của hẳn từng nói qua để an ủi hẳn, hẳn với nàng có thể rất giống nhau, đối với quá khứ dây dưa không thể dứt khoát.

“Uhm, xuống xe đi.” Triệt quay lại đồng ý, biểu tình có chút buồn bực, có một số việc người ta muốn quên không phải là có thể quên ngay được, đối với hẳn mà nói nhớ hết tất cả chuyện kiếp trước mà nói không phải là chuyện khoát trá gì...

Từng ngày trôi qua như nước chảy chậm chậm qua khe suối, cũng không có gợn sóng như ở biển khơi, Bằng mỗi ngày sáng sớm tiến cung, đến chiều tối lại về nhà, tuy rằng có chút nhàm chán, nhưng thói quen lâu ngày cũng không làm người khác thấy bất an.

Hẳn thì lúc nào xuất hiện không đoán được, nhưng với hẳn hẳn lúc nào nhận rồi là lại đi trêu đùa với nàng, đó hình như là thú vui của hẳn không biết chừng, có người ngoài ở đây thì nàng có nhẫn nhịn được chứ nếu không có ai thì nàng không nhịn. Có lần nàng lấy cớ bị váng đầu trốn khỏi thư phòng thì bị hẳn bắt gặp, tránh không được đấu khẩu với hẳn, cố ý lấy lời châm chọc hẳn mà hẳn cũng không giận, ngược lại còn cười rất vui vẻ, sau đó nàng phát hiện bản thân mình cứ mười lần kiếm cớ trốn ra ngoài thì sáu bảy lần đều đụng hẳn....

Trong cung có phép tắc trong cung, không như bên ngoài thích làm gì thì làm, nàng đối với Hoàng thượng vô lễ như vậy không kiến Hoàng thượng trách cứ ngược lại còn giúp nàng chống đỡ với bao nhiêu là lời đồn huyên náo trong cung. Nàng lúc trước còn không để ý, nhưng đến hôm nay, sau khi chuẩn bị đưa nàng ra cung, thái giám Tiểu Phòng Tử mới cảnh cáo nàng đôi lời, nàng lúc đó không biết bản thân nên khóc hay nên cười, không biết chống đỡ thế nào với cục diện này.

Nói là vì nàng mà nhắc nhở nhưng thực chất Tiểu Phòng Tử chính là vì Tú Nhi mà lên tiếng...

“Tiểu Phòng Tử, ý của người nói là Cầm Tú cô cô muốn được gả cho Hoàng thượng?” Nàng nháy mắt cố tình hỏi ý tứ của Tiểu Phòng Tử. Sự kiện này không có khả năng diễn ra được, Tú Nhi tiến cung đến tận bây giờ cũng chỉ vì muốn chăm sóc bọn nhỏ, với lại với hẳn luôn tránh gặp mặt. Lâm Diễm chiếm cứ trái

tìm nàng nhiều năm nàng ấy căn bản không có tình ý gì với Tào Hân hết, xem ra chỉ là thái giám này tự cho mình là thông minh lên tự làm chủ.

“Quận chúa Ánh Dương (Tú Nhi) ôn nhu hoà nhã, là người đức độ hiền hậu, đối xử với thái tử và công chúa hết mực yêu thương làm nô tài trong cung ai cũng ngưỡng mộ, thái tử và công chúa cũng rất yêu thích quận chúa, Hoàng Thượng đối với quận chúa quan tâm, có gì quý giá cũng ban thưởng cho người, việc quận chúa gả vào Hoàng thất là chuyện một sớm một chiều! Tiểu hài tử như ngươi còn chưa có hiểu chuyện, quận chúa nhiều năm như vậy còn chưa gả đi còn không phải là vì chờ Hoàng thượng sao? Đáng tiếc Hoàng Thượng đối với Hoàng hậu tình sâu như biển, chính vì vậy mới làm khổ quận chúa....Bất quá, nô tài tin tưởng một ngày nào đó Hoàng Thượng nhất định nhìn được tấm lòng của quận chúa Ánh Dương rồi sẽ đón nàng vào cung!” Tiểu Phòng Tử ở bên thao thao bất tuyệt nói không ngừng, nói xong còn tự mình mần nguyện mìn cười.

Điều này có ý gì kia chứ! Tiểu Phòng Tử này sức tưởng tượng đúng là phong phú mà, tự nhiên ở đó một thôi một hồi nói này nói nọ, sau đó lại tự mình vẽ ra kết cục như ý hắn, nhìn là buồn cười, không công hại nàng lo lắng một hồi.

Băng tùy tiện nói quanh co vài câu rồi nhanh chân bỏ chạy khỏi cửa cung, vừa lên xe không nén được nữa cười thật to, Triệt khó hiểu nhìn nàng thất thường hỏi: “Chuyện gì mà cười lớn đến vậy?” Hân chưa từng thấy nàng cười không kiềm chế được đến vậy lần nào, rốt cục trong cung đã phát sinh chuyện gì mà làm cười đến chảy cả nước mắt ra vậy? Hân cũng đâu có nghe nói trong cung có chuyện gì buồn cười đâu! Trừ bỏ chuyện trong cung đồn đại nàng ở trong cung trước mặt Hoàng huynh vô lễ không ít lần mà hoàng huynh không nổi giận thôi chứ làm gì có chuyện gì đáng để cười lớn đến vậy!

Băng cố nuốt khí vào người nén bản thân ngưng cười, sau đó lấy tay lau đi nước mắt chảy ra do cười quá độ gây lên nói: “Ta mới phát hiện ra cái tên thái giám tiểu phòng tử thật sự là nhân tài không được trọng dụng, hân thực sinh ra phải làm đạo diễn mới phải, nói không chừng có thể làm đạo diễn nổi danh khắp nam bắc không biết chừng.”

Tú Nhi yêu thương bọn nhỏ là vì nàng cùng Nhược Nghiên có thâm tình, với lại Hân thường xuyên ban thưởng cho nàng chính là muốn báo đáp sự quan tâm đó, trừ bỏ Lâm Diễm ra có lẽ không nam nhân nào có thể chiếm được trái tim nàng, Tiểu Phòng Tử đó không hiểu chuyện cứ tự mình sắp xếp mọi việc sao cho hợp lý, lại còn chạy đến cảnh cáo nàng như thế hắn là tâm phúc của Hân không bằng, thật sự là buồn cười đến chết đi được!

“Chỉ giáo cho?” Triệt vẫn không hiểu lời nàng nói là có ý gì, sao lại nói đến Tiểu Phòng Tử vào? Với lại Tiểu Phòng Tử đó ngoài đặc điểm là thân thiện, nhưng đáng cười vậy sao?

Băng vẫn cười hết sự tình, sau đó mới quay ra hỏi Triệt, “Người nói không buồn cười có được không. Tú Nhi nếu là biết no tài trong cung nghĩ về nàng như vậy sẽ thế nào...?”

“Là ta làm chậm trễ việc lập gia thất của Tú Nhi.” Triệt tự hối hận nói, nếu hân sớm biết Tú Nhi đối với Vân Sở có tâm ý đến vậy thì hân nhất định không làm cho Hoàng Huynh ban hôn Văn Tình cho Vân Sở (Lâm Diễm). Nhưng nếu Vân Sở vẫn cố chấp tâm niệm Nghiên Nhi thì dù năm đó hân có gả Tú Nhi cho Vân Sở thì sự tình có tốt không?

“Người cũng đừng tự trách mình, ta mặc dù đối Lâm Diễm không phải là không hiểu biết, nhưng ta cũng nhìn ra hãn đối với Nhược Nghiên yêu sâu đậm, cho dù Tú Nhi thật sự gả cho hãn, nàng cũng không thấy hạnh phúc.” Ở với một người không yêu mình hằng ngày nhìn nhau đối với họ mà nói nhất định không khác gì tra tấn, không biết Văn Tình giả đó hiện tại thấy thế nào....

“Người lầm rồi, mặc kệ năm đó gả cho Văn Sở có là ai đi nữa, cho dù hãn không cam tâm tình nguyện nhưng nhất định hãn cũng không bạc đãi...” Triệt thần sắc âm trầm nói, “Theo ta được biết, hãn đối với Văn Tình giả đó tốt lắm, bọn họ vợ chồng hoà thuận, con trưởng năm nay đã tám tuổi, con thứ cũng đã năm tuổi.”

“Con của họ đã lớn vậy rồi sao?” Tú Nhi biết vậy sao còn cứ chờ Lâm Diễm làm gì, trừ khi nàng muốn làm thiếp người ta, một quận chúa Ánh Dương cao quý sao có thể hạ thấp mình làm thiếp người ta...

“Cho nên, ta mới nói là chính ta làm chậm trễ việc lập gia thất của Tú Nhi, nếu năm đó.....”

“Người cũng đừng nhắc lại chuyện năm đó, không ai có thể đoán biết được chuyện tương lai, trên đời này không có hai từ hối hận.” Bằng đánh gãy lời nói của hãn, bỗng nhiên nhãn châu chuyển động, thông minh cười nói: “Chúng ta không bằng tác hợp cho Tú Nhi cùng Tô Trản, người thấy như thế nào?”

Triệt liên tục lắc đầu, “Hai người bọn họ một lòng không tương đồng, một kẻ chỉ một lòng vì thê tử đã mất, một người thì vì chung tình với kẻ đã có gia thất, chỉ sợ khả năng này không thể xảy ra đi?” Nàng như thế nào mà nghĩ ra ý tưởng này, Tô Trản mặc dù cầu thả, nhưng một khi đã quyết tâm thì rất khó thay đổi, làm cho hãn yêu Tú Nhi so với lên trời có thể nói là khó hơn.

“Nói cũng đúng....” Vừa rồi chính bản thân nàng chỉ là thuận miệng nên nói đại chứ chưa từng nghĩ thấu đáo sự tình, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nếu là hữu duyên ắt sẽ đến với nhau, vô duyên dù có ép cũng không thể ở với nhau trọn đời. Bản thân nàng phải hiểu điều này hơn ai khác chứ, cần gì làm kẻ phạm nhân ép buộc người khác!

Thu đi đông đến, đảo mắt một cái đã đến tháng mười hai, bởi vì năm sau sẽ chinh chiến với Lan quốc, trong triều các bộ đều khẩn cấp bắt đầu chuẩn bị vật tư, ngay cả trong thư phòng cũng không ngoại lệ, các môn liên quan đến binh pháp cũng được chú trọng dạy hơn, người giảng bài không ai khác chính là Lâm Diễm, nhưng mà môn này chỉ có mình thái tử được học với lão sư, chỉ cần đến giờ học thì mọi người sẽ được mời đi ra, Bằng tâm lý tức giận nhưng không có biểu hiện ra ngoài cho mọi người biết.

Sau hôm đó về, Triệt mới nói cho nàng biết đó là quy củ được đặt ra từ thời tiên hoàng, ngoại trừ thái tử còn các hoàng tử và công chúa khác không được phép học các môn liên quan đến chính trị và quân sự, Hoàng tử càng không được phép nắm binh quyền, phòng ngừa có ý đồ tạo phản gây hại cho xã tắc.

Bằng xuyên không đến đây nên không hiểu cái quy tắc này, nghe hãn nói thế mới đồng tình nhìn về phía Triệt, “Nói như vậy, trước kia người cũng không biết gì về binh pháp?” Lão tiên đế đúng là nghĩ một mà không nghĩ hai, nếu có thể để thái tử và các hoàng tử khác học binh pháp thì dù có mất tướng cũng còn tay chân khác thay thế, không làm tai hoạ ập đến mà không có người chống đỡ.

“Vụng trộm tự học một ít, nhưng mà không có công dụng nhiều lắm. Nếu mà có thể quang minh chính đại học thì sẽ ứng dụng được nhiều hơn. Vân Sở đó là một tướng tài, khó trách Hoàng huynh lại trọng dụng hẳn đến vậy!”

“Vậy trong bao của người đựng cái gì đấy?” Bằng tò mò chỉ vào những cái túi mà Triệt đặt trên bàn.

“Sách nhà binh và một bộ bản đồ, tỳ về phòng nghỉ trước đi! Ta muốn ở lại ôn thư pháp một chút!”

“Ta không thể cùng người xem sao?” Chưa từng thấy hẳn tích cực với cái gì như vậy, xem ra binh pháp với hẳn mà nói vẫn là một thứ vô cùng hấp dẫn,

“Tỳ mà cũng có hứng thú với binh pháp sao?” Triệt nhú mày hỏi, hẳn chưa từng thấy nữ tử nào hứng thú với binh pháp như nàng nên không ngăn cản nàng tự tiện mở những cái túi đó ra! Nàng vẫn luôn kỳ lạ như vậy, không giống người thường.....

Bằng muốn mở cái túi của Triệt ra xem bên trong có cái gì mà khiến hẳn chú tâm đến vậy, tùy tiện lật vài tờ thấy trong đó toàn những từ ngữ khó hiểu nhìn mà muốn choáng váng cả đầu, buông tha lắc đầu nói: “ Một chút hứng thú cũng không có!”

Nàng buông thư pháp ra thì lập tức mở bản đồ trên bàn ra, bản đồ làm bằng da dê, từ đó toả ra một mùi hương quái dị, trong đó là toàn bộ mô phỏng địa hình của Đại Cảnh và Nguyệt Quốc, phía nam là ven biển, bên trái là Lan Quốc, qua bản đồ có thể thấy Lan Quốc nhỏ không bằng một nửa của Đại Cảnh, toàn bộ đất đai đều bị vây quanh bởi Đại Cảnh. Nhưng chủ yếu là bản đồ nhìn thì có vẻ được vẽ sơ sài nhưng những chỗ vẫn miêu tả vô cùng chi tiết như con sông, bình nguyên, sơn nguyên, đường mòn hay đường lớn đều được đánh dấu bằng chữ nhỏ bên cạnh hoặc bằng dấu gạch. Xem ra nếu có nó cũng thu được không ít lợi ích.

Bằng chỉ vào một chỗ đất trống trên địa phận Lan quốc hỏi: “Dưới này là chỉ nơi nào?”

“ Nơi đó là nơi ở của các bộ lạc trên thảo nguyên, đó là bộ tộc xuất quỷ nhập thần, thường xuyên đến quấy rầy biên giới chúng ta, cướp đoạt lương thực và động vật của ta. Nếu chúng ta chiến thắng Lan Quốc kế tiếp tới là đối phó với họ.”

“uhm.” Bằng không hứng thú cho lắm nên khoát tay áo nói, “Ta đi trước, người cứ ở đó mà ôn thư pháp đi!”

Cửa phòng mở ra, Triệt cười lắc đầu, còn tưởng rằng nàng là đối binh pháp có chút gì đó hứng thú ai ngờ chỉ mới có xem tí chút là bỏ đi.

Hắn ngồi ngay ngắn trên bàn, tập trung tinh thần nghiên cứu các cuốn sách mà hẳn thu thập được đến quên cả thời gian ăn cơm tối, cả bữa cơm của hẳn cũng là sai người đưa tới phòng cho hẳn...

Bằng một mình trong phòng ăn rộng lớn một mình hưởng thụ bữa tối, tâm lý thắc mắc không biết mấy cuốn sách khó hiểu đó có gì mà hấp dẫn đến vậy? Đánh giặc xác thực không thể thiếu mưu lược, nhưng nếu một người căn bản nhát gan thì dù có mưu lược thế nào nếu đứng trước thiên binh vạn mã thì có phát huy

được năng lực đó không? Mấu chốt chính là lòng can đảm cùng niềm tin tất thắng dù có đứng trước ngàn vạn người vẫn giữ được phong thái ung dung như cũ, mà cái này thì Hãn đương nhiên không thiếu, cho nên dù thế nào Hãn cũng sẽ thắng.

Lan quốc đột ngột phát động binh biến, Cánh Vương Uy Phong Lĩnh lãnh đạo hơn mười vạn quân như sấm sét tiến vào đảs kinh thành làm cho Uy Phong Kỳ hốt hoảng rơi xuống hồ trong cung mà chết, Cánh Vương từ đó lên ngôi Hoàng đế Lan quốc, đăng cơ kế vị.

Tin tức này nhanh chóng về đến Cảnh quốc, trong triều đình từ trên xuống dưới bàn luận, một bên chủ trương nhân cơ hội Lan Quốc thế cực rối loạn đem quân tiến đánh, đem đất Lan Quốc thành đất của Đại cảnh. Một bên lại chủ trương Đại cảnh nhiều năm gần đây chinh chiến quá nhiều, quốc khố hiện tại thâm hụt quá lớn, dân chúng cần có thời gian ổn định, với lại cần xem thái độ tân đế Lan Quốc thế nào rồi mới quyết định cũng không muộn. Hai bên cứ thế tranh luận, không bên nào chịu bên nào, vì vậy việc khởi binh kéo dài thêm ra.

Không lâu sau, tân Hoàng đế Lan quốc phái sứ giả mang quốc thư tới biểu đạt cung kính mong được cùng với Đại Cảnh kết giao, hứa hẹn hàng năm sẽ tiến cống cho Đại Cảnh, lấy đó là vật chứng thể hiện sự chân thành.

Đêm khuya, gió lạnh lạnh thấu xương, Tào Hãn tự mình đi bộ trên hành lang từ ngự thư phòng trở về Thanh Dương cung, hai bên đường đi đầy tuyết trắng phủ, tuyết trắng ngần nhưng lạnh giá phản xạ ánh trăng càng thêm âm hàn, hãn đi qua làn sương mù lập tức có cơn gió lạnh đến thổi bay đám sương đó...

Hãn dừng bước, đưa mắt nhìn về nơi xa, trừ bỏ ánh đèn xa xa từ trong cung hắt ra thì tất cả đều nhàn nhạt một màu, cả hoàng cung đều bị bóng đêm bao phủ, tĩnh mịch hiu quạnh như chính lòng của hãn.

Băng, trở về đi..... Hãn mặc niệm kêu tên của nàng, gọi nàng nhanh trở về với hãn, vóc dáng tiêu tụy như tín đồ đang tự tạ tội với phật tổ. Hãn đã đợi nàng mười năm, hiện nàng đang ở nơi nào? Vì sao còn chưa xuất hiện? Nàng có biết trong hơn ba ngàn ngày đêm qua hãn nhớ nàng đến thế nào không? Còn năm năm nữa ...Nhân thế đối với hãn mà nói không còn gì để hãn phải lưu luyến nữa, nếu trong năm năm nữa nàng không có xuất hiện thì hãn nhất định bỏ bầu trời nhân thế này đến nơi hoàng tuyền tìm nàng....

Lộ Tam giơ đèn lên, lạnh đến run cả người, hãn biết, Hoàng Thượng nhất định là lại nghĩ đến Hoàng hậu, hãn không dám ra quầy rầy, chỉ có thể cắn răng chịu đựng lặng lẽ đứng ở bên cạnh người.

Mười năm trước Hoàng Thượng bí mật rời cung một tháng, hồi cung thì lại mang theo Hoàng hậu nương nương và Vương gia đã vong thân (chết), người trong cung không ai biết trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết vì lý do gì mà Hoàng hậu nương nương cùng Vương gia lại chết, Hoàng thượng bỗng hạ chỉ phân tán hậu cung mặc các đại thần dâng sớ bày tỏ ý kiến, sau đó phát động chiến tranh với Nguyệt quốc, cuối cùng sau năm năm san bằng chín châu mười sáu huyện của Nguyệt quốc....

Ánh trăng chiếu vào long bào trên người Tào Hãn, từng hồi kim sắc phản chiếu lên mặt của hãn lại càng lộ thêm vẻ đau thương, ánh mắt ảm đạm, Lộ Tam nhìn vậy không thể kìm lòng hít một hơi thở dài sau

đó mới biết mình thất thố hoảng sợ.

Tào Hãn lạnh lùng nhìn về phía hãn, thân nhiên nói: “Người thờ dài cái gì?”

“Nô tài..... Nô tài là vì lạnh quá!” Lộ Tam trong cái khó ló cái khôn, vội thêm vào: “Đêm khuya gió lạnh, Hoàng Thượng cần thận giữ gìn long thể, đừng đứng ở trước gió như vậy, mau hồi cung nghỉ ngơi đi ạ!”

“Người lạnh thì cứ về trước đi, trẫm muốn đứng một mình một lát.” Tào Hãn xua tay ý bảo Lộ Tam về trước.

Lộ Tam trong lòng biết không ổn, nay Hoàng Thượng thân thể đã không còn như mười năm trước, lần trước đứng trong gió lạnh, kết quả là bị bệnh nặng nửa tháng sau mới chuyển biến tốt lên, tối nay lại lạnh như thế, dù thế nào cũng phải khuyên được người vào cung nghỉ ngơi, nghĩ đến đây, hãn mới giun giọng nói: “Hoàng Thượng đừng nên bạc đãi bản thân mình như vậy, Hoàng hậu nương nương nếu ở trên trời có linh nhất định cũng sẽ khổ sở.....”

“Cái gì trên trời có linh?” Tào Hãn một cước đá văng ra Lộ Tam, lớn tiếng quát lớn nói: “Nàng không chết, không chết! Một ngày nào đó nàng nhất định sẽ trở về bên người trẫm sau này nếu người còn dám nói như vậy thêm lần nữa thì cần thận cái đầu của người!”

Lộ Tam sách mặt trắng bạch, liên tục đập đầu xuống đất nói: “Nô tài đáng chết, Hoàng Thượng bớt giận!” Hoàng hậu nương nương rõ ràng đã chết được mười năm, Hoàng thượng như thế nào còn nói chưa chết đây? Có phải là tưởng nhớ người nhiều quá lên phát điên rồi không? Nhưng mà nhìn bộ dáng Hoàng Thượng đâu có giống người điên...

Hãn tâm tư vừa chuyển, vừa muốn khuyên Hoàng Thượng hồi cung nên cũng nói theo hãn: “Hoàng Thượng nói đúng, nương nương sớm hay muộn gì cũng hồi cung, cho nên người càng phải bảo trọng long thể! Bằng không đến khi Nương nương trở về nhất định sẽ trách tội nô tài...”

Tào Hãn sắc mặt trầm ngâm, “Nói có lý! Trẫm chỉ nói cho người thôi, trong vòng năm năm nữa nàng nhất định sẽ hồi cung.”

Đúng vậy! Nàng nhất định sẽ trở về, có lẽ nàng không bao lâu nữa sẽ xuất hiện, căn bản không đến năm năm nữa thì sao, nói như vậy hãn cần ở trong cung chờ nàng mới phải. Kể từ đó việc chinh phạt các nước với Hãn càng ngày càng kéo dài....

Lộ Tam trong miệng liên tục nói đúng vậy, nhưng trong thâm tâm không khỏi nói, người chết không thể sống lại, Hoàng Thượng sao cứ nói là trong vòng chưa đầy năm năm nữa nương nương sẽ hồi cung? Chẳng nhẽ là tưởng niệm quá đến nỗi phát điên thật?

Tào Hãn lại đột nhiên trên mặt biến sắc, câu lệ hỏi Lộ Tam, “Trẫm bên ngoài chinh chiến mấy năm có người nào đến tìm trẫm không?”

Hãn hỏi đột ngột, Lộ Tam đương nhiên là không thể chống đỡ kịp, không biết Hoàng Thượng hỏi vậy

là có ý gì, cuống quýt lắc đầu nói: “Hồi Hoàng Thượng, không có.....”

“Thực không có? Người mới nghĩ thật kỹ lại xem!” Tào Hãn không yên lòng bắt Lộ Tam nghĩ lại. Lúc này hãn đột nhiên nghĩ tới trong năm năm hãn chinh chiến bên ngoài không biết Bạng có đến tìm hãn không, nếu như vậy không phải là hãn đã bỏ lỡ cơ hội gặp nàng sao?

Lộ Tam cẩn thận suy nghĩ một hồi, sau đó nói: “Ngay tại năm mà Hoàng Thượng xuất chinh, sau đó ba ngày có người nhập cung...”

“Có phải là nàng hay không? Có phải là nàng hay không?” Tào Hãn vội đỡ Lộ Tam đang quỵ dưới đất lên, mãnh liệt nắm chặt tay hãn hỏi, ông trời sao có thể nhẫn tâm đến thế, làm cho bọn họ lạc mất nhau!

“Hoàng Thượng.....” Lộ Tam bị hành động của Hoàng thượng làm cho choáng váng, vội nói: “Hoàng Thượng, người đó là một nam nhân, không phải Hoàng hậu nương nương!”

“Nam nhân?” Tào Hãn sửng sốt, lập tức buông Lộ Tam ra, “Là thích khách nước nào phái đến?” sao hãn chưa từng nghe nói qua việc này?

“Bẩm Hoàng Thượng, nô tài cũng không biết người này có phải thích khách hay không. Lúc ấy trời tối nên không rõ hãn thế nào, chỉ biết trên đường nô tài trở về Thanh Dương cung người đó đột ngột xuất hiện, không đợi nô tài phản ứng đã bịt miệng nô tài kéo đến bụi cây trong hoa viên, người đó sau đó hỏi chỗ ở của Hoàng hậu nương nương, nô tài trong lúc sợ hãi cũng nói thật cho hãn biết nương nương đã qua đời, ai ngờ người đó sau khi nghe lời của nô tài thì không thấy bóng dáng đâu nữa. Sau đó nô tài có sai người đi tra xét cũng không tìm được manh mối gì, trong cung không ai thấy có người nào khả nghi như vậy, đến cả thị vệ cũng không biết nên cho là nô tài đã gặp quỷ.... Hoàng Thượng, nô tài dám khẳng định người nọ không phải quỷ!” Nhớ tới việc này, Lộ Tam liền cảm thấy ủy khuất.

Năm đó Vương gia mất được công bố khắp thiên hạ, làm theo đúng quy củ của hoàng gia, nhưng không biết vì duyên cớ gì mà Hoàng thượng lại không công bố chuyện Hoàng hậu nương nương cũng mất, không bố cáo với thiên hạ, chỉ tùy tiện cho linh cữu Hoàng hậu và Vương gia cùng vào hoàng lăng chôn cất. Chính vì vậy mà việc hoàng hậu nương nương mất trong triều không mấy người biết, nhân gian lại càng không có người hay, nên người năm đó vào cung nhất định là không biết việc Hoàng hậu nương nương đã mất.

“Vậy người cứ coi như người là gặp quỷ đi!” Sao lại có người đến cung tìm Bạng? Người đó công phu nhất định rất cao nên mới không thị vệ Hoàng cung phát hiện, ra vào Hoàng cung như chỗ không người? Đó là người nào? Chẳng nhẽ là người quen của Bạng? Đáng tiếc nhiều năm như vậy giờ có muốn điều tra đã không còn manh mối nào nữa rồi...

Sợ sẽ bỏ mất cơ hội gặp lại Bạng nên Hãn lấy cớ đường xá xa xôi không đi chinh phạt Lan quốc, lại gặp được thư của tân đế Lan quốc cho thấy thành ý muốn hai nước kết mối giao hảo, từ đó hai nước bề ngoài duy trì ổn định, nhưng thực chất vẫn tích cực huấn luyện binh sĩ, chuẩn bị lực lượng cho tương lai.

Ngày hôm đó bình thường như bao ngày nếu không có sự kiện Hoàng thượng cùng Thái

Tử náo loạn lên vì tiểu thư Băng Nhi đột nhiên mất tích!

Ngày đó là lần đầu tiên Thái tử lưu lại Triệt thiếu gia trong cung, cho nên sáng sớm hôm sau Tô Trần tiến cung trên xe chỉ có một mình Băng Nhi tiểu thư, theo như lời phu xe thì mới đi khỏi phủ được một lát thì Băng Nhi tiểu thư đột nhiên nói muốn xuống xe đi dạo, nói là muốn mua một cái gì đó bên ngoài vào cung tặng cho công chúa. Phu xe liền đồng ý nhưng muốn đi theo Băng Nhi tiểu thư nhưng tiểu thư không cho, hắn cũng chỉ đành ngồi trên xe chờ, ai ngờ chờ mãi cũng không thấy Băng Nhi tiểu thư trở về, hắn hoảng sợ tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng dáng tiểu thư đâu....

Việc này vì thế mà bị nháo lớn lên, quan phủ cho người tra xét từ trên xuống dưới, treo giải thưởng cao tới ngàn vạn lượng vàng nếu như tìm được người, nhưng Băng Nhi tiểu thư lại như là nước bị bốc hơi, bất vô âm tín....

Sau khi Băng Nhi mất tích được ba ngày ba đêm thì mọi người đều thấy lo lắng, ai lấy tinh thần đều ảm đạm, Triệt âm u đứng bên cửa sổ, sắc mặt lo lắng đến cực điểm.

Đối với việc Băng Nhi mất tích hắn không chỉ có lo lắng như bao người khác mà còn có một phần tự trách bản thân mình, nếu đêm hôm đó hắn cự tuyệt Huy Nhi, cùng nàng rời cung, ngày hôm sau lại cùng nàng vào cung thì vô luận thế nào cũng không kiến nàng mất tích...

Triệt chỉ cảm thấy bên tai nghe được tiếng động lạ, đột nhiên bên tường ngoài xuất hiện một bóng đen lạ, hiển nhiên là có người ở phía sau tránh né hắn, hắn quay đầu lại nhìn, trên mặt kinh ngạc đến cực điểm, “Là người!” Người này rất quen mặt, rõ ràng là một trong những sát thủ của Minh Tinh lâu...

Người đó cũng kinh ngạc, khẩn trương đưa ra một lá thư rồi nói: “Lâu chủ lệnh cho thuộc hạ đến truyền tin, cáo từ!”

“Đợi chút.....” Hiện nay ai là lâu chủ của Minh Tinh lâu, như thế nào lại đến tìn hắn truyền tin?

Người nọ không có dừng lại, trong nháy mắt thì triển kinh công vọt ra khỏi phòng.

Triệt nhíu mày mở ra bức thư mà người đó để lại, thư tuy chỉ mấy dòng ít ỏi nhưng cũng đủ để xoa dịu lo lắng trong lòng hắn, nhưng đồng thời cũng gây lên trong lòng hắn sự nghi hoặc khác..... “Ta tốt lắm, khi nào cần xuất hiện thì sẽ xuất hiện, không cần lo lắng. Tỷ tỷ thân ái của người- Băng.”

Nhìn tờ giấy trong tay, Triệt nhắm mắt trầm tư, thân phận như hiện nay không tốt sao? Nàng vì sao lại còn trêu chọc vào người của Minh Tinh lâu.

Lâu chủ mà người nọ nhắc đến không nghi ngờ gì chỉ có thể là Băng, nàng liên hệ với người của Minh Tinh lâu khi nào, hắn vì sao không biết chuyện này? Người của Minh Tinh lâu thế nào mà lại cam chịu nghe theo lời sai bảo của một đứa nhỏ sao? Trừ khi...Nàng có trong tay Tinh Nguyệt bài, nhưng mà tinh nguyệt bài mười năm trước đã bị thất lạc ở Điện cốc sao lại có thể rơi vào tay nàng được...?

Triệt một đêm không ngủ, càng nghĩ càng không nghĩ ra lý do vì sao mà Băng lại muốn trở về Minh Tinh lâu, nàng không phải là rất chán ghét thân phận sát thủ sao?

Gió đêm thổi nhẹ nhàng làn nước hồ lăn tăn gợn sóng kiến cho người ra cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng, dưới hồ là hình ảnh của ánh trăng thỉnh thoảng theo dòng nước lay động, bên bờ liễu rủ theo gió đong đưa, tất cả tạo nên khung cảnh yên tĩnh an nhàn nhưng có điều nơi đâu không phải là chỗ để người ta được hưởng thụ sự an nhàn đó.

Giữa hồ là cây cầu nối bên bờ và một mái đình giữa hồ, Băng an vị ngồi bên lan can, thanh thoi nhìn ngắm nước trong hồ rồi lại nhìn sang bên bờ liễu rủ, trong lòng cảm thán đúng là vận mệnh trên đời đúng là khó nắm bắt.

Sáng sớm hôm đó nàng có lòng muốn xuống phố mua cho Minh Nhi một chút đồ ăn chỉ bên ngoài cung mới có, cũng không biết đó có phải ý trời không nhưng trong chớp mắt thất được Tinh Nguyệt bài được treo trong một đồng hàng linh tinh trên người tên bán rong đó, đáng tiếc một tinh nguyệt bài có thể hiệu lệnh tất cả sát thủ Minh Tinh lâu mà lại bị coi như một món đồ trang trí tầm thường.

Nàng tò mò hướng tên bán tong đó hỏi lai lịch tinh nguyệt bài thì tên đó càu nhàu hỏi có mua không, lúc ấy cũng không biết ma xui quỷ khiến như thế nào mà nàng liền lập tức bỏ tiền ra mua, trên đường vừa đi vừa ngắm nghía nó trong tay và nghĩ rõ ràng tinh nguyệt bài năm đó thất lạc ở Điệp cốc như thế nào mà nay lại xuất hiện ở Kinh thành, đã thế lại được đẽma chợ bán đúng lúc nàng đi mua đồ....

Trên đường bỗng nhiên xuất hiện đâu ra một người, cánh tay như kim sắt chế ngự cánh tay của nàng, không cho nàng lớn tiếng gọi đã bịt kín miệng nàng lại kéo vào trong ngõ hẻm.

“Tiểu nha đầu, tinh nguyệt bài như thế nào ở trong tay người?”

Âm thanh này hình như nàng đã từng nghe ở đâu đó rồi, nàng vội vàng ư ư lên tiếng, tỏ vẻ chính mình muốn nói cho hẳn biết suy nghĩ của mình.

Bàn tay to dờn khỏi miệng nàng, nàng thở phà phò quay đầu hướng hẳn nhìn lại, sau đó mỉm cười hô lên tên của hẳn, “Yêu Quái, mười năm không thấy, người hiển nhiên là không có thay đổi chút nào?” Tiếp theo hướng về phía hẳn sắc mặt biến đổi.

Sau nàng liền bị mang đến nơi này, tuy bên ngoài là một phủ của nhà quyền quý kỳ thật chính là trụ sở chính của Minh Tinh lâu. Trong tay nàng hiện có Tinh nguyệt bài, lại có thể xác thực nói ta tên của Yêu Quái như thế rất quen biết, chính vì thế mà vị trí lâu chủ mười năm nay bị bỏ trống hiển nhiên thuộc về nàng.

Nghe nói mười năm trước Yêu Quái từng vào cung tìm nàng, kết quả biết được tin nàng đã chết, mà tinh nguyệt bài cũng vì thế mà thất lạc không rõ, mỗi ngày trong mười năm qua Minh Tinh lâu như rảnh mất đầu không biết nên hành động thế nào.

Nàng sở dĩ quyết định giao thiệp với Minh Tinh lâu, đơn giản là vì trong một khắc gặp mặt Yêu Quái kia, trong đầu đột nhiên toát ra một ý nghĩ: Hiện tại thân phận của nàng không thể tránh khỏi bị Hãn phát

hiện, cùng với các con của Hãn lớn lên thì nàng đương nhiên trong mắt hãn chỉ là một văn bối, không được, kế hoạch ban đầu của nàng không phải thế, phải chờ nàng trưởng thành tái xuất hiện trước mặt hãn, mà muốn là thế thì có Minh Tinh lâu là nơi trú ẩn tốt nhất của nàng....

“Lâu chủ, thư đã đưa đến.”

Yêu Quái như một cơn gió chợt đến, bất giác làm bay vấy của Băng, nàng cười nhảy xuống khỏi lan can nói: “Tốt lắm, người đi đi!”

“Lâu chủ.....” Yêu Quái vẫn chưa rời đi, bộ dạng có chút ngượng ngịu.

“Có chuyện đã nói.” Ấp a ấp úng làm gì?

“Ngày mai thuộc hạ sẽ phát tín hiệu triệu tập mọi người, trong vòng ba ngày tất cả mọi người sẽ nhận được tin, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? Người là đang lo lắng có kẻ đối kháng không đến, hoặc căn bản là họ sẽ không thừa nhận lâu chủ này?”

Triệu tập chính là mệnh lệnh của nàng giao cho Yêu Quái làm, nếu đã quyết định làm lâu chủ, đương nhiên là phải gặp thủ hạ của mình, xem trong tay mình thế lực đến mức độ nào! Mười năm không có lâu chủ nắm quyền, nay đột nhiên một tiểu cô nương xuất hiện cầm trong tay tinh nguyệt bài, người của Minh Tinh lâu nhất định có người không nghe theo mà đến diện kiến, nói không chừng cũng có boa nhiều kẻ ngoài kia mưu đồ bất chính muốn đến cướp đi tinh nguyệt bài trong tay nàng, tự lập làm lâu chủ, nàng cũng không thể không cẩn thận chút.....

“Không phải không có khả năng, lâu chủ, dù sao ngài nay.....” Yêu Quái khó xử nhìn lâu chủ cao chỉ mới đến ngực của hãn, hãn đương nhiên không nghi ngờ thân phận của nàng vì trước kia từng nói chuyện qua với nàng. Nhưng những người khác thì sẽ tin sao, ai cam tâm tình nguyện nghe lời một tiểu nha đầu kia chứ, mà Minh Tinh lâu nay chỉ còn danh nghĩa, không còn được như trước kia, có rất nhiều người đã rời đi, không có tinh nguyệt bài, cho dù hãn cùng Quý Quái có địa vị gần với lâu chủ thế nào cũng không có quyền hiệu lệnh cho mọi người, chỉ có ở Minh Tinh lâu chống đỡ đến hiện tại không bị sụp đổ. Lâu chủ mang theo tinh nguyệt bài xuất hiện tuyệt đối là chuyện may mắn của Minh Tinh lâu, nhưng mà nàng lại đầu thai làm một bé gái mới có mười tuổi, không biết được đây là phúc hay là họa....

“Như thế nào? Người xem ta không có khả năng nào sao?” Lạnh như băng cười, từ bên trong ánh mắt sâu thẳm của nàng phụt ra đạo quang như mũi nhọn chĩa thẳng vào hãn.

Nàng biết giờ phút này quyết không thể lộ ra dù chỉ là một chút ít tự ti và khiếp đảm, nếu mà nàng sợ hở lộ ra cho hãn biết thì chỉ sợ đầu tiên chính là nàng sẽ mất đi thuộc hạ tên Yêu Quái này.

Tại nơi này, tất cả mang danh chính nghĩa đều có thể là giả, thế giới này chỉ thờ phụng cái gọi là quyền lực, kẻ yếu đương nhiên sẽ bị đào thải, không ai có thể thương hại bố thí cho ai được, mà hiện tại cái nàng cần chính là thu phục được quyền lực đó, nếu không cứng rắn thì cái chờ nàng phía trước chỉ có thể là cái chết.

“Thuộc hạ không dám!” ánh mắt sắc bén làm cho Yêu Quái chấn động, rõ ràng nhìn bên ngoài đó là một tiểu thư yếu đuối ôn nhu, nhưng mà ánh mắt của nàng lại toả ra khí thế bức người, làm cho hắc hủ cả da gà, tim đập loạn mỗi lúc một nhanh...Nàng như vậy bất kỳ kẻ nào cũng không dám kinh thường, mà nàng cũng không cho phép bất kỳ kẻ nào có cơ hội kinh thường nàng, âm mưu đối kháng nàng nhất định kẻ đó sẽ phải hối hận!

“Người chỉ cần làm tốt chuyện mà ta giao cho người, còn những việc khác không cần người quan tâm.” Ánh mắt sáng quắc khoanh tay nhìn chăm chăm Yêu Quái, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, “Đêm đã khuya, người đi nghỉ sớm đi, ngày mai người lại đến nói cho ta biết toàn bộ sự tình trong mấy năm gần đây cho ta biết.”

Nói xong Băng liền xoay người chuẩn bị trở về phòng ngủ, nàng biết, cửa thứ nhất đã thuận lợi thông qua, ít nhất nàng đã tạm thời cho Yêu Quái thấy được uy nghiêm của nàng, mà địa vị của tên Yêu Quái này ở Minh Tinh lâu hình như là tương đương cao, có hắc hủ duy trì, rất nhiều sự việc sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Yêu Quái nghiêm nghị ngẩng cao đầu tuân theo lệnh của nàng. Chỉ là khối đá đè nén trong lòng hắc hủ mấy năm nay hiện tại có thể buông lỏng xuống rồi. Mười năm qua hắc hủ chỉ có thể đứng nhìn Minh tinh lâu ngày một lụi tàn, không có cách nào chấn hưng như trước được, sau đã tìm được nàng thì Minh Tinh lâu lại có cơ hội một lần chấn hưng giang hồ. Nhiều năm rồi niềm tin đó không có nổi dậy mạnh mẽ lần nào như lần này...

“Thuộc hạ thề sống chết nguyện trung thành với lâu chủ!” Yêu Quái quỳ gối dưới thân ảnh nhỏ nhắn lập ra lời thề tuyệt đối trung thành với Băng.

Băng không dự đoán được chính mình khi rời đi mà còn nghe được hắc hủ nói ra những lời như vậy, nàng dừng cước bộ, khéo miệng hoàn mỹ mỉm cười, chậm rãi quay đầu nói “Tốt lắm, từ nay về sau người chính là người mà bản lâu chủ tín nhiệm nhất, hy vọng người đừng cho bản lâu chủ thất vọng.” Cố ý sửa lại tự xưng, Yêu Quái nguyện trung thành chính là lâu chủ, nếu có một ngày nàng không còn là lâu chủ nữa thì hắc hủ cũng không cần trung thành với nàng.

“Vâng! Thuộc hạ tuyệt đối không làm lâu chủ thất vọng!”

Nhìn ánh mắt kiên định của hắc hủ, Băng vừa lòng gật đầu rời đi, thật lâu sau Yêu Quái mới chậm rãi đứng dậy, ngửa mặt lên trời thở phào một cái, “Lâu chủ..... Hy vọng ngài cũng không làm cho thuộc hạ thất vọng.....”

Chương 80

Sau nhiều ngày cho người đi điều tra tin tức mà không có kết quả, Tào Hãn tức giận, nên tất cả trách cứ đổ hết lên đầu thống lĩnh cấm quân thị vệ Hồ Quyết, đến ngay cả đứa nhỏ mà cũng không tìm được, đồng thời khiển trách hết tất cả thị vệ trông coi cửa cung cũng không làm được.

Nam trong thư phòng từ sau Bạng mất tích, không khí liền trở lên trầm lắng bất thường, mọi người ai lấy đều rất nhớ Bạng nên không có tâm tư học bài. Tào Hãn biết được nhưng không có trách cứ, ngược lại cố ý đến trấn an bọn họ, còn theò ới Triệt là nhất định sẽ tìm được tỷ tỷ cho hãn.

Triệt cảm tạ ân tình đó, đáy lòng dài thở một tiếng, bất luận ai cũng có thể nhận ra là Bạng và hãn hình như thân thiết hơn tỷ đệ khác trong một nhà, mọi người đều thấy hãn cố gắng hết sức lực để tìm kiếm nàng, dù hãn biết nàng đã ở trong Minh Tinh lâu...Đúng là nữ nhân, một khi đã quyết định cái gì thì thực đáng sợ, nàng sao có thể vì thế mà rời khỏi Hoàng Huynh kia chứ? Nàng rốt cuộc muốn làm gì, đến khi nào mới xuất hiện như lời nàng nói?Một năm, hai năm, hay là ba năm, năm năm?

Theo thời gian trôi qua, không có kết quả gì thu được, tìm kiếm vì thế cũng dần được gác lại, chỉ có số tiền treo thưởng vẫn hiển hiện như cũ, trong cung đình và ngoài dân gian cũng dần không còn ai nhắc đến chuyện Bạng mất tích nữa, vì thế Bạng trong ký ức mọi người dần phai nhạt đi.

Đối với việc này, Triệt vẫn giữ thái độ thờ ơ lạnh nhạt, kể từ sau đêm nhận được phong thư của Bạng thì hãn cũng không nhận được bất kỳ tin tức gì của nàng nữa. Mỗi khi Tào Hãn trấn an hãn vài câu hoặc Huy Nhi nhớ đến nhắc qua tên nàng thì trong lòng hãn cũng không nổi bất kỳ ý nghĩ gì. Hãn vẫn luôn nghe ngóng tin tức của Minh Tinh lâu nhưng như gió bay trên trời, một tổ chức sát thủ chấn định giang hồ lừng lẫy tự nhiên lại bật vô âm tín.

Ngày một ngày lại trôi đi, năm tháng như dòng nước như cơn gió, bốn mùa trong giây lát biến đổi, xuân đến thu qua hạ về đông lại đến, năm năm thời gian có vẻ như rất dài nhưng chỉ như một cái chớp mắt đã trôi qua.

Năm năm là khoảng thời gian đủ để cho một hài tử non nớt trưởng thành một trang thiếu niên anh tuấn bất phàm, cũng có thể làm cho một nam tử trở nên thành thực hơn trong việc đánh giá sự đời.

Ngự thư phòng lý, Tào Hãn sắc mặt âm trầm đến cực điểm lật xem tấu chương mà các đại thần dâng lên.

Trong điện ba vị thần tử ngay cả ngẩng đầu cũng không dám ngẩng lên nhìn, vài năm gần đây Hoàng Thượng sắc mặt ngày càng tối tăm. Năm năm trước khi Bạng Nhi tiểu thư còn chưa có mất tích, Hoàng thượng còn ngẫu nhiên cười vài lần, nhưng từ khi Bạng nhi tiểu thư mất tích, Hoàng Thượng càng ngày càng trở lên đáng sợ, dù chỉ là một việc nhỏ râu ria nhưng nếu các đại thần làm sai thì cũng sẽ bị giáng chức hoặc cách chức quan, trong triều mỗi ngày mọi người ai lấy đều lo sợ nơm nớp, không dám đi sai dù chỉ là một bước chân vì chỉ cần đi sai là cái đầu trên cổ họ sẽ lập tức bị rơi xuống.

“Cái gì hỏa pháo, lửa có thể đả thương người không sai, nhưng mà nó có thể làm tổn hai tường thành

Lan quốc sao? Dùng cái này có lợi ích gì?” Tào Hãn quăng tẩu chương vào người hình bộ thượng thư kiến hãn ngã nhào ra đất, trên trán nổi cả gân lê nvi tức giận. Nếu không phải năm đó bị Đông Phương Lưu Hoan hạ được làm hao tổn công lực thì hình bộ thượng thư hôm nay tuyệt đối không chỉ bị ngã như vậy mà còn bay hãn ra khỏi điện.

Bộ binh thượng thư mặt mũi trắng bệch, cái trán mồ hôi lạnh theo hai má chảy xuống, hãn không dám lau đi mồ hôi trên mặt, cuống quýt quỳ xuống trả lời: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, hỏa pháo uy lực như thế nào chính mắt thần từng chứng kiến, đó không chỉ là một khối cầu lửa bình thường, dùng để công thành tuyệt đối là vũ khí lợi hại, thần không dám nói sai dù chỉ là một lời, xin Hoàng Thượng suy xét!”

Tào Hãn sắc mặt hơi tẻ, trầm giọng hỏi: “Thạch pháo so với hỏa pháo thế nào?” Hỏa pháo thực sự có uy lực thế nào? Một quả pháo mà có thể san bằng bình đại trong nháy mắt có khoa chương quá không? Nếu nói thật như vậy thì dùng hỏa pháo công thành có lợi ích rất lớn!

Nhìn ra Hoàng Thượng có chút tin tưởng lời nói của mình, hình bộ thượng thư lau đem mồ hôi lạnh, nói: “Thần phỏng chừng thạch pháo uy lực không bằng 1 % nên mới trình báo cho Hoàng thượng, còn dùng nói hay không còn tùy Hoàng thượng định đoạt!” Việc này không nói ngoa, nếu có thể biểu diễn cho người khác xem mẫu và trên chiến trường thì uy lực của Hỏa pháo còn gấp nhiều lần nữa!

“Nếu là hỏa pháo đúng như người lời nói lợi hại đến vậy thì trong quân chúng ta phải được trang bị càng nhiều càng tốt, chuẩn tẩu!”

“Hoàng Thượng.....” Hình bộ thượng thư muốn nói gì đó lại thôi, hãn chưa kịp cho Hoàng thượng xem sổ sách để làm ra một quả hỏa pháo tốn kém đến mức nào, cái đó có thể nói là xa xỉ, nếu mà Hoàng thượng biết nhất định sẽ giận tím mặt, cho nên mới ngần ngại không nói...

“Nói!” Tào Hãn mày rậm nhíu chặt, không kiên nhẫn trước sự ấp a ấp úng của hãn.

“Hoàng Thượng, hỏa pháo đó làm ra rất tốn kém, thần đã tính chi tiết con số chi cho một trận vào khoảng ...một ngàn lượng...”

“Một ngàn lượng bạc?” Tào Hãn giật mình nói, lập tức trong mắt lại nhiễm sắc giận dữ, “Trẫm hỏi người! Người có biết một ngàn lượng bạc có thể tạo ra bao nhiêu quả thạch pháo không?” Năm mươi lượng bạc đã có thể đủ số thạch pháo cho một trận đánh, một quả hỏa pháo có uy lực hơn 200 quả thạch pháo không, sao còn muốn dùng cái này cái lọ!

“Thần biết được một ngàn lượng bạc cũng đủ tạo hai trăm thạch pháo tốt nhất, nhưng nếu là Hoàng Thượng còn chưa chứng kiến uy lực hỏa pháo thì thần tin chi một ngàn lượng mua hỏa pháo cũng rất đáng!” Hình bộ thượng thư nói một cách chắc chắn.

Hỏa pháo có ích như vậy, nếu quân Đại cảnh có thì sẽ như hổ thêm cánh, nếu không mua mà bên Lam Quốc lạ có thì binh sĩ Đại Cảnh trên chiến sẽ nếm đủ đau khổ, chỉ cần có thể chứng minh cho Hoàng thượng thấy lợi ích của Hỏa pháo là quan trọng nhất!

“Hỏa pháo hiện tại ở nơi nào?” Nghe hãn như vậy, Tào Hãn cũng không cầm lòng muốn tận mắt chứng

kiến uy lực là hăn nói, có thật nó có uy lực đến vậy không?

“Tô tướng quân cùng với chúng thần ấn định vào ngày hôm nay buổi trưa sẽ đến Thủy Thủy sơn trang lấy và mang đến trước Vũ lâm quân doanh biểu diễn.”

Tào Hãn vuốt cằm, hình bộ thượng thư xem như ăn phải thuốc an thần, chỉ cần để Hoàng Thượng nhìn thấy hỏa pháo uy lực ra sao sẽ thấy một ngàn lượng mà hăn nói sẽ không uống.

Buổi trưa canh ba chưa tới, hoàng đế đã ngồi ngự giá đến Vũ lâm quân đại doanh, ánh mặt trời mùa hạ, mấy vạn binh lính vẫn miệt mài thao luyện bên trong, động tác ai lấy đều thuần thực, uy vũ trong từng động tác, mồ hôi theo sự hưng phấn của họ mà chảy dài trên má chảy xuống vòm ngực cường tráng làm nân da như được quét thêm lớp dầu sáng bóng.

Tào Hãn mặt lộ vẻ ra vừa lòng nhìn quân sĩ, không thể nghi ngờ sự tinh nhuệ của quân lính, một người có khả năng chơi mười người, trên chiến trường nhất định có thể khắc chế áp đảo quân địch, mà linh hồn của đ quân Đại Cảnh không ai khác chính là do Tô Trần chỉ huy huấn luyện...

Đang thao luyện binh sĩ Tô Trần thấy Hoàng Thượng giá lâm, vội đến hành lễ, “Tham kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng, đợi đến khi nào người uy lực của hỏa pháo nhất định phải giật mình, cái đó so với thạch pháo mà nói chỉ bằng một nửa, nhưng uy lực hơn không biết hơn bao nhiêu lần...”

Tào Hãn liếc mắt nhìn hăn không có nói gì. Nhiều như vậy năm, hăn tính tình vẫn tùy tiện như vậy, bên ngoài cũng không mấy biến đổi chỉ có tuổi càng lúc càng lớn....

Tô Trần vẫn không để ý thao thao nói không ngừng, Tào Hãn không thể không đánh gãy lời hăn, “Mấy ngày liên binh sĩ huấn luyện vất vả, đến cuối tháng theo này trở đi khi phát lương mỗi người thêm mười đồng.....”

“Các huynh đệ, Hoàng Thượng có chỉ, mỗi người lương tháng thêm mười đồng tiền –” Tô Trần nhất cổ họng kêu lớn, toàn bộ doanh trại vì thế mà chấn động bởi tiếng hô tạ ơn...

Tào Hãn cũng đối đại quân nói vài câu chấn hưng sĩ khí, sau đó cùng Tô Trần tiến doanh trướng, vốn muốn hỏi hăn đại quân huấn luyện đến trình độ nào rồi, ai ngờ vừa vào trướng Tô Trần lại hướng hăn thao thao bất tuyệt nói về uy lực hỏa pháo ra sao.

“Đưa hỏa pháo ra trận hay không còn chưa bàn tới! Xem xem khi nào nó được đưa tới?” Tào Hãn cắt lời Tô Trần.

“Vâng, chắc là cũng sắp được đưa tới ạ!” Tô Trán gọi một binh sĩ phân phó xem xem người đã đến hay chưa?

“Trẫm xem tấu chương nói hỏa pháo là di Thủy Thủy sơn trang tạo ra, mà Thủy Thủy sơn trang này trẫm chưa bao giờ nghe đến, người có biết lai lịch của sơn trang đó chưa?” Thời gian cấp bách hăn vẫn chưa có thời gian tìm hiểu xem Thủy Thủy sơn trang đó là nơi nào, chỉ hy vọng Tô Trần không cầu thả đến

nổi quên cả việc này!

Tô Trần xấu hổ lắc đầu cười, hắn sao biết Thủy Thủy sơn trang đó tồn tại thế nào chứ, hắn chỉ sợ hoả pháo đó bị rò rỉ ra bên ngoài nên không còn tâm trí đâu mà đi điều tra sơn trang đó là gì, do ai làm chủ, chỉ biết ấn định thời gian với người của Thủy Thủy sơn trang để xem hoả pháo cũng không mấy dễ dàng!

“Quên đi.....” Đã biết là sẽ như vậy! Tào Hãn biết hắn vốn là con người như vậy nên không trách cứ gì hắn, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Vậy người nói qua tình hình hôm đó đi!”

Tô Trần nhả tình sáng lên, hưng phấn nói: “Ngày hôm đó người của Thủy Thủy sơn trang không báo trước cứ thế xông vào trong doanh trại của Vũ lâm quân, bị mấy trăm người vây khốn trong kìm kẹp mà không chút e ngại, cũng không lộ tâm trạng nào toỏ ẹ sợ hãi, thần thấy vậy nhất thời hưng phấn xông lên cùng hắn đánh mấy chiêu...”

“Vậy? Kết quả ra sao?” Bị Vũ lâm quân vây khốn bên trong mà không hề nao lung chịu thua, người này định là người phi thường!

“Kết quả là người nọ đem hoả pháo ra nã trực tiếp vào trong tường quân doanh chúng ta, kết quả để lại vài lỗ thủng lớn bên tường phía bắc, hôm qua thần mới cho người tu bổ lại, Hoàng Thượng không tin có thể đi nhìn xem. Lúc ấy thần còn bị hoả pháo làm ong hết cả lỗ tai, đồng thời bị người nọ khiêu khích tức giận tron lòng còn muoons giết hắn làm gương, ai ngờ người đó không bắn nữa là lại trốn tránh thần hết sức bình tĩnh, và hắn còn nói đến đây.....”

“Hắn nói gì nữa?” Tào Hãn không giận khấn trương hỏi. Vũ lâm quân chính làđội quân tinh nhuệ nhất của Đại Cảnh, Tô Trần lại đường đường là tướng quân chỉ huy, người nọ sao lại kinh thường không xem hắn trong mắt, trong lúc giao chiến vẫn giữ thái độ bình tĩnh không nói nhăng cuội! Thật đúng là không coi người khác ra gì!

“Lúc này người đó rất có lễ, đầu tiên là tạ lễ với mọi người trong quân doanh, sau đó mới nói mình tới đây chính là để bán hoả pháo đó. Thần lúc đó nghĩ nếu trong quân chúng ta có thể sở hữu hoả pháo đó thì trên chiến trường sẽ thu được không ít thuận lợi, chỉ cần phóng ra mấy quả hoả pháo có thể làm cho tường quân địch bị đổ! Thần lúc sau mới hỏi hắn bán hả pháo đó bao nhiêu tiền...”

“Thật không ngờ mà người có thể dự tính xa đến vậy!” Tào Hãn cười liếc nhìn Tô Trần một cái. Hoá ra hắn cũng không phải là con người chỉ biết dó thô lỗ, xuất trận không tính toán.Bây giờ đã hiểu lý do vì sao mà hắn trên chiến trường chỉ có thắng mà không có bại.

Tô Trần ngượng ngừng cười hắc hắc, “..... Kết quả hắn mở miệng nói là bán với giá hai ngàn lượng, thần còn mắng hắn một trận. Nhưng sau đó hắn giải thích là do bản trang định giá như vậy, hắn không được làm chủ. Với lại khi đó hắn bắn hoả pháo vào tường quân doanh chúng ta ai lấy đều gây người nhìn nên chả còn ai cản trở bước chân hắn, sau đó hắn cứ ậy tiến thẳng vào trong quân doanh chúng ta...”

Tào Hãn lúc này tức giận đùng đùng nói: “Đường đường Vũ lâm quân nhưng lại để cho một nữ nhân là rối loạn lòng quân đến vậy, vậy tương lai làm sao có khả năng giết địch trên chiến trường, giành chiến thắng về cho Đại Cảnh...”

“Cái gì nữ nhân?” Tô Trần vẻ mặt mờ mịt. Làm sao lại là nữ nhân? Hắn chưa từng nói qua người đó là nữ nhân mà?

“Người không phải nói khi tường doanh trại bị thùng người đó tùy ý tiến vào đều kiến những binh sĩ nhìn đến ngây người sao? Người đó không phải nữ nhân chẳng lẽ là nam nhân chắc?”

“Chính là nam nhân ạ! Không đúng, người nọ tuổi chỉ tầm là một thiếu niên, nhưng tuyệt đối không phải là nam nhân.” Tô Trần trừng mắt nhìn Tào Hãn, ánh mắt có chút khác thường. Không hiểu vì sao mà Hoàng Thượng lại nói người đó là một nữ nhân nhỉ? Vũ lâm quân cũng không phải đồ háo sắc, cho dù là có tiên nữ từ trên trời rớt xuống cũng không có nhiều người đến vậy chú ý!

“Đừng nói nhảm, thừa nước đục thả câu, vậy thiếu niên đó là loại người nào, tới làm cái gì?” Tào Hãn mâu quang chột lóe, trầm giọng nói. Thiếu niên đó là dạng người gì mà có thể làm cho Vũ lâm quân tất thảy đều ngẩn người? Hắn vì sao đột nhiên xuất hiện đại doanh quân đội?

“Thần lúc ấy cũng không biết sao, nhìn hắn chậm rì rì tiêu sái đến, đầu óc giống như không bình thường, một chút cũng không có ý hạ lệnh cho quân lính ngăn cản bước chân hắn, đợi cho đến khi hắn đến gần nói bán hoả pháo theo lệnh trang chủ thì lúc đó thần mới biết thiếu niên này hoá ra chính là người của Thủy Thủy sơn trang.”

“Hắn chẳng lẽ là yêu quái tu hành nên các người mới bị mất hết hồn? Nếu hắn có rắc tâm khác thì không phải các người gặp hoạ rồi sao?” Tào Hãn sắc giọng mắng Tô Trần, không hiểu thiếu niên đó có năng lực gì mà có thể làm cho Vũ lâm quân hết thảy mất hồn? Hắn không thể không hoài nghi có phải là Tô Trần là tướng quân vô dụng không?

Tô Trần xấu hổ nhức đầu, “Không phải yêu pháp, cũng không biết sao, hắn toàn thân toả ra một khí thế kiến cho người ta nhìn vào mà quên hết việc khác, hắn hôm nay hắn sẽ đến nữa, đến lúc Hoàng Thượng tự mình nhìn thì sẽ hiểu được lời thần nói.”

Tào Hãn lạnh lùng hừ một tiếng, coi thường lời nói của Tô Trần. Hắn đến quân doanh lần này chỉ vì quan tâm đến hoả pháo đó thôi còn cái thiếu niên của Thủy Thủy sơn trang chắc có lẽ chỉ tuần mĩ hơn người thường chút có gì đáng quan tâm. Vũ lâm quân thường ở trong quân doanh huấn luyện, chưa thấy qua người như thế, nhất thời giật mình cũng không phải không có khả năng.

“Thiếu niên đó nói mình chính là Trang chủ, thì có thể giảm giá cho chúng ta, thần liền hỏi giảm giá là có ý gì thì hắn có nói chính là giảm nửa giá, một trận một ngàn lượng. Vừa vặn lúc đó có binh bộ thượng thư đến tuần tra quân doanh nên chứng kiến uy lực hoả pháo, kết quả là cũng thích như thần, nhưng nghe đến giá thì chần chừ, còn nói là không do chúng thần quyết định có mua hay không nên mới tấu lên cho Hoàng Thượng định đoạt, vì thế thần mới hẹn trang chủ hôm nay lại đến và bảo mang cả hoả pháo đến đây.”

“Thì ra là thế.” Tào Hãn nếu có chút dăm chiêu liếc nhìn Tô Trần vài lần, hỏi: “Người sao biết trăm sẽ mua hoả pháo đó? Nếu như trăm không mua thì như thế nào? Không phải đến lúc đó người làm người ta phải đi đến đây một chuyến không công sao?”

“Hắc hắc.....” Tô Trần cười gượng vài tiếng, Hoàng Thượng thật đúng là hiểu biết hắc a!“Hoàng Thượng nếu là không mua, thì lúc đó thần sẽ tự xuất tiền túi ra mà mua lấy ba năm cái, bằng không nếu để cho Lan quốc mua được thì không phải đến lúc đó đại cục không ổn sao?”

“Thủy Thủy sơn trang đó còn có ý muốn bán cho Lan quốc sao?” Tào Hãn trong lòng giật mình. Thủy Thủy sơn trang này rốt cuộc ở đâu? Bọn họ là người thế nào? Lại còn sáng tạo ra vũ khí lợi hại đến nỗi bán! Xem ra hỏa pháo uy lực to lớn là không thể nghi ngờ, nếu mà Lan Quốc cũng sở hữu nó trong tay thì không phải Đại Cảnh chịu thiệt sao....

“Trang chủ nói bọn họ là người làm ăn, người làm ăn bán hàng thì đương nhiên là bán cho bên nào trả giá cao. Bọn họ còn nói bọn họ là người buôn bán có đạo đức, nếu đã bán cho bên này thì tuyệt đối không bán cho bên còn lại, nếu không..”

“Tốt lắm! Người đã có ý tự xuất tiền túi, trăm cũng không ngại mà nhận lấy hảo tâm của người, vậy chuan cho người mua mười quả hỏa pháo, nếu thế sẽ làm cho Vũ lâm quân thật sự có thể mạnh lên như hổ thêm cánh, công trạng đến lúc đó tăng gấp đôi!” Tào Hãn đem câu chuyện mà Tô Trần kể chuyển lời, đem gang nặng mua hỏa pháo đặt hết lên người Tô Trần.

“A! Hoàng Thượng.....” Tô Trần chấn động, Hoàng Thượng sao có thể tính toán với hắc như vậy!

Hắc chỉ là một tướng quân một năm thì nhận được bao nhiêu bổng lộc kia chứ, nếu mà mua mười quả hỏa pháo không phải hắc mất đến ba năm bổng lộc sao? Tại hắc nói trước nên mới bị cho vào tròng, nếu mà giờ rút lại không phải kiến người khác chê cười sao? Càng nghĩ mà càng lo lắng, bao năm hắc giao hết chỉ tiêu trong nhà cho quản gia, có biết trong nhà có bao nhiêu đâu, không biết có đủ ngân lượng không....?

Lúc này, binh lính hắc sai đi về báo là người của Thủy Thủy sơn trang cũng sắp đến, Tô Trần lăm lăm miệng hỏi một câu trang chủ đã tới chưa thì binh lính nói đã đến, Tô Trần quay đầu nói với Hãn: “Hoàng Thượng, một hồi người nhìn xem vị trang chủ đó cũng đừng choáng váng nha, đến lúc đó lại làm rơi mất uy nghi vua của một nước.....”

“thiếu niên đó có bộ dáng thế nào?” Tào Hãn hung hăng nhìn Tô Trần truy hỏi, cái dạng người gì mà bản thân hắc chưa từng thấy qua, làm sao phải vì một thiếu niên mà ngăn người, không lẽ huấn luyện binh sĩ nên hắc cũng điên như bọn họ sao?

“Hai cái mắt, một cái mũi một khoé miệng, không cao không lùn, không mập không gầy....”

Tào Hãn biết Tô Trần là đan nói trêu mình, nên hắc trực tiếp nói thẳng điều mà hắc muốn hỏi: “Cái ta hỏi chính là hắc khác người chỗ nào?”

“Thân thấy cũng không có gì khác, chỉ là nhìn bên ngoài cũng rất anh tuấn...Thần chỉ biết lúc ấy bị làm sao mà không chỉ thần mà tất cả mọi người ai lấy nhìn hắc đều thấy đầu óc trống rỗng.”

“Không có khả năng! Trừ phi hắc chính là yêu ma, nếu không chính là đã hạ được với tất cả các người.”

“Cũng không phải thế, có thể là do mọi người chưa từng gặp qua thiếu niên nào đẹp như vậy...”

“Nhà người Vi Triệt cũng là một trang thiếu niên tuyệt mỹ, cũng không ít người từng phong tặng nói hẳn chính là đệ nhất mỹ nam kinh thành, người chả nhẽ nhìn quen quá nên thấy một thiếu niên thôn dã nên mới sinh hứng thú?”

“Không biết có phải vậy không.....” Tô Trần phe phẩy đầu, có lẽ là Triệt Nhi hằng ngày đều gặp nên hẳn không nhận ra thấy có gì khác và thu hút.

Tào Hãn cũng không biết hỏi cái gì nữa, chỉ cần chút nữa nhìn là biết ngay hẳn có hình dạng gì khác người!

Lúc sau màn trướng bên ngoài quân doanh nhấc lên, một người thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn của nam nhân khiêng hỏa pháo đi vào thấy hoàng thượng và tướng quân thì như buông hỏa pháo ra để thỉnh an quỳ xuống nói: “Thảo dân khấu kiến Hoàng Thượng, tham kiến đại tướng quân...”

Trang chủ đây sao, chỉ là một tên nhát như chuột, sao mới thấy Hoàng thượng đến mà đã run rẩy. Bỏ qua hẳn, Hãn ra lệnh lần này chỉ được phép thành công không cho phép thất bại, nếu không nhất định cho quân đến xử lý hết trang nhỏ nhoi của hẳn. Điều kiện hà khác như vậy, nếu mà thất bại thì đừng trách hẳn hạ thủ vô tình!

Tô Trần còn không ngừng thăm dò hướng bên ngoài đại doanh không khách khí hỏi người nọ: “trang chủ các người đâu?”

“Trang chủ lâm thời có việc, liền đem tất cả mọi việc nơi này giao hết cho chúng tại hạ.” Nam tử không kiêu ngạo thành thật bẩm báo.

Tào Hãn hình như có thấy hơi thất vọng, nhưng không biết biểu hiện cái gì, chỉ có thể nâng nam tử đó dậy, bất động thanh âm hỏi: “Không biết ta phải xưng hô như thế nào với vị tráng sĩ này?”

“Hoàng Thượng cứ gọi thảo dân Tiểu Quý” Nam tử nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tô Trần nhin không được cười to nói: “Làm gì có người nào tên như vậy...”

Tào Hãn cũng thấy buồn cười, tướng mạo đường đường là một đại nam nhân như thế nào kêu Tiểu Quý, trừ phi hẳn là đang cố ý dùng tên giả để che dấu hành tung để không làm người ta truy ra lai lịch, nếu không ai lại đặt tên con mình thành như vậy.

“Chủ tử của thảo dân từ nhỏ không quan tâm tới cái gì quá cầu kỳ, thảo dân từ khi theo chủ tử về sơn trang thì chủ tử liền gọi thảo dân như vậy!” Tiểu Quý tiếp tục căn rằng, đem lai lịch cái tên của mình ra nói, có thể đối với hẳn mà nói cái tên này cũng không phải là ý muốn của hẳn, hình như còn có chút bất

mẫn, nhưng không dám đem đề tài này ra tranh luận lâu, nhìn vào hoả pháo để bên cạnh nói: “Một ngàn lượng một trận, Hoàng Thượng mua hay là không mua?” Bên ngoài như là việc buôn bán nhưng so với cướp bóc ngoài đường hình như không mấy khác, chỉ là hãn hiền lành hơn một chút.

“Không biết Thủy Thủy sơn trang trong vòng nửa tháng có thể làm ra một trăm quả hoả pháo khôn?” Tào Hãn đối với thái độ có phần vô lễ của hãn không để ý, chính là trong lòng hãn nghi ngờ càng lúc càng nhiều.....

Mới vừa rồi hãn cẩn thận đánh giá quả hoả pháo kia, đó là một cái ống màu đen dài, dưới có cái bánh nhỏ để dễ dàng di chuyển, phía trước chứa một viên đồng đen lớn, đen bóng lưỡng, hình như được làm ra rất tinh vi. Nếu vật này đã như vậy, nếu không được tích trữ từ trước thì nếu có muốn làm khoảng một trăm cái thì tuyệt đối không có khả năng. Nếu thế hãn phải thử Thủy Thủy sơn trang mới được, nếu người đó có khả năng cung ứng hơn một trăm cái trong thời gian ngắn thì chứng tỏ năng lực của Thủy Thủy sơn trang tuyệt không nhỏ, không được phép kinh thường!

Hôm nay hãn đem hỏa pháo bán cho Đại Cảnh, ngày mai mà hãn tạo ra càng lúc càng tạo thêm nhiều vũ khí lợi hại như thế nữa là bán cho Lan Quốc thì không biết hai nước lúc đó thương vong lớn đến mức nào, dân chúng lúc đó không tránh được sẽ chết vô số. Bọn người Thủy Thủy sơn trang này vì lợi nhuận bàng quang, chỉ cần có tiền thì chuyện gì không thể làm? Hoặc là làm cho sơn trang này quy thuận Đại Cảnh, nếu không nhất định phải phái binh tiêu diệt, bằng không lưu trữ bọn họ chính là tai họa cho sau này! Nhưng không biết Thủy Thủy sơn trang này hiện tại ở nơi nào?

“Hoàng Thượng đây là ép buộc.” Tiểu Quỷ ánh mắt chứa tinh quang chớp động, ngẩng cao đầu nhìn vào Hoàng thượng, hông nhanh không chậm nói: “Hoàng Thượng nhìn xem hoả pháo này thì biết, nếu trong nửa tháng có thể làm ra một trăm cái thì tổn kém rất nhiều, hơn nữa cũng cần rất nhiều nhân lực. vật liệu,”

“Trẫm có nhu cầu cấp bách, cần một trăm quả hỏa pháo, nếu các người không chu cấp đủ thì Trẫm có thể phái thêm người hỗ trợ, chậm nhất trong thời gian một tháng các người phải làm được, nếu không sẽ làm hỏng đại sự của trẫm.” Tào Hãn đưa mắt nhìn vào tên Tiểu Quỷ này, lòng nghi ngờ có phải hãn đang cố ý giấu trữ lực chẳng, hoặc cũng là hãn đang cố ý giấu gì đó, nếu hãn có thể phái người đi theo dưới danh nghĩa hỗ trợ thì có thể nhân cơ hội đó thăm dò xem Thủy thủy sơn trang tọa lạc chỗ nào, thực lực họ ra sao, nhưng nếu hãn cự tuyệt thì sẽ tìm phương cách khác...

“Hoàng Thượng có điều không biết, thảo dân chỉ là phụng sự theo mệnh lệnh của Trang chủ đến đây để đàm phán, không được phép làm chủ, về phần Hoàng Thượng nói muốn phái người đến hỗ trợ chúng ta đúc hỏa pháo, việc này thảo dân còn phải về xin chỉ giáo của trang chủ, kỳ thật hoả pháo này có uy lực ra sao Hoàng thượng còn chưa được nhìn thấy, thảo dân có thể làm thử cho Hoàng thượng xem có được không?” Tiểu Quỷ cúi đầu nói.

Từ lúc Hoàng Thượng đưa ra yêu cầu trong vòng nửa tháng phải cung cấp cho người một trăm quả hỏa pháo là hãn đã nổi lên sự nghi ngờ, Hoàng Thượng còn chưa có xem uy lực của quả Hoả pháo này ra sao mà đã yêu cầu mua với số lượng lớn như vậy nhất định là có ý thử hãn! Chỉ sợ phái người hỗ trợ là giả, dò là địa phận sơn trang nơi nào mới là thật!

“Được, được lắm! Hoàng Thượng trước nhìn kỹ hãy nói!” Lần trước hỏa pháo oai phong cỡ nào Tô Trần đã được chứng kiến, muốn lần này Hoàng thượng cũng phải được xem mới không nói hăn nói sai, nên khi mới nghe nói Tiểu quỷ sẽ thử nã pháo đã vui mừng khẩn cấp reo lên.

Tào Hãn chỉ đành phải tỏ vẻ đồng ý, dù sao uy lực của hỏa pháo ra sao hăn chỉ mới được nghe nói, còn chưa tận mắt nhìn lần nào nên trong lòng cũng có chút tò mò.

Một đoàn người kéo nhau ra khỏi đại doanh đi vào núi bên cạnh thủ oai phong của hỏa pháo, sau một lát, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, Tào Hãn đối với uy lực hỏa pháo không thể nghi ngờ gì nữa, đúng là một loại vũ khí lợi hại, chỉ có khuyết điểm duy nhất đó chính là loại vũ khí này chỉ có Thủy Thủy sơn trang mới làm ra được và bán giá cũng quá cao..

Nam thư phòng, trong căn phòng kế bên, Triệt sau buổi trưa trở lại căn phòng thấy chính giữa bàn có phong thư, chần chờ mở ra vừa thấy trên tờ giấy viết chỉ có đúng bốn chữ “Ta đã trở về”, hăn xoay mình tìm đập gia tốc, vội gọi người tiến vào hỏi, “Vừa rồi có phải có người vào phòng ta phải không?”

Tiểu thái giám liên tục lắc đầu nói không có, Triệt vẫy tay cho hăn đi ra ngoài, đem tờ giấy trong phong thư đó đốt luôn, sai đó chạy ra khỏi phòng, cáo ốm với Thái tử rồi vội vàng ra khỏi cung.

Nàng đã trở lại! Biến mất hơn năm năm cuối cùng nàng cũng đã trở lại! Thư tuy rằng chỉ có bốn chữ ngắn ngủi, cũng không có đề tên người gửi, nhưng trừ bỏ người của Minh Tinh lâu ra thì làm gì có ai có thể ra vào cung mà thần không biết quỷ không hay kia chứ? Thư cũng không có nói nàng hiện tại ở nơi nào nhưng ít ra nàng cũng đã báo tin cho hăn, chứng tỏ nàng muốn hăn gặp nàng! Nàng hiện tại ra sao? Nếu không phải nàng muốn hăn về nhà thì hà tất gì cho người vào cung đưa thư cho hăn...

Từ trước đến giờ người khác nhìn hăn đều thấy hăn bộ dáng nho nhã, bình tĩnh thản nhiên, nay trước mặt thái tử đột nhiên lại vội vội vàng vàng, sau khi nói một thì lao nhanh ra khỏi cửa, thị vệ canh gác cũng phải nhìn hăn giật mình....

Triệt đi thẳng đến phu xe, chỉ thấy phu xe Lí Hải cứng nhắc ngồi ở phía trước, rõ ràng là hăn đã thấy thiếu gia ra khỏi cung, vậy mà còn ngồi như vậy, không có nhúc nhích gì đã thấy lạ, không như mọi lần thấy hăn về là vội xuống mở cửa xe,....

“Lí Hải!” Triệt lớn tiếng kêu phu xem nhưng hăn hình như vẫn không nghe thấy mà vẫn ngồi ngay ngắn như cũ, hình như có gì không ổn, bộ dạng hăn hình như đã bị ai đó điểm huyệt.....

“Còn không lên xe!” Trong xe truyền ra một tiếng nói dễ nghe, hiển nhiên là của nữ nhi, nhưng ngữ khí phát ra như ra lệnh. Tuy không như trong trí nhớ của hăn, nhưng trong tâm Triệt không ngừng nhảy nhót, nếu không phải tên đầu gỗ Lí Hải cứ im như vậy thì hăn đã nhảy lên xe lâu rồi.

Hăn nghĩ đến sẽ được gặp lại người năm năm trước tàn nhẫn bỏ đi, nhưng ai ngờ trên xe không phải là người mà hăn mong đợi, bên trong là một thiếu niên với khuôn mặt tuấn lãng, đã vậy vẻ mặt còn có chút là thiếu gia phong lưu.

Triệt trên mặt ý cười nhất thời cứng lại rồi lớn tiếng hỏi: “Người là ai?”

Thình lình, cái eo của hắn bị ai đó nhéo mạnh một cái, căn bản không nhìn rõ có phải thiếu niên đó nhéo hắn không chỉ cảm thấy eo mình nhói một cái, nhìn người trong xe, cảm giác bao năm vẫn không thay đổi như nàng chưa từng rời đi ngày nào.

Thiếu niên đó cho ng ón trở ở đầu môi ý bảo hắn không lên nói gì tránh để tên đầu gỗ Lí Hải đó nghe được, Triệt đành nói ra ngoài: “Lí Hải, vị này là bằng hữu của ta, vừa rồi hắn chính là muốn đùa với người một chút cho vui, thôi ta sẽ bảo hắn giải huyệt cho người.” Nói xong ánh mắt sáng quắc liếc vào thiếu niên đó.

Lí Hải ủy khuất quay đầu hướng Triệt oán giận nói: “Bằng hữu của Thiếu niên thật là lợi hại, thân thủ nhanh nhẹn điểm sau lưng nô tài làm nô tài không kịp ứng phó, nô tài lại không cử động được, đến ngay cả bộ dạng của thiếu thư ấy ra sao nô tài cũng chưa kịp nhìn....A!” Vừa rồi rõ ràng nói chuyện là giọng của nữ nhi, thế nào lúc này lại biến thành công tử?

“Cái gì tiểu thư, đi mau lên!” Triệt thúc giục, oành một cái đóng cửa xe lại

“Đi Vũ Trần lâu.”

Thiếu niên mím môi cười, bóng tay một cái giải huyệt cho Lí Hải.

Lí Hải nghi hoặc quay đầu vào xe thì đã bị đóng lại, trong xe rõ ràng là có mỗi Triệt thiếu gia và vị công tử kia, thế nào mà hắn lại nghe thấy tiếng của một tiểu thư nói chuyện?

“Còn thất thần làm cái gì, nhanh đi Vũ Trần lâu!” Triệt thấy xe không chuyển động nhắc lại cho phụ xe.

Lí Hải vội vàng đáp ứng, giương roi lên quất vào con ngựa, xe ngựa lao như bay hướng Vũ Trần lâu đến.

Giờ ăn cơm còn chưa tới, trên đường lại mưa bụi nên rất ít khách ra vào Vũ Trần lâu, trường quầy đang nhàn chán thấy hai vị công tử y phục sang trọng bước vào đơn đả ra chào đón:

“Ôi nha! Tưởng ai hoá ra là Ngô thiếu gia, không biết Ngô thiếu gia.....” Ánh mắt của hắn nhìn sang thiếu gia bên cạnh Triệt, đến ngay cả nói gì cũng không nói tiếp.

“Hôm nay ta gặp lại bạn cũ, cần có một nơi yên tĩnh để nói chuyện.” Triệt nói xong nghiêng đầu nhìn dọc hành lang rồi nhìn sang thiếu niên bên cạnh im lặng không nói gì. Năm năm không gặp, nay nàng đã trở về, sao lại muốn dùng cách này để gặp mặt hắn?

Chưởng quầy ân cần đem hai người tới một phòng khách kín đáo, còn muốn hỏi xem hai người thích dùng rượu thượng hạng và thức ăn loại gì. Triệt vì muốn có thời gian nói chuyện nên tùy ý hắn muốn mang

gì thì mang để lấy cớ đó đuổi chường quầy đi không cho nhìn thiếu niên đi bên hắt lâu hơn nữa.

Rất nhanh rượu và thức ăn được mang lên, sau khi đuổi tiểu nhi đi, Triệt quay đầu vào đã thấy nàng ngồi xuống, tự mình cười tủm tỉm một mình. Năm năm đọng lại trong lòng hắt bao nhiêu oán khí, nhất thời gặp lại nàng không nhìn được ngồi đối diện nàng nói luôn: “Người nói đi cái là đi đến tận năm năm, ta còn tưởng người vẫn muốn ở ngoài không muốn trở lại, vậy giờ người về làm cái gì?” Không biết năm năm qua nàng có sống tốt không, một ngày bên ngoài có phải chịu rất nhiều khổ sở không?

“Đệ đệ thân yêu của ra, người không chào đón ta sao?” Nàng đùa cợt đánh lên đầu hắt, nhìn hắt muốn tránh nhưng vẫn không thoát bộ dạng căm tức cười nói: “Người có nhớ tỷ tỷ không? Trong năm năm này ra không lúc nào là không nhớ đến người.” Năm năm không gặp, hắt đã trưởng thành như vậy.... Cũng không phải là không tốt, nhưng mà mới có năm năm hắt lại biến thành người có khí chất như Cẩn Vương năm nào, nhìn mà thật chán ghét? Nếu không phải nàng nhìn ra con người thật của hắt thế nào thì lúc này nàng nhất định sẽ đánh cho hắt một trận....

Triệt buồn bực đứng lên, cách nàng thật xa, cả giận nói: “Mọi người đã không còn là tiểu hài tử nữa, đừng có tự tiện động thủ như vậy!” Năm năm đi không có lấy một tin tức, vừa mới gặp hắt mà đã động thủ đánh người, nhìn hắt dễ bị bắt nạt vậy sao?

“A..... Tức giận?” Quả nhiên bộ dạng tức giận cho thấy hắt có sức sống, không giống như trước cứ trầm lặng không nói gì.

Triệt trừng mắt nàng không nói lời nào, dùng trầm mặc để lên án sự ly biệt năm năm không báo tin của nàng, nàng có biết năm năm trước Hoàng huynh huy động bao nhiêu người đi tìm nàng? Có biết trong năm năm bao nhiêu người lo lắng, tưởng nhớ nàng? Nàng đi chỉ để lại cho hắt một phong thư không nói tỷ mỷ là đi đâu sau đó liền bật vô âm tín, quả là vô tâm đến cực điểm! Bảo sao hắt không giận nàng!

” Triệt, người có biết bộ dạng hiện giờ của người nhìn như một đứa nhỏ đang giận hờn vội vãnh không, nếu người đã không muốn nói chuyện thì tỷ tỷ ta lại đi nha! ...Đến đây, ngồi xuống đi, chúng ta cùng nhau nói chuyện vui vẻ.” Bỗng cười tủm tỉm nhìn hắt, cũng không tin hắt không nghe lời nàng.

Triệt nghe nói nàng lại muốn đi, không dám không ngồi xuống, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài nói: “Bằng, trong năm năm này ta luôn chú ý đến tin tức nào liên quan đến Minh Tinh lâu, nhưng vì sao...?”

“Vì sao ngay cả một chút tin tức cũng không có phải không?” Bằng cong môi lên hỏi ngược lại, sau đó nhìn hắt cười nói: “Bởi vì năm năm trước ta đã làm cho Minh Tinh lâu hoàn toàn biến mất, người không thám thính được tin tức gì cũng không lạ.” Không sai, Minh Tinh lâu đã hoàn toàn biến mất, nhưng nàng lại từ các thủ hạ cũ lập lên một cái Tân Sinh các mới, còn cái sơn trang tên Thủy Thủy sơn trang chỉ là tên để gọi thôi chứ căn bản trên đời này không có cái gì thật sự là Thủy Thủy sơn trang.

“Người làm cho Minh Tinh hoàn toàn biến mất?” Triệt trố mắt kinh ngạc nói. Vô số nghi vấn từ trong lời nói của nàng bùng nổ trong lòng hắt, tuy năm năm trước hắt từng nghe giang hồ nói là Minh Tinh lâu đang trên đà xuống dốc, nhưng cũng không phải là chỗ bất kỳ kẻ nào có thể kinh thường, nàng làm cách nào có thể làm cho Minh Tinh lâu đó biến mất? Những năm nàng sống như thế nào? Một thân công phu của nàng từ đâu mà có? Nàng đột nhiên trở về đơn giản chỉ là vì tìm hắt ôn chuyện hay là có mục đích gì khác?

“Người thực giật mình? Nói thật, có một thời gian ta cũng không tin bản thân mình có làm được không...?” Bằng tươi sáng cười, “Nói chung cuối cùng cũng làm được, chỉ là phát sinh thêm nhiều sự việc hơn thôi.”

“Phát sinh thêm sự việc?” Triệt không tin được vào lời nói của nàng, nàng nói sự tình một cách thoải mái như vậy thì không biết nàng hiện giờ có thể kiến người ta nhìn kinh ngạc bất ngờ đến mức nào?

“Chính là vài sự kiện nhỏ bé không đáng kể nhảy nhót rồi tung lên mà thôi, nhưng mà đã giải quyết dễ dàng.” Bằng nói thoải mái, nàng cũng không muốn nói sự tình nguy cấp lúc đó cho hần nghe, sự việc đã qua thì cho qua, nàng hiện tại chỉ cần nhìn vào con đường tươi sáng phía trước là được, chỉ cần cố gắng với lấy hạnh phúc của chính mình.

“Vậy người hiện tại có thân phận gì? Vì sao phải giả thành nam tử?” Biết tính nàng sẽ không nói rõ sự tình cho mình biết hần cũng không nề hà hỏi thêm, chỉ cần nghĩ làm thế nào mà hỏi thăm tình hình Minh Tinh lâu biến mất là được rồi.

Nàng giả nam trang nàng làm từ nhỏ còn chưa có chán sao, hiện giờ lại còn biến chính mình thành một mỹ nam không sợ người khác để ý sao?

“Hiện tại thế giới hỗn độn, giả làm nam tử vẫn tiện hơn.” Bằng cười nói, đột nhiên đổi đề tài nói: “Thế nào? Bộ dạng của ta so với người mà nói không thua kém chứ? Ta phát hiện ra rằng chúng ta tuy là tỷ đệ nhưng lớn lên hình như không giống nhau chút nào.” So với năm năm trước mà nói, trên người hần vẫn còn có chút hài hước của trẻ nhỏ lẫn sự hồn nhiên, giờ tuy đã lớn hơn nhưng hần cũng không phải là thiếu niên có chút bông bột như bao nhiêu thiếu niên khác, nhìn thế nào cũng không thấy sự vui vẻ vốn có của công tử con nhà quyền quý mà như một nam tử trưởng thành từng trải nhiều chuyện, nàng có chút thất vọng.

“Nơi này không có người lạ, người có thể hạ mặt nạ xuống được rồi!” Triệt bất mãn nói, nàng không nói cho hần biết năm năm qua thế nào thì thôi, lại còn bày vẽ đeo mặt nạ với hần? Không phải nàng như vậy cách xa với hần quá chăng, đương nhiên nói chuyện cũng không được tự nhiên như bao tỷ đệ bình thường.

“Cái gì mặt nạ! Ta nào có mang mặt nạ!” Bằng nhéo lên da mặt mình sau đó nói: “Người xem xem, đây chính hàng thật của ta mà!! Hừ! Không thể tưởng được ta mới đi năm năm, người đến ngay mặt của ta hình dạng thế nào cũng quên được? Ta bất quá chỉ tô vẽ thêm có chút lông mày nhưng cũng không đến nỗi không nhận ra, xem ra ta không nên trở về gặp người mới phải.” Bằng trên mặt tức giận nhưng trong lòng lại có chút phì cười.

Hần không nhận ra nàng cũng không có gì kỳ quái, nàng quyết định xuất hiện trước mặt hần với danh phận trang chủ của Thủy Thủy sơn trang, nhưng để người ngoài không nhận ra nàng thân phận nữ nhi nên nàng chỉ còn cách tô thêm chút vào lông mày cho rậm rạp, thế nhưng đã làm biến đổi hoàn toàn hình dạng bên ngoài của nàng, đến ngay cả nàng nhìn vào trong gương còn phải giật mình. Nàng trong gương xa lạ đến mức nàng lắp bắp không nói thành lời, so với hình dạng của tiểu cô nương năm năm trước đúng là khác nhau một trời một vực. Hần nhìn thấy nàng hiện tại nên hoài nghi nàng mang mặt nạ cũng không khác thường.

Triệt trợn tròn mắt, nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi đến bóp lên mặt của nàng, xem ra nàng không nói đùa với hắn, đúng là da thật của nàng. Hắn thật sự khó mà tin được thiếu niên gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết xuất hiện trước mặt hắn lại là hình dạng thật của nàng.

Băng không chút khách khí đánh mạnh vào tay hắn một cái, nhìn hắn bị đau lui về, cười nói trêu đùa với hắn: “Mọi người cũng không còn là đứa trẻ, đừng có hơi tý là động thủ!”

Triệt vuốt lên mu bàn tay mình vừa bị nàng đánh, cả giận nói: “Năm năm không gặp, ngươi càng lúc càng điêu ngoa!” Bỗng nhiên lại về mặt muốn cười với nàng nhưng lại thôi.

Băng phát giác vẻ mặt của hắn rất là kỳ quái, nghi hoặc nói: “Mặt ngươi bị rút gân à...” (ý chỉ mặt cứng đờ không biểu cảm)

“Băng, ngươi có nhìn qua gương không? Ngươi biến thành cái dạng này, Hoàng huynh hắn.....” Nàng trưởng thành nhanh như vậy, mặc trang phục nam nhi thôi cũng đã là một mỹ nam rồi, nếu mặc trang phục nữ nhi nữa thì không biết còn thế nào.... Tuy nói là lông mày do nàng vẽ thêm, nhưng cho dù không có đường lông mày rậm rạp đó thì khuôn mặt này cũng không biến đổi quá lớn! Thiếu nữ cần nhất là sự mềm mại, nếu nàng không cho Hoàng huynh thấy thân phận của mình thì Hoàng huynh cũng không nhìn nàng vào trong mắt (để ý)..”

“Ngươi muốn nói ta nam không ra nam, nữ không ra nữ chứ gì, làm gì cần quanh co lòng vòng nói như nhìn thấy người khác gặp họa mà vui mừng kia chứ!” Liếc mắt nhìn hắn, mặc dù hắn cố nói vòng vo ám chỉ nàng hiện tại, nhưng với hình dạng nữ nhi của mình Băng thực sự tự tin có thể làm cho hắn chú ý đến nàng.

Triệt sợ chọc nàng mất hứng, chỉ muốn chính mình vả vào miệng mình, hắn đúng là ăn nói hàm hồ, sao lại có thể vì bộ dáng thật sự của nàng mà lo lắng kia chứ.

Băng cân nhắc sự tình một lúc rồi lại lộ khuôn mặt tươi cười nói: “Triệt, giúp ta một việc được không?”

“Giúp ngươi cái gì? Ngươi giờ lợi hại như vậy, còn cần đến sự giúp đỡ của ta sao?”

Nghe hắn nói kìa! Xem ra hắn còn giận nàng chuyện nàng giấu diếm thân phận đây mà! Băng thở dài:, “Ngươi có biết Tân Sinh Các không? Ta chính là chủ nhân của nó.” Sau khi Minh Tinh lâu bị nàng làm biến mất, nàng liền lập một cái tên Tân Sinh Các, mỗi người bọn họ đều sống dựa vào đó, nếu hắn đã để ý chuyện đó đến vậy, nàng cũng không muốn giấu hắn.

“Tân Sinh Các là của ngươi?!” Triệt thật là chấn động, thật không thể tin vào tai mình, đầu tiên là công phu tuyệt hảo của nàng, hình dáng của nàng, nay lại nghe đến thân phận của nàng, thật không thể tin được...

“Xem ra ngươi hắn là biết đến nó. Ta không muốn nói vì nó cũng không quan trọng lắm, nhưng mà ta cũng không muốn giấu ngươi, kỳ thật cả Vũ Trần Lâu này nửa tháng trước cũng đã bị ta thu mua, ngươi có biết vì sao không? Nơi này chính ngươi cũng biết chính là địa phận cũ của ngươi mà!” Nhiều năm trước,

chính tại ngày trung thu trong hoàng cung tổ chức yến tiệc, Cẩn Vương đã đem nàng từ trong cung đến một gian mật thất, nơi đó không xa lại lại chính là mật thất của Vũ Trần lâu!

Triệt cười khổ gật đầu, Vũ Trần lâu quả thật từng là chỗ ẩn thân của Cẩn Vương hắc, chính là nơi hắc dùng để thu thập tin tức trong thiên hạ. Thật không ngờ nơi này hiện tại lại thuộc về nàng. Năm năm thời gian bảo ngăn cũng không ngắn lắm, nói dài nhưng cũng không dài, hắc chẳng bao giờ có thể nghĩ đến chủ nhân của Tân Sinh Các lại chính là nàng....

Không ai biết Tân Sinh Các xuất hiện vào thời điểm nào, chỉ biết là Tân Sinh Các từ khi xuất hiện liền mở rộng lĩnh vực làm ăn trong tất cả các ngành nghề từ tửu lâu (quán rượu) hiệu cầm đồ, ngân hàng tư nhân, phường bạc, tiêu cục (nơi chuyển nhận áp tải hàng hoá)..... Tựa như trong một thời gian ngắn Tân Sinh Các chính là cái quan trọng không thiếu được trong đời sống hằng ngày của người dân, như chính quần áo mặc trên người vậy, không có thì không được....

“Người.....” Triệt có điểm á khẩu không nói được lời nào, không biết lúc này hắc nên nói cái gì mới tốt. Hắc thật sự ngạc nhiên không hiểu sao nàng có thể làm được tất cả những việc này.

“Giật mình sao?” Bỗng vỗ vào khuôn mặt đầy kinh ngạc của hắc ý gọi cho hắc hoàn hồn.

“Người muốn ta giúp người cái gì?” Triệt lấy lại bình tĩnh hỏi.

“Rất đơn giản, ta muốn quay về với thân phận Ngô Vi Băng. Tân Sinh Các ngày càng phát triển, gánh vác hết mọi việc trên vai thật sự rất mệt mỏi, ta hiện tại đã không còn hứng thú gì nữa!” Tân Sinh Các được sáng lập ra với mục đích đưa mọi người ở thế giới hắc ám quay trở về với cuộc sống có ánh mặt trời, không cần cứ lao đầu vào chém giết tranh giành địa phận với các bang phái khác. Tân Sinh Các phát triển như ngày hôm nay nàng thật sự cũng không ngờ đến.

“Vậy người chính là muốn trở về, nên cần ta giúp người che giấu, nói như vậy sau này khi người đủ tuổi có thể lập gia đình, người cũng có thể thực hiện kế hoạch ban đầu với Hoàng huynh.” Triệt buồn rầu nói.

“Nói như thật! Người cho rằng những người đó dễ để cho chúng ta tùy ý lộ hành sao? Mỗi người họ ai lấy đều thông minh, được giáo dục đến nơi đến chốn, sao ta có thể tùy tiện kinh địch như vậy?” Bỗng liếc nhìn Triệt một cái. Trong lòng hắc khẳng định còn giận nàng nên mới không lo lắng cho hiện tại của nàng đến vậy. Nếu mà sự trở về của nàng có thể đơn giản như vậy thì nàng cần gì cho Yêu Quái mạo hiểm vào Hoàng cung đưa thư cho hắc. Thư không nói gì cũng không quan trọng, nhưng nếu năm đó hắc không nhìn thấy Yêu Quái thì không yên tâm nàng đã ở Minh Tinh lâu....

“Trong lòng người khẳng định đã có chủ định, không bằng nói thẳng ra ta cần giúp người thế nào?” Triệt không nghĩ nàng lo lắng nhiều đến vậy, kỳ thật không cần nàng nói hắc cũng đã sớm vì nàng trở về mà vui mừng không thôi.

“Triệt, ý thuật của người hiện tại có đáng tin hay không?” Điểm này rất quan trọng, không hỏi rõ ràng không thể được.

“So với ngự y trong cung kia còn cao tay hơn.” Đối với y thuật của bản thân mình hắn có phần tự tin, dù sao nhiều năm trước ở chỗ Điệp cốc y tiên hắn đã học được không ít, những năm gần đây lại dốc lòng tìm hiểu y thư (sách thuốc) nên hắn càng tin tưởng với nhiều loại bệnh hắn có thể tự mình chữa trị....

“Thật tốt quá!”

“Người hỏi cái này làm cái gì?” Triệt không hiểu hỏi lại nàng. Chuyện nàng muốn khôi phục Ngô Vi Băng với y thuật của hắn có liên quan gì với nhau.

“Ta có kế hoạch này chỉ cần người cẩn thận nghe kỹ....”

Nửa canh giờ sau, Băng bước ra khỏi Vũ Trần lâu, Triệt ngồi lại thêm một lúc rồi mới đứng dậy rời đi, chường quầy đích thân tiễn hắn ra cửa, Triệt ngẩng đầu nhìn về phía biển hiệu của Vũ Trần lâu, vẫn là cái tên đó, nhưng bên dưới còn khắc thêm ba chữ nhỏ nữa chính là [Tân Sinh Các], cho thấy nơi này chính là sản nghiệp của Tân Sinh Các, nếu ai đó vội vàng tuyệt đối sẽ không để ý đến mấy chữ nhỏ này.

Chương 81

Đảo mắt lại đã đến Trung thu, trong cung như thường lệ tổ chức yến tiệc mừng Trung thu, ca múa yếu điệu được các cung nữ chuẩn bị kỹ càng mừng cho ngày này.

Tào Hân ngồi ở vị trí chủ tọa, khuôn mặt thủy chung trầm mặc như nước, chúng thần tự nhiên cũng không dám thoả sức vui vẻ hết mình, nói đúng ra dự yến tiệc mà ai lấy đều như ngồi trên đồng lửa, mỗi người đều biết rằng từ khi Hoàng hậu nương nương mất, vào yến tiệc Trung thu hằng năm, Hoàng thượng đến tham gia yến tiệc chỉ gọi là góp mặt cùng các quần thần mà thôi, sau nửa canh giờ yến tiệc tất sẽ tan.

Quả nhiên, nửa canh giờ còn chưa tới, Tào Hân đã hạ chỉ tan tiệc, chúng thần cùng đứng lên cảm tạ ơn của Hoàng thượng rồi nối đuôi nhau mà ra về, trong lòng ai lấy đều nghĩ nếu đã như vậy sao không tổ chức cho rồi. Tổ chức yến tiệc đúng là cái lệ được tiến hành chứ không vui vẻ gì....

“Phụ hoàng, hoàng tử cùng Mẫn Điệp ở trong cung chuẩn bị quần áo, còn dặn dò nhi thần chờ đến khi nào yến tiệc trong cung tan thì đến mời phụ hoàng đến dự tiệc...” Tào Huy tiếng nói dần bé lại, nhìn về mặt phụ hoàng không nói gì, chả nhẽ người không muốn đi? Có phải sinh ra trong Hoàng gia là không được hưởng niềm vui như bao nhiêu gia đình thường dân bình thường? Trung thu vốn là ngày gia đình đoàn viên, vì sao bọn họ đến cả việc muốn dùng cơm với phụ hoàng một lần mà khó khăn đến vậy?

Thấy Tào Huy mặt lộ vẻ buồn rầu, Tào Hân cũng có chút không đành lòng, hòa hoãn sắc mặt nói: “Trẫm không đi được, các người cứ tự nhiên mà tham dự yến tiệc, mấy đứa nhỏ các người cùng vui đùa với nhau không phải là tốt hơn sao!” Biết bọn nhỏ có tâm, nhưng với sự không quan tâm của một phụ hoàng như hắn nhiều năm qua chắc bọn chúng cũng quen rồi. Với lại bọn nhỏ sao có thể hiểu được tâm sự trong lòng hắn kia chứ? Tào Huy thì không có gì để nói, nhưng Minh Nhi thì hẳn thật sự không muốn gặp nó chút nào, dù sao càng lớn nó càng giống mẫu hậu đến không tưởng tượng được....

Tuy rằng hắn biết người năm đó ở với hắn thật sự không phải là Nhược Nghiên, nhưng linh hồn nàng chính là ngụ tại thân thể này, đối với cái nhân mây của nàng, vui mừng than khóc của nàng tất cả biểu cảm ra bên ngoài đều dưới hình bóng Nhược Nghiên. Trong lòng dù biết nàng không phải Nhược Nghiên nhưng mỗi khi hắn nhớ đến nàng thì lại dựa vào hình bóng của Nhược Nghiên năm đó để xua đi sự cô độc và tĩnh mịch trong lòng hắn.

Có khi hắn nghĩ lại, có lẽ nữ tử nhiều năm trước hắn nhìn thấy trong giấc mộng chính là nàng, nhưng dù sao mộng vẫn là mộng. Nếu đúng như lời nàng nói, hắn nay đã chờ đủ đến thời điểm đó, nàng hẳn cũng đã trở về mới phải, nhưng mà sao vẫn không có lấy một tin tức, cũng không có dấu hiệu nàng sẽ trở về. Cho nên hắn chỉ còn cách nói mộng vẫn mãi là mộng, không bao giờ có khả năng trở thành hiện thực....

“Phụ hoàng! Phụ hoàng!” Thấy cha thất thần nghĩ cái gì đó, Tào Huy kêu lên vài tiếng rồi mà cũng không thấy người phản ứng vì thế chỉ còn cách nói thật lớn, mong người có thể cùng hắn đi ăn một bữa cơm với tỷ tỷ và Mẫn Điệp.

“Người còn chưa đi? Không cần nhiều lời, trẫm đêm nay còn phải đi ngự thư phòng xử lý quân vụ.” Ngụ ý hắn đã nói rõ ràng là sẽ không đi, nói thêm gì nữa cũng vô dụng, Tào Hân trầm giọng phân phó thái giám bên cạnh nói: “Người đi bảo ngự phòng ăn chuẩn bị nhiều đồ ăn ngon một chút đưa đến chỗ Thái tử

và công chúa.”

“Vâng! Nô tài đi ngay!” Lộ Tam đáp ứng, đi đến bên cạnh Tào Huy, thấy Thái tử chưa có ý định đi nên mới nhỏ giọng khuyên nhủ: “Thái tử điện hạ đừng nói nữa, người nên nhanh chóng trở về Tổ Nguyệt cung đi. Đừng để công chúa và quận chúa chờ lâu sốt ruột.”

Tào Huy trong lòng biết Lộ Tam là có ý tốt, sợ hấn ở lâu thêm sẽ chọc giận phụ hoàng, nhưng lời uất ức hơn mười năm nay trong lòng hấn đã trào lên đến cực điểm, không chịu nổi nữa nên không nói ra không được. Hấn đẩy Lộ Tam ra một bên, ngẩng cao đầu cất cao giọng nói: “Phụ hoàng, nhi thần trong lòng có nghi vẫn muốn hỏi phụ hoàng!”

Tào Hấn kinh ngạc, dù sao Huy nhi đối của hấn bao năm nay hấn nói gì hấn nghe lấy, không dám cãi lại, nhưng mà hôm nay hấn lại còn dám lớn tiếng muốn hỏi lại hấn chuyện gì nữa.

Tào Hấn quay lại nhìn thẳng vào Huy Nhi nói: “Người nói đi.”

“Trong cung đồn đại rằng nhi thần và hoàng tử chính là nguyên nhân kiến mẫu hậu qua đời, phụ hoàng chính vì vậy mà ghét tử tử và nhi thần như thế có...”

“Là ai dám nói lung tung?” Tào Hấn giận tím mặt, ngón trỏ chỉ hướng Tào Huy cắt lời của hấn nói tiếp: “Người thân là thái tử, không biết phân biệt trắng đen, lại đi tin vào tin đồn vô căn cứ này mà hỏi trăm sao?” Tào Hấn biết bản thân mình không chăm sóc bọn nhỏ chu đáo, nhưng tin đồn này tuyệt đối không phải sự thật....

“Phụ hoàng, nhi thần không phải là người ai nói gì cũng tin, nhi thần cũng đã từng tìm hiểu một phen, không biết phụ hoàng có còn nhớ An thị trong lãnh cung?” Tào Huy không vội nóng nảy nói, “Về việc mẫu hậu vì sao mà mất, nhi thần từng tự mình đi gặp qua nàng để xác minh. Nàng ta cũng thừa nhận trong lúc mẫu hậu sinh nở hạ thuốc kiến cho mẫu hậu băng huyết mà chết. Cái chính là nhi thần không rõ chính là, nàng ta phạm tội lớn như vậy vì sao Phụ Hoàng không hạ lệnh xử tử nàng ta?”

Sự việc năm đó tất nhiên là còn có ẩn tình khác, nhưng mà hấn chỉ có thể tra đến đây, còn các manh mối khác đều đã bị bịt hết, không có cách nào tìm ra sự thực.

” An Thị? người nói cũng không phải là sai, nhưng năm đó trăm không xử tội chết nàng ta vì ta muốn đến khi mẫu hậu người trở về có thể đích thân định tội cho nàng ta, đáng tiếc..” Đáng tiếc sau đó nàng không có cơ hội như vậy, Bằng cùng Triệt tuyệt mạng nơi Điệp cốc, còn cái người tên An Thị năm đó hấn cũng đã sớm quên, không nghĩ tới việc có ngày Huy Nhi tìm đến nàng tra tìm manh mối.

Phụ hoàng thịnh nộ nhưng vẻ mặt cũng không giấu được sự đau đớn kịch liệt, làm cho Huy Nhi thấy mình thật sự có lỗi, bất an nói: “Phụ hoàng, tuy rằng người tử nhỏ không cùng với chúng nhi thần thân cận, nhưng người ở trong lòng nhi thần vẫn là người cha tốt nhất, người và các vị thần không khác nhau là mấy.” Vốn là ngày hội Trung thu, hấn đúng là không nên nhắc đến chuyện của mẫu hậu rồi làm cho phụ hoàng khó xử đến vậy...

Tào Hấn cười khổ, “Trăm chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.....” Thậm chí đôi

lúc hắn còn thấy mình đến ngay cả dân thường cũng không bằng, ít nhất người thường cũng không yếu đuối đến nỗi sợ đi gặp chính nữ nhân của mình.

“Thái tử điện hạ, người vẫn nhanh trở về Tổ Nguyệt cung đi!” Lộ Tam trên trán đổ mồ hôi, thấy trong mắt phụ tử bọn họ ai lấy cũng không chịu nhường bước, sợ sẽ có xung đột xảy ra, vẫn là chạy đến bên Thái tử khuyên thái tử nhanh chóng hồi cung thì hơn.

“Nhi thần còn có một chuyện nữa, muốn mời phụ hoàng thu hồi ý chỉ!” Tào Huy liếc mắt nhìn Lộ Tam một cái, nhú mày nói. Vốn là muốn mời phụ hoàng đi Tổ Nguyệt cung dự tiệc rồi mới nói, nhưng mà phụ hoàng đã không muốn đi thì hắn không có cơ hội đó nữa nên chỉ bằng tốt hơn hết là hắn nên nói ở đây thì hơn vì cũng không biết đến bao giờ hắn mới có cơ hội gặp mặt phụ hoàng nữa.

“Quân vô hí ngôn, thánh chỉ nếu đã ban ra thì không có cách nào thu hồi, người thân là thái tử điểm này chẳng lẽ còn không rõ?” Tào Hãn nhú mày tức giận, nhìn hai phụ tử họ thật là giống nhau.

“Phụ hoàng không nên vì chán ghét nhi thần và tử tử mà liền định chuyện chung thân đại sự (thành thân) của chúng nhi thần.” Tào Huy ngang nghiêm mặt, cứng rắn than nói tiếp, “Phụ hoàng, nhi thần không muốn cưới con gái thừa tướng, hoàng tử cũng không muốn gả cho công tử nhà binh bộ thượng thư, xin phụ hoàng thu hồi ý chỉ.”

Phụ hoàng ban hôn cực kỳ đột ngột, thành chỉ cũng đã nói rõ là sẽ nhanh chóng thành hôn, trước đó không có một tin gì lộ ra, cũng không một lần hỏi qua ý tứ bọn họ, Hoàng tử tử tử vì vậy mà khóc hết nước mắt, trong lòng hắn thì càng không vui. Con gái thừa tướng hình dáng ra sao hắn còn chưa biết, đã thế lại là nữ tử lớn hơn hắn một tuổi, muốn hắn lập nàng làm phi là chuyện hắn không thể chấp nhận.

“Việc này không có gì để thương lượng hết, đến trong dân, chung thân đại sự của con cái cũng là do cha mẹ quyết định, huống chi hoàng gia? Nói gì đi nữa hai người đó là do trẫm cẩn thận lựa chọn nên cũng không chọn sai.” Tào Hãn nhất quyết không cho Huy Nhi phản đối, vẫy tay nghiêm mặt nói: “Việc này đừng ở đây, người đi đi!”

“Nhi thần thỉnh phụ hoàng thu hồi ý chỉ!”

Lộ Tam kinh hãi, thái tử điện hạ sao dám vô lễ yêu cầu Hoàng Thượng như vậy, không cần nói cũng biết, đây chính là đại bất kính a!

“Người thân là thái tử, đó là trách nhiệm và nghĩa vụ của người, không tới lượt người được phép làm chủ. Chờ đến khi định được ngày tốt, người lập tức cưới con gái Lục thừa tướng làm thái tử phi!” Tào Hãn tức giận vỗ tay lên mặt bàn, trừng mắt nhìn vào Tào Huy thái độ như muốn chống đối lại ý hắn.

“Thái tử! Thái tử! Ta không muốn làm cái gì là thái tử! Ai muốn làm cứ để cho kẻ đó làm đi.” Tào Huy lớn tiếng chống đối lại, sau đó xoay người chạy ra ngoài.

“Người.....” Tào Hãn không tin vào tai mình khi nghe Huy Nhi nói thế, nói thực là chói tai, quả thực là trắng trợn muốn uy hiếp hắn. Bản thân hắn chỉ có một mình Huy Nhi là trưởng nam, nếu hắn không làm thái tử thì ai làm đây?

“Hoàng Thượng, này.....” Lộ Tam bị dọa đến xanh mặt, Thái tử sao dám đứng trước hoàng thượng hét lớn là không muốn là thái tử kia chứ, cái này thì có gì là tốt? Nhưng mà sao Hoàng thượng cũng không tỏ vẻ tức giận?

“Lộ Tam, Huy nhi trưởng thành rồi..... Người xem trăm có phải là đã già rồi hay không?” Mười năm trôi qua, mỗi khắc đối với hắn mà nói đều là sự dày vò. Nhưng giờ nhìn lại thời gian trôi qua cũng thật mau, một đứa nhỏ ngày nào còn quần tã nay đã trưởng thành một thiếu niên cao ráo, đã thế còn dám cùng hắn tranh luận.

“Hoàng Thượng đang lúc tráng niên, như thế nào mà đã già?” Lộ Tam nhất thời không rõ tâm ý Hoàng Thượng, chỉ có thể xu nịnh nói sao cho không mất lòng Tào Hãn.

“Người lui ra đi! Trăm muốn im lặng ngồi một mình!”

Lộ Tam quay đầu nhìn người trong điện một cái, nháy mắt ý chỉ chúng nô tài đều lui hết ra. Lộ Tam đi sau cùng đóng cửa lại. Sau đó phải một tiểu thái giám đến ngự thiện phòng dặn họ làm mấy món để đưa đến Tổ Nguyệt cung cho thái tử, công chúa và quận chúa. Còn hắn tự mình hướng về phía Tổ Nguyệt cung mà đi đến.

Trong điện không có lấy một bóng người, chỉ còn Tào Hãn ngồi uống rượu một mình, nuốt từng ngụm rượu vào trong cảm nhận sự nồng nồng của rượu dần biến thành sự chua xót trong lòng hắn. Hắn lúc này thấy mình thật cô đơn.

Mười lăm năm trước, là tự hắn cho mình thời hạn chờ nàng trở lại, có phải là nàng sẽ không bao giờ có thể trở về bên hắn? Hôn sự của bọn nhỏ đã định, hắn coi như đã thực hiện được lời hứa năm nào với nàng. Nhìn bọn nhỏ trưởng thành, nhìn bọn họ thành than, nhưng mà hắn có kiên nhẫn đợi được đến lúc bọn họ sinh con cái không....

Hắn không muốn bản thân mình cứ ngồi đây chờ đợi trong hy vọng nữa, nếu đã không đợi được nàng quay lại thì hắn chỉ còn cách xuống âm phủ tìm nàng...

Nhưng mà hiện tại hắn còn quá nhiều việc cần giải quyết, chiến sự với Lan Quốc, lại còn thêm Huy Nhi chưa có đủ năng lực để dùng người và điều khiển chính sự trong triều. Cũng may vài năm gần đây Triệt Nhi rất chăm chỉ học binh pháp, tương lai sau này có thể bên cạnh phò tá HUY Nhi, hắn có thể không cần lo lắng. Triệt Nhi đúng là được ông trời thiên phúc có tài năng bẩm sinh, đến ngay cả Vân Sở cũng từng nói hắn giác ngộ cực nhanh, chỉ có khuyết điểm duy nhất là chưa trải qua trận mạc thực tế. Không bằng lần này lâm trận đưa hắn đi cùng học hỏi kinh nghiệm cũng tốt, còn có thể rèn luyện thêm cho hắn....

Trong Tổ Nguyệt cung, Cẩm Hồng cùng Linh Nhi yên lặng gạt lệ, Tào Minh lôi kéo Nông Tình ôm muội ấy vào lòng khóc như mưa, khuôn mặt tuyệt mỹ không giấu nổi sự sợ hãi và tuyệt vọng:

“Nông Tình, tại sao phụ hoàng cứ nhất định phải gả ta cho Cố Tiêu, mọi người ai lấy đều nói hắn là một tên công tử ăn chơi chác táng....Phụ Hoàng cho dù không thích ta nhưng dù sao ta cũng là nữ nhi của người, vì sao lại gả ta cho một người như vậy....”

“Minh Nhi tỷ tỷ, Hoàng Thượng làm sao lại không thích tỷ kia chứ? Cổ Tiêu đó nhất định là một người hơn vạn người. Ta tin Hoàng thượng nhất định không nhìn nhầm người, lại càng không tùy tiện đem gả tỷ cho người khác...” Nông Tình ôn nhu nói, nàng thật sự tìm không ra cái gì lý do gì khác để biện hộ cho công tử nhà binh bộ thượng thư, bởi vì những gì về hắn trong cung thời gian gần đây ai cũng đã được nghe hết. Đương nhiên đó không phải là lời đồn gì tốt, nào là công tử chỉ biết đến ăn chơi, không có tương lai,Cổ Tiêu này căn bản không có gì nổi bật! Không biết vì sao Hoàng thượng lại để ý chọn hắn làm phò mã nữa...?

Nông Tình chỉ có thể hướng đến một suy nghĩ khác tốt đẹp hơn đó là những lời đồn đại trong cung đều là giả, Cổ Tiêu này nhất định có cái gì đó hơn người nên Hoàng thượng mới chọn hắn, cho rằng chỉ có hắn mới xứng đáng với Minh Nhi tỷ tỷ, phò thác cả đời của Minh Nhi tỷ tỷ cho hắn. Tóm lại, không hề có chuyện Hoàng thượng không thích Minh Nhi tỷ tỷ mà gả tỷ ấy cho người không ra gì!

“Nhưng mà, ta chưa từng nghe nói qua hắn có cái gì tốt hết..... Nông Tình, ta không muốn gả cho người như vậy...” Minh Nhi suốt ngày chỉ nghe nói hắn chơi bời lêu lổng, lần trước còn đả thương nhị công tử nhà Thừa tướng....Chẳng nhẽ phu quân tương lai của nàng chỉ có biết gây thị phi chứ không biết làm gì khác?

Nông Tình giận dữ nói: “Minh Nhi tỷ tỷ, hắn có lẽ cũng không phải người chỉ biết gây chuyện như vậy...Nói sao thì nói chúng ta mới chỉ nghe người khác nói này nói lọ về hắn chứ chưa biết hắn là người thế nào...”

“Công chúa, quận chúa nói rất đúng, Phò mã gia có lẽ không phải là người như người khác đồn đại, hơn nữa người đường đường là một công chúa, cho dù gả cho hắn cũng không dám khi dễ (bắt nạt) người, người thấy có đúng không?” Linh Nhi miễn cưỡng cười nói.

“Đúng vậy! Có chúng ta đi theo công chúa, đồ hắn cũng không dám đối xử không tốt với người, công chúa, đừng khóc, xấu lắm.” Cẩm Hồng cẩn thận khuyên nhủ Minh Nhi, các cung nữ thấy đã đến giờ thay quần áo cho công chúa đi ngủ nên tiến vào chuẩn bị cho nàng.

“Minh Nhi tỷ tỷ.....” Nông Tình có chút bất an, Minh Nhi tỷ tỷ mặc dù đã không còn khóc nữa nhưng vẻ mặt hình như lại trở lên bình tĩnh khác thường, thật sự khiến người khác bất an không biết nàng đang nghĩ cái gì.

“Sau này ta sẽ không bao giờ khóc nữa!” Tào Minh lau đi những giọt nước mắt còn sót trên mặt mình. Sau đó nhìn đám cung nữ đang tiến vào nói: “Mau thay quần áo cho ta, không được để người ta thấy là ta đã khóc!”

Bước vào trong tam cung (phòng ngủ) Tào Minh thần thái nhu nhược yếu đuối lần đầu tiên cho người khác nhìn thấy nàng có chút gì đó kiên cường hơn mọi ngày.....

Bóng đêm đã qua, Tào Hân một mình đứng ở cửa Thanh Dương cung, nhú mào, thật sự không muốn

bước ra khung cảnh vắng lặng bên ngoài, bao nhiêu huyên não trong lòng hẩn kiến hẩn càng thêm chán ghét khung cảnh trầm tĩnh này thêm nữa.

“Lộ Tam, Huy nhi có trở về Sơ Dương cung không?”

“Hoàng Thượng, thái tử điện hạ đã trở về.” Lộ Tam không dám nói thực cho Tào Hẩn biết là thái tử điện hạ là bị các thị vệ lôi về Sơ Dương cung.

“Được, đi truyền Lâm Diễm, Tô Trản tiến cung.” Tào Hẩn không đi vào Thanh Dương cung, xoay người hướng về phía ngự thư phòng mà đi.

“Hoàng Thượng, đêm đã khuya, long thể quan trọng hơn cả, người đã mệt mỏi cả một ngày, không bằng đi ngủ sớm thì hơn...” Lộ Tam khuyên nhủ. Mấy ngày nay vì vội vàng chuẩn bị cho hôn sự của thái tử cùng công chúa, Hoàng Thượng đã rất mệt mỏi, chả nhẽ nay người lại muốn cùng hai vị tướng quân trắng đêm thương nghị quốc sự sao?

“Dong dài cái gì, trẫm không mệt, nhanh đi truyền chỉ!”

Lộ Tam không dám cãi lại, chỉ có thể chấp hành đi truyền chỉ.

Sơ Dương trong cung nển đỏ được thắp khắp nơi, tường nào cũng dán giấy hỷ đỏ rực, Tào Huy trên mặt lộ vẻ châm chọc cười quay đầu nhìn vào cửa điện bị đóng chặt, đối với hẩn mà nói những cái biểu tượng cho hỷ sự (đám cưới) ở đây chính là đang châm chọc bản thân hẩn....

Thân là thái tử nhưng cũng không có quyền quyết định bản thân mình có thể làm gì, đến cuối cùng hẩn cũng không thể không cưới nữ tử mà phụ hoàng an bài cho hẩn.

Sau ngày trung thu ấy, sau khi lớn tiếng với Phụ Hoàng, Lộ Tam công công ở Tố Nguyệt cung đến nói cho bọn hẩn một thôi một hồi, hẩn mới hiểu ra rằng, mẫu hậu mất là nỗi đau lớn nhất trong lòng phụ hoàng, mười năm năm qua vết thương đó chưa hề khép lại, hẩn không giúp được phụ hoàng xoa dịu vết thương đó thì thôi lại còn nói những lời đâm sâu hơn vào vết thương đó của Người, hẩn thật là bất hiếu, sau đó còn nói những lời kiến cho phụ hoàng thương tâm, hẩn thật sự là không nên làm vậy.

Lúc ấy hẩn còn hỏi Lộ Tam phụ hoàng vì sao lại đột nhiên định hôn sự cho hẩn và tỷ tỷ, Lộ Tam cũng không nói ra nguyên nhân chỉ nói phụ hoàng làm gì đều có đạo lý của người. Ngày hôm sau hẩn cầu kiến phụ hoàng, trước là muốn cáo tội với người, ai ngờ phụ hoàng không trách hẩn còn nói hẩn đã trưởng thành, hẩn nghĩ sự việc có thể cho biến chuyển lại cầu xin phụ hoàng thu hồi ý chỉ ban hôn. Phụ Hoàng vì thế nổi giận giam hẩn vào Sơ Dương trong cung cho đến ngày hẩn nạp thái tử phi.

Khắp căn phòng này đều là màu đỏ tươi của các hoa văn thêu phiến phức, một màu đỏ quanh người chỉ kiến hẩn thêm chán ghét, ánh mắt nhìn vào nữ tử ngồi trên giường, y phục màu đỏ thêu phượng làm hẩn càng thêm chán ghét đến cực điểm....

Một bên các cung nữ nói các thủ tục hân cần thực hiện trong ngày đại hôn hân cũng không có nghe lọt tai. Không đợi bọn họ đưa gậy vén khăn hồng che mặt cô dâu lên hân liền tiến tới tự tay mình hất thật mạnh chiếc khăn đó lên. Mọi người trong phòng kinh hô, cả khăn và mũ trên đầu nàng đều tung lên cao, trong thoáng chốc rơi vào mắt hân chính là ánh mắt trong suốt.....

Hân không biết tự mình ngây người bao lâu, chỉ là đến khi hân hoàn hồn thì trong điện chỉ còn có hân và nàng, hân phát hiện mặt của mình hình như càng lúc càng nóng lên, cũng may là trong điện ánh sáng đỏ rực nếu không nàng nhất định đã nhìn ra sự khác thường trên mặt của hân.

Nàng không phải là nữ tử có dung mạo tuyệt mỹ, so với Hoàng tỷ tỷ đúng là còn kém xa nhưng không hiểu sao nàng có thể kiến hân nhìn nàng đến ngây ngốc? Hân thật sự là xấu hổ, không biết trong cung ngày mai sẽ đồn đại thế nào?....

“Người.....” Tào Huy định nói gì đó, nhưng hân phát hiện mình đến ngay cả tên nàng cũng không biết, nhất thời xấu hổ không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Nghị Dung” Nàng cũng không nhìn về phía hân, chỉ thản nhiên nhìn nển đỏ nhỏ từng giọt từng giọt màu đỏ thắm nói ra hai từ này, còn không biết tiếp theo nên làm thế nào.

“Cái gì?” Tào Huy không biết nàng nói Nghị Dung là có ý nói cái gì, nhưng giọng nói trong trẻo nhưng có phần lạnh lùng của nàng làm cho hân lúc trước thấy chán ghét bao nhiêu nay đã tan thành mây khói.

“Nghị Dung, ta tên là Nghị Dung.” Nàng nói lại thêm lần nữa, cũng không đứng lên, biểu tình nhìn hân lạnh nhạt, ánh mắt tự do, không như các tần nương khác vì mới được gả đi mà thẹn thùng, hình như đối với nàng mà nói thái tử điện hạ này không tồn tại, căn bản nàng không cần để vào trong mắt chứ đừng nói coi hân là phu quân tương lai cần dựa vào cả đời.

“Phải, Nghị Dung, ta biết ngươi tên là Nghị Dung.” Tào Huy căn bản không phát hiện ra thái độ khác thường của nàng, chỉ lo che dấu sự ngỡ ngàng của mình, thực tế nàng đối với hân mà nói hân chỉ đại khái biết tuổi của nàng mà thôi. Cái tên Nghị Dung này của nàng thực là hợp với nàng, đương nhiên cũng hợp với khí chất của nàng...

(Nghị dung: có nghĩa là chỉ người có dung nhan trang nhã, quý phái...)

Nghị Dung lãnh đạm cười nói: “Thái tử điện hạ hình như là bây giờ mới biết tên của ta đi?” Khi thời điểm khăn voan được nhắc lên, rõ ràng trong mắt hân lúc đó chỉ có sự chán ghét, bất bình, nói vậy hôn sự này đối với hân chỉ là sự ép buộc của Hoàng thượng mà thôi! Nàng căn bản nghĩ hân sẽ ở đó châm chọc khiêu khích nàng một hồi rồi phẩy tay áo bỏ đi, ai ngờ hân lại nhìn nàng đến ngây dại, ngay cả việc các cung nữ lui ra khi nào hân cũng không biết, không biết hân có ý gì?

Tào Huy xấu hổ nở nụ cười, xem như là hân thừa nhận lời nàng nói. Đối mặt với sự lạnh nhạt của Nghị Dung, hân nhất thời tay luống cuống, thậm chí không biết chính mình nên nói cái gì, nên làm cái gì, đối với việc nam nữ hân không phải là không hiểu, nhưng làm thế nào mà đường đột với một giai nhân lần đầu gặp mặt đây....

Nghi Dung trên mặt mặc dù vẫn duy trì lạnh nhạt, nhưng bên trong tay áo nàng lại thể hiện sự bối rối, thân mình khó lòng khắc chế sự run rẩy, nhưng mà nàng vẫn cố giấu không cho Tào Huy phát giác ra thôi. Đêm tân hôn làm chuyện vợ chồng là chuyện bình thường, với lại cộng thêm thái độ của thái tử với nàng chuyển biến làm nàng càng thêm thất vọng, xem ra đây chính là số mệnh của nàng, nàng không có khả năng trốn thoát. Thân mình hiện tại còn khó giữ chi bằng thừa nhận sự thực đi, còn người kia, thời gian trôi đi nàng nhất định sẽ quên được người đó....

“Nghi Dung.” Tào Huy ôn nhu gọi tên của nàng, vươn tay phải đưa ra đón lấy nàng, hân hoan đợi nàng đưa tay về phía hắn

Đối với việc phụ hoàng áp đặt chọn Thái tử phi cho hắn vốn rất bất mãn, nhưng một khắc kia khi nhìn thấy nàng mọi bất mãn đó đã theo gió mà bay, trong lòng hắn chỉ còn có sự tò mò về nàng, tương lai muốn có nàng bầu bạn, hắn muốn đối tốt với nàng, yêu thương nàng, không phải vì phụ hoàng mà vì bản thân hắn thật sự muốn làm vậy! Mà nàng cũng đáng để hắn làm vậy, Phụ Hoàng chọn nàng cho hắn quả nhiên không sai, nàng có lẽ không phải đẹp nhất nhưng là nữ tử thích hợp nhất cho hắn, cũng là nữ tử làm hắn vừa mới gặp đã sinh lòng yêu thương....

Nghi Dung đáy lòng thở dài, chậm rãi đưa tay vào lòng bàn tay hắn, hy vọng hắn không phát hiện nàng đang run.

“Đến đây, đêm đã khuya, chúng ta uống chén rượu giao bôi này rồi đi nghỉ.” Tào Huy mỉm cười kéo nàng, bất mãn bàn tay nàng đặt vào tay hắn còn cách một lớp áo, thật là không có cách nào cho da thịt hắn và giai nhân có thể gần gũi, hắn vén áo nàng lên nắm lấy tay nàng giật mình: “Vì sao tay nàng lạnh như vậy, có phải là có chỗ nào không khỏe...” Tay nàng không chỉ lạnh mà còn run rẩy từng hồi, có phải là nên truyền ngự y đến xem cho nàng không?

“Đừng chạm vào ta!” Nghi Dung đột nhiên thấy hắn nắm lấy tay mình xem xét, giật mạnh khỏi tay hắn rồi lui về phía sau vài bước, son phấn trên mặt nàng cũng không giấu được sự sợ hãi hốt hoảng của nàng.

Nàng đang làm cái gì thế này, dám cả gan quát thái tử điện hạ không được chạm vào nàng, nàng trở thành thái tử phi đã là sự thực, thời khắc vào cung chính nàng đã dặn bản thân phải quên đi người kia, nhưng mà có quên được sao? Có phải nàng vô lý hành động như vậy đã kiến Thái tử nghi ngờ gì rồi không....?

Tào Huy thấy thái độ nàng như vậy giật mình, trong lòng đang tràn đầy vui mừng thì bị nàng rót vào đầu một gáo nước lạnh, nhất thời tỉnh táo lại: “Nàng...”

Nàng dám nói hắn không được chạm vào nàng, nàng có phải là không muốn làm thái tử phi của hắn chẳng? Hay là...

“Thái tử điện hạ..... Nghi Dung chỉ là...” Nghi Dung ấp úng. Nàng có làm cái gì cũng không có lời nào để giải thích cho hành động đột ngột của mình!

“Nghi Dung, nàng mệt rồi, nhanh đi nghỉ ngơi thôi! Ta đi đọc sách!” Tào Huy miễn cưỡng cười, nghi

ngờ trong lòng hẫng cứ dài dài như cây vẠN năm không biết đâu là gốc rễ, đồng thời trong lòng từng đợt khó có thể nói hết đau đớn, đau đớn đó hành hạ hẫng không dám ở lại nhìn Nghi Dung thêm lần nữa, liền xoay người đi ra khỏi phòng.

”Thái tử điện hạ...”

Nhìn thân ảnh có vẻ ưu thương rời đi đó, Nghi Dung nhất thời không rõ lòng mình có tư vị gì nữa, tất cả thấy đều mịt mờ vô cùng, sự áy náy cùng tiếc nuối kiến nàng trần trọc cả đêm hôm đó không tài nào ngủ được.

(Tên Nghi Dung là ta tự ý đặt cho Thái tử phi chứ không phải tên đúng bản gốc của nàng)

Tô phủ

Phòng ngủ của Triệt, Triệt nằm trên chiếc ghế dài, tay cầm quyển sách nhưng tâm tư không biết đã bay đi đâu, hoàn toàn không chú tâm vào trong quyển sách.

Cửa sổ lách cách vang lên tiếng động nhỏ, một bóng người từ bên ngoài cửa sổ đi vào, động tác nhẹ nhàng như lá cây theo gió rơi vào bên trong. Triệt hoàn toàn không có phát hiện ra nàng vào, chỉ chăm chăm nhìn quyển sách trên tay, mày nhíu suy tư.

“Người đây là đang chú tâm đọc sách sao?” Bỗng chớp sách quyển sách khỏi tay hẫng, nhưng trong đôi mắt nàng hình như lại giấu chứa sự tức giận cái gì đó.

“A! Sao người lại tới đây?” Triệt kinh ngạc nở nụ cười: “Người là đang tức giận cái gì? Ta không có trêu người nha!” Hẫng không có chọc giận nàng, nàng không phải tới để biến hẫng thành kẻ để nàng xả hận chứ?....

“Ta vừa trở về thì nghe tin Huy nhi cùng Minh Nhi thành hôn, nên mới đến đây tìm người, Hoàng huynh của người có phải đầu óc có vấn đề không, như thế nào đột nhiên lại định hôn sự cho Huy Nhi và Minh Nhi? Người sao không khuyên hẫng, còn để cho hẫng gả Minh Nhi cho một kẻ không nghề nghiệp, cả ngày cật lực đi gây chuyện thị phi...”

Nàng chẳng qua là mới rời kinh thành ra ngoài có mười ngày, như thế nào mới về mà Minh Nhi và Huy Nhi đã thành hôn. Huy Nhi còn không tính, nhưng là Minh Nhi gả cho người như vậy thì tương lai nó có được hạnh phúc không? Nói gì thì nói thì bọn chúng cũng chỉ là những đứa nhỏ mới có hơn mười năm tuổi thôi à? Hẫng làm gì vội vã làm gì đã vội vã lập gia đình cho bọn nhỏ? Cho dù là vì lời hứa với nàng ngày nào nhưng cũng không cần nhanh như vậy chứ? Hẫng hình như rất nóng lòng muốn thực hiện cho xong nhiệm vụ mà nàng giao cho hẫng không bằng.....

Càng nghĩ càng giận, Bỗng vọt tới trước bàn, cầm lấy ấm trà không rót ra cốc ngửa đầu uống liền mấy ngụm, nước trà trôi vào trong miệng nhạt nhẽo không làm dập nổi cơn tức giận của nàng, ngược lại càng như đổ thêm dầu vào lửa, giận càng thêm giận, đập ấm trà xuống đất mạnh đến nỗi kiến trà còn lại trong ấm bắn văng ra khắp nơi.

Tiếng vang hiển nhiên làm kinh động đến thị vệ trong phủ, chỉ sau đó một loạt tiếng bước chân truyền đến, người nào đó vội vã đến gõ cửa hỏi: “Thiếu gia, phát sinh chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì, ta không cần thận làm rơi ấm trà, không có chuyện gì, ta đang muốn đi ngủ, ngày mai cho người đến quét dọn là được rồi!” Triệt lên tiếng nói với lính canh, bất đắc dĩ nhìn Băng, nàng đã quên sao? Hẳn hiện tại chẳng qua chỉ là bạn học cùng thái tử mà thôi, không phải là Cầm vương trước kia, chuyện nhà Hoàng đế không cho phép hần can dự.

Triệt thờ dài, hỏi Băng, “Người gặp người tên Cố Tiêu đó chưa?”

“Chưa thấy qua!” Băng hàm hừ nói. Đảo mắt trên bàn còn mấy món điểm tâm tinh xảo, tùy tay với lấy một cái bánh trên đó ăn, món ăn ngọt mát vào miệng mới làm cho nàng bình tĩnh trở lại: “Người như vậy ta quan tâm.” Đáng thương cho MinhNhi, tương lai cả đời bị huỷ trong tay ăn chơi chác tang đó.

Trời ơi, đáng lẽ nàng phải đi cứu nó mới phải, như vậy không cần ngồi đây lo lắng! Hiện tại đã không biết còn kịp không?

“Người muốn đi đâu?” Triệt ra tay giữ chặt cửa sổ khi thấy Băng có ý định theo đó bay đi. Nàng sao tự nhiên lại muốn đi đâu? Không phải là muốn đi phá hoại đêm động phòng hoa chúc của người ta chứ?

“Ta đi Cố gia cứu người, người buông tay!” Thật là, nàng vừa rồi nên trực tiếp đi Cố gia cứu người mới đúng, chạy đến tìm Triệt làm gì mất bao nhiêu thời gian....

“Cứu người? Hôm nay là ngày mừng của người ta, người không dừng chạy đến phá hoại, với lại Cố Tiêu cũng không phải người đồn đại đến mức không chịu nổi vậy, người không cần vì Minh Nhi mà lo lắng nhiều...”

“Ta nghe nói cái tên họ Cố đó còn tồi tệ hơn lời đồn, Minh Nhi lại nhu nhược y như Nhược Nghiên, tính tình vốn ôn hoà, nhất định sẽ chịu thiệt thòi, gả cho hần nhất định sẽ bị hần ép chết! Không được, nói thế nào Minh Nhi cũng là do ta sinh ra, ta phải đi...”

“Người nếu chưa từng gặp qua Cố Tiêu, sao có thể khẳng định hần đúng như lời đồn? Người ngoài vì ghen tức với hần nên mới đồn đại toàn những tin bất lợi, chứ bản chất hần không phải người như vậy.”

Triệt sử dụng lực kéo Băng quay lại, nàng vẫn đứng ỳ bên cửa sổ, hần đành trấn an nàng nói:: “Kỳ thật ta cùng với Cố Tiêu quan hệ cũng không tồi, từng gặp qua hần không ít lần, người yên tâm, Minh Nhi gả cho hần sẽ không chịu thiệt thòi.”

“Hà! Người cùng hần có quen biết? Vậy người nói đi, mỹ nam đệ nhất kinh thành và ác bá công tử kinh thành vì sao quen biết?” Nghe hần như vậy vừa nói, sự nóng lòng của Băng lập tức được bình ổn, nếu Triệt đã nói người đó không tồi thì người đó tuyệt đối không phải hạng kém cỏi chỉ biết gây chuyện, hưởng hồ hần cũng không thể vì thiên vị cho Cố Tiêu mà giúp hần hại Minh Nhi, vì dù sao Minh Nhi cũng xem là cháu của hần mà! Hần không có khả năng giúp người ngoài mà mặc sống chết của cháu mình được!

“Chuyện này nói ra dài lắm...Dù sao người chỉ cần tin ta là được!” Cố Tiêu bản tính chính trực, lần

đó đã thương con trai thừa tướng vì thấy con trai thừa tướng quen thói công tử kiêu ngạo chuyên đi bắt nạt người khác nên mới động thủ. Việc này không mấy người biết nên khi thấy hăn ra tay đánh người liền quy chụp mọi tội lỗi lên đầu hăn, hăn cũng không cách nào giải thích sự tình nên mới làm cho hình tượng về hăn càng lúc càng kém...

Một người lòng dạ chính trực làm sao có thể là cho thê tử mình chịu thiệt thòi kia chứ? Huống chi Minh Nhi xinh đẹp hiền hậu như vậy, may mắn lắm hăn mới lấy được nàng làm vợ, chỉ sợ làm đau nàng không kịp chứ sao dám làm nàng chịu uỷ khuất? Cho nên nỗi lo của Băng chỉ là lo hão mà thôi.

“Không nói thì thôi!” Băng trở lại ngồi bên cạnh bàn, cầm lấy khối điểm tâm ăn tiếp hỏi: “Điểm tâm này gọi là gì, hương vị thật không tệ?”

Triệt bình tĩnh không nói tiếng nào chờ nàng ăn xong khối điểm tâm sau đó nói: “Đó là vì ăn mừng thái tử cùng công chúa thành hôn, ngự phòng đặc biệt làm để chúc mừng, hoàng huynh ban cho.....”

“Người như thế nào không nói sớm?!” Băng thật muốn bóp chết hăn, sao không nói gì để nàng ăn đồ báo hỷ, nếu sớm biết đây là đồ chúc mừng cho chuyện hôn sự của Minh Nhi và Huy Nhi thì nàng không thèm ăn lấy một miếng!

“Nhìn người ăn ngon như vậy ta nào dám mở miệng nói kiến người mất hứng.” Trên mặt Triệt hiện lên sự giả hoạt nhìn nàng cười.

“Ta xem ra người là đúng đáng đánh đòn!” Nàng cười nhìn hăn nhớ đến năm nào nàng còn liên tục đánh vào đầu hăn, hăn lúc đó chỉ biết ôm hận chứ không dám làm gì, Băng cảm thấy vui sướng vô cùng. Nhiều năm trước hăn tính kế với nàng bao nhiêu nhất định không ngờ có ngày nàng bắt nạt hăn như vậy!

Triệt bất đắc dĩ xoa cái eo bị nàng nhéo một cái, nghiêm túc nói: “Đừng náo loạn! Người đã đến đây, đúng dịp ta có chuyện muốn trao đổi với người.”

“Chuyện gì? Nói mau!” Băng nghi hoặc nhìn hăn bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, trực giác nói cho nàng biết hăn nhất định là có chuyện quan trọng muốn trao đổi với nàng!

“Lúc trước Hoàng huynh đã mua của Thủy Thủy sơn trang hai mươi quả hoả pháo, nay đã được vận chuyển đến, hôn nay quân lương (lương thực) cũng đã được vận chuyển đến, với lại thêm chuyện vừa rồi vội vã truyền Tô Trần tiến cung, theo ta thấy, chiến sự không lâu sẽ bạo phát, người chuẩn bị ra sao rồi?”

“Hết thầy đã được sắp xếp xong, chỉ còn chờ ngày đó đến!” Băng mím môi mà cười nói. Đúng vậy, trong nửa năm qua nàng đã an bài rất nhiều chuyện, trừ bỏ chuyện lặng lẽ nuốt chiếm kinh tế Lan Quốc, ngoài ra còn thiết kế hoả pháo lấy danh nghĩa Thủy Thủy sơn trang bán cho Hăn, đơn giản chỉ là vì muốn trợ giúp Hăn giành được thiên hạ, sai đó lấy danh nghĩa Ngô Vi Băng xuất hiện trước mặt Hăn.

Triệt do dự một chút, chậm rãi nói: “Băng, có đôi khi ta cảm thấy người có ý chí thật là sắt đá..... Người biết không?Mùa đông năm trước, trời giá rét đông lạnh, ta từ xa nhìn thấy Hoàng huynh một mình đứng ở trong băng tuyết nhìn tuyết băng rơi mà xuất thần, đi vào mới nghe được hăn trong miệng cứ gọi tên của người, còn nói mười năm năm sắp đến, nếu mà đợi lát nữa người không đến thì hăn sẽ đi tìm người.....

Sau đó ta bị phát hiện, hăn tự nhiên nói cho ta biết hăn là đang nhớ đến Hoàng hậu, lại nói cả cuộc đời hăn gặp người là hạnh phúc nhất đời hăn. Nói là hăn luôn chờ người trở về, đợi trong mười lăm năm, ta nghe xong trong lòng lúc ấy thật sự còn chịu không nổi....Hăn là ai kia chứ? Là Thiên tử độc tôn, là đế vương trên vạn người a. Nhưng mà hiện tại hăn vì yêu người mà biến thành một nam nhân bình thường khổ sở vì yêu...Mà người thì sao? Người lại bỏ mặc hăn ra ngoài tiêu dao năm năm, đến tận bây giờ cũng không cho hăn biết sự tồn tại của người. Nói thật, ta không đồng ý với kế hoạch của người, lại càng không tin vào thành công kế hoạch của người, kết quả không chừng có thể là gây ông đập lưng ông, thậm chí thành chuyện của kẻ lừa gạt.

“Không phải người cho rằng ta không suy nghĩ nên mới làm nhiều chuyện vô nghĩa sao?”

Băng tức giận nhìn hăn nói nàng là nữ nhân vô tâm nhất thiên hạ không băng, tình cảm của nàng sao hăn có thể hiểu được? Hăn làm cứ như nàng chỉ biết đứng nhìn mọi người rồi chỉ chỏ này nọ sai kiến mọi người.

“Kế hoạch của ta rất hoàn mỹ, người chỉ cần làm theo nhiệm vụ của ta đưa ra là được, ta sẽ cảm kích người cả đời, còn kết quả tốt xấu thế nào mình ta chịu là được!”

“Ta chỉ là nói những lời từ trong lòng ta mà thôi, có nghe hay không tùy người, ta cũng không cần người cảm tạ, ta chỉ không muốn nhìn thấy người chịu tổn thương, người chả nhẽ không hiểu?” Nàng không hiểu sao? Hăn thật sự không muốn nàng chịu bất kỳ tổn thương nào...Chỉ mong là kiếp trước đầy khổ đau của nàng không kéo sang kiếp này, mong nàng sẽ được đền bù, cả đời hạnh phúc, hăn chỉ cần đứng xa nhìn nàng hạnh phúc là đủ rồi....

“Ta biết, trên đời này trừ bỏ Hăn, người chinh là người duy nhất để ta tin tưởng, ta cũng biết, kỳ thật người cho tới bây giờ người cũng chưa từng bao giờ muốn là tổn thương ta, người thậm chí còn không tiếc hy sinh chính tính mạng mình vì ta....” Băng như muốn xin lỗi nhỏ giọng nói: “Nhưng ta cũng muốn nghĩ lại, ta từng sống nhờ ở thân xác Nhược Nghiên, ta không biết là Hăn có yêu ta thật lòng hay không hay chỉ là vì hăn yêu Nhược Nghiên nên mới làm vậy, trong lòng Hăn chỉ có hình bóng của Nhược Nghiên, ta muốn chính là hăn yêu bản thân ta, yêu con người thật của ta chứ không phải bề ngoài của ta, cho dù ta không mang hình hài Nhược Nghiên mà hăn vẫn yêu ta như cũ mới cho ta hạnh phúc. Người hiểu không, yêu chính ta mà thôi!”

Thật lâu trước kia, nàng từng nói cho hăn biết nàng sẽ không nói cho Hăn biết thân phận thật của nàng, nhưng chưa từng nói cụ thể nguyên nhân cho Triệt hiểu, Nay nói cho hăn biết ý định thực sự của nàng, mong hăn có thể đứng trên lập trường của nàng mà hiểu cho nàng.

Trầm mặc hồi lâu, Triệt mới khẽ gật đầu nói, “Ta là sợ người làm sự tình càng thêm phức tạp, nhưng mà nếu người đã nói như thế thì ta sẽ đem hết toàn lực giúp người.” Chỉ hy vọng sự tình không vượt qua sự kiểm soát của nàng thì mới thuận lợi.

Băng yên tâm nở nụ cười, “Tốt lắm, ta đi trước đây, nếu có tin tức gì mới người lập tức thông báo cho ta biết.”

Tối nay mà Hăn còn triệu Lâm Diễm cùng Tô Trản tiến cung, xem ra chuyện tiến đánh Lan Quốc đã

không còn bao lâu nữa là xảy ra, Hãn ngự giá thân chính là kết cục đã định, một số việc nàng đi an bài trước vẫn hơn...

Băng không nghĩ tới đại quân sẽ xuất chinh nhanh như vậy. Hoàng đế tự mình nắm giữ ấn soái, hớ soái thì giao cho Lâm Diễm và một tướng quân vô danh nhận, Tô Trần thì có nhiệm vụ ở lại kinh thành, quân đội tinh nhuệ nhất của Đại Cảnh là Vũ Lâm Quân vẫn không di chuyển. Triệt lần này xuất trình cùng Hãn ngoài sự kiến của Băng, nhưng mà kế hoạch không thuận lợi như ban đầu, thêm phần trắc trở lại hợp với ý nàng.

Nguyên bản cứ điểm chính của Minh Tinh lâu đã bị Băng biến thành Tân Sinh Các hiện tại, Băng chỉ cần nằm trên ghế dài nghe các thuộc hạ báo cáo kết quả, mà kết quả thu được thực sự làm nàng vừa lòng.

Thuận miệng khích lệ vài câu với các thuộc hạ, sau đó bảo mọi người lui ra, chỉ còn lại Yêu Quái đứng yên tại chỗ, và Quý Quái hình như muốn nói gì đó với chủ nhân.

“Đại Quý, người có cái gì muốn nói sao?” Băng nhíu mày hỏi. Tân Sinh Các từ ngày thành lập, sát thủ còn lại đúng năm mươi bốn người, nàng vì thế đặt tên mới lại cho mọi người, mà Yêu Quái và Quý Quái địa vị ban đầu trong Minh Tinh lâu đã không nhỏ, nên nàng gọi bọn họ Đại Quý cũng không sai, nhưng bọn họ hôm nay hình như có cái gì đó không vừa lòng....

“Chủ tử, chúng ta chính là những người làm ăn, mà người làm ăn quan trọng nhất chính là kiếm được thật nhiều tiền, thuộc hạ không rõ vì sao chủ tử lại phải tham dự vào chiến sự hai nước, khi không lại hy sinh biết bao cửa hàng mà chúng ta vất vả lắm mới gây dựng được ở Lan Quốc.” Quý Quái không tán thành với cách làm việc của Băng nói.

“Ta nói người trên đời này không phải cứ quan trọng nhất là tiền, mở mắt ra nói phải phải kiếm tiền. Tân Sinh Các kiếm được hiện tại đã quá nhiều tiền, người hiện tại ngoài trừ việc kiếm tiền còn có muốn nói gì khác không?” Băng có điểm dở khóc dở cười, ai có thể nghĩ đến những sát thủ ngày nào giết người không chớp mắt nay lại nghiêm túc muốn thành thương nhân chuyên đi buôn bán làm ăn kiếm tiền. Tuy trong làm ăn không thể thiếu được các thủ đoạn cạnh tranh, nhưng bọn hãn cũng chưa từng lừa gạt khách hàng. Đối với bọn hãn mà nói hàng thật giá thật chính là danh tiếng và danh dự của bản thân, phát triển ý thức được đến trình độ này đối với sát thủ bọn hãn là cả một kỳ tích.

“Người làm ăn trừ bỏ kiếm tiền thì còn có gì khác? Đây chính là chủ trương của lâu chủ từng nói, như thế nào mà người đã quên được?” Yêu Quái dùng chính lời nói trước kia của nàng để phản bác lại lời nói của nàng hiện tại.

“Hương đi đã không còn thực thi được kể từ ngày hôm nay, chúng ta đương nhiên phải làm theo cách khác.” Băng buồn rầu, Yêu Quái hình như quá mê kiếm tiền, nhưng mà như vậy cũng không phải là quá xấu, chờ đến khi nàng rời khỏi, Tân Sinh Các ở trong tay hãn nhất định sẽ không bị sụp đổ.

“Chủ tử cũng từng nói qua, trên đời này không ai là ngại có nhiều tiền.” Yêu Quái tiếp tục lấy lời nói của nàng để áp đảo nàng.

“Trước khác nay khác, hơn nữa ta cũng không phải là không kiếm tiền nữa nha! Người nghĩ rằng ta và

người vô duyên vô cố làm sao lại muốn tham gia vào chiến sự hai nước?” Băng ra vẻ thần bí cười.

“Thuộc hạ không biết, hơn nữa thuộc hạ cũng từng nhắc nhở qua với chủ tử rằng làm như vậy rất nguy hiểm.” Đối với việc nàng hạ lệnh bán hoả pháo uy lực như vậy cho mình Cảnh Quốc hẳn vẫn không tán thành.

“Ta cũng từng nói qua, chiến tranh chính là con đường dễ kiếm tiền nhất, năm nay chỉ bán hoả pháo mà lợi nhuận thu về ăn đứt một năm lợi nhuận khi kinh doanh các mặt hàng khác.” Băng không nhanh không chậm nói.

“Đúng là như vậy, nhưng thuộc hạ không hy vọng bởi vì vậy mà chôn vùi toàn bộ chuyện làm ăn của Tân Sinh Các!” Tuy rằng hoả pháo lấy danh nghĩa Thủy Thủy sơn trang bán ra, nhưng Quý Quái biết Hoàng đế Đại Cảnh nhất định sẽ hoài nghi, vả nhất nếu mà tra ra bọn họ, ai có thể đảm bảo cho một đoàn thương gia có thể lực lớn như vậy tồn tại.

“Người cứ yên tâm đi! Chuyện đó nhất định sẽ không xảy ra!” Băng tự tin cười nói, nàng không muốn nghe Yêu Quái nói tiếp nên nói luôn: “Gần đây không có chuyện gì hệ trọng, ta muốn nghỉ ngơi vài ngày, các người không cần đi theo phá hư chuyện của ta, đại khái là năm ba bữa xong xuôi công việc ta sẽ trở lại. Thời gian a không có ở đây, chuyện của Tân Sinh người cùng Tiểu Quý toàn quyền xử lý.” Nếu không có sự cố gì phát sinh, nàng đại khái không trở về nơi này....

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Nàng thường xuyên đi ra ngoài không trở lại mấy ngày cũng không phải là chuyện lạ nên Yêu Quái không có nghi ngờ gì lời nói của nàng nên đáp ứng.

“Ta đây đi rồi, không cần tiễn.”

Băng chậm rãi hướng ra phía ngoài đi, bên ngoài ánh nắng chói trang không xua đi được sự buồn bã trong lòng của nàng. Trên đường gặp không ít các thuộc hạ đối với nàng chào hỏi đùa cợt, tiếp đón nàng luôn thân tình, nàng vẫn như trước cười đùa lại với họ....Năm năm chung sống, những người này như người thân của nàng nên ít nhiều cũng có tình cảm,nay nàng không nói một lời muốn âm thầm rời đi, bọn họ không biết có hận nàng không.....

Nàng tự giễu cười bản thân mình, thật không hiểu vì sao trước kia nàng lại coi thường sinh mệnh mình đến vậy.... Tất cả đối với nàng trước kia mà nói chỉ là hư ảo, không có thật. Có lẽ cuộc sống thay đổi làm con người nàng cũng dần biến đổi. Từ một người lạnh lùng, âm trầm, nhờ có tình yêu của Hân mà nàng biết thế giới này còn rất nhiều điều lạ lẫm để bản thân nàng tìm hiểu, cho nàng khát vọng được sống, cho nàng biết thế giới này thật tươi đẹp, con người thật không phải ai cũng ác độc như nơi nàng từng sống, cho nàng biết phải quý trọng sinh mạng mình!

Băng ra khỏi đại môn của Tân Sinh Các, cười lên con ngựa Tiểu Bạch Long của nàng, đầu tiên là đi trong thành, giả vờ giả vịt tuần tra mấy gian cửa hàng, cuối cùng đến nhà mình lấy năm trăm lượng và thêm ít ngân phiếu nói là muốn là lộ phí đi đường. Lại còn báo cho chương quỳ vài ngày sai có vận lượng bạc sẽ nhập kho, nếu đến thì lập tức đi bẩm báo cho Yêu Quái biết. Chương quỳ trẻ tuổi cung kính đáp ứng lại thuận miệng hỏi: “Không biết chủ tử lần này muốn đi đâu?”

“Lần này là có chút việc ta đi Vũ Châu một chuyến, việc này ta chỉ nói cho một mình người biết, đến ngay cả bọn Đại Quý cũng chưa có nói qua, nếu mà nay mai có ai hỏi người, người nhớ không được nói, nếu mà nay mai ta không trở về thì người mới được bầm báo với họ, nếu mà người nói sớm làm hỏng chuyện của ta đến lúc đó đừng trách ta hỏi tội người.” Bằng lộ nụ cười yếu ớt nhưng mà ánh mắt cũng không có hiền lạnh dọa chường quỳ, nhìn nàng không thuộc hạ nào dám trái lệnh vì từ nàng toát ra một loại khí thế bức người.

“Vâng. Thuộc hạ tuân mệnh!” Chường quỳ về mặt kích động. Chủ tử đến ngay cả thuộc hạ thân cận nhất cũng không nói cho họ hành tung của mình, vậy mà nói cho hắn, ý thế là thế nào? Có phải ý nói chủ tử tín nhiệm hắn muốn đề bạt hắn chứ (ý nói thăng chức trong tương lai)?

Bằng tâm lý buồn cười, nói đùa với hắn vài câu vậy mà hắn đã như vậy, sau đó bảo hắn cho ngựa ăn rồi nàng lên ngựa hướng Vũ Châu mà đi đến.

Nàng đương nhiên không phải thật muốn đi tự Vũ Châu làm chuyện gì quan trọng, mà chủ yếu muốn đánh lạc hướng đám thuộc hạ ở Tân Sinh Các mà thôi, để bọn họ cho rằng nàng thật sự đi Vũ Châu. Nếu đó đến Vũ Châu điều tra cũng không tìm ra hành tung của nàng.

Mặc dù Tân Sinh Các hiện tại còn chút gian nan, nhưng nàng biết nếu có thiếu nàng thì nó vẫn hoạt động tốt, qua hai năm củng cố, Tân Sinh Các đã phần nào đi vào quy củ, không có gì cần lo lắng, mà nếu có với nàng hiện tại có liên quan gì đến nhau.

Vũ Châu là một châu của Đại Cảnh, cách kinh thành cũng không xa lắm, đi ngựa một ngày là có thể đến nơi. Vũ Châu là châu có phong cách cổ xưa nhất trong lịch sử Đại Cảnh. Năm đó, khi thái tổ Hoàng đế đi đánh trận bị thương liên lui quân về gần kinh thành, Vũ Châu năm đó còn có tên là Di Châu bị quân giặc khống chế. Sau đó khi thương thế Thái tổ Hoàng đế khỏi, lấy danh nghĩa Hoàng đế chiêu binh bãi mã đánh chiếm lại được Di Châu và đổi tên thành thành Vũ Châu, từ đó Vũ Châu là tên thành cho đến tận giờ.

Bằng tới Vũ Châu vào đúng thời điểm hoàng hôn, trên ngựa oai phong, mày kiếm lẫm lẫm, quý phái bức người, nhìn qua là biết công tử nhà quyền quý. Dáng điệu của nàng đi tới đâu đều gây ấn tượng đến đó.

Trên lưng ngựa Bằng quan sát xung quanh thành Vũ Châu, đường xá Vũ Châu tấp lập chứng tỏ nơi này rất phồn hoa (giàu có, buôn bán tấp lập), nơi nơi có thể thấy được không ít cửa hiệu của Tân Sinh Các mọc lên. Nàng chọn một nhà nghỉ dưới biển hiệu có ba chữ nhỏ Tân Sinh Các cho thấy nhà nghỉ này cũng thuộc sở hữu của Tân Sinh Các vào.

Trước cửa xuống ngựa, lập tức có một tiểu nhị đơn đả ra đón: “Xin hỏi khách quan là nghỉ trọ hay là ở trọ?” Đúng là một công tử anh tuấn quý phái a!

(nghỉ trọ trong thời gian ngắn trong ngày, lấy nơi đó là nơi dừng chân. Còn ở trọ trong thời gian dài hơn hai ba ngày)

“Ở trọ, chường quỳ đâu?” Dem dây cương ngựa giao cho tiểu nhị, Bằng cười hỏi. Sở dĩ Bằng chọn nhà nghỉ này đơn giản bởi nàng khá ấn tượng với chường quỳ của nhà nghỉ này, trong thành Vũ Châu này

thì ông ta chính xác là tổng chương quây mới đúng. Hằng năm, các tổng chương quây đến Tân Sinh Các tụ họp, tất cả bọn họ đều đã gặp qua chủ tử là nàng. Bằng chọn nhà nghỉ này chỉ vì chỉ mình hần mới nhận ra nàng. Đã đến đây rồi thì gặp mặt ông ta mới được.

“Chương quây không ở.....” Tiểu nhị nhìn qua có chút ngây ngốc. Vị công tử này sao vừa mở miệng liền hỏi chương quây?

“Đi gọi chương quây tới gặp ta.” Bằng nhú mày không hờn giận nói. Chương quây hình như cũng không ở phía sau? Không cần biết hần có ở đây hay không, dù sao nhất định phải gặp hần!

“Vâng, vâng ạ.” Tiểu nhị liên thanh đáp ứng, trong lòng không hiểu vị công tử này muốn gặp chương quây có việc gì, nhưng mà không dám mở miệng hỏi.

Bằng ngẩng đầu vào đại đường, ngồi vào bàn gọi mấy món ăn và rượu chờ người đến.

Tiểu nhị đem ngựa của Bằng kéo vào chuồng, và nhanh chân chạy vào trong nội đường (nhà trong) nói với một nam nhân: ““Đỗ tiên sinh, vừa rồi có một vị kia công tử muốn gặp chương quây, mau phái người đi mời chương quây đến đây!”

Đỗ Ngôn mí mắt nhìn tiểu nhị, thấp giọng trách mắng: “Tiểu tử ngươi bị bại lão rồi hả? Chương quây là người như thế nào, công tử đó là người thế nào? nói muốn gặp là gặp được sao?” Tổng chương quây Vũ Châu của Tân Sinh Các là người muốn gặp ai thì gặp sao? Đến ngay cả đại nhân của thành Vũ Châu này muốn gặp tổng chương quây còn phải thiết yến (mở yến tiệc) mà mời, công tử đó là loại người nào, mới đến mà đã mở miệng đòi gặp chương quây?

“Con cũng không biết kia công tử đó là người thế nào...” Tiểu nhị nhúc đầu, không rõ tự mình thế nào mà lại nghe lời công tử đó bảo đi mời chương quây đến gặp mặt, hần làm gì mà phải làm theo lời công tử đó răm rắp như vậy, như thế nào mà hần quên tổng chương quây Vũ Châu của Tân Sinh các ngang hàng với ai, không phải người nào muốn gặp là cũng có thể gặp.

“Không cần biết hần là loại người nào, ngươi đi nói cho hần biết, chương quây không gặp người ngoài.” Đỗ Ngôn không kiên nhẫn vẫy vẫy tay bảo tiểu nhị ra ngoài. Giờ bao nhiêu là việc, thời gian đâu mà quan tâm đến công tử này nọ bên ngoài.

Tiểu nhị đáp ứng đi ra bên ngoài, lấy dũng khí nói với Bằng: “Khách quan, chương quây của chúng tôi không gặp người ngoài.”

“A..... Không gặp người ngoài? Là ai quy định ra quy củ này, chương quây này có giá thế sao? Cũng được, đã thế ngươi đi nói cho hần, nếu hần không đến gặp người ngoài là ta, hần không cần làm cái gì mà tổng chương quây của Vũ Châu này đi!” Bằng cao giọng nói, nàng từ trước đến giờ có tổng chương quây nào lớn mặt đến vậy.

Thấy tiểu nhị còn đứng sững tại chỗ, Bằng không kiên nhẫn nhú mày quát: “Còn đứng đó làm gì? Không đi truyền lời?”

Bằng vốn chuẩn bị gặp mặt tổng chương quây của Vũ Châu là xong việc, nhưng không đoán được gặp hân cũng thật khó, không biết tổng chương quây nhỏ nhoi như hân có gì lớn, còn không khách khí nói không muốn gặp người ngoài! Hân nghĩ đến hân là ai vậy a!

Rất nhanh bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó là tiếng gõ cửa: “Vào đi.” Bằng cao giọng bảo hân vào. Chờ thưởng thức màn chương quây khi nhìn thấy nàng sẽ phản ứng ra sao, nhưng ai ngờ người bước vào không phải là hân, đó là một nam nhân với bộ mặt xa lạ, dáng người cao lớn, tuổi chừng hơn ba mươi, dung mạo không đến nỗi nào, chính là trên mặt hân toả ra một khí chất hiên ngang khiến nàng nhìn không thích thú chút nào.

“Khách quan, tại hạ chính là chương quây, không biết khách quan cầm gặp chương quây có việc gì cần chỉ giáo?” Đỗ Ngôn giả mạo chương quây tiến đến, chính là muốn gặp xem vị công tử khí thế bức người mà tiểu nhị nói đến là người thế nào, Tân Sinh Các bọn hân không phải là muốn giỡn thì giỡn nha!

“Người là chương quây?” Bằng thiếu chút nữa cười ra tiếng đến, chế nhạo nhìn hân cười nói: “Không thể tưởng được mới nửa năm không thấy, người chẳng những tuổi trẻ, còn dài ra không ít, không biết người dùng loại lương thực gì a?”

“Người..... Công tử đã gặp qua chương quây của chúng ta? Xin hỏi quý danh của công tử?” Đỗ Ngôn ngẩn ra, nghe ý tứ này thì vị công tử này nhất định là đã gặp qua chương quây? hân rốt cuộc là người thế nào?

“Bản công tử không rảnh cùng người dong dài, bảo chương quây các người đến gặp là có việc của ta.” Bằng liếc nhìn hân nói: “Người đi nói cho hân, trong vòng một khắc nữa không ra gặp ta thì đại hội hằng năm nay hân không cần phải đi!”

“Vâng!” Đỗ Ngôn nhất thời toát mồ hôi lạnh, ngạo khí bức người này quả không phải là nhân vật tầm thường có được. Trong lòng mơ hồ đoán được thân phận của vị công tử này, hốt hoảng nói: “Đây đều là do thuộc hạ tự ý làm, thật sự không liên can đến chương, thỉnh vương tử không cần.....”

Lạnh như băng mắt đảo qua, mâu trung chứa mũi nhọn về phía Đỗ Ngôn, hân thế nào còn đứng đó nói này nói nọ.

“Thuộc hạ đi mời chương quây ngay đây ạ!” Lau mồ hôi lạnh bước nhanh khỏi đại đường, hoang mang nhanh chóng lao đi nhanh như chớp đã không còn thấy thân ảnh đâu nữa.

Chưa đến một khắc, chương quây tất tả thúc roi ngựa trở lại, hai người ai lấy đều toát mồ hôi lạnh, khẩn trương nhanh chóng nhảy xuống ngựa chạy nhanh vào đại đường, không giấu nổi sự vội vã hỗn hển thở không ra hơi.

“Vào đi.” Bằng miệng uống trà cong lên cười, nhìn vẻ mặt của Đỗ chương quây vào phòng mà buồn cười: “Tổng chương quây, đã lâu không gặp, người dạo này thế nào?”

“Chủ tử.....” Tất ta tất tải hướng về phía Bằng quỳ xuống, cố ổn định hơi thở rồi nói: “Thuộc hạ đáng chết, làm cho chủ tử đợi lâu, thỉnh chủ tử trách phạt!”

Băng cũng không cho hấn đứng lên chỉ nhìn hấn cười nói: “Hoá ra người không có thay đổi gì nhiều! Ta còn tưởng trong nửa năm qua người ăn linh đan dược liệu gì quý hiếm làm cho dung mạo liền trẻ ra và cao lên bao nhiêu!”

Trương Khải ngạc nhiên nói: “Chủ tử nói lời này là sao? Thuộc hạ...”

Đỗ Ngôn liền đứng ở ngoài cửa, nghe được Băng nhắc lại chuyện hấn vừa rồi giả mạo chưởng quầy, chạy đến quỳ xuống nói: “Chủ tử, là thuộc hạ có mắt không trông, tự ý giả mạo chưởng quầy lừa gạt chủ tử, thỉnh chủ tử không nên trách nhầm chưởng quầy.”

“Đỗ Ngôn, người thật to gan.....” Trương Khải giận trừng mắt lên nhìn Đỗ Ngôn. Đỗ Ngôn này dám giả mạo thân phận chưởng quầy, cho dù hấn không nói gì, nhưng nếu chủ tử trách tội thì ai dám xin cho hấn đây!

“Thôi, không có gì, đều đứng lên đi!” Băng làm sao bình tĩnh xem bọn hấn diễn trò, cây lớn thiếu gì chim đến đậu, Tân Sinh Các càng làm càng lớn, sau lại có gì rối loạn thì cứ để cho bọn Yêu Quái và Quý Quái bận tâm đi, dù sao sau này nàng cũng không còn ở đây.....

Thấy Băng không có ý trách tội, hai người thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, Trương Khải khẩn trương hỏi: “Không biết chủ tử tiến đến Vũ Châu là có việc gì?” Vũ Châu hằng năm nộp ngân lượng lên trên đều đặn không thiếu dù chỉ là một nén bạc, chủ tử thế nào lại đến nơi này?

“Đến làm vài việc, thuận tiện đến thăm Trương chưởng quầy, hiện tại cũng gấp qua, sáng sớm ngày mai ta phải về kinh, Vũ Châu có cái gì ăn ngon, đồ gì tốt thì mang đến đây cho ta, ta mang về làm quà.” Mục đích đã đạt được, Băng liền phái bọn họ đi chuẩn bị cho nàng về kinh thành.

Hai người liền đáp ứng chủ tử, cả đêm hôm đó phái người chuẩn bị những gì tốt nhất cho vào xe ngựa.

Sau khi ăn xong, Băng đi vào phòng nghỉ ngơi không nói gì nữa.

Ngày hôm sau, nhìn xe ngựa cái gì cũng có, chất đầy cả xe, trợn tròn mắt lên nhìn, tùy tay chỉ vào vài món rồi cột lên lưng ngựa, còn đâu để lại rồi lên ngựa rời thành Vũ Châu/.

Đi tới vùng hoang vu không có người, Băng xoay người xuống ngựa, sau đó đánh mạnh vào hông ngựa một phát, con ngựa vì bị đau rống lên bốn vó phi nước đại làm bụi mù cả đoạn đường....

Đến khi không còn thấy bóng của Tiểu Bạch Long đâu nữa Băng mới đeo tay nải lên vai tiến vào trong bụi rậm trong rừng trúc, trong tay nải là quần áo nàng đã chuẩn bị từ trước, bên trong đó còn có một số món nữ trang và một bình tẩy đi phấn vẽ trên mặt của nàng.

Không lâu sau từ trong lùm cây đi ra là một cô nương dung mạo như hoa (vẽ), nhìn rất có phong thái, chỉ thấy mắt nàng buồn rầu nhìn đường đi nói:, “Cách kinh thành xa như vậy, chả nhẽ lại phải đi bộ về đến tận kinh thành sao?”

Chương 82

Trong doanh trại Vũ lâm quân

Những binh sĩ đang ở thể dục buổi sáng, người nào người lấy đều mong ngóng ngày được ra trận tiền, nhưng mà hiện tại vẫn phải ở lại kinh thành, sĩ khí trong quân vì thế giảm đi không ít. Người nào người lấy chán nản, không có sức lực tập luyện như trước, Tô Trần nhìn quân lính như thế hàm hàm tức giận, một chường xuống lēm bay một tên lính không chú tâm vào luyện tập, giận dữ hét: “Tiểu tử ngươi chưa ăn cơm hả? tập luyện như vậy làm sao ra trận giết địch?”

Tiểu binh ủy khuất đứng lên, oán giận nói: “Hoàng Thượng mang đại quân đi đến nay đã hơn nửa tháng, Vũ Lâm quân chúng ta lại cứ dậm chân tại chỗ, làm gì có cơ hội nào ra trận giết địch.....” Từ trước đến nay, mỗi khi khởi binh, Vũ lâm quân đều được đi đánh tiên phong, lần này Hoàng Thượng lại bắt bọn họ ở lại kinh thành, không biết là có nguyên nhân gì!

“Tiểu tử ngươi biết cái gì!” Tô Trần lại là một cước đá vào người hăn, thấy hăn không cử động gì mới quát lên: “Ai nói Vũ lâm quân chúng ta không có cơ hội ra trận giết địch! Các ngươi đều là những người do ta mất bao công sức rèn luyện, đến lúc nào đó nhất định sẽ cho các ngươi ra trận giết địch!” Lần này chinh phạt Lan quốc, Hoàng Thượng đối Vũ lâm quân sớm có an bài, chính là trước mắt không thể truyền tin tới bọn họ mà thôi.

Tô Trần lại lên đài cao, khan cổ hô cho binh lính bên dưới tiếp tục thao luyện. Binh sĩ nghe nói Hoàng thượng có an bài khác với Vũ Lâm Quân ai lấy đều lấy lại tinh thần tiếp tục luyện tập chờ đến ngày có cơ hội ra chiến trường giết địch.

Lúc này đột nhiên có một binh lính chạy nhanh lên đài cao nói: “Tướng quân, phó tổng quản quý phủ đến báo rằng Băng nhi tiểu thư đã trở về.”

Tô Trần sững sốt, không thể tin hỏi lại: “Người lập lại lần nữa, là ai trở về?” Băng nhi đã trở về? Mất tích năm năm Băng nhi đã trở về sao? Không phải hăn nghe lầm chứ?

“Vâng! Băng nhi tiểu thư.....” Lính thị vệ này nhập ngũ chưa đến hai năm nên không có biết Băng Nhi tiểu thư là người như thế nào, chỉ khi nãy nghe tổng quản phủ tướng quân đến nói là Băng nhi tiểu thư đã trở về, hăn còn không hiểu nổi Băng Nhi tiểu thư là người nào trong phủ tướng quân, chỉ thấy phó tổng quản thúc giục hăn nhanh đi bẩm báo cho tướng quân, nhìn bộ dạng tướng quân như vậy thì Băng nhi tiểu thư đó hình như rất quan trọng với tướng quân thì phải! Tham ra quân ngũ hai năm hăn chưa từng thấy tướng quân có biểu tình vui mừng như thế bao giờ.....

Tô Trần lập tức không quản cái gì hết, bỏ đám binh lính đang thao luyện phi thân nhanh chóng ra khỏi doanh trại Vũ lâm quân.

Quân doanh là nơi quan trọng, người ngoài không thể tiến vào, ngay cả người nhà cũng không có ngoại lệ nên phó tổng quản chỉ có thể đứng chờ bên ngoài quân doanh, khi thấy Tô Trần đến thì cao giọng vui vẻ nói: “Tướng quân, Băng nhi tiểu thư đã trở về phủ, ngài mau hồi phủ xem đi!”

“Người nói cho ta biết người đã nhìn kỹ chưa? Thật sự người đó là Băng Nhi hả?” Tô Trần trong lòng còn có chút không tin, dù sao năm đó Băng Nhi đột nhiên biến mất không chút dấu vết, không chỉ hẳn có cứ người đi tìm mà ngay cả Hoàng thượng cũng đã cho người đi tìm khắp nước mà còn không có tin tức gì, hơn nữa mức treo thưởng cho ai biết tung tích của Băng Nhi lên đến cả ngàn lượng mà còn không có thu hoạch, nay đã năm năm trôi qua, hẳn đã không còn ôm hy vọng gì thì đột nhiên Băng Nhi lại trở về....Năm năm trước, bao nhiêu người trăm phương ngàn kế tìm nàng đều không thấy, ai lấy đều lo lắng cho nàng, nàng vì sao không xuất hiện? Vài năm qua nàng đã ở nơi nào?

“Vâng..... Nàng hẳn là Băng Nhi tiểu thư” Phó tổng quản có phần ấp úng không nói dứt khoát. Mới vừa rồi bên ngoài phủ có một cô nương tự nhiên đến xưng mình là Băng Nhi tiểu thư. Nhưng mà bộ dạng so với Băng Nhi tiểu thư năm nào rất khác nhau, nếu không phải nàng có thể gọi tên chuẩn xác từng người bọn họ, lão tổng quản thấy vậy rơi lệ bảo hẳn đến thông báo cho tướng quân biết. Hiện tại tướng quân hỏi hẳn như vậy hẳn không biết nói thế nào, chỉ mong tướng quân nhanh trở về nhận định, nếu chẳng may nàng không phải Băng Nhi tiểu thư thì không phải cả phủ tướng quân mừng huyệt sao?

“Cái gì mà nói nàng hẳn Băng Nhi? Các người không phải từ nhỏ đã nhìn thấy Băng Nhi đến tận năm nó mười tuổi sao? Sao lại không nhận ra được nó kia chứ?” Tô Trần trừng mắt nói.

“Tướng quân, đây chính là cái gọi là nữ nhi mười tám không thể nhận ra, nô tài thật sự không dám khẳng định đó có phải là Băng Nhi tiểu thư năm năm trước không nên mới nhanh chóng đến báo cho tướng quân mong ngài nhanh chóng trở về nhận dạng.” Mới có năm năm ngắn ngủi, nha đầu Băng Nhi không thể nào thay đổi đến mức không ai trong phủ nhận ra được nàng! Tô Trần lại trừng liếc mắt nhìn phó tổng quản, thật không biết hẳn nên ăn đánh không nữa. Bên ngoài quâ doanh Tô Trần hô lính mang cho hẳn một con ngựa đen dũng mãnh, một mình nhảy lên ngựa nhanh chóng phi nước đại về Tô Phủ! Thời gian đi nhanh chưa đến một chén trà hẳn đã có mặt ngoài cửa Tô phủ, đại môn rộng mở, hẳn không quân tâm đang cười ngựa phi thẳng vào trong la lớn: “Băng Nhi! Băng Nhi!”

Băng đang ngồi ở phòng trước bị mọi người vây quanh, ai lấy đều hỏi hẳn nàng thời gian qua sống thế nào, sợ nàng bên ngoài chịu khổ, sợ nàng bị người khác bắt nạt.... Nàng biết Tô Trần không có trong phủ nên không nói gì nhiều, vì càng nói nhiều thì sẽ càng bị lộ, nên tốt nhất nàng chờ Tô Trần trở về rồi nói một thể!

Nhưng người trong phủ ai lấy đều khẩn trương hỏi han nàng, biểu tình thân thiết như mưa phùn thấm vào lòng nàng, cảm động vì tình cảm của họ, tầm mắt nàng trở lên mơ hồ lệ ngấn nơi khoé mắt ngen ngào nói: “Mọi người yên tâm, mấy năm qua ta ở bên ngoài tốt lắm, không có ăn đói mặc rách, cũng không bị ai bắt nạt, chỉ vì một nguyên nhân đặc biệt mà không thể trở về, cũng không có cách nào báo tin với mọi người. Đều là ta không tốt, làm cho mọi người lo lắng cho ta, ta thật sự có lỗi..”

“Ôi tiểu tổ tông của ta, người có thể trở về là tốt rồi, nói chuyện những chuyện này để làm gì.....” Lão quản gia một bên gạt lệ nói.

“Quản gia lão bá.....” Nước mắt rốt cục không kìm được rơi xuống, “Tiểu tổ tông” chính là cách xưng hô của lão quản gia với nàng và Triệt khi nàng còn nhỏ, khi nghe thấy những lời này nàng thấy vô cùng thân thiết.

Lúc này tiếng gọi âm ỉ của Tô Trần bên ngoài vọng vào, lão quản gia vui vẻ nói: “Tướng quân trở về thật nhanh!” Tướng quân trở về nhanh như vậy nhất định là vui sướng vì rốt cục Băng Nhi tiểu thư đã an toàn trở về phủ, nếu mà người thấy Băng Nhi tiểu thư đã trở thành một cô nương yêu kiều như vậy hẳn là càng thêm vui mừng!

Tô Trần xuống ngựa đi vào phòng trước, nhìn thấy mọi người vây xung quanh Băng, biểu tình rõ ràng sửng sốt, vừa rồi hẳn còn tưởng phó tổng quản là tên ngốc, hiện tại thấy nàng, hẳn đúng là không có cách nào khẳng định, nếu nàng thật sự là Băng Nhi thì đúng là nàng đã thay đổi quá nhiều....

Mới trước đây Băng Nhi ngũ quan (khuôn mặt) vốn đã rất tinh xảo xinh đẹp, nhưng mà không đến mức mới có năm năm mà đã khiến người ta không nhận ra được đi? Cô nương trước mặt họ lúc này thật sự không có điểm nào giống so với Băng Nhi trước đây, nhất là cặp mắt ngập nước kia hẳn chưa từng thấy Băng Nhi như vậy lần nào. Băng Nhi từ nhỏ tính tình đã tinh quái, rất thông minh, cao ngạo, diễm đạm đáng yêu tuyệt đối không chịu thua bất kỳ ai. Mà Băng Nhi hiện tại thì....

Nhìn thấy Tô Trần nhìn mình ngây ngốc, Băng Nhi thiếu chút bật cười, nhưng mà cố nhìn xuống mắt rưng rưng nhìn hẳn mở miệng kinh hô một tiếng: “Dượng.....”

“Người thật sự là Băng Nhi?” Tô Trần tròn tròn ánh mắt không thể che dấu hoài nghi của chính mình.

Băng dờ khóc dờ cười, nàng thật sự thay đổi nhiều đến vậy sao? Sao ai lấy nhìn thấy nàng đều hoài nghi thân phận của nàng? Nàng thở dài, ủy khuất nói: “Dượng có còn nhớ mười năm trước khi còn ở Đông Phương gia người đã đưa cho con và Triệt một túi bảo hoa quế đường không?” Việc này chỉ có ba người bọn họ biết, nàng nói như vậy thì nhất định Tô Trần không còn hoài nghi gì hết nữa đi!

“Nhớ rõ! Nhớ rõ! Con quả nhiên là Băng Nhi rồi!”

Quả nhiên, sau khi nghe nàng nói như vậy, sự hoài nghi của Tô Trần biến thành hư vô (không), vui mừng sung sướng vô cùng. Khi xác nhận được nàng chính là Băng hẳn vui mừng đến nỗi thao thao nói không ngừng nghỉ:

“Con có đói bụng không, ăn điểm tâm không?”, không đợi Băng trả lời, hẳn đã thúc giục người làm đi chuẩn bị cơm canh, Băng không biết có phải mình hay là hẳn đói bụng mới phải....

Ăn bát cháo nóng hằm hập, Băng bắt đầu hướng về phía Tô Trần nói hết sự tình năm năm trước.

“..... Ngày đó con muốn xuống đường mua cho công chúa một ít đồ ăn mà chỉ ngoài cung mới có, không nghĩ khi con đang định về thì trước mắt liền xuất hiện một đám bột trắng, sau đó con cái gì cũng không biết nữa...”

Tô Trần đang định ăn miếng cháo lên miệng nghe thế tức giận quát to: “Là kẻ nào dám to gan lớn mật làm thế?”

“Người đừng ngắt lời con a! Con còn chưa nói xong đâu!” Băng liếc mắt nhìn hẳn nói tiếp: “Tĩnh lại

thì con thấy mình bị nhốt trong một căn phòng tối, sau đó con nghe được mọi người bên ngoài nói chuyện con mới biết được là bọn họ đã bắt sai người, họ cứ nghĩ con là nữ nhi của nhà nào đó mà chủ nhân họ muốn giết, lúc đó con mới nói cho họ thân phận của con, nhưng mà họ không tin, sau đó con thừa cơ bọn họ không có đề phòng bỏ chạy ra ngoài, bọn họ ở phía sau đuổi theo con sát lút, đúng lúc ấy có một vị cao nhân đã cứu con. Người này sau chính là sư phụ của con, nói con chính là kỳ tài luyện võ, thu nhận con làm đồ đệ, mang con đi mỗi ngày bắt con luyện công, trông giữ con không cho con báo tin tức gì. Con nhiều lần muốn trốn mà không thoát, lại không có cách nào báo tin cho mọi người. Đến tận khi sư phụ qua đời con mới có thể trở về, sự tình chính là như vậy!”

Thao thao bất tuyệt nói xong, Băng lặng lẽ đánh giá Tô Trần, thấy hắn không có chút nào hoài nghi lời nói của nàng mới thấy an tâm một chút. Nhưng mà nàng nói dối hắn như vậy, trong lòng không khỏi có chút áy áy.

“Nói như vậy, con đúng là gặp hoạ được phúc, luyện được cả một thân võ công cao cường!” Tô Trần không hoài nghi lời nói của nàng mà còn hưng phấn khi thấy nàng đã luyện được võ công tuyệt đỉnh.

“Đúng vậy!” Băng gật đầu, nói xong chuyện của chính mình nàng mới bóng gió hỏi: “Hoàng Thượng ngự giá thân chinh đánh chiếm Lan quốc, ngay cả Triệt còn mang đi cùng, thế nào mà Vũ Lâm Quân vẫn án binh bất động?”

Đề cập đến chuyện mật, Tô Trần cũng không tiếp lời, chỉ đối Băng nói: “Con nay đã trở về là tốt rồi, vài năm gần đây thái tử còn rất nhớ con, ta sẽ phái người vào cung báo tin mừng này cho thái tử biết, thái tử hẳn nhất định sẽ vui mừng!”

Băng thực thức thời không nhắc lại câu hỏi của mình, cười nói: “Không cần khó khăn như vậy, con sẽ tự mình vào cung gặp thái tử và công chúa cho bọn họ một niềm vui bất ngờ!”

Tô Trần dùng bữa với Băng sau liền chạy về quân doanh, Băng trở về phòng tẩy một thân phong trần bao mệt mỏi, thị nữ đến thay quần áo cho nàng, Băng nhìn qua là biết đây chính là tơ lụa cho Tân Sinh Các bán, nàng đi đã tám ngày, không biết bọn Yêu Quái đã phát hiện ra điều bất thường chưa? Ngày đó khi đi còn nói với bọn hắn là đi năm ba bữa, còn lấy ngân lượng bảo là đi mười ngày, lời nói trước sau sơ hở như vậy không biết khi nào mới lộ ra....

“Tiểu thư, người thật đẹp...” Thị nữ thấy Băng thất thần sợ hãi nói kéo nàng về với thực tại.

Nàng ngưng mắt nhìn mình vào trong gương, vui mừng cười, nữ tử xinh đẹp trong gương cũng cười với nàng, nàng tinh tế nhìn bản thân mình đến khi hình ảnh này khắc thật sâu vào trong trí óc mình.

Từ năm năm trước đến nay, trừ bỏ Yêu Quái không một ai biết nàng là nữ nhi, đôi lông mày rậm được vẽ thêm vào đã biến đổi dung mạo của nàng, không một ai nghi ngờ thân phận nam nhi của nàng, đôi khi nàng còn nghi ngờ không biết có phải Yêu Quái đôi lúc đã quên thân phận thật của nàng là nữ nhi có phải không!

Từ lần đầu tiên dùng dùng chì màu đen kẻ lên lông mày, nàng không cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội thấy được dung mạo thật của nàng, để phòng ngừa trường hợp không may nàng không tẩy trang cả khi ngủ, một

năm trước có lần nàng thử tẩy trang đi nhìn bản thân mình trong chậu nước, không ngờ bản thân nàng không khỏi giật mình, nàng lúc này mới biết mình thật sự xinh đẹp vượt xa dự đoán trước kia, nên cho rằng cũng đã đến lúc nàng vì chính mình mà trở về được rồi.....

Vì vậy, trước tiên nàng chế tạo hoả pháo, bịa đặt là do Thuỷ Thuỷ sơn trang làm ra, sau đó là lấy thân phận Ngô Vi Băng mất tích năm năm trước trở về, hết thảy đều nằm trong kế hoạch từ trước của nàng, chỉ có việc hôn sự của công chúa và thái tử là nằm ngoài dự đoán của nàng khiến nàng tức giận xuất hiện sớm hơn dự kiến. Nhưng chưa kịp trút giận thì Hoàng thượng lại khởi binh, đích thân giữ ấn soát ra chiến trận làm nàng trở tay không kịp, cũng may còn có phương án dự phòng khác.

Cho thị nữ lui ra, nàng không còn nghĩ gì khác ngoài việc nhanh chóng đi gặp Huy Nhi và Nông Tình, tâm tình mong chờ, không biết bọn họ giờ thế nào, nhìn thấy nàng sẽ chấn động ra sao?

“Không biết huynh đệ bọn họ thế nào...” Băng thì thảo luận thầm. Nhưng mà không cần lo lắng nhất chính là Minh Nhi. Nàng đã từng ban đêm đột nhập vào phủ Binh bộ thượng thư, ở ngoài phòng Minh Nhi nghe nén một lúc lâu, chính là lúc nghe được Cố Tiêu nói cho Minh Nhi khát vọng to lớn của hắn, lời nói vẫn nhã nhưng không kém phần sắc bén, từ tốn mà rất có lực tác động, không cũng phải là lời của kẻ không nghề, không nghiệp chỉ biết gây chuyện. Hắn đối với Minh Nhi ôn nhu, dịu dàng, trong mắt thấy chứng tỏ hắn cũng rất yêu Minh Nhi, nên nàng hoàn toàn tin Triệt không có nhìn lầm người, Cố Tiêu quả nhiên không phải là người như lời đồn.....

Còn có một lần, nàng đi vào Vũ Trần lầu chướng quây nói cho nàng biết cái thư xinh ngồi uống rượu, ăn nói lung tung, hình như là rất say, nói cái gì thái tử điện hạ đoạt vợ của hắn, đoạt người hắn yêu, làm cho người có tình trở thành kẻ thất tình, nàng mới nghe mà không khỏi choáng váng. Sau một hồi phái người đi tra xét mới biết thân phận thật của tên thư sinh đó và nguyên nhân sự tình, Hắn là cháu họ xa của phu nhân Thừa tướng, cha mẹ mất từ sớm, từ nhỏ sống nương nhờ trong phủ Thừa tướng, cùng với tiểu thư là thanh mai trúc mã. Thừa tướng vốn là người yêu mến người kỳ tài, từng nói qua là sẽ gả nữ nhi cho hắn, nếu không phải đột nhiên Hoàng thượng chặn ngang, hạ chỉ cho thành hôn với thái tử thì không chừng hai người đó thực sự đã thành một đôi phu thê viên mãn. Đáng tiếc sự đời khó liệu, một đạo thánh chỉ đã làm thay đổi vận mệnh nhiều người....

Miễn cưỡng không đem lại hạnh phúc. Tiểu thư nhà Thừa tướng có người trong lòng, không tình nguyện gả cho Huy Nhi nhất định rất khổ sở, chính là không biết Huy Nhi với việc Hắn bắt hắn cưới Thái tử phi có thái độ thế nào, thành thân không hợp ý, không biết hắn với nữ nhi nhà Thừa tướng đó sống sao? Hắn cũng thật sự là hồ đồ, sự tình năm đó của hắn với Nhược Nghiên chính là một bài học vậy mà hắn còn không chịu rút kinh nghiệm để cho bi kịch năm đó lại xảy ra sao? Nhưng nàng có thân phận gì mà quản chuyện này, chỉ có thể hy vọng sự tình không nghiêm trọng như nàng nghĩ.

Tào Hân xuất chinh bên ngoài, tất cả việc trong triều đều giao cho Thái tử năm nay mới có mười năm tuổi gánh vác, cũng may mấy năm gần đây mưa thuận gió hoà, quốc sự không có gì trọng đại, chính vì thế Thái tử xử lý chính sự không gặp mấy khó khăn, dần đi vào thành thạo, công việc nào cũng được xử lý gọn gàng ngăn nắp, chúng thần nhất trí đều nói Thái tử là minh quân tương lai có tài đức sáng suốt.

Tào Huy đang ở ngự thư phòng vui đầu xem tấu chương đưa lên, thái giám bên ngoài phòng đi vào nhỏ giọng nói: “Thái tử điện hạ, Mẫn Điệp quận chúa cầu kiến.”

Tào Huy gác bút lại, ngẩng cao đầu nhìn ra bên ngoài cửa điện, quả nhiên thấy Nông Tình thân hình yếu điệu đứng ngoài cửa, đối diện nhìn hần mỉm cười.

“Nông Tình đến đây! Sao cứ đứng ở ngoài thế?”

“Thái tử ca ca vất vả, Nông Tình cố ý mang đến ngân nhĩ hãm hạt sen đến cho huynh, mau huynh uống đi.” Nông Tình bảo cung nữ phía sau bưng bát ngân nhĩ hãm sen đặt lên bàn, tự mình đi đến trước mặt Tào Huy cười nói.

“Đa tạ! Ta cũng đang thấy khát nước, may mà có muội đem canh tới, thật là tốt!”

Tào Huy cảm kích nhìn Nông Tình cười, bưng bát canh đó lên, hương thơm xông vào mũi, cầm thìa uống vài ngụm, canh ngọt mà không ngấy, đúng là rất hợp khẩu vị hần, không khỏi tán thưởng nói: “Là do muội làm hả, Hương vị thật sự không tồi!”

Nông Tình cười mà không đáp, liếc mắt nhìn thấy sắc mặt hần có chút hốc hác, xanh xao, nhẹ giọng nói: “Chính vụ phức tạp, nhưng mà thái tử ca ca cũng nên chú ý đến thân thể của mình mới phải, xem mắt của huynh hốc hác kìa.....” Nghe nói từ hôm đại hôn đến giờ hần rất ít khi về Sơ Dương cung, thường xuyên thức đêm ở ngự thư phòng, nếu cứ kéo dài như vậy thì hần còn sức chịu đến bao giờ? Trong cung đã bắt đầu giấy lên tin đồn là Thái tử vì không thích Thái tử phi nên mới không trở về Sơ Dương cung, với lại còn nói đêm tân hôn không có cùng Thái tử phi động phòng, không muốn trở về cung là vì muốn không muốn nhìn Thái tử phi. Không biết thực hư thế nào, nhưng mà vừa mới ở Sơ Dương cung ra nàng không hỏi chuyện gì với Nghi Dung....

“Đêm qua đọc sách đến quên cả thời gian, không có việc gì, đêm nay đi ngủ sớm một chút là được mà.”

Tào Huy buông bát canh, cười nói: “Đa tạ canh ngân nhĩ hạt sen của muội, ta ăn vào thấy tinh thần mình hẳn hơn trước gấp trăm lần!”

Nông Tình thần bí cười nhìn hần nói: “Thái tử ca ca có biết canh ngân nhĩ hạt sen canh này là do ai làm không?” Hần nhất định là không tài nào đoán ra nha.

“Hả? Không phải do muội làm sao? Vậy đó là ai?” Tào Huy kinh ngạc nói. Nhưng mà nói gì thì nói cũng chỉ là một bát canh ngân nhĩ hạt sen mà thôi, ai làm thì có quan hệ gì? Vì sao Nông Tình lại nhìn hần cười thần bí như vậy?

“Đương nhiên không phải muội, thái tử ca ca không ngại đoán thử xem!”

“Đoán không được, trong cung cung nữ không ít, ta nào biết ai kéo tay làm ngân nhĩ hạt sen canh đâu!” Tào Huy lắc đầu, không có hứng phấn muốn biết ai làm canh, lại cúi đầu xem nốt đồng tấu chương.

Nông Tình khẽ thở dài một tiếng, “Thái tử ca ca, đêm nay hình như là lại muốn nghỉ ở ngự thư phòng? Muội mới ở Sơ Dương cung lại đây, sắc mặt Nghi Dung tỷ tỷ hình như không được tốt, muội muốn gọi ngự ý xem nhưng nàng không cho, huynh...”

“Nghị Dung làm sao vậy?” Tào Huy kinh ngạc hỏi nhanh. Sao sắc mặt Nghị Dung lại không tốt, không phải là bị bệnh chứ? Bị bệnh sao không tuyên ngự y đến chẩn đoán, vạn nhất bệnh nhỏ không được chữa trị kịp thời hoá thành bệnh nặng hơn thì làm thế nào?

“Thái tử ca ca nếu thật sự là quan tâm Nghị Dung tý tý sao không tự mình đi nhìn xem nàng.....”

Nông Tình nháy mắt mấy cái, Tào Huy đã vội vã chạy tới cửa, nàng khước môi cong lên nhìn biểu tình của hắn mà cười. Nàng còn chưa nói xong mà hắn đã chạy đi mất rồi! Hoá ra không phải là Thái tử ca ca không thích Nghị Dung tý tý nha, có thể nói lời đồn trong cung đúng là không đáng tin, trên đời này mặc kệ là ai, nam hay nữ, nếu chỉ cần nhìn thấy Nghị Dung tý tý một lần nhất định sẽ đem lòng yêu mến nàng, huống hồ là Thái tử ca ca, sao có thể bỏ mặc tý ấy được!

Tào Huy đi thẳng đến vào Sơ Dương cung, vẫy vẫy tay, nô tài hiểu ý không nói tiếng nào lui ra ngoài.

“Nghị Dung.....” Nhìn qua lớp màn cửa thấy Nghị Dung đang đứng đó, hắn chần chừ định nói gì đó lại thôi. Hắn sợ, sợ lại nhìn thấy thái độ xa cách của nàng, sợ nàng lại một lần nữa cự tuyệt sự quan tâm của hắn....

Nghị Dung chậm rãi xoay người lại, ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp màn cửa số kiến thân ảnh của nàng trở lên mờ mờ lung lung như mây khói, ánh mắt trong suốt chăm chú nhìn Tào Huy.

Hắn gầy đi nhanh quá, hình như là quá chú tâm vào chính sự quên cả nghỉ ngơi....

Tào Huy ngây ngốc nhìn nàng, thật vất vả lắm mới bình ổn được nhịp tim mình không đập loạn, thân thiết nói: “Nghe Nông Tình nói sắc mặt nàng không tốt, thân mình không khoẻ sao?”

Một mảnh ửng đỏ nổi lên trên hai má Nghị Dung xua đi khuôn mặt yếu ớt nhợt nhạt, nàng dời tầm mắt đi chỗ khác nói: “Thiếp tốt lắm, tạ thái tử quan tâm.” Hắn đến nhanh như vậy, chỉ vì Nông Tình nói với hắn mặt nàng sắc không tốt..... Vào đêm đại hôn, nàng lỡ mãnh kiến hắn phải rời đi, nàng lúc đó đơn giản chỉ nghĩ cần gì phải quan tâm, nhưng mà ánh mắt bị thương của hắn lúc đó lại cứ ám ảnh nàng như bóng ma không chịu rời đi, rày vò tâm trí nàng, kiến nàng mong ngóng hắn trở về, muốn nói lời xin lỗi hắn, nhưng mà hắn rốt cuộc cũng không về Sơ Dương cung lấy một lần.....

Hắn là thái tử tôn quý mà nàng lại hung hăng đâm vào lòng tự trọng của hắn một vết thương, có lẽ hắn chán ghét nàng lắm, không muốn nhìn thấy nàng dù chỉ một lần! Đang lúc nghĩ thế mà hắn lại đến đây, mang theo sự quan tâm, dùng cặp mắt thâm thúy đó nhìn nàng kiến nàng như muốn tan chảy....

Tào Huy không nháy mắt nhìn Nghị Dung không rời. Nàng đúng là không khoẻ, sắc mặt tái nhợt, so với lần gặp hôm đại hôn hình như là gầy đi rất nhiều, đám nô tài trong cung không biết hầu hạ nàng sao?

Trầm mặc sau một lúc lâu, “Ta.....” Hai người cùng mở miệng định nói gì, lại đồng thời im lặng, Nghị Dung cúi đầu khuôn mặt càng thêm đỏ bừng.

“Nàng nói trước đi!” Tào Huy đến gần Nghị Dung, khuôn mặt tuấn lãng thượng hiện lên ý cười vui vẻ.

Nàng hình như có chuyển biến quan tâm tới hẳn, không còn xa cách như trước, không như đêm đại hôn muốn làm tổn thương hẳn. Không cần biết nguyên nhân kiến nàng thay đổi là gì, chỉ cần biết nàng hiện tại quan tâm tới hẳn là được rồi.

“Nghị Dung làm canh ngân nhĩ hạt sen canh bảo Nồng Tình đến mời điện hạ, không biết điện hạ thấy có hợp khẩu vị mình không?” Đáy lòng có chút bất an nho nhỏ, sau khi canh ngân nhĩ hạt sen canh bị Nồng Tình mang đi, nàng mới nghe nói hẳn xưa nay không ưa đồ ngọt, nàng muốn gọi Nồng Tình quay lại thì đã không kịp rồi.

“A! Hoá ra canh đó là do nàng làm.” Tào Huy trong lòng mừng rỡ như điên, khen không dứt miệng nói: “Canh ngân nhĩ hạt sen đó thật sự uống rất ngon! Ta chỉ mong ngày nào cũng được uống! Không được, nếu như vậy sẽ kiến nàng thật vất vả, như vậy đi một tháng uống hai ba lần thì tốt rồi!” Một loại hạnh phúc chưa từng có vây lấy hẳn, làm hẳn không kiềm chế được muốn sa vào trong đó.... Khó trách Nồng Tình vừa rồi cười thần bí như vậy, hoá ra là canh đó lại do Nghị Dung tự tay làm!

“Điện hạ.....” Chỉ là một bát canh bình thường mà thôi sao hẳn lại kích động như vậy? Nghị Dung nhìn vào mắt hẳn, hình ảnh Tào Huy vui mừng cười nói với nàng như một viên đá rơi vào lòng nàng, làm lòng nàng xao động gợn sóng.

“Không cần gọi ta điện hạ, cứ gọi tên ta! Nghị Dung, chúng là vợ chồng, không cần xa cách như vậy!” Tào Huy thử tiếp cận nàng gần một chút, gần đến nỗi có thể ngửi mùi thơm trên người nàng toả ra....

Túy Hoạ chần chờ, hẳn bảo nàng gọi tên hẳn sao?“Điện hạ, người không trách Nghị Dung sao?” Hành động đêm đó của nàng ngay cả một nam tử bình thường cũng khó tha thứ cho nàng, huống chi hẳn lại là thái tử tôn quý. Nhưng hẳn không những không có ý trách tội nàng mà còn cảm động vì một bát canh của nàng mang đến, vì nghe nói sắc mặt nàng không tốt đã vội vàng chạy về Sơ Dương cung.....

Nàng nên hoàn toàn quên những chuyện đã qua đi, nên hoàn toàn buông tay tình yêu say đắm một thời, nếu vận mệnh đã an bài gả nàng cho Thái tử thì nàng và người đó chính là có duyên không phận, từ nay về sau, nàng không bao giờ còn là Dung Nhi của hẳn nữa....

“Nàng nói gì thế, ta đâu có ý muốn trách tội gì cho nàng?” Tào Huy lạnh nhạt cười, dừng một chút lại nói, “Nhưng mà nếu nàng cứ gọi ta điện hạ này, điện hạ nọ thì ta đúng là rất muốn trách tội nàng!”

“Điện.....”

“Hả?” Tào Huy hừ nhẹ một tiếng, khuôn mặt tuần tú uy hiếp để sát vào mặt Nghị Dung, cần kè gần đến nỗi có thể cảm nhận hơi thở của cả hai, khoé miệng mỉm cười như muốn uy hiếp trêu đùa với nàng, nếu không nghe được nàng kêu tên hẳn thì không có ý định buông tha: “Nghị Dung, kêu tên của ta, bằng không...Ta nhất định sẽ trừng phạt nàng!”

Bị hẳn vây khốn, phía sau là vách tường lạnh lẽo, đối mặt phía trước là ánh mắt nồng cháy của hẳn, hơi nóng vờn quanh, Nghị Dung khẩn trương co người lại, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào hẳn nói gì. Hẳn vì sao lại đột nhiên muốn uy hiếp nàng như vậy, hẳn muốn làm cái gì?

“Không kêu sao? Ta đây thật sự phải trừng phạt nàng sao?” Tào Huy cười tà mị che dấu đáy lòng xôn xao, càng gần nàng hương thơm của nàng càng làm tinh thần hần nhộn nhạo, muốn đụng vào làn da trắng mịn như tuyết của nàng, muốn cảm thụ vị ngọt của nàng, muốn nàng vĩnh viễn thuộc về hần....

Hần thuận theo khát vọng trong lòng, vươn tay vuốt lên gò má phấn nộn của nàng, lòng hần thật sự cảm kích phụ hoàng vạn lần, nếu không phải phụ hoàng kiên quyết không thu hồi thánh chỉ thì sao hần có cơ hội gặp nàng, nếu mà bỏ qua nàng chính là tiếc nuối nhất đời hần. Nhưng may mắn là ông trời thương hần, nàng chính là Nghi Dung của hần, là thái tử phi của hần, và tương lai chính là hoàng hậu, mẫu nghi của thiên hạ!

Giờ phút này, hần thậm chí hy vọng nàng không kêu tên của hần ra, như vậy hần có thể nhân cơ hội đó mà “trừng phạt” vào đôi môi anh đào của nàng, đang định làm thì...

“Huy.....” Tuý Hoạ hai mắt nhắm chặt lại, lòng bàn tay trên gương mặt nàng thật sự càng lúc càng ấm áp, nếu còn không chịu kêu tên hần thì cái “trừng phạt” mà hần muốn sẽ xảy ra mất. Mà hiện tại bản thân nàng không đủ tự tin để nhận cái gọi là trừng phạt của hần.

“Tốt lắm, nhớ rõ về sau phải gọi ta như vậy, nếu không sẽ bị trừng phạt đó biết chưa?” Tào Huy thất vọng lưu luyến thu hồi tay, thoáng nhìn qua thấy nàng vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, sắc mặt lại trở nên tái nhợt, xem ra là bị hần làm cho sợ hãi, thở dài nói: “người là đang sợ ta sao?”

Nghi Dung chậm rãi mở mắt ra nhìn vào mắt nhu tình của hần, vẻ mặt mê mang. Sợ hần sao? Không, nàng sợ không phải hần mà là thân phận thái tử của hần. Hần vội vã trở về Sơ Dương cung chứng tỏ hần căn bản sẽ không làm tổn thương nàng, hần quan tâm nàng như vậy có lẽ nàng nên nói suy nghĩ chính mình cho hần....

“Điện..... Huy, có một số việc của thiếp, thiếp nghĩ có lẽ nên nói cho chàng...” Nghi Dung lại chần chờ. Thật sự muốn nói sao? Nếu nói rồi kết quả về sau thế nào? Hần có khoan dung tha thứ cho nàng khi nàng nói vì một nam nhân khác mà cự tuyệt làm thê tử hần không? Nàng thật sự có thể nói sao?

“Nghi Dung, nếu hiện tại nàng thấy không cần nói thì ta cũng không miễn cưỡng nàng. Chúng ta còn có cả đời để tìm hiểu nhau, ta tin có một ngày nào đó nàng có thể ở trước mặt ta nói tất cả những điều mà nàng muốn nói không cần giấu giếm, làm những chuyện mà bản thân nàng thật sự muốn làm!”

Bộp bộp bộp, một trận tiếng vỗ tay đột ngột vang lên.

Tào Huy quay đầu, là ai dám lớn mật làm ồn như vậy, đang lúc hần và Nghi Dung nói chuyện thì vỗ tay?

Bên ngoài cửa đại điện có đứng hai người, một người là Nông Tình, còn một nữ tử khác đang vỗ tay mà hần không nhận ra nàng là ai?

“Thái tử ca ca.....” Nông Tình xấu hổ cười, khẽ kéo ống tay áo người bên cạnh nói: “Băng nhi, chúng ta không nên quấy rầy thái tử ca ca.....”

“Tiểu Huy, nói hay lắm.....!” Bỗng khoe mắt đuôi lông mày cười, đối với lời nói Tào Huy nàng thật sự tiếc nếu không vỗ tay tán thưởng cho hẳn một lần!

“Bằng nhi.....” Trong khoảnh khắc Tào Huy mâu trung bật ra tia hào quang, hẳn bước đi ra ngoài nói: “Tiểu Bằng! Người là tiểu Bằng?” Lời nói như muốn khẳng định lại có phần hoài nghi, người trước mắt hẳn cao gầy, là một cô nương mặt như hoa (đẹp như tranh vẽ), nàng chính là tiểu Bằng mất tích năm năm trước sao? Hôm nay ông trời đúng là giành cho hẳn không ít niềm vui bất ngờ a....

“Như thế nào? Ngay cả người cũng không nhận ra ta sao?” Bằng cười nhìn hẳn. Năm năm không thấy, hẳn thật sự đã thay đổi rất nhiều, đứa nhỏ choai choai mười tuổi năm nào giờ đã trưởng thành một thiếu niên anh tuấn thành thực có chí khí và uy nghiêm, thân hình cao ngất ngưỡng, con mắt sáng ngời toát lên cơ trí của bậc đế vương tương lai. Hẳn quả nhiên đã giáo dục hẳn không tồi, không biến hẳn thành một thái tử ngang tang, vì thân phận tôn quý mà kiêu ngạo, dương dương tự đắc với kẻ khác....!Hẳn thật sự là rất tốt, tốt lắm!

“Thái tử ca ca, nàng thật là Bằng nhi nha! Mấy năm trước Bằng nhi ở bên ngoài gặp kỳ duyên, luyện được võ công tuyệt đỉnh, khi mà huynh rời thư phòng thì nàng liền bay vào, ngay cả thị vệ trong cung cũng không có phát hiện ra nàng nha!” Nông Tình sung bái nhìn về phía Bằng ca ngời.

“Thật vậy chăng?” Tào Huy ngạc nhiên tròng lớn mắt, “Tiểu Bằng, nói nhanh lên, trong năm năm này người đã ở nơi nào, Phụ Hoàng từng phái nhiều người như vậy mà cũng không tìm được người, sao người ngay cả chút tin tức cũng không có?”

Bằng bất đắc dĩ xua tay nói: “Trên đường đến Sơ Dương cung ta đã nói qua hết mọi chuyện trong năm năm qua, lát nữa người hỏi lại nàng là được! Ta nghe nói người đã thành thân, hôm nay vào cung ta có mang theo lễ vật tặng cho vợ chồng hai người nha!” Bằng mỉm cười nhìn về phía Nghi Dung, khuôn mặt xinh đẹp tĩnh lặng nhìn mấy người nói chuyện mà không có ý kiến gì, không phải là nàng hiểu lầm chuyện gì rồi chứ? Nhưng mà đây có phải chuyện gì xấu đâu!

Tào Huy ngượng ngùng cười cười, “Các người đứng ở ngoài cửa đã bao lâu?” Cũng không biết các nàng đến từ lúc nào, có phải là đã nhìn thấy lúc hẳn có ý nói “trừng phạt” Nghi Dung không, không phải họ nghĩ hẳn là quý háo sắc chứ....

“Cũng không lâu lắm, nhưng mà cái cần xem đã xem.” Bằng nhìn họ cười trêu chọc, nói: “Người giới thiệu chúng ta với nhau đi chứ?”

Tào Huy vỗ cái trán, vài bước chạy về Nghi Dung, kéo tay nàng gắt gao cầm nói: “ Nghi Dung, ta nói với nàng, người này chính là Ngô Vi Bằng, từng là thị nữ học cùng của tỷ tỷ Minh Nhi, cũng là bằng hữu tốt của ta. Tiểu Bằng, đây là thê tử của ta, Nghi Dung.”

Nghi Dung nhìn chằm chằm Bằng như hiểu ra điều gì. Nàng ấy hoá ra chính là tiểu thư năm năm trước được triệu vào cung làm bạn học của công chúa, Ngô Vi Bằng, vì tìm nàng, Hoàng thượng đã cho dán cáo thị treo thưởng cả nước, cử không biết bao người đi tìm nàng, hoá ra nàng không chỉ đơn thuần là thị nữ của công chúa mà còn là bằng hữu tốt với Thái tử....

“Ngô Vi Băng tham kiến Thái tử phi.” Biểu hiện của Nghi Dung hình như là đã hiểu lầm quan hệ giữa nàng và Huy Nhi, nhưng mà lúc này không tiện giải thích, nên nàng chỉ có thể dùng nghi lễ cung đình tham kiến vị Thái tử phi này.

“Ngô tiểu thư không cần đa lễ!” Nghi Dung muốn đỡ Băng đứng lên, Tào Huy lại nhanh tay hơn buông tay nàng ra nhanh đến đỡ Băng đứng lên.

Lòng bàn tay vì tay hăn rời đi mất đi hơi ấm làm cho Nghi Dung thất thần ngẩn người, môi có chút tái nhợt.

“Tiểu Băng, người làm cái gì vậy! Mới có năm năm không gặp người liền trở thành người đa lễ như vậy, trước kia đến ngay cả khi gặp Phụ Hoàng mà người còn không hành lễ cơ mà!” Tào Huy không để ý đến Nghi Dung thất thần cười trêu chọc Băng.

Băng trừng mắt nhìn hăn liếc mắt một cái, tiến đến nói với Nghi Dung: “Nghi Dung, ta có thể gọi thái tử phi là Nghi Dung không?”

“Kêu thì cứ kêu, còn hỏi làm cái gì?” Tào Huy lăm miệng nói, nhưng mà đôi lại thấy Băng lại trừng mắt nhìn hăn.

“Ngô tiểu thư đối với Nghi Dung thân mật như vậy, Nghi Dung cầu còn không được.” Nghi Dung miễn cưỡng cười nói.

“Nghi Dung tử tử, kêu ngô tiểu thư rất xa lạ, người cũng có thể kêu nàng tiểu Băng hoặc Băng Nhi là được.” Nông Tình cười nói, nghe người khác kêu Băng là Ngô tiểu thư thật là xa lạ.

Băng liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Nghi Dung, Tiểu Huy là bạn tốt của ta, người là của thê tử của hăn đương nhiên cũng là bạn tốt của ta, người cũng theo hăn gọi ta là tiểu Băng là được.”

Nói xong lấy từ trong tay áo ra một cái hộp gấm giao cho Nghi Dung nói: “Đây là lễ vật ta tặng cho hôn lễ của các người, người xem có thích hay không?”

Nghi Dung nhìn hộp gấm trong tay mở ra, bên ngoài chiếc hộp được làm hoa văn rất tinh xảo bằng bạc, từng lớp từng lớp hoa văn nổi lên rất đẹp, không biết trong hộp này đựng cái gì?

“Tiểu Băng, người tặng cho ta cái gì đó?” Tào Huy tò mò chăm chú nhìn vào hộp gấm trong tay Nghi Dung.

“Nghi Dung, mau mở ra xem.” Băng mỉm cười thúc giục nói. Kỳ thật vật này nàng muốn chuẩn bị giành cho chính mình, không phải là đồ muốn tặng cho họ, nhưng mà khi đứng ngoài điện chứng kiến một màn của họ, đột nhiên sinh ra ý tưởng nghĩ món đồ trong hộp này thực là thích hợp tặng cho họ.

Tuý Hoạ mỉm cười đồng ý, tay liền mở hộp, đập vào mắt nàng là một khối ngọc bội màu đỏ thắm, nhìn mà thấy hấp dẫn vô cùng, từ khi sinh ra đến giờ không phải là nàng chưa từng được nhìn thấy ngọc bội, nhưng mà miếng ngọc này thật sự rất hoàn mỹ, không có chút tỳ vết, bên ngoài rõ ràng là màu xanh biết

những khi có ánh sáng chiếu vào từng góc độ nó lại toả ra màu đỏ thắm huyền ảo, bên trong cùng đúng là một màu hồng chính tâm....

“Đẹp quá..... Đây là ngọc gì?” Tào Huy cũng ngạc nhiên không kém, dù sinh ra trong hoàng cung, châu báu hắt thấy không ít, nhưng mà hắt cũng chưa từng chứng kiến miếng ngọc bội nào hoàn mỹ như vậy.

“A! cái này có phải là Huyền ngọc mà sách cổ từng nói đến.” Nông Tình kinh dị đoán. Sách cổ từng nói huyền ngọc có màu xanh thủy, trơn bóng không thấu, thường ẩn mình nơi sâu thẳm dưới nước nên hấp thụ hàn khí, mùa hè đeo ngọc này thì cơ thể không thấy nóng bức, là báu vật không phải muốn là có được, người viết sách cổ cũng từng nói cả đời người đó mới chỉ được nhìn thấy Huyền ngọc có một lần, không thể tưởng tượng được nàng có thể may mắn nhìn thấy được Huyền Ngọc!

“Huyền Ngọc? Thực sự đáng giá vậy sao?” Băng cũng kinh ngạc hỏi. Đây là ngọc sao? Xem thái độ Nông Tình thì nhất định đây là báu vật vô giá, thế mà lúc trước nàng chỉ tốn hai lượng bạc để mua khối ngọc này, nàng đơn giản chỉ nghĩ nó là một khối thủy tinh có màu đẹp dễ mà thôi!

“Huyền Ngọc là báu vật vô giá!” Nông Tình càng thêm kinh ngạc, “Băng nhi chẳng lẽ không biết đây là Huyền Ngọc sao?”

Băng lắc đầu, nếu không phải Nông Tình nói thì nàng không bao giờ biết nó là ngọc. Khi mua khối đá đó, nàng còn mất công tìm một thợ thủ công có tài đem đeo nói thành hình dạng như vậy, còn dặn dò người đó phải điêu khắc cho cẩn thận, đến lúc hoàn thành nàng vừa ý định ngày nào đó sẽ đem tặng cho Hắt, chính vì thế luôn cẩn thận mang bên mình, nhưng nay làm quà cho Huy Nhi và Nghi Dung cũng thật là hợp!

“Lễ vật này rất quý trọng, Nghi Dung không thể nhận!” Nghi Dung khép nắp hộp lại, đem hộp đó trả về cho Băng. Huyền Ngọc là báu vật trân quý như vậy, nàng sao có thể nhận lễ trọng như vậy....

Băng cũng không nhận lại hộp gấm, liếc mắt nhìn Nghi Dung nói: “Quý trọng không phải là Huyền Ngọc mà là ngụ ý mà lễ vật đem lại.”

Nghi Dung lại mở hộp gấm ra thêm lần nữa, Băng lấy khối Huyền Ngọc đó ra, ngọc dưới ánh mặt trời toả màu hồng đỏ tươi nhìn thật chói lóa.

Băng sau đó đặt Huyền ngọc vào hộp, hướng hộp về phía Nghi Dung ẩn ý cười nói: “Báu vật tặng người, mong người hiểu tâm ý của ta, ta chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm....” Sớm sinh quý tử thì miễn đi, dù sao bọn họ cũng còn nhỏ!

“Tiểu Băng, đa tạ!” Tào Huy vẻ mặt kích động tiếp nhận tấm lòng mà Băng tặng. Tiểu Băng nói đúng, Huyền Ngọc đương nhiên là báu vật quý giá, nhưng mà thứ đáng giá hơn chính là tấm lòng nàng muốn chúc phúc cho hắt và Nghi Dung, tâm ý này nhất định hắt sẽ ghi tạc vào tâm!

Băng vừa ý gật đầu, thấy Nghi Dung không nói gì, nàng liền tự tay nắm lấy tay nàng, có thâm ý cười: “Nghi Dung, ngọc bội này không phải là ngọc thường, nó chính là tâm của tiểu Huy dành cho người, người phải đối tốt với hắt, có biết không?” Nếu người dám phụ Huy Nhi, ta nhất định không tha cho người!

Tuy là lần đầu nhìn thấy Nghi Dung, nhưng nàng đã thấy Nghi Dung mà Nhược Nghiên năm nào thật sự khác xa nhau, nếu Nhược Nghiên nhu nhược, có phần cố chấp không ai có thể thay đổi. Vì thế mà Nhược Nghiên không tài nào chấp nhận được sự thực, cũng không muốn buông tay quá khứ, vì thế mà cuộc đời nàng là bi kịch. Nhưng Nghi Dung này thì khác, so với Nhược Nghiên mà nói, nàng trưởng thành hơn nhiều, cũng không phải là người không biết cung đình là nơi thế nào, chính vì thế đối với quá khứ kia nàng hẳn đã buông tay hoàn toàn. Nàng cũng tin tưởng với tình cảm của Huy Nhi, sự rộng lượng và ôn nhu của hẳn sẽ làm cho Nghi Dung biết lựa chọn nào mới là sáng suốt. Đến lúc đó nàng ấy sẽ hiểu được cung đình không phải là nơi vô tình, với lại nàng ấy cũng không phải người vô tình, dưới sự tấn công của Huy Nhi thì Nghi Dung này chắc chắn đã nằm gọn trong lòng bàn tay hẳn.....

Nghi Dung nhìn vào Huy Nhi thấy trong mắt hẳn chỉ có sự vui mừng, tình ý của hẳn thể hiện làm hai má nàng thêm đỏ. Cho dù cách mấy tầng vải nhưng Nghi Dung vẫn có thể cảm nhận được hàn khí toả ra của Huyền ngọc, nó làm tim nàng kích thích đập mỗi lúc một loạn nhịp, đúng như lời Băng nói, Huyền ngọc này không chỉ đơn giản là Huyền ngọc, mà chính là tâm của Huy dành cho nàng.....

Tào Huy thấy khuôn mặt của Nghi Dung vì lời nói của Băng mà càng lúc càng đỏ, biết được nàng nhất định cũng có tình ý với hẳn, hẳn nhẹ bên cạnh kêu tên nàng trêu mếu: “Nghi Dung...”

Băng mỉm cười nhìn Nông Tình rồi hai người lặng lẽ rời đi, chỉ để lại cho Nghi Dung mà Tào Huy đứng đó, tà dương chiếu vào hai người biến ảo tạo lên một khung cảnh thật hạnh phúc.

Liên tục mấy ngày, Băng đều đi trong cung,, Tào Huy thì bận rộn chính sự nên rất có ít thời gian cùng nàng tán gẫu, đại đa số thời gian nàng và Nông Tình đến Sơ Dương cung tìm Nghi Dung.

Hôm nay, Nông Tình thân thể không khoẻ, Băng sau khi nhìn nàng uống thuốc ngủ rồi rời đi đến Sơ Dương cung một mình, Nghi Dung đang vẽ tranh, nhưng mà trên giấy là những đường cong hỗn độn như chính lòng của nàng thấp thỏm không yên, sau đó bút trên tay nàng rơi xuống đất, chỉ thấy nàng thở dài một hơi, hình như là trong lòng ẩn chứa sầu lo.

“Nghi Dung, nhìn người rầu rĩ không vui hình như là có tâm sự?” Băng thẳng thắn hỏi. Bất luận kẻ nào nhìn nàng như vậy, đều cho là nàng đúng, tin là Huy Nhi cũng nhận ra điều này, nhưng mà chỉ sợ là hẳn không giám trực tiếp nói ra với nàng mà thôi.

“Ta làm gì có tâm sự chứ.....” Nghi Dung né tránh ánh mắt tìm tòi của Băng, ngữ khí mỏng nhẹ như lòng của nàng.

Băng cho là không đúng bĩu môi, đổi sang đề tài khác nói: “Không có là tốt rồi! Tiểu Huy mấy ngày nay đều trở về Sơ Dương cung, các người có hay không.....”

“Không có!” Nghi Dung mặt đỏ bừng đánh gãy lời nói của Băng, Băng dù sao vẫn là tiểu cô nương cho có gả đi, sao có thể hỏi nàng trực tiếp vấn đề tế nhị như vậy!

“Không có gì? Ha ha ha, Nghi Dung, người nghĩ là ta đang định nói đến cái gì mà đã vội chối! Ta định nói là người thời gian gần đây có nghe nói lời đồn đại trong cung đã thay đổi.” Băng nhìn Nghi Dung cười ám muội, ghé sát vào tai nàng thấp giọng nói: “Nghi Dung, người nói lại xem vừa nãy người nói cái

gì?” Bạng trong lòng thở dài, hoá ra bọn họ còn chưa có động phòng sao....

Tuý Hoạ mặt nhất thời đỏ hồng đến tận mang tai, ôm hai má nóng bỏng, không nói thêm bất kỳ lời nào, thật xấu hổ, nàng khi không lại hiểu lầm lời nói của Bạng Nhi như vậy, thật là....

Sắc trời chuyển dần sang tối, Bạng rời cung về nhà, không nghĩ tới Tô Trần cũng rời quân doanh về phủ, hình như là đang đứng ở cửa phủ đợi nàng, thấy xe nàng vừa về liền nhìn đông tây rồi kéo nàng vào cửa, đến chỗ không có người nói nhỏ: “Bạng Nhi, mai dưỡng sẽ dẫn quân xuất chinh, con ngoan ngoãn ở nhà không phải sợ, chờ dưỡng đắc thắng trở về nhất định sẽ đền bù thật nhiều cho con...” Hân vẫn quen tính coi Bạng là đứa nhỏ của năm năm trước không hề thay đổi.

Bạng kinh ngạc, Tô Trần ngày mai dẫn quân xuất chinh? Chẳng lẽ Hân ở tiền tuyến đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cần Tô Trần đưa Vũ Lâm quân đến ứng cứu?

“Hoàng Thượng có phải đã gặp chuyện gì không hay?” Bạng vội la lên. Tiền tuyến rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì? Hai mươi hoả pháo đó cùng với đại binh nhất định tạo thành sức mạnh vô địch! Hân vì sao còn muốn Tô Trần mang theo Vũ lâm quân đi tham chiến?

“Ngoài ý muốn? Cái gì ngoài ý muốn?” Tô Trần không hiểu Bạng nói gì, nói:, “Hoàng Thượng rất tốt, hoả pháo đánh Lan quốc hoa rơi nước chảy (tan tác), ngày Vũ lâm quân xuất chinh đã sớm định ra từ trước.....”

Bạng nhẹ nhàng thở ra, hoá ra ngày Vũ lâm quân xuất chinh đã được định trước, chỉ là muốn đánh lạc hướng Lan Quốc, hại nàng vì thế mà lo lắng một hồi.

“Con cũng phải đi!” Vốn nàng cũng đã chuẩn bị ra chiến trường, nhân tiện lần này có Vũ Lâm quân đi càng tiện cho nàng đi nhờ xe, không cần phải lén lén lút lút mà đi.

“Con muốn đi đâu?” Tô Trần không hiểu ý của Bạng nói gì. Bạng Nhi lớn lên nói chuyện càng lúc càng không rõ đầu đuôi.

“Đi chiến trường!” Tô Trần dần dần không hiểu ý mà nàng nói kiến nàng mất kiên nhẫn, nhú mày nói thẳng mục đích của mình, trong lòng sớm tính toán nếu hân có cự tuyệt thì nên dùng cách gì để thuyết phục hân.

Ai ngờ Tô Trần không chút suy nghĩ liền gật đầu đáp ứng nàng, còn muốn sai người đi chế một bộ áo giáp nhỏ cho vừa cỡ người nàng, hân còn dặn nàng sáng sớm ngày mai nếu muốn đi thì đứng chờ ở cửa doanh trại Vũ Lâm quân sau đó vội vàng ra ngoài chuẩn bị vài thứ.

Bạng không nghĩ tới lần này lại thuận lợi như vậy, không cần uốn ba tấc lưỡi nói này nọ mà sự tình lại dễ dàng được giải quyết như vậy, nàng còn tưởng rằng Tô Trần căn bản sẽ không đồng ý chứ!

Chỉ cần nghĩ đến không lâu nữa có thể gặp lại Hân trên chiến trường là lòng nàng lại nhộn nhạo phấn khởi tràn đầy mong chờ....

Hắn có biết nàng đã trở về không? Nếu đến khi gặp nàng thì hắn có biểu tình gì? Hắn sẽ nói gì với nàng? Hắn có thích bộ dạng hiện tại của nàng?

Trong đêm đó, tất cả kỷ niệm với Hắn đồng loạt hiện về, như một thước phim được thu lại một cách đầy đủ, có đau lòng, có chua xót, có ngọt ngào, có thống khổ, hạnh phúc khi có mang... Khi tỉnh lại, tất cả biến thành hồi tưởng nồng đậm, nàng hận bản thân mình không thể có bên cạnh hắn lúc này....

Đột nhiên trong lòng bàn tay chạm vào một vật gì đó kỳ quái, nâng lên nhìn nàng thấy cả người như bị đè nặng trở lên cứng ngắc.

Tinh nguyệt bài! Tinh nguyệt bài sao lại ở bên cạnh sườn của nàng....

Chung quanh trái phải, cửa sổ còn chưa có nắng chiếu vào, hiển nhiên là trời còn chưa sáng, trong phòng ngoài nàng cũng không có người khác, nhưng tinh nguyệt bài thế nào chạy đến gối của nàng. Tinh nguyệt bài không phải là nàng đã giao cho Yêu Quái rồi sao nên nhất định là đêm qua Yêu Quái đã tới!

Người duy nhất trong Tân Sinh Các biết được nàng là nữ nhi chỉ có mình Yêu Quái, hắn chỉ cần tập trung các manh mối lại với nhau là có thể đoán ra thân phận thật của nàng cũng không có gì là kỳ lạ. Nàng không bao giờ nói ra nên Yêu Quái cũng không vạch trần nàng. Hiện tại hắn lặng lẽ đưa Tinh nguyệt bài đến cho nàng là có ý gì? Là muốn để lại cho nàng làm kỷ niệm hay là muốn dùng nó để uy hiếp nàng không cho nàng trở về?

Mặc kệ nó! Dù sao khi trời sáng nàng sẽ cùng Vũ lâm quân xuất chinh, việc này chỉ có thể tạm gác lại chờ khi về thì xử lý sau!

Hành quân đường là buồn tẻ mà lại gian khổ, nhưng bù lại sự gian khổ đó là tiếng vó ngựa hành quân dồn dập cho thấy sĩ khí của đại quân Đại Cảnh. Băng không muốn làm cho Tô Trần mất mặt nên chỉ có thể làm bộ tự nhiên nhất mà lên đường.

Phương Bắc lan quốc không được canh giữ cẩn trọng căn bản không thể chịu nổi đại quân chiếm đánh nên trong thời gian ngắn Vũ lâm quân đã đánh tan, tiếp tục hướng về phía trước mà đi. Lúc đầu còn có vài đám quân lính phản kích, nhưng tất cả đều bị Vũ lâm quân triệt hạ. Đối mặt với Đại Cảnh ba bề bốn bên chiếm đánh, Lam Quốc hiển nhiên quân lực không đủ để đối kháng.

Một thân áo giáp đồng bị ánh mặt trời chiếu làm cho nóng rực, cả người đổ mồ hôi càng làm cho nó bám vào da thịt thêm khó chịu.

Nhưng đây không phải là lúc nàng có thể quay đầu, nàng chỉ có thể cảm thán Vũ lâm quân quả nhiên không giống người thường, nàng cưỡi ngựa còn thấy mệt mỏi không chịu được vậy mà hơn mười vạn Vũ lâm quân liên tục đi bộ mấy ngày đường mà không chút chậm trễ, ngược lại ý chí chiến đấu càng được dâng cao. Khó trách vì sao Vũ lâm quân được mệnh danh là đội quân bách thắng. Chỉ cần có khí thế như vậy cũng đủ khiến bao quân thù nhìn vào mà phải khiếp sợ cần gì phải đánh chính diện!

“Băng, người sắc mặt không được tốt, có phải là mệt quá hay không?” Tô Trần trong lòng khó hiểu, không phải Băng nói là nàng có võ công cao lắm sao, như thế nào mới hành quân có mấy ngày mà sắc mặt

đã khó coi như vậy, giống như một quả sắp té xỉu đến nơi, theo lý thuyết mà nói thì hành quân đối với nàng phải dễ dàng lắm chứ!

“Không sao, chỉ là khi trời nóng lên sắc mặt của con sẽ không tốt.” Bằng không dám nói bản thân mình mệt! Tô Trần sắp xếp cho nàng đi cùng Vũ Lâm quân, lại nói nàng là người có năng lực phi thường, không cho binh lính kinh thường nàng! Giờ có bao nhiêu con mắt chăm chăm nhìn nàng, chờ đến khi nàng xấu mặt, để nói nàng vẫn chỉ là nữ nhân vô dụng, sao nàng có thể cho họ toại nguyện!

Chương 83

Nàng sao dám thể hiện bản thân không khoẻ trước mặt đám lính kia chứ, cái bọn họ nhìn nhất định mà mong nàng nản chí bỏ về nhà như những nữ nhân bình thường khác, chỉ là kẻ yếu đuối.

Trước mặt Tô Trần bọn họ khách khí không dám nói này nọ, nhưng khi Tô Trần vừa rời đi tất cả bọn họ đều vây lấy nàng, bảo nàng nhanh trở về nhà lập gia đình, sinh con cho trượng phu đi. Cái gì còn nói bản thân nàng gió thổi là bay, ra chiến trường chỉ làm bọn họ thêm vướng bận. Nhìn họ ai lấy cười hả hê, nàng lạnh lùng cười, “ Ta không rảnh cùng với kẻ vô dụng tranh cãi này nọ, không bằng chúng ta so xem thân thủ ai cao hơn, ra chiến trường giết được nhiều địch hơn rồi hãy nói.”

Bọn họ lại nghe nàng nói vậy cười mỗi lúc một lớn hơn. Tất cả hỗn loạn nàng không nghe rõ ai nói gì hơn nữa.

“Đường đường là nam tử hán đại trượng phu mà cùng một nữ nhân tranh cãi ầm ĩ còn ra thể thống gì, ta thấy các người đúng là không biết xấu hổ...” Nghe thế Băng híp mắt lại nhìn họ lạnh lùng nói: “Các người khinh thường nữ nhân phải không? Ta đây không ngại nói cho các người tin quan trọng này, không lâu nữa tướng quân Lan Quốc Đào Tiềm nhất định chết vào tay ‘Hiên Viên Thứ’ ta.....” Không nói nhiều nhưng ánh mắt nàng lại phát ra hào quang chói loà...Cái gì mà chết dưới tay ‘Hiên Viên Thứ’ ta! Hiên Viên Thứ chính là tứ đại tướng quân danh tiếng thời cổ, theo sử sách ghi lại, chết dưới tay ông ta không dưới mười vị quân vương của các nước khác. Nếu mà nàng chứng minh được bản thân mình cũng sẽ giết được Đào Tiềm như vậy thì không biết lúc đó bọn họ phản ứng thế nào!

Nàng sở dĩ chỉ điểm đích danh Đào Tiềm vì đối với Lan Quốc mà nói Đào Tiềm chính là cái chốt quan trọng, có ông ta mới có Lan Quốc, là trụ cột của Lan Quốc, Lan Quốc không có hoàng đế còn có thể lập kẻ khác lên, nhưng không có Đào Tiềm thì Lan Quốc ắt diệt vong. Nghe nàng nói thế đám quân lính nhất thời im bật, được một lúc sau mới có một người thân mình vô cùng trắng kiện như lực sĩ, sức khoẻ như trâu hì hà nói một câu: “Đào Tiềm là của ta!”

Băng thiếu chút nữa phì cười, cái gì mà nói Đào Tiềm là hã, những lời này chả có nghĩa gì!

“Đừng đứng đó mà nói mạnh miệng, người có dám đánh cược với ta không?” Nàng thật vất vả lắm mới làm cho đám binh lính thôi không cười, dù biết người đó nói không có ác ý nhưng biết đâu được hã cố ý nói thế là muốn nàng nản chí rời khỏi quân ngũ, dù hã có ý tốt đi chăng nữa thì nàng cũng không cảm kích hã được!

Vì thế, cá cược lần này được thành lập, dựa theo lệ cũ trong Vũ lâm quân, người thua phải đáp ứng vô điều kiện bất kỳ điều gì mà người thắng đưa ra, không được phép làm trái!

Sau chuyện đó nàng mới biết người lính cường tráng đó tên Ngưu Đại Lực, hã cũng thật sự con trâu khoẻ nhất trong Vũ Lâm Quân, được người khác nói là đại lực sĩ không có đối thủ.

Đêm đến, trại vừa hạ không lâu, có lính đến cấp báo gì đó kiến Tô Trần giận đến đứng ngồi không yên. Băng hỏi biết được, hoàng thượng dẫn một đội quân đi về phía Đông. Lâm Diễm thì dẫn một đội quân

khác đi về phía Nam, còn mang theo mười quả hoả pháo, đi đến đâu cũng dùng hoả pháo tấn công, thế quân như chẻ tre, cho tới bây giờ tổng cộng dẹp xong mười một toà thành trì của Lan quốc, nhưng ngặt một lỗi là hoả pháo lúc này đã dùng gần hết, mà Thủy Thủy sơn trang lại không cung ứng tiếp, không có đạn hoả pháo thì mấy ống đồng đó thành đồ phế thải, đại quân vì thế đang cùng đại quân Lan Quốc giằng co không phân thắng bại....

Băng âm thầm cười khố, Yêu Quái dùng chiêu này thật là ngoan độc, cố ý muốn bức nàng trở về sao? Hãn đương nhiên biết nàng chế tạo hoả pháo đó là có mục đích gì, nhưng không phải hãn rất hứng thú với kiếm tiền sao? Sao nay lại không bán hoả pháo cho Đại Cảnh kiếm lời nữa? Nếu tiếp tục bán hoả pháo đương nhiên Tân Sinh Các sẽ thu được một khoản doanh thu cực lớn, hãn luôn mong kiếm được nhiều tiền vậy mà lại bỏ cả kiếm tiền để ép nàng trở về sao?

“Hừ! Cho dù không có hoả pháo, trận chiến này Đại Cảnh ta vẫn tất thắng!” Tô Trần tức giận nói: “Cầu cho ông trời giết chết bọn Thủy Thủy sơn trang đó đi, chúng nhân cơ hội đại quân ta đang cấp bách nâng giá. Chúng không biết là không có hoả pháo thì đại quân ta chiến sự không thành sao? Không có hoả pháo đồng nghĩa với việc ta không thể giết Lan Quốc, chúng không phải muốn tích trữ hoả pháo đó đi bán cho quý chắc!”

“Thủy Thủy sơn trang nâng giá? Tăng bao nhiêu tiền?” Băng trợn tròn mắt. Hay là nàng tự mình đa tình. Yêu Quái đó căn bản không phải là muốn bức nàng quay về mà căn bản hãn muốn nâng giá hoả pháo lên kiếm thêm càng nhiều lợi nhuận hơn nữa. Hãn xưa nay không phải người coi tiền như rác, hãn muốn làm vậy cũng chưa chắc đã đạt được ý muốn. Đã thế việc này với nàng mà nói không có quan hệ!

“Đạn pháo đó lúc trước là năm mươi lạng bạc một quả, nay bọn họ đòi gấp đôi.” Tô Trần vẫn chưa hết giận hùng hổ nói.

“Gian thương!” Băng tức giận theo nói một câu. Nếu biết hãn sẽ tăng giá như vậy lần trước nàng đã bán cho Hãn nhiều một chút!

Sáng sớm hôm sau, đại quân tiếp tục nhổ trại hành quân, vẫn giữ nguyên kế hoạch, bọn họ đi về phía Bắc Lan quốc, chiếm đánh Dao Thành, cùng với hai đại quân ở Đông Nam tạo thành thế gọng kìm ép Lan Quốc từ ba phía, sau đó thừa thắng tiến vào kinh đô Lan quốc, biến Lan Quốc thành đất phong của Đại Cảnh. Hành quân với tốc độ nhanh như cũ thì chỉ cần đến lúc hoàng hôn Vũ lâm quân đã đến Dao thành, còn dư giả thời gian dựng lều trại.

Buổi trưa khi trời quá nắng, Đại quân tiến vào rừng cây trú ngụ, quân sư đề nghị Tô Trần hạ lệnh làm cho đại quân nghỉ ngơi tại chỗ, một lát sau đi cũng không muộn, trước cứ phái một một tiểu đội binh lính đi trước dò đường, điều tra thực hư Dao Thành thế nào, chờ màn đêm xuống sẽ phát lệnh tấn công Dao Thành, lúc đó quân trong Dao thành sẽ trở tay không kịp.

Tô Trần cảm thấy quân sư nói có lý, liền lệnh đại quân nghỉ ngơi tại chỗ cho hồi phục, đồng thời tức tốc cho một tiểu đội binh lính đi trước do thám tình hình.

Băng xuống ngựa, mấy ngày liền ở trên ngựa xóc nảy, cả người cơ bắp đều đau mỏi rã rời, cố ý bỏ bộ áo giáp vướng bận ra để ngồi giải lao thì thấy Tô Trần đang cử Ngưu Đại Lực làm đội trưởng đội tiên

phong.

Ngưu Đại Lực ngồi trên lưng ngựa ưỡng ngực trải rộng, tự đắc cúi đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, ánh mắt hằn nhìn nàng thật khinh thường cộng thêm sự kiêu kích nghiêm trọng!

“Tướng quân, ta cũng muốn được xếp vào đội tiên phong!”

Không đợi Tô Trần nói gì, Băng đã xoay người lên ngựa, đuổi theo đội tiên phong vừa rời đi!

Nhìn đất bụi từ xa bắn lên, Tô Trần rất muốn muốn kêu nàng quay lại nhưng đã không còn kịp, trong lòng trách nàng quá mức tùy hứng làm vậy, nhưng lúc này hẳn có thể làm gì được, chỉ còn cách chờ đến khi nào công phá Dao Thành xong thì giáo huấn nàng cũng không muộn.

Đội quân tiên phong quất ngựa chạy hơn mười dặm đường vậy mà bên đường đi không có lấy một bóng người, Băng cảm thấy có gì đó không ổn, chạy nhanh gần ngựa Ngưu Đại Lực lớn tiếng nói: “Đừng đi về phía trước nữa, ta cảm thấy có gì đó khả nghi...”

“Nữ nhân đúng là kẻ đa nghi, có cái gì mà khả nghi nào...” Ngưu Đại Lực không nghe lời nàng nói, liếc mắt nhìn nàng chằm chọc nói.

“Đi lâu như vậy mà một bóng người trên đường cũng không thấy chả nhẽ người không thấy kỳ quái sao?” Băng trong lòng mắng tên này đúng là chỉ biết cậy vào sức mình, là một tên võ phu lỗ mãng chứ không phải là kẻ có đầu óc gì.

Khi đang nói chuyện, hẳn đánh một phát thật mạnh vào ngựa cho ngựa phi nhanh thêm một đoạn rồi nói: “Ai nói không có người, phía trước kia không phải là người sao?” Ngưu Đại Lực chỉ ngón tay về phía trước.

Băng nhìn theo hướng ngón tay Ngưu Đại Lực chỉ nhìn về phía trước, đầu tiên là thấy một quán trà bằng lá khá to, trên đó còn ghi biển hiệu tiệm trà bình dân, đi được một đoạn nữa nhìn thấy trong quán đó có mười người đang ngồi uống trà.

“Trời nóng như thế này nên trên đường không có người qua lại cũng là bình thường, nữ nhân đúng là chỉ hay đa nghi!” Ngưu Đại Lực nói thăm một câu, mâu trung tinh nhanh đảo bốn phía xung quanh xem xét.

Băng ngẫm lại thấy lời hắn nói cũng đúng, nhưng mà nói gì thì nói cả đoạn đường dài mà không có lấy một bóng người qua lại thật sự nơi này đúng là có gì đó rất khả nghi, nhưng mà nàng lúc này không thể nhìn ra kỳ quái chỗ nào mà thôi. Càng đến gần đám người đang uống trà đó cảm giác kỳ quái càng mãnh liệt.

“Đội trưởng, đi lâu như vậy rồi, các huynh đệ đều khát, không bằng chúng ta vào quán trà đó uống một bát trà lạnh có được không?” một binh lính trong đội đề nghị.

“Cũng tốt, Đại Cường đi trước xem quán trà đó có gì khả nghi không.” Dù sao bọn họ cũng đang ở địa phận Lan Quốc, không thể không thận trọng một chút, trên đường tự nhiên xuất hiện một quán trà mà dọc đường đi không có lấy một bóng người nào thì quả thật rất khả nghi, không thể không phòng!

“Thực không nhìn ra a, người cũng có tâm kế ấy.” Bằng nhìn hắc cười thầm. Hắc bề ngoài lỗ mãng cầu thả, nhìn thật sự nhìn chỉ là một tên ngốc hoá ra cũng không phải ngốc lắm. Tô Trần chọn hắc làm đội trưởng tiên phong không phải không có đạo lý, hắc hắc cũng thấy tình hình nơi này không thích hợp cho lắm, nhưng chỉ vì nàng nói trước lên mới cố ý châm chọc nàng, thật sự lúc đó đã làm cho nàng vừa tức giận vừa buồn cười.

Ngưu Đại Lực hừ một tiếng, quay đầu không tiếp lời, mọi người cho ngựa đi chậm lại, tên lính tên Đại Cường đi trước dò la hướng thẳng về phía quán trà...

Biến cố sau đó phát sinh khiến mọi người ai lấy đều không kịp trở tay, chỉ kịp nghe tiếng Đại Cường gào lên một cái thì đã im bật, sau đó cả người hắc đều nhiễm máu tươi đổ gục xuống đất....

Bốn phía đột nhiên la lên những tiếng vô cùng chấn động, từ trong lùm cây quân địch cứ thế chen chân ra vây lấy bọn họ, ai lấy trên người đều mặc áo giáp màu đỏ, tay cầm thương dài sắc bén..

Bằng than nhẹ một tiếng, nhìn quanh không cần nói thì ít nhất cũng có đến hơn một trăm tên, bọn họ nhất định là binh lính của Lan quốc.....

Ông mặt trời mùa hạ nắng gắt khiến Bằng chỉ còn cách nheo mắt lại mới nhìn được sự tình bên trong quán trọ được rõ ràng, từ trong quán trà mười người đang ngồi vây quanh một tên không mặc áo giáp quân lính mà là y phục nam nhân bình thường. Người này tuổi còn rất trẻ, quá lắm cũng chưa đến hai mươi tuổi, mũi cao mắt sâu, bộ dạng anh tuấn, nhưng mà trên người hắc không hề toả ra chút ngạo khí nào của bậc công tử con nhà quyền quý mà chỉ là một bộ dạng của một tên công tử tầm thường, nhìn vào mà đã thấy ghét.

Bằng không đoán ra hắc có thân phận gì, nhưng xem tư thế của hắc thì đội quân mai phục này nhất định là do hắc chỉ huy, người nào người lấy không dám làm càn mà phải chờ lệnh hắc càng khiến hắc được đà đắc ý cười càng lúc càng to....

Hắc dám kinh thường bọn họ sao? Quả thực là tên đần độn!

“Đội trưởng đại nhân, xem ra chúng ta trúng mai phục rồi! Người nói xem hiện tại nên làm thế nào cho phải?” Thoải mái không giấu nghề khí trêu chọc Bằng nói với Ngưu Đại Lực. Đại Cường nhất định sẽ không chết oan, máu hắc cũng không oan uất mà chảy, nàng nhất định sẽ làm cho đám quân lính Lan quốc này hối hận vì đã mai phục bọn nàng hôm nay!

Ngưu Đại Lực căn bản không cần nói chuyện mà chăm chăm thủ thế, đội quân tiên phong của Vũ Lâm Quân ngoài trừ Bằng ai lấy đều đã rút kiếm khỏi vỏ, trong nháy mắt đã chặt đứt đầu tên lính gần nhất với họ, thuận lợi xông lên chém lần lượt đầu từng tên địch khác, đồng thời vẫn cố ý bảo vệ nàng khỏi đám lính khác xông lên...

“Người cứ làm việc của người, không cần bảo vệ ta.” Bằng nhú mày trừng mắt nhìn bọn Ngưu Đại Lực, nàng thực không muốn đả kích hắc, đối phó với lũ người này nàng căn bản không tốn nhiều sức, nhưng

mà nhìn bọn hắc vân quanh bảo hộ nàng thật sự có chút dư thừa, nàng không ra tay giết tên nào bởi nàng không muốn tay nàng lại lần nữa nhuộm máu tươi, giết chết Đào Tiềm là việc điều bất khả kháng duy nhất nàng phải làm, vì Đào Tiềm là trụ cột Lan quốc, hơn nữa đó cũng là phương pháp nhanh nhất để nàng có thể làm Hắc chú ý đến nàng....

Những điều này nói sau, trước mắt cái các nàng cần là làm thế nào đột phá vòng vây, bắt lấy tên công tử đó làm con tim may ra mới có thể đảo ngược tình thế.

Trong lúc giao chiến không nghe được ai nói lời nào, nàng chỉ biết tên công tử đó đứng trên cao luôn gào thét bắt bọn binh lính xông lên giết hết bọn nàng, đúng là nghe thật chói tai.

Băng khoe miệng cong lên cười, trong trận hỗn chiến áo giáo trên người nàng thật sự không thích hợp và còn làm cản trở hành động của nàng. Nàng bỏ mũ giáp xuống đá mạnh về phía đám lính xông lên, mái tóc đen của nàng vì thế tung ra đổ xuống như thác, thân mình chuyển động cùng gió bay lên như tiên nữ giáng trần, chói lóa như ánh mặt trời cũng như tuyết dưới ánh dương, trắng đen tương phản của y phục và mái tóc càng khiến nàng thêm xinh đẹp hơn hết thấy cảnh vật xung quanh....

Tiếng binh đao giao chiến đình chỉ, mọi người ai lấy đều ngẩng đầu ngơ ngác nhìn thân hình phiêu phiêu như gió của nàng. Băng mỉm cười, mục đích mê hoặc đám quân địch đã thành công, nhưng mà sao cảm thấy đám binh lính bên nàng cũng nhìn nàng ngây ngốc như vậy? Bọn họ đâu phải thấy nàng lần đầu tiên nha! Như thế nào tự nhiên biến thành một bầu háo sắc vậy?

Băng chuyển mình trên không đá thanh kiếm trên tay quân địch bay lên và xuyên thẳng vào hầu tên lính khác đang áp sát Ngưu Đại Lực, máu từ trên người hắc đổ ra.... Băng mượn sức đám quân lính giao chiến làm bàn đẩy phi thân mình đến càng lúc càng gần quán trà.....

Thấy hành động của Băng làm cho Ngưu Đại Lực nhất thời thức tỉnh, hô to: “giết!” Tất cả đội lính tiên phong của Vũ Lâm quân theo lệnh hắc xông lên mỗi lúc một hăng, trong thời gian ngắn giết hết quá nửa quân địch.

Phía sau tiếng chém giết ào ào, Băng quay đầu lại nhìn thấy tình hình quân số giữa quân ta và quân địch vẫn còn quá lớn, nhưng mà cũng không cần lo lắng gì, quân lính tất cả đều làm theo người cầm đầu, chỉ cần nàng bắt được tên kiêu ngạo kia thì hết thấy sẽ chấm dứt.

Mũi chân nhỏ nhắn của Băng lướt trên đầu từng tên lính hướng càng lúc càng gần quán trọ, nàng còn có thể nghe rõ ràng tên công tử kiêu ngạo đó hầm hầm gào lên với đám lính của hắc: “Dừng tay, không được làm nàng ấy bị thương ” Băng cong khoe môi lên cười, ôn nhu hướng về phía hắc hỏi hắc một câu: “Xin hỏi công tử tôn tính đại danh (tên họ)?” Hắc hiển nhiên ở đây chính là để mai phục Vũ lâm quân, như vậy thân phận của hắc là.....

“Tiểu sinh họ Đào, tên là Ngạo Thế, xin hỏi tiểu thư có quý danh gì?”

“Băng.” Lạnh như băng cười phun ra một chữ.

Băng và hắc chăm chăm nhìn nhau như thế trên đó không phải là chiến trường mà chính là núi non hữu

ình, bọn họ thân phận cũng không phải là quân địch mà chỉ là đôi nam nữ có duyên gặp mặt.

Băng không tiếng động cười khế. Đào Ngạo Thế, con trai độc nhất của Đào Tiềm, không ngờ người như Đào Tiềm lại sinh ra một đứa con không có đầu óc đến vậy. Đã vậy Đào Tiềm còn dám cho hắn một mình ra chiến trường tác chiến! Tốt lắm! Thật sự là tốt! Đại lễ này một khi đã đưa đến cửa lễ nào nàng lại không nhận!

Đang đánh giá hắn thì bên cạnh hắn có một lão nhân tóc hoa râm nói nhỏ vào tai Đào Ngạo Thế vài câu, hắn nhíu mày không kiên nhẫn trừng mắt nhìn lão nhân đó một cái liếc mắt, vừa giận vội vàng nói cái gì đó với lão, sau đó lại nhìn sang Băng với ánh mắt đầy dục vọng.

Lão nhân cùng Đào Ngạo Thế nói chuyện gì với nhau nàng đều nghe rõ, lão nhân đó khuyên Đào Ngạo Thế không nên tiếp cận nàng, nhưng hắn vẫn cố chấp có ý mang nàng đi cùng.

Đào Ngạo Thế tự mình tiến đến gần Băng, nhẹ nhàng đưa tay ra nói: “Băng nhi nếu đã không muốn tiết lộ thân phận thì ta cũng không ép, nhưng nàng có nguyện cùng bản công tử hồi phủ?” Hắn coi trọng ai thì người đó sẽ được trọng dụng, bất kể nàng có then phận nào hắn cũng mặc kệ! Nàng bất quá chỉ là một tiểu cô nương có tí công phu thôi, hắn chả nhẽ không có cách nào bắt nữ tử này theo hắn!

Băng lắc đầu, “Không muốn.”

Bị cự tuyệt trực tiếp Đào Ngạo Thế lập tức thay đổi sắc mặt, lộ ra bản tính, sắc mặt uy hiếp nói với nàng: “Nàng thật sự không biết tốt xấu, vậy đừng trách bản công tử không biết thương hương tiếc ngọc! Ta khuyên nàng nên biết thân phận một chút thì bản thân nàng sẽ không chịu khổ!”

Băng hận không thể lập tức tiến đến gần tát hắn hai cái bạt tai, thật vất vả nàng mới chế ngự được cơn tức đó lại ngạo ngễ cười nói:: “Đào công tử không ngại thử xem.”

“Công tử, không thể.....”

Nhìn Đào Ngạo Thế định một mình xông vào vòng vây, Băng nở nụ cười.....

Đội quân tiên phong của Vũ lâm quân tuy rằng người nào người lấy đều có thể địch lại trăm người, nhwung đối mặt với mai phục đông như thế này muốn vượt qua nhất định không dễ dàng, chiến mã và người đã bị thương không ít, Ngưu Đại Lực lòng nóng như lửa đốt, Ngô Vi Băng kia sao còn thân thiết với quân địch đến vậy, nếu có chuyện gì xảy ra thì hắn sao có thể về gặp tướng quân đây?

Trong lúc vô ý hắn bị thương ở cánh tay, máu tươi trên đó đổ xuống càng làm tăng thêm cuồng tính của hắn, cắn chặt răng chịu đau đón vung kiếm lên bộ mặt hung ác mở đường máu thoát ra.

“Đào công tử, nói và làm là hai chuyện khác nhau a...” một cước Băng đạp trên lưng của hắn, áp sát kề kiếm lên cổ hắn. Băng cười như gió xuân nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Ngưu Đại Lực thất thần nhìn nàng.

“Dừng tay! Đừng dừng tay lại cho bản công tử!” Đào Ngạo Thế cảm nhận được sự áp sát của Băng làm

cho gây hấn trở lên lạnh ngắt, nếu mà hấn dám cử động lúc này cái đờ hấn chính là cái chết!

“Có nghe thấy không? Còn không mau buông vũ khí ra?” Bắg lạnh lùg nhắ nhữ đắ quân địch đắg xồg lờ. Vừ đứ lờ thì tiế bính khí lầ lượ rơi xuốg đấ, ả lấ đầ hoang mang nhìn về phía quán trọ, thanh đao ngắ trên tay Đầ Ngạo thế bắ ra thứ khố trắng làm cho quân lính xung quanh hắ ả lấ đầ tắ tắ sau đó thổ huyết mà gục xuốg, hiể nhiên là bị trúng kịch độc.

Bắg thầm hô một tiếg nguy hiểm thậ, nếu không phải nằg né tránh kịp thời thì hiể người chết trên mặt đấ không phải là mắ tên lính này mà chính là nằg! Tức giậ Bắg đầ vào người Đầ Ngạo Thế ba nhắ, máu từ trong đó chảy ra, nằg lạnh lùg nói: “Còn có thủ đoạn gì thì người cứ xuất ra hết đi, không biể đến lúc đó công tử nhà người còn mắ người theo hầ....Cầm mồm, nếu nói ta cắt lưỡi người!” Hắ chắ nhẽ không biể bản thân hắ đối với nằg mà nói con heo còn không bắg!

Đầ Ngạo Thế không dám kêu lờ, kiêu ngạo đã sớm vì hoắg sợ mà biể mất, bụi bám vào trên mặt kiể bộ dạng hắ càng thề thẳm, nằg thậ sự không biể hắ có phải sắp khóc đến nơi rồi không....

“Thắ công tử nhà ta ra, chúng ta nhất địn sẽ cho người tùy ý xử lý.” Lão nhầ tóc hoa rầm nghiểm mặt nói.

“Xin lỗi nha, cái này ta lại không làm đượ chủ, người nếu muố hỏi gì thì cứ hỏi đội trưởng đại nhầ cầ chúng ta ấy.” Bắg nhìn Đầ Ngạo Thế sau đó chỉ sang Ngườ Đại Lực nói, “Có phải là nên thắ vị công tử họ Đầ này ra không, xin mời đội trưởng đại nhầ mau địn đoạt đi!”

Thắg lờ đến thậ sự quá mức bất ngờ, Ngườ Đại Lực thực sự cảm thấy hốt hoắg, nghe Bắg nói hắ chính là con trai độc nhất của Đầ Tiểm, Đầ Ngạo Thế trợn tròn mắt lờ nói: “Đầ công tử là khách quý, không đối xử cho tốt tiế đón nồg hậ hắ chẳng phải là thất lễ với Đầ tướng quân? Phiển người trở về thông báo Đầ tướng quân đượ biể.” Không nghĩ nằg mới có ra tay chút đã bắt đượ con trai độc nhất của Đầ Tiểm, đây chính là lập nhất công lớn ả! Lúc trước thực không nên xem nằg là nữ tử mà kinh thường!

“Lão nhầ gia, lờ của đội trưởng đại nhầ chúng ta ông đã nghe rồi đấy, xin lão nhầ gia chạy về nói cho Đầ tướng quân một tiếg, công tử lầ này theo chúng tôi đến Vũ Lâm Quân làm khách, Đầ tướng quân nếu rảnh, không ngại cũng đến quân doanh chúng ta làm khách, chúng ta nhất địn nhiệt liệt hoan nghênh, đem hết sức mình ra khoản đãi.” Bắg cười nhìn bộ mặt xanh mét lão nhầ gia. Nghe nói Đầ Tiểm cũng không phải hiể lành,hiể tại con trai hắ ở trong tay bọn họ lão nhầ gia này có thể trở về sao.

“Từ thúc, Từ thúc mau trở về bảo cha ta tới cứu ta!”

Lão nhầ gia sau một hồi suy ngắ xoay người rời đi.

Đầ Ngạo Thế sinh tử còn trong tay Bắg, quân địch tự nhiên không dám chốg cự nên mọi người tiế tới tướ hết vũ khí trong tay họ, trối chắ lại cho người trong giữ nghiểm ngặt, Ngườ Đại Lực tức tốc trở về báo cho đại quân biể.

Bắg càng lúc càng chứng minh bản thân mình chính là Hiể Viên Thứ thứ hai, ngồ nhìn Đầ Ngạo

thể run như cầy sấy chế nhạo nói: “Đào công tử, người quỳ trên mặt đất như vậy thật sự hợp với thân phận của người, dưới đất rất bẩn, mau đứng lên đi!”

“Người..... Đừng đắc ý! Đợi chút nữa cha ta sẽ mang thiên quân vạn mã đến phanh thây các người.”

Băng lắc đầu thở dài, “Đào Tiềm làm sao có thể sinh ra đứa con như người nhi.....”

Đội quân tiên phong Vũ lâm quân chỉ có hơn hai mươi người vậy mà có thể khống chế vài trăm quân địch, một người chết, bị thương bảy người, giết chết hai trăm địch, khống chế được hơn bảy trăm quân lính, quan trọng nhất là con trai Đào Tiềm- Đào Ngạo Thế bị bắt, Băng vì thế sau một trận chiến đã thành danh.

Máu tươi theo mũi kiếm trên tay Ngưu Đại Lực chảy xuống, nhìn qua bên là tên lính vừa bị hấn chém bay đầu. Nhưng mà hấn hình như vẫn chưa có người giận mà còn phẫn lộ hơn trước trăm lần.

Một người giận dữ đứng dậy giận dữ nói: “tiểu nhân bị ối! Chúng ta đã chịu trời trong tay các người, sao các người còn giết người!” Nếu hấn đã giết một người thì những người còn lại hấn sẽ tha sao?

“Hấn giết Đại Cường, đáng chết! Về phần các người, chờ đến khi tướng quân của chúng ta đến sẽ xử trí sau!” Ngưu Đại Lực hung hăng hướng về phía các xác đó nhổ một ngụm nước bọt.

Nếu không phải hấn biết rõ tình hình khác thường mà còn bảo Đại Cường một mình tiến lên xem thì hấn sẽ không phải chết thảm như vậy, những người khác sinh tử đều có thể do tướng quân đến quyết định, nhưng mà kẻ giết Đại Cường thì hấn nhất định phải tự tay xử lý!

Băng kinh không dám nhìn vào cảnh tượng đó nữa, nàng căn bản đang lo lắng tên Từ lão nhân kia không có đi về báo cho Đào Tiềm mà đang ẩn mình ở nơi nào đó chờ thời cơ cướp đi Đào Ngạo Thế, nhưng mà để khi đại quân Tô Trần đến nơi thì nàng mới có thể an tâm không lo lắng nữa.

“Băng nhi! Không thể tưởng được con lợi hại như vậy, mới ra trận mà đã lập công lớn! Ta nhất định phải viết thư cấp báo cho Hoàng Thượng biết!” Tô Trần cười ha ha đi tới, không nghĩ tới đội tiên phong gồm Băng Nhi và hai mươi một người có thể địch cả ngàn quân địch, đã thế lại còn bắt được con trai độc nhất của Đào Tiềm.... Khi mới nghe tin cao thấp báo hấn còn lo lắng, nếu không phải hấn co đội tiên phong đi thám thính trước thì làm sao biết được Đào Tiềm cho một đội quân lên Dao Thành, nhưng mà tiếc thay hấn tính lầm một bước, vừa bị mất hơn ngàn quân mà con trai lại bị bắt làm con tin.

Tô Trần cúi đầu xem xét sắc Đào Ngạo Thế, cười nói: “Đào công tử như thế nào lại ngồi dưới đất? A, bị thương! Người đâu! Mau băng bó cho Đào công tử!” Nhìn trên vai hấn có vết cắt, chảy không ít máu nên hiển nhiên là sắc mặt trở lên tái nhợt. Hấn đúng là công tử con nhà quyền quý chỉ biết hưởng thụ, một chút gian khổ đã không chịu được.

“Các người không cần đắc ý, đội quân Xích Diễm của cha ta là thiên hạ vô địch! Người nhất định sẽ mang quân đến cứu ta!” Đào Ngạo Thế vẫn kiêu ngạo nói, hấn nói lời này không chỉ mang tính uy hiếp kẻ khác mà còn chính là an ủi bản thân mình, đáng tiếc âm thanh nói ra quá nhỏ, chung quanh thì ồn ào nên ngoại trừ người đang băng bó vết thương cho hấn mà hấn ra thì không ai nghe thấy!

Quân y (thầy thuốc trong quân đội) nghe hẳn nói như vậy tức giận cố ý xiết mạnh vải băng nơi vai hẳn, Đào Ngạo Thế đau đớn gào lên nhưng không ai quan tâm tới hẳn.

“Con không có làm cái gì, đây đều là công lao của đội quân tiên phong.” Nghe nói Tô Trần định bẩm báo việc này lên Hãn, Băng Nhi trong lòng mừng thầm, nhưng mà cố ý giấu giếm đem hết công lao đổ lên người của đội quân tiên phong.

“Băng nhi không cần khiêm tốn, cụ thể tình hình như thế nào ta đều nghe nói, nhưng mà cũng không thể không kể công của đội tiên phong, mỗi người đều có công.”

Tô Trần hạ lệnh đem chôn những quân địch bị chết, còn tù binh thì áp giải về.

Băng thấy kỳ quái hỏi “Như thế nào lại trở về? Chúng ta không đi tấn công Dao thành sao?”

“Đánh vẫn là đánh, nhưng mà trước mắt không vội, hắc hắc, Đào Tiềm khẳng định nghĩ con trai hẳn đã ở trong tay chúng ta thì chúng ta sẽ khẩn cấp tấn công Dao thành, ta liền không làm như ý của hẳn! Hiện tại hẳn cũng mạnh như ta, cần làm giảm nhuệ khí của hẳn rồi hãy nói.”

Nói mấy câu như vậy Băng mới hiểu vì sao Tô Trần có thể được cử làm đại tướng quân bao năm qua. Hãn không lỗ mãng như vẻ bề ngoài mà khá trầm tĩnh, biết nghĩ trước nghĩ sau, có mưu lược. Hãn trên chiến trường bao năm không thất bại chính là do nguyên nhân này.

Đi được ba bốn dặm đường, quẹo vào một con đường nhỏ, không đi quá xa, nhìn từ xa nơi này thật sự thích hợp để đóng doanh trại, phía trước lại có một cái hồ lớn, hồ nước trong xanh dưới ánh mặt trời gợn sóng, binh lính vui mừng ra hồ rửa mặt mũi tay chân không ít.

Băng tâm lý vui mừng, đi nhiều ngày như vậy rốt cục cũng có thể có nghỉ ngơi một chút!

“Uhm..... giá mà được ăn cá nướng a!” Nhìn mấy binh lính xuống hồ bắt được mấy con cá, nàng lăm lăm trong miệng. Nàng nhớ lúc trước đã được ăn cá do Hãn nướng, nhớ đến mà thèm muốn ăn lần nữa.

“Kia, có mấy con nữa kia, có cái gì, ta đi lấy mấy cái chảo trong lều ra cho các người làm món cá nướng!” Tô Trần nói

“Ân, cảm ơn..... Không biết có được mùi vị như trước không...”

“Tiểu nha đầu người đang sợ hãi cái gì đó? Như thế nào mà còn đứng đó lăm lăm một mình, mau vào trong doanh trại nghỉ ngơi chút đi!” Băng đáp ứng rồi một tiếng, hướng vào doanh trại do Tô Trần chỉ cho nàng.

“Tướng quân cao minh! Bọn họ nhất định không biết chúng ta đã đến Dao Thành, chờ đến khi nào Vũ

lâm quân đến nơi chúng ta sẽ đánh cho chúng nó tươi rói, có đi mà không có về! Vũ lâm quân một khi bị tổn hại, Cảnh quốc đương nhiên sẽ không có cách nào gượng dậy nổi, lui binh về nước là điều tất yếu...” Một gã trung niên râu ria rậm rạp hướng Đào Tiềm nói.

Đào Tiềm không cho ý của hắn là đúng, ánh mắt trầm mặc nhìn vào bản đồ tác chiến, Tô Trản là tướng quân dẫn đầu Vũ lâm quân dũng mãnh thiện chiến, nhưng mà đội quân Xích Diễm do hắn chỉ huy chính là đội quân tinh nhuệ nhất Lan quốc, lấy đội quân Xích Diễm đối đầu với hơn mười vạn đại quân Vũ Lâm quân của Tô Trản lực lượng đương nhiên là ngang nhau! Nếu như hai quân trước trận đối chọi, Vũ lâm quân đương có chút bất lợi, hắn lại chiếm thế thượng phong, thắng cũng không có gì là không đúng! Nhưng cho dù là thắng được Vũ lâm quân, Cảnh quốc còn có tướng quân Lâm Diễm đóng quân phía Nam, Hoàng đến đóng quân phía Đông, tuyệt đối trận chiến lần này có chút sơ xuất nào....

“Vũ lâm quân chúng ta không thể thắng một cách dễ dàng! Tô Trản không phải là một kẻ lỗ mãng chỉ biết hô to nói lớn, không thể xem thường hắn.” Đào Tiềm không dám khinh thường, Tô Trản có thể chiến thắng không chút thất bại nhất định không phải do may mắn, huống chi trận này còn chưa có đánh, thắng bại còn chưa biết thế nào....

“Từ Liêu trở về chưa?” Từ Liêu chỉ huy gần ngàn quân đi mai phục Vũ Lâm quân của Tô Trản vẫn chưa có trở về hắn cảm thấy có gì đó không ổn. Trời tối rồi sao hắn còn chưa trở về báo cáo tình hình!

“Chưa về, theo lý thì hắn đã phải về rồi chứ..”

Ầm một tiếng, cửa phòng bị người nào đó phá hỏng, Từ Liêu một thân bụi bặm sắc mặt tái nhợt hỗn hển tiến vào: “Tướng quân!”

“Từ Liêu, người như thế nào mà biến thành này bộ dạng thế này? Phát sinh chuyện gì?” Đào Tiềm thấy có gì không ổn, chuyện gì mà khiến cho Từ Liêu vốn luôn trầm tĩnh lại hoảng sợ thế kia? Nếu không có gì bất thường thì hắn không bao giờ xưng hô với hắn hai tướng quân.....

“Đại sự không ổn, Ngạo Thế hắn.....”

“Ngạo thế? Ngạo thế hắn làm sao vậy?” Vừa nghe sự tình có liên quan đến con trai độc nhất của hắn, Đào Tiềm sắc mặt đột nhiên thay đổi, trong lòng biết điềm xấu nhất định là có liên quan đến hắn. Ngạo Thế không phải ở kinh thành sao? Hắn nhất định có bất trắc mới làm Từ Liêu hoảng sợ đến vậy....

“Ngạo thế..... Ngạo Thế rơi vào tay Vũ lâm quân rồi.....” Từ Liêu ảm đạm quỳ xuống, Đào Tiềm hốt hoảng kéo hắn dậy.

“Ngạo thế như thế nào mà lại rơi vào tay Vũ lâm quân? Nó không phải ở kinh thành sao?” Tiềm cau mày, mắt lộ sự hoảng hốt. Từ Liêu không đề cập tới gần một ngàn lính của Xích Diễm quân, chắc là toàn quân bị diệt.....

Từ Liêu cố gắng lấy bình tĩnh nói: “Ta phụng mệnh mang binh đi mai phục, ai ngờ vừa đến buổi trưa thì Ngạo Thế đột nhiên xuất hiện, ta khuyên hắn đi vào Dao Thành trước, hắn không chịu nghe, nói là thân là con trai của tướng quân thì phải làm gương cho binh sĩ, không nên ở kinh thành an nhàn hưởng thụ, ta

cũng không ngờ Vũ Lâm Quân lại đến nhanh như vậy, Ngạo Thế lại kiên quyết không nghe lời nên đành để hãn ở lại đến khi mai phục xong thì cùng hãn về, ai ngờ chưa hoàn thành thì nghe quân báo là có một đội tiên phong của Vũ Lâm quân đến, chỉ có hơn hai mươi người được cử đi dò đường...”

“ Một ngàn quân Xích Diễm của ta chẳng lẽ còn đánh không lại hai mươi người của Vũ lâm quân?” Đào Tiềm tức giận vỗ cái bàn thật mạnh, nổi giận đùng đùng quát: “Không cần phải nói, Ngạo Thế khẳng định là cản trở bọn họ! Hãn không hiểu chuyện, người cũng hùa theo hãn làm xằng sao?”

Con trai duy nhất rơi vào tay quân địch, Đào Tiềm như thế nào có thể không đau lòng như cắt, lòng nóng như lửa đốt? Nhưng một ngàn quân Xích Diễm lại bị thất thủ bởi hơn hai mươi người của Vũ lâm quân thật sự là không thể tưởng tượng! Chẳng lẽ Vũ lâm quân thực lợi hại đến vậy sao, một người mà có thể chọi trăm người của hãn!

Nóng vội cùng bất an nên Đào Tiềm không cho phép bản thân hãn được buồn bã, phía trước còn có một trận đánh ác liệt cần hãn lo lắng hơn, vốn dĩ Tô Trần không biết hãn đã đến Dao Thành nên hãn có thể tạo lợi thế giành phần thắng, nhưng mà Ngạo Thế giờ nằm trong tay hãn thì trận này nguy ngập rồi....

“Ai –” Nghĩ đến tình hình lúc ấy, Từ Liêu lại là bất đắc dĩ thở dài, “Vũ lâm quân lợi hại không phải là giả, nhưng mà người làm cản trở một ngàn Xích Diễm của ta lại chính là do Ngạo Thế...”

“Hãn lại làm chuyện gì ngu xuẩn?” Con trai độc nhất của hãn vốn không biết lòng của hãn, luôn tự ý làm càn. Nay rơi vào tay Tô Trần, Tô Trần nhất định sẽ dùng hãn để uy hiếp hãn. Trên chiến trường không có chỗ cho lòng nhân từ, nhưng mà đối mặt với huyết mạch duy nhất Đào gia hãn có thể không bận tâm sao....

“Theo lệnh của ta, không cho phép quân lính nào được kinh động đến đội tiên phong của Vũ lâm quân, mục đích là muốn như cả đại quân Vũ Lâm quân đến. chúng ta đến che dấu hành tung giả làm người trong một quán trà ven đường, người của đội tiên phong vào bên trong do thám thì Ngạo Thế hãn hạ thủ giết người đó. Sự tình đột nhiên biến đổi làm cho quân mai phục Xích Diễm bị lộ chỉ còn cách vây lấy người của Vũ Lâm quân...”

Từ Liêu nói xong tình hình lúc đó với vẻ hối hận. Nay Ngạo Thế ở trong tay Tô Trần, hãn nhất định đem Ngạo Thế ra uy hiếp tướng quân trên Dao Thành, biến cố phát sinh có thể kiến cho Dao Thành thất thủ, đến lúc đó ba mặt đại quân Cảnh quốc tiến vào kinh thành thì Lan Quốc khó giữ!

“Một khi đã như vậy, chỉ cần tiêu diệt hết bọn họ là được, Ngạo Thế sao lại bị rơi vào tay bọn họ... Chẳng lẽ là viện binh đã đến?” Đào Tiềm thật sự khó hiểu nếu đội quân tiên phong của Vũ lâm quân đã lâm vào vòng vây của quân đội mai phục Xích Diễm thì Ngạo Thế làm sao mà rơi vào tay bọn họ, trừ phi viện binh tới, bởi bên cạnh Ngạo Thế luôn có cao thủ hộ vệ sao có thể rơi vào tay địch...

“Đều không phải là viện binh đã đến, mà là.....” Từ Liêu than thở, ai có thể nghĩ đến trong Vũ Lâm quân lại có nữ tử xinh đẹp đến vậy...

“Không phải là viện binh tới thì là cái gì? Chẳng lẽ là hai mươi người đó được thần linh đến cứu, đem cả ngàn lính Xích Diễm của ta giết sạch không còn mảnh giáp?”Đào Tiềm mặt đỏ bừng, dừ tợn nhìn

Từ Liêu hỏi.

“Người không ở đó nên không biết, sự tình thật sự là không thể tưởng tượng nổi, ai có thể ngờ là trong Vũ Lâm quân có nữ tử! Lúc ấy nàng ta lập tức đá mũ giáp về phía quân lính vây quanh, sau đó phi thân bay lên không, nhoáng cái đã ở trước mặt chúng ta, có thể thấy nàng ta kinh công không tầm thường, dung mạo lại vô cùng tuyệt mỹ, Ngạo thế vì dung mạo tuyệt mỹ của nàng mà nổi tâm tư, cho nàng ta đến gần đồng thời ra lệnh quân lính không được làm tổn thương nàng ấy, kết quả hãn bị nữ tử đó khống chế...” Nói tới đây, Từ Liêu trên mặt cũng có phần tức giận. Nếu không phải lúc đó Ngạo Thế nổi lòng háo sắc thì sự tình sẽ không biến thành như vậy! Chỉ tại tướng quân từ nhỏ đã cưng chiều Ngạo Thế quá mức mới khiến hãn biến thành kẻ tự kiêu như vậy, tướng quân cũng không vì hãn mà rơi vào tình trạng khó xử như thế này!

Không cần Từ Liêu nói thêm gì đi nữa, Đào Tiềm cũng đã đoán được kế tiếp sau đó tình hình phát triển thế nào, Ngạo Thế bị bắt, lấy hãn làm con tin ép Xích Diễm quân không được động thủ.... Đào Tiềm hãn sao lại có thể sinh ra một đứa con nghịch tử như vậy! Bản thân hãn không những vô năng (vô dụng không làm được gì) lại thêm tính háo sắc, là chính hãn hại hãn, bao nhiêu khổ tâm bố trí của hãn đã bị đứa con này phá hỏng không cách gì cứu vãn....

“Người có biết nàng ta thân phận thế nào?” Chưa từng bao giờ nghe nói qua trong Vũ lâm quân có nữ tử, người này rốt cuộc thân phận thế nào?

“Tạm thời không rõ, chỉ biết nàng nói tên nàng ta là Băng. Theo ta quan sát tình hình lúc đó thì đội trưởng đội tiên phong còn phải kiêng kị nàng ấy vài phần, nhưng mà nàng là ai không quan trọng, quan trọng là việc làm thế nào nhanh chóng cứu Ngạo Thế ra khỏi đó!” Mặc dù hận Ngạo Thế tuy ý làm bậy, nhưng mà Từ Liêu vẫn vô cùng lo lắng cho hãn.

“tình hình này thì cứu hãn như thế nào” Đào Tiềm biết rõ muốn cứu con quả thực khó như muốn lên trời, nản lòng nói: “Thôi, ta chỉ có cách là chưa từng sinh ra đứa con này, bây giờ quan trọng nhất là làm thế nào đánh lui đại quân của Vũ lâm quân.”

Từ Liêu nghe Đào Tiềm nói vậy biết cứu Đào Ngạo Thế là không còn cách nào, vội la lên: “Sao lại không làm gì hết, người cho ta một trăm quân đi cứu viện, dù mất mạng ta cũng sẽ cứu Ngạo Thế trở về!”

Đào Tiềm do dự, nếu thực có thể đưa trăm người cho Từ Liêu mà có thể cứu được Ngạo Thế về khả năng thành công cực kỳ thấp, có thể nói hy vọng như không, nhưng mà chẳng nhẽ lại trơ mắt nhìn Tô Trần lấy Ngạo Thế ra uy hiếp hãn?

“Vạn vạn không thể! Công tử ở trong tay Vũ lâm quân tất nhiên là rất nhiều người canh giữ, nếu không may đưa quân cứu viện đến sơ sẩy chui đầu vô lưới, có đi không có về, nếu Tô Trần kia đã có công tử trong tay thì nhất định không lâu sau sẽ đem công tử ra, đến lúc đó chúng ta có thể gặp công tử rồi, đến lúc đó nghĩ cách đối phó không muộn.” Một tướng râu ria rậm rạp tên Sơn Dương đứng trong doanh trại không có nói gì từ đầu đến cuối, chỉ khi nghe Từ Liêu nói muốn dẫn trăm quân đi cứu công tử mới ra tay ngăn cản.

Đào Tiềm chấn động, suy nghĩ đắn đo rồi khoát tay, ảm đạm nói: “Không cần làm như vậy, Ngạo Thế rơi vào kết cục như ngày hôm nay tất cả là do hãn, không thể trách người khác.”

“Tướng quân.....” Từ Liêm còn muốn nói cái gì đó lại bị Đào Tiềm vung tay lên đánh gãy: “Không cần nhiều lời, Ngạo Thế không tài cán gì, lần này có thể vì nước mà hy sinh thân mình cũng là vinh dự của hãn.”

Trong khoảnh khắc, Đào Tiềm nản lòng, mắt chứa sự đau đớn phần hận nói, “Truyền lệnh xuống, Xích Diễm quân trong ngoài thành mười dặm chuẩn bị bố trận.”

Đào Tiềm chờ trong thành ba ngày ba đêm nhưng mà Vũ Lâm quân vẫn án binh bất động không có tiến đến áp sát Dao Thành, phái thám tử đó điều tra, trở về thám báo nói, Vũ lâm quân lập doanh trại bên hồ Quỳnh Ba cách ngoài thành nửa dặm.

Khổ sở chờ đợi ba ngày không thấy Vũ lâm quân chút động tĩnh gì, Đào Tiềm thiếu kiên nhẫn, buổi chiều triệu tập Từ Liêm cùng phó tướng, quân sư cùng vào trong phòng thương nghị.

“Ô Trần có Ngạo Thế trong tay, vì sao còn không đến công thành (đánh chiếm), ngược lại còn án binh bất động không có làm gì?” Đào Tiềm ngoài miệng thì nói coi như không sinh đứa con này nhưng bên trong lòng thì luôn lo lắng cho an nguy của đứa con độc nhất này nên khó tránh khỏi tâm tư rối loạn, không biết Ô Trần làm thế là có mục đích gì.

Từ Liêm ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, thấy thế nhắc nhở nói: “Xem ra chúng ta đều đã coi thường Ô Trần, hãn đóng quân ngoài thành, không tiến không đánh, cho binh lính nghỉ ngơi, đồng thời làm cho chúng ta bên trong loạn lên, đến lúc có thời cơ hãn mới động thủ!”

Khá khen cho Ô Trần giao hoạt! Đào Tiềm như bưng tỉnh ngộ, thật sự là vì quá lo lắng cho con mà bị loạn tâm, hãn như thế nào mà không ngờ đến mục đích này của Ô Trần?

Đào Tiềm biết rõ đại quân của hãn lúc này tuyệt đối không được rối loạn, một khi rơi vào bẫy sẽ làm cho đại quân ba nhánh Đông Nam Bắc của Đại Cảnh có cơ hội áp sát vào kinh thành, đến lúc đó thế cục không có gì có thể cứu vãn!

Lúc này hãn truyền lệnh xuống, Xích Diễm quân giữ nghiêm ngoài thành không được phép lơ lửng, phái người đi luôn tục điều tra hành tung của Vũ Lâm quân, nếu có động tĩnh gì lập tức cấp báo, không cho phéo sai lầm nào xảy ra dù chỉ là nhỏ nhất!

“Tướng quân, ngoài ba ngày nay chưa từng chớp mắt nghỉ ngơi, ta thấy đêm nay Ô Trần cũng sẽ không hành động gì, ngoài vẫn là nên đi nghỉ chút đi, nghỉ ngơi tỉnh dưỡng lấy lại sức mới có thể điều quân tốt nhất.” Phó tướng thấy Đào Tiềm ba ngày không ngủ, sắc mặt khó coi thì không nói nhưng mà cả người giống như già đi đến mười tuổi, liền có ý khuyên hãn nên đi nghỉ một đêm.

Đào Tiềm cũng cảm thấy mình khó có thể chống đỡ được hơn nữa, trong lòng cảm thán tuổi già đúng là không buông tha ai, mười năm trước đối với hãn mà nói ba ngày không ngủ thì có xá gì!

Mọi người đều nghĩ tối hôm nay Vũ Lâm quân cũng như ba tối trước không có động tĩnh gì, ai ngờ đêm dài lắm sự tình, mật thám đi điều tra về cấp báo Vũ lâm quân nhỏ trại, đại quân đang hướng về Dao

Thành công phá.

Bình tĩnh Đào Tiềm lập tức chấn tĩnh tinh thần, mặc giáp trụ ra trận, chờ cùng Tô Trản quyết phân thắng bại, về phần con sống hay chết cũng chỉ có thể mặc cho số phận, nếu phải lựa chọn lấy hay bỏ thì hẳn chỉ có thể lựa chọn quốc gia mà quên đi tình thân mà thôi.

Ai ngờ đợi hơn một canh giờ (2 tiếng) cũng không thấy bóng dáng của một người trong Vũ lâm quân không lâu sau, thám tử báo lại nói, Vũ lâm quân lại lần nữa cắm trại.

Đào Tiềm thành lộ thiếu chút nữa phá bát cả bàn ghế đang ngồi, Tô Trản kẻ tiểu nhân này rõ ràng là muốn lừa hãm! Xanh mặt trở về phòng, Từ Liêu theo sau hắc khuôn mặt cũng khó coi đến cực điểm.

Vào phòng cởi bỏ áo giáp, đem trường thương để vững vàng lên phía trên giá, Đào Tiềm vẫn còn tức giận bưng bưng đập bàn nghiến răng nói: “Cho tới bây giờ chỉ có ta lường gạt người khác, chưa từng bị bất kỳ kẻ nào làm cho nhục nhã như vậy, tiểu tử đó nghĩ ta là ai mà dám trêu đùa như vậy! Hẳn cứ tưởng có Ngạo Thế trong tay là muốn làm gì thì làm sao?”

Từ Liêu cười khở, Ngạo Thế dù sao cũng là huyết mạch duy nhất của tướng quân, người làm cha sao có thể mắt nhìn con chịu chết mà không làm gì, Tô Trản hiển nhiên chính là nắm được điểm yếu này của tướng quân nên mới làm cho tướng quân mất bình tĩnh, ngày đêm lo lắng thấp thỏm, không giữ được bình tĩnh cũng là chuyện đương nhiên nên nhất định sẽ mắc phải sai lầm. Tô Trản dùng chiêu này đúng là cao minh a!

“Ngài an tâm đi, phải biết người nếu mà bị mất bình tĩnh thì mục đích của Tô Trản không phải đã thành sao?” Từ Liêu trấn an Đào Tiềm, ngưng lại giây lát chờ đến khi Đào Tiềm bình tĩnh lại mới nói tiếp: “Địch bất động, ta cũng bất động, lấy tĩnh chế động, lấy nhu chế cương...Bài học năm đó sư phó (thầy giáo) dạy chúng ta chẳng nhẽ người đã quên rồi!”

Đào Tiềm hít một hơi thật sâu, gạt đầu đồng ý, hẳn thật sự đã bị tức giận làm cho rối loạn, hẳn vốn nên luôn khắc ghi lời nói của sư phó trong lòng mới phải, sao nay lại quên được, thậm chí còn liều lĩnh muốn đi quyết chiến với Tô Trản một phen sống mái, rối loạn trong binh gia là chuyện tối kỵ, thật sự là rất không nên!

Từ Liêu thấy Đào Tiềm bình tĩnh lại mới an tâm phần nào.

Ai ngờ liên tục năm ngày sai, lúc là khi trời còn chưa sáng, lúc là giờ trưa, khi là đêm khuya khoắt, Tô Trản lại chinh quân, cho nhổ trại, Xích Diễm quân tất cả chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch, kết quả là chờ đến dài cổ không thấy bóng dáng dù chỉ là một quân lính tiến đến. Kết quả không chỉ có Xích Diễm quân bị biến cho mệt mỏi không chịu nổi đến ngay cả Từ Liêu cũng không còn kiên nhẫn. Ngược lại lần này Đào Tiềm lại bình tĩnh khác thường, không như mọi lần sắc mặt khó coi tức giận, Từ Liêu thấy thế càng thêm an tâm đồng thời cũng lo lắng. Nếu tình trạng này cứ kéo dài sẽ làm cho tinh Xích Diễm quân rơi vào lơ lửng, đến khi đó mà đại quân Tô Trản đột kích thì rất khó ứng phó.

Sau đó nửa tháng, cứ cách một hai ngày tình hình quân doanh Vũ lâm quân động tĩnh vẫn như cũ được cấp báo về, Xích Diễm quân quả nhiên ngày càng lơ lửng, trong quân xuất hiện nhiều thái độ khác nhau,

đến lúc Đào Tiềm hạ lệnh chém đầu hai lính làm loạn lòng quân thì tình hình mới được cải thiện, nhưng mà sĩ khí trong quân không còn được như trước.

Chương 84

Trong doanh trại Trung Quân

Tào Hãn sắc mặt cực kỳ phức tạp nhìn chiến báo từ Vũ Lâm Quân vừa gửi về, vẫy tay bảo Triệt lại gần nói: “Triệt nhi, người mau đến xem chiến báo vừa gửi tới này!”

“Hoàng Thượng, chẳng lẽ là phía bắc truyền tin mừng?” Triệt nhìn sắc mặt Tào Hãn đoán nói.

Tào Hãn mặt lộ ý cười, đem chiến báo đưa cho Triệt, nói: “con trai Đào Tiềm là Đào Ngạo Thế bị Vũ lâm quân bắt giữ, người có biết người lập công này là ai không?”

Triệt lắc đầu tỏ vẻ không biết, trong lòng rất kinh ngạc, Đào Tiềm cũng chiều con trai độc nhất như thế nào ai cũng biết, đi theo hắn luôn có bao nhiêu là thị vệ võ nghệ cao cường, hơn nữa hắn luôn ở trong kinh thành an nhàn, như thế nào mà lại bị bắt được? Hoàng Thượng hỏi hắn câu kỳ quái như vậy nhất định người lập công này hắn có biết chăng? Hắn nếu là bị Vũ lâm quân bắt, lập công tự nhiên là người của Vũ lâm quân..... Đợi chút, Băng nay ngay không phải đang ở trong Vũ Lâm Quân sao, chẳng lẽ là nàng.....

Vội vàng mở ra chiến báo quét mắt nhìn qua, quân báo ngắn gọn, chỉ nói hai mươi một người Vũ Lâm Quân được cử đi tiên phong do thám tình hình gặp Xích Diễm quân của Đào Tiềm mai phục, Băng nhanh trí bắt được Ngạo Thế làm con tin, xin Hoàng thượng ban thưởng cho công lao đó.

“A! Hoàng Thượng, tỷ tỷ của thần không biết đã trở về khi nào? Nàng như thế nào lại xuất quân cùng Vũ Lâm Quân?” Triệt tuy rằng sớm biết được Băng đã trở về, hơn nữa cùng Vũ lâm quân xuất chinh, nhưng đối mặt với Tào Hãn, hắn chỉ còn cách giả bộ không biết gì hỏi cho có lệ để Hãn không nghi ngờ.

“Ô Trần chiến báo không có nói rõ ràng, Băng khi nào trở về cũng không nói cho Trẫm một tiếng, đã thế còn không nghĩ đến thân phận nàng ấy là nữ giới mà mang theo ra chiến trường, thật là làm xằng bậy!” Tào Hãn ngầm bực mình khi Tô Trần tự nhiên lại đem theo Băng ra chiến trường, lại càng không đồng tình khi hắn để nàng rơi vào hiểm cảnh. Trong nháy mắt hắn lại nhớ đến thời gian năm năm trước, nàng là đứa nhỏ rất đáng yêu và quật cường, mất tích năm năm sau, đến khi xuất hiện lại lập công lao lớn như vậy ra mắt hắn....Bắt được con trai độc nhất của Đào Tiềm -Đào Ngạo Thế, đây chính là công lao lớn, nên ban thưởng cho nàng cái gì mới tốt a?

“Hoàng Thượng, Dượng nhất thời đăng trí, nhất định là đã quên mất quy định quân doanh.” Về phần Băng tùy ý xuất chinh cùng Vũ Lâm quân tự nhiên là nàng đã có kế hoạch từ trước, hiện tại không cần giải thích, nhưng mà nàng không phải quá thuận lợi và may mắn đi, mới xuất chinh đã lập công lớn như vậy, bắt được con trai Đào Tiềm làm con tin....

“Trẫm xem xem nào, Băng nhi lập công lớn như vậy, người nói xem Trẫm nên thưởng cho nàng cái gì mới tốt?” Tào Hãn tâm tình vô cùng tốt, thứ nhất là việc nàng có thể bình an trở về, thứ hai là vì nàng lập được công lớn, nhưng cái khó chính là nàng không phải là binh sĩ trong Vũ Lâm quân, ban thưởng thế nào cần phải đắn đo cho chính xác.

Triệt trong lòng âm thầm nói, nàng mong nhất chính là huynh lại yêu thương nàng, đối với nàng ấy mà nói đó chính là món quà lớn nhất! Nhưng mà lời này không thể nói thành lời, tuy rằng sự tình phát triển hơn so với kế hoạch ban đầu rất nhiều, nhưng mà hiệu quả khác nhau, cho nên hẳn đành mở miệng nói: “Hoàng Thượng, tỷ tỷ mất tích năm năm, thần hận là bản thân mình không thể lập tức đi thăm nàng, muốn biết xem năm năm qua nàng ở đâu, sống có tốt không, sao nhiều người như vậy đi tìm nàng mà không ra chút tin tức...” Triệt nói thế ngụ ý gợi ý cho Hân nhanh nhanh triệu Bạng đến Trung Quân, hẳn cũng rất muốn gặp nàng, đồng thời nàng hẳn cũng rất muốn gặp Hoàng huynh đi!

“Không sai, trăm cũng rất muốn hỏi nàng như thế!” Tào Hân gật đầu, lúc này đem giấy bút trải qua một bên viết chiếu chỉ, trong lòng thắc mắc không biết tiểu nha đầu trưởng thành bộ dáng hiện tại như thế nào, muốn biết năm năm qua nàng sống có tốt không....

Thánh chỉ viết xong hẳn đưa cho Lộ Tam mang đến Vũ Lâm quân ngay thời điểm đó, thánh chỉ đến đúng lúc Vũ Lâm Quan chinh đồn quân ngũ, lần này không phải là giả di chuyển như những lần trước mà thực sự lần này sẽ tấn công Dao Thành.

Tô Trần còn tưởng rằng thánh chỉ ban cho chính mình, nào biết khi Lộ Tam đến hẳn không có truyền chỉ mà hỏi: “Tô tướng quân, không biết Bạng nhi tiểu thư ở nơi nào, thánh chỉ là dành cho Bạng nhi tiểu thư.”

Tô Trần sững sốt, lập tức phản ứng, cái này nhất định là do Hoàng thượng ban khen ngợi Bạng Nhi, phải nhanh cho người đi gọi Bạng Nhi đến mới được.

Một thân khôi giáp chỉnh tề binh, kéo màn bên ngoài trưởng bước vào, vừa đi vừa buộc lại mấy chỗ trên áo giáp còn lỏng lẻo, vừa vào không để ý đến sự có mặt của Lộ Tam nói giọng nho nhã: “Dượng, đại quân đã sẵn sàng chuẩn bị bao ngày, vì sao còn chưa hạ lệnh xuất phát?”

“Vị này chính là Bạng nhi tiểu thư?” Lộ Tam giật mình trợn trừng mắt, năm năm không thấy, tiểu cô nương năm đó nay mặc khôi giáp vào người tư thế hiên ngang oai hùng khiến người ta không nói lên lời!

“Đúng, nàng chính là Bạng Nhi!” Tô Trần gật đầu nói.

“Ngô Vi Bạng tiếp chỉ –”

Bạng cùng Tô Trần quỳ xuống tiếp chỉ, tất cả không hiểu thánh chỉ nói gì chỉ câu cuối nghe nói là nàng lập tức chuẩn bị không chậm trễ đến đại bản doanh Trung Quân.

Đáy lòng Bạng dâng lên nhảy nhót vui mừng, mới nói thế mà nhanh, không ngờ nàng có cơ hội gặp Hân nhanh như thế!

“Thỉnh Bạng nhi tiểu thư tức tốc chuẩn bị đồ, mau cùng nô tài đi thôi! Hoàng Thượng còn đang chờ gặp người ở đó!” Lộ Tam đưa thánh chỉ trịnh trọng đặt lên tay Bạng, cười trong veo nói.

“Được, được...! Ta lấy vài thứ, chúng ta lập tức đi ngay!” Bạng vội vã rời chạy khỏi trưởng Tô Trần rời đi.

Lộ Tam đối Tô Trần nói: “Tướng quân, Hoàng Thượng còn bảo nô tài hỏi tướng quân một câu ‘Băng nhi trở về khi nào, vì sao Tử Phóng (tên Tô Trần) không báo cho người biết tin?’ Tô tướng quân trả lời thế nào để nô tài còn về bẩm báo Hoàng thượng biết?”

Tô Trần vỗ bộp vào trán thất thanh nói: “Xem ta này đầu óc thế đấy, việc như vậy quên không báo...”

“Tốt lắm, có những lời này của tướng quân thì nô tài có thể trở về báo cáo nhiệm vụ mà Hoàng thượng giao rồi!” Lộ Tam cười cáo lui đi ra, thấy Băng đang bị mấy binh lính xung quanh vây ở giữa, hình như là có tranh chấp cái gì đó, hẩn chú ý lắng nghe, mặt mũi trắng bệch, trở vào trong doanh trướng định hỏi Tô Trần thì va vào hẩn.

“Lộ công công quay lại là có việc gì?” Tô Trần đỡ lấy Lộ Tam, kỳ quái hỏi.

“Băng nhi tiểu thư bị mấy binh lính vây quanh ở bên ngoài trướng, người nào người lấy hung hồ như muốn động thủ với nàng, tướng quân còn không mau ra quản!” Thường nghe người ta nói Vũ lâm quân ai lấy đều dị thường hung hãn, hôm nay chứng kiến quả nhiên đã thấy, ngay cả cháu yêu của tướng quân, tâm phúc của Hoàng thượng mà cũng không coi ra gì, không nói lời nào muốn động thủ với nàng, thế là như thế nào?

“Bọn họ cùng Băng nhi âm ỹ nói vài ba câu đùa giỡn đó mà, còn động thủ họ không có phần.” Tô Trần xốc màn trướng ta nhìn bên ngoài hướng Lộ Tam giải thích, “Lộ công công ở trong này nghỉ ngơi chút đi, ta đi xem kết quả thế nào?”

Vây bên ngoài tướng quân Băng nhi là đám người Ngưu Đại Lực, lúc trước Băng nhi cùng Ngưu Đại Lực đánh cược việc đó hẩn cũng nghe thấy, không thể tưởng tượng được đám Ngưu Đại Lực nghe tin Băng chuẩn bị rời đến Trung Quân thì đến vây lấy nàng nhắc lại vụ đánh cược, Băng nhi nếu như rời đi lúc này hiển nhiên là đã nhận thua, nàng lúc đó phải thoả mãn một điều Ngưu Đại Lực đưa ra, còn nghe nói có người nói cái gì, nếu nàng đi tức là thua thì phải gả cho đội trưởng Ngưu Đại Lực của hẩn làm vợ....

Tô Trần âm thầm nhíu mày, trong Vũ lâm quân xưa nay có tiền lệ, nếu bất kỳ ai xé bỏ không tuân theo hẹn ước chính là kẻ tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ, như thế này xem ra Băng nhi không rời đi được rồi, trừ khi nàng nhận thua phải gả cho Ngưu Đại Lực làm vợ hoặc mang danh kẻ tiểu nhân suốt đời....

Băng mặt khí sắc mặt đỏ bừng, thực hận không thể cắn lưỡi mình một cái, lúc trước nàng không nên cùng Ngưu Đại Lực kia đánh cược gì hết! Hại nàng hiện tại không thể đi gặp Hẩn!

Nàng trừng mắt hướng vào Ngưu Đại Lực không nói gì đứng yên cho đám người có hẩn nói năng xằng bậy quát lớn: “Người muốn cưới ta thì cứ việc nói thẳng, không cần lấy đánh cuộc đến ép buộc ta! Nói cho người, liều mạng kháng chỉ ta cũng làm, ta không đi, người chờ đó ta nhất định sẽ giết chết Đào Tiềm, đến lúc đó làm người thua khâm phục khải phục!”

Ngưu Đại Lực mặt nhẵn mày nhíu không nói lời nào.

Tô Trần xem ra kết cục đã xong, liền đối với Lộ Tam nói: “Lộ công công, chỉ sợ lần này hại người đi

một chuyện không công rồi, Băng nhi nhất thời không thể đi đến Trung quân, người trở về nói với Hoàng Thượng một tiếng.”

“Nói gì vậy!” Lộ Tam vừa nghe như thế giật mình, nếu hắn một mình trở về thì báo cáo thế nào với Hoàng thượng?

“Lộ công công, ta không đi, người tự mình đi về trước đi! Phiền người nói với Hoàng Thượng một tiếng, chờ khi nào ta giết Đào Tiềm mới đi gặp người!” Băng vọt vào doanh trưởng nói sau đó liền xông ra.

Lộ Tam hoảng sợ, “Băng nhi tiểu thư như thế nào lại đằng đằng sát khí.....” Trong trí nhớ Băng nhi tiểu thư tuy đối Hoàng Thượng không mấy ôn hoà, nhưng đối với nô tài vẫn rất có chừng mực, vừa nhìn thôi mà đã thấy quý mến, không giống như hiện tại, cả thân mình đều là sát khí dọa người!

“Công công, Vũ lâm quân lần này sẽ đi tấn công Dao thành, người vẫn nên nhanh về báo với Hoàng Thượng đi! Đừng quên đem những lời vừa rồi nói cho Hoàng thượng nghe, tránh để Hoàng Thượng giận chó đánh mèo người.” Tô Trản hảo tâm nhắc nhở Lộ Tam, nói xong để mình hắn lại bên trong trưởng rồi đi.

Hoàng Thượng trước kia đối với Băng Nhi đã khác với những người khác rất nhiều, chỉ tại hắn lần này sơ ý không có nhớ đến việc bẩm báo chuyện Băng Nhi trở về nói mà đã nhờ Lộ công công nhắc nhở, cũng may là Hoàng thượng không có ý trách tội hắn. Nếu lần này Băng Nhi lại không về cùng Lộ công công, điều này chính là kháng chỉ, Hoàng Thượng nhất định tức giận không nhỏ, chỉ khổ cho Lộ Tam, hy vọng hắn không khéo để không bị biến thành nơi trút giận cho Hoàng Thượng....

Lộ Tam sầu khổ trở về, trên đường đi tính toán lần này hắn phải nói như thế nào mới không làm cho Hoàng trách tội chính mình, hắn mình mấy chỉ còn là bộ xương khô căn bản không còn sức chịu nổi mấy chục gậy như năm nào.....

Cách nơi Vũ lâm quân hạ trại trong một lùm cây không xa, một lính gác Lan quốc lính ngáp dài nói người bạn cùng đồng hành: “Vũ lâm quân lại có động tĩnh, mau trở về thông báo tướng quân!”

Lính gác bên cạnh xoa mắt buồn ngủ thăm dò mở mắt nhìn về nơi Vũ Lâm quân nhổ trại nói: “Khẳng định lại là giả, này nửa tháng bọn họ lần nào chả làm âm ỉ như thế? Ta xem lần này chúng ta đừng nhiều chuyện, đỡ làm cho các huynh đệ chúng ta bị trách mắng là toàn báo tin sai.”

Lính gác kia ngấm lại lời hắn nói cũng đúng, sau đó liền thu mình vào bên trong bụi cây, lười nhác nằm xuống ngủ, thẳng đến khi bị kiếm kề cổ, bọn họ mới biết chính mình đã phạm sai lầm lớn đến cỡ nào, nhưng mà có hối hận thì cũng có ích lợi gì....

Sau khi giết mấy đội do thám của Lan Quốc, Vũ lâm quân thuận lợi thẳng tiến Dao Thành mà đi.

Ngày hôm đó, vào lúc hoàng hôn, quân Xích Diễm đóng trong thành mười dặm không ý thức được chiến tranh sắp xảy ra, đại bản doanh vẫn như cũ nổi lửa nhóm bếp bốn phía, đêm canh ba có nghe tin Vũ Lâm Quân động tĩnh nhưng lại tưởng như mọi lần, người nào người lấy đùa giỡn với nhau coi đó chỉ là báo

hiệu giả. Xích Diễm quân vì ngày nào cũng bị Vũ Lâm Quân trêu đùa, tinh thần không những mệt mỏi là còn mất hết khả năng đề phòng cảnh giác, bọn họ nào ngờ đêm đó chính là đêm Vũ Lâm Quân áp sát tấn công Dao Thành.

Sắc trời dần dần chuyển sang tối đen, Tô Trần nhìn phương xa doanh trại Xích Diễm quân đang đốt dần các đống đốc lên, hấn gọi người lại phân phó mấy điều, bảo họ đêm nay chuẩn bị đánh thành.

Băng chạy tiến lên hỏi Tô Trần: “Đào Tiềm ở trong doanh trại nào ạ?”

“Băng nhi, đánh giặc không phải trò đùa, người ngoan ngoãn đi theo ta, không được dính vào!” Tô Trần rất khó tính đối với Băng nghiêm mặt. Biết nàng vội vã muốn giết Đào Tiềm vì trò đánh cuộc với Ngưu Đại Lực, nhưng việc này vốn không phải việc dễ dàng, nàng công phu cao bao nhiêu hấn không biết, nhưng thời gian năm năm thời gian không thể luyện thành cao thủ võ công tuyệt thế được, huống chi đao kiếm vô tình, Đào Tiềm lại là chủ soái, bên người chẵn chẵn có rất nhiều cao thủ bảo vệ. Nàng nếu cứ lỗ mãng như thế vạn nhất xảy ra chuyện gì không may thì hấn sao có thể nhìn mặt Lưu Tịnh nữa đây!

Tô Trần thái độ làm cho Băng nhìn vừa buồn cười vừa ngao ngán, hấn làm cứ như là nàng là đứa nhỏ năm nào nữa vậy, ngay cả việc bắt Đào Ngạo Thế cũng không làm hấn thay đổi suy nghĩ về nàng, nàng ghé vào sát Tô Trần thấp giọng nói: “Người không phải là không muốn gả con cho Ngưu Đại Lực chứ? Con cũng không muốn, cho nên con phải giết được Đào Tiềm, người đừng mong làm hại con bị thua cuộc!” Nàng tuyệt đối không thua!

Tô Trần nhú mày nói: “Không cần nói hơn nữa! Thua là chuyện nhỏ, nếu con vô ý có gì không may, ta làm sao có thể gặp cô cô con đây?”

Tô Trần kiên quyết làm cho Băng nhất thời không biết nói thế nào, yên lặng đứng yên một bên, trong lòng thì tính toán làm thế nào thuận lợi lên vào đại bản doanh Xích Diễm quân, tuy bản thân nàng võ công không cao cường, nhưng theo Yêu Quái vài năm nàng học được không ít, chỉ cần theo Tô Trần đánh địch chính diện sau đó nàng mới lên đi ám sát Đào Tiềm hấn cũng không quá khó!

Khi những rậm đỏ hồng nơi chân trời lặn hết, Tô Trần rút trường kiếm trên lưng ra, hướng kiếm về phía đại doanh Dao Thành, mũi kiếm sắc bén loé lên trong đêm lạnh lẽo mang theo sự sát khí....

Mấy nghìn người tạo thành thế tấn công lợi dụng đêm tối yên lặng tiếp cận đại doanh Xích Diễm quân, đối với Xích Diễm quân như ma quỷ xuất quỷ nhập thần, Xích Diễm quân lại lơ lửng không đề phòng, chỉ trong chốc lát tiếng chém giết vang dậy cả một vùng trời đêm, khói lửa bùng lên nghi ngút.

Bên trong doanh trại chủ tướng, Đào Tiềm sắc mặt xanh mét, “Quân địch đột kích, vì sao đội quân tình báo không báo tin! Tức tốc bày trận giết địch!”

Máu tươi cùng với tiếng kêu la của quân địch vang vọng khắp nơi, Xích Diễm quân cũng không hổ danh là đội quân tinh nhuệ nhất Lan Quốc, lúc ban đầu bị tập kích bất ngờ, lòng quna rối loạn, nhưng mà sau đó lập tức triển khai đội hình đầu ra đẩy phản công lại như mãnh hổ về phía quân địch, từng đoàn một lần lượt phản công với Vũ Lâm quân.

Quân địch phản công làm tách rời Tô Trản và Bằng, ù ù trống trận trong đêm, chưa từng lần nào trải qua trận tiền khốc liệt, đến nay tận mắt chứng kiến Bằng mới biết chiến trận thật khốc liệt, nhìn có người mới lúc này còn đồng hành bên nàng mới đó mà đã ngã khỏi ngựa, bị quân địch dùng thương đâm xuyên qua người, bị vó ngựa giẫm lên thi thể, nhìn thật thê lương....

Những binh lính này vì gì mà phải chiến đấu kia chứ? Họ có lần nào từng nghĩ bản thân họ trở thành vật hy sinh vô ích cho dã tâm của một mình đế vương không? Mà dã tâm của đế vương với họ có liên quan gì, dựa vào đâu mà phải thực hiện mục đích thống nhất thiên hạ của đế vương làm gì, chỉ vì mục đích đó mà hàng ngàn binh lính phải bỏ quê hương gia đình xung quân hy sinh trên chiến trường. Cuối cùng bọn họ được cái gì?

Nhìn cảnh tượng đầm máu trước mặt làm Bằng lơ lửng phòng bị, một thương trường hướng nàng xuyên tới, thỉnh linh trên cánh tay trái buốt nhói, theo bản năng Bằng theo hướng đó chém một nhát kiếm, rơi xuống đất lại thêm một thi thể đầm máu khác tay vẫn cầm thương không buông, máu ấm bắn lên mặt nàng, trước mắt chỉ hiện lên duy nhất một mảng đỏ, mùi máu tanh làm cho bản thân nàng thấy ghê tởm, tầm mắt có chút mờ hồ, không biết là bởi vì mất máu bởi vết thương nơi cánh tay hay là ý chí của nàng phản ứng lại cảnh tượng trước mắt này....

Trong tai truyền đến tiếng hô, là tiếng của Ngưu Đại Lực! Nhưng kỳ quái là, dù nàng và hãn cách nhau có vài bước thôi, hãn lại rống to như vậy nhưng nàng căn bản không nghe rõ Ngưu Đại Lực nói cái gì,Lại né tránh trường thương đâm tới, nàng hướng hãn lớn tiếng kêu, “Người nói cái gì?” phát hiện âm thanh của nàng hoàn toàn bị trận chiến đánh nhoà.

Khom người tránh trường thương tiếp theo đâm tới, nhưng ngựa của nàng lại không được vận số tốt như nàng tránh được thương thứ hai, nó bị đâm thẳng vào mình, ầm ầm ngã xuống, bắt buộc làm nàng ngã ngựa....

Trước mắt hồng làm cho nàng phân không rõ là máu tươi nhuộm áo là của quân Xích Diễm hay là màu lửa phản chiếu, bốn phương xung quanh nàng đều là trường thương hết cái này đến cái khác đâm tới như muốn đưa bản thân nàng vào chỗ chết, thân thể không thể ức chế run rẩy, chỉ cần nàng sơ ý có thể chết kỳ lúc nào, nàng thật sự rơi vào hốt hoảng....

Nàng lần này không có cách nào tránh né, tất cả là tự do lựa chọn của nàng, nhưng nếu không ra tay thì nàng chỉ có con đường chết....Nàng không muốn chết a! Nàng còn có rất nhiều chuyện muốn làm, còn muốn có lại tình yêu của Hãn, còn chưa hoàn thành được kế hoạch tái sinh của mình, sao có thể dễ dàng chết chỗ này?

Cây kiếm trong tay không biết đã đi đâu, Bằng trên đất lăn lộn mấy vòng, vớ được một cây trường thương, nhanh chóng lau đi máu trên mặt, bối rối biể mặt phân nửa, nàng không phải nói mình sẽ là Hiên Viên Thử sao, nàng không có lựa chọn nào khác, nếu không muốn chết... Và chỉ còn một cách đó là hạ thủ những kẻ nào muốn giết nàng!

Nhưng nàng chưa kịp rút ra thì bên tai có tiếng binh khí chói tai vang lên đánh lui mấy trường thương đang đâm lên, nàng thấy cả người mình được nhấc lên lưng ngựa rơi vào trong vòng tay cường tráng của một nam nhân.

“Dù ngã xuống đất có là nữ nhân nhưng trên chiến trường không có sự nương tay, chính vì thế mà chiến trường không phải là nơi dành cho nữ nhân...” Âm thanh trách cứ vang lên bên tai Băng.

“Cảm tạ!” Rầu rĩ đối với người vừa cứu nàng lên ngựa hoá ra là Ngưu Đại Lực “...Ta chỉ không muốn giết người mà thôi!”

Trong lòng nàng không biết lúc này suy nghĩ gì, nhân từ nương tay sao...đó là nàng sao? Bản thân từng là sát thủ máu lạnh giết người không ghê tay, nay lại là nữ nhân nhân từ sao? Chẳng nhẽ nàng thật sự lầm sao, chiến trường không phải nơi dành cho nàng...

Không muốn giết người vậy ra chiến trường làm cái gì? Ngưu Đại Lực không lý giải được ý của nàng nói thế là ý gì, nhưng mà hắn không hỏi chỉ lo ra sức giết địch, cũng không quên đem Băng ôm vào lòng bảo hộ thật chặt. Nhưng mà quân địch cứ như thủy triều, hết đám này lại đến đám khác dâng lên, Băng trong lòng Ngưu Đại Lực vảm giác được hơi thở của hắn càng lúc càng dồn dập, nghe được hắn nói với các bạn đồng hữu: “Đây là trận hổ sát của Xích Diễm quân, các huynh đệ kiên trì bám trụ, bọn họ nhất định cũng không trụ được lâu nữa đâu!”

Băng rất là kinh ngạc, quân địch người nào người lấy hung hãn phi thường như vậy hoá ra là làm theo trận pháp định sẵn sao? Người thô thiển như Ngưu Đại Lực mà cũng hiểu biết về trận pháp? Không phải vì hắn muốn kích lệ anh em lên nói bừa chứ?

Sự thật chứng minh, Ngưu Đại Lực nói đúng, quân Xích Diễm mãnh liệt dị thường phản kích quả nhiên không kiên trì được bao lâu, đột nhiên lúc này bên trong doanh trại Xích Diễm quân đột nhiên vang lên một trận kèm đồn, mặc co ai nghe xong đều có thể nhận ra là bên trong đại quân doanh gặp biến cố.

Quân địch bị Vũ Lâm quân giết hơn phân nửa, lại thêm tiếng kèm như vậy làm cho trận tuyến của Xích Diễm quân không đánh mà loạn, người nào người lấy sắc mặt đều toát lên sự hoảng sợ, thế trận vì thế rời rạc, không thống nhất, số còn lại mất hết ý chí chiến đấu lui dần về đại bản doanh.

“Hắn là phía nam bản doanh các huynh đệ của ta đã tấn công vào trước, quân địch thối kèn để xin thêm việc trợ! Đáng hận, thế nào mà chúng ta lại chậm chân hơn họ!” Ngưu Đại Lực nhếch khóe miệng lộ vui mừng nhưng mà vẫn có phần không phục.

“Làm gì so đo này lọ, người mau giải quyết hết tàn binh rồi cùng công tiến vào bên trong đại bản doanh.” Qua trận này Băng đã không còn một chút bối rối, mặc kệ con đường phía trước là đúng hay sai, nàng đều không còn đường lui... Vì sao năm năm trước nàng lại ngốc như vậy rời hắn đi? Vừa rồi nếu không phải có Ngưu Đại Lực cứu giúp, nàng thực sự sẽ vĩnh viễn cùng Hãn biệt ly..... Hiện tại chỉ có con đường suy nhất là đánh thắng trận này sau đó lập tức trở lại bên người Hãn, không bao giờ rời xa hắn nữa!

Cái gì mà giết Đào Tiềm, cái gì đánh cuộc, nàng không bao giờ quản nữa!

Băng nhân cơ hội rảnh tay xé một mảnh y phục định băng bó vết thương, máu từ vết thương được cầm lại vì nàng đã điểm huyết nhưng do có quá nhiều máu chảy ra khiến cả người nàng đầu đầu cũng là máu nhìn thật ghê người.

Những người khác đều giục ngựa đuổi giết quân địch đang tháo chạy, Ngưu Đại Lực lúc này mới phát hiện Băng bị thương, kéo cương ngựa lại, cả kinh nói, “Người bị như thế nào bị thương mà cũng không nói một tiếng?” Bị thương như vậy nhất định rất đau, nàng như thế nào ngay cả kêu cũng không kêu một tiếng kia chứ?

Hắn một phen kinh hoàng nhìn máu tươi nhuộm cả bộ y phục màu trắng của nàng, từ trong vạt áo lấy ra một lọ thuốc, cẩn thận kê vào bên miệng vết thương lập tức làm máu ngừng chảy, sau đó vì nàng mà băng bó vết thương lại cho cẩn thận, Băng vẫn không nói một lời nào, trên trán chỉ thấy có mồ hôi từng giọt từng giọt tuôn ra.

“nữ nhân như người thật sự là kỳ quái! Đối với quân địch thì nhân từ nương tay không giết, đối chính mình thì lại vững tâm như vậy?” Rõ ràng đau đến nổi mặt mũi trắng bệch, nhưng mà vẫn cố giữ phong thái, nàng ruốt cục là nữ nhân thế nào? Nàng còn dám thề sẽ giết chết Đào Tiềm, vì thế cùng hắn đánh cuộc, nhưng đối với quân địch thì lại nương tay, nàng cùng Vũ lâm quân xuất chinh lần này là có mục đích gì?

“Rất kỳ quái sao?” Rịt thuốc vào miệng vết thương làm Băng giảm bớt đau đớn khẩu khí hiên ngang nói: “Nói người cũng không hiểu, tóm lại ngoại trừ Đào Tiềm thì ta nhất định không giết bất kỳ ai cả, nhưng mà hiện tại đến ngay cả Đào Tiềm ta cũng không muốn giết, coi như là ta thua đi! Hiện tại người có thể nói điều kiện của người ra đi, nhưng mà ngoài trừ việc ta phải gả cho người ra còn điều kiện nào ta cũng đáp ứng!”

“Vì sao? Trong lòng người có người khác?” Ngưu Đại Lực chẳng hề để ý hỏi ngược lại, biểu tình lại phức tạp đến cực điểm.

“Đúng vậy! Vừa rồi cảm ơn người đã cứu ta, ta phải đi tìm tướng quân, người để ta xuống.” Băng muốn xuống ngựa, cớ chủ tướng Vũ lâm quân cách nàng một khoảng cũng không xa lắm chỉ tầm vài trăm bước, trung quanh lại chỉ có xác quan địch, đi cũng an toàn.

Ai biết Ngưu Đại Lực đột nhiên không muốn bỏ nàng ta, ngược lại cật mạnh ôm nàng thật chặt vào lòng mình, Băng bị của hành động thô lỗ của hắn làm cho hoảng sợ, “Người làm gì?” Không phải nàng nói gì sai chứ, hắn làm gì mà bị kích thích đến vậy?

“Hắn là ai vậy?” Ngưu Đại Lực từ trong miệng hỏi.

“Không phải chuyện người quản! Nói ra không chừng hù chết người!” Trời ạ! Như thế nào nàng lại như lão bà (vợ) của hắn sắp bị kẻ khác cướp đi vậy... Tên đầu trâu này không phải là coi trọng nàng chứ? Nếu thế há không phải cóc mà đòi ăn thịt thiên nga a?

“Đúng! Không phải chuyện ta có thể quản! Nhưng chờ đến khi ta giết Đào Tiềm, theo đánh cuộc ta muốn người phải gả cho ta, đến lúc đó người phải gả cho ta, tướng quân là người có chữ tín, sẽ không cho phép chính mình thất hứa với thuộc hạ, người chờ làm nương tử của Ngưu Đại Lực ta đi!”

“Mặc kệ người!” Băng đưa hắn một cái nhìn xem thường, nàng muốn vùng mình thoát khỏi vòng tay của hắn nhưng mà toàn thân không có một chút sinh khí, muốn cử động mà cũng không cử động được.

Đến lúc Băng không còn cảm giác gì nữa nàng mới phát giác thân thể mình bị điểm huyệt, kinh hãi nói: “Ngưu Đại Lực! Người thật to gan! Mau giải huyệt đạo cho ta!” Nàng kinh hãi không phải huyệt đạo bị chệch nẻo, mà kinh hãi hấn điểm huyệt nàng khi nào mà nàng cũng không phát hiện ra....Ngưu Đại Lực này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có thể khẳng định là hấn tuyệt đối không phải là một binh lính bình thường....

Trước người Đào Tiềm có ba hàng cung thủ che chắn, tên đều đã được lên dây, dây được kéo căng, bất luận kẻ nào nếu tùy tiện xông lên phía trước, khẳng định là thành tấm bia cho binh sĩ của Đào Tiềm bắn, chỉ có nước chết không nhắm mắt.

“Hừ! Đừng nhìn ta!”

“Ngưu Đại Lực, người điên rồi!” Băng nhin không được thét chói tai. Hấn thế nhưng liền mang theo anng hướng đến chỗ Đào Tiềm mà xông lên. Trời ạ! Cung thủ đã căng lên chỉ chờ thời cơ là bắn tên!

Vù vù, tiếng gió không ngừng xé rách khoảng không vang lên bên tai, cũng may khoảng cách cũng không còn xa, đại đa số quân lính đều không có lực mà cản người, nhưng Băng vẫn vô cùng lo lắng, thét lên: “Ngưu Đại Lực! Người muốn cướp công cũng không hà tất lấy chính sinh mệnh của mình ra mạo hiểm, càng không thể lấy mạng của ta ra mà không lo lắng xông lên!” Hấn muốn làm cái gì là tự do của hấn, nhưng hấn như thế nào có thể kéo nàng vào cùng chết chung với hấn chứ! Nếu hấn cứ vọt về phía trước như thế thế nào cũng biến thành con nhím!

“Hừ dọa nàng thôi, ta còn chờ cưới nàng làm vợ! Sao có thể mang tính mạng của nàng và ta ra nói giỡn!”

Ngưu Đại Lực lớn giọng trấn an Băng, cuối cùng hấn cũng chịu dừng ngựa lại, hoá ra bản thân hấn ngay từ đầu đã không hề muốn vọt thẳng đến chỗ Đào Tiềm. Băng lúc này mới nhẹ nhàng thở phào.

“Đồ điên! Mau giải huyệt đạo cho ta!” Không ngờ trong hoàn cảnh này mà hấn còn có tâm tình muốn hù dọa nàng sao?

“Chờ đến khi nào ta chém được Đào Tiềm, tự nhiên lúc đó sẽ giải huyệt đạo cho nàng!” Ngưu Đại Lực mặc kệ nàng ra sức phản kháng, giơ kiếm lên nói.

Băng tâm không thềm để ý hấn mà chú ý đến đám lính vẫn rất thân thiết với Ngưu Đại Lực, bọn họ lúc này thừa dịp loạn lạc lén lút hướng hai bên trái phải Đào Tiềm tiến sát gần hấn, hiển nhiên là có ý muốn trợ giúp Ngưu Đại Lực một tay.

Cung thủ giỏi tấn công xa chứ bất lợi khi áp sát trong khoảng cách gần, đợi đến khi bọn chúng phát giác có người đến gần thì cũng là lúc phải buông cung tiễn, rút đoản kiếm trên người để phản công, đến lúc đó cùng Vũ Lâm quân đánh trực diện.

Đám lính này cũng chính là đám hôm đó vây lấy nàng không cho nàng theo Lộ Tam đi Trung Quân gặp Hấn, hiện tại họ lại giúp Ngưu Đại Lực giải quyết đám cung thủ này, muốn giúp hấn giết Đào Tiềm sao?

Nhưng mà ai dám chắc trong đám người này ai không muốn tranh công đầu.

Băng kinh ngạc thấy Ngưu Đại Lực lại muốn quất ngựa đi về phía trước, liền kêu lên: “Người điếm huyết đạo của ta, không cho ta có cơ hội động thủ, cho dù thắng cược thì cũng là kẻ không quanh mình chính đại, người không sợ làm người khác cười chê người sao?” Nàng bất đắc dĩ chỉ còn cách dùng lời nói kích hấn để hấn giải huyết đạo trên người nàng, như vậy cả người mới có thể cử động làm bản thân nàng tự tin hơn.

Ngưu Đại Lực hơi sừng sốt chớp mắt nhìn nàng, nhếch miệng cười nói: “Nói cũng đúng, ta khiến cho nàng phải thua thua tâm phục khẩu phục!” Nhắc tay liền giải huyết đạo trên người nàng.

Băng lắc đầu khởi động xem đã được giải chưa, sau đó lãnh đạm nói: “Ta sẽ không thua.” Kỳ thật trong lòng nàng đã không còn dục vọng đi giết Đào Tiềm như trước, chỉ cần Đào Tiềm không phải chết ở tay Ngưu Đại Lực thì trận này coi như không có ai thắng ai thua, cá cược vì thế coi như đổ bể, cho nên bản thân nàng chỉ cần bám trụ Ngưu Đại Lực, để cho người khác đoạt công giết chết Đào Tiềm là được.

“Đừng nóng vội qua đó, người có thấy người bên cạnh Đào Tiềm không? Cái gã đó chính Từ lão nhân chúng ta từng gặp qua, người nhất định cũng cảm nhận được hấn không phải là người tầm thường phải không? Lần trước nếu không phải ta bắt được Đào Ngạo Thế khống chế hấn và quân lính thì căn bản chúng ta không có cơ hội nào đối phó được hấn! Còn có bên cạnh Đào Tiềm còn có mấy người nữa, phía trước binh lính xông lên hàng đoàn nhưng mà bọn họ không nhúc nhích chứng tỏ họ không phải là nhân vật tầm thường. Người nhìn đó, Đào Tiềm vẫn định thần bình tĩnh bộ dáng như rất nhàn nhã, lại còn không có chút gì lo lắng cho thế trận sắp bại, cho nên người vẫn là đừng nóng vội xông lên, trước nhìn xem tình hình nói sau, nói không chừng hấn còn có cái gì lợi hại phía sau!” Băng nhìn thấy đã có rất nhiều quân trong Vũ lâm quân hướng bọn họ vọt lên, nghĩ rằng chỉ cần bọn họ rat ay trước giết chết Đào Tiềm thì đánh cược giữa nàng và Ngưu Đại Lực tự nhiên sẽ không tồn tại!

Ngưu Đại Lực cười nhạo một tiếng, “Ngày thường không phải nàng cả gan lắm sao, ai ngờ khi ra chiến trường thì liền biến thành con rùa đen, mới có nhìn thấy Đào Tiềm thôi mà đã muốn rút đầu lại!”

Băng ảo não, xem ra nói chuyện với hấn không ăn thua, chỉ sợ hấn chính là kẻ xông lên giết chết Đào Tiềm đầu tiên, sau đó bức nàng phải thực hiện giao ước với hấn! Hấn cứ nghĩ thế là sẽ cưới được nàng làm vợ sao? Tên điên này không biết hấn đang tranh với ai không?

Khoảng cách giữa Đào Tiềm và quân lính Vũ Lâm Quân càng lúc càng gần, Băng muốn kéo dài thời gian một ít, nghiêng người hướng hấn nói: “Ngưu Đại Lực, người đợi chút! Ta còn chưa có chuẩn bị tốt.”

Lời nói còn chưa dứt thì đột nhiên một mũi tên vọt mạnh về phía bọn họ, tiếng tên xé gió cắm phập mạnh vào cái gì đó, nàng lạnh run cả người lên, quay đầu lại nhìn thấy mũi tên xuyên qua áo giáp cắm vào ngực Ngưu Đại Lực đầu mũi tên biến mất không thấy, chỉ còn có cây tên bên ngoài, máu từ đầu mũi tên cứ thế tuôn ra.

“Ngưu Đại Lực, người không sao chứ?” Xem ra mũi tên cũng không cắm sâu lắm, hấn là sẽ không nguy hiểm đến tính mạng hấn. Ngấm lại thật sự mà sợ, nếu không phải mới vừa rồi Ngưu Đại Lực đem nàng đẩy ngã sang một bên trong tức tắc thì người bị bắn tên hấn là nàng rồi, mà nàng khô giáp không có

làm như binh lính khác, không có tấm chắn trước ngực, nhất thời mà bắn trúng thì mũi tên đó sẽ xuyên thủng ngực nàng, tính mạng đến lúc khó mà bảo toàn! Hắn lại cứu nàng, nếu không phải vì cứu nàng, hắn nhất định có thể né được mũi tên đó.

Ngưu Đại Lực hét lớn một tiếng, “Không ngờ lời nói của nàng đúng, tên họ Từ kia quả nhiên lợi hại!” Hắn đã chặt đứt cây tên trên người, nhưng mà mũi tên bắn trúng người hắn không có cách nào rút ra được bởi lực đạo bay đến rất mạnh, không chỉ bắn xuyên áo giáp mà còn xuyên thủng cả tấm chắn trước ngực hắn. Cũng may da thịt không bị thương quá nghiêm trọng, không đâm vào chỗ hiểm. Với vết thương nhỏ này không hề gì.

Băng gật đầu chấp nhận, nàng đã sớm đã cảm thấy lão nhân gia họ Từ kia không phải là kẻ tầm thường, băng không vừa rồi hắn không bắn thương Ngưu Đại Lực được.

“Người thật sự không sao chứ?” Băng trước cũng không lo lắng cho vết thương của Ngưu Đại Lực nhưng trong chớp mắt mặt hắn biến sang trắng bệch, nàng cảm thấy có gì đó không ổn, nên tiếp tục nói: “Ngưu Đại Lực, người đang run.” Không tốt! Tên đó nhất định tẩm độc! Vừa rồi không chú ý, hiện tại mới phát hiện chỗ vết thương máu đã chuyển sang màu sậm. Đây là loại độc gì?

Ngưu Đại Lực da mặt run rẩy, ánh mắt lại đột nhiên âm trầm, không giết được Đào Tiềm hắn tuyệt đối không chết! Giờ phút này đây chính là tâm niệm duy nhất trong đầu hắn.

Ngưu Đại Lực đá mạnh vào hông ngựa, con ngựa bị đau,, bốn vó cuồng đạp thẳng phía trước xông lên làm bụi đất bắn lên bụi mù.

“Mau quay lại! Người không muốn sống nữa hả?” Băng cả kinh kêu lên. Hắn cả người trúng độc, vì sao còn liều mạng mà xông lên. Chẳng nhẽ giết chết Đào Tiềm quan trọng hơn cả tính mạng của hắn sao? Chuyện này không đơn giản chỉ là vì lập công mà giống như hắn và Đào Tiềm có hận thù với nhau từ kiếp trước vậy.

Ngưu Đại Lực hoàn toàn lâm vào điên cuồng, đem Băng đè thấp ở trên lưng ngựa, một mặt cầm kiếm hung hăng xông lên, đồng thời thúc ngựa chạy mỗi lúc một nhanh hơn.

Tình thế đã không còn gì có thể cứu vãn, Băng còn lo lắng được cái gì, chỉ có thể rút kiếm ra thủ thế, tên tai là tiếng rống thê thảm của Ngưu Đại Lực, hình như hắn đang dùng đến sức lực cuối cùng rồi, nghiêng đầu sang nhìn thì thấy lạnh người, cả vai tay và ngực hắn đều đã bị găm vô số mũi tên, sắc mặt hung hổ, ánh mắt hung tợn.

“Chỉ kém một chút. Thiếu chút nữa có thể giết hắn.”

Tên gốc này! Mặc cho dù là ai đều nhìn ra được hắn sắp chết, vậy mà trong lòng hắn chỉ nhắm nhắm muốn giết chết Đào Tiềm.

“Người yên tâm, ta sẽ báo thù cho huynh.” Ngay cả bản thân mình Băng còn không biết đối phó với đám cung thủ ra sao nhưng nàng thật sự muốn giúp hắn giải quyết tâm nguyện này. Coi như là trả ơn hắn cứu nàng đi!

“Không.”

Sao lại thế? Hắn không muốn nàng báo thù cho hắn sao? Bỗng đang thắc mắc thì một cánh tay rắn chắc ôm lấy eo nhỏ của nàng rời khỏi ngựa, cả người Ngưu Đại Lực cường tráng như khối đá đè lên người Bỗng.

Vai trái truyền đến cơn đau nhẹ, hơn nữa cảm giác buốt thấm dần vào xương thủy, Bỗng thầm kêu không xong, vừa rồi nếu không phải Ngưu Đại Lực nhanh chóng mang nàng rời khỏi thân ngựa sớm thì nàng đã bị Từ lão nhân kia bắn liền năm phát tên rồi, trong đó bốn mũi tên Ngưu Đại Lực dùng thân người hắn ngăn cản được, còn mũi tên còn lại cắm trên vai trái của nàng. Độc tố trên mũi tên hiển nhiên nhanh chóng phát tác.

Nhưng mà nàng không chịu thua, đem thanh kiếm chém sắt như bùn trong tay phi mạnh về phía người Đào Tiềm, mũi kiếm vì thế dễ dàng đâm xuyên qua ngực của hắn, xuyên thủng cả áo giáp. Lúc bọn họ rơi xuống đất cũng là lúc Đào Tiềm cả người lung lay gục xuống đất.

Thần chí hỗn loạn không còn tỉnh táo, Ngưu Đại Lực không nhìn vào tay Bỗng mà chú ý vào đội quân Xích Diễm người nào người lấy thất thanh hô “tướng quân”, hắn quay lại nhìn Bỗng thấy nàng không động đậy, hơi thở mỏng manh hỏi hắn: “Từ Liêu sao vậy? Đào Tiềm. Hắn thế nào?” Vì sao giọng Từ Liêu lại thất kinh đến vậy.

“Đào Tiềm.Hắn đã chết, chết dưới kiếm của của nàng. Nhưng mà nếu chúng ta không có thuốc giải thì rất nhanh cũng sẽ chết!” Bỗng nghe hắn nói nàng đã giết được Đào Tiềm nhưng làm sao có thể cui mừng, nếu không nhanh chóng được giải độc thì sinh mạng nàng cũng theo hắn mà đi.

Đầu bắt đầu chóng váng, trong lòng Bỗng tràn ngập hồi hận cùng không cam lòng, lần này nàng thật sự lại phải chết sao? Mà lại chết dưới tên độc của một lão già!

“Nàng thắng rồi, như ý muốn của nàng vậy nên nàng không cần gả làm vợ của ta. Nàng muốn ta làm cái gì?” Ngưu Đại Lực cười khê một chút, thanh âm suy yếu như không còn sức lực, bọn họ lúc này thật gần gũi, miệng hắn áp sát tai nàng hỏi mong muốn của nàng là gì?

“Vậy ngươi làm ca ca ta đi.”

“Được.”

Ngưu Đại Lực không còn hơi sót thốt ra lời cuối, Bỗng cũng dần chìm vào hôn mê không biết gì nữa. Nàng chỉ cảm nhận được có người nào đó la lên bên họ, nói gì đó như nhanh chóng đi tìm thuốc giải, hình như là Tô Trần đang nói, giọng nói của hắn không giấu nổi tức giận cực độ, nhưng mà nàng có thể làm gì nữa, bản thân rơi vào mất ý thức hoàn toàn.

Chương 85

Mưa phùn rơi rơi, thấm vào không khí cái lạnh của mùa đông sắp đến, tí tách từng giọt đọng lại trên nóc doanh trại, ban đêm yên tĩnh mịch càng làm tăng thêm vẻ u buồn.

“Nàng khi nào tỉnh lại?” Tào Hãn ưu tư nhìn thiếu nữ im lặng nằm trên tấm da trải dài trên bục cao, trên mặt nàng màu sắc xanh sẫm dấu hiệu của độc dược đã dần tan đi, sắc mặt đã dần lấy lại huyết sắc, nhưng mi mắt đó vẫn nhắm chặt, dung nhan như tuyết gợi lên trong trí nhớ hãn từng cảm xúc đau lòng khôn tả.

Hãn cũng không hiểu vì sao bản thân hãn lại đối với nữ tử tên Băng này nhiều cảm xúc khó giải đến vậy, không hiểu vì sao nơi nàng hãn luôn có cảm giác gì đó thật quen thuộc, chỉ vừa nhìn thấy nàng bị thương đưa đến nơi này thôi mà lòng hãn như bị cắt ra bao nhiêu mảnh, giống như có cái gì đó vô cùng quan trọng sắp sửa mất đi.

“Hoàng Thượng không cần lo lắng, độc dược đã được giải nên tỷ ấy không còn gặp trở ngại gì, cũng không còn nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng mà do độc dược phát tán trong cơ thể nên dù có được giải cũng làm thần trí người ta không minh mẫn ngay lại được nên không thể nhanh chóng tỉnh lại.” Triệt ở bên kiên nhẫn giải thích, cố giấu đi phần nộ trong lòng của hãn.

Tào Hãn gật đầu, liếc mắt nhìn Triệt một cái, nhẹ giọng nói: “Triệt nhi, không thể tưởng tượng được y thuật của người lại cao như vậy, bao năm qua người đúng là người thâm tàng không lộ (người có tài mà giấu giếm không cho ai biết), lần này may mà có người, bằng không Băng nhi sợ là đã..” Than nhẹ một tiếng, Hãn không có nói hết lời mình. Nếu mà chẳng may nàng không được giải độc kịp thời mà chết đi thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra với bọn họ.

“Học y chính là hứng thú riêng của thần, có lẽ là do trời phú tài năng này, tuy không tốn nhiều sức lực nhưng mà cũng có thể đem ra dùng những lúc cần thiết, thần chưa từng nghĩ xa xôi quá như vậy.” Triệt khiêm tốn nói, trong lòng đánh giá Băng hãn là sắp tỉnh, liền đối với Tào Hãn nói: “Hoàng Thượng, đêm đã khuya, ngài mau hồi trưởng nghỉ ngơi đi! Thần ở đây trông nom tỷ tỷ là được rồi.”

“Uhm. Vậy khi nào Băng nhi tỉnh người lập tức phái người bẩm báo trẫm một tiếng.” Thật không biết vì sao, hãn không thể không quan tâm tới tiểu nha đầu này như vậy. Không, năm năm trước tiểu nha đầu xinh đẹp ngày nào nay đã trưởng thành một đại cô nương duyên dáng yêu kiều rồi! Đã thế nàng ấy còn lập được công lớn bắt được Đào Ngạo Thế, sau đó lại giết chết được cả Đào Tiềm!

Triệt đáp ứng, khom người tiến bước Tào Hãn, xong mới bình tĩnh quay lại trong trường ngồi xuống bên cạnh Băng, cẩn thận xem lại mạch cho nàng lần nữa, mạch tượng ổn định chứng tỏ độc dược trong cơ thể đã được giải hết, chỉ cần chờ thêm lát nữa là nàng có thể tỉnh lại.

Bên ngoài cũng có lính đến báo, cái tên binh lính tên Ngưu Đại Lực cũng đã tỉnh, hãn vẫy tay tỏ vẻ đã biết, ánh mắt lại dừng ở trên khuôn mặt vẫn còn mê man của Băng.

Ngưu Đại Lực kia bị trúng mấy mũi tên, cả người đều là vết thương, thương thế so với nàng nặng hơn

nhiều vậy mà hiện tại đã tỉnh, vì sao nàng vẫn chưa tỉnh lại?

“Băng, người thực là đã làm vậy, người có biết chỉ cần chậm nửa canh giờ nữa thôi là đến cả Y Tiên có sống lại cũng không thể cứu người không.” Ánh mắt Triệt nhìn nàng tràn đầy tức giận.

Nhớ tới thời điểm mười ngày trước nàng Ngưu Đại Lực bị đưa đến doanh trại Trung quân, hắn nhìn thấy mà như chết lặng, tim đập dồn dập, hai người bọn họ như bị nhúng vào thùng thuốc nhuộm vải, cả người đều tím xanh, may mắn là hắn có nghiên cứu về độc dược nên mới cứu được họ kịp lúc nếu không hắn chỉ có biện pháp trơ mắt nhìn họ tắt thở.

Hắn biết kế hoạch của nàng, biết nàng muốn tự mình từ bỏ tướng quân Lan quốc là Đào Tiềm để lập công, còn bảo hắn nếu mà nàng có vài vết thương nhỏ thì hắn phải điều trị cho nàng sao không để lại sẹo, nhưng kết quả sao đây? Nàng suýt nữa làm bản thân mình mất mạng, cái này mà là vết thương nhỏ của nàng sao? Nàng có phải đã quá tím nhiệm y thuật của hắn rồi không nên mới coi hắn là y tiên cái thể, bắt hắn phải khổ công thế này?

Triệt nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chỉ vì muốn gây ấn tượng với hoàng huynh sâu sắc mà đem cả tính mạng mình ra đánh cược sao? Nhưng mà, kết quả bây giờ hắn cũng làm nàng vừa lòng đi?

Hắn chứng kiến rõ ràng, hoàng huynh đối với nàng quan tâm vượt xa cả mong đợi so với dự tính ban đầu, mười mấy ngày gần đây, chỉ cần nhất có lúc nào rảnh rỗi là hắn đều đến trường này thăm Băng, ánh mắt nhìn nàng thập phần lo lắng. Hắn chỉ nhìn thấy Hoàng huynh nhìn một nữ nhân duy nhất trên đời này có vậy. Mà đối với nàng điều này có gì khác nhau kia chứ?

Nhưng là cho dù là như thế này, cũng không thể chứng minh được gì, Hoàng huynh cũng không biết được nàng chính là nữ nhân mà hắn đợi chờ bao nhiêu năm qua, mà nàng cũng từng nói qua là sẽ tuyệt đối không tiết lộ thân phận trước mặt hắn, chỉ khi nào hắn lại yêu thương con người hiện tại của nàng nàng mới nói. Không biết nàng có từng nghĩ muốn hoàng huynh quên đi nàng trong quá khứ, yêu nàng hiện tại việc đó có bao nhiêu là gian nan?

Tình địch của nàng không phải là bất kỳ ai khác mà chính là nàng, thắng một người khác thì dễ dàng, còn muốn thắng chính mình thì thật là khó nha.

“Hắn! Ta mới là Băng a!” Trong giây lát Băng thì trào trong sự hoảng sợ, ánh mắt ngưng lệ, từ từ lăn dài trên khuôn mặt tuyết mịn của nàng, từng giọt rơi xuống gối làm Triệt nhìn thấy mà đau lòng, đồng thời cũng không giấu sự vui mừng.

“Người rốt cục cũng tỉnh!” Triệt trong lòng vẫn trách nàng đối với sự việc lần này hành động lỗ mãng, nhưng khi thấy nàng tỉnh lại lập tức bị vui mừng áp đảo, quên luôn cả ý định muốn trách mắng nàng một trận, ánh mắt nhìn nàng vô cùng ấm áp.

“Triệt? Ta bị làm sao vậy?” Triệt làm sao lại ở nơi này? Lau đi lệ rơi trên mặt, Băng ôm đầu nhìn bên trong trường, hình như nơi này rất khác sao với trường của nàng lúc trước, không biết bản thân nàng hiện tại ở nơi nào?

Cảnh tượng vừa rồi chẳng nhẽ lại là mơ nữa sao? Khung cảnh chân thật như vậy mà, chân thật đến mức nàng làm nàng rơi vào tuyệt vọng vô cùng. Có lẽ hiện tại nàng mới đang nằm mơ!

Nàng rõ ràng nhớ là nàng đã trở về Hoàng cung, cả ngày được cẩn thận che chở từng chút một, nàng vẫn như cũ là nữ nhân duy nhất được hãn yêu thương sủng ái, là nữ nhân hãn yêu duy nhất trên đời, là hoàng hậu uy nghi của Đại Cảnh. Nhưng có một ngày đột nhiên hãn không xuất hiện trước mặt nàng nữa mà là một nữ nhân khác xuất hiện trước mặt nàng. Vì nàng ta mà hãn thay lòng đổi dạ, không yêu thương nàng như trước.

Mưa to gió lớn ào ào trong đêm, nàng đứng ở ngoài cửa Thanh Dương cung, bên tai trừ bỏ tiếng mưa rơi chỉ có tiếng cười nói khanh khách từ trong đó vọng ra, tiếng cười đó như dao từng nhát từng nhát một cắt lát trái tim nàng. Cả người không hề quan tâm tới mưa lạnh ướt đầm quần áo mà chỉ cảm thấy lòng đau quá, trái tim nàng cứ thế quặn lên từng hồi bởi tình cảm của nàng bị phản bội. Nữ nhân đó là ai mà dám cướp đi Hãn của nàng? Nàng đẩy cửa điện một cái thật mạnh, nhấc chân đi vào bên trong tấm điện, vén màn trướng bao phủ xung quanh đi vào bên trong sâu hơn, mùi long tiên hương quen thuộc trên người Hãn toả khắp căn phòng nhưng không đủ sức làm ấm cơ thể đã lạnh giá của nàng.

Xuyên qua tấm màn lụa mỏng, trên giường kia là bóng dáng hai người đang gần gũi quấn quýt lấy nhau không rời. Cảm giác đó như dao lại đâm từng nhát vào người nàng, nhưng nó không làm cho nàng cảm thấy đau đớn nữa mà chết lặng vì hoàn toàn thất vọng, đầu óc quay cuồng vì tuyệt vọng và phiền não.

“Hoàng Thượng, người không thương ta sao?” Nàng nghe thấy chính mình mỏng manh nói với hãn những lời mang theo sự cầu xin thương xót.

Nơi này từng là nơi chỉ có mình nàng mới có thể bước vào, vậy mà trên giường kia hiện tại xuất hiện thêm người con gái khác.

“Hừ! Trầm trọng lượng không trừng trị tội phi quân của người mà may mắn lắm rồi, người còn dám đến tìm trầm sao?”

Giọng nói của hãn mang theo sự giá lạnh và oán hận nhìn nàng mỗi lúc một tức giận.

“Tội phi quân? Ta phạm vào tội gì mà bảo là tội phi quân?” Hãn trước mặt nàng xưng trầm, đã thế còn nói nàng phạm tội phi quân. Nàng lừa gạt hãn lúc nào mà hãn lại nói thế?

“Người lại còn dám hỏi trầm như vậy sao? Nữ nhân vô sỉ này dám chạy tới đây giả dạng nữ nhân mà trầm yêu.”

Hãn oán giận hung hăng tiến đến tát mạnh vào mặt nàng một cái, nàng choáng váng không giữ được thăng bằng ngã xuống đất.

“Ta không có! Ta không có giả mạo! Ta là Băng mà! Hãn, ta thật sự là Băng mà!” Vì sao nói nàng giả mạo? Chẳng lẽ trên đời này trừ bỏ nàng là Băng ra còn có người thứ hai xuất hiện tên Băng sao? Là ai dám giả mạo nàng? Nhưng là dù vậy, Hãn yêu nàng như vậy sao có thể nhận nhầm được?

“Người căn bản không phải Băng! Thấy không, nàng ấy mới là Băng!”

Sắc giọng quát mắng, ánh mắt như đao không có chút tình cảm nhìn nàng, mang đến cho nàng sự đau đớn đến tận xương tủy.

Một khuôn mặt xinh đẹp đến cực điểm mang theo sự sợ hãi tiến gần đến người hấn, là khuôn mặt thân quen đến nỗi vừa mới nhìn qua đã thấy mông lung, nàng như ảo như mộng tuyệt mỹ đến khó quên. Đó không phải là Tề Nhược Nghiên sao? Nhược Nghiên không phải đã sớm chết sao? Ngay cả thân thể cũng sớm bị chôn vùi nơi Địa Cốc, làm sao lại xuất hiện nơi này? Nàng hoàn toàn hỗn loạn, chỉ biết là không ngừng hét chói tai: “Không phải, không phải! Nàng không phải, ta mới là Băng mà. Hấn! Ta mới là Băng!”

“Băng, người cảm thấy như thế nào? Người vì sao khóc? Băng, người làm sao mau nói cho ta biết!” Triệt lo lắng nhìn ánh mắt trống rỗng của nàng, khuôn mặt đã chẳng từng hàng lệ cứ thế tuôn rơi kiến hấn vô cùng đau lòng, nhanh chóng lau đi lệ trên mặt nàng đồng thời vuốt nhẹ hai mi mắt của nàng.

“Triệt!” Băng nắm thật chặt tay hấn, giống như đang cố vớ lấy một cái cây cứu mạng, buồn bã khóc nói: “Triệt, ta mới là Băng, đúng không, có đúng hay không?”

“Người đương nhiên là Băng.” Triệt kinh ngạc. Nàng sao lại hỏi như vậy, chẳng nhẽ là do độc tố phát tác làm cho đầu óc nàng bị tổn thương sao?

“Người nhanh đi nói cho Hấn biết ta mới là Băng! Người phạm tội phi quân không phải là ta, là nữ nhân kia mới đúng!” Nàng nắm chặt tay hấn, bộ mặt lo lắng, như là muốn từ trong tay hấn hấp thụ chút sức lực để ngăn không cho tinh thần hoảng loạn.

Hấn giãy tay nàng ra, một lần nữa vì nàng bắt mạch, mạch tượng vẫn bình thường, cũng không có hiện tượng gì của người bị điên, nàng vì sao mới tỉnh lại đã nói năng lộn xộn như vậy?

“Băng, người đang nói cái gì? Người phạm tội phi quân khi nào? Nơi này là doanh trại Trung quân, ngoại trừ người thì không còn nữ nhân nào khác tại nơi này.” Hấn nhíu mày bắt người nàng phải ngồi yên, nếu cứ cử động có thể làm miệng vết thương bị rách ra, chảy máu thì lúc đó lại phải xử trí một hồi.

“Người nói nơi này là đại bản doanh trung quân?” Băng trừng lớn hai mắt nhìn xung quanh. Nàng thật sự vừa rồi là mơ sao, sao lại có thể nằm lẫn giữa thực tại và mơ được, lại còn ăn nói lung tung nữa. Chỉ là giấc mơ thôi sao lại đau lòng như vậy?

“Người cho nơi này là nơi nào?” Triệt hỏi lại, thần sắc nàng hình như đang cố lấy lại ổn định xem xét xem là thực hay là mơ.

“Không biết. Mặc kệ là làm sao cũng không quan trọng, chỉ cần nơi nào có Hấn là tốt rồi.” Nàng mỉm cười ngọt ngào, lại đột nhiên nhớ tới hình ảnh trong mơ kia, ánh mắt nhất thời ảm đạm, cười ngọt ngào cứng ngắc ở trên mặt, giống một một đoá hoa sắp tàn khi đông tới. Nếu hấn không hề có nàng, trong lòng

hắn không có năng thì hắn chỉ làm năng càng thêm tan nát cõi lòng mà thôi.

“Hắn ở cách nơi này cũng không xa lắm, nhưng mà hiện tại đêm đã khuya, người muốn gặp hắn thì đợi ngày mai rồi hãy nói.” Triệt mặt không đổi sắc miệng nói. Dù sao Hoàng huynh và năng còn có cả đời dài phía trước, tối nay cho hắn ích kỷ một lần đi!

Hiện tại tâm tình của năng cũng đủ loạn rồi, ngày mai gặp cũng tốt hơn.

Băng ngã xuống giường, chậm chậm chớp mi mắt lại thở dài nói: “Triệt, ta vừa rồi nằm mơ một giấc mộng vô cùng đáng sợ.”

“Người trúng mị tâm chi độc (thuốc độc gây mơ ảo giác), mê man gần mười ngày rồi, nếu có nằm mơ như thế cũng không lạ, dù sao nó cũng chỉ là một giấc mộng đáng sợ mà thôi, không cần để tâm.” Triệt nhẹ nhàng kéo chân lên đắp cho năng, ôn nhu an ủi với năng nói. Trong mộng năng mê sảng nói như vậy hẳn là giấc mộng này có liên quan đến Hoàng huynh, năng vội vàng nói chính mình là Băng, lẽ nào trong mơ Hoàng huynh không tin lời năng nói sao?

“Nhưng mà giấc mộng đó rất chân thật. Người không biết khi ấy hắn đang ở cùng một nữ nhân có vẻ bên ngoài giống hệt như Nhược Nghiên, ta vì thế mà rất khổ sở. Ta dù có nói thế nào hắn cũng không tin ta mới chính là Băng. Hắn không tin ta!” Năng đối với thương thế của chính mình không còn để ý, chỉ chìm trong rối loạn mê vì giấc mộng đó thật sự khiến năng vô cùng đau lòng, mỗi lần chỉ cần nghĩ đến thôi mà đã cảm thấy đau đớn như khắc vào xương thịt.

“Băng, người mơ như vậy vì sự thực trong lòng người luôn sợ hãi, sợ hãi ngày đó đến Hoàng huynh không chịu tin người phải không?” Triệt từng nghĩ năng vốn rất tự tin với bản thân mình, và biểu hiện của năng cũng đánh lừa chính mình có khả năng làm cho Hân lần nữa tin năng, nhưng qua sự việc hôm nay hẳn mới biết năng căn bản không tự tin như vậy, trong lòng năng luôn che dấu sự thật sợ hãi đến nỗi ngay bản thân năng cũng không ý thức được, chỉ khi bị trúng độc thì nó mới được bộc lộ ra.

“Ta không biết. Hắn có nhận ra ta không? Sẽ nhận ra ta chứ?” Năng thống khổ hỏi đi hỏi lại, nước mắt theo gò má trắng như tuyết cứ thế chảy xuống nhìn thật thương tâm.

Triệt thở dài chờ năng nằm xuống lần nữa, cánh tay giang rộng ôm năng vào lòng, chưa bao giờ hắn thấy năng yếu đuối như vậy, chỉ cần chạm nhẹ vào thôi cũng có thể khiến năng oà khóc như một đứa nhỏ. Dù sao chỉ là một giấc mộng thôi mà đã khiến năng hoảng sợ thành ra như vậy. Năng đâu còn là nữ tử cùng hắn và Thái phi đấu trí ngày nào, cũng không còn là nữ tử dám cùng Hoàng huynh đùa giỡn cuối cùng mà cho huynh ấy yêu nữ nhân chính là năng. Nhưng có lẽ hắn không thật sự biết rằng trước kia năng vốn vẫn là nữ tử có nội tâm dễ bị tổn thương đến vậy.

“Uhm, người chẳng nhẽ không cảm thấy Hoàng huynh đối với người không giống như với người thường sao? Người nghĩ mà xem năm năm trước hắn dùng mưu buộc người phải tiến cung, trên danh nghĩa thì làm bạn học cùng Minh Nhi, thực tế mà nói thì chính là mỗi ngày có thể gặp người, sau khi người mất tích, người ngày ngày lo lắng không yên cũng là hắn. Vài ngày trước khi Tô Trần báo tin người lập công bắt được Đào NGạo Thế làm con tin, hắn thật sự rất vui mừng, còn gọi ta đến xem. Chỉ vì muốn nhanh chóng gặp người nên mới cho Lộ công công đến Vũ lâm quân truyền chỉ bảo người đến TRung Quân, ai

ngờ người không đi mà lại ở lại. Hắn ngày ngày mong ngóng người, đến lúc người được đưa về đây, hắn nhìn người bị thương nặng như vậy vô cùng giận dữ, nếu không phải mọi người can ngăn thì Tô Trần đã bị một trăm côn đánh cho tan xương nát thịt. Người cứ nghĩ mà xem, nếu không phải hắn có ý quan tâm đến người sao lại biểu hiện như vậy?” Triệt bên tai nói nhỏ nhẹ từng lời một mong có thể làm tan đi lo âu bất an trong lòng của nàng, muốn làm cho nàng có lòng tin hơn nữa vào tương lai, nhưng không ngờ nàng lại khóc càng nức nở khiến tâm hắn càng lúc càng đau.

Mặc kệ hắn an ủi thế nào, nàng lại vẫn như cũ khóc không thôi, giống như muốn đem bao nhiêu uất khuất phải chui bao năm qua khóc cho hết mới thôi nên chỉ có cách bên cạnh vỗ về an ủi đến khi nào nàng khóc hết mới thôi.

Băng ghé vào vai hắn cứ thế khóc, nước mắt nhuận ướt một khoảng áo thuê hoa văn tinh tế trên người hắn, chỉ đến khi khóc mệt quá mới rời khỏi vai hắn lau đi những giọt nước mắt còn sót lại, ngượng ngùng nhìn hắn nói: “Triệt, cảm ơn người.” Thật sự muốn cảm ơn hắn đã không nghĩ ngợi gì cho nàng mượn bờ vai đó để khóc, khóc xong rồi nàng thấy người mình thoải mái hơn trước rất nhiều.

Triệt cúi đầu nhìn vào vạt áo bị nước mắt của nàng làm cho ướt đẫm, khoé miệng cong lên nụ cười ấm áp nói: “Tỷ đệ một nhà không cần nói cảm ơn.” Hắn từng vô cùng hận ông trời trên người hắn, kiếp trước hắn và nàng không có duyên, vậy mà kiếp này lại cho hắn và nàng thành tỷ đệ một nhà, bắt hắn phải hoàn toàn đoạn tuyệt tình cảm với nàng. Nhưng hiện tại hắn thấy ông trời thật sự ưu ái hắn mới an bài hắn và nàng cùng là tỷ đệ, hắn có thể quang minh chính đại ở lại bên cạnh nàng, lấy một phương thức khác cùng nàng chia sẻ mọi chuyện. Không nghi ngờ, con người trên đời đều có thể vứt bỏ tình yêu chứ không bao giờ vứt bỏ được huyết thống tình thân, hắn thật sự phải cảm ơn ông trời rất nhiều.

Sau sợ hãi, Băng khôi phục lại trên mặt mình nụ cười tươi tắn, ánh mắt tràn đầy vui vẻ, vô cùng thân thiết xoa xoa đầu hắn nói: “Có đệ đệ như người thật là tốt.”

Bên ngoài trướng mưa cũng đã ngừng rơi, sau cơn mưa trời đem trong sáng, gió đêm mang theo hương thơm cỏ hoa thanh đậm mát mẻ thấm vào da thịt làm ai lấy đều thấy dễ chịu. Vì mây đen đã theo cơn mưa rơi xuống nên mặt trăng không bị mây mù che lấp mà toả sáng vắng vạc, báo hiệu ngày mai là ngày thời tiết vô cùng đẹp.

Sáng sớm tỉnh lại, Triệt đã không còn ở bên cạnh nàng, Băng khởi động thân mình, tuy rằng bản thân có chút uể oải nhưng tinh thần lại vô cùng tốt, hồi tưởng lại đêm qua mình khóc thật là xấu hổ, nhưng giấc mộng đó cũng đã phá huỷ toàn bộ tự tin vốn có của nàng, nàng thật sự nghi ngờ Hân không biết nghĩ thế nào về nàng?

Kinh ngạc phát ra một hồi lẳng, Băng lắc đầu, tự giấu cười cười, làm một giấc mộng khóc đã muốn thực choáng váng, hiện tại vẫn rồi rẫm trong đó chẳng phải là càng ngốc! Chính là giấc mộng, tuyệt không sẽ có trở thành sự thật một ngày.

Triệt vén rèm đi vào, liếc mắt một cái liền trông thấy trên mặt nàng thất thần suy ngẫm cái gì đó mới nói: “Đừng miên man suy nghĩ, ta đã phái người đi bẩm báo Hoàng Thượng nói người đã tỉnh lại, nói không chừng chỉ lát nữa là hắn sẽ tới đây, người thật sự muốn hắn nhìn thấy bộ mặt đó của người sao?” Không biết giấc mộng đêm qua ảnh hưởng thế nào đến nàng? Nàng vẫn làm theo kế hoạch trước đó hay là

tiết lộ luôn cho Hoàng huynh thấy thân phận của mình?

Băng buồn rầu không biết bản thân mình nên làm thế nào trả lời: “Ta cũng không biết.” Giấc mơ vô căn cứ đêm qua ảnh hưởng khá lớn đến nàng, nàng thật sự không thể quên được, cũng không thể không để tâm. Nó làm cho nàng mất đi dũng khí, mất đi sự tự tin và cũng mất luôn cả phương hướng.

Chương 86

Màu vàng kim sắc của long bào từ ngoài trường đang tiến vào, không nóng không lạnh, chỉ làm cho người ta nhìn thấy mà phấn chấn. Tào Hãn đến giống như một trận gió mát, mang không khí lạnh xanh mát của buổi sáng tiến vào. Thấy người bên trong đã tỉnh, hãn bất giác hân hoan, tiếng nói ôn nhu hiền hoà kêu tên nàng: “Băng nhi, người đã tỉnh.”

Đang uống một ngụm nước trong miệng, nghe thấy tiếng hãn, Băng bất ngờ quên cả nuốt xuống, may mà tầm mắt có Triệt che chắn nếu không nghe hãn gọi tên nàng sau bao năm chỉ sợ nàng không kìm nén được cảm xúc bản thân mình mà sà vào lòng hãn.

Triệt buông chén thuốc trong tay ra, nhìn thấy Hãn định hành lễ, Tào Hãn đã khoát tay nói: “Không cần đa lễ.” Dứt lời, bước vài bước liền đi tới thẳng giường của Băng.

“Tạ Hoàng Thượng.” Triệt yên lặng lui ra một bên, ánh mắt thủy chung không rời khỏi khuôn mặt Băng, nhưng trong mắt nàng hiện tại không còn có hình ảnh của hãn nữa, bất đắc dĩ lòng hãn đau nhói. Hiện giờ trong mắt nàng ngoài trừ Hoàng huynh ra chỉ sợ không ai có thể chen ngang vào, ánh mắt thâm tình của nàng từ trước đến giờ vốn chỉ dành cho một mình Hoàng huynh, chưa từng thay đổi, không biết Hoàng huynh có cảm nhận được lòng nàng không?

Băng ngửa đầu, si ngốc nhìn vào thân ảnh của hãn, cảm nhận cả người hãn toả ra một vầng hoà quang sáng chói, hoa văn rồng vẫn như cũ uốn lượn trên long bào của hãn, ánh mắt vẫn như cũ nhìn nàng không rõ là đang nghĩ gì trong lòng. Băng nhớ đến khoảng thời gian trước đây khi còn ở trong cung hãn cũng vẫn nhìn nàng ánh mắt như vậy.

Chính là năm tháng vội vàng trôi qua, trên trán của hãn đã điểm vài sợi tóc bạc, nhưng không làm mất nhuệ khí của hãn mà càng tăng thêm sự thành thực của một bậc quân vương, nó như có ma lực thu hút nàng khiến nàng không rời khỏi hãn được. Băng bất giác nhớ lại giấc mơ năm nào, trong mơ nàng đang trêu đùa với một tiểu cô nương vô cùng đáng yêu đang làm nũng với nàng, sau đó có một nam nhân tuấn lãng tiến về phía hai người, trên trán cũng có một vài sợi tóc bạc, thật sự rất giống với bộ dáng hãn lúc này.

Tâm Băng không khỏi mừng thầm, dù đó chỉ là giấc mơ, nhưng không hiểu sao bản thân nàng tin rằng giấc mơ đó nhất định sẽ có ngày trở thành sự thật chứ không như ác mộng đêm hôm qua...

“Triệt nhi, người lui ra đi.” Tào Hãn tránh tầm mắt mình khỏi ánh mắt của Băng, lấy bình tĩnh bảo Triệt lui ra.

Băng cảm giác trong miệng có vị đắng không chịu nổi, lúc này mới biết trong miệng mình còn có thuốc vừa mới uống, vội vàng nuốt xuống, chính vì thế không cẩn thận mà bị sặc nên ho nhẹ.

“Băng nhi, người không sao chứ?”

Lời nói ôn nhu, Hãn đưa tay vỗ nhẹ vào phía sau lưng nàng, là hãn đang quan tâm nàng, dù trong miệng có ầm ập bàn tay, đều là hãn đối của nàng quan tâm, liền ngay cả miệng đầy vị đắng của thuốc nhưng

lại cảm thấy nó vô cùng ngọt ngào, mỉm cười, hạ mắt nói: “Thần không sao.....”

Nàng thật sự là ngốc, tự mình cho là bản thân mình đã quen nhìn thấy chết chóc từ khi còn là sát thủ, nhưng đâu ngờ chiến trường khốc liệt, người chết không chỉ có vài người mà là cả trăm người. Nàng không nên nói những lời ngông cuồng rồi tự mình đẩy bản thân vào cảnh xấu hổ, đối địch với quân thù còn nường tay thiếu chút nữa là bị giết, vĩnh viễn không có cơ hội nào nữa gặp lại Hãn. Dù nàng giết được Đào Tiềm nhưng lại làm cho chính mình bị trúng độc, may mắn được uống thuốc giải độc kịp thời, nếu không làm sao lúc này còn có cơ hội gặp Hãn.

Tào Hãn cúi người nhìn Băng, cùng nàng đối mặt nhìn nhau, ánh mắt phức tạp, ánh mắt si ngốc cứ bắt hãn nhìn nàng không được rời mắt, ôn nhu muốn quan tâm nàng.

Gặp nàng là khi nàng bị trúng độc được đưa tới Trung Quân, cả người vì độc tố mà xanh ngắt yếu ớt không chút sức sống, hãn chỉ mãi lo lắng cho an nguy của nàng mà không kịp nhìn rõ dung mạo nàng làm sao. Nhưng không lâu sau, da thịt của nàng hồi phục một màu trắng như tuyết, hồng hào. Hãn lúc đó mới nhìn rõ dung mạo nàng, lòng kinh ngạc như bị thủy triều đánh úp một trận, nàng giờ thay đổi nhiều quá. Tinh tế nhìn lại, nàng đúng là nữ tử mà nhiều năm trước hãn gặp trong giấc mộng, dung mạo mặc dù còn hơi non nớt, nhưng đúng là với nữ tử trong mộng năm đó giống nhau như đúc, mà hãn hiện tại với hình ảnh trong mộng năm đó không có khác biệt mấy, không thể không nghi ngờ, Băng nhi chẳng nhẽ là Băng?

Nàng ngủ mười ngày, hãn cũng đợi mười ngày, vì muốn hỏi nàng một số điều mà lòng hãn nghi vấn. Nếu nàng thật sự là Băng, vì sao chưa từng đi tìm hãn, chẳng nhẽ nàng còn có lý do nào khó nói nên không đi gặp hãn? Nhớ năm năm trước khi hãn ép nàng vào cung cùng Minh Nhi học hành, nàng đã tìm đủ mọi cách khước từ, cuối cùng hãn phải dùng kế mới bức được nàng vào cung, nhưng mà thái độ với hãn không được hoà nhã, nàng thực sự là Băng sao?

“Băng nhi, năm năm không gặp, người so với lúc trước quả thực rất khác nhau, khó tránh người ta thường nói thiếu nữ mười tám thay đổi khó lường, càng thay đổi càng tốt lên.” Tào Hãn cố ý lấy sự thoải mái nhất trò chuyện cùng nàng, hãn phải giảm đi khẩn trương trong lòng mình lại, nhưng mà ánh mắt vẫn thủy chung ôn nhu nhìn dung nhan kiều diễm của nàng không rời.

“Hoàng Thượng đang trêu thần phải không?” Băng thần nhiên cười, giống như một đoá hoa chớm nở, càng nhìn càng thấy thanh nhã mềm mại. Nhìn bộ dạng của hãn hình như là cũng rất thích bộ dáng của nàng hiện tại.

“Cứ coi như vậy đi, Trẫm vẫn thắc mắc không hiểu người dùng cách gì mà bắt cóc được Đào Ngạo Thế làm con tin, hiện tại thì Trẫm đã hiểu phần nào...” Nghe nói Đào Tiềm cực kỳ cưng chiều đứa con trai độc nhất này, chính vì thế mà làm cho Đào Ngạo Thế trở thành công tử tự cao tự đại, ngông cuồng, phá phách, lại vô cùng háo sắc. Nhìn Băng Nhi xinh đẹp thoát tục như vậy hãn nhất định không thể nào bỏ qua, không cần nói cũng biết Đào Ngạo Thế lúc ấy nhất định nổi lòng háo sắc, kết quả là cho chính bản thân mình vào bẫy, chôn vùi bản thân và chôn vùi luôn cả phụ thân, đồng thời chôn vùi luôn mấy vạn đại quân Xích Diễm của Lan Quốc.

“Hoàng Thượng hiểu được cái gì?” Băng bất ngờ nhìn Hãn hỏi không hiểu ý hãn nói thế là có nghĩa gì. Băng không quan tâm đến ý của hãn, chỉ nhìn ánh mắt của hãn. Hãn hiện tại cách nàng gần như vậy, ánh

mắt ôn nhu nhìn nàng nhưng tuyệt không giống như năm năm trước nhìn nàng với tư cách là đứa nhỏ, hẳn hiện tại đang nhìn nàng với sự tôn trọng nàng là nữ nhân đã trưởng thành.

“Băng, vì sao nhìn ta như vậy?” Cố ý tránh bản thân mình xưng là Trần, hẳn coi nàng là đứa nhỏ năm năm trước thân thiện nói chuyện. Từ lúc hẳn bước vào trường đã bị nàng thu hút không thể rời mắt, càng nhìn nàng thì hẳn càng khẳng định nhận định của hẳn không thể sai, nàng chính là Băng của hẳn. Nhưng nàng vì lý do khó nói gì mà không đi gặp hẳn nói cho hẳn biết thân phận chính mình. Nếu nàng thực sự là Băng, hiện tại bốn bề lại vắng lặng không có người, nàng có thể nói cho hẳn biết được lý do đó mà.

“Thần chính là ngưỡng mộ uy nghi của một bậc đế vương...Vậy xin hỏi Hoàng thượng vì sao nhìn thần như vậy?” Băng tò mò thận trọng hỏi ngược lại hẳn bởi nàng vốn luôn không biết được lòng hẳn nghĩ gì. Mặc dù bản thân thật sự khẩn trương nóng vội như cũng không thể vì thế mà làm hỏng kế hoạch ban đầu của nàng khổ tâm lắm mới vạch ra nên từng lời nói đều suy tính cẩn trọng rồi mới phát ra lời.

Ngưỡng mộ uy nghi của bậc đế vương sao? Nếu nàng là Băng tuyệt đối không bao giờ nói với hẳn những lời như vậy, hình như lời nói của nàng vẫn có gì đó giấu giếm hẳn, nhưng nghe nàng nói vậy lòng hẳn vẫn không khỏi tránh được sự chua chát, ánh mắt thất vọng lạnh dần hỏi: “Hả? vậy người nói xem Trần vì sao lại nhìn người như vậy?”

Băng trầm ngâm, cũng thử, “Ánh mắt bình thường như đang âu yếm nhìn nữ tử mà người yêu, không có gì khác trong mắt thâm tình cũng có một số phức tạp khó lý giải...” Băng nắm chặt bàn tay lại, cố gắng lấy bình tĩnh bởi tâm nàng thật sự đang rất lo lắng, nếu hiện tại nàng nói toàn bộ sự thực với hẳn, hẳn có tin nàng không?

Nàng hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí định kêu hẳn một tiếng “Hắn”. Nhưng lời chưa kịp nói ra đã bị lời nói lạnh lùng của hẳn chặn lại.

“Người nhìn lầm rồi, trầm chỉ dùng ánh mắt như vậy để nhìn một người duy nhất- Hoàng hậu của Trần, mà người — không phải nàng!” Cùng lắm nàng chỉ trùng hộ giống với nữ nhân trong mộng năm đó mà thôi, cho dù cùng tên đi nữ nhưng nàng tuyệt đối không phải là Băng!

Hắn nói vậy là muốn cảnh cáo nàng sao? Móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay đến đau, nhưng cơn đau đó cũng không là gì so với hàn khí toát ra từ lòng nàng, dũng khí khó khăn lắm nàng mới có được hoàn toàn bị lời nói của hẳn đánh gãy, trong mắt dần trào lên một tầng nước lạnh buốt.

“Băng nhi, người sao lại khóc?” Tào Hãn bất ngờ thấy Băng rơi lệ, lời nói vì thế ôn hoà hơn lúc trước nhiều. Không dừng hẳn lại thành một người đi dõ một đứa nhỏ rơi lệ. Lòng hẳn có bao hy vọng nhưng sự thất vọng còn làm hẳn đau đớn gấp vạn lần, nàng tuy không phải Băng nhưng nhìn nàng không rõ vì sao lại thương tâm rơi lệ, trong lòng hẳn bất giác nổi nên sự thương tiếc khó giải.

Nàng lại khóc sao? Nàng phải biết là nước mắt cũng không giải quyết được việc gì mà! Đem quan không phải là nàng đã khó rất nhiều rồi sao, hiện tại vì sao lại khóc nữa. Tuy ánh mắt hẳn làm nàng quyến rũ, nhưng đấy không phải là sự mong muốn của nàng.

Trong mắt hẳn vĩnh viễn vẫn coi nàng là một đứa nhỏ năm nào. Bao nhiêu tin tưởng của nàng vào bản

thân đều không như dự tính ban đầu. Nói đi, đừng có do dự, không cần biết là hiện tại hã có yêu mình hay không, hiện tại chỉ cần biết là nói hết cho hã nghe đi! Nếu hã không tin, nàng có thể nói ra những lời nói mà chỉ nàng và hã đêm khuya thân mật nói cho nhau nghe, chỉ thế thôi cũng đủ chứng minh thân phận của nàng cho hã biết! Nhưng mà nàng thua thật rồi, thua thảm hại.... Người mà hã yêu vĩnh viễn không phải là nàng, hã yêu chỉ có mình Nhược Nghiên mà thôi, nếu không phải là nàng bám vào thân thể Nhược Nghiên thì hã làm sao có thể yêu nàng, thậm chí đến cái liếc mắt nhìn hã cũng không muốn cho nàng! Hiện tại nàng may mắn sinh ra lần nữa, được làm chủ chính bản thân mình mà không phải sống bám vào cơ thể của bất kỳ ai, nhưng muốn làm cho hã yêu nàng càng khó thêm trước vạn lần. Hã quả thực không coi nàng là nữ tử bình thường khác, nhưng thế có thể chứng minh cái gì? Hã không phải vẫn đối với Triệt coi trọng như trước sao? Đến ngay cả lần này ngự giá thân chính ra trận hã cũng mang theo Triệt, nghĩ lại mà nói, có lẽ vì quan hệ với Tô Trản mà hã đối xử với bọn học khác với những người khác chút thôi.

Nói cách khác, nếu nàng không nói ra bản thân chính là Băng thì nàng căn bản không có khả năng làm cho hã yêu nàng. Trong lòng hã chỉ có lưu lại hình ảnh duy nhất chính là diện mạo của Nhược Nghiên, lấy hình ảnh của Nhược Nghiên chính là của Băng nàng? Hã yêu Nhược Nghiên, không phải yêu nàng? Nay thân thể Nhược Nghiên đã không còn, dù nàng có nói hết cho hã sự thật đi chẳng nữa thì cái mà nàng nhận được chỉ có sự lạnh lùng mà thôi, nếu thế nàng thật sự không chịu nổi....

Trong lúc nhất thời, Băng lại nảy lên chủ ý, trên mặt lộ lên sự quật cường, nàng còn chưa có cố gắng, sao có thể nhận thua nhanh như vậy? Không, đến cuối cùng một khắc nàng cũng không muốn nhận thua!

Nàng hay thay đổi biểu tình làm cho Tào Hã nhìn mà khó hiểu, vội la lên: “Băng nhi, ngươi làm sao vậy? Có phải là thấy không khoẻ ở đâu không?”

Băng cả người đắm chìm trong suy ngẫm nên đối với câu hỏi của Tào Hã không có chút phản ứng lại.

“Triệt nhi! Triệt nhi, mau vào nhìn xem Băng nhi bị làm sao vậy?” Tào Hã hướng về phía ngoài trường hô to.

Hay là thương thế của nàng biến chuyển? Triệt lo lắng vội vào, thấy mặt Băng đầy lệ, nhưng nàng không có hôn mê, sắc mặt cũng rất bình thường, nhất thời thổ dốc hỏi: “Hoàng Thượng, phát sinh chuyện gì?”

Nàng xem ra không có gì, nhưng mà sắc mặt Hoàng Thượng thì không được tốt lắm, hình như là thất vọng gì lớn lắm nhưng mà được hã dấu rất kỹ, nếu không tinh ý nhất định không thể nhận ra. Chẳng lẽ Băng vẫn dưỡng binh chưa nói ra chân tướng sự tình? Nhưng dù vậy, hoàng huynh cũng không cần thất vọng đến vậy mà!

“Băng nhi nàng.....” Tào Hã định nói nhưng bị lời nói của Băng cắt đứt: “Ta không sao!”

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng thốt ra, vẻ mặt ngạo ngễ quật cường làm cho Tào Hã và Triệt chỉ biết ngạc nhiên nhìn nhau.

Tào Hã ở bên ra ám hiệu, Triệt vì thế tiến đến bắt mạch cho Băng, sau đó nói: “Mạch tượng bình

thường, chớ cần điều dưỡng thêm mấy ngày là có thể bình thường.”

Tào Hãn nghe thế mới yên tâm, đứng dậy nói: “Vậy người cứ tĩnh dưỡng đi, chờ mấy ngày nữa khi mà thân thể người khoẻ hơn Trẫm sẽ phái người đưa người về kinh. Tô Trản cũng không biết phân phải trái, sao có thể tùy ý để một nữ tử ở trong doanh trại quân đội, quả thực là không biết nói gì.” Lần này có thể bình an vô sự nhiều là may mắn, nàng mặc dù không phải Băng nhưng hãn cũng không hy vọng nàng lại ở lại trên chiến trường mà gặp phải nguy hiểm, nữ tử xinh đẹp lung linh như nàng tốt nhất là nên ở khuê phòng, nhận hết sự nuông chiều che chở, tương lai tìm một đấng lang quân như ý, vợ chồng hoà thuận, bình an cả đời hưởng thụ cuộc sống.

“Ta không trở về kinh!” Băng rời người khỏi giường, đứng lên nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của hãn nói, chỉ một lúc sao lại cảm nhận sự đau đớn từ cõi lòng vọt lên, giọng bất giác khan khan, vẻ mặt vì bị coi thường mà giận dữ nói: “Ta không phải là tiểu thư yếu đuối gì đó!Hoàng Thượng chẳng lẽ đã quên là ai bắt Đào Ngạo Thế làm tù binh, là ai ra tay giết Đào Tiềm? Người lập công lớn là một nữ nhân mà Hoàng thượng có thể vì thế là xem thường sao?”

Ý tốt của hãn bị nàng nghĩ sai, Tào Hãn ảo não nói: “Nói gì vậy! Trẫm có lời nào nói là coi thường người! Người lập công lớn là không sai, nhưng cũng thiếu chút nữa vì thế mà mất mạng...Ý Trẫm đã quyết, người nhất quyết không được tùy hứng!” Thấy sắc mặt nàng còn tức giận, Tào Hãn hoà hoãn nói: “Nay Đào Tiềm đã chết, lòng quân của Lan quốc vì thế mà tan rã, nhưng mà trong tay Lan hoàng còn có đến hơn mười vạn đại quân, với tính tình của hãn tuyệt đối không có chuyện khoanh tay chịu chết, nhất định sẽ giãy dụa một phen, trước mắt còn có một trận đánh lớn, ta xem ngày mai tốt nhất là người nên hồi kinh đi...”

“Ta không trở về kinh!” Băng bị tức giận làm cho sắc mặt trắng bệch, bực mình nói: “Trừ phi Hoàng Thượng nguyện ý hạ chỉ lui binh hồi hương!”

“Làm càn!” Tào Hãn thoáng chốc thay đổi sắc mặt, ôn hoà trên mặt biến mất, nàng ỷ vào cái gì mà dám bảo hãn hạ lệnh thu binh hồi hương, quả thực là quá làm càn rồi!

Triệt thấy sắc mặt Tào Hãn và nàng căng thẳng, lập tức nói: “Hoàng Thượng thứ tội, tỷ tỷ đêm qua gặp ác mộng nên mới nói những lời như vậy, xin Hoàng Thượng không nên trách tội!” Nói xong còn quay ra nhìn Băng với ánh mắt trách cứ: “Tỷ tỷ đừng nói lung tung nữa, nay Đào Tiềm đã chết, Sở thừa tướng của Lan quốc cũng là hạng người vô năng (vô dụng), chúng ta không nhân cơ hội này tiến công chớp thời cơ thì thôi, làm sao có thể lui binh.”

Nàng như thế nào đột nhiên lại nói những lời này. Hoàng huynh lần này xuất binh căn bản là tình thế bắt buộc. Nếu có thể bình định được Lan Quốc thì có thể thống nhất thiên hạ, đến nước này sao có thể bỏ dở nửa chừng?!

Con mắt sáng trong chứa bao nhiêu là lệ còn chưa rơi hết, Băng cũng lười không muốn lau đi, nhìn chằm chằm kiên định vào Hãn để nói lên suy nghĩ và sự kiên định của bản thân mình.

Tào Hãn đảo mắt thấy sự kiên định nơi Băng, cảm thấy có chút không đành lòng, trong lòng tức giận liền bị tiêu tan đi một nửa, thực sự là không nên quát lớn với nàng như vậy, nên đành lấy ngữ khí vô cùng ôn hoà nói: “Băng nhi, người thương thế chưa khỏi hẳn, Trẫm không trách người, người nhớ lần sau không

được phép nói những lời làm dao động lòng quân như vậy, người trước hết cứ nghỉ ngơi đi, lần sau Trầm lại đến thăm người!”

“Cung tiền Hoàng Thượng.” Triệt vội vàng đem bước đưa Tào Hân rời khỏi trướng, nhìn thấy Hân rời khỏi trướng một đoạn xa lúc này mới xoay người nhiu mày nói: “Huynh ấy muốn đưa tử hời kinh cũng là có ý tốt, tử sao không dừng lại muốn chọc giận huynh ấy?”

“Hân thay đổi.” Bạng từ từ quay trở lại giường bình thân nói. Nàng đương nhiên biết Hân nói thế là có ý tốt, nhưng dù là ý tốt đến đâu nàng cũng không tình nguyện làm theo....

“Làm sao thay đổi?” Triệt thực khó hiểu cái gọi là “Biến” Chỉ là cái gì.

“Hân từng nói với ta rằng, sinh thời điều mà hân mong muốn nhất đó chính là dân chúng Đại Cảnh có thể an cư lạc nghiệp, không còn bị chiến sự làm nhiễu loạn, không phải trôi dạt khắp nơi tìm kế sinh nhai. Người xem hân hiện tại làm gì còn mong ước như lúc đó nữa, cả người hân chỉ có một thứ duy nhất chính là dã tâm làm sao chiếm được các nước khác, phát cuồng vì chiến tranh, nếu diệt xong Lan Quốc rồi có phải hân lại muốn đi đánh chiếm các nước khác không? Thống nhất thiên hạ có thật sự quan trọng với hân vậy sao?”

Bạng thật sự từng cho rằng chỉ cần hoàn thành lý tưởng trước kia của hân xong là bản thân nàng và hân có thể thật sự hưởng một cuộc sống an nhàn, không phải mỗi ngày lo lắng phiền muộn chuyện quốc gia đại sự. Nhưng nàng đã nhầm, vì lý tưởng đó mà không biết bao mạng người đã ngã xuống, máu chảy đầu rơi, tiếng binh lính gào thét thảm thiết, tiếng binh đao va vào nhau chói tai đến run người, cảm giác đó thật sự rất đáng sợ như bị lạc vào địa ngục trần gian....

“Hoàng huynh nói với tử như vậy khi nào?” Triệt giật mình, Hoàng huynh từ nhỏ đã có ý chí lập thiên hạ, bản thân luôn luôn vì thế là tiến lên, sao có thể nói những lời không tiến thủ như vậy!

“Chính là cái lần chúng ta chuẩn bị theo sông Tú Lam rời Nguyệt Quốc vào Diệp Cốc, nhưng mà con người luôn thay đổi, hiện tại có lẽ hân đã quên lời nói ngày đó rồi cũng nên! Hân từng nghĩ tới nếu hai nước giao tranh có bao nhiêu binh sĩ sẽ phải bỏ mạng nơi sa trường, có bao nhiêu dân chúng vì thế mà nhà tan cửa nát...

“Người đó, đúng là lòng dạ đàn bà, đợi đến ngày giang sơn được thống nhất, đến lúc đó thiên hạ không còn nhiễu loạn, dân chúng tự nhiên sẽ được hưởng những ngày yên lành..”

“Hoá ra tiểu tử người cũng thay đổi rồi.” Bạng lạnh lùng hừ một tiếng, nhắm mắt lại không muốn cùng hân tranh luận qua lại vấn đề này mãi.

Triệt thì lại không muốn thế, không nói lại được nàng nên không buông tha nói tiếp: “Đừng ngủ, tử nói ta cũng thay đổi là thay đổi làm sao?” Nàng ngủ đã lâu như vậy mới tỉnh lại, thương thế cũng không còn trở ngại nên hoạt động thân thể nhiều mới tốt, cứ ngủ suốt cũng không mang lại lợi ích gì.

Bạng không thèm để ý đến hân nói, nhưng bị hân dây dưa làm phiền ần ỹ bên tai nên tức giận nói: “Ta vẫn còn nhớ rõ người từng nói cái gì là trận chiến một khi đã phát động ra thì vô số dân chúng trôi dạt

khắp nơi, vô số người vì thế mà gia đình ly tán. Người lúc đó vì người khác mà bị thương, tâm địa thật như Bồ tát giáng thế. Nhưng mà người hiện tại nhìn lại bản thân mình xem, các người cho ta cảm giác các người mới chính là kẻ đi xâm lược, đã thế còn tự cho mình là người cứu thế!”

“Người không hiểu, cho dù Đại Cảnh không đến tấn công Lan quốc, Lan quốc sớm hay muộn cũng sẽ tấn công Đại Cảnh, nay Đại Cảnh binh hùng tướng mạnh, hoàng huynh chính là thuận theo lòng người, vì muốn tốt cho Đại Cảnh nên mới phát động chiến sự với Lan Quốc. Không phải vì tham vọng của riêng bản thân hần mà do nguyện vọng của con dân nên mới làm vậy! Thủ hời người có nguyện ý ngồi chờ người ta đến giết mình trước hay là tự cầm dao đi giết người kia trước để bảo vệ mình và người nhà đây?”

“Ta không nguyện ý làm cả hai cái đó! Người không hài lòng thì mặc người, ta cũng không muốn cùng người so đo, người đi ra ngoài đi.” Bằng mạnh miệng nói. Tuy rằng trong lòng đã sớm đồng ý với phương án thứ hai của Triệt đưa ra, nhưng mà cảm giác vẫn không thật sự thoải mái thừa nhận. Cảnh chém giết trên chiến trường tàn khốc như thế nào nàng từng chứng kiến, quả thực đó như một bóng ma lớn cứ bao phủ đầu óc nàng. Nàng không cam tâm bị đuổi về kinh thành, nhưng cũng không khỏi run sợ khi một lần nữa phải chứng kiến cảnh tượng hãi hùng đó thêm lần nữa. Nếu hần khoong phải để vương một nước thì tốt biết bao nhiêu....

Triệt cũng biết không nên cứ giằng co với nàng mãi, lập tức làm hoà cười nói: “Vừa lúc nha, Ngưu Đại Lực liệu mình cứu người, nay còn năm không thể đứng dậy, người không bằng đi thăm thăm hần đi.”

“Ngưu Đại Lực còn sống? Lập tức đưa ta đi thăm hần.” Bằng nghe tin Ngưu Đại Lực còn sống vui mừng ngồi dậy đi rửa mặt mũi, dùng một cây trâm gỗ vấn cao mái tóc dài đen của mình lên rồi tùy tay vớ lấy aos choàng bên ngoài của Triệt mặc lên người đi ra khỏi trướng. Dung nhan kiều diễm thuần khiết không nhiễm bụi trần vui vẻ cười, thật không ngờ bị thương nhiều như vậy mà hần vẫn còn bảo toàn được tính mạng, Ngưu Đại Lực này quả thực không phải người thường!

“Hần so với người tỉnh dậy còn sớm hơn nữa kìa!” Triệt xem nàng chải đầu mặc quần áo, bỗng nhiên mặt lộ vẻ nghi hoặc, “Người như vậy thật sự cho ta thấy lần đó và bây giờ thật sự không khác nhau là mấy.” Thật sự vẫn giống lần mà nàng cải trang nam tử hện hần ở Vũ Trần lâu, không có chút khác biệt vậy mà hần cũng không tài nào nhận ra nàng làm nam tử cải trang, bộ mặt không thay đổi quá nhiều chỉ là lông mày rậm hơn bây giờ một chút...

Bằng không hiểu nói thế là ám chỉ như thế nào, trong lòng nàng vì vội vã muốn đi thăm Ngưu Đại Lực nên cũng không muốn tiếp lời hần chỉ biết thúc giục Triệt nhanh đưa mình tới trướng của Ngưu Đại Lực đang tĩnh dưỡng.

Bằng cùng Triệt sánh vai đi vào một trướng nhỏ, hai người trên mặt mang ý cười đi vào bên trong trướng nghênh đón họ là thầy thuốc đang chữa trị cho Ngưu Đại Lực- Tiết Lâm.

Sau khi rời khỏi trướng Triệt nhìn hòm thuốc trên tay hần nên mở miệng hỏi: “Tiết ngự y, mới vừa rồi ta xem thương thế Ngưu tham tướng càng lúc càng tiến triển tốt lên, không biết là ngự y dùng thuốc gì là có thể làm hần nhanh chóng hồi phục đến vậy?” Ngưu Đại Lực kia đem qua mới tỉnh, nhưng vừa mới gặp đã thấy hần hành động tự nhiên, nói chuyện thì lớn không giống người vừa mới bị thương nặng tỉnh lại...

Tiết lâm cũng khó hiểu nói: “Ngươi tham tướng bị trúng độc tất nhiên là nhờ có Ngô tham tướng giải kịp thời, còn về phần trúng tên hạ quan chỉ dùng thuốc cầm máu bình thường và thêm các loại thuốc khác rửa vết thương, cũng không biết vì sao hăn khỏi nhanh như vậy.”

“Hăn được ông trời cho sức khỏe thiên phú, thân mình lại cường tráng, hồi phục nhanh cũng không có gì là quá thần kỳ.” Tiếng của Băng từ xa vọng lại.

Mới nói cùng Tiết ngự ý có mấy câu Triệt quay người phát hiện bóng dáng Băng đã không còn bên cạnh, nhìn thì thấy nàng đã đi xa một đoạn, hăn đành bước nhanh theo đuổi kịp nàng.

“Ta vừa mới cùng Tiết ngự y trao đổi một ý y thuật mà ngươi đã đi nhanh như vậy.” Triệt thở hồng hộc vượt lên bước sánh vai cùng nàng trên mặt hờn giận nói.

Băng ngừng cước bộ, từ khi Triệt nghe được Ngưu Đại Lực kêu nàng muội muội xong, sắc mặt hăn không được tự nhiên, trong lòng chỉ biết thầm cười khổ hăn đúng là hẹp hòi, nhưng mà trên mặt không mấy may biểu lộ ý nghĩ này ra.

Nhìn phía trước cách đó không xa có một gốc cây đại thụ cành lá sum xuê, liền chỉ vào cây đó nói: “Hôm này trời thật nóng lực, không bằng ta đến đó ngồi hóng mát cho xong?”

Triệt noi xong thấy nàng bảo vậy đồng ý, hai người đến cây đó ngồi cảm thụ sự mát lành do cây đại thụ mang lại.. Cành cây lá sum xuê làm che đi không ít những tia nắng chói của mặt trời, gió nhẹ nhè đưa theo mùi hương thơm mát làm lòng người càng thêm tĩnh mịch.

Băng dựa lưng vào thân cây, nhìn xa cách đó xa xa là doanh trại đại tướng quân cũng không nói lời nào.

Triệt quay sang nói với nàng: “Khi nào mà tên Ngưu Đại Lực đó thành ca ca của ngươi?” Mới vừa rồi cùng nàng đi thăm Ngưu Đại Lực, nghe hăn một câu gọi nàng muội muội thân thiết, trong lòng hăn tự nhiên đã cảm thấy không thoải mái, chỉ vì Ngưu Đại Lực đó có công cứu nàng nên mới nhường hăn một bước không có hỏi trước mặt hăn câu hỏi này, nhưng mà giờ không có hăn ở đây, Triệt không khỏi oán hận nói thẳng ra thắc mắc trong lòng.

“A, ngươi cũng biết là hăn không phải là người thường mà. Có người ca ca như vậy cũng không phải là chuyện gì xấu, làm gì mà mất hứng đến vậy.” Băng cầm cành hoa đại trên tay, chậm rì xoay tròn trên tay vui vẻ đùa nghịch.

“Người đó thế nào ta không biết, nhưng mà ngươi đừng có tiếp cận gần hăn, ta nhất định sẽ bảo Tô Trần đi tra lại lý lịch của hăn...” Ngưu Đại Lực kia biểu hiện bình thường, nhưng mà càng làm như thế càng khiến người ta có cảm giác hăn rất khả nghi.

“Ta nói dù có tra cũng không được gì, hăn công phu không phải là quá cao thâm, nhưng hình như rất thông hiểu trận pháp, theo lý mà nói không phải binh lính thông thường, hăn bên ngoài chỉ là đội trưởng tiên phong do Tô Trần mới phong chức, cũng không biết hăn ẩn mình trong Vũ Lâm quân muốn làm cái gì.” Nếu nàng đem vấn đề này hỏi thẳng hăn không biết tên Ngưu Đại Lực này có thật tình báo cáo...

“Hắn cứu người, tự nhiên không phải là binh lính thông thường, người không nghe Tiết ngự y gọi hắn là Tham tướng sao?”

“Hoàng Thượng mới sắc phong?” Bạng cười nói: “Cũng không phải vô duyên vô cớ mà hắn cứu ta mới được như vậy. Hắn tác chiến thật sự rất dũng mãnh, phong hắn làm tham tướng cũng không sai!”

“Đừng lừa mình dối người, theo luật quân đội làm gì có chuyện thăng chức một phát năm bậc, từ binh lính thông thường lên chức ngũ phẩm tham tướng, trong quân xưa nay chưa có tiền lệ như vậy!” Triệt trên mặt mang ý cười, chờ xem nàng còn nói được thế nào.

“Người muốn nói cái gì?” Bạng không trực tiếp nói tra, ngược lại nhú mày hỏi lại.

“Ta nghĩ nói cái gì không quan trọng, quan trọng là, kế tiếp người chuẩn bị làm như thế nào?” Lần này nàng bị thương đã dọa Hoàng huynh lo lắng không yên, xuất phát từ nội tâm vì lo lắng cho nàng nên mới muốn đưa nàng về kinh thành. Tuy không hiểu được Hoàng huynh vì sao lại để ý nàng như vậy nhưng mà hoàng huynh có sĩ diện bản thân, buổi sáng hai người này lửa không vui, kế tiếp không biết là đối mặt thế nào?

“Dù sao ta cũng sẽ không hồi kinh!” Bạng thờ dãi, trên mặt hiện ra sự hối hận, hối hận không nên nói những lời như thế vào buổi sáng nay, lần này cùng hắn tranh cãi cơ hội làm hắn chú ý đến nàng càng lúc gặp nhiều rắc rối...

“Hắn cũng là vì muốn tốt cho người.....Khi người mê man, ta đã vụng trộm xem ánh mắt hắn nhìn người có chút khác thường, người nói xem hắn có phải là đã....” Lời này Triệt dù có nói cũng không dám chắc phần nào nên đành nuốt vào không nói ra lời.

“A, lúc trước? Lúc trước hắn trong mắt nhìn là Nhược Nghiên chứ không phải ta.” Quả tim nơi ngực Bạng lại thắt thêm lần nữa, ngẩng đầu nhìn trời đã vào giữa trưa, liền đứng dậy, “Ta đi tìm hắn!”

Trên bàn thức ăn đã nguội lạnh, Triệt buông tay cuốn văn thư nhìn ra bên ngoài trường, Bạng đi gặp Hoàng huynh đến nay đã hơn một canh giờ, không biết thế nào mà chưa về, hay là Hoàng huynh lưu nàng lại dùng bữa?

Nhìn vào thức ăn trên bàn Triệt cũng không có tâm trạng nào ăn, tùy ý dùng một chút rồi gọi người đến dọn đi, sau đó trở lại bàn đọc mấy cuốn văn thư, trong lòng lo lắng nên không có từ ngữ nào trong văn thư lọt được vào đầu, vừa đến lúc có người mang trà lên thì Bạng cũng vừa về.

“Sao đi lâu như vậy? Hoàng huynh lưu người dùng cơm phải không? Nhìn người sắc mặt không được tốt, có phải là vết thương lại đau không?” Xem sắc mặt nàng đã biết là nàng có chuyện buồn, hay là lại cùng hoàng huynh cãi vã thêm một hồi nữa nên mới không vui?

“Vết thương không có đau, là tâm ta đau.” Bạng vỗ về phía ngực mình như nói nỗi đau tích lũy trong tim nàng cho hắn thấy, sau đó bước nhanh đến gần bàn của Triệt cầm lấy chum trà uống một hơi cạn, thở dài: “Hắn hỏi ta muốn hắn ban thưởng cái gì, ta nói ta muốn ở lại, hắn do dự một hồi lâu rồi mới đáp ứng

không ép ta hồi kinh.”

“Hử? Vậy người còn muốn hấn đáp ứng thêm gì nữa?” Muốn hoàng huynh thay đổi chủ ý cũng không phải là dễ dàng, huống hồ lại là chuyện liên quan đến an toàn của nàng, Hoàng huynh nếu mà đã đồng ý lưu nàng lại tất phải có điều kiện đi kèm.

“Hấn đồng ý cho ta ở lại Trung quân với điều kiện là phải đi theo bên người hấn.” Băng thân nhiên nói, trên mặt không có gì làm vui mừng khi được ở lại bên cạnh Hấn.

“Đó không phải chuyện tốt sao? Vì sao nhìn người lại rầu rĩ không vui như thế?” Triệt nhíu mày khó hiểu, “Người không phải vẫn không muốn nói hết sự tình với hoàng huynh sao?” Nàng rốt cuộc muốn kéo dài tới bao giờ? Còn muốn kéo dài thời gian dày vò cả hai đến lúc nào?

Băng lắc đầu, “Dù có nói hay không thì đó cũng không còn là vấn đề quan trọng nữa rồi, với lại không thể nói, một khi nói ra thì ta không còn đường lui, nếu như...” Nàng không dám nói tiếp lời tiếp theo, nếu mà hấn không tin hoặc nghi ngờ nàng có ý đồ khác thì không phải là nàng đem chính mình dồn vào đường cùng sao, nếu đã thế thì nàng thà không bao giờ nói rõ chân tướng sự tình với hấn, ít nhất còn có thể kiến hấn quan tâm đến nàng...

“Không có gì mà nếu như, người sao lại không kiên quyết như vậy, người cũng nên biết dù không tin bản thân mình thì người cũng nên tin tưởng vào hoàng huynh, hấn nhất định là có tình với người...”

“Là yêu ta hay là yêu Nhược Nghiên?”

“Nhược Nghiên đã chết!”

“Có người đã chết mà lại như còn sống, sống ở trong lòng người khác!”

“Sống ở trong lòng hấn là người!”

“Là ta sao?” Băng cười có chút thê lương, “Hấn ngay cả bộ dáng thật sự của ta ra làm sao còn không biết nữa là, người nói người trong lòng hấn là ta, người mà hấn luôn không quên có là ta thật sao?”

Triệt bị hỏi nàng hỏi cứng họng, sau một lúc lâu mới cúi đầu nói: “Người trong lòng huynh ấy chỉ có một nữ nhân duy nhất tên Băng.”

Nàng rốt cuộc ý thức được vấn đề này, nhưng nàng làm sao dám tin vào điều đó kia chứ. Bản thân nàng trước kia là bám vào thân xác Nhược Nghiên mà sống, nên đương nhiên trong mắt Hấn chỉ có hình ảnh Nhược Nghiên, hấn căn bản đâu có biết hình dạng thật của nàng ra sao?

Băng lắc đầu cười khổ, “Trách ta trước kia nghĩ vấn đề quá đơn giản, hiện tại mới phát hiện tình địch khó trừ bỏ nhất không phải là Nhược Nghiên mà chính là ta....Người có biết không, nhìn hấn cầm bức họa của Nhược Nghiên kêu tên ta, ta lúc đó nghĩ gì không? Hấn nói luôn chờ nàng, chờ nàng mười năm năm...” nàng không dám hồi tưởng lại ánh mắt hấn lúc nhìn bức họa đó, ánh mắt đó không chỉ có tình yêu mà còn có hận....Trừ bỏ yêu, hấn đối nàng thế nhưng còn có hận.....

“Vậy người nên thừa cơ hội đó nói cho hần biết!” Triệt thật sự không biết Băng nghĩ gì, thời cơ tốt như thế mà nàng lại lãng phí không tóm lấy!

“Ta có thể nói cái gì? Người còn không rõ sao? Hần đang đợi là một người có dung nhan bên ngoài giống Nhược Nghiên tên Băng, không phải đợi bất kỳ ai khác, nếu mà ta nói hần có tin không, hần có nhận ra ta không? Ta không dám mạo hiểm như vậy!” Trước kia suy nghĩ của nàng thật sự quá đơn giản, chỉ cần làm hần chú ý đến mình, sau đó yêu mình thì sau đó mới nói cho hần biết lai lịch của mình. Nhưng hiện tại đối với nàng nhiệm vụ tưởng chừng đơn giản đó lại là điều khó thực hiện nhất. Một người suốt mười năm năm mỗi ngày nhìn vào bức hoạ một cách âu yếm thì sao không tự sinh ra tình cảm kia chứ. Còn nàng dù có xuất hiện trước mặt hần đi nữa thì căn bản vẫn là một người hoàn toàn khác, không có dung mạo giống trước thì hần căn bản sẽ không bao giờ yêu nàng!

Triệt trầm ngâm một hồi lâu, mới ngẩng đầu lên nói: “Nay ba mặt đại quân ta đã vây kín kinh thành, ít ngày nữa chúng ta sẽ tiến sát kinh thành Lan Quốc- Nam An.”

“Người không cần nói ta cũng đã biết trước kết cục, ta biết trong lòng các người quốc gia đại sự mới là quan trọng nhất...Hết thảy cứ chờ đến khi chiến sự kết thúc rồi hãy nói!” Băng nằm ngả vào tấm da trên giường, cầm thanh kiếm của nàng trên tay ngắm ngía, ban đầu không chú ý, tấm da lột bên ngoài hình như đã được thay mới thành da cá sấu, tuy nhìn có vẻ thô ráp nhưng sờ vào cũng không thấy khó chịu như tưởng tượng....

Triệt biết trong lòng nàng nhất định đang chịu nhiều khổ sở, vừa muốn trấn an vài câu, bỗng nhiên thấy nàng cầm trên tay thanh kiếm Hiên Viên Thứ, liền nhân cơ hội chuyển đổi đề tài, “Hoàng huynh đem thanh kiếm Hiên Viên Thứ giao lại cho người? Người có biết là bảo vật này đã biến mất rất lâu rồi không? Tục truyền đế vương chết dưới tay Hiên Viên Thứ không dưới mười người, lúc trước có người dâng lên Hoàng huynh kiếm này, không ngờ Hoàng huynh lại trả nó cho người!” Đối với vật mà đánh quá nhiều máu đế vương đối với Triệt mà nói thì đó căn bản không phải là vật may mắn, hơn nữa nàng lại đang cầm vật đó trong tay thưởng thức....

“Vốn vật này chính là của ta, hần vì sao lại đem trả cho ta chứ?” Thanh kiếm này là thanh nàng vẫn cầm theo lúc cùng Ngưu Đại Lực đi giết Đào Tiềm, nau hần không những đem trả lại cho nàng còn làm cho tấm lột cầm tay mới cho nàng. Nó với nàng mà nói không chỉ là tấm da lột bình thường, nó là vật kỷ niệm, kỷ niệm rất ý nghĩa.

“Không sai, là người, là của người.” Triệt nói thêm rõ ràng, ám chỉ cả hoàng huynh cũng vẫn luôn là của nàng.

Băng hiểu ý của Triệt nói, lạnh nhạt cười, “Hy vọng là như thế!”

Không có vật sống nào mà lại không có ngày thay đổi, nhưng mà còn người thì lại khác, người có suy nghĩ, có tình cảm, mà cái khó thay đổi nhất chính là tình cảm của bản thân mình! Mười năm năm chờ đợi, hần nhất định cũng rất hận nàng, đối với bậc đế vương mà nói yêu chỉ duy nhất một người sẽ là như vậy chăng?

Đào Tiềm ký tử, Xích Diễm quân ở Dao Thành chết quá nửa, Lam quốc đi vào thế bại không gì có thể cứu vãn. Trong vòng một tháng, ba quân Cảnh Quốc thế như chẻ tre tấn công theo ba hướng Đông, Nam, Bắc vây kín kinh thành Nam An.

Cảnh quốc ba mươi vạn đại quân áp sát kinh thành, triều đình trên dưới ai lấy đều lo sợ, hoàng đế Úy Phong Vành ngồi trên cao nhìn xuống nhìn đám thần tử ai lấy đều hoảng sợ, tái mét cả mặt mũi. Năm đó hẳn chỉ thị quân lính tạo phản đoạt vị từ tay Úy Phong Kỳ mong có ngày hưởng sung sướng, tuy bản thân Úy Phong Kỳ mất tích không chút dấu vết, nhưng qua bao năm cũng không dấy quân phản lại dần dần hẳn tin vào lời đồn là Úy Phong Kỳ tự biến mình thành thái giám trong cung rồi trốn ra ngoài, bị loạn đao chém chết.

Năm năm chuẩn bị trên dưới vẫn không làm cho Lan Quốc mạnh hơn, hẳn thật sự trông mong hai năm nữa đủ lực là đánh Đại Cảnh, nhưng không ngờ Đại Cảnh nhanh tay hơn, tranh thủ thời cơ tấn công ngược lại Lan quốc. Cảnh quốc lại chiến thắng liên tiếp, bọn họ thì liên tục chiến bại, một tháng trước lại mất đi tướng quân Đào Tiềm, trụ cột Lan Quốc mất đi sĩ khí quân lính và triều thần vì thế mà không còn. Sau hai tháng khai chiến ngăn ngại kinh thành đã bị bức đến đường cùng, trong kinh có hai vạn lính hộ vệ, hai vạn đó sao có thể chống nổi ba mươi vạn đại quân của Cảnh quốc kia chứ? Ông trời thật sự muốn hẳn chết tại đây sao?

Nghĩ đến đây, Úy Phong Vành sắc mặt càng thêm khó coi, trên mặt hiện lên sự không cam tâm nhìn triều thần quát lớn: “Lúc trước là ai nói dân chúng cần tĩnh dưỡng, chỉ cần hoà hảo với Cảnh quốc thì không bao giờ có thảm hoạ chiến tranh xảy đến? Trẫm thật sự là con heo mới tin vào lời các người! Nay thì sao, đại quân Tào Hãn đã đánh tới tận Nam An, dọc đường đi còn không có người nào có thể ngăn chặn được đại quân của hẳn, quả thực là trẫm phí công nuôi các người! Trẫm mất non sông chính là vì lũ thần tử ngu ngội các người!”

“Hoàng Thượng bớt giận! Hoàng Thượng không nghĩ mà xem, ba mươi vạn đại quân một ngày cần bao nhiêu lương thảo? Cảnh quốc chiến sự lâu ngày, nếu mà cứ kéo dài, lương thảo không đủ cung ứng cũng khó tránh khỏi mắc sai lầm, mà kinh thành Nam An của chúng ta lương thảo lại sung túc, duy trì ba tháng tuyệt đối không thành vấn đề, chỉ cần chúng ta cố thủ trong kinh thành thì lão thần tin tưởng không cần ba tháng, Cảnh quốc nhất định phải lui quân!” Tả thừa tướng bước ra khỏi hàng ngũ hạ thấp người nói.

Chúng thần nghe tả thừa tướng nói thế thì nhau phụ hoạ, Úy Phong Vành vì vậy sắc mặt mới bớt lo lắng, sau một lúc lâu trầm ngâm mới tuyên bố bãi triều.

Gió thu đến làm lá phong đỏ già cối bay toán loạn trong không khí, chốc chốc lại có ngọn lá sà vào lửa cháy bùng lên, không khí tràn đầy mùi thơm của trời đất, đoàn người thản nhiên ngồi trong rừng nói chuyện vui vẻ, chốc chốc lại nhìn về dãy núi xa xa. Cười nói làm không ai trong đoàn thấy một mối, chỉ chú ý dõi mắt về nơi xa, nơi đó chính là ngoại thành kinh thành Nam An.

“Đánh hạ được kinh thành Nam An trận này thì chúng ta đã thắng hơn một nửa, phía tây Lan quốc chỉ còn vài thành nhỏ, không đáng bận tâm...” Tào Hãn hí mắt lại đánh giá tình hình.

“Hoàng Thượng, trời đã không còn sớm, không bằng...” Lộ Tam thấy trời đã sắp tối muốn khuyên Hoàng thượng sớm quay về doanh trại nghỉ ngơi, nhưng lời chưa kịp nói ra đã nhận lấy một ánh mắt lạnh lùng nên không dám mở miệng nói tiếp.

“Tên nô tài này chỉ giỏi làm người ta mất hứng! Nếu sau này chúng ta đánh hạ Nam An xong thì phải quay về, làm gì có thể có cơ hội ngồi ngắm cảnh đẹp như vậy nữa. Mới lại trời còn sớm, cần gì phải vội về!” Tào Hân có ý trách Lộ Tam lui về.

Sau này khi đánh xong kinh thành Lan Quốc làm gì có cơ hội lên rừng ngắm cảnh hoàng hôn trên rừng phong này nữa, nay nhân cơ hội đại quân còn nghỉ ngơi dưỡng sức nên hẳn dẫn theo Băng Nhi và Triệt Nhi đi lên núi thưởng thức phong cảnh, nếu sớm biết là Lộ Tam nhiều chuyện như thế thì không dẫn hẳn đi theo!

Lộ Tam lui ra cười lấy lòng mọi người, nói: “Toàn bộ thiên hạ đều là thiên hạ của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sau này nếu thích lên núi ngắm cảnh thì hằng năm có thể đến nữa mà.”

Tào Hân mím môi không nói, sau một lúc lâu sau mới xoay mặt đối với Băng và Triệt nói: “Lần này các người tử đệ đều lập công lớn, Triệt nhi mấy lần nghĩ ra không ít diệu kế giúp đại quân thuận lợi chiến thắng, hồi kinh nhất định phải nhận chức ở binh bộ, sau này giúp đỡ Huy Nhi bảo vệ giang sơn xã tắc! Băng nhi công lao cũng không nhỏ, nay người cũng không còn nhỏ, Dượng người Tô Trán chỉ biết đánh giặc, cũng không biết tính toán tương lai sau này cho người, đợi đến khi nào hồi kinh, Trẫm sẽ tìm một người tốt ban hôn cho người, người nếu thích ai cứ nói không cần xấu hổ nói cho Trẫm biết, nếu không phải là Huy Nhi đã có chính phi thì...”

Băng nghe mà bang hoàng, sắc mặt thay đổi, Triệt vội vàng gắt gao nắm chặt lấy tay nàng, miễn cưỡng cười, đối Tào Hân nói: “Hoàng Thượng! Tử đệ còn nhỏ mà! Hoàng Thượng vì sao lại vội vã gả tử đệ ấy đi như vậy?” Hoàng huynh thật là..... Xa tận chân trời, gần ngay trước mặt, hẳn chẳng nhẽ không chút phát hiện nào sao? Lại còn muốn làm ông tơ bà nguyệt ban hôn cho nàng....

“Hôn sự của thần không nhọc Hoàng Thượng lo lắng!” Băng tức giận đến tận đỉnh đầu, đôi mắt nhiễm chút đỏ nói.

“Băng nhi tiểu thư, Hoàng Thượng tự mình chỉ hôn, đây chính là vinh hạnh..” Lộ Tam ở bên nói xen vào. Tâm còn nói Băng Nhi tiểu thư thật là không biết phải trái, được Hoàng thượng đãi ngộ như vậy mà còn cãi lại.

Băng vung tay thoát khỏi tay Triệt, xoay người hướng doanh trại đi về. Triệt vội vàng hành lễ với Tào Hân rồi đuổi theo nàng.

Lộ Tam mắt thấy Hoàng Thượng đứng yên có chút ngượng ngùng, vội vàng cười nói: “Hoàng Thượng, Băng nhi tiểu thư là nữ nhi da mặt mỏng, sợ là thẹn thùng, mọi người thấy ta nói có đúng không?”

Đám thị vệ đi theo được Lộ Tam hỏi thế đồng loạt gật đầu, tuy ai lấy đều nhìn thấy Băng nhi tiểu thư vẻ mặt thật sự là giận dữ chứ không phải là nữ nhi da mặt mỏng thẹn thùng như Lộ công công nói, nhưng mà ai dám làm trái ý nói trái lời đây.

Tào Hãn cũng không vạch trần, lại nhìn về lá phong đỏ, quay đầu nói: “Phải vài người đi theo bảo vệ họ, Lộ Tam không cần truyền kiệu, Trầm muốn đi bộ xuống núi!”

Lộ Tam đáp ứng một tiếng, sau đó cùng với Hãn từ từ theo đường mòn xuống núi, quay đầu lại nhìn ánh tà dương tĩnh mịch như cầu lửa lớn thiêu rụi cả chân trời, nhìn từ xa cả rừng cây như hừng hực một màu đỏ chói loá. Mọi người ai lấy đều lưu luyến ngắm nhìn đến khi ông trời lấp hãn mới giật mình tỉnh lại.

Trở lại đại doanh, thiên đã tối đen, Bạng trực tiếp chui vào bên trong trướng bức tức, vừa vào trong một bụng tức giận đã biến thành hai hàng nước mắt lăn dài trên má, Triệt cũng đi theo vào trướng, thấy nàng đang khóc, khó xử nói: “Một câu cũng có thể làm cho người khóc như vậy, đáng sao?”

“Đừng động vào ta, người đi ra ngoài nói không cho phép ai được đến quấy rầy ta, bảo là ta không khoẻ cần yên lặng một chút.” Nàng lúc này thật sự cần yên tĩnh một chút, nàng sao biết được Tào Hãn có ngày vớ vẫn nói sẽ ban hôn cho nàng, hãn nếu có tâm đã có thể phát hiện ta tình cảm của nàng, nhưng mà kết quả thì sao.....

Nhẹ nhàng tiếng bước chân dần dần đi xa, Bạng biết Triệt đã rời khỏi trướng.

Không gian tĩnh lặng, đầu óc chỉ có một câu nói của hãn cứ thế lặp đi lặp lại trong đầu nàng.... đợi khi nào hồi kinh trẩm sẽ đứng ra làm chủ ban hôn cho người....

Trong bóng đêm, cũng không biết bản thân mình đã nằm bao lâu trong bóng tối im lặng, Bạng bỗng nhiên như nghe được tiếng thở dài nên tưởng là Triệt đã quay lại, nàng tức giận lắm bầm nói một câu: “Người lại vào làm gì, đi ra ngoài!”

“Trầm đến xem Bạng Nhi tiểu thư của chúng ta vì sao lại tự nhốt mình trong trướng không cho ai bước vào là làm sao....”

Như buổi đêm được thắp sáng bởi kim quang, ánh vàng như hoàng hôn không rõ ràng bởi ánh sáng đó là sự phát quang của long bào trên người Hãn phát ra, con người mới nhận được thứ ánh sáng đó không hiểu làm sao lại khiến tim nàng thêm buốt giá.....

“Bạng nhi, người không thích trẩm chỉ hôn sự cho người có phải không?” Lời nói vô cùng khẳng định nói ra suy nghĩ của mình bởi hãn biết khuôn mặt nàng khi ấy là tức giận chứ không phải là nữ nhi vì hôn sự tương lai mà thẹn thùng.

Kể từ đêm hãn khẳng định nàng không phải là Bạng của mình thì hãn liền coi nàng như là vãn bối (coi như con cháu trong nhà), dọc đường đi không còn quan tâm chú ý đến nàng nhưng hãn càng làm thế thì tự nhiên nàng lại càng gần với hãn hơn. Dần dần hãn thấy nơi nàng có sự khác thường, mỗi lần ngoái đầu lại nhìn thì đập vào mắt hãn chính là ánh mắt kiên định luôn toả ra hào quang, không biết như thế nào mà hãn cảm giác như ánh mắt đó của nàng thật khác với ánh mắt người thường, không dám nói là có tình ý, nhưng mà trong mắt đó như luôn thủy chung nhìn một người duy nhất là hãn....

Hãn không còn cách nào khác chỉ có thể cười lại với nàng, dùng ngữ điệu giễu cợt để phân tán đi cái nhìn nơi nàng: “ Bạng nhi lại ngưỡng mộ uy nghi của bậc đế vương đó hả?”

Nàng cũng vì lời nói của hăn mà dời tầm mắt đi chỗ khác, đôi môi anh đào chỉ nói vài câu vui đùa rồi thôi, nhưng chỉ chốc lát sau khi hăn quay lại nhìn vẫn cặp mắt thủy chung đó lại nhìn hăn như cũ không hề thay đổi....

Khi hăn lo lắng, nàng đến kịp lúc dâng trà cho hăn, một bên nói chuyện, một bên nhìn hăn mỉm cười, từ đó làm tâm hăn ổn định xuống. Đã bao năm hăn quen với sự tĩnh mịch không có ai bầu bạn bên cạnh, nay có nàng mỗi ngày ở bên quan tâm hăn làm cho hăn không biết đến lúc nào đó không có nàng thì sẽ như thế nào...

Khi hăn nhìn vào bức hoạ đó trầm tư thì nàng luôn lặng lẽ rời đi, để lại cho hăn một khoảng không gian im lặng. Nhưng hăn tâm hăn không hiểu sao nhìn thấy nàng rời đi ảm đạm như vậy lạ có cái gì đó không ổn, từ đó hăn không tùy tiện lấy bức hoạ ra nhìn thường ngày nữa, chỉ khi nào không có nàng hoặc không ngủ được mới đem bức hoạ ra xem, càng ngày càng ít nhìn vào đó thường xuyên hơn...

Hăn đan bị làm sao vậy? Tự nhiên lại bị một tiểu nha đầu lảm đảo lộn côi lòng, dao động quyết tâm, thậm chí còn có cảm giác mỗi lần nhìn thấy nàng là lại nhìn thấy Băng....

Có lẽ là do hăn tưởng niệm đến Băng quá nhiều nên mới sinh ý nghĩ nông nổi đó! Mười lăm năm, Băng ước chừng không còn quay trở lại! Năm đó nàng ra đi bảo hăn phải chờ đợi ngày nàng trở lại, tất cả có lẽ vì nàng muốn hăn không vì nàng mà chết... Nay Huy nhi đã trưởng thành quả quyết, anh minh hơn bản thân mình năm đó, thái tử phi lại dịu dàng trí tuệ, rất ra dáng của bậc mẫu nghi thiên hạ trong tương lai. Vợ chồng Minh Nhi cũng hoà thuận tốt đẹp. Trên đời này đã không còn gì khiến cho bản thân vướng bận, đợi cho đến lúc chiến sự chấm dứt, sau đó thái bình thịnh thế liền giao lại ngai vàng cho Huy nhi thì cũng là lúc hăn cũng có thể thanh thản buông xuôi hết thảy đi tìm nàng.....

“Hoàng Thượng vội vã vì nữ nhi nhà mình định hôn sự xong xuôi nay lại bắt đầu quan tâm cả đến hôn sự của người khác, chẳng nhẽ người làm bà mối nhiều nên nghiện? Hoàng Thượng liền như vậy muốn ta gả ra ngoài? Ta lấy hay không lấy chồng không cần người ngoài như Hoàng thượng quyết định!” Băng thần nhiên dùng ánh mắt mình đối diện với hăn nói chuyện, trong bóng tối nàng nhìn được hình ảnh chính mình phản xạ nơi đồng tử của hăn, khoé miệng vì thế cười nhạt, nàng thật sự sẽ như đoá hoa phù dung sớm nở tối tàn sao?

“Băng nhi, nam khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng là chuyện bình thường, yên tâm, Trẫm chắc chắn sẽ tìm cho người một vị phu quân ưng ý, đại công tử công bộ thượng thư Văn Uyên là một người chính trực....” Tào Hãn trong mắt mang theo trầm tư nói.

Ánh mắt sâu như nước của Băng khẽ nhúc nhích nói phản bác lại lời Hãn: “Vị Văn đại công tử đó là người chính trực hay không chính trực thì liên can gì đến ta, ý trung nhân của ta không phải là hăn!”

“Hử? Băng nhi thực sự đã có ý trung nhân rồi?” Tào Hãn ngạc nhiên, nhưng lập tức lại che giấu cười hỏi, “Người này nhất định là bậc anh hào nghìn người mới có một, nếu không sẽ không được Băng Nhi ưu ái đến vậy, mau nói cho trẫm, hăn là người nơi nào?”

Băng lặng im không nói, chỉ dùng tay ôm lấy đầu vùi mình vào giường không để cho Hãn biết được sự

mất tự nhiên của nàng.

“Tiểu nha đầu, lại trêu Trầm nữa ah!” Hãn thân thủ muốn đến gần trêu chọc nàng, nhưng cánh tay vừa định đưa tới liền nghĩ đến ánh mắt thủy chung của nàng nhìn hãn bao lâu này thì dừng lại rồi thu tay về, thật sự lúc này không biết hãn nên nói gì mới tốt.

“Hoàng Thượng cho là ta đang nói giỡn hay sao?” Con mắt Băng hiện lên một tia nào ý, khóe môi lại cong lên nhợt nhạt cười, vẻ mặt chưa từng có lần nào thật hơn nói: “vậy nếu ta nói ý trung nhân của ta chính là Hoàng thượng...”

“Băng nhi!” Một tiếng quát bất thành linh vang lên, hai người vì thế đều giật mình.

Tào Hãn trong lòng đảo lộn, nhìn về phía ánh mắt phức tạp của Băng, vài phần nghi hoặc, vài phần mê mang. Mấy ngày nay nàng đều dùng ánh mắt đó nhìn hãn, chính bản thân hãn cũng không biết lòng mình thấy thế nào, Nhiều khi nghĩ đến giấc mộng năm đó hãn thật sự không khỏi hoài nghi nàng thật sự có phải là nữ tử trong mộng đó không? Làm bạn hằng ngày, nỗi lòng thường xuyên vì thế mà dao động, đến ngay cả quyết tâm tìm đến cái chết để gặp lại Băng cũng vì thế mà lay động dần..... Chẳng lẽ hãn cuối cùng đã quên mất Băng, trong lòng bắt đầu nghĩ về nữ nhân trước mắt này? Không.....tuyệt đối không có khả năng! Không bao giờ có khả năng này được!

Trong trường được bao bọc với trời lạnh bên ngoài bởi bao nhiêu là vải che nhưng Băng vẫn không khỏi cảm thấy cõi lòng mình lúc nóng lúc lạnh thất thường. Khi nhìn vào ánh mắt phức tạp của hãn thì nàng cảm thấy mình nóng lên, nhưng khi rời mắt hãn nhìn vào thực tại thì tâm lại lạnh giá như chìm trong tảng băng mùa đông. Băng ừ rừ dấu đi đau lòng trong mắt nói: “Thần mệt rồi, Hoàng Thượng cũng nên sớm hồi trường nghỉ ngơi đi!” Còn nói cái gì nữa đâu!Mà nếu có nói thêm đi nữa thì càng làm tim nàng thêm buốt nhói mà thôi, hãn nếu đã không muốn nghe thì dù mình có tiếp tục nói cũng không hề đem lại ý nghĩa gì, ngược lại sẽ chỉ làm hãn càng cảm thấy thêm phiền chán với nàng, đồng thời làm bản thân mình thêm thương tâm mà thôi.

Tường thành kinh thành Nam An chắc chắn dị thường, Cảnh quốc ba lần bảy lượt đem quân đến công thành trong hai tháng mà không tấn công vào được. Mà mùa đông thì lại sắp đến, thời tiết thì càng ngày càng lạnh, nếu mà cứ kéo dài thời gian tấn công thành Nam An thì nhất định đại quân Cảnh quốc sẽ gặp không ít khó khăn. Tào Hãn vì thế mà cõi lòng luôn lo lắng không nguôi.

Bên trong trường của Tào Hãn, Hãn bình tĩnh không nói gì, Lâm Diễm, Tô Trần đứng hai bên phải trái, mặt người nào người lấy trầm tư và tức giận. Tô Trần không kiên nhẫn chỉ vào hướng cổng thành Nam An nói lớn: “Hoàng thượng cho thần mang Vũ Lâm quân đến tấn công thành một lần, ta không tin ta không phá được cổng thành!”

Lâm Diễm sắc mặt lấy lại bình tĩnh,suy ngẫm một hồi rồi mới nói một câu, “Công thành không thể so sánh với việc xông pha chém giết nơi sa trường, không thể lấy dũng khí thất phu đó ra mà nói này nói nọ, tường thành Nam An bố trí kiên cường, Úy Phong Vành lại có ý muốn quyết tâm thủ thành, nay chúng ta chỉ có thể dùng trí mà đối phó lại với hãn, còn nếu cứ dùng cường lực mà tấn công thì chỉ làm cho binh lính thêm tử vong vô nghĩa mà thôi, hoàn toàn không có tác dụng.”

“Nói như không vậy người dùng trí lực của người nghĩ ra biện pháp nào hay đi! Úy Phong Vành đó là tên rùa đen rút cổ, chờ đến khi đánh được vào thành, xem ông đây một đao chém nát xác người ra thành mấy mảnh!” Tô Trần tức giận nắm chặt tay thành quyền, công thành mấy lần thì phí công mấy lần, ba quân vì thế mà hy sinh cũng đến mấy nghìn người. Ban đầu dự định công thành xong còn kịp cho anh em binh lính về đón trung thu, nhưng mà hiện tại mùa đông đã sắp đến, trời thì càng lúc càng lạnh, lại giăng co mấy tháng trời dưới chân thành Nam An không có kết quả, nếu cứ kéo dài như vậy thì mọi chuyện cũng khôn tốt đẹp gì...

Lâm Diễm trầm tư một lát, cũng không nghĩ ra thượng sách gì, thở dài, “Nếu hỏa pháo có thể sử dụng được thì tốt biết mấy!”

“Miễn bàn đến mấy quả hỏa pháo này nọ, nhắc tới càng làm ông đây thêm bức mình, đúng là lũ gian thương! Đợi đến ngày ta thắng trận trở về nhất định đến tính sổ với bọn chúng đầu tiên!” Nhắc đến hỏa pháo như thêm dầu vào lửa làm Tô Trần càng thêm tức giận, hai mươi ống đồng vì không có đạn pháo mà thành vật vô dụng không còn biết làm gì cho xong.

Lâm Diễm quay đầu nhìn phía hoàng thượng đề nghị nói: “Hoàng Thượng, nếu mà cứ kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp, ba mươi vạn quân ta mỗi ngày cần không ít lương thảo, trời lại càng thêm lạnh cần thêm áo bông, thật sự càng tính càng thấy hao tổn càng lúc càng nhiều, không bằng chúng ta lại đến Thủy Sơn trang mua hỏa pháo có được không? Không cần nhiều, khoảng một trăm quả là được!”

“Làm gì cần lo chuyện đó, ta không tin tên Úy Phong Vành đó cứ mãi co đầu rút cổ ở trong thành, xem hắn còn có thể chống đỡ được bao lâu, tốt nhất là đối chết hắn luôn, cái đồ rùa con!” Tô Trần lớn tiếng rủa.

“Cách thành Nam An gần nhất là Tần Chư, Vân Sở, người tự mình đi Tần Chư một chuyến đến Thủy Sơn trang mua hỏa pháo đạn được, lập tức xuất phát, nhớ là không được để lộ hành tung.” Tào Hãn lướt nhìn thấy Tô Trần hầm hầm quát mắng Úy Phong Vành dứt khoát giải quyết sự tình.

“Tuân chỉ.”

Chương 87

Vốn tưởng rằng Lâm Diễm lần này đi có thể mang kết quả trở về, một khi có trong tay hoả pháo thì tưởng thành dù có vững chắc đến thế nào cũng có thể đánh đổ, ai ngờ hai ngày sau Lâm Diễm trở về quân doanh với bàn tay trắng, không những thế trên người còn có cả thương tích.

“Thủy Thủy sơn trang vì sao không chịu bán ra đạn hoả pháo?” Tào Hãn mâu trung tức giận hỏi. Thủy Thủy sơn trang đối với bọn họ thần bí đã không nói, đến cả làm việc cũng cố quái dị thường. Lần trước sau khi giao dịch xong còn đưa cho bọn họ một tấm thiệp hồng và nói chỉ cần nơi nào có thành trì thì cứ cầm tấm thiệp hồng này ra là có người đến tiếp đón, có thể nói Thủy Thủy sơn trang này thế lực nhất định không nhỏ. Nhưng lần này không những nâng giá đạn lên gấp đôi mà khi cho người đi tìm bọn họ mua đạn thì lại đổi ý không bán. Bọn họ không bán đạn thì thôi nhưng lại còn đả thương người, thật sự là quá kiêu ngạo....

“Thần không biết, thần làm việc bất lực, mong Hoàng thượng trị tội!” Lâm Diễm cúi đầu ho nhẹ tạ tội, hẳn cảm thấy lồng ngực mình khí huyết cứ cuộn cuộn trào ngược lên, không ngờ một trưởng nhẹ thôi mà lại có uy lực như vậy, chỉ tự trách mình lúc ấy khinh thường, tùy tiện ra tay không những không chiếm được lợi thế mà ngược lại còn bị thương...

“Không trách người, trước tiên phải lo tính dưỡng đi đã!” Tào Hãn dăm chiêu lệnh bảo Lâm Diễm lui ra.

Theo như lần trước nói Thủy Thủy sơn trang nâng giá đạn lên là vì họ muốn cầu lợi, nhưng dù sao may mà họ cũng không đem hoả pháo bán cho Lan quốc, có thể thấy bọn họ làm việc có chữ tín. Nhưng vì sao lần này Lâm Diễm tới cửa mua đạn lại bị họ cự tuyệt như vậy? Bọn họ cũng không nói nâng thêm giá mà nói là không bán, không biết là trong đó có ẩn tình gì không?

“Hoàng Thượng, Bạng nhi tiểu thư ở bên ngoài trưởng chờ!” Lộ Tam ở bên ngoài trưởng nói vọng vào thông báo.

“Vào đi.” Tào Hãn run sợ chút, từ buổi chiều không vui đó đây là lần đầu nàng chủ động đến đây tìm hắn! Ngày thường làm việc gì hắn cũng có thể thản nhiên không lo lắng, nhưng chỉ trong giây lát nhìn thấy nàng là tự nhiên không khống chế được bản thân mình thay đổi cách cư xử, trong còn mắt luôn quanh quẩn bất an gì đó....

“Hoàng Thượng, Bạng nhi tiểu thư lại đi rồi.....”

“Thôi, tùy nàng đi.....”

Tần Chư là cách kinh thành Nam An một thành trì, nơi này phồn hoa náo nhiệt không kém gì kinh thành Nam An, Vân Sơ các của thành Tần Chư là một tòa lầu bạc nhất nơi đây với cảnh vật hoa lệ, mỹ nữ hàng đàn, rượu ngon, thức ăn quý hiếm không nơi nào là không có, thật là nơi tiên cảnh chốn nhân gian, Không biết bao nhiêu tài tử phong lưu, anh hào trong giang hồ, quan lại chức sắc đến nơi này mua vui mà

quên cả trời đất, quên hết sự đời không muốn rời xa.

Chủ thành Tần Chư là một tên nhát như chuột, ngày đó vừa mới thấy đại quân Cảnh quốc tiến đến gần đã hồn phi phách tán, không có chống cự gì hết ngang nhiên mở cổng thành nghênh đón đại quân vào. Tuy là chiến loạn nhưng đại quân Đại Cảnh kỷ luật nghiêm minh, không cho phép được bắt bớ người vô tội cướp của hà hiếp dân chúng nên rất được lòng dân nơi này. Sau đó Tào Hãn cho năm ngàn binh lính ở lại tiếp quản công việc trong thành còn đại quân lại tiếp tục rời thành đi tấn công về phía kinh đô nên thành Tần Chư hầu như không có thay đổi gì nhiều.

Dù là như thế, nhưng đây vẫn là thời kỳ chiến loạn, Vân Sơ Các vì thế mà cũng bình lặng hẳn trước rất nhiều, không còn náo nhiệt như lúc đất nước hoà bình.

Bên trong Vân Sơ các, trên bàn đá bày rất nhiều món ăn tinh sảo, hai gã nam tử ngồi hai bên, lắng lắng không nói, chỉ chăm chú nghe một nữ tử tuyệt sắc tên Hồng Y uyển chuyển lướt từng ngón tay trên phím đàn.

Chén rượu lạnh đưa lên miệng đã làm say lòng người, gia nhân lại ở bên đàn một khúc nhạc khi thì tan thương, khi thì pháp phông lay động, tiết tấu lúc nhanh lúc chậm như mưa đánh vào tán lá, như châu ngọc rơi trên cát, lượn lờ như khóc như than, lúc lại thanh thúy tăng dần lên. Lúc đang cao trào thì tiếng đàn liền im bật khiến lòng người nào đang có hứng thưởng thức liền theo đó mà mất hết cảm xúc.

“Hồng Y, vì sao không đàn hết khúc nhạc?” Quỷ Quái âm thầm căn nhắc hỏi, Hồng Y này thật là biết làm người ta mất hứng, ngồi nghe cả buổi đến đoạn hay nhất lại không đàn tiếp, thật sự là đáng giận!

“Nhiều ngày như vậy rồi mà chủ tử vẫn chưa có tin tức gì, hai vị vẫn có tâm trạng ngồi nghe Hồng Y đàn sao, không biết là hai vị nghĩ gì nữa?” Hồng Y cười âm đạm, cầm lấy khăn tay đi đến ngồi trước bàn đá, ánh mắt dò xét không cam lòng nhìn vào Quỷ Quái, rồi sau đó lại bình tĩnh nhìn sang bên Yêu Quái cũng không thấy có động tĩnh gì. Hồng Y mày liễu nhú lại, lời nói sắc bén: “Chớ không phải là có người biết chủ tử đang ở đâu nhưng mà không nói để cho chúng ta mấy ngày vì an nguy chủ tử là lo lắng sao?”

“Không biết ôm suy nghĩ gì trong lòng là hẩn, muốn tới đó trách thì trách hẩn, ta cũng như người ngày ngày đều mong chủ tử sớm trở về!” Yêu Quái biết lời nói của Hồng Y là có ý gì, rầu rĩ đứng lên không có hứng thú muốn tiếp tục ngồi đây nói chuyện qua lại.

“Các người cứ yên tâm đi, rất nhanh chủ tử sẽ xuất hiện, rất nhanh!” Yêu Quái mỉm cười uống nốt chén rượu vào miệng, bộ dạng vô cùng tự tin nói. Lâm Diễm bị cự tuyệt trở về đã được hai ngày, hẩn có nhiệm vụ đi mua đạn hoả pháo cho Đại Cảnh, nếu muốn buộc người nào đó xuất hiện mà hẩn không biết đã phải nghe Quỷ Quái lải nhải không biết bao lần....

“Người dựa vào cái gì là nói thế?” Hồng Y không tin vào lời hẩn hỏi lại.

“Ta liệu sự như thần a!” Yêu Quái không lớn đứng hẳn vui đùa nói.

Hồng Y ánh mắt xinh đẹp lay động, đột nhiên nhớ tới sự tình hai ngày trước, Yêu Quái một chương đánh thương tướng quân Cảnh quốc, trong mắt chột loé kim quang nói: “Chẳng lẽ chủ tử đang ở trong

trận?” Ngẫm lại lại khả năng đó không lớn, chủ tử làm sao có thể theo đại quân Cảnh quốc đi đánh Lan Quốc?

Ai ngờ Yêu Quái lại đậm cười không nói, hình như là đã thừa nhận.

Hồng Y vì thái độ của hắn mà kinh hãi, thất thanh hỏi: “Chủ tử vì sao phải.....”

“Hong Y, không nên hỏi thì tốt nhất là không hỏi, tuy nói là có ý tốt, nhưng mà có người sẽ không thích, có phải không?” Yêu Quái nhẹ nhàng nói một câu chặn câu hỏi của Hồng Y định đặt ra chất vấn hắn.

Hồng Y miễn cưỡng cười, “Vâng, Hồng Y không nên hỏi nhiều.” Lăn lộn chốn hồng trần hơn mười năm, khi mới vào Minh Tinh lâu nàng chỉ là tiểu cô nương không hiểu chuyện, đối với năm tháng lạnh như băng đã cho sự nhẹ dạ cả tin và ngây thơ của nàng năm nào biến mất tăm, thay vào đó là sự từng trải, nói ít hiểu nhiều. Nếu trong Minh Tinh lâu mà lảm miệng nhiều lời là điều vô cùng tối kỵ, không nói là sẽ bị phạt nặng....

Quý Quái cũng không để ý đến bộ dạng Yêu Quái nói gì chỉ nhú mày nói thêm vào: “Từ trước đến nay chủ tử có việc gì cũng cùng người thương lượng trước tiên, lần này người lại không biết tin tức gì sao?”

“Chủ tử.....” Hồng Y quay ra ngay ra bên ngoài nhìn dưới đường người người qua lại, bỗng nhiên đập vào mắt nàng là bóng một thiếu niên áo trắng cười một con tuấn mã đang đi tới Vân Sơ các, người đó không phải là chủ tử thì còn có thể là ai?

“Thật sự là chủ tử!” Quý Quái ghé mắt nhìn qua, nhìn vào Yêu Quái còn đang dăm chiêu hớn hỏ nói: “Người thật sự là liệu sự như thần!”

“A, nói đến là đến, nhưng không ngờ đến nhanh như vậy!” Yêu Quái khẽ cười nói. Tính thì có lẽ vài ngày nữa chủ tử mới đến, không ngờ mới có hai ngày mà đã xuất hiện, nhất định mà rất bất bình nên mới chạy về đây nhanh như vậy!

Ba người đứng dậy đón chào, sắc mặt khác nhau, Băng bước nhanh vào đình, mặt trầm như nước, thân nhiên quét mắt liếc nhìn ba người một hồi nói: “Các người thật sự là biết thương thức, Yêu Quái ở lại!”

“Hong Y, chúng ta đi nơi khác uống rượu đi, chủ tử cùng với tâm phúc còn phải mật đàm, chúng ta không tiện xen vào!” Quý Quái biết sự tình liền sẵn đón đưa Hồng Y đi nơi khác.

“Đi đi đi! Lúc các cùng các người nói chuyện!” Băng liếc mắt bảo hai người đó ra ngoài, sau khi thấy bóng hai người đó đi xa mới ngồi xuống, xoa xoa đùi mình, ngồi trên ngựa lâu như vậy không tránh khỏi có chút khó chịu.

Thấy Yêu Quái cứ đứng đó cười không có nói gì, Băng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, bất đắc dĩ nói: “Các người là gì vậy! Lúc ta đi ta đã nói là người và Quý Quái tiếp nhận cai quản Tân Sinh Các, việc như vậy không mừng sao?” Hắn dám không bán hoả pháo, chính là muốn ép nàng xuất hiện đây mà! Thật không ngờ Yêu Quái dám lấy việc này ra ngáng chân nàng.

“Tân Sinh Các là người một tay tạo nên, người thật sự có thể bỏ lại như vậy sao?”

Băng vỗ trán mình một cái, nói“ Trời ại, có cái gì mà không bỏ được? Ta chả nhẽ phải chết già ở Tân Sinh Các sao? Ban đầu tiếp nhận Minh Tinh lâu cũng không phải là ý nguyện của ta, càng không muốn làm các người vì chuyện quá khứ mà bị liên lụy. Tân Sinh Các tạo thành vốn là giả, ta chỉ muốn mọi người có cuộc sống mới yên lành, không cần đi giết người để kiếm kế sinh nhai mà thôi. Và ta đã làm được, hiện tại mọi chuyện của Tân Sinh Các đã đi vào quỹ đạo, các người mỗi người đều có thể có một cuộc sống an nhàn, việc ra đi của ta đối với Tân Sinh Các mà nói không quan trọng, người cần gì phải ép ta trở về? Tốt hơn hết là người đem số hoả pháo còn lại bán đi, lưu lại cũng không dùng, nói không chừng nhân cơ hội này còn kiếm được món hời lớn!

“Người đi rồi, đó là cách nó của người, ta làm sao có thể đưa mọi người đi vào quỹ đạo đây? Bọn họ mỗi ngày đều đến hỏi ta chủ tử đang ở nơi nào, người nào ta trả lời với họ thế nào?” Nàng thật sự là người đã cầm được thì cũng buông được, nhưng mà đáng tiếc không phải ai cũng có thể làm được như vậy, nàng với bọn họ chính mà máu thịt, nàng nói đi thì đi, không quan tâm gì đến sự tình khác, hẵn cũng không có khả năng ngăn cản, nhưng mà nếu những người khác trong Tân Sinh các biết được sự tình nàng muốn đi để dàng thế sao?

“Đã nói là ta chết, mất tích, bị người ngoài hành tinh nào đó bắt cóc, tùy tiện lấy một cái cớ gì đó là được, người muốn nói sao thì nói, dù sao đừng bao giờ hy vọng ta trở về làm chủ tử của các người là được.” Băng không kiên nhẫn hét lên.

“Người ngoài hành tinh là người nào?”

“Ách, gười ngoài hành tinh là một cái tên chỉ người từ trên trời xuống bắt cóc người nào đó đi và không bao giờ trở về được nữa...” Nàng thật sự vì giận là lại nói bừa rồi, Băng sau đó chuyển đề tài: “Không nói vòng vo nữa, mau cho người chuẩn bị đạn hoả pháo đưa đến tiền tuyến đi, càng nhanh càng tốt, như vậy đi! Ta đi đây.” Nhìn ra Yêu Quái cũng không cố ý muốn giữ nàng lại Băng nhất thời có cảm giác không an tâm.

“Đợi chút, ta xem người hình như là có chuyện gì đó, chẳng lẽ là Hoàng Thượng không chịu thừa nhận người?” Yêu Quái tự đoán, nhưng mà hẵn cũng không dám chắc vào khả năng đó, sau đó liền tự mình lắc đầu.

Nàng vốn là Hoàng hậu sau khi đầu thai lại muốn đi tìm hẵn, nghĩ trăm phương ngàn kế giúp Hoàng đế thảo phạt Lan Quốc thuận lợi, năm đó đem Minh Tinh lâu chuyển thành Tân Sinh Các chỉ sợ cũng có một phần tâm tư bên trong đi! Nhưng mà thời gian vừa qua nếu nàng được ở bên Hoàng đế thì đáng lẽ ra bộ dạng phải vui mừng mới phải, nhưng sao hẵn lại cảm thấy nơi nàng là sự âu sầu không vui? tưởng Hoàng đế khi nhìn thấy nàng sẽ mừng rỡ như điên mới phải, hay là có chuyện gì đó phát sinh rồi?

“Chuyện đó với hẵn không quan hệ, chỉ là trong lòng ta cảm thấy không được tự nhiên mà thôi.”Băng không muốn nhiều lời, dù sao Yêu Quái đối với chuyện của nàng cũng là người ngoài cuộc, sự tình ra sao hẵn mới chỉ hiểu có một nửa mà thôi.

“Mọi việc không cần để tâm thì tốt nhất để nó một bên, không cần làm khổ chính mình.” Là lời khuyên cũng là lời chia tay, năm năm ở chung, hoạn nạn có nhau, hắn không chỉ là thuộc hạ mà còn là thầy của nàng, biết chuyện nàng rời đi là chuyện không thể tránh khỏi, chỉ hy vọng nàng có một tương lai tốt đẹp. Đến lúc nàng cần đi hắn tự nhiên sẽ không ngăn cản, sở dĩ lần này muốn bức nàng ra mặt là muốn có một lần từ biệt với nàng chính thức mà thôi.

“Ta sẽ mau chóng đem đạn đưa đến, không lấy một xu, coi như quà tặng cho người!”

“Yêu Quái, cảm ơn.....” Hốc mắt hơi hơi nóng lên, Băng cảm động không nói nên lời, miễn cưỡng nhịn không cho mình khóc, liền đứng dậy cáo biệt rồi đi.

“Là chúng ta nên cảm ơn người mới phải.....” thấy bóng dáng Băng rời đi, Yêu Quái mỉm cười nhìn nàng thất thần, đến tận khi có người đến đẩy mạnh hắn một cái hắn mới tỉnh lại, thấy người đẩy hắn là Quý Quái với sắc mặt hình như rất tức giận.

“Chủ tử đâu?”

“Bị người ngoài hành tinh bắt đi rồi, rốt cuộc không về được.”

“Cái gì mà người ngoài hành tinh, ta chưa bao giờ nghe nói qua! Người bảo vệ chủ tử bất lực, theo quy định của lâu nên...”

“Nay làm gì còn cái gọi là quy định của lâu.... Chủ tử nói, sau này Tân Sinh Các đều do ta và người cùng nhau cai quản, hiện tại không còn gì nữa, người không cần để ý đến ta, đi uống rượu đi, ta phải đi làm một số chuyện mà chủ tử giao phó đã!” Yêu Quái một cái lắc mình tránh thoát Quý Quái lui nhanh ra khỏi Vân Sơ Các.

“Người lại cùng chủ tử ngầm làm trò gì? Người đứng lại nói rõ ràng cho ta! Hừ...”

Trên đường trở về, Băng chỉ tập chung đi thật nhanh sao cho đến khi trời hừng đông là có thể trở về doanh trại.

Bên trong doanh trại Triệt cũng nghĩ mọi biện pháp để chuẩn bị cho sự vắng mặt của nàng, hắn nói nàng bị ốm không thể gặp gió, thức ăn thì Triệt đều tự tay mình hằng ngày đem vào bên trong trướng, bất luận là ai cũng không được phép vào. Hắn cũng vì lo lắng cho bệnh tình của nàng mà khẩn trương không ít, hắn là hắn thấy áy náy lần đó không gặp mặt nàng.

Vào lúc ban đêm thừa dịp mọi người không chú ý Băng liền rời doanh trại đến Tần Chư, nếu hừng đông có thể về trướng thần không biết quỷ không hay thì tốt. Trong lòng Băng không ngừng cảm ơn Yêu Quái không có làm khó nàng, nếu thuận lợi thì không lâu nữa hắn sẽ cho người đem đạn hoả pháo đến doanh trại, đến lúc đó công thành Nam An không còn khó khăn gì hết! Nam An, Nam An, cái này phải gọi là “Gian nan” thì mới đúng.

Thuận lợi lên vào trong doanh trại, Băng cẩn thận né tránh không cho đám lính canh phát hiện ra mình, sau đó nén lút đi về phía trướng của mình. Vừa đi vừa thận trọng, vì đến Chư Thành mà nàng phải

thay trang phục, trở về quá vội cũng chưa có kịp thay đi, nếu mà ai đó phát hiện ra có người lên vào trong doanh trại không chừng sẽ nói Thủy Thủy sơn trang đêm hôm vào quân doanh có ý đồ bất chính, nói không chừng nàng chưa kịp mở miệng giải thích thì đã bị loạn đao chém chết tại chỗ....

Băng tránh ở chỗ tối, đợi cho một đội lính tuần đi qua mới vén rèm đ vào cửa sổ trưởng, vừa định đi vào thì phát hiện trong trưởng của nàng có gì không ổn, hình như là có người!

Nội trưởng có người! Hơn nữa không phải là một người!

Băng cảm giác không ổn, vừa muốn bước trở lại thì thấy bên tai tiếng gió vụt qua, hiển nhiên là có người xẹt đến bên cạnh nàng, chặn trước mặt nàng không cho nàng đường lui....

“Thắp đèn.”

Âm thanh ra lệnh trầm thấp truyền đến tai, Băng cả người đều run lên, rung mình cả người đều nổi da gà.

Là Hãn! Vì sao Hãn ở trong nội trưởng của nàng....

Ánh lửa chột lóe, đèn bị đốt lên, ánh mắt không kịp thời thích ứng với ánh sáng bất ngờ trong nội trưởng sáng bừng lên nên tất cả đều đập vào mắt Băng sáng vằng vặc, Tào Hãn đang ngồi vẽ mặt kinh ngạc nhìn nàng, Triệt đứng ở bên phải hãn, mà người đứng sát sườn nàng nhất chặn không cho nàng đường lui không ai khác chính là Tô Trần, xem ra chuyện nàng giả bệnh đã bị phát hiện....

Nếu đã như vậy, cúng không cần bày trận lớn như bày yến tiệc như vậy chờ nàng chứ?

“Người là ai?” Tào Hãn trên mặt kinh ngạc lớn tiếng quát hỏi.

Chạng vạng hãn không để ý đến sự ngăn cản lạ thường của Triệt Nhi nhất quyết tiến vào trong trưởng xem tình hình của Băng Nhi, nhưng đến khi vào bên trong trưởng lại không có lấy một bóng người, ép trên hỏi dưới, Triệt Nhi mới nói thật là Băng Nhi căn bản không bị bệnh. Chính là trong lòng phiền muộn mượn cơ đó trốn ra ngoài doanh trại đi giải sầu. Băng Nhi tính tình vốn luôn tùy hứng lên hãn cũng không để ý, nhưng đến chiều tối đợi không thấy nàng quay về, trong lòng hãn lo lắng bất an, một mặt phái người ra ngoài doanh trại tìm, một mặt ở trong trưởng chờ nàng, ai ngờ người đi ra ngoài tới giờ vẫn chưa có tin tức thì tới đêm lại có kẻ lạ mặt lén vào trong doanh trại qua đường cửa sổ. Vốn tưởng là Băng Nhi trở về, ai ngờ người đi vào lại là một thiếu niên xa lạ bộ dạng tuấn mã!

Thiếu niên đó mới quay đầu trong chớp mắt Hãn thấy Tô Trần bộ mặt nhất thời chấn động, hãn tưởng là đêm khuya có người đến hành thích Hoàng thượng nên tay nhanh chóng ra chưởng đánh về người đó...

Băng đang tìm biện pháp gì để che giấu sự việc bỏ đại doanh đi mà không làm cho Tào Hãn và Tô Trần sinh hoài nghi, nhưng do không dự tính được sự bất ngờ này nên đến khi muốn chạy cũng đã muộn, hai vai bị đại chưởng của Tô Trần giữ chặt, huyết đạo bị chế ngự lập tức không thể động đậy.

Nàng chậm rãi muốn nói cái gì đó nhưng Triệt đối với nàng ra hiệu lắc đầu, ý muốn bảo nàng không

bất đắc dĩ thì không nên nói ra.

Nhưng mà nàng thật sự không thể làm thế, cho dù là muốn nói thì cũng chỉ bản thân nàng mới có thể nói mà thôi. Nếu mà Hãn biết nàng chính là trang chủ của Thủy Thủy sơn trang thì không biết hãn sẽ phản ứng thế nào, nếu mà hãn tức giận giáng tội xuống thì chỉ có nàng mới gánh vác được, không thể để Triệt bị liên lụy vào, hãn chỉ cần làm bộ không biết là tốt rồi.....

“Hoàng Thượng, người này chính là trang chủ của Thủy Thủy sơn trang!” Tô Trần trực tiếp chỉ tay vào người Băng nói rõ thân phận của nàng. Sau đó quay ra quát lớn: “Thấy Hoàng Thượng, còn không quỳ xuống!” Tô Trần ra thêm lực áp vào người Băng ép nàng phải quỳ xuống.

“Hả?” Tào Hãn nghe vậy càng kinh ngạc hơn, ánh mắt nhìn Băng đánh giá mỗi lúc một sắc bén, trong lời nói phát ra mang hàn ý đe dọa: “Trang chủ đêm khuya đến thăm không biết là có chuyện gì? Hình như không phải là muốn đàm thoại bình thường với quân ta?” Tô Trần nói không sai, người này quả thật là tuần dật xuất thần, nhưng mà nếu hãn đã cự tuyệt Vân Sở thì sao đêm hôm lại lén vào trong doanh trại của Băng Nhi?

Băng cần nhắc từng lời trong đầu, không còn biện pháp nào khác chỉ có thể mạnh miệng nói: “Đúng là đến đàm thoại, lần trước thuộc hạ vô ý, thảo dân muốn đến đây bồi tội với Hoàng thượng...”

Tào Hãn sắc mặt u ám, âm thanh lạnh lùng nói: “Trang chủ thật là nhân tài mà gan cũng thật lớn...”

“Hoàng Thượng quá khen.....”

“Tiểu tử ngươi trước mặt hoàng thượng còn dám nói năng xằng bậy! Ngươi nếu là đến để bồi tội với Hoàng thượng sao không quanh mình chính đại mà đến, cần gì đêm hôm khuya khoắt như đạo tặc lén vào doanh trại. Đúng là có dụng ý không tốt, nói, rốt cuộc ngươi tới đây làm gì, nói mau!” Nguyên bản Tô Trần thật sự rất có cảm tình với tiểu tử này, nhưng mà từ sau vụ việc Thủy Thủy sơn trang tự ý nâng giá này nọ, đã thế còn cự tuyệt không bán đạn nữa, hiện tại còn thêm tội đêm hôm khuya khoắt lén vào trong doanh trại thì cảm tình đó đã biến mất hoàn toàn....

Nghe hãn nói mà sắc mặt không biến, hình như là không nói dối, Tô Trần càng thêm tức giận, tay thêm lực bẻ bả vai Băng kiến Băng không chịu được, xương cốt như sắp bị hãn bóp nát hô lên một tiếng....

Chính tiếng hô này là đại sự hỏng hắc, Tô Trần ngăn người hoài nghi có phải là tai mình có vấn đề rồi không, sao tự nhiên lại nghe có tiếng Băng ở đây?

“Băng nhi?” Tào Hãn sắc mặt cũng thay đổi, ngồi bật dậy, hướng Tô Trần đứng sừng người quát lớn: “Còn không buông tay?” Kia rõ ràng chính là tiếng của Băng nhi, vẻ mặt đau đớn của thiếu niên này thật sự là Băng Nhi sao? Khó tranh sao nàng lại xuất hiện trong trường này...Có thể hiểu được nguyên nhân nhưng hãn thật sự không hiểu vì sao Tô Trần lại nhận định Băng Nhi là trang chủ Thủy Thủy sơn trang?

Trên vai như kim sắt đóng vào đã được buông lỏng, Băng nhẹ thở phào, ngã trên thảm, xoa vai đau nhức bả, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn những ánh mắt nghi hoặc bắn về phía mình, chính mình bước gần đến Tào Hãn, tim không khỏi vì thế mà phập phồng lo lắng.

Trong lòng biết là giấu giếm không được, khóe miệng hàm ý cười khổ, quay đầu nhìn lên ngọn đèn lớn, mặt oán hận nhìn Tô Trần nói: “Dượng, người làm con đau.”

“Người thật sự là Băng nhi?” Tô Trần vẫn không tin vào mắt mình.

“Là giả được sao?” Băng đứng bên nhìn Triệt ra hiệu ánh mắt ý bảo hãy đừng nói nhiều, Triệt hiểu ý nàng ngậm miệng không nói gì.

“Các vị chờ một lát, ta đi rửa mặt và thay xiêm y, sau đó ra nói hết sự thực có được không?” Nếu đã giấu không được thì nói hết cho bọn họ cũng không sao, dù sao nàng cũng đã rời khỏi Tân Sinh các, Hãn nếu muốn trừng trị tội phi quân cho nàng thì liền để hãn làm đi....Nhưng mà hãn hãn sẽ không bao giờ đối xử với nàng như vậy....

Được Hãn đồng ý, Băng kéo rèm đi vào bên trong tẩy đi hoá trang trên mặt, sau đó thay quần áo, cả người khoác trên mình bộ váy trắng thuần khiết đi ra.

“Quả thật là Băng nhi a!” Tô Trần lúc này mới tin vào mắt mình, bên cạnh đó dò xét nhìn xem Tào Hãn đang nghĩ gì, nhất thời bất an, dù sao việc này nói lớn là lớn, nói nhỏ là nhỏ, tất cả chỉ chờ xem Hoàng thượng phán quyết, mong sao hãn có thể nhân nhượng không trị Băng tội phi quân là được.

“Băng nhi a! Không nghĩ tới người tuổi còn nhỏ mà bản lĩnh đã không nhỏ, ngay cả Trẫm cũng bị người lừa xoay quanh....Người có biết đó là tội phi quân, theo luật Đại Cảnh thì bị chu di cửu tộc không?”

Lời nói nghiêm nghị làm Băng rung mình một cái, hãn nói như vật thật sự là muốn trị tội nàng sao?

“Hoàng Thượng, Băng nhi trẻ người non dạ, xin người đừng trách tội, quay về thần nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn lại nàng...” Tô Trần ở bên cạnh nhìn sắc mặt Tào Hãn khuyên can, lời nói rõ ràng có ý muốn bao che cho Băng.

Tào Hãn trong mắt lóe ra nhìn Băng không rõ là có ý định gì, nàng hít một hơi sâu, vòng qua người Tô Trần đứng trực diện với Hãn không nén được kích động nói: “Không sai, ta là người nói dối mọi người, năm năm qua ta không ở cùng với sư phụ kỳ quái nào cả, đương nhiên, ta cũng không phải là trang chủ Thủy Thủy sơn trang gì, đó là cái tên do ta bịa đặt ra, trên đời này căn bản không có nơi nào gọi là Thủy Thủy sơn trang! Điểm này ta tin là Hoàng Thượng hãn là cũng biết đi?”

“Băng nhi, người.....!” Tô Trần thật không hiểu nên nói cái gì mới tốt, muốn hỏi một chút nhưng cũng không biết mình nên hỏi từ đâu, nếu mà không may làm cho Hoàng thượng nổi giận thì không chừng cái chết đang chờ cả nhà hãn, Tô Trần trong lòng bất an, hung hăng liếc mắt quát lớn với Băng, tức giận nói: “Đã đến nước này rồi mà còn không nói rõ sự tình! Hảo hảo hướng Hoàng Thượng thỉnh tội, Hoàng Thượng đại nhân đại lượng tất nhiên sẽ không cùng tiểu hài tử ngươi so đo.”

Tào Hãn liếc mắt nhìn Tô Trần một cái, thật vất vả mới hạ cơn tức giận âm thanh lạnh lùng nói: “Băng nhi, còn không nói thật sao? Hay là trong lòng ngươi còn có gì đó không tiện nói ra!”

“A, không có gì không dám nói! Nhưng mà nói ra nó khá dài...” Thấy trong mắt Tào Hân hình như có gì đó bất đồng, Băng cơ hồ không còn lo lắng nữa. Thật là đáng giận, vậy mà còn làm bộ mặt đó dọa nàng!

“Vậy nói ngắn gọn!” Tô Trần sợ Hoàng thượng vẫn còn tức giận tội Băng nên mới ở bên thúc giục Băng nói hết sự tình.

Vài câu ngắn ngủi nhưng đã đem hết sự tình năm năm nàng trải qua nói hết, nói xong đến gần chỗ Triệt cầm lấy một chén trà, uống vào mới cười nói tiếp: “Hắn là rất nhanh Yêu Quái sẽ đem đạn hỏa pháo đưa đến đây, như thế không biết Hoàng Thượng có còn muốn trị tội tiểu nữ nữa không?”

Trị tội theo lý mà nói đương nhiên là không ai nhắc lại, chính là sau khi Tào Hân và Tô Trần nói sự tình năm năm nàng trải qua có chút giật mình, sau đó nhìn ánh mắt nàng không có gì thay đổi hiển nhiên nàng vẫn luôn là tiểu hài tử mà họ yêu thương bao lâu nay, nếu không thật sự con người nàng thật sự rất đáng để khám phá.

Mặt trời dần dần lên cao, Băng hít một hơi không khí buổi sáng trong lành, đắm mình trong ánh mắt mới buổi sáng, gió nhẹ mang theo hơi lạnh, dưới chân cỏ vàng phủ một lớp sương ướt vẫn còn chưa tan hết. Tất cả đều hiển thị cho mọi người nhận thấy mùa đông sắp đến, chỉ cần chờ đạn hỏa pháo đến nữa là chiến tranh sẽ đi vào kết cục, đến lúc đó mọi chuyện có thể kết thúc....

Một đêm không ngủ, Băng lại vô cùng tốt, đúng vào thời điểm dự tính, Yêu Quái hiển nhiên giữ lời cho người đưa hỏa pháo đến, trước khi rời đi còn nói một lời vô cùng thâm ý: “Tân Sinh Các vĩnh viễn là nơi mà người có thể trở về bất kỳ lúc nào.”

Quay đầu thoáng nhìn Tào Hân không kịp giấu đi tức giận trên nét mặt, trong lòng ngọt ngào, hẳn đang lo lắng nàng có thể bỏ lại tất cả trở về đó sao?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, chỉ cần nhìn ánh sáng nơi hắn toả ra là Băng đã biết người đến gần là ai, quay đầu hướng phía hắn thân nhiên cười, giống như mặt trời buổi sớm làm nàng vô cùng cao hứng.

“Băng nhi, mấy năm ngươi ẩn mình trong Minh Tinh lâu, hao tổn bao nhiêu tâm trí biến nó thành Tân Sinh Các, vì sao đang lúc nó hưng thịnh ngươi lại chọn cách rời đi?”

Tất cả không phải vì hắn sao, vì muốn đuổi theo ánh mắt nhu tình của hắn, chung quy chỉ cần hắn biết nàng không phải vì vui đùa với hắn là được... Nhưng chẳng nhẽ năm năm trước mà nàng đã tính toán vậy sao? Trong mắt hắn sao không hề phát hiện tiểu nha đầu năm đó tâm tư trong lòng lại phức tạp đến vậy? Làm sao có thể, năm đó nàng mới có....

“Đêm qua những điều cần nói đã nói, nhưng mà có một câu trước mặt mọi người nên không tiện nói...” Tào Hân sòng mắt lay chuyển, nhiều năm qua hắn luôn chôn giấu trong lòng nay ghen lại không nói lên lời, thấy ánh mắt nàng trông chờ hắn đành nuốt xuống: “Vẫn là chờ hồi kinh rồi nói sau!”

Tào Hân nhẹ nhàng thở dài, sau đó không nói gì nữa mà cùng nàng chăm chú theo dõi đại quân đang chuẩn bị bày binh bố trận chuẩn bị công thành.

Trong không khí vì thế có chút nặng nề, không bao lâu nữa sẽ khai chiến, Lan quốc nhất định sẽ liều chết chống cự lại, Tào Hãn đành mở miệng phá tan bầu không khí tĩnh lặng đó nói: “Băng nhi, từ giờ trở đi người phải luôn đi theo bên cạnh trẫm, không được chạy loạn!”

“Hoàng Thượng nghĩ ta là nữ tử yếu đuối chắc?” Băng khéo miệng cong lên nụ cười đầy tự tin, con mắt sáng long lanh hạnh phúc vì biết hãn là đang quan tâm đến mình.

Tào Hãn cười nói: “Trẫm nào dám xem thường người...”

Tiếng trống trận thứ nhất vang lên báo hiệu khai chiến mở màn, cùng với tiếng trống trận là tiếng tù và báo hiệu hoả pháo khai hoả, hai mươi quả hoả pháo đặt xung quanh thành Nam An phóng ra những tiếng nổ đinh tai nhức óc, cách mỗi đoạn lại đặt một quả hoả pháo. Rất nhanh bốn phía thành Nam An bị phá hỏng, binh sĩ Lan Quốc vì thế mà tử vong không ít, người thì do hoả pháo bắn vào bị thương, người thì rơi từ trên thành cao xuống mà chết...

Băng thật sự không đành lòng nhìn thảm cảnh đó, nàng từng thề cuộc đời này không cho phép tay mình nhiễm máu tươi, chỉ có Đào Tiềm kia là trường hợp ngoại lệ, nhưng giờ không biết bao người phải chết dưới hoả pháo do nàng chế tạo, tâm tình thêm trầm lắng, kéo dây cương ngựa quay đầu về phía doanh trại, quay đầu nói: “Hoàng Thượng, ta muốn về doanh trại.”

Tào Hãn nhíu mày, quả quyết cự tuyệt nói: “Không được.” Nàng nói là muốn trở về doanh trại nhưng ai biết nàng lại muốn làm chuyện gì, nhờ đâu nguy hiểm đến tính mạng thì sao, vẫn là để nàng trong tầm mắt là yên tâm nhất.

Băng thở dài, xem ra là đi không được, chỉ có thể ở lại đây nhìn thảm cảnh, chịu sự dày vò của lương tâm, nhìn binh lính Lan quốc vì hoả pháo là thương vong rên la Băng nhíu mày nói: “Sao phải tấn công bốn phía thành Nam An làm gì, tường thành nếu bị hỏng sau này lại phải tu sửa, trực tiếp cho hoả pháo tấn công vào cổng thành sau đó cho đại quân tiến vào bắt Hoàng đế Lan quốc không được sao? Binh lính Lan Quốc nhưng vẫn là người a!”

“Băng nhi, người xem, đã không còn kẻ nào dám đứng trên thành, nếu đại quân của ta có tiến sát vào gần thành cũng không cần lo sợ lính trên thành dùng tên bắn xuống, vì vậy mới thuận lợi ra tay giết quân địch.” Tào Hãn bình tĩnh giải thích.

Hoả pháo uy lực thật không gì có thể ngăn cản, trong triều nhất định cũng có thể nghe được tiếng nổ ầm ầm mà hoả pháo gay ra, Úy Phong Vành nhất định cũng biết tường thành không còn trụ được bao lâu, thời thế của hãn đã định, một khi ba mươi vạn đại quân Cảnh Quốc vào được thành, đến lúc đó đường sống của hãn đã tuyệt, nếu muốn có cơ hội sống sót hãn chỉ còn kể mở đường máu xông ra khỏi thành rồi mới tính tiếp...

Băng nghĩ đến hết thảy đều ở trong khống chế của Tào Hãn, Đại quân Cảnh quốc nắm chắc phần thắng, từ xa cửa thành Nam An đang từ từ mở, một đội kỵ binh vài trăm người xông ra, trong lòng họ nhất định là muốn vì nước xông ra mở đường máu, nhưng có làm thế cũng chỉ là lấy trứng chọi đá, Lâm Diễm cho quân át sát đánh lùi quân trở về. Người cầm đầu đội quân đó quay đầu nhìn về hướng bọn họ ánh mắt

hận thù làm Băng kinh ngạc.

Người đó trang phục khác hẳn với các binh sĩ khác, cười trên lưng con tuấn mã hung dũng xông lên liều chết có vẻ rất thành thạo, Băng bất giác hỏi: “Người đó là ai?”

Tào Hãn trầm ngâm không nói, nhìn theo đội quân liều chết xông lên bên ngoài cửa thành Nam An, chỉ khi thế cuộc đã định mới cười lạnh nói: “Úy Phong Vành quả thật ra có chút gan dạ, đáng tiếc là không biết lượng sức mình.. Người đâu! Truyền khẩu dụ của trẫm!”

Một tên lính đứng ra chuẩn bị tiếp nhận khẩu dụ của Hãn, Băng kỳ quái hỏi: “Hãn chính là Lan hoàng Úy Phong Vành?” Băng kinh ngạc một hồi sau đó thờ dài: “Hãn có lẽ là có gan dạ, đáng tiếc không có suy nghĩ.”

Một lát sau đó, bốn phía đột nhiên vang lên tiếng hô đình tai, Băng quay đầu ra nhìn Tào Hãn thần sắc thản nhiên, sau đó lắng nghe lộn xộn xem quân lính hô hào cái gì, chỉ thấy chung quanh binh lính tập hợp một chỗ, hoá ra câu khẩu hiệu được lính vừa nãy đứng bên cạnh Hãn hô to: “Lan hoàng đã chết, Lan quốc đã vong, Hoàng thượng nhân từ, đầu hàng không giết!”

Lúc này Úy Phong Vành cùng đoàn quân của mình tả hữu xông pha, nghe lời hô bản thân mình bị giết không hiểu gì, quân lính người nào người nấy nhiều loạn, tay cầm thương tập chung vào tướng quân cầm đầu của Đại Cảnh trên mặt đầy sẹo lớn, liền biết người này là tướng quân Lâm Diễm, hăn mạnh mẽ thờ dốc, hô lớn: “Trẫm vẫn còn đây, chớ có nói năng xằng bậy!”

Đáng tiếc dù hăn có gào lớn thế nào cũng không áp chế được tiếng hô lớn của đại quân Cảnh quốc. Lâm Diễm biết được Lan Hoàng trong đoàn quân mở đường máu muốn thoát khỏi thành liền ra hiệu cho quan áp sát hăn. Lâm Diễm cũng rút kiếm ra xông lên cùng hăn giằng co, một kiếm làm bay mũ giáp trên đầu hăn, sau đó tiếp tục cheé liên tiếp về phía đầu hăn.

Úy Phong Vành bị Lâm Diễm áp sát chỉ còn cách tập chung cùng Lâm Diễm giằng co, hơn nữa bốn phía còn phải phòng bị bao nhiêu quân lính cứ thế áp sát đến người, trong lúc nhất thời mất tập chung một đao chém trúng gáy, đầu choáng váng ngã khỏi ngựa.

Khi chưa kịp định thần, binh khí trong tay đã rơi mất, bao nhiêu đao kiếm từ trên phản xạ hàn quang chĩa về phía hăn....

Một đêm đại tuyết rơi đã nhuộm trắng cả một vùng trời, nơi nơi đều là cờ phấp phới của đại quân đang trên đường hành quân trở về.

Thành Nam An bị công phá, Lan Hoàng bị mất, chiến cuộc đã định, Tào Hãn cùng đại quân áp giải Lan Hoàng hồi kinh, còn công việc thì toàn quyền giao cho Lâm Diễm cùng Tô Trần ở lại xử trí, nửa tháng trước quân báo về bao nhiêu thành trì còn lại của Lan Quốc đã bị công phá, đại quân đang chinh đồn sau đó hồi kinh. Trong triều ai đấy đều phấn chấn, dân chúng hồ hởi, nơi nơi ca tụng Hoàng thượng anh minh thần võ, là minh quân từ cổ chí kim không ai sánh bằng. Cũng có đại thần xin xây một toà điện bày tỏ ý

kiến nơi đó không thờ thần phật mà thờ đế vương, lời nói a dua đến cực điểm, chỉ đến khi Tào Hãn trách cứ các đại thần coi thần phật không cao hơn hoàng đế, còn cho Triệt trường phạt ai dám dâng lời xàm ngôn như vậy nữa thì mới có thể ngăn chặn các đại thần đòi xây điện.

Trên đường tuyết rơi, Lộ Tam thấy Hoàng thượng mặt mày âm u, hình như là trong lòng còn có gì lo lắng, không hiểu là người lo gì, nay thiên hạ thống nhất, thái tử xử lý chính sự thuần thực, Hoàng thượng còn phải khen tặng không ít, thần tử tận tụy, vậy vì sao Hoàng thượng vẫn thường xuyên cau có nhíu mày? Tuy nói là hai vị tướng quân vì tuyết rơi mà phải lùi ngày ngày về kinh, nhưng nhất định có thể trở về trước khi năm mới đến, Hoàng thượng đâu cần vì thế mà u sầu?

“Trên đường có tuyết, ẩm ướt lạnh giá, Hoàng Thượng, người vẫn là lên xe đi ạ!” Lộ Tam cẩn thận nói, sau khi hồi kinh tâm tình Hoàng thượng càng ngày càng khó nắm bắt, ngay cả khi hần hầu hạ Hoàng thượng mấy chục năm rồi mà mỗi khi muốn nói gì đều phải cân trọng cân nhắc mới dám mở lời.

“Không cần người lo, Trẫm muốn đi bộ một lát.” Tào Hãn cước bộ không dừng tiến về phía trước..

Lộ Tam không dám nhiều lời, lại càng không dám mở miệng hỏi Hoàng Thượng muốn đi đâu, chỉ còn cách đi sau hần.

Tào Hãn cũng không biết mình thật sự là muốn đi đâu, hàng năm vào mỗi dịp này hần lại nhớ đến ngày đại tuyết năm nào nhìn thấy nàng tươi cười dạt dào dưới tuyết, lúc đó hần đã biết nàng không phải là Nhược Nghiên...

Bỗng nhiên một tiếng cười của nữ tử đánh gãy suy tư của hần: “Là người nào cười?”

Lộ Tam dò xét ánh mắt Hoàng thượng, khom người hồi báo: “Bẩm Hoàng thượng, âm thanh đó hình như là của Thái tử phi và Mẫn Điệp quận chúa ạ...”

Tào Hãn đưa mắt vừa nhìn, hoá ra hần bất tri bất giác đi đến Đông cung lúc nào không hay, nghe âm thanh thật là của Nghi Dung và Nông Tình, nhíu mày nói: “Nghi Dung không phải là đang mang thai sao? Sao không ở trong điện nghỉ ngơi mà còn chạy ra ngoài tuyết cười đùa?”

Lộ Tam không dám trả lời, thấy Hoàng thượng đang bước về phía Đông cung, chạy nhanh theo hô lớn: “Hoàng Thượng giá lâm!”

Tiếng cười vì thế mà ngừng lại, vừa mới đến cửa cung, Tào Hãn đã thấy Nghi Dung và Nông Tình đến đón, nửa tháng trước thái y đến bắt mạch nói Nghi Dung đã mang thai hai tháng, quần áo khổng tước trên người tràn đầy màu sắc, mặt mày sáng tươi như hoa, cùng Nông Tình đến hành lễ liền bị Tào Hãn ngăn lại.

“Nghi Dung, con đang có thai trong người, không cần đa lễ.” Mày kiếm lợi hại nhìn về phía cách Nông Tình hơn mười bước chân, có người không nhúc nhích hay lên tiếng động gì, “Băng nhi cũng ở đây.....”

“Vâng” Vui mừng khi gặp lại hần vì lời nói lạnh lùng của hần là đông lại thành băng. Nhìn thấy nàng

hắn mất hứng vậy sao? Sauk hi hồi kinh hắn vẫn luôn trốn tránh nàng, cũng không cho nàng đến gần hắn, giữa hắn và nàng như có một cây cầu vô hình thật lớn, hai bên đều là rào cản không thể vượt qua...

Chịu không nổi không được nhìn thấy hắn, cũng chịu không nổi tim mình bị giày vò này. Đáng lẽ ngay từ đầu nàng không nên hy vọng gì quá lớn, nói cho hắn hết tất cả có lẽ mới là cách chấm dứt hết thủy. Mặc kệ nàng có phải chịu thảm bại thế nào, cũng không cần biết tương lai thế nào, nếu cứ kéo dài tình trạng này mãi, nàng khổ sở, hắn thì bị dày vò, mặc kệ là hắn yêu là dung nhan Nhược Nghiên hay yêu linh hồn nàng cũng như nhau, đối với nàng mà nói giờ không còn quan hệ gì hết. Tóm lại nàng chỉ thầm mong một kết quả, không cần biết sau khi công khai mọi chuyện người chịu đau khổ có là nàng đi nữa....

Cho dù tan nát cõi lòng cũng tốt hơn là chờ đợi từng ngày, từng ngày không yên như vậy...

Băng tâm tư suy ngẫm trăm ngả, nhưng ngại có Nghi Dung và Nông Tình ở đây nên không tiện nói gì, đợi cho sau khi Tào Hân dặn dò Nghi Dung chú ý dưỡng thân, đồng thời phân phó ngự y mỗi ngày đều phải đến bắt mạch bốc thuốc an thai cho Thái tử phi rồi đứng dậy rời đi, Băng lúc đó mới kiếm cớ đuổi theo.

Tuyết rơi dày đặc cùng với màu long bào càng thêm chói mắt, Băng bước nhanh tới lại bị Lộ công công ngăn lại, lo lắng nói: “Lộ công công, người đừng ngăn cản ta, ta có lời muốn nói với Hoàng Thượng nói! Hoàng Thượng!”

Nàng hướng về phía hướng hắn đi mà gọi theo, hắn cũng không quay đầu lại nhìn, trơ mắt nhìn hắn càng lúc càng đi xa, nhìn bóng hắn cô độc một mình tâm kích liệt đau, dù sao nàng cũng không thể trách hắn. Xét đến cùng là do nàng, là số kiếp của nàng, là do sự sợ hãi và do dự của nàng không dám nói hết chân tướng sự việc với hắn. Vì thế mà khoảng cách của nàng và hắn càng lúc càng xa, trướng ngại của nàng và hắn vì thế cũng không còn cơ hội nào vượt qua...

“Băng nhi tiểu thư, Hoàng Thượng hôm nay không vui, người đừng đến chọc giận Người. Nhìn trời nhất định lại sắp có tuyết lớn, trời đông giá rét, đêm nay tiểu thư đừng trở về, ở lại trong cung nghỉ tạm được không?” Lộ Tam một bên nói cười vui vẻ, một bên nháy mắt với thị vệ. Trong lòng hắn lo lắng, hắn nay thân thể mập mạp, so với Băng Nhi tiểu thư thì không khác nào lấy trứng chọi đá, đến ngay cả tướng quân Lan Quốc Đào Tiềm còn bị chết trong tay tiểu thư, nếu mà nàng có ý muốn xông đến thì....

“Không cần phiền thế, ta về, thỉnh Lộ công công nói cho Hoàng Thượng, ngày mai ta sẽ lại đến.” Băng âm thầm xoay người rời đi, Yêu Quái nói sai rồi, dù không muốn để tâm vào chuyện vụn vặt thì người khổ tâm vẫn là nàng....

Liên tục vài ngày Băng đều khóc trong phòng, không chịu mở cửa cho ai vào, Triệt thấy mà không nói được lời nào an ủi nàng bởi hắn biết từ sau khi hồi cung, Hoàng huynh luôn cố ý tránh mặt nàng, vài hôm trước mỗi ngày nàng đều cố ý đến cầu kiến huynh ấy thì lại bị Lộ Tam ra ngăn cản. Nếu không phải là Hoàng huynh nói từ trước thì Lộ Tam tuyệt đối không có lá gan lớn như vậy. Nhiều ngày nay nàng lại không vào cung, tự nhốt mình trong phòng, cũng không phải là chuyện gì tốt cho lắm, hắn tìm mọi cách khuyên giải nhưng mà thần sắc nàng càng lúc càng u buồn hơn, hình như là có chút nản lòng thoái chí, hơn nữa còn không kiên nhẫn nói: “Hắn không chịu gặp ta, ta có biện pháp gì?”

Hoàng huynh không muốn gặp nàng, nhưng hắn thì có thể đi gặp hoàng huynh a! Trong lòng nghĩ như

vậy, vì thế, sau khi cùng Thái tử bàn chuyện quốc sự xong, mới đi ra khỏi cửa điện, tiểu Thái giám luôn theo hầu Thái tử đến nói nhỏ với hã: “Hoàng Thượng mới từ Thanh Dương cung đi ra, nói là muốn đi đến Đông cung thăm Thái tử phi!”

“Đa tạ, nén bạc này coi như là ta mời người uống rượu.” Tào Triệt từ trong tay áo lấy một nén bạc ra liếc nhìn đưa cho hã.

Tiểu thái giám liên tục xua tay nói không muốn nhận, Triệt đành cố nhét vào tay hã, thế này mới biết mà nhận lấy.

Triệt vội vàng theo đường từ Thanh Dương cung đi Đông cung mà chạy với tốc độ nhanh nhất, ai ngờ không đợi được Hoàng thượng mà thấy có một kiệu bốn người kiêng đến để trước cửa Đông cung, trong lòng biết nhất định là Nồng Tình đến thăm Thái tử phi, đợi đến khi kiệu hạ xuống, hã hạ người hành lễ thì bên trong kiệu vọng ra tiếng nói vô cùng dễ nghe: “Mau mau miễn lễ!” Rèm kiệu xốc lên hé lộ khuôn mặt u buồn của một cô nương dung nhan như hoa, cười nhìn hã nói: “Mới mấy tháng không gặp, như thế nào mà trở lên có lễ nghi như vậy? Người đến nơi này làm gì?”

Triệt mỉm cười nói: “Ta mới từ Nam thư phòng đi ra, đang muốn ra khỏi cung.” Nồng Tình trưởng thành càng ngày càng giống mẫu thân, may mắn là Tô Trần không gặp nàng lần nào nếu không lại không biết gây ra chuyện gì...

Nồng Tình bỗng nhiên vẻ mặt thân thiết nói: “Băng nhi có phải bị bệnh hay không, như thế nào mà mấy ngày nay không có thấy nàng? Nghi Dung tỷ tỷ còn nói mấy ngày rồi cũng không gặp nàng! Ta cũng thấy rất nhớ nàng!”

“Đa tạ quan tâm, tỷ ấy mấy hôm trước bị phong hàn, không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng hai ngày là khoẻ thôi!”

“Vậy là tốt rồi, ta đi trước vấn an Thái tử phi, người trở về nói cho Băng nhi hết bệnh thì nhanh nhanh vào cung cùng bọn ta trò chuyện, không có nàng thì không vui!”

Trong lúc Triệt và Nồng Tình trò chuyện thì Tào Hãn đến, hã đứng từ xa dăm chiêu bảo Lộ Tam: “Môt lát nữa người đi hỏi xem họ nói những gì?”

Triệt tiến bước Nồng Tình, quay đầu liền thấy được ngự giá của Hoàng đế, không đợi hã hành lễ Tào Hãn liền lên tiếng: “Triệt nhi, trẫm có chuyện muốn hỏi người, lên xe, theo trẫm đi ngự thư phòng.”

Từ sau khi được đầu thai làm người, đây chính là lần đầu tiên Triệt bước vào ngự thư phòng, nhiều năm như vậy rồi mà trong ngự thư phòng cũng không có gì thay đổi quá nhiều, chiếc ghế dựa mà hã vẫn thường ngồi năm nào vẫn được đặt chỗ cũ, trong lòng hình dung ra bao nhiêu hình ảnh trong quá khứ.... Triệt trong lòng cảm thán không kiềm chế được bản thân mình, vẻ mặt lộ ra chút bất thường, may mà Tào Hãn không có để ý, nếu không thì bại lộ rồi.

“Triệt nhi, người ngồi đi!”

Triệt theo lời ngồi xuống, đương nhiên vẫn chọn chỗ mà hắn thường ngồi trước kia ngồi, cái ghế này từ khi hắn còn là thiếu niên đến khi trưởng thành đều ngồi lên mình nó, lúc này ngồi xuống liền có cảm giác quen thuộc khó tả, ngay cả vẻ mặt đều trở lên thất thần.

“Triệt nhi, cái ghế đó...” Tào Hãn muốn nói gì đó lại thôi. Nhìn hắn ngồi chỗ đó, trong lòng không tự chủ nhớ lại nhiều thiếu niên nhiều năm trước thường vẫn ngồi đúng chỗ đó....

“Cái ghế này làm sao?” Triệt liền đứng lên, biết rõ còn cố ý hỏi.

“Đó là cái ghế mà Hoàng đệ của Trầm- Cẩn Vương vẫn thường thích ngồi...Quên đi, người ngồi xuống đi!” Trong lòng hắn lại nghĩ đến thiếu niên từ nhỏ đã bị Thái hậu hãm hại đến thành ra như vậy, hắn thân là Hoàng huynh vậy mà không may mắn phát hiện, sau đó hắn thay đổi, trăm phương ngàn kế muốn trả thù, cuối cùng là vì nàng mà mất mạng...Triệt khi còn sống thật sự sống một cuộc sống quá lãnh khốc và bi ai, người làm Hoàng huynh như hắn thật sự là vô dụng...

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!”

“Hà?” Tào Hãn bị Triệt gọi mới hoàn hồn, day day thái dương hỏi lại Triệt: “Người nói cái gì?”

“Không có gì..... Không biết Hoàng Thượng có cái gì muốn nói với thần?”

Tào Hãn giống như không có nghe Triệt nói gì, buồn bã nói: “Triệt nhi, tên của người cũng có chữ Triệt như tên của Cẩn Vương, mỗi khi Trầm nhìn người liền nhớ đến hắn.... Trầm thật là có lỗi với hắn! Nếu năm đó Trầm tinh ý phát hiện sự tình khác thường thì hắn có lẽ cũng không...”

Triệt trong lòng như có trận gió mát thổi qua, chuyện quá khứ kỳ thật với hoàng huynh mà nói không có quan hệ gì, là hắn tự mình làm mất đi sự trong sạch bản thân và sự tin tưởng của Hoàng huynh giành cho mình. Chỉ đến khi đối mặt với cái chết hắn mới biết mình có bao nhiêu là ngốc, hắn chính hắn tự buộc mình đi lên con đường chông gai đó. Sau khi được đầu thai làm người, mọi oán hận mà nói với hắn đều biến mất sạch sẽ, dù có ngẫu nhiên nhớ lại Thái hậu thì tâm hắn cũng không vì thế mà dao động...

Lúc này Lộ Tam ở ngoài cửa nhẹ nhàng kêu một tiếng “Hoàng Thượng”, Tào Hãn liền cho hắn tiến vào, Triệt phát hiện Tào Hãn đang nghe Lộ Tam thì thầm chuyện gì đó, trên mặt hình như có ưu phiền, trong lòng không khỏi bắt đầu đoán bây giờ còn có chuyện gì mà có thể làm hắn phiền nhiều đây?

Tào Hãn vẫy tay cho Lộ Tam lui ra, nghiêm sắc mặt hỏi: “Triệt nhi, Bạng nhi bệnh có nghiêm trọng không??”

Hoá ra là như vậy! Mới vừa rồi nhất định là Lộ Tam đi hỏi xem hắn và Nông Tình nói chuyện gì, Triệt trong lòng cười thầm, giận dữ nói: “Từ năm hôm trước khi trở về đã bị bệnh, cả người vô lực, không chịu ăn uống, tinh thần thì luôn bất an!”

Tào Hãn trong mắt xẹt qua một tia đau xót, năm ngày trước nàng một mình đứng dưới trời tuyết lớn chờ hắn, không chừng chính lúc đó làm hàn khí xâm nhập nên mới ngã bệnh!

Nhân cơ hội thấy hoàng huynh có vẻ đau lòng, Triệt ánh mắt liền chuyển, vẻ mặt tò mò hỏi: “Hoàng Thượng, tỷ tỷ có phải lại làm cái gì sai hay không? Vì sao Hoàng Thượng không chịu gặp nàng?”

Tào Hãn nhìn nghiêng cứu vẻ mặt Triệt sau đó là cái gì thời điểm tồn tại phân tâm tư?”

“Cái gì mà tâm tư? Thần không rõ, thỉnh Hoàng Thượng nói rõ ạ.” Triệt thần nhiên hỏi lại, hình như hẳn có gì đó không thích hợp.

Tào Hãn biểu tình có chút lạnh lùng, “Người không rõ, nàng cáo ốm đi Tần Chư mệnh lệnh cho người của Tân Sinh Các đưa đạn hoả pháo đến, không phải trong chuyện này người cũng có phần che dấu sao? Đêm đó khi nàng trở về trường. người cùng nàng nháy mắt ra hiệu tướng Trầm mù nên không thấy sao? Nếu không phải nàng lộ sơ hở thì các người định vĩnh viễn gạt Trầm? Năm năm trước, nàng đột nhiên mất tích có phải là dự tính của các người từ trước? Trầm già đi, nàng nếu thực sự có tâm tư muốn xâm nhập Hoàng gia thì cũng không nên đem tâm tư động đến Trầm...”

“Không phải! Không phải như thế!” Vừa nghe Tào Hãn nói thì Triệt liền biết hẳn hiển nhiên là có hiểu lầm rất sâu với Băng, Triệt vội la lên: “Cụ thể tình hình tỷ tỷ không phải đã nói hết rồi sao? Thần cũng là lúc cùng người xuất chinh mới biết được sự tình..”

“Năm năm đó Băng nhi chưa từng cùng người trao đổi tin tức?”

“Tuyệt đối không có! Hoàng Thượng hoài nghi cái gì? Là hoài nghi chúng thần có âm mưu gì khác sao? Thần không có, tỷ tỷ lại càng không có, nàng làm hết tất thấy đều vì Hoàng thượng, nếu không nàng cần gì dò Dượng cho mình đi ra chiến trường, cũng không làm hết mọi chuyện để có cơ hội giết chết Đào Tiềm, còn vì thế mà suýt mất mạng! Chuyện này cùng chuyện xâm nhập Hoàng gia hay không nhập không có quan hệ gì hết!”

“Như thế mà còn nói là không có mưu đồ khác? Nàng muốn làm cái gì? Muốn làm Phi tử của trẫm sao? Khắp thiên hạ đều biết trong lòng Trẫm chỉ có một mình Hoàng hậu là người duy nhất trong lòng, người trở về khuyên nàng không nên ôm tâm tư đó, chỉ có bất lợi mà thôi.” Hãn dừng một chút, lấy ngữ khí nói tiếp: “Nàng giết Đào Tiềm không phải vì trẫm, mà là vì nước lập công, người nói cho nàng, đợi cho đến khi hai đại tướng quân hồi kinh, Trẫm nhất định luận công ban thưởng, Trẫm cũng sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho nàng.”

“Hoàng Thượng, có một câu thần chỉ có thể nói với người thế này.” Triệt hít một ngụm khí, lấy hết bình tĩnh nói: “Trong lòng tỷ tỷ có đại bí mật, mà thần chỉ biết là bí mật đó có liên quan đến Hoàng hậu nương nương, nhưng mà nội dung cụ thể ra sao Hoàng thượng chỉ có thể tự mình hỏi nàng, thần cáo lui.”

Triệt nghĩ mình nếu nhắc đến Hoàng hậu thì Hoàng huynh khẳng định sẽ nghi ngờ mà đến tìm Băng, nhưng mà vẫn không có tin tức gì, hẳn cũng không dám cùng Băng nói đến chuyện này. Mỗi ngày thấy Băng tình thần một xa xút, Hoàng huynh hình như cũng không còn tín nhiệm hẳn như trước, ánh mắt nhìn hẳn càng ngày càng thay đổi, hẳn thấy mình thật bất lực. Lần trước nói chuyện ở ngự thư phòng thật không có hiệu quả, ngược lại còn đảo lộn hết mọi chuyện lên làm Hoàng huynh hiểu lầm tỷ đệ bọn họ càng

lúc càng sâu, cục diện bây giờ không gì nói trước...

Hai mươi tháng mười hai, Duệ Phong quân do Lâm Diễm làm đại tướng, Vũ Lâm Quân do Tô Trản làm đại tướng đều trở về đến kinh thành. Hoàng đế cùng Thái tử đích thân ra ngoài thành đón, nghi lễ long trọng hơn mười năm nay không gặp, dân chúng say sưa nói mấy ngày liền không hết. Đêm đó Hoàng đế mở yến tiệc trong cung Lăng Vân thiết đãi các đại thần với mục đích tẩy trần cho quan quân đi đánh trận trở về. Băng lâu ngày không tiến cung nên không có muốn đi, Triệt nghĩ đến Băng tâm tình như vậy thì cũng cáo ốm không muốn vào cung, nhưng không ngờ nàng thay đổi làm hẳn khó có thể tin được, trước khi đi nhìn nàng quyết tâm như là muốn được ăn cả ngã về không....

Lăng Vân điện là một trong số cung điện lớn nhất trong cung, lúc này trong điện gần hai trăm người ngồi ngay ngắn bên án, người có tư cách ngồi trong Lăng Vân điện ngày hôm nay không phải là đại tướng quân thì cũng phải là người từng lập công lớn trên chiến trường. Triệt có chức vị đương nhiên được xếp ngồi bên trong, Băng thì ngồi gần cửa điện cùng các binh sĩ bình thường khác, Hoàng đế có chỉ, mọi người không cần câu lệ cùng nhau chèn chén chúc tụng, trên bàn ai lấy đều bày mấy món ăn và một chum rượu. Ban đầu mọi người còn có chút câu lệ, nhưng võ tướng không có nhã nhặn như quan văn, sau vài chén thì huyên náo lên như là một cái chợ.

Băng chống má nhìn nam nhân cao cao tại thượng ngồi trên ghế rồng. Hắn hình như có chút không yên lòng, tuy khuôn mặt tươi cười, dù tướng quân nào có đến kính rượu cũng không từ chối nhưng ánh mắt hình như vui buồn không khớp với nhau...

Thái tử Tào Huy cũng ngồi gần bên cạnh Hoàng đế, lúc này Tào Huy mới chính thức nâng chén lên cười nhìn nàng, nàng nhợt nhạt cười đáp lại rồi uống hết chén rượu vào người.

Khi Hoàng đế thân chinh bên ngoài, thái tử Tào Huy xử lý chính sự gọng gàng ngăn nắp, Hoàng đế còn phải tán dương, nghe nói sau khi hồi kinh chính sự vẫn giao lại cho Thái tử xử lý, chỉ khi nào có chuyện gì hệ trọng mới cùng Thái tử nghị sự, trong triều các quan có nói năng này nọ đều bị Hoàng đế áp chế, dần dần dị nghị đó cũng biến mất...

“Nghĩa muội, nào, đại ca kính muội một ly.” Giọng nói thô của người nào đó vang lên, phá vỡ những tạp âm bên tai, đó không phải là giọng nói của Ngưu Đại Lực thì còn có thể là của ai?

Mỉm cười quay sang nhìn, thấy Ngưu Đại Lực trên mình khoác áo biểu hiện cho chức quan tham lĩnh, Băng nâng chén: “A, đại ca đã được thăng lên tham lĩnh, muội muội nên chúc mừng đại ca mới phải!”

Thân thể Ngưu Đại Lực đã sớm được điều tra, cũng không có chỗ nào hoài nghi, chỉ vì hắn thương phụ thân hắn năm đó tại kinh thành Lan quốc bị nghi là gian tế nên bị Đào Tiềm ra lệnh xử tử nên mới lập chí muốn giết Đào Tiềm báo thù cho cha, thầy hắn là vì sư Đào Viên cố, tình thông trận pháp, là người không màng danh lợi, nếu không phải tại Dao Thành hắn bộc lộ tài năng thì đến nay vẫn chỉ là binh lính tầm thường trong Vũ Lâm quân!

“Nghĩa muội, đại ca có thể có ngày hôm nay còn phải cảm tạ muội mới phải!” Ngưu Đại Lực thực tâm nói, nếu không phải đáp ứng yêu cầu của nàng là kết nghĩa huynh đệ thì hẳn không bao giờ buông ý định muốn cưới nàng làm vợ, nhưng mà dù sao có nghĩa muội như nàng cũng là ông trời ưu ái hắn.

“Ha ha, đây đều là đại ca dựa vào năng lực của chính mình mà có.” Bằng hướng hắc trêu trọc, nháy mắt mấy cái: “Đại ca còn phải tìm cho ta một đại tẩu nha?”

“Hắc hắc.....” Ngưu Đại Lực vò đầu cười ngây ngô, cũng không biết là uống rượu say hay là do then thùng mà sắc mặt hắc mỗi lúc một đỏ.

Bằng vốn chỉ là thuận miệng hỏi hắc một chút, thấy hắc như vậy liền biết là hắc có tâm ý, liền theo đó hỏi: “Là tiểu thư nhà ai?”

“Là tiểu sư muội của ta Vân Phong, mấy ngày trước có gửi thư, thúc giục ta nếu chiến sự chấm dứt rồi thì nhanh chóng trở về cố! Ta cũng không biết trong lòng nàng.... Hài...!” Hắc lại là vò đầu thở dài, có chút ngượng ngùng khó nói.

Thấy thế, Bằng không khách khí cười trêu nói: “Ha ha, thật là may là đại ca không có thắng ván cá cược đó, nếu không đại tẩu phải thương tâm rồi!”

“ Nghĩa muội đừng có giấu cợt đại ca..... A...Ta tới đây!” Nghe được có người nào đó kêu tên mình, Ngưu Đại Lực quay đầu lên tiếng, lại đối với Bằng dặn dò: “Nếu sau này có cơ hội gặp Vân Phong, muội trăm ngàn lần đừng có nhắc đến chuyện đó, nhớ đấy, nhớ đấy! Đại ca đi cùng các huynh đệ uống rượu, trăm ngàn nhớ rõ a!”

Bằng cười gật đầu, bỗng nhiên cảm giác có người nào đó đang nhìn chính mình, tự giác hướng bên đó nhìn, nhất thời rùng mình, là Hắc.... Nhưng hắc vì sao lại nhìn nàng như vậy? Ánh mắt xa lạ nhưng khí thế thật bức người khác, làm cứ như là nàng vừa làm chuyện gì vô cùng có lỗi với hắc không bằng!

Nàng dùng ánh mắt hỏi hắc nhưng hắc lại dời tầm mắt đi chỗ khác, sau cũng không nhìn về phía nàng lần nào nữa, cố ý làm như bản thân nàng không tồn tại.

Chương 88

Quanh mình ồn ào náo động không khí hỗn độn, có rượu ngon và thức ăn hảo hạng nhưng Băng lại cảm thấy mình không thở nổi, nàng lặng yên đứng dậy rời khỏi Lăng Vân điện. Ngoài điện ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, gió lùa buốt giá, từ trong nơi ồn ào Băng bước ra hít một hơi mạnh không khí đêm thấy tinh thần mình sáng khoái lên rất nhiều. Từ xa ánh đèn hồng hồng từ trong hành lang theo gió đưa linh động, xa xa nhạt nhạt hương hoa mai, tuyết thì lạng trạch trên từng đám lá càng làm lòng nàng thêm tĩnh mịch...

Trong lòng bàn tay cầm bình sứ tinh xảo, từ trong đó có một mùi hương thơm lạ lùng thấm ra ngoài, đầu ngón tay bật nắp bình ra, nhìn như hương thơm trong bình theo gió tản ra khắp tang cây. Băng ánh mắt có chút do dự nhưng không hối hận, nàng hít một hơi sâu thản nhiên làm mùi thơm từ chiếc bình đó và mùi hoa mai thanh nhã cùng nhau chui vào khứu giác, ánh mắt chậm rãi tiến về nơi sương mù phía trước...

Nàng như thế nào lại ở nơi này? Ah, hẳn đang ở trong Lăng Vân Điện đại yến cùng các võ tướng, nàng không kiên nhẫn ngồi trong đó thêm nữa nên mới chạy đến nơi này tìm hân...

Trời lạnh quá! Nhưng mà không quan hệ gì, chờ hân nhìn thấy nàng nhất định sẽ gắt gao ôm lấy nàng vào lòng, lúc đó sẽ ấm thôi....

Bên trong Lăng Vân Điện các lão tướng anh hào người nào người lấy đều đã kính Hoàng thượng một vòng, còn các vô danh tiểu tốt khác thì không có vinh dự được kính rượu với Hoàng thượng, nhưng Tào Hân đặc biệt chấp thuận cho họ kính rượu Thái tử. Lâm Diễm và Tô Trần nhìn nhau, bên trong ai lấy đều kinh ngạc lẫn bất an, Hoàng thượng làm như vậy rõ ràng là đang tạo uy thế cho Thái tử. Hoàng thượng đến nay sức khoẻ không phải vẫn ổn sao, sao lại tìm mọi cách tạo thanh thế cho Thái tử, điều này thật không hợp với lẽ thường, nếu Hoàng thượng là ông lão bảy tám chục tuổi thì không nói làm gì, vì Hoàng thượng tương lai bày tỏ chút thanh thế thì không còn gì phải nói. Nhưng mà sự thật không phải như vậy, Hoàng thượng hiện tại làm như vậy đúng là kiến người khác khó hiểu...

Đợi cho người đến kính rượu dần tản đi, Tào Hân lúc đó mới phát hiện Băng đã không còn ở vị trí của mình liền gọi Lộ Tam lại hỏi: “Băng nhi về rồi sao?”

“Băng nhi tiểu thư ở bên ngoài dưới tán hoa mai đứng đó được một lúc rồi, nô tài thấy vậy cho người đi hỏi thì nàng nói...” Lộ Tam trộm liếc sắc mặt Hân một phen rồi mới nói tiếp: “Băng Nhi tiểu thư nói là đứng đó chờ Hoàng thượng.”

Tào Hân mày kiếm biến đổi, ánh mắt phức tạp lộ ra lạnh lùng, một lát sau mới ổn định thần sắc đứng dậy cười nói: “Các khanh đều vì triều đình mà lập công, công lao thật sự không thể nói thành lời, tương lai thiên hạ thái bình còn phiền các khanh cúc cung tận tụy vì thiên hạ. Tối nay rượu này là thái tử mời các khanh, các khanh không cần câu lệ cứ thế vui vẻ uống rượu, Trẫm có chút mệt mỏi, để cho Thái tử tiếp các khanh gia vậy!”

Tào Huy vội đứng dậy nói: “Phụ hoàng xin cứ về cung nghỉ ngơi trước, nhi thần nhất định sẽ tiếp đãi các tướng sĩ hết mình.”

Chúng tướng sĩ cung kính tiễn Hoàng thượng đi ra khỏi điện, trừ bỏ Lâm Diễm và Tô Trản thần sắc nghiêm trọng ra còn lại các tướng sĩ khác đều thoải mái chè chén.

Ra khỏi Lăng Vân điện, bị hấp dẫn bởi mùi hương từ gió lạnh thổi lại, thối tan đi hơi rượu khô nóng, Lộ Tam bên cạnh giúp Hoàng thượng chậm rãi tiêu sái, phát giác mùi hương hoa mai khác lạ so với mọi năm, Tào Hãn cũng nhận ra điều đó nên mới nói cùng hãn: “ Năm nay hương hoa mai thật là thơm.”

“Nô tài cũng là như vậy thấy..... Hoàng Thượng, Băng nhi tiểu thư còn đứng dưới tang cây chờ người!”

“Nàng muốn chờ thì cứ để cho nàng ấy chờ đi!”

“Vâng, vậy nô tài đỡ người lên kiệu.”

Tào Hãn cảm giác mình như say, con người đen lơ đãng nhìn về bóng dáng hoa lệ xinh đẹp dưới tàng cây mai, chậm rãi hiện ra một dải sương mù, không khống chế được bản thân cứ thế từ từ tiến về phía tang cây mai, Lộ tam chân tay luống cuống với gọi theo: “Hoàng Thượng?”

“Trẫm vẫn là nên đi gặp nàng...”

“Hoàng Thượng, đường khó đi, nô tài đỡ người.”

“Lui ra!” Lộ Tam định đến gần đỡ Tào Hãn thì bị Tào Hãn một phen đẩy ra, tự mình hướng cây mai mà đi đến.

Tuyết đọng trong treo trên từng tán lá, ánh trăng lạnh giá phản chiếu ánh sáng mờ ảo lên người nàng mộng lung như tiên nữ thanh thoát diễm lệ, Tào Hãn như bị mê hoặc, vì sao càng đến gần nàng thì mặt nàng lại càng luccs càng trở lên mơ hồ?

Đến gần thêm chút nữa thì rốt cục dung nhan của nàng mới hiện lên rõ ràng mang theo sự ấm áp thân nhiên cười với hãn.

“Hãn.....” Băng thấp giọng gọi tên hãn, ánh mắt mộng lung nhìn hãn say mê. Hãn đã đến, mang theo mùi long tiên hương quen thuộc...

“Băng.....” Tào Hãn ánh mắt cũng say mê, lại có chút chần chờ nhìn Băng. Nàng rõ ràng là Nhược Nghiên, vậy mà vì sao hãn lại gọi nàng là Băng? Trí nhớ hỗn độn...À, đúng rồi, linh hồn Nhược Nghiên đã tiêu thất (tiêu tan), nay ngự trị trong khối thân thể là Băng mà hãn yêu...

Hãn mở rộng vòng tay lớn gặt gao kéo nàng lại gần ôm thật chặt vào lòng, ánh mắt không chút nghi ngờ gì nữa, ôn nhu nói: “Trời lạnh như vậy sao không về Thanh Dương cung cho ấm, nàng chạy đến nơi này làm gì?”

“Thiếp đến là chờ người mà!” Băng cũng giang rộng bàn tay ôm thật chặt vào người hãn, thì thào nói

nhỏ, hơi thở ấm áp của hắn làm nàng rơi vào trầm mê cười. Tại hắn a, tại hắn mà nàng phải đứng trong tuyết lạnh chờ lâu như vậy...

Cúi người ôm lấy thân thể mềm mại nhỏ nhắn vào lòng, Hân hướng về phía Thanh Dương cung mà đi, để cho những người chứng kiến cảnh tượng dưới tang cây mai đều há hốc miệng vì kinh ngạc, chỉ đến khi Hoàng thượng ôm Băng Nhi lên xe thì thần hồn mới hoàn về chỗ cũ, xe đã chuyển bánh đi thật xa, xem ra đúng là hướng trở về tẩm cung của Thanh Dương cung, nơi mà bao lâu rồi Hoàng thượng không có ghé qua...

Hoàng Thượng mang theo Băng Nhi tiểu thư trở về Thanh Dương cung làm cái gì? Lộ Tam một bụng thắc mắc, một bên cân nhắc lại thánh ý, một bên cùng đoàn tùy tùng đuổi theo xe ngựa vừa đi vừa hỏi thị vệ: “Hoàng thượng sắp trở về tẩm cung Thanh Dương cung phải không?”

Đến khi nhận được câu trả lời chắc chắn, Lộ Tam vội vã theo đường tắt trở về Thanh Dương cung trước, bảo các cung nữ đốt đèn trong điện lên, pha trà, đốt lò sưởi, một phen rồi loạn cuối cùng cũng kịp xong trước khi xe ngựa của Hoàng thượng về đến Thanh Dương cung. Mọi việc được sắp xếp thoả đáng thì hắn cũng trán đối đầy mồ hôi, nâng tay áo lau đi cái trán ướt đẫm, thở phào nhẹ nhõm chạy ra cửa cung vừa vặn thấy Hoàng thượng nhu tình ôm Băng Nhi tiểu thư rời xe ngựa, sau đó không nói năng gì trực tiếp đi vào tẩm điện.

(chú ý: Tẩm điện là phòng ngủ của chúng ta nha)

Lúc này Lộ Tam đối với thánh ý đã cân nhắc được đại khái, chính là không hiểu vì sao Hoàng thượng mấy hôm không gặp Băng Nhi tiểu thư lần nào, nay mới gặp đã hành động ngoài dự đoán của mọi người thế này? Đúng là thánh ý khó dò, nhưng mà xem ra Hoàng thượng đối với Băng Nhi tiểu thư đã sớm có tình, nếu không sao lại thâm tình chân thành ôm nàng về tẩm cung?

Thật không ngờ, Băng Nhi tiểu thư tuy tuổi không lớn, nhưng tâm tư thật không nhỏ a... Nhưng mà cũng không có gì là không tốt, tiểu thư là cháu gái của Tô tướng quân, vào cung hầu hạ Hoàng thượng cũng không có gì là không hợp tình hợp lý. Cái chính là Hoàng thượng có phải quá gấp gáp không, không danh không phận mà đã đem trong sạch cô nương nhà người ta cướp lấy!

“Các người đều phải chú ý nghe ngóng động tĩnh cho ta, Hoàng thượng nếu có phân phó cái gì thì phải nhanh chóng đáp ứng, ta đi rồi về!” Lộ Tam phân phó đám thái giám và cung nữ, tự mình đi phong toả tin tức.

Tô tướng quân tính tình thẳng thắn, nếu mà biết được việc này thì không biết sẽ làm ầm lên thế nào! Mười sáu năm qua Hoàng thượng vẫn luôn tưởng nhớ đến Hoàng hậu, vì Hoàng hậu mà giải tán hậu cung, nay vất vả lắm mới để ý đến Băng Nhi tiểu thư, nếu Băng Nhi tiểu thư có thể làm cho Hoàng thượng bớt u sầu thì tuyệt không cho bất kỳ ai được đến phá hỏng!

Bên trong tẩm điện ánh nến mờ ảo, ở mép giường quần áo hỗn độn nằm ngổn ngang dưới thềm, không một tiếng động chủ có ngọn lửa nóng rực đang thiêu đốt càng làm tăng thêm kích tình bên trong...

Khi kích tình lên đến cao trào, hắn khẽ thở cứng rắn đầy gân xanh đỏ lại gần hoa nguyệt của nàng, ôn

nhu hết sức tiến nhanh vào cơ thể nàng. Nơi hoa nguyệt bị hấn xuyên qua, xé rách vật cản không khỏi làm nàng đau đớn than nhẹ một tiếng, nhưng nhờ có hương được thấm vào cơ thể từ trước nên sự đau đớn đó nhanh chóng trôi qua. Nàng cảm nhận thứ thô dài của hấn nhồi chặt cơ thể mình, cảm giác đầy căng này khiến nàng thoải mái thờ từng hơi dài, hoa nguyệt vì thế càng lúc càng tiết nhiều dịch nhờn làm nơi đó trở lên vô cùng ẩm ướt khiến cho hấn càng lúc càng quyến luyến không muốn rời xa. Bàn tay hấn di chuyển từ cặp mông xinh đẹp của nàng đi lên phía trên, vuốt đường cong mảnh mai tinh xảo của nàng, đi đến bộ ngực rồi sau đó không ngừng chơi đùa lên cặp nhũ hoa làm cho nó thêm cứng rắn, bên dưới vẫn không ngừng hoạt động thọc vào rút ra....

Nàng đã làm cái gì? Tuý mộng, nàng dùng tuý mộng....

Túy mộng, xuất thân từ Tân Sinh Các, vốn được dùng để làm được kích tình các đôi nam nữ, làm họ say mê nhớ đến những kỷ niệm đẹp trước kia, đắm chìm trong giấc mộng đó quên hết cả hiện tại, đến khi tuý mộng hết tác dụng thì mọi việc lại quay về chỗ cũ.

Quả thật con người đến lúc nào đó sẽ quên mất đoạn tình cảm trước kia, tình yêu theo năm tháng mà hao mòn, có tuý mộng có thể lấy lại được trong thời gian ngắn nhưng kết cục vẫn là thất vọng nhiều lên...

Sự né tránh của hấn chỉ có thể khiến nàng nghĩ ra hạ sách này, còn kết quả như thế nào thì nàng vẫn bất an hỗn loạn không dám đoán trước. Nhưng sự tình đã đến lúc này thì nàng đã không còn đường lui, chỉ có thể chờ đến lúc hấn tỉnh táo lại nói rõ hết thật, nếu hấn thật sự yêu nàng thì không bao giờ vì chuyện nhỏ nhặt này mà làm ảnh hưởng đến cục diện sau này...

Ý nghĩ thông suốt phân tán lo lắng trong cơ thể, Bằng càng lúc càng thờ dốc dồn dập theo luật hoạt động không ngừng của hấn. Đau đớn lui đi, nghênh đón sau đó là sự kích thích thoải mái không ngừng, cơ thể và linh hồn theo đó nóng lên như một lò lửa đang được đốt cháy, mà đã đốt cháy lên thì không dễ bị dập tắt...

“Hàn..... Chàng có yêu ta không?”

“Còn nói những lời ngốc nghếch đó sao!”

Đáp lại câu hỏi của nàng, thứ nóng rực của hấn càng thêm phần chấn, càng thêm nóng rát, càng thêm tự do nghênh ngang ra vào hoa nguyệt của nàng mỗi lúc một nhanh và có lực hơn....

Kích tình lui đi, Tào Hấn có chút hoảng hốt, định thần, trong đầu mơ màng không biết bao nhiêu là hình ảnh, hình như là hấn vừa nằm mơ thấy một giấc mộng vô cùng đẹp. Cự quỹ thân mình phát hiện bên cạnh hấn là thân thể mềm mại trắng nõn, ôn nhu, khiến hấn không khỏi giật mình phát hiện hoá ra hết thảy không phải là mơ, không phải là mơ!

Hấn đã làm gì thế này? Sao hấn lại có thể cùng Bằng nhi...

Một lát giật mình qua đi, trong đầu những hình ảnh hỗn độn dần biến mất, sắc mặt hấn trở lên quý dị

tái mét nhớ lại những hình ảnh trước đó. Hãn rõ ràng nhớ lúc hãn rời khỏi điện đi đến gần gốc mai nơi nàng đứng, hương mai lúc đó hình như phảng phất mùi thơm khác hãn với mọi ngày, trong này nhất định có gì đó mờ ám!

“Băng nhi!”

Hãn nổi giận hô lớn làm Băng Nhi giật mình mở mắt, đối mặt với sự thịnh nộ của hãn nàng sớm đã rơi lệ không còn can đảm không dám nhìn trực tiếp vào đó, theo bản năng vội nắm lấy cánh tay cứng rắn của hãn run giọng nói: “Hàn, thiếp là Băng mà! Thiếp đúng hẹn trở về tìm chàng……” Với cái nhìn lạnh giá của hãn kiến Băng dần lạc giọng đi.

“Trẫm thật sự là đã coi thường ngươi, Đông Phương Vi Băng!” Hãn phất mạnh hất tay nàng ra, bàn tay như kình sắt bóp mạnh lấy cằm của nàng quát lên: “Nói! Chuyện của Trẫm cùng Hoàng hậu là kẻ nào tiết lộ cho ngươi?”

Hãn gọi tên nàng Đông Phương Vi Băng, Băng bất ngờ nhìn hãn chăm chăm không chớp mắt, nhưng nhờ có lực đạo bóp chặt nơi cằm làm nàng hồi tỉnh, tình cảnh này so với mấy năm trước thật là có phần giống nhau…

“Nói! Là ai nói cho ngươi!” Tào hàn xuống tay không chút lưu tình, căn bản không không chế được lực đạo làm nàng đau đớn. Hãn vẫn nghĩ trên đời này ngoài hãn ra thì chỉ mình Triệt mới biết Nhược Nghiên chính thực là Băng, mà Triệt thì đã bỏ thân nơi Điệp Cốc mười sáu năm về trước, chẳng nhẽ việc này còn có người khác biết sao? Giờ phút này hãn chỉ còn cách ép hỏi nàng cho ra chân tướng, ép hỏi xem tất cả việc này là kẻ nào đứng sau thao túng, và mục đích của hãn là gì?

“Hoá ra chàng có điều tra qua..” Băng nước mắt lưng tròng cười nhạt, nói: “Hãn, chàng còn nhớ rõ năm đó khi chàng nắm lấy cằm ta như vậy chàng còn bảo ta là cái gì không?”

Tào Hãn giống như bị điện giật bàn tay nhanh chóng buông lỏng, da thịt trắng nõn vì lực đạo quá mạnh của hãn mà hãn lên từng vết đỏ, trí nhớ xuyên về những năm trước đó, khi đó hãn ngoại trừ hận thù với nàng thì không còn gì khác, đối mặt với sự yếu đuối của nàng hãn đã nhẫn tâm nặng tay, không chỉ chiếm đoạt lấy nàng mà còn bóp gãy cánh tay phải của nàng…

“Tiện nhân, chàng bảo ta tiện nhân……” Thấy hãn kinh ngạc không lên tiếng, Băng thay hãn đáp.

Đúng vậy, lúc ấy hãn vừa mới đoạt lại quyền lực trong triều, bao nhiêu hận thù nhiều năm tích tụ áp lực làm hãn hận thù tất cả, mất lý trí hãn chỉ có cách trút hết lên người nàng hãn mới thoả mãn…

Ánh mắt nguy hiểm của hãn nheo lại, như bừng tỉnh nghĩ ra cái gì đó, lạnh lùng nói: “Là quận chúa Ánh Dương nói cho ngươi biết có phải không?” Năm đó hãn phế đi địa vị của nàng, giận dữ giam nàng ở lãnh cung, trừ bỏ Tú Nhi thì không cho bất kỳ ai được đến gần nàng, biết sự tình năm đó chỉ còn có Chu Cẩm Tú, nhưng sao nàng ta lại đem chuyện này nói cho Băng Nhi?

Băng gian nan cử động thân thể đau nhức khó chịu của mình, nhìn ánh mắt phức tạp loé lên hàn quang của hãn theo phản xạ kéo chắn che đi thân thể trần trụi của mình, u oán nói: “Rốt cục nói như thế nào chàng

mới chịu tin ta? Thật sự là không có ai nói cho ta hết, tất cả đều là ký ức mà linh hồn ta mang theo, dù có chuyển thế cũng không bị mất đi....”

“Đông Phương Vi Băng! Không cần đóng kịch trước mặt Trầm, người cố ý tiếp cận Trầm, có phải người muốn vì Đông Phương gia báo thù?”

Tào Hãn cũng không vì lời nói của nàng mà thay đổi, dù sao nàng và Triệt cũng là người của Đông Phương gia, mà Đông Phương gia mười sáu năm trước đều chết dưới ý chỉ của hãn, nàng nay cố ý tiếp cận hãn, không tiếc hy sinh cả trinh tiết nếu không phải là vì gia tộc báo thù thì còn có lý do nào khác?

“Đông Phương gia? Báo thù?” Băng bất đắc dĩ lắc đầu, lau đi lệ nơi khoé mắt, thở dài nói: “Chuyển thế đầu thai vào Đông Phương gia không phải là ý muốn của ta?”

“Không cần xảo biện, Trầm không tin.”

“Vì sao không cho ta nói hết lời?” Băng không nhịn được hướng hãn hét lớn: “Ta thừa nhận không lập tức đi tìm chàng chính là sai lầm lớn nhất của ta, nhưng chàng có bao giờ nghĩ đến vì sao năm ta mười tuổi khi gặp chàng lần đầu tiên ta lại có biểu tình đó chưa? Khi ta mơ thấy chàng luôn ngày đêm mong nhớ Nhược Nghiên chàng có biết ta đau lòng muốn chết không? Có biết khi ta nhìn thấy bức họa vẽ Nhược Nghiên đề tên ta lòng ta có bao nhiêu thống khổ không? Ta sợ người mà chàng yêu không phải là ta, sợ chàng chưa từng thuộc về ta lần nào, chàng có biết điều đó không?... Bao nhiêu là nỗi lòng mong đến ngày hồi kinh để có thể nói cho chàng biết, nhưng mà chàng thì sao, tình thế đảo lộn, đến ngay cả gặp mặt còn không được thì làm gì có cơ hội mà nói chuyện.... Đúng là ta dùng được với chàng, nhưng nếu ngay từ đầu chàng chịu gặp ta thì sao ta lại phải dùng đến “Tuý mộng”? ...Hiện tại ta đều đã nói hết thấy mọi chuyện, vì sao chàng không tin ta lấy một lần? Vì sao?....”

Không quan tâm đến thái độ lạnh lùng của hãn, Băng uỷ khuất nhào vào lòng hãn mà khóc lớn, thật sâu trong lòng trách cứ bản thân mình, sao nàng không dám đối mặt với yếu đuối bản thân mình từ trước, nói rõ cho hãn hết chân tướng sự tình, chỉ đến khi nội tâm kiếp đảm với lui bước, để kết cục nàng và hãn đều chịu rày vò...

Thân thể ấm áp kề sát vào ngực hãn, giống như muốn xé bỏ làn da lạnh giá mà tiến thẳng vào lòng hãn, Tào Hãn cảm thấy chính mình từ đầu đến cuối đúng là một gã khờ, tự cho mình cái gì cũng đúng. Rõ ràng nhiều năm trước hãn đã từng mơ thấy giấc mộng nàng và hãn cùng bên cạnh một tiểu cô nương vô cùng xinh xắn, vậy mà hãn vẫn cố ngoảnh mặt làm ngơ với nàng, đã thế còn âm thầm sai người tra thân thế của nàng, vì thế mà hãn mới biết nàng và Triệt là những đứa nhỏ xuất thân từ Đông Phương gia....

“Băng..... Thật sự là nàng sao?” Thanh âm đều là run run, nhưng ẩn chứa bên trong đó là sự vui mừng thật lớn cùng hối hận, hãn vỗ về nàng: “Đừng khóc.....”

Hãn bao năm qua chịu bao nhiêu nhưng nhớ giày vò, nếm chãi biết bao sự cô độc. Nàng thì cũng chịu bao nhiêu kinh hãi, đúng là ý trời trêu người, để cho nàng đầu thai vào Đông Phương gia, nếu không phải năm đó To Trần có quan hệ với Đông Phương gia, cố ý che giấu nàng thì không phải là hãn một lần nữa giết chết nàng rồi, nếu không hôm nay hãn cũng không có cơ hội gặp lại nàng?

“Là ta! Là ta! Là ta mà!” Trần đầy nước mắt che kín khuôn mặt nhỏ nhắn thê lương của nàng: “Chàng không nhận ra sao? Là vì ta không có mĩ mạo như Nhược Nghiên, chứng tỏ người trong lòng chàng căn bản không phải là ta...Sao chàng có thể đối với ta như vậy, ta là thật lòng yêu chàng mà...”

Nghẹn ngào khó có thể nói hết lời. Nàng đã yêu hắn như vậy, chẳng nhẽ kết quả có thể giả sao? Cho dù tâm đã có chuẩn bị hết tất cả tình huống, nhưng mà thời điểm đối mặt với tất cả nàng vẫn là nhận lấy sự tan nát con tim đến muốn chết....

“Không được nói bậy! Dung mạo với ta mà nói căn bản không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là nàng! Bằng, năm năm trước, nàng nên nói tất cả với ta mới phải...” Hãn thờ dài đau xót hôn lên hàng lệ của nàng. Năm năm, thời gian nhiều như thế đã bị lãng phí, mà con người sinh ra có bao nhiêu lần năm năm chứ? Người sai không phải nàng hay hãn mà chính là ý trời trên người, hãn dù muốn cũng không thể tránh được.

Bằng khó tin trừng mắt lớn nhìn hãn hãn nói cái gì? Quan trọng nhất là nàng? Ở trong lòng hãn nàng là quan trọng nhất sao?

“Hãn...Chàng tin ta nói, phải không?” Bằng không dám tin xác định lại, dầm lệ nhìn hãn.

“Như thế nào? Hiện tại đối lại là nàng đang không tin ta sao?” Tào Hãn dùng ngữ điệu thoải mái nhất muốn giảm đi đau thương của nàng, nhưng mà ngược lại càng làm làm rơi lệ nhiều hơn...

“Hàn. Đều là ta sai, là ta không tự tin quấy phá, là ta luôn để tâm vào chuyện vụn vặt làm hại chúng ta lãng phí nhiều như vậy thời gian, chàng có trách ta không?” Tất cả thật là buồn cười, đều là do nàng suy nghĩ lo lắng không đâu, nàng thật là khờ!

“Bằng. Nàng không có sai. Kỳ thật..... Ta đã sớm biết nàng là ai, lúc trước là ta cố ý nói thế, mục đích là muốn ép nàng nói hết sự thực với ta..” Không muốn làm nàng tự trách cứ mình và rơi lệ mãi, Tào Hãn đơn giản đem hết trách nhiệm lãnh lên chính mình mà nhận.

“Cái gì? Chàng đã sớm biết?” Kinh ngạc qua đi, trong đầu nổi lên giận dữ ngừng rơi lệ dầm vào ngực hãn cả giận nói: “Chàng nếu đã biết, vì sao không nói cho thiếp biết?” Hoá ra là hãn luôn gạt nàng, “Đợi chút, chàng cho dù có nghi ngờ, nhưng mà không thể xác nhận, nói mau sao chàng biết được?” Hãn tuy không có lộ ra ngoài, nhưng mà nếu nói như thế cũng không thể hoài nghi, trừ khi là nàng nói cho hãn, nếu không chả nhẽ hãn có thuật đọc tâm người khác?

“Đừng đánh, đừng đánh!” Bị Bằng dầm liên hồi vào ngực phát đau, Tào Hãn cầm lấy tay nàng, làm vẻ như đứa nhỏ biết lỗi xin tha. Nay nàng nói gì thì nói cũng là một cao thủ, còn hãn từ sau khi từ Điệp cốc trở về, công lực còn không đến mấy phần, nếu bị nàng đánh thêm nữa thì không biết sẽ thế nào.

Hãn bóp lấy chóp mũi của nàng véo nhẹ, sau đó ôm nàng vào lòng cảm nhận mùi thơm từ mái tóc đen mềm của nàng, cảm nhận hơi ấm từ ngực lan toả, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ôm thiên hạ của hãn vào lòng càng lúc càng chặt, giống như muốn đem nàng hoà vào làm một với chính mình, thì thầm nói: “Mười tám....”

“Cái gì?” Bạng nâng khuôn mặt như hoa nhỏ nhảnh nhìn hãn, kiến hãn đau lòng. Hãn nói mười tám là có ý gì?

Đêm qua bọn họ nói hết mọi chuyện chất chứa bao năm, đến tận khi trời tờ mờ sáng mới ngủ. Nhưng mà khi vừa tỉnh lại nàng liền hoảng sợ, phát hiện chính mình vẫn gối lên tay hãn mới yên tâm hết thấy không phải là mộng đẹp...

“Mười tám giọt nước mắt, mỗi năm một giọt, suốt mười tám năm...gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.....” Tính từ thời điểm họ ở chung đến giờ thời gian cộng lại không quá ba năm.

“Đúng vậy..... Mười tám năm.....” Bạng gối đầu mình thêm vào tay hãn, vùi vào ngực hãn lắng nghe tiếng tim trầm ổn của hãn: “Hãn, không còn có cái gì có thể làm chúng ta chia lìa, sau này mỗi một năm, mỗi một ngày chúng ta đều ở chung một chỗ.”

“Đúng, ta tuyệt không sẽ cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương đến nàng, cũng tuyệt đối không trơ mắt nhìn nàng rời bỏ ta mà đi.” Tào Hãn ngữ khí chắc chắn nói.

“Bạng thân thủ hiện tại của thiếp thì, ai cũng đừng mong có thể dễ dàng làm tổn thương thiếp” Bạng hít mạnh một hơi cảm nhận mùi hương cơ thể quen thuộc của hãn, nhiều năm trước cũng vậy, mỗi sáng nàng đều vô cùng tự tin tỉnh lại trong lòng hãn, sau này mỗi ngày đều như vậy đi!

“Hoàng Thượng, đã đến giờ lâm triều rồi ạ.”

Lộ Tam truyền từ bên ngoài vào trong tấm điện như muốn nhắc nhở bọn họ, Bạng không thích bữa môi làm bộ như không hề nghe thấy.

Tào Hãn sắc mặt khê biến, đêm qua làm lễ tẩy trần cho đại quân về kinh nên đương nhiên hôm nay không thượng triều, Lộ Tam có phải là hãn già lên hồ đồ rồi chẳng mà lại quên điều đó, trừ phi là xảy ra chuyện gì! Rất có thể là vì hãn ngại sự có mặt của Bạng nên mới không dám nói ra nên mới lấy cớ lâm triều nhắc nhở hãn...

“Bạng, chắc là trong triều có đại sự gì cần ta giải quyết, ta đi rồi về, nàng ở lại ngủ thêm đi.” Tào Hãn ôn nhu xoa lên má Bạng an ủi rồi đứng dậy mặc quần áo. Thấy Bạng nằm ườn nhìn hãn, ánh mắt thì tràn đầy lưu luyến không rời bèn cười ngồi lại mép giường nói: “Nàng nếu cứ nhìn ta như vậy thì ta làm sao mà đi được!”

“Như vậy càng tốt chứ sao!” Bạng mỉm cười cười, khê đẩy người hãn một chút nói, “Mau đi đi! Đi sớm về sớm.” Hãn mỉm cười cùng nàng hôn lên trán nàng rồi bảo: “Ngủ đi! Chờ đến khi nào nàng tỉnh thì ta cam đoan là ta đã về.”

Sáng sớm mùa đông trời lạnh ngắt, Tào Hãn mới từ bên trong tấm điện ấm áp đi ra không khỏi bị giá lạnh mùa đông làm lui bước, Lộ Tam chạy nhanh đến phủ lên người hãn tấm áo khoác dày dặn.

“Chuyện gì?” Tào hàn thấp giọng dò hỏi.

Lộ Tam sâu khổ cũng nhỏ giọng nói: “Tô tướng quân cùng Ngô tham tướng (Triệt) đến đây, làm âm mưu muốn gặp Hoàng Thượng..... Nô tài thật sự là bất lực xin Hoàng Thượng trách phạt.” Tin tức đêm qua hẳn đã tự mình đi phong toả khắp trong cung, nhưng mà hiển nhiên là vẫn không tài nào che dấu được, không biết là kẻ nào to gan đi bẩm báo với Tô tướng quân, nếu mà để hẳn biết được thì nhất định sẽ trừng trị kẻ đó đến nơi đến chốn.

Tào hàn ngạc nhiên nói: “Người làm chuyện gì không tốt?” Tào Hãn nghĩ lại thì hẳn đâu có sai Lộ Tam đi làm công việc gì đâu mà đến giờ hẳn xin trách phạt.

“Không có việc gì, không có việc gì, là nô tài tự chủ mời Tô tướng quân và Ngô tham tướng đến ngự thư phòng chờ, Hoàng thượng giờ có cần đi qua đó không?” Tô tướng quân xông vào cung mặt hầm hầm tức giận, cũng không chờ Hoàng thượng truyền gọi, ai đều biết là vì Băng Nhi tiểu thư nên mới vậy, nếu lát nữa thấy Hoàng thượng không biết còn nháo đến mức nào?

Tào Hãn gật đầu, “ Người đi tuyên Ánh Dương quận chúa vào cung, nếu Băng Nhi tỉnh dậy, người bảo quận chúa hầu hạ nàng.”

Lộ Tam không hiểu vì sao Hoàng thượng lại nói thế, nhưng đáp ứng đi truyền chỉ.

Tào Hãn nói rồi chỉnh lại áo khoác, để cho đám thái giám chỉnh sửa lại đầu tóc, ăn chút đồ ăn. Thấy tâm tình Hoàng thượng hôm nay tốt, truyền chỉ trở về Lộ Tam không khỏi kinh ngạc, còn có thể nói sau một đêm Hoàng thượng như trẻ đến hơn chục tuổi, Tào Hãn nghe thấy không biết bản thân hẳn nên khóc hay nên cười.

Cách ngự thư phòng còn có mấy chục bước chân ai đấy đều nghe được tiếng quát giận dữ của Tô Trần: “.....Tỷ tỷ người bị người ta đập hư, người còn còn ở đó mà định thần, tiểu tử người...” (ý câu nói này bị người khác làm mất trình tiết)

Đập hư? Tào Hãn bật cười, hẳn chưa từng nghĩ có ngày hẳn bị người khác chỉ trích như vậy.

Tô Trần dừng quát một lát, hình như là Triệt có nói câu gì đó, mà câu nói đó vừa xong thì như dầu thêm vào lửa chọc cho Tô Trần quát càng lớn, càng giận giữ hơn.

“Hoàng Thượng thì có thể tùy ý làm bậy sao? Hẳn không xem mình bao nhiêu tuổi, Băng Nhi mới có bao nhiêu tuổi, thế mà dám...”

“Tử phóng a!” Tào Hãn đẩy cửa bước vào, trên mặt cười tươi nói: “Băng Nhi ái mộ Trầm, Trầm cũng thích nàng, hai bên đều có tình, Tô Tướng quân vì sao lại nói ta đập hư Băng Nhi?”

Tô Trần không nén được tức giận, hầm hầm trừng mắt nhìn Tào Hãn: “Băng nhi đâu? Thỉnh Hoàng Thượng kêu nàng ra!” Có phải là cả hai cùng có tình với nhau hay không khôn thể chỉ đứng nghe Hoàng thượng nói một bên là được. Còn nhớ lúc trước Băng Nhi chỉ e là tránh Hoàng thượng còn không kịp, sao có thể biến đổi nhanh thế được?

“Nàng còn ở Thanh Dương cung ngủ, bây giờ khôn cần quấy rầy nàng.” Liếc mắt thấy Triệt vẫn lạnh

nhật không nói tiếng nào, Tào Hân ha ha cười vỗ vai Tô Trần nói: “Đừng đẩy ngậy ra đó, mau trở về chuẩn bị đồ cưới cho Băng Nhi đi là vừa!”

“Đồ cưới?” Tô Trần kinh ngạc, Hoàng thượng nói thế không phải là có ý muốn Băng Nhi tiến cung sao? Hắn tức giận đỏ mặt rống lên: “Băng Nhi nhà chúng ta không làm tiểu lão bà của người khác (ý nói vợ thứ)! Cho dù người đó là Hoàng thượng cũng không được!”

“A, không biết nếu Trẫm cưới nàng làm chính thất (vợ cả), Tử Phóng có vừa lòng không?” Dứt lời Tào Hân ung dung nhìn Tô Trần. Tin này nếu truyền đi chỉ sợ là kinh thành Đại Cảnh được một phen chấn động, không nói gì đến các bậc triều thần, đến ngay cả đứa nhỏ cũng nói này nói nọ, tuy không dám nói thành lời, nhưng mà sợ là trong tâm cũng chửi hăm không tiếc lời!

“Hoàng Thượng đang nói giỡn phải không?” Tô Trần lắp bắp hỏi lại, thật sự là Hoàng thượng nói lời này quá mức kinh người, không phải lần này muốn đem Băng Nhi thành phi tần nào đó mà lập nàng thành Hoàng hậu sao? Điều này sao có thể?

Hắn cũng từng hưởng qua thế nào là nỗi đau vì tình, mặc dù nhiều năm trôi qua, nhưng mỗi khi nhớ đến nữ nhân đó hắn vẫn đau lòng không chịu nổi, vì thế mà đến nay vẫn không lập thê thiếp. Hoàng chi Hoàng thượng và Hoàng hậu thâm tình ra sao người người trong thiên hạ đều biết, vì Hoàng hậu mà giải tán cả hậu cung, nay đột nhiên sao lại... Nay có phải đối với Băng Nhi là tốt cùng yêu thương?

“Quân vô hí ngôn, Trẫm sao có thể nói chuyện lập hậu là chuyện chơi!”

Tô Đình vẻ mặt ngậy ngốc đi ra ngoài, đón đầu hắn là Lộ Tam, bám vào vai hắn mới khôn kiến bản thân mình bị ngã, nhìn Lộ Tam hỏi một câu đại bất kính: “Hoàng Thượng có phải là bị điên rồi hay không?”

“Ôi! Tướng quân sao lại nói những lời này, nô tài phải chúc mừng tướng quân nha!” Lộ Tam nhếch miệng chúc mừng, dùng sức gỡ cánh tay Tô Trần bám lên vai mình ra, nghĩ trộm không biết Hoàng thượng nếu mà nghe thấy Tô tướng quân nói những lời này thì tức giận đến mức nào, mà những lời phạm thượng này chắc cũng chỉ có tướng quân mới dám nói...

“Việc này tạm thời không thể truyền ra ngoài, Tử phóng về âm thầm chuẩn bị là được, không được để kéo dài. Thôi được rồi, Lộ Tam người dẫn đường cho Tô tướng quân đến Thanh Dương cung, chờ đến khi Băng Nhi tỉnh để cho họ gặp mặt, còn Triệt nhi thì ở lại đây.”

Tào Hân phân phó Lộ Tam rồi quay ra nhìn Triệt trầm mặc cả buổi, chỉ vào chiếc ghế nằm nào hắn vẫn thường ngồi nói: “Ngồi đi!”

“Tạ Hoàng Thượng.” Triệt cũng mỉm cười ngồi xuống, tâm vừa vui mừng xen lẫn buồn bã, hắn biết lần này Băng quyết tâm được ăn cả ngã về không, nàng ruột cục đã nói hết sự tình với Hoàng huynh, cũng tìm được hạnh phúc vốn có của mình, trải qua bao nhiêu sinh tử khổ đau, hạnh phúc đến cuối cùng có được mới là trân quý nhất. Sau này không có gì có thể chia lìa được bọn họ, tốt lắm, thật sự là tốt!

Tào Hân hàng mi nhúc nhích, trầm giọng nói: “Triệt, còn có lời nào muốn nói với ta sao?”

Triệt hồ nghi không hiểu “Hoàng Thượng, thần.....” Ánh mắt Hoàng huynh nhìn hần thay đổi, không phải là do thân thiết từ trước đến giờ, cũng không phải là ánh mắt hững hờ lạnh lùng không quan tâm như thời gian qua, chẳng nhẽ Băng cũng nói cho Hoàng huynh biết chuyện của hần?

Nhưng bản thân hần lúc này sao có thể xác minh được Băng Nhi có nói cho hoàng huynh biết thân phận của nàng và hần cho huynh ấy biết không. Nhưng rõ ràng ánh mắt Hoàng huynh có ám chỉ điều gì đó, nhưng với sự thông minh của Băng Nhi tuyệt không cho huynh ấy biết thân phận trước khi xác nhận người mà huynh ấy yêu thật sự là ai. Hay là hành động của nàng bao lâu nay đã kiến huynh ấy nghi ngờ?

Hiện tại hần nên làm cái gì bây giờ? Thản nhiên thừa nhận hay vẫn tiếp tục giả ngu không biết gì?

“Thần chúc mừng Hoàng Thượng.” Suy nghĩ nửa ngày, Triệt ra vẻ bình thản nói/

Tào Hần run lên, bỏ tách trà nóng trong tay ra, đến gần bàn của Triệt thờ dài nói: “Triệt, người vì Trẫm mà khổ...”

“Hoàng huynh.....”

Trên đường đi đến Thanh Dương cung, Tô Trản dần lấy lại bình tĩnh hồi phục tinh thần lại, nếu đúng như lời Hoàng thượng nói, là Người và Băng Nhi đều có tình với nhau, Băng Nhi vào cung làm hậu, cũng là không phải chuyện xấu, chỉ là nếu xét về thân phận thì Hoàng thượng tự nhiên thành văn bối của hần...

Ánh sáng mặt trời mới lên, tuyết phản xạ theo ánh hào quang buổi sáng đều bừng sáng tinh khôi, quanh mình đều lưu lại hơi thở của hần, Băng làm sao có thể ngủ được, khoe miệng cong lên cười ngọt ngào, đã rất lâu rồi nàng mới được tận hưởng hương vị này, trong lòng hần yêu là nàng, hần cũng đã hứa nên đương nhiên sẽ không hối hận, nàng vì sao lại cứ ngốc ngếch hoài nghi tình cảm của hần chứ?

Nhưng mà hần cũng thật quá đáng, dùng cả đến cách đó để bức ép nàng!

Đêm qua hần nói rõ cho nàng biết, nhiều năm trước hần từng nằm mơ thấy giấc mộng, hần lúc đó đã biết nàng không phải là Nhược Nghiên, mà bộ dáng nàng lúc đó chính là nàng lúc này, lúc đó hần lừa gạt nàng còn chưa tính, vậy mà đến giờ cũng không bao giờ lộ ra ý gì, hại nàng bang hoàng bao nhiêu năm không dám nói sự thực cho hần. Nhưng mà hần nay thành tâm như vậy thì tha thứ cho hần cũng không muộn!

Bỗng nhiên nghe được bên ngoài truyền vào giọng nói của ai đó, nghe như là giọng của Tú Nhi, nàng đến đây có việc gì? Đến đây cũng tốt, Tú Nhi coi như là người của nàng, trước kia thân phận không rõ nên không có nói gì, nay hiện tại mọi chuyện đã rõ ràng thì càng không cần lo lắng.

“Là Ánh Dương quận chúa đến hả? Mau mời tiến vào!” Nàng đứng dậy dùng lược sửa sang lại chút, cung nữ nhắc màn che lên, nhìn thẳng vào Tú Nhi còn đang ngẩn người nhìn nàng.

“Đều lui ra đi!”

Đợi đến khi các cung nữ lui ra hết, Bạng mới hướng Tú Nhi mỉm cười, mang theo cảm kích nói: “Đã lâu không gặp Tú Nhi, cảm ơn người mấy năm nay thường xuyên tiến cung chiếu cố Minh Nhi và Huy Nhi.” Thấy Tú Nhi còn kinh ngạc không nói lời nào, Bạng lại mỉm cười nói: “Người làm nước ô mai hương vị thật không thể quên, trước kia ta thân thể yếu đuối không thể hưởng thụ, thật là đáng tiếc.”

“Người..... Người..... Người là..... Người là tiểu thư!” Tú Nhi kinh hãi nói năng lộn xộn, liên tục lui thân mình lại mấy bước liền.

“Tú Nhi a! Nhìn thấy ta mà kinh ngạc như là nhìn thấy quỷ thể kia?” Bạng tủm tỉm cười bảo Tú Nhi tiến đến, ôn nhu đem mọi chuyện nói với nàng, cũng may là Tú Nhi vốn là con người luôn mê tín, nghe nàng nói xong không hoài nghi, còn mừng là tiểu thư đầu thai không có uống canh Mạnh Bà nên nhớ hết sự tình của kiếp trước.

“Tiểu thư, Tú Nhi thật không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy tiểu thư.....” Tú Nhi hoan hỉ trực khóc, quả thật là người tốt luôn được ôn trời phù hộ, ông trời không bất công với tiểu thư, làm cho nàng có thể chuyển thế đầu thai làm người, đã thế còn cho nàng không quên đi ký ức cũ.

Sau khi nói hết sự tình với Tú Nhi, Bạng lôi kéo Tú Nhi lại cảm thán nói: “Tú Nhi, đừng cứ mãi vì chuyện của Lâm Diễm, ta sẽ bảo Hoàng thượng tìm cho người...”

“Không! Đa tạ ý tốt của tiểu thư, Tú Nhi nay tốt lắm, tiểu thư không cần vì Tú Nhi mà lo lắng.” Tú Nhi mặc dù trên mặt cười, nhưng mà nụ cười đó làm sao dấu nổi chua xót nơi đáy lòng.

Thấy nàng ý chí kiên quyết, Bạng cũng không khuyên nữa, chỉ nói với nàng những lời linh tinh cho đến khi Lộ Tam tiến vào nói có Tô Tướng quân đến đây.

Bạng mỉm môi cười, liền phi thân rời giường, đám cung nữ vì thế liền đến hầu hạ, bị Tú Nhi cản lại, trong mắt rưng rưng nói: “Tiểu thư, để cho ta làm đi!”

Bạng gật đầu, có Tú Nhi bên cạnh giúp nàng sửa sang mặc quần áo cho đến khi Tô Trản vào điện, cũng cho mọi người lui ra.

Tô Trản vào điện cũng là lúc các cung nữ trong tấm cung lui ra hết, lúc này hắc mới đến gần Bạng Nhi thấp giọng hỏi, “Bạng nhi, con nói cho Dượng biết, có phải là Hoàng thượng ép buộc con?”

“Dượng nghĩ gì thế!” Bạng xinh đẹp liếc hắc một cái, Tô Trản chẳng nhẽ còn không biết Hắc là người thế nào? Cho dù hắc không tin vào hành động thường ngày của Hắc nhưng cũng không nên quên nàng đã không còn là nữ tử trời gà không chặt thừa nào! Cho dù là ai có muốn nhưng cũng không phải muốn là ép buộc được nàng!

“Nói như vậy Hoàng Thượng nói với ta đều là thật sự? Cái này quá lạ, các người khi nào phát triển đôi bên đều có tình?” Tô Trản mặt nhăn nhó khó hiểu tự hỏi. Sau đó quay ra nói: “Con có biết Hoàng thượng khi này ở ngự thư phòng nói gì không? Hắc nói muốn lập con làm Hoàng hậu, còn bảo ta về nhà

chuẩn bị đồ cưới!”

“A, đáng lẽ ra Dượng nên đòi Hoàng Thượng sinh lễ mới phải!” Bằng giỡn nói thêm vào.

Tô Trần như bưng tỉnh, vỗ trán cái đốp: “Ta như thế nào sẽ không nghĩ đến nhỉ! Ta như thế nào lúc đó chỉ tập trung nghe Hoàng thượng nói mà quên mất vấn đề này, Hoàng thượng lập Hoàng hậu tự mình phải đem sinh lễ đến nhà gái mới phải!”

Bằng cười rồi tiến bước Tô Trần ra khỏi điện, hắn đi không được bao lâu thì cũng đã đến giờ dùng bữa, các món ăn tinh xảo được dọn lên, Tào Hãn thần thái hào hứng trở về, Bằng bỏ chén thức ăn xuống đến gần hăn hỏi: “Chuyện gì mà chàng cao hứng như vậy?”

Tào Hãn vẫy tay ra hiệu bảo đám cung nữ hầu hạ đi ra, có nhiều người trong này không tiện cho hăn nói chuyện.

“Nhìn thấy nàng thì ta liền vui vẻ, nàng nha...” Tào Hãn cười lắc đầu nói: “Mới lúc này Tô Trần còn chạy đến chỗ ta nói hăn muốn ta chuẩn bị sinh lễ, có phải là nàng cấp chủ ý này cho hăn?”

Bằng giảo hoạt cười, “Thiếp dù sao cũng là người mà Dượng cưng chiều nhất, nay đột nhiên chàng nói muốn lập thiếp làm Hoàng hậu thì đương nhiên làm muốn cướp đi thứ quan trọng nhất của Dượng, hăn không nhân cớ hội này đòi hỏi chàng không lại.” Nói rồi Bằng lại thở dài: “Thật ra có làm hoàng hậu hay không căn bản không quan trọng, chỉ cần chúng ta có thể ở bên nhau, những cái khác với thiếp mà nói không quan trọng, thiếp tuyệt không để ý.”

“Nhưng mà ta để ý, quân vương lập hậu như người dân bình thường đến tuổi cưới vợ, ta sao có thể để nàng không danh không phận đi theo ta!” Tào Hãn vì lời nói của nàng là chạnh lòng, ôm nàng vào lòng nói: “Bằng, ngày này ta chờ đã lâu lắm rồi, chờ đến nổi tóc bạc hết, mọi người đều già đi...!”

“Chàng đó, không có già đi, chính là càng thêm đỉnh đặc mà thôi, thiếp thích con người của chàng bây giờ, không cho phép chàng nói mình già.” Câu nói của hăn như một bát thuốc, làm đắm cả lòng Bằng, nàng thật sự không cho phép hăn nói mình già.

“Năm tháng luôn không buông tha con người...” Tào Hãn không nhịn được cảm thán, hăn bất mãn bản thân mình bao nhiêu tuổi mà hiện giờ nàng mới có bao nhiêu tuổi...

“Chàng còn nói!” Bằng lấy môi mình phủ lên môi hăn, không cho phép hăn tiếp tục nói những lời như thế nữa, nửa ngày sau hai người mới tách được nhau ra hỗn hển thở gấp, Bằng nhẹ nhàng cốc lên mái đầu lấm tấm tóc bạc của hăn nói: “Hãn, thiếp hỏi chàng, nếu như ngày đó thiếp không đầu thai vào Đông Phương gia mà nhập vào bà lão quá trăm tuổi, lại vô cùng xấu xí, chàng lúc đó sẽ làm sao?”

Tào Hãn sửng sốt sau hiểu được tâm ý của nàng, lập tức nở nụ cười, “Cho dù nàng có biến thành người già nua, tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, ta cũng sẽ cưới nàng...” Hăn nếu đã biết nàng và hăn đồng tâm thì cần gì cứ canh cánh trong lòng những chuyện đâu đâu!

Băng mặt giãn ra mà cười, “Chàng nha! Còn không sợ người trong thiên hạ chê cười!” Chỉ mới tưởng tượng ra tình cảnh như thế thôi mà đã thấy buồn cười, đế vương si tình với Hoàng hậu nhiều năm như vậy đột nhiên lại đi cưới một bà lão già lua sức yếu làm Hoàng hậu, không biết các đại thần và người dân trong thiên hạ sẽ có phản ứng gì...

Tuy rằng Tào Hân từng ra lệnh chuyện lập Hoàng hậu tạm thời không được loan báo rộng rãi, nhưng tin tức vẫn như có cánh, chỉ trong thời gian ngắn triều thần trên dưới ai lấy đều hay tin, càng kỳ quái hơn là, hai ngày sau còn có đại thần dâng tấu chương buộc tội Tô Trản, tấu chương chỉ rõ ràng mười sáu năm trước khi Tô Trản phụng chỉ hạ sát toàn bộ Đông Phương gia kháng chỉ không tuân, tự tiện cứu hai đứa nhỏ nhà Đông Phương, để trong phủ nuôi dưỡng, rắp tâm còn bất lương. Sau đó còn có tấu nói thê tử của Tô Trản không ai khác chính là Nhị tiểu thư của Đông Phương gia, càng giật gân hơn chính là Tô Trản bày kế để Đông Phương Vi Triệt tiếp cận với Thái tử, ý đồ tạo phản, nữ nhi Đông Phương gia là Đông Phương Vi Băng dùng sắc đẹp mê hoặc đế vương, đây tất cả đều là đại tội, đáng bị chu di. Số tấu chương được dâng lên nhiều vô số không tài nào đếm hết.

“Không thể tưởng được, dám nói những lời này, bọn họ sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao?”

Tào Hân sắc mặt giận dữ, xem hết đám tấu chương dâng lên, trong đó có quan văn, quan võ đủ cả, mặt ngoài vì họ vì thiên hạ xã tắc, nhưng bên trong không biết là có âm mưu gì. Bình thường không thấy có điều gì bất mãn, nay cứ âm âm dâng tấu phản đối này nọ, Tử Phóng có thù oán gì với họ chắc...

Hai ngày trước đó, Băng đã trở về Tô phủ, nàng vốn không muốn một khắc chia lìa với Hân, nhưng do hân nói muốn cho nàng một hôn lễ trọng đại uy nghi nhất, làm cho người người trong thiên hạ này biết hân yêu nàng đến mức nào nên không theo ý nàng, bảo nàng về Tô Phủ. Nàng chỉ có thể an ủi chính mình, chia lìa ngắn ngủi này chính là vì tương lai dài lâu bên nhau, vì thế trong lòng cũng thấy thoải mái hơn nhiều, hướng chỉ mỗi ngày vào giữa trưa hân đều cải trang đến thăm nàng, dùng cơm với nàng rồi sau đó mới hồi cung.

Hạnh phúc mong chờ bao lâu nay đã đạt được, Băng một lòng ngóng đến ngày thành hôn, cũng là đợi chính mình một lần nữa trở thành thê tử của hân.

Hôm nay thái tử Tào Huy đột nhiên đến phủ, mang theo tâm tình tốt đẹp của nàng phá hỏng hoàn toàn.

Tào Huy vốn luôn không phải là người có thể đường đường chính chính ra ngoài, lần này vẫn như trước, hân hoá trang thành công tử nhà quyền quý dẫn theo bốn thị vệ đến thẳng Tô Phủ, lão quản gia đối với việc Thái tử và Hoàng thượng thường đột nhiên đến phủ không còn lạ, thân nhiên mời Thái tử vào phủ còn sai người tức tốc đi mời tiểu thư ra.

Tào Huy cũng không kiên nhẫn chờ Băng ở phòng khách, lập tức đi vào hậu viện của phủ để tìm Băng, mỗi bước chân trên tuyết là mỗi bước cân nhắc của hân, từng lời nói lên nói thế nào, nên làm thế nào các bước tiếp theo, nhưng đến khi gặp thì thân nhiên không thốt lên lời.

Trời hôm nay âm u, hình như là sắp có bão tuyết, gió thổi toán loạn, cũng thổi cho lòng người thêm

lạnh, Bạng đang vuốt tóc cho nghiêm chỉnh thì thấy khuôn mặt như tượng trầm ngâm nhìn mình không chớp mắt, nhất thời cũng không biết nói gì.

Nhiều năm trước, khi mà bọn họ vẫn là những đứa nhỏ, là duyên phận ông trời ban nên họ lúc đó rất hữu tình, dù có nói thế nào thì hẳn cũng là đứa nhỏ nàng mười tháng cực khổ sinh ra, nhưng trên thực tế thì hẳn và nàng vốn không có quan hệ, nay nàng sắp thành mẹ kế của hẳn, thành vợ của cha hẳn, không biết hẳn thấy thế nào? Và hẳn nghĩ thế nào về nàng?

“Tiểu Huy, phụ hoàng người biết người đến tìm ta không?” Bạng là người đánh vỡ bầu không khí trầm mặc, không hiểu vì sao, đối mặt với tiểu Huy nàng chưa từng một lần hoảng hốt, hẳn nhìn nàng như thế là có ý gì? Có phải trong lòng hẳn đang mắng nàng trơ trẽn, là hồ ly tinh đi câu dẫn phụ hoàng hẳn?

Tào Huy trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi Bạng nghĩ hẳn đang nghĩ xem nên mắng chửi nàng sao cho hả dạ, nhưng hẳn lại cúi đầu nói một câu: “Người thật sự sẽ gả cho phụ hoàng?” Lúc ban đầu nghe được lời đồn đại trong cung hẳn còn không tin, chỉ đến khi xem đồng tấu chương dâng lên buộc tội Tô tướng quân không có tư cách trở thành quốc cữu (người nhà Hoàng hậu như cha), đến lúc này mới biết lời đồn đó không phải tin đồn vô căn cứ.

“Uhm, đại khái vài ngày nữa Hoàng Thượng sẽ ra chiếu thông báo với cả thiên hạ.” Bạng nhìn chăm chú vào ánh mắt Tào Huy nói, “Tiểu Huy, có lẽ người cảm thấy chuyện này thật khó tin, ta và phụ hoàng người từ khi nào có tình cảm, nhưng mặc kệ người có nghĩ thế nào, ta cũng không có trách người, nhưng người thật sự phải tin ta, ta yêu hẳn, không vì có mục đích nào khác, chỉ là yêu hẳn, thật sự rất yêu hẳn...”

“Phải không?” Tào Huy chối bỏ lời nàng, “Ta chỉ là không hiểu vì sao đột nhiên Phụ Hoàng lại muốn lập người thành Hoàng hậu, ta biết người trong lòng Phụ Hoàng của ta xưa nay chỉ có một người, đó chính là mẫu hậu của ta!”

“Không sai, trong lòng hẳn cho tới bây giờ cũng chỉ có một người.....” Bạng ôn nhu cười, “Người cũng không cần thấy kỳ lạ, ta và Phụ hoàng người có rất nhiều chuyện cũ mà không ai hay biết, nếu đến lúc nào người có hứng thú, ta sẽ nói cho người toàn bộ mọi chuyện, nhưng nếu hôm nay người đến để khuyên ta không gả cho phụ hoàng người thì xin lỗi mời về cho!”

“Tiểu Bạng.....” Tào Huy nhìn nụ cười mềm mại của nàng, chỉ cảm thấy trong đầu tất cả đều trở lên hỗn loạn, hình như hẳn đã bị lạc lên tận chín tầng mây rồi, nhìn nụ cười ánh mắt của nàng thâm tình khi nhắc đến phụ hoàng hình như là hẳn đã bắt gặp ở đâu, đúng rồi, chính là ánh mắt Nghi Dung nhìn hẳn, cũng nhìn thấy điều đó trong mắt Nông Tình khi thoáng nhìn ai đó, nhưng lúc này nói gì cũng dư thừa, vì thế chỉ còn cách cười khổ nói: “Sau này không bao giờ ta còn có cơ hội gọi người là tiểu Bạng nữa rồi, muốn sửa thói quen này cũng không phải là dễ!”

Bạng nhìn hẳn cười: “Người nếu thực sửa lại thì ta nghe không được tự nhiên nha! Con người đôi khi không cần quá câu lệ phép tắc!”

Không khí xấu hổ vì thế mà tiêu tán đi không ít, hai người quay vào nhà nói chuyện, nghe Tào Huy thông báo nàng thật sự chấn động. Khó trách vì sao hôm nay tiểu Huy lại đến Tô Phủ, hoá ra là vì đám đại thần cứ bám lấy hẳn không buông, nguyên nhân không gì khác là muốn ép Hãn xử tội Tô Trản phi quân (trái

lệnh vua), tư thông với Đông Phương gia lưu trữ nghịch tặc trong phủ...

“Bọn họ có ý gì?” Bằng không yên lòng căn rằng hỏi: “Bọn họ đợi đến thời điểm Hoàng thượng muốn lập ta làm Hoàng hậu thì trăm phương nghìn kế hãm hại Dượng ta...Người có biết đó là những kẻ nào?” Xem ra trong triều hiện nay không phải là sóng yên bể lặng như nàng tưởng tượng, các phe phái vẫn tranh giành nhau như cũ, mà không lạ nếu có ai đó đứng sau giật dây triều thần....

Chương 89

Trống điểm canh một đêm khuya, trải qua cả ngày yên lặng, đến đêm trời chuyển gió, tuyết rơi không ngừng, gió rít không ngừng, tưởng như không có gì cản trở được sức mạnh của thiên nhiên. Bằng ánh mắt rung động nhìn thời tiết, tầm mắt ngóng trông thấy Triệt mệt mỏi trở về.

“Ai là kẻ đứng đầu?” Âm thanh của nàng lạnh như tiếng gió tuyết ngoài trời đang thổi, mang theo sự oán hận, hận vì mọi việc đang yên lành trôi chảy bỗng nhiên lại xuất hiện kẻ đứng ra cản đường, đem hết sự tình làm loạn hết cả lên, nàng có thể không hận được sao?

Triệt bình tĩnh đi vào phòng sưởi ấm, day day thái dương vì công sự mà đau buốt: “Triệu Bàng, chính là chi phủ Lệ Châu trước kia, sau được thăng chức lên được đến lại bộ thượng thư.” Rất muốn gạt nàng, nhưng mà Huy Nhi không dừng lại chạy đến phủ tiết lộ hết mọi chuyện, nếu để Hoàng huynh biết thì không biết sẽ xử trí tội can dự vào việc của người khác thế nào...

Chi phủ Lệ Châu năm đó không phải là nghĩa phụ của Úc Văn Tình sao? Như hiểu ra sự tình gì đó, Bằng nhú mày đứng lên hỏi: “Hoàng Thượng nói như thế nào?”

“Chờ.” Triệt thở dài, mấy năm nay tâm cơ hoàng huynh hầu như là đặt hết vào chiến sự bên ngoài, hiển như đại thần trong triều kéo bè kết cánh không phát hiện ra, đến nỗi khi cục diện thành ra như vậy mới xỏ người đi tra rõ sự tình. Nếu không phải Hoàng huynh luôn bỏ ngoài tai những lời buộc tội Tô Trán thì không biết còn bao nhiêu tấu chương dâng lên tố cáo tội trạng của hắn nữa. Sự tình hiện giờ chỉ có thể nói là chờ, chờ xem có bao nhiêu người tham gia sự kiện lần này, sao đó mới tính kế giải quyết hết cho ổn thoả.

“Chờ? Vậy chờ đi!” Bằng không nói gì, cho đó là ý kiến hay nên cũng đồng ý, nghĩ nhóm người này nhất định đang nhảy múa vì làm nàng điên đảo, nàng sao có thể không chờ rồi xử trí một thế?

“Đêm đã khuya, sớm đi ngủ đi! Việc này không cần người quan tâm, vốn hoàng huynh định gạt người nhưng mà ai ngờ Huy Nhi lại đến nói cho người biết....” Triệt đứng dậy định đi, đến trước cửa quay đầu lại dặn một câu, “Người nhớ rõ nếu chưa biết sự tình thì không được làm xằng bậy, đến lúc đó xảy ra chuyện người bị quả trách sẽ là người.”

Triệt trở về phòng vội vàng rửa mặt chải đầu rồi lên giường ngủ thì cửa phòng lại đột nhiên bị bung mạnh ra, gió cuốn tuyết thổi tiến vào, nhìn ra thấy khuôn mặt dị thường khác lạ của Bằng, Triệt lắp bắp kinh hãi, vừa nãy còn tốt, như thế nào mà lại chạy đến đây, nhất định là có chuyện!

Triệt thất thanh hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hiên Viên Thứ không thấy!” (Thanh kiếm của Bằng)

“Không thấy từ bao giờ?” Triệt kinh hãi thần chí nhảy dựng lên.

“Ta không biết, từ sau khi công phá Nam An thành về ta đã đem nó giấu trong tủ quần áo, vừa nãy còn

muốn lấy ra xem mới phát hiện mất từ lúc nào.” Đối với sự kiện kiếm Hiên Viên Thứ biến mất Băng cảm thấy nhất định là có ẩn tình, bởi vì ai chả biết đó là binh khí của nàng, mặc kệ là trộm đi cũng không dám lấy ra dùng, vậy trộm có mục đích gì?

“Loại vũ khí không may mắn đó người căn bản không nên giữ.” Triệt lo lắng oán hận nói.

Trước kia khi hắn nhìn thấy thanh kiếm đó đã thấy đó không phải là thanh kiếm bình thường, từ nó chỉ cảm thấy cái gì không may mắn, hiện tại lại đột nhiên không thấy thì đúng là có chuyện không hay! Hiên Viên Kiếm vốn là binh khí theo tương truyền là “Hung khí, “ Nghe nói sở dĩ đa số đế vương trước khi chết đều vì muốn có nói, năm đó đúc Hiên Viên Thứ, thợ làm kiếm đã lấy chính máu mình đúc, sau đó lại lấy cả máu của vợ con mới tạo thành thanh kiếm hoàn thành, sau khi thanh kiếm hoàn thành thì người thợ đúc kiếm đó cũng bị chính quân vương của mình hạ lệnh xử tử, Hiên Viên Kiếm chất chứa bao nhiêu hận thù, mỗi một mạng người chết dưới lưỡi kiếm là thêm hàng ngàn lời nguyên....

“Hiện tại nói cái đó thì có ích gì! Hiên Viên Thứ có mất cũng không sao, chình là tiếc tấm da ca sấu bọc ở chuôi kiếm...”

“Người về phòng ngủ đi! Ta nghĩ biện pháp xem có thể giúp người tìm nó trở về hay không” Triệt cũng không ngồi đó trách Băng thêm nữa, trái lại hắn lại an ủi nàng vài câu mong nàng về phòng ngủ!

Ngày hôm sau, Tào Hãn đến Tô Phủ thăm Băng, Băng không như mọi ngày nói cười mà chỉ im lặng nhìn hãn cười, biến hãn thành pho tượng không hiểu gì hết sự tình, trong lòng khó hiểu chỉ còn cách uống trà hết thời gian rồi hồi cung. Bữa tối ngự thư phòng dâng lên cho hãn món canh mà mỗi khi mệt mỏi Băng vẫn thường nấu cho hãn ăn trước kia, hỏi ra mới biết là Băng bảo Lộ Tam sai người làm, bởi buổi chiều ở Tô Phủ thất hãn về mặt chán nản, hình như là lo lắng nhiều chuyện nên mới bảo ngự thư phòng chuẩn bị canh. Hãn tâm tình vui vẻ ban thưởng lớn cho ngự thư phòng, ai lấy đều không hiểu vì sao Hoàng thượng lại vui vẻ vậy, chỉ có Lộ Tam là hiểu được nguyên nhân sự tình.

Đêm đó, không gió không tuyết, không sao không trăng, phủ Định Nam tướng quân (phủ Lâm Diễm) có một vị khách không mời mà đến, người đó ẩn lấp thân mình trên nhánh cây lớn, thân hình xuất quỷ nhập thần né tránh được hết cận vệ trong phủ tướng quân.

Đứng trên cành cây lớn trong Bắc Viện, Băng hít một hơi thở, ban đêm từ chỗ Tú Nhi nàng tra được không ít thông tin, Lâm Diễm cùng phu nhân hoá ra là băng mặt mà không băng lòng, nhiều năm trước đã ở riêng, hãn ở Nam viện, người đó thì ở Bắc viện, nguyên nhân là gì không người nào biết, Băng đêm khuya vào phủ vì muốn gặp mặt người cuối cùng trong hai tư sát thủ của Minh Tinh lâu năm nào, người này chính là người thiếu chút nữa hại nàng phải chết oan trong sơn trang nghỉ hè, đồng thời cũng là Úc Văn Tình giả!

Cửa sổ vẫn có ánh đèn, nghĩ đến là người trong nhà nhất định còn chưa có ngủ, Băng nhẹ nhàng vào bên trong hiên, đứng ngoài cửa gỗ.

“Vào đi, đem các thứ trong này ra rồi các người cũng đi nghỉ đi!”

Phòng trong truyền ra tiếng của một nữ nhân, hình như là nàng ta tưởng Băng là thị nữ nên mới bảo nàng vào dọn dẹp gì đó. Băng lập tức đẩy cửa tiến vào, lo lắng hiện trên mặt, cố gắng hoá giải hàn khí trên

người, thay vào đó là sự tào nhả điềm tĩnh, cũng không có người trong này, Bằng theo phản xạ đóng cửa lại, cướp bộ nhẹ nhàng vào trong.

“Người là ai?” Bên trong nữ nhân thấy có người lạ vào đột nhiên hoảng sợ, trong tay vội rút cây trâm cài trên đầu xuống, trong chớp mắt há miệng định hô người nhưng mà cổ họng không phát nổi tiếng nào, hình như là vì sợ quá mà không thốt lên lời.

Nàng đáng sợ đến mức đó sao? Lạnh như Bằng mỉm miệng cười, nhìn chăm chăm vào nữ nhân trước mặt, trong lòng càng nhìn càng thấy buồn cười, âm thanh thản nhiên nói: “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là phu nhân có nhớ mình là người nơi nào không?”

“Người đâu.....” Nữ nhân vừa hô định hô lên một tiếng thì trong tay Bằng bất chợt bung ra ánh sáng dị thường, đó không phải là tinh nguyệt bài sao, ánh mắt nàng hiện lên sự sợ hãi.

“Người là ai?” Không biết nói gì nàng ta chỉ có thể lắp lắp hỏi, ánh mắt chuyển lãnh khốc, ẩn hiện lên sát khí.

“Có thể có được tinh nguyệt bài trong tay, người nói xem ta là ai nào?” Bằng lạnh lùng cười lạnh: “Mấy năm không gặp, Định Nam tướng quân phu nhân không phải là đã quên hết chuyện quá khứ chứ? Đây không phải là thứ mà người vẫn tha thiết mong ước có sao! Tặng cho người thì thế nào nhỉ?”

“Đưa ta?” Nữ nhân hừ lạnh một tiếng. “Không cần ra vẻ làm ơn,ta đúng là rất muốn có nó, cho tới giờ vẫn muốn có nó, dù là có phải đi giết người cướp đoạt!”

“Đáng tiếc, cái này vốn không phải của người, người cho dù có cướp được trên tay cũng không giữ được, bởi sớm muộn thì nó cũng sẽ mất đi, như thân phận địa vị của người...” Bằng thản nhiên nhìn nàng nói.

“Người rốt cuộc là người nào?” Nữ nhân mặt mày như quỷ không còn gì vẻ xinh đẹp quyến rũ thường ngày cứng nhắc nói lớn.

“Cánh Túc nghe lệnh!” Bằng lạnh lùng quát lớn hơn, ánh mắt như lửa, sắc bén làm bất kỳ ai nhìn cũng thấy sợ! Người trong Minh Tinh lâu không thấy tung tích của Cánh Túc năm đó đã đi đâu nên đương nhiên người đó chính là nàng ta chứ không còn ai khác.

“Người.....” Nữ nhân biểu tình khiếp đảm lắp bắp. Nàng không biết vì sao tinh nguyệt bài lại xuất hiện trên tay một cô nương như Bằng, càng không tin vào tai mình khi nghe cô nương đó hô tên thật của mình.... Nhìn vào nàng thì biết được nàng tuổi còn rất trẻ, kể từ năm đó nàng từng lấy tinh nguyệt bài giả hạ lệnh người của Minh Tinh lâu đi ám sát Hoàng hậu nương nương thì không còn tin tức gì từ tổ chức truyền đến nữa, dù nàng đã dùng mọi phương thức vẫn không liên hệ được với mọi người. Nàng nghĩ nhất định là âm mưu hại lâu chủ của chúng tỳ muội đã bị bại lộ nên cả ngày lo lắng đề phòng. Nhưng mười mấy năm trôi qua, mọi sự vẫn bình yên vô sự, Minh Tinh lâu hình như cũng mai danh ẩn tích trong giang hồ, sao tối nay tinh nguyệt bài tự nhiên lại xuất hiện trong tay một tiểu cô nương, đã thế cô nương ấy còn đang ra lệnh cho nàng.

“Cánh Tc tham kiến” Cánh Túc cố gắng định thần, biểu tình giả vờ cung kính quỳ xuống đáp.

“A. Người đúng là thức thời. Nhưng mà người quả thực biết ta mà.” Bạng châm chọc nở nụ cười, xem nàng lộ ra sự khó hiểu trên nét mặt mới lãnh đạm nói, “Còn nhớ năm đó người dịu dàng đi bên cạnh Định Nam tướng quân, ta lúc đó thật sự không nhận ra là người giả dạng Văn Tình..... Đáng thương cho Văn Tình, nhất định thật không chính mình có ngày sẽ chết trong tay các người!”

“Người..... Người là hoàng hậu!” Mặt Cánh Túc biểu tình như nhìn thấy quỷ, chuyện năm đó, chuyện của Minh Tinh lâu, tên thật của mình, chuyện Tình nguyệt bài... Rất nhiều cứ thế liên kết dần thành một khối với nhau, cuối cùng tạo thành một điệp khúc rõ ràng có đầu có cuối.

Năm đó nàng lần tìm tình nguyệt không thấy liền nghi ngờ lâu chủ trước khi chết nhất định đã chuyển tình nguyệt bài cho Hoàng hậu, đáng tiếc không có cơ hội tiếp cận, dù trong lòng có nghi ngờ cũng không tìm được cách nào để xác minh, chính là đến lúc Hoàng hậu gặp chuyện lúc sinh nở mới có cơ hội xuống tay với nàng...

“Ta là ai cũng không quan trọng.” Bạng chối bỏ cười nói: “Quan trọng là, nếu người còn muốn được hưởng thụ cuộc sống hiện tại thì tốt nhất là người bảo cái nghĩa phụ giả đó của người nên dừng tay đúng lúc, nếu không...” Bạng dứt nói một chút, âm thanh mềm nhẹ thốt ra: “Quy định của lâu không phải là người không biết!”

“Là, nô tỳ tuân mệnh!” quy định của lâu sao nàng có thể không biết? Tuy là bề ngoài không có gì, nhưng nếu đã phạm lỗi thì... mới nghĩ thôi cũng đã rung mình kinh hãi. Mặc kệ nàng là ai, chỉ cần có tình nguyệt bài trong tay là có thể hiệu triệu được người trong lâu, điều đó cũng có nghĩa là tính mạng nàng ở trong tay người đó, dù không muốn nàng cũng không có quyền quyết định.

“Tốt lắm, chuyện quá khứ ta không cần so đo với người, tự người giải quyết đi!” Mục đích đã đạt được, Bạng tiêu sái rời đi, bàn tay nhìn vậy chói sáng tay, đưa đến trước mặt Cánh Túc nói: “Người thích, ta tặng người làm kỷ niệm.”

Trong triều mọi chuyện liên thay đổi như gió đổi chiều, nhìn đi nhìn lại trên bàn không có một bản tấu chương nào còn dăng lên tố cáo tội trạng của Tô Trản nữa, Tào Hãn nghi hoặc khó hiểu, cũng không biết người nào có thể làm sự tình biến đổi nhanh đến vậy, quay sang nhìn Tào Huy trầm giọng hỏi: “Huy nhi, người thấy thế nào?”

“nhi thần đã xem quan, ban đầu bọn họ chính là muốn liên kết lại để hạ bệ Tô tướng quân... Nay đột nhiên dừng lại không có động tĩnh gì nữa, nhi thần cũng không đoán bọn họ có ý định gì.”

Tào Hãn trầm ngâm nửa ngày, dừng nói là Huy nhi có thể nhìn ra cái gì, đến ngay cả hãn cũng không hiểu bọn họ có ý định gì, nhưng thôi nếu đã thế thì cứ chờ xem thời gian nữa thế nào. Tào Hãn quay sang hỏi thăm Huy Nhi: “Ta nghe nói hôm nay Nghi Dung nổi giận với người?”

Tào Huy xấu hổ bất đắc dĩ nói. “Nghi Dung tình tình gần đây thất thường, lúc thì ôn nhu, lúc thì đột nhiên lại giận dữ, nhi thần thật sự không biết mình nên làm thế nào cho phải?”

Tào Hãn hiểu rõ nỗi cười, “Nữ tử khi mang thai tính tình trở nên cổ quái cũng là bình thường, năm đó mẫu hậu người.....” Nhớ tới năm đó Băng mang thai Minh Nhi và Huy Nhi tính tình cũng vui buồn thất thường như thế, vẻ mặt nàng lúc thì nhu hoà như mùa xuân, lúc lại thay đổi như mùa hè.... Hãn nói: “Nói tóm lại người chỉ cần chiều theo ý muốn của nàng là được, càng phải quan tâm đến nàng nhiều hơn, biết không?”

Tào Huy nếu có chút hiểu được ý phụ hoàng nói gật đầu, lúc này bên ngoài Lộ Tam vui vẻ tiến vào bẩm báo nói là Băng Nhi tiểu thư đang đến ngự thư phòng, một chốc nữa sẽ đến nơi.

“Phụ hoàng, nhi thần cáo lui.” Tào Huy biết điều lui về.

“Trời lạnh như thế sao nàng lại đến đây làm gì?” Tào Hãn đau lòng vỗ về Băng để sưởi ấm cho khuôn mặt nhỏ nhắn vì gió lạnh mà tái đi.

“Nhớ chàng cho nên mới đến a!” Băng cũng lại gần người hãn, cảm thụ hơi ấm của hãn toả ra mong có thể sưởi ấm cho chính mình, ấm áp nhìn vào mắt hãn mà tim đập gia tốc, nàng mong được hãn bảo hộ như vậy cả đời, vĩnh viễn được hãn che chở như vậy.

“Đến đây, ta có vài thứ này, chờ đến khi nàng vào cung xem xem ngày nào tốt thì chọn.”

“Không cần chọn đi chọn lại, đương nhiên là chọn ngày kia rồi.” Băng oán trách nhìn hãn, nàng hận mình thật sự không thể gả luôn cho hãn trong ngày hôm nay, hãn lại còn muốn chờ nàng vào cung mới chọn ngày, thật sự là

“Vậy thì chọn ngày sáu tháng hai, tuy là có hơi vội nhưng..”

“Cái gì, ngày mừng tháng hai này?” Băng bất mãn cau mày trừng mắt nhìn hãn, “Không cần! Thiếp không muốn chờ lâu như vậy, ngày mừng 1 tháng riêng (tháng 1) là tốt nhất, chọn ngày đó đi!”

“Sao có thể như vậy, chỉ còn có vài ngày, có rất nhiều thứ cần chuẩn bị, nếu như thế sẽ không bố trí được thỏa đáng.....”

“Hãn, những thứ đó thiếp không cần, thiếp chỉ để ý đến ...” Bàn tay Băng không ngừng hoạt động trên ngực hãn, sau đó chỉ vào trái tim hãn nói tiếp “trái tim này.” Sau đó vùi đầu vào ngực hãn lắng nghe nhịp tim trầm ổn của hãn, hạnh phúc cười mãn nguyện.

Tào Hãn nhẹ nhàng cười, thuận tay vuốt mái tóc nàng nói: “ta biết, trái tim của ta cũng chỉ có chỗ cho mỗi mình nàng, nhưng mà nàng có biết ta muốn đem đến mọi thứ tốt nhất cho nàng không?” Hãn cũng thật sự muốn lập tức lập nàng làm Hoàng hậu chí tôn, đường đường chính chính trở về bên hãn, nhưng không vì thế mà hãn có thể làm mọi thứ qua loa, tất cả hãn muốn nàng có được chính là uy nghi mẫu nghi thiên hạ đáng phải có, bù đắp cho bao năm gian khổ của nàng.

Băng thở dài thở dài nói: “thật là phiền a!”

Tào Hãn thấy nàng không vui, đang định an ủi thì chợt nghe bên ngoài có tiếng âm ỉ vọng vào.

“Lâm tướng quân, Hoàng Thượng nói, bất luận kẻ nào cũng không được phép vào, tướng quân mời trở về đi!”

“Lâm mỗ nhất định phải gặp Hoàng Thượng, thỉnh Lộ công công vào bẩm báo một tiếng, Lâm mỗ vô cùng cảm kích.”

“Tướng quân, không phải nô tài không thay tướng quân đi vào trong đó bẩm báo, mà là không có Hoàng Thượng triệu hồi, nô tài cũng không thể tự tiện đi vào!”

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Thần Lâm Diễm cầu kiến! Thần có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!” Lâm Diễm không chịu sự ngăn cản của Lộ Tam mà la lớn bên ngoài điện để mong Hoàng thượng biết mình cầu kiến.

Tào Hãn sắc mặt lạnh lùng, nhẵn mặt nói: “Bực mình!”

“Vẫn là gặp xem hãn nói gì! Thiếp tránh sau bình phong” Lâm Diễm không dừng chạy đến đây, ngữ khí như thế nhấ định là không gặp được Hoàng thượng thì không về, đã thế hãn còn làm ầm bên ngoài lên, nếu mà hãn muốn vào thì mấy ai có thể ngăn cản được hãn, tốt nhất là xem hãn nói gì rồi mới yên.

Tào Hãn vốn không định gặp mặt Lâm Diễm, nhưng ý Bạng đã thế thì gặp xem hãn có ý định gì. Dù sao chuyện hãn sắp lập Bạng làm Hoàng hậu trong triều đã có đủ lời ra vào, nhân cơ hội gặp mặt Lâm Diễm hỏi tình hình xem thế nào, vì dù sao nhạc phụ Lâm Diễm cũng chính là kẻ cầm đầu tố cáo Tô Trản lần này, cũng có thể hãn có liên quan...

“Lộ Tam, để Định Nam tướng quân tiến vào.” Tào Hãn ngồi trên bàn nhìn xuống điện ccho Lâm Diễm vào, mày khê nhúc nhích, vẻ mặt hãn đúng là có rất nhiều điều quái dị không thể nào hiểu được hãn có ý định gì.

“Không cần đa lễ. Vân sở, người có chuyện gì mà cần gặp Trẫm gấp vậy.” Đối mặt với hành động bất thường của Lâm Diễm hôm nay Tào Hãn không khỏi không đề phòng cảnh giác.

“Thần.....” Lâm Diễm chậm rãi đi thong thả về phía trước nhưng mà không thể mở lời, không biết là hãn nên nói thế nào cho phải.

“Vân sở có chuyện cứ nói đừng ngại.” Tào Hãn bình thản nói, tay thì đặt trên ghế bình tâm xem hãn định làm gì.

“Vâng.” Lâm Diễm thấp giọng lên tiếng, cước bộ không ngừng tiêu sái đến gần bàn của Hãn, đột nhiên dừng bước khi còn cách bàn ba bốn bước chân, đột nhiên trừng mắt lớn nhìn Tào Hãn, trong tay không biết từ đâu rút ra một mũi kiếm sắc nhọn hướng Tào Hãn đâm tới.

“Cẩn thận!” Bạng tránh ở sau bình phong nhìn thấy Lâm Diễm định ra tay ám hại Hãn định xông lên chặn thay hãn nhưng mà đã muộn....

Lâm Diễm động tác mặc dù nhanh, nhưng Tào Hãn đã có phòng bị với hãn nên khi thấy hãn lao đến chính mình, thanh Hiên Viên thứ trong tay hãn lợi hại bị Tào Hãn dùng nghiên mực chặn được, đồng thời làm mực đen tung lên bắn khắp sàn, sau đó đập vào bàn để người mình và ghế ngã về phía sau, trong chớp mắt tránh được mũi nhọn lợi hại của Hiên Viên Thứ, nhưng mà áo vẫn bị nó xém rách, thương đến da thịt bên trong, máu từ trong vạt áo thấm dần ra bên ngoài....

“Hãn, chàng bị thương sao?” Băng kinh hãi vọt ra xem thương thế trên người hãn, lắc đầu rơi lệ, xin trời đừng để hãn xảy ra chuyện gì, nếu không nàng sống còn có ý nghĩa gì?

“Ta không sao, chỉ sượt qua da thôi, đừng lo lắng.” Tào Hãn trấn an hướng nàng cười cười, vịn vào vai nàng ngồi dậy.

Trên bàn mực bắn khắp nơi, tấu chương toán loạn, Lâm Diễm trong tay cần Hiên Viên Thứ, một tay phủ ngực, không ngừng cười khụ, khuôn mặt vắn vẹo dữ tợn.

“Ha ha ha.....” Nụ cười của hãn nghe thảm hại đến chói tai.

Băng xác định Tào Hãn quả thật chỉ bị thương bên ngoài da thịt, trong đầu từ sợ hãi chuyển sang căm hận Lâm Diễm, tiến lên dùng chưởng đánh lui hãn vài bước, hãn lão đảo ngã trên đất, miệng học máu tươi ra không dậy nổi.

Băng nhìn hãn ngã trên mặt đất, khoe miệng đổ máu, nhìn Lâm Diễm với ánh mắt mặc cảm, sau đó nhìn lại bàn tay mình, không dám tin nàng lại nặng tay với hãn đến vậy.

Lâm Diễm trên tay vẫn cầm thanh kiếm chói loá, hình như thanh kiếm đó thật là quen! Hiên Viên Thứ? Hiên Viên Thứ bị mất của nàng sao lại ở trong tay Lâm Diễm....Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là Lâm Diễm trộm Hiên Viên Thứ? Hãn muốn lấy thanh Hiên Viên Thứ trong truyền thuyết giết bao quân vương để giết Hãn sao? Cho dù là hãn hận Hãn cướp đi Nhược Nghiên của hãn, nhưng mà nhiều năm như vậy không phải vẫn bình an không xảy ra chuyện gì sao, vì sao nay đột nhiên hãn lại đến muốn ám hại Hãn?

Lộ Tam nghe thấy tiếng bất thường trong thư phòng bật ra, không dám tùy tiện xông vào, chỉ ở bên ngoài hô vào: “Hoàng Thượng, cần phải nô tài tiến vào hầu hạ không ạ?”

“Không cần, người bên ngoài chờ là được rồi.” Tào Hãn cao giọng nói. Vân Sở thân phận quan trọng, cùng phụ vì triều đình nam chinh bắc chiến mở mang bờ cõi, là khai quốc công thần, việc hãn ám sát Hoàng thượng hôm nay tốt nhất là không được lộ ra ngoài.

“Làm phiền Lộ công công đến Tô Phủ một chuyến, bảo Triệt mang chút thuốc vào đây, ta không cần thận bị mảnh vỡ cắt vào tay.”

Lộ Tam ở bên ngoài đáp ứng, trong lòng biết bên trong nhất định đã xảy ra đại sự, nhưng mà nghe Hoàng thượng và Băng tiểu thư nói thế hãn chỉ không nhiều lời cho người đi đến Tô Phủ, còn chính mình thì vẫn trực ngoài điện, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong, nếu lại có gì khác thường, vô luận như thế nào cũng xông vào.

Tào Hãn tán dương nhìn Băng liếc mắt một cái, lại cúi đầu nhìn xuống Lâm Diễm bị ngã vẫn còn dưới đất, con người đen nhánh tỏ vẻ đau xót nhìn hãn hỏi: “Vân sở, người vì sao.....”

“Người huỷ hoại Nghiên nhi, cũng huỷ hoại đời ta... Ta chịu đựng được đến ngày hôm nay chỉ vì tin người chân tình với Nghiên Nhi.... Nghiên nhi, nàng đối với người như vậy, nhưng mà người nay lại muốn lập hoàng hậu khác...Người sao có thể đối với nàng như vậy...” Hãn một thôi một hồi nói, ánh mắt mờ đi khi nhắc đến tên Nghiên Nhi...

Băng cùng Tào Hãn liếc nhau, buông lỏng bàn tay Hãn ra, Băng chậm rãi đến gần Lâm Diễm nói, “Diễm ca ca.....” Nàng từng nhớ Nghiên Nghi mỗi lần kêu tên hãn đều nói như vậy, nhu hoà nói tiếp: “Nghiên Nhi trong lòng từ đầu đến cuối chỉ yêu có mình người, chưa từng thay lòng đổi dạ.”

Nàng biết hãn sẽ thế nào tiếp theo, với tội ám sát Hoàng đế thế như này hãn nhất định sẽ chết. Hoá ra trong lòng hãn vẫn chỉ có mình Nhược Nghiên, giọng nói của hãn mỗi lần nhắc đến tên nàng lại thập phần hối hận, hãn đang hối hận gì? Kỳ thật năm đó hãn giúp Hãn hãm hại Tề Lệ, thời điểm đó hãn đã mất đi tư cách yêu Nhược Nghiên, hãn căn bản không được ai đồng tình, nhưng nàng thật sự không muốn nhìn thấy hãn chết mà không biết sự thật Nghiên Nhi đối với hãn thế nào....

“Nghiên nhi.....”

Lâm Diễm nhớ kỷ nụ cười của Nghiên Nhi như thế nào, Băng xoay người lao thẳng tới ôm lấy Tào Hãn, không muốn Hãn nhìn thấy lệ trong mắt mình rơi nói: “không trị tội hãn có được không, coi như là vì Nhược Nghiên...”

“Được.”

Hãn đáp ứng rất rõ ràng, Băng cảm thấy ngại ngùng nhìn thật sâu vào mắt hãn rồi nói:

“Cám ơn.....”

Năm năm sau

Cảnh xuân tươi đẹp ngày, bên trong ngự hoa viên trăm hoa đua nhau nở, bướm theo hương hoa bay chập chờm khắp nơi, một tiểu oa nhi trắng ngần không ngừng đuổi theo đàn bướm khánh khách cười nói vui vẻ.

Băng dự thân mình vào ghế dài bên trong hoa viên mỉm cười nhìn nữ nhi vui vẻ nói theo:

“Yên nhi, cẩn thận ngã.”

“Mẹ, con bướm thật là đẹp a!” Yên nhi ngọt ngào cười nhào vào lòng Băng làm nũng, “Mẹ, đem toàn bộ số bướm kia bắt vào trong phòng con được không?”

“Con ngốc, bướm thích nhất là được bay nhảy dưới ánh mặt trời, đi đến những bông hoa lấy phấn, nếu bắt bọn nó vào trong nhà thì không phải là làm chúng thương tâm khổ sở sao?” Băng yêu thương xoa xoa đầu đứa nhỏ dễ thương nói tiếp: “Tiểu Yên nhi là đứa nhỏ xinh đẹp lương thiện sao có thể làm cho những con bướm đó khóc, có đúng không?”

“Uhm, Yên nhi là ngoan nhất, con sẽ không làm bướm vì con mà khóc.” Yên Nhi tỉnh nghịch trong lòng Băng hứa, đồng thời la hét muốn nàng kể chuyện xưa cho nó nghe.

Băng thấy thật là đau đầu, cái đứa nhỏ này không biết lăn lộn đòi nghe chuyện xưa không biết bao lần mới chán, mỗi ngày khi nào muốn làm nũng lại muốn nàng kể chuyện xưa, sau đó lại muốn nghe chuyện mới gì gì đó! Nàng trước đây đâu có ai kể chuyện xưa nghe cho đâu...

“Quay đầu bảo phụ hoàng con kể chuyện xưa cho con nghe, phụ hoàng con giỏi nhất là kể chuyện xưa.” Băng cười tủm tỉm đem này gánh nặng này đặt hết lên vai Tào Hãn.

“Mẹ, phụ hoàng đến đây! Yên nhi muốn nghe phụ hoàng kể chuyện xưa! Phụ hoàng –” Yên nhi vọt khỏi lòng Băng hướng phụ hoàng chạy đến với nụ cười vô cùng sáng lạng, bàn tay nhỏ bé không ngừng với với lên người Hãn.

Băng quay đầu nhìn Hãn bế Yên Nhi lên hướng nàng cười, giờ khắc này đúng như giấc mộng năm đó, hãn bao năm vẫn không hề thay đổi, không hề già đi chút nào, chỉ càng thêm hiên ngang vững vàng, bả vai rộng có thể vì mình nàng mà chắn mưa chắn gió, có thể làm cho nàng không bận tâm bất kể khổ đau gì an nhàn sống bên hãn mãi mãi....

Table of Contents

[Tiết tử](#)

[Chương 1: Xuyên qua](#)

[Chương 2: Gãy tay](#)

[Chương 3: Phế hậu](#)

[Chương 4: Thân thể](#)

[Chương 5: Tuyệt sắc](#)

[Chương 6: Hoàng đế](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8: Phóng hỏa](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: Lãnh cung](#)

[Chương 11: Quý phi](#)

[Chương 12: Kinh biến](#)

[Chương 13: Tổ mộng](#)

[Chương 14: Mộng tỉnh](#)

[Chương 15: Thái Hậu tử](#)

[Chương 16: Tề nô](#)

[Chương 17: Hoài nghi](#)

[Chương 18: Cẩn Vương](#)

[Chương 19: Biến thiên](#)

[Chương 20: Khiêu khích](#)

[Chương 21: Mộng](#)

[Chương 22: Diễn trò](#)

[Chương 23: Điểm khả nghi](#)

[Chương 24: Tâm hoàn](#)

[Chương 25: Giăng co](#)

[Chương 26: Khiêu khích](#)

[Chương 27: Ra cung](#)

[Chương 28: Cạm bẫy](#)

[Chương 29: Cự tâm](#)

[Chương 30: Lời đồn](#)

[Chương 31: Phụ tử](#)

[Chương 32: Lâm Diễm](#)

[Chương 33: Ngày tuyết](#)

[Chương 34: Gặp Diễm](#)

[Chương 35: Ấn tín](#)

[Chương 36: Hiển uy](#)

[Chương 37: Chân tình](#)

[Chương 38: Bị bắt](#)

[Chương 39: Thái tử Lan quốc](#)

[Chương 40: Hồi cung](#)

[Chương 41: Hồn thể](#)

[Chương 42: Thức tỉnh](#)

[Chương 43: Tin tức](#)

[Chương 44: Tâm cơ](#)

[Chương 45: Âm mưu](#)

[Chương 46: Ái mộ](#)

[Chương 47: Một đêm kiều mị](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)